

Marea Evanghelie a lui Ioan Vol.1 (10)

PREFAȚĂ

În timp ce inimile se uscau sub arșița pustiitoare a ideilor care-l negau pe Hristos, într-un loc retras și liniștit, un suflet simplu și iubitor de DUMNEZEU l-a întâlnit în focarul cel viu al inimii sale pe Iisus. Bindecuvântatul era misticul Jakob Lorber din Graz. Ca și în cazul profetilor Vechiului Testament, prin el a vorbit Spiritul atotputernic al lui DUMNEZEU, pe care el l-a simțit și l-a auzit ca pe o tainică voce interioară. Lorber a fost fiul unui podgorean din Steiermark, care era și capelmaistrul unei societăți muzicale. Mama sa era o femeie pioasă și înțeleaptă, care ținea foarte mult la primul ei născut. Acesta s-a dovedit încă din fragedă tinerețe foarte dotat în multe domenii. El chiar urma să se facă pastor și a făcut studii de specialitate, dar după terminarea lor s-a dedicat preocupării sale preferate, muzica.

În cel de-al patruzecilea an al vieții sale i s-a oferit postul de capelmaistru la Triest. Lorber tocmai își făcea pregătirile de plecare, când dintr-o dată și pe neașteptate s-a petrecut un eveniment miraculos care a dat o întorsătură decisivă vieții și creației sale de atunci înainte, în zorii zilei de 15 martie 1840, Lorber a primit misiunea sa divină printr-o chemare de-a dreptul profetică. Precum profetului din Patmos, și lui o voce divină i-a poruncit: “Ia-ți acum condeiul și scrie!”

Și astfel el a așternut primele cuvinte inspirate de DUMNEZEU pe care i le dicta vocea: “Așa vorbește acum Domnul DUMNEZEU pentru fiecare; și aceasta este perfect adevărat, exact și clar; cine vrea cu ardoare să vorbească cu Mine, acela să vină cu multă dragoste către Mine și când va fi pregătit Eu îi voi sădi răspunsul Meu chiar în inima sa. Dar trebuie să se știe dinainte că numai cei curați și cu inima plină de smerenie, vor auzi vocea Mea. Și să nu uitați niciodată că cine Mă pune mai presus de lumea aceasta și Mă iubește cu o iubire mare și nesfârșită, precum iubește o gingașă mireasă pe mirele ei, cu acela Eu voi merge braț la braț și îi voi vorbi când Mă va întreba. El Mă va putea privi oricând precum un frate pe celălalt frate și Mă va privi atunci precum Eu l-am privit din veci, înainte chiar ca el să fi existat.”

Din momentul primirii misiunii sale divine, Jakob Lorber și-a subordonat întreaga sa personalitate îndeplinirii acesteia și de atunci înainte el a trăit mai mereu retras și în smerenie, acceptând să fie doar “scribul umil al lui DUMNEZEU”.

Biograful său, Karl Gottfried Ritter von Leitner, ne relatează: “Începea să scrie fiind astfel inspirat, aproape zilnic, dimineața, înainte de micul dejun. Cel mai adesea el stătea atunci la o măsuță, iarna, fiind lipit de sobă, cu totul retras în sine, mișcând penița neîntrerupt și uniform, fără a face vreo pauză de gândire și fără a corecta ceva din cele scrise, ca unul căruia i se dictează în taină ceva de către altcineva, în repetate rânduri el a afirmat că în timp ce auzea vocea care i se adresa, îi apărea de asemenea și imaginea celor auzite”.

Lorber însuși scria în anul 1858 unui prieten: “Referitor la vocea cea tainică interioară și la modul în care eu o percep, nu pot spune mai mult decât că eu primesc astfel lăuntric cuvântul cel sfânt al Domnului pe care îl percep atunci permanent, în zona inimii, ca pe un gând extrem de clar, luminos și pur, care este exprimat în cuvinte. Nici unul dintre cei care stau în acele clipe lângă mine nu pot totuși auzi vreo voce. Dar să știți că pentru mine, această voce bindecuvântată sună mai luminos și mai clar decât orice alt sunet material”. (Scrisorile lui Jakob Lorber, Bietigheim 1931). Din redactarea fidelă a celor auzite (de a căror culegere și publicare s-au îngrijit în special Otto Zluhan și Anselm Huttenbrenner) a rezultat, cu timpul, o operă deosebit de valoroasă, în 25 de volume, în

ordine cronologică, putem aminti aici:

Casa Domnului (3 vol.), Saturn, Soarele natural, Soarele spiritual (2 vol.), Copilăria lui Iisus, Corespondența lui Iisus cu Abgarus, Scrisoarea din Laudiceea a apostolului Pavel, Pământul și luna, Episcopul Martin (Un ghid prin lumea cealaltă), Robert Blum (Un ghid prin lumea cealaltă, 2 vol.), [Cele 3 zile la Templu](#) (Iisus la 12 ani, la Templu), Daruri cerești (2 vol.) și, în sfârșit, ca o încununare: Marea Evanghelie a lui Ioan (o descriere amănunțită a celor 3 ani de propovăduire a lui Iisus, care completează și interpretează informația biblică).

Lucrul cel mai important în cazul lui Lorber, care, de altfel, avea și harul clarviziunii, este minunata învățătură ce se desprinde din lucrările sale. Numai înțelepciunea atotcuprinzătoare și profundă a lui Dumnezeu poate aborda toate problemele vieții văzute și nevăzute și poate lămuri numeroasele mistere ale gândirii omenești dintr-un punct de vedere superior, spiritual.

Pe scurt, Lorber prezintă într-o formă desăvârșită concepția spirituală despre lume, expiră lumea într-un mod spre care vor tinde în curând atât știința cât și intuiția omenirii după depășirea materialismului, în toate domeniile cunoașterii.

Specificul limbajului din acest dicteu care este revelat oamenilor, necesită unele explicații, deoarece pe alocuri anumite construcții și expresii utilizate ar putea deruta pe unii cititori.

Existența profetică și plină de mistere de care au parte doar cei binecuvântați de DUMNEZEU, este în ultimă instanță inefabilă și de aceea nu trebuie să ne mirăm, dacă în lucrările lui Lorber limbajul folosit este în deplină concordanță cu originalitatea spirituală a profetului - așa cum putem observa și la evangheliști “. Profetii Vechiului Testament vorbesc limba specifică epocii lor, așa cum misticii Evului Mediu o vorbeau la rândul lor pe a lor. La fel vom constata că vorbește și misticul și profetul Jakob Lorber limbajul timpului său.

Nu este prin urmare deloc nevoie să cercetăm învelișul exterior al celor revelate pentru a proba autenticitatea cuvântului profetic. La fel nu a greșit nici marele iluminat [Sadhu Sundar Singh](#), acest original Hrist al Orientului când, la un moment dat, în mesajul său către lumea apuseană, referindu-se la criticarea Bibliei de către moderniști, scria, printre altele: “Foarte adesea am remarcat că ei cercetează extrem de amănunțit doar învelișul exterior, cum ar fi stilul folosit sau probabilitatea internă a datelor ori specificul scrierilor, dar aproape niciodată ei nu caută miezul, pentru a descoperi realitatea. Căci ar trebui să se știe că, cu totul altfel se apropie de Biblie cel care într-adevăr caută realitatea! El are atunci numai o dorință, și anume, să fie și să rămână una cu realitatea (DUMNEZEU); lui niciodată nu-i pasă când sau prin mâna cui a fost scrisă o anume carte ori a fost revelată o anume Evanghelie. El știe doar că acolo are cuvântul lui DUMNEZEU, pe care profetii și apostolii l-au notat cu rigurozitate, așa cum i-a îndemnat atunci Duhul Sfânt.” (a doua epistolă a lui Petru, 1, 21). (Sadhu Sundar Singh, “Gesammelte Schriften”, Stuttgart, 1972).

La fel noi putem spune acum și despre mesajul lui Jakob Lorber. Căci niciodată nu se poate afirma cu tărie că revelația divină s-a încheiat odată cu apariția Sfintei Scripturi. Dacă am gândi vreodată asta, ar însemna să limităm în mod copilăresc acțiunea lui DUMNEZEU. El se adresează în toate timpurile atât celor care îl iubesc cât și prietenilor săi, prin viziuni și revelații și le comunică misterele sale. Iar misterele lui DUMNEZEU sunt în veci fără de sfârșit.

Să ne amintim în această direcție că apostolul Ioan este cel care a scris: **“Căci trebuie să știți că mai sunt multe alte lucruri pe care Iisus le-a făcut și dacă ar fi să se scrie toate câte a făcut cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta aproape că n-ar putea cuprinde cărțile care s-ar putea atunci scrie.” (21,25).**

Marea Evanghelie a lui Ioan este, fără îndoială, cea mai remarcabilă lucrare divin inspirată a lui Jakob Lorber. Ea cuprinde peste 10 volume, în ediția originală în limba germană, în care ni se revelează, în detaliu, diferite momente din viața lui Iisus, în cei trei ani ai misiunii sale spirituale pe pământ, timp în care a desfășurat o intensă, extraordinar de bogată și uluitoare activitate spirituală.

Marea Evanghelie a lui Ioan oferă o nouă imagine asupra lumii, integrată într-o perfectă armonie cosmică. Sunt prezentate informații clare și inedite despre Creație, despre îngeri, cosmogonie, lumea astrală, religiile asiatice, materie, suflet și spirit.

Această nouă revelație nu este deloc în contradicție cu revelația tradițională a celor patru Evanghelii ci, dimpotrivă, ambele au la bază același fundament divin. Această operă monumentală este străbătută pe tot parcursul ei de cea mai înaltă înțelepciune divină care luminează întreaga Creație. Ea arată oamenilor o cale simplă spre desăvârșire spirituală, cale ușor accesibilă oricui urmează cu seriozitate și plin de entuziasm și perseverență învățăturile lui Iisus. Sunt reliefate, totodată, multe similitudini cu filosofia și înțelepciunea orientală care sunt de o evidență frapantă. Găsim nenumărate concepte și idei comune celor două tradiții spirituale ceea ce demonstrează încă o dată că înțelepții au o lume comună.

Marea Evanghelie a lui Ioan a fost scrisă de Jakob Lorber între anii 1851 și 1864. O primă copie după manuscrisele originale ale acestei capodopere a fost realizată în anul 1871, copie care a stat la baza a două ediții ulterioare care au cunoscut lumina tiparului în anul 1891 și respectiv 1909. însă abia în anul 1922, prin grija lui Otto Zluhan, apare cea de-a patra ediție a Marii Evanghelii a lui Ioan, de data aceasta având ca sursă manuscrisele originale. Din motive greu de înțeles, aceste manuscrise au fost transportate în Transilvania, la Mediaș, de unde, apoi, au fost readuse la lumină, în anii de după cel de-al doilea război, mondial au fost tipărite edițiile cu numerele 5 și 6 care aveau la bază ediția a patra din anii douăzeci. Ulterior, au mai fost publicate încă trei ediții: 7, 8 și 9, toate acestea fiind ediții în limba germană. Marea Evanghelie a lui Ioan a fost de asemenea tradusă și în limbile franceză și engleză, iar ediția de față este prima traducere în limba română. Astfel, această lucrare cât și celelalte scrieri ale lui Jakob Lorber, inspirate de divinitate, au fost tipărite și vândute în milioane de exemplare și au reușit să reaprindă scânteia aspirației către desăvârșire în sufletele multor oameni.

Fie ca cititorul intuitiv și plin de dragoste de DUMNEZEU al acestei cărți să recunoască imediat al cui Spirit ne vorbește în taină prin cuvântul modestului “scrib ai lui DUMNEZEU” care a fost Jakob Lorber.

Capitolul 1

Scurtă introducere pentru o cât mai bună înțelegere spirituală a revelațiilor Evangheliei Sfântului Ioan, apostolul preferat al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. 1 Ioan I, 1-5)

(1) La început era Cuvântul (Logosul creator) și Cuvântul (Logosul creator) era cu Dumnezeu și Cuvântul (Logosul creator) era Dumnezeu.

(2) El era la început cu Dumnezeu.

(3) Toate care s-au făcut au fost făcute prin El; și nimic din ceea ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.

(4) În El era și viața și viața era lumina oamenilor.

(5) Lumina luminează neîncetat în întuneric și întunericul niciodată n-a biruit-o.

1. Aceste versete sunt sursa a numeroase erori și confuzii; cei mai înverșunați adversari ai lui Dumnezeu s-au folosit și se folosesc în nenumărate feluri de aceste texte pentru a contesta divinitatea Mea; mai ales ei sunt aceia care resping de fapt întreaga divinitate. Noi nu vom relua aici toate vicleniile lor, căci aceasta nu ar crea decât o confuzie și mai mare, ci vom urmări mai degrabă să punem în evidență această lumină, lumina care va combate și va elimina aceste erori.

2. Neînțelegerea acestui text ține în principal de insuficiențele unor traduceri cât mai corecte din limba originală într-o limbă modernă. Deoarece lucrurile se prezintă astfel, trebuie știut că aceasta s-a datorat necesității ca mesajul spiritual al acestui text să poată fi mai bine ascuns, căci altfel, de multă vreme, dimensiunea sa cea mai sacră ar fi fost deja dezvăluită, spre marea nefericire a întregului pământ. Tocmai de aceea doar învelișul exterior al textului a putut fi atins. Însă miezul său cel viu nu a putut fi profanat.

3. Acum a sosit timpul să dezvăluim sensul cel mai profund și autentic al Evangheliei tuturor

acelora care sunt demni de această revelație, dar să știți că revelația aceasta îi va costa mult pe cei care nu sunt demni, căci Eu nu voi tolera și nici nu voi accepta vreodată să se râdă de Mine.

4. Acestea fiind spuse, vom da în continuare o explicație necesară. Aici trebuie mai întâi luat în considerație doar sensul spiritual (lăuntric) al textului și nu sensul său cel mai profund, care are o dimensiune divină. Acest al doilea sens fiind mult prea sacru, el ar putea aduce prejudicii celor care nu trăiesc după cuvântul Evangheliei, în ceea ce privește sensul spiritual interior, acesta este totuși ușor de descoperit cu ajutorul unei traduceri cât mai corecte, corespunzătoare. Este ceea ce vom demonstra în continuare.

5. Expresia “La început” este incorectă și deformează, astfel sensul profund, căci ea pare să conteste și să pună la îndoială existența eternă a lui Dumnezeu, așa cum au făcut deja anumiți înțelepți ai Antichității, care i-au inspirat pe atei de astăzi. Având însă textul exact, va fi ușor să dezvăluim foarte precis sensul profund al acestuia.

6. Traducerea exactă ar trebui să fie: “La origini, (sau: fundamentul primordial a tot ceea ce există) a fost și este lumina”, adică marea și sacra înțelepciune creatoare, ideea esențială divină. Această lumină nu numai că exista întru Dumnezeu, dar ea exista deopotrivă și prin Dumnezeu. Aceasta semnifică aici că lumina nu numai că emana în esență de la Dumnezeu, ci că totodată ea nu era numai întru Dumnezeu, ea (lumina) fiind de asemenea și aproape de Dumnezeu și astfel ea înconjură într-un anumit fel ființa divină originară. Din această explicație rezultă deja fundamentul întrupării divine a Fiului omului, așa cum va lămuri în întregime pasajul următor.

7. Ce era sau cine era așadar, la drept vorbind, această lumină, această mare idee, această preasfântă idee fundamentală, din care toate ființele au provenit într-un mod perfect liber? Aceasta nu putea să fie decât Dumnezeu însuși, pentru că în Dumnezeu, din Dumnezeu și prin Dumnezeu, doar Dumnezeu putea reprezenta esența Sa eternă și perfectă. De aceea, textul original spune:

8. “În Dumnezeu era lumina și totodată lumina îl pătrundea și îl înconjură pe Dumnezeu și Dumnezeu însuși era lumina”.

9. Acest prim verset - explicat astfel - poate fi înțeles de către oricine, iar după aceea înțelegerea celui de-al doilea verset rezultă de la sine: cuvântul mai sus menționat, sau lumina (ori marea și divina idee creatoare) nu a provenit din esența divină originară, ci a existat din eternitate, fiind una cu Dumnezeu și asemenea lui Dumnezeu însuși, în așa fel încât ea (lumina) nu presupune nici un fel de devenire, ceea ce explică totodată de ce se spune: “La început, sau la origini, întreaga existență și fiecare ființă care urma să fie manifestată existau toate prin Dumnezeu, întru Dumnezeu, de la Dumnezeu, adică erau una cu Dumnezeu însuși, de la un capăt la altul”.

10. Acest verset face aluzie, într-o manieră evidentă, la definiția din primul verset a “cuvântului” sau a “luminii”, origine a oricărei existențe sau a oricărei ființe care se va naște, într-un mod perfect, dar care încă este nemanifestat.

11. În consecință, în forma sa reală, acest al treilea verset semnifică: “Orice ființă își are cu adevărat originea în această Ființă primordială, care este prin Ea însăși - în totalitate - originea eternă a propriei Sale Ființe. Lumina, cuvântul (Logosul creator) și voința acestei Ființe provin din propria Sa lumină; ideea Sa creatoare originară este o parte din Ea însăși, care este dornică de a se manifesta sub o formă vizibilă, în toată desfășurarea nesfârșită, nimic nu a apărut și nu a luat o formă vizibilă fără să provină din această origine și fără să fi trecut prin acest proces.

12. Din înțelegerea corectă a acestor trei versete rezultă înțelegerea corectă a celui de-al patrulea.

13. Este astfel ușor de înțeles că Ființa originară a întregii existențe, lumina oricărei lumini, gândirea primordială a oricărei gândiri și a oricărei idei, forma inițială - în sensul ei de origine fundamentală a oricărei forme -, nu putea fi lipsită de formă și nu putea fi un lucru mort, moartea fiind contrariul perfect al fundamentului ființei, care este viața. Astfel, în acest cuvânt ori în această lumină (sau altfel spus, această mare și divină idee) de la Dumnezeu, întru Dumnezeu și care se află la originea oricărei manifestări a lui Dumnezeu însuși, era viața cea mai perfectă. Dumnezeu era deci și este în El însuși și prin El însuși, de la un capăt la altul și în totalitate, fundamentul absolut și

suprem, etern și desăvârșit al oricărei vieți, această lumină și această viață cheamă toate ființele la viață și această lumină sau această viață este lumina, ea (lumina) fiind chiar viața însăși în fiecare ființă și în fiecare om născut din El. Aceste ființe și acești oameni au fost creați astfel după imaginea perfectă a luminii primordiale, care este prima condiție a existenței lor, lumina și viața lor fiind astfel perfect asemănătoare acestei Ființe primordiale eterne.

14. Dar, pentru că viața divină originară este și trebuie să fie perfect liberă, fără libertate ea nemaiputând fi viață și, pentru că viața tuturor ființelor create este și trebuie să fie asemănătoare vieții originare, fără de care viața și absența vieții sau moartea nu ar putea exista, rezultă în mod evident că nu li se poate da ființelor create, oamenilor, decât o viață perfect liberă, ce este resimțită de aceștia ca fiind perfect liberă, fără a trage de aici concluzia că această viață provine de la ele însele (adică de la ființele create), ci dimpotrivă, că ea a apărut pur și simplu prin voința atotputernică a lui Dumnezeu.

15. Orice ființă creată trebuie și poate să aibă percepția faptului că viața și ființa sa sunt și trebuie să fie create după imaginea cea desăvârșită a lui Dumnezeu, fără de care ea (ființa) nu ar avea nici viață și nici existență.

16. Însă, dacă privim realitatea mai îndeaproape, se dovedește că în toate ființele create se regăsesc în mod necesar două sentimente: pe de o parte, sentimentul de a avea în sine asemănarea cea divină sau lumina divină originară și, pe de altă parte, ca un efect al acestei lumini, sentimentul unei transformări progresive, care ni se revelează prin voința primordială a Creatorului.

17. Primul sentiment situează creatura într-o asemănare absolută cu Creatorul, astfel încât ea crede tocmai de aceea că este ieșită din ea însăși și ea consideră că este perfect independentă și fără nici o legătură cu vreo origine primordială eternă; ea mai crede că este conținută în ea însăși și poate dispune de ea însăși. Al doilea sentiment - care decurge în mod necesar din primul - este conștiința de a proveni din această proprie origine primordială și de a se manifesta liber în timp, considerându-se totodată foarte dependentă de această origine primordială.

18. Acest sentiment de umilire, atunci când se revelează în ființă, transformă prima atitudine, orgolioasă, într-un sentiment de umilință, care este absolut necesar, așa cum va fi demonstrat ulterior.

19. Sentimentul orgoliului combate însă cu putere acest sentiment de smerire de sine, pe care el vrea să-l reprime.

20. Din această luptă apare ranchiuna și în final survine ura față de această origine primordială a oricărei ființe și astfel apare refuzul de a se vedea umilită prin acest sentiment de dependență; astfel, sentimentul orgoliului crește, se întărește și atunci ființa se întunecă, înlăuntrul creaturii, în locul luminii primordiale iau astfel naștere noaptea și întunericul, iar această noapte și acest întuneric nu vor mai recunoaște în ele lumina primordială, îndepărtându-se ca niște orbi de ea.

21. Lumina primordială poate atunci străluci într-o astfel de noapte, dar această noapte în care există o lumină - lumină pe care ea (noaptea) nu o mai poate vedea -, nu mai poate recunoaște lumina care vine la ea pentru a o transforma în această autentică lumină primordială.

22. În mod asemănător am venit Eu în lumea întunericului, ca fiind eterna Ființă originară a oricărei existențe și ca fiind lumina primordială a oricărei lumini și a oricărei vieți, pentru toți cei care provin din Mine, dar ei nu M-au recunoscut fiindcă se aflau în noaptea penibilului lor sentiment de orgoliu.

23. Al cincilea verset arată cum am venit Eu, Cel care exist din toată eternitatea după dimensiunile Mele și după proporții primordiale, în această lume pe care am creat-o și pe care am născut-o, și cum ea (lumea) nu poate să Mă recunoască drept propriul fundament (izvor) al ființei ei.

24. În calitatea Mea de origine a oricărei existente, am văzut - de la înălțimea luminii Mele primordiale, eternă și preasfântă -, cum acest sentiment de superioritate, care este lumina primordială în om, a slăbit din ce în ce mai mult în cursul acestei lupte continue și cum această lumină a vieții a devenit din ce în ce mai slabă și mai întunecată, ea ajungând până la punctul în care, dacă Eu nu aș fi venit personal în fața oamenilor, în proporțiile Mele cele mai frumoase (cu alte cuvinte, în trupul Meu de glorie) pe care Eu le dădusem și lor inițial, ei ar fi fost cu siguranță, în marea lor majoritate, incapabili să Mă recunoască; iar aceasta ar fi fost cu atât mai mult, dacă aș fi venit la ei într-un mod

inopinat, ca un pur “Deus ex machina”, sub o formă umană neașteptată; dacă aș fi procedat în acest fel, doar Eu singur aș fi fost răspunzător dacă oamenilor le-ar fi fost imposibil să recunoască venirea Mea neașteptată.!

25. Desigur că Eu am prevăzut aceasta din eternitate. Astfel, am anunțat într-un mod destul de fidel și cu precizie oamenilor venirea Mea, prin intermediul a mii de clarvăzători (profeți) pe care i-am inspirat și care nu și-au pierdut lumina divină în această luptă. Când venirea Mea s-a produs în sfârșit, am făcut în așa fel încât ea să fie însoțită de miracole și am făcut chiar să apară un om în care sălășluia un suflet de o înaltă spiritualitate, care era capabil să anunțe oamenilor venirea Mea și prezența Mea pe pământ.

Capitolul 2

Spiritul Sfântului Arhanghel Mihail a fost întrupat în Ioan Botezătorul pentru a aduce astfel mărturie despre Domnul nostru Iisus. Doctrina fundamentală: despre ființa lui Dumnezeu, despre om și despre raporturile lui cu Dumnezeu. Despre căderea omului și despre căile extraordinare ale lui Iisus Hristos .(Ioan I, 6-13)

(6) A venit un om care a fost trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan.

(7) El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumina, pentru ca astfel toți să creadă prin el.

(8) Nu era el Lumina, însă el a venit ca să mărturisească despre Lumina.

(9) Lumina aceasta era adevărata Lumina divină care, venind în lume, trebuie să lumineze pe orice om.

(10) El era în această lume și de fapt lumea aceasta a fost făcută prin El, dar cei din această lume nu L-au cunoscut.

(11) El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit cu toții.

(12) Dar tuturor acelor care L-au primit, adică celor ce cred cu tărie în Numele Lui, El le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu.

(13) Ei au realizat astfel că erau născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.

1 . Un om numit Ioan propovăduia pocăința; pe malul Iordanului, el îi boteza cu apă pe cei care se reîntorceau către Dumnezeu. Spiritul profetului Ilie sălășluia în acest om; era același spirit angelic al celui care l-a învins pe Lucifer, în momentul creației, același spirit care a fost chemat pe muntele Sinai pentru a readuce la viață trupul lui Moise și pentru a i-l răpi lui Lucifer.

2. El a venit de sus, ca un martor vechi și nou în același timp, sau cu alte cuvinte, ca o lumină provenită din Lumina primordială pentru a depune mărturie despre ființa originară a lui Dumnezeu, Cel care s-a făcut trup El însuși și a venit ca om - într-o formă umană perfectă – la ai Lui, care provin din El, pentru a-i lumina în noaptea lor și a-i ajuta să regăsească lumina Sa primordială.

3. Este însă evident că acest om nu era chiar el lumina primordială, dar, la fel ca toate ființele, era și el o scânteie din aceasta. Lui i-a fost dat să rămână unit cu această lumină primordială, din cauza umilinței sale foarte mari.

4. Și pentru că el (Ioan) era în mod constant în fuziune profundă cu lumina primordială - pe care el știa să o deosebească de propria sa lumină, cu toate că aceasta (adică propria sa lumină) provenise din lumina primordială și nu era decât o oglindire a ei, a luminii divine, pe care o recunoștea și căreia i-a adus mărturie vie - el a fost martorul perfect al acestei lumini primordiale și a trezit această lumină în inimile oamenilor atât de bine, încât aceștia au început să recunoască încetul cu încetul că lumina primordială care se încarnase era aceeași cu cea pe care toate ființele și toți oamenii o posedă în mod liber, prin grație divină, și pe care ei o pot păstra de-a pururi în toată libertatea, dacă aspiră la aceasta.

5. Adevărata lumină (Hristos) nu era însă martorul, ci mărturia Celui care totdeauna a

iluminat și a însuflețit oamenii care vin pe pământ. Iată de ce se spune în versetul 9 că aceasta este și a fost adevărata lumină care, la origini, a dat naștere oamenilor ca ființe libere și care a venit acum să le aducă iluminarea completă, care îi va face asemeni Lui.

6. Felul în care Eu, sau lumina primordială, în ciuda tuturor precursorilor și a celor care au anunțat venirea Mea, am rămas necunoscut oamenilor orbi din această lume - care totuși, în ființa lor profundă, proveneau toți din Mine sau din lumina primordială, ceea ce este unul și același lucru - a fost în mod clar explicat în versetul 5. Să adăugăm totuși că prin cuvântul "lume" nu trebuie să înțelegem aici pământul care poartă pe suprafața lui sufletele aflate sub constrângere, ci că aici este vorba numai despre oameni, proveniți doar parțial din această materie și care, totuși, în calitatea lor de ființe libere, nu fac parte sau nu trebuie să facă parte dintre aceste suflete condamnate. Ce pretenție absurdă ar fi fost să vreau să fiu recunoscut de către pietre, care sunt încă supuse judecății! Doar un suflet care deja a devenit liber și care adăpostește în el spiritul Meu poate fi capabil să Mă recunoască.

7. Așa cum am arătat mai sus, aici nu este vorba despre pământ, ci numai despre asemenea oameni care au ajuns la un astfel de nivel datorită stării spirituale a sufletului lor, căci trebuie să știți că numai ei pot alcătui împărăția Mea, pentru că atunci ei înșiși sunt constituiți din lumina primordială, care provine din lumina Mea primordială eternă și aceasta deoarece ei sunt atunci, de asemenea, una cu esența Mea fundamentală.

8. Dar această forță primordială a slăbit în ei, pentru că oamenii s-au crezut superiori ei. Astfel, din cauza orgoliului lor care i-a slăbit, Eu am venit la ei din împărăția Mea și încă o să mai vin la ei (A DOUA VENIRE!). Oamenii însă nu M-au recunoscut așa cum ei nu s-au recunoscut mai mult nici pe ei înșiși ca fiind nemuritori în propria lor existență fundamentală, care nu va putea niciodată să fie distrusă, deoarece esența eternă a fundamentului lor este propria Mea esență.

9. Se înțelege de la sine că în toți cei care nu M-au primit sau care nu M-au recunoscut, ordinea primordială a rămas perturbată și odată cu această perturbare a rămas un anumit rău sau păcat, în timp ce aceia care M-au primit, adică M-au recunoscut în inima lor, nu se mai află sub influența acestui rău, deoarece ei sunt din nou în fuziune cu ordinea primordială și cu forța originară a ființei, pentru că ei s-au regăsit astfel în Mine și pentru că s-au regăsit pe ei înșiși cu ajutorul luminii Mele primordiale care a fost pusă la origini în ei, care este a lor proprie și care este viața eternă indestructibilă.

10. Într-o asemenea existență, ei au descoperit nu numai că erau creaturile Mele - așa cum le revela umilul lor sentiment de a trăi, care nu depinde de altfel decât de bunăvoința Mea -, ci și că ei sunt de asemenea, în mod evident, proprii Mei copii, de vreme ce lumina lor, credința lor, sunt asemenea propriei Mele lumini primordiale. Prin urmare, ei au în ei înșiși puterea deplină și forța care există și în Mine, iar prin această putere ei au dreptul deplin nu numai de a fi numiți copiii Mei, dar chiar și de a fi copiii Mei, în toată plenitudinea.

11. Credința fermă în Dumnezeu este o astfel de lumină; iar Numele Meu, de care sunt legate puternicele raze ale acestei lumini, este forța, puterea și esența proprie a ființei Mele originare, prin care fiecare om are în el dreptul deplin de a fi numit copilul lui Dumnezeu. De aceea se spune în versetul 12 că toți cei care Mă vor primi în ființa lor și care vor crede cu tărie în Numele Meu vor putea fi considerați "Fiii lui Dumnezeu" cu drepturi depline.

12. Al treisprezecelea verset nu apare aici decât pentru a explica mai bine versetul precedent, într-un limbaj mai concis, cele două versete reunite ar putea semnifica: "Celor care L-au primit cu adevărat și care au crezut cu tărie în Numele Lui, El le-a dat puterea (prin grație) de a fi numiți copiii lui Dumnezeu, căci ei sunt născuți din Dumnezeu și nu din sânge, nici din voința cărnii (a materiei), nici din voința omului".

13. Este limpede că aici nu este vorba despre nașterea trupească, ci numai despre o a doua naștere, întru spiritul iubirii de Dumnezeu, printr-o credință vie și adevărată în numele cel viu al lui Dumnezeu care este numit Iisus Savaot. Această a doua naștere poate fi numită de asemenea noua naștere a spiritului prin botezul cerului.

14. Botezul cerului este sinonim cu trecerea perfectă a minții și a sufletului - cu toate

dorințele sale - în starea de spirit care trăiește din iubirea pentru Dumnezeu și din iubirea întru Dumnezeu.

15. Când această trecere se realizează cu adevărat prin libera voință a omului și când toată iubirea omului se focalizează întru Dumnezeu, omul, grație unei iubiri atât de sacre, se găsește în întregime în Dumnezeu și atunci el devine o nouă ființă, mult mai puternică - și mai vie, ca și cum ar fi născută din nou, prin faptul că a atins dreapta de maturitate a lui Dumnezeu. Prin această nouă naștere, care nu provine nici din simțurile cărnii, nici din voința de a procrea, omul devine un veritabil copil al lui Dumnezeu și aceasta se realizează prin grația care este puterea liberă a iubirii de Dumnezeu din inimile oamenilor.

16. Această grație este chiar acțiunea cea puternică a lui Dumnezeu în spiritul omului, prin care acesta devine Fiul lui Dumnezeu și astfel el ajunge la lumina divină primordială sau, ceea ce este același lucru, la dreapta, via și puternica înțelepciune a lui Dumnezeu.

Capitolul 3

Cuvântul Etern întrupat și martorul său Ioan Botezătorul. Principalele semne ale noii nașteri. Prima și a doua grație, (Ioan 1, 14-16)

(14) Și Cuvântul (Logosul creator) s-a făcut trup și a locuit printre noi, fiind plin de har și de adevăr. Și astfel noi am privit slava Lui, o slavă care este întocmai ca slava celui care este născut direct din Tatăl.

(15) Ioan a mărturisit chiar despre El, când a strigat: „El este Acela despre care ziceam eu: «Cel ce vine după mine este cu mult înaintea mea, pentru că El era înainte de mine.»

(16) Și prin El noi toți am primit din plinătatea Lui și am primit har după har;

1. Când omul care a fost astfel creat prin noua naștere a devenit un veritabil copil al lui Dumnezeu, adică în momentul în care el este născut din Dumnezeu Tatăl, prin iubirea pentru Dumnezeu, el ajunge atunci să fie una cu Dumnezeu, spre gloria luminii primordiale care este Ființa originară a lui Dumnezeu însuși; o asemenea ființă este propriul Fiul care este născut din Tatăl, lumina cea ascunsă în căldura iubirii atât timp cât iubirea nu se manifestă și nu iradiază. Această sfântă lumină este de asemenea propria glorie a Fiului venind de la Tatăl, la care ajunge orice om care este născut din nou și această glorie este grația eternă și adevărul; aceasta este realitatea sau Cuvântul (Logosul creator) făcut trup.

2. Aceasta este mărturia pe care Ioan a adus-o, arătând că omul pe care l-a botezat în apele Iordanului era Acela pe care el îl anunțase poporului în predicile sale și despre care a spus: “Iată-L pe Cel care vine după mine, dar care în realitate a fost înainte de mine”, ceea ce semnifică de fapt: iată lumina primordială și esența originală a oricărei lumini și a oricărei ființe, care a precedat orice existență și din care provine orice ființă.

3. Această lumină primordială este de asemenea eterna glorie întru Dumnezeu și Dumnezeu însuși este această glorie; această glorie a fost Dumnezeu însuși, întru Dumnezeu, din toată eternitatea. Iar existența, lumina și viața liberă a tuturor ființelor provin din această glorie.

4. Prin urmare, orice viață este o grație a lui Dumnezeu care umple și pătrunde complet o formă vie. Viața originară a oricărui om este prin ea însăși expresia gloriei lui Dumnezeu, ea este prima grație a lui Dumnezeu, dar această grație suferă din cauza acestui sentiment de superioritate egoistă care se află în conflict cu sentimentul umilinței ce se datorează în mod necesar intuiției omului că el provine din lumina primordială.

5. Și întrucât această primă grație era pe punctul de a dispărea în om, lumina primordială a venit ea însăși în lume, pentru a le arăta oamenilor cum să regăsească această primă grație, reintegrând din nou această lumină primordială sau această existență originară, iar în locul vieții for

vechi, să aleagă o nouă viață. Această transformare înseamnă mai întâi acceptarea grației în vederea primirii grației, sau, ceea ce este același lucru, abandonarea vieții vechi născută din slăbiciune și inutilitate pentru o nouă viață fericită și indestructibilă întru Dumnezeu, prin îmbăierea în plenitudinea paradisiacă a lui Dumnezeu.

6. Prima grație era o necesitate care nu cunoștea libertatea; ea era deci lipsită de orice constanță. A doua grație este astfel o libertate totală, nesupusă nici unei necesități și, prin urmare, veșnic indestructibilă, deoarece ea nu este supusă nici unei restricții și nici unei obligații. Nu mai există distrugere acolo unde nu mai există dușman, iar prin dușman se înțelege aici tot ceea ce caută să împiedice trăirea și acțiunea unei ființe libere.

Capitolul 4

Despre lege și grație. Lupta ființelor umane care sunt chemate să devină copiii liberi ai lui Dumnezeu. Venirea Mântuitorului. Tatăl și Fiul sunt mereu uniți precum lumina și flacăra. (Ioan 1, 17-18)

(17) Căci Legea lui Dumnezeu a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin intermediul lui Iisus.

(18) Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; doar Fiul Lui, care este permanent scufundat în sânul Tatălui (inima cea tainică a lui Dumnezeu), Acela L-a făcut oamenilor cunoscut.”

1. De fapt, legea lui Dumnezeu care a apărut o dată cu prima viață a fost dată încă de la început primului om și, prin urmare, Moise a fost reprezentantul ei. Dar legea lui Dumnezeu nu a urmărit niciodată să dea cuiva libertatea adevărată, pentru că, în general, legea nu stimulează viața, ci dimpotrivă, ea o limitează printr-o anumită constrângere.

2. Prin efectul pozitiv al voinței imuabile a forței primordiale, primele idei creatoare au luat formă și au dat naștere unor ființe individuale. O necesitate imuabilă a operat, prin urmare, această separare a ființelor și apariția lor limitată în spațiu și timp.

3. Astfel, ființa, adică omul - iar dintr-un anumit punct de vedere divinitatea însăși, sau, ceea ce înseamnă același lucru, Ființa primordială a lui Dumnezeu însuși – era separată de originea sa, dar ea încă era conștientă, cu toate că ea era legată de o formă limitată și era susținută de o voință imuabilă. Dar această stare nu a fost pe placul ființei ce a fost astfel creată, și sentimentul său de superioritate egoistă a intrat atunci în conflict cu conștiința limitării și a separării sale .

4. Pentru aceste ființe din prima perioadă, lupta a devenit din ce în ce mai intensă, astfel că legea primordială fundamentală a trebuit să fie întărită. Atunci aceste ființe au fost supuse unei constrângeri temporare severe; iar aceasta corespunde apariției lumilor materiale solide și a majorității primelor ființe.

5. Odată cu ființele din cea de-a doua perioadă a apărut și omul cu învelișul său corporal, pe baza primei sale judecăți, în ciuda triplei separări de originea sa primordială pe care a recunoscut-o totuși în el, el a devenit orgolios și neascultător față de o lege ușoară care, nefiind expresia unei voințe absolute, nu a mai fost decât un sfat sau o directivă care îi lăsa libertatea deplină de a gândi și de a acționa.

6. Însă cum el nu a mai vrut să recunoască și să respecte îndatoririle sale atât de ușoare, a fost apoi supus unei sancțiuni mult mai severe și mult mai dure, astfel că neascultarea lui l-a costat foarte scump.

7. Ființa divină s-a manifestat atunci pe pământ prin Melchisedec, pentru a-i ghida pe oamenii astfel pedepsiți; dar aceștia au vrut foarte repede după aceea să se lupte din nou. Atunci a fost nevoie ca ei să fie supuși unei noi legi, pentru a-i readuce la ordine și după aceea lor nu le-a mai rămas decât o mișcare mecanică ce se afla în opoziție cu toate înclinațiile lor.

8. Această lege nouă a creat o mare prăpastie, pe care nici un spirit și nici o ființă nu au putut să o treacă. Puțin câte puțin, a început chiar să fie pusă la îndoială posibilitatea de a trece vreodată dincolo de această prăpastie și astfel a slăbit conștiința perenității vieții interioare care, începând cu acest moment, le-a apărut oamenilor ca fiind foarte îndoielnică (cu alte cuvinte, ei au început să se îndoiască de ea).

9. În urma acestei limitări, ființa divină originară a apărut pentru prima oară în toată splendoarea și plenitudinea Ei, în persoana lui Hristos.

10. Creația divină originară le-a fost astfel oferită din nou oamenilor. Toate slăbiciunile lor au putut fi astfel distruse prin această nouă grație care le-a fost dată oamenilor, prin această nouă viață plină de lumină veritabilă, care le arăta calea cea dreaptă și adevăratul scop al existenței lor.

11. Cei care L-au recunoscut pe Iisus, au primit acum o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu și, astfel, pentru prima dată, au putut să-L vadă pe Dumnezeu, pe care până atunci nici o altă ființă nu a putut să-L vadă vreodată în întreaga Sa plenitudine și splendoare. Oamenii au putut atunci să-L vadă în exteriorul lor, alături de ei și, prin El, au putut să se recunoască ei înșiși, precum și propriul lor destin perfect liber.

12. Prăpastia de netrecut care fusese stabilită de lege a fost astfel din nou astupată. Din acel moment, toți oamenii au putut și pot să se elibereze de jugul acestei legi, cu condiția de a transforma cu adevărat vechiul om în omul cel nou, întru Hristos, așa cum, de altfel, se spune: “trebuie să ne dezbrăcăm (separăm) acum de vechiul om pentru a ne îmbrăca (a ne uni pentru totdeauna) cu omul cel nou”, sau: “cel care iubește viața sa cea veche acela o va pierde, însă acela care fuge de ea va câștiga, fără îndoială, o viață nouă. Iată care este noua Evanghelie cea vie a lui Dumnezeu, care este anunțată din sânul Tatălui”.

13. Expresia: “Cel care se află în sânul (inima tainică, esențială a) Tatălui” este echivalentă cu: “cel care a fuzionat profund cu înțelepciunea supremă, originară a lui Dumnezeu” sau: “propria Ființă interioară a lui Dumnezeu sălășluiește în mod tainic în iubire, la fel cum lumina se află în foc”. La fel, o căldură pură și puternică provine din iubire, iar existența ei în noi generează din nou căldura tainică ce produce la rândul ei lumina cea tainică, în felul acesta, din iubire, care este asemănătoare naturii Tatălui și care în realitate este Tatăl însuși, rezultă lumina supremă a înțelepciunii divine care este asemănătoare Fiului, ea fiind chiar Fiul însuși, ei nefiind doi, ci Unul. Iisus este mereu una cu Cel care este numit Dumnezeu, la fel cum lumina și căldura, sau căldura și lumina, sunt unul și același aspect, deoarece adeseori căldura produce lumină și lumina produce căldură.

Capitolul 5

Mărturia lui Ioan Botezătorul, care neagă că ar fi spiritul lui Ilie, dar care mărturisește cu umilință că este precursorul lui Mesia (Ioan 1, 19-30)

(19) Iată mărturisirea care a fost făcută de Ioan atunci când Iudeii au trimis din Ierusalim pe niște preoți și leviți să-l întrebe: „Tu cine ești?”

(20) El a mărturisit și n-a tăgăduit: a mărturisit că nu el este Mesia.

(21) Și ei l-au întrebat “Dar tu cine ești? Ești Ilie?” “Și el a zis: “Nu sunt” “Ești proorocul?” Și el a răspuns: “Nu!”

(22) Atunci i-au zis: “Dar tu cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuși?”

(23) “Eu”, a zis el, “sunt glasul celui care strigă în pustie: «Neteziți calea Domnului», așa cum a zis proorocul Isaia.”

(24) Trimișii erau din partea fariseilor.

(25) Ei i-au mai pus atunci următoarea întrebare: “Atunci de ce botezi, dacă nu ești Mesia, nici Ilie, nici proorocul?”

(26) Drept răspuns, Ioan le-a zis: “Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru se află Unul, pe

care voi nu-L cunoașteți.

(27) El este Acela care vine după mine, - și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic nici măcar să dezleg cureaua sandalelor lui.”

(28) Toate acestea s-au petrecut în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan.

(29) A doua zi, Ioan L-a văzut pe Iisus venind la el, și atunci a zis: “Iată Mielul lui Dumnezeu, care trebuie să ridice păcatul lumii!

(30) El este Acela despre care eu ziceam: “După mine trebuie să vină un Om, care este înaintea mea, căci El era înainte de mine.

1. Versetul 19 descrie doar un fapt pur exterior, care nu are nici un sens profund. Dar este ușor de dedus de aici că, datorită credinței lor puternice, evreii au presimțit în acele timpuri că lumina primordială sau viața originară a lui Dumnezeu se va apropia de oameni pe acest pământ și că ea chiar trebuia deja să fie pe pământ. Ei își imaginau însă că această viață originară a oricărei vieți se afla în Ioan și că el putea să fie Mesia Cel Promis.

2. Fiind mai mult împinși de presimțirile lor decât de chemările lui Ioan, ei au urmărit să afle adevărul și tocmai de aceea ei l-au întrebat dacă era Hristos, Ilie sau un alt profet.

3. Ei l-au întrebat pe Ioan dacă era Ilie sau un alt profet deoarece era scris în profeții că Ilie îl va preceda pe Mesia și îi va anunța sosirea. Ar fi trebuit de asemenea să existe și alți profeți care să vină înaintea lui Mesia, ca heralzi! Trimișii de la Ierusalim, care cunoșteau bine scripturile, știau ce îl întreba pe Ioan, dar el a declarat că nu era nici unul dintre aceștia.

4. Trimișii au insistat însă: cine era el atunci?

5. La această întrebare, Ioan a răspuns că nu este decât vocea care strigă în deșert, pregătind calea Domnului, așa cum a anunțat Isaiia!

6. Putem aici să ne întrebăm de ce striga Ioan în deșert, unde nu locuia nimeni; căci el ar fi făcut mai bine să se adreseze oamenilor din regiunile populate. Cui folosea să strige astfel în deșertul morții, unde strigătele se pierdeau înainte de a fi percepute de vreo ureche? Și la ce folosea ca o singură ureche să audă ceea ce era atât de important pentru întreaga umanitate?

7. Trebuie să spunem în legătură cu acest aspect că acolo textul se referă mai mult la deșertul spiritual care exista în inima umană, decât la micul deșert din Betabara, care se afla de cealaltă parte a Iordanului, Ioan alesese să trăiască efectiv în acest deșert din Betabara, pentru a predica și boteza aici tocmai pentru ca acest deșert să ofere oamenilor imaginea inimii lor goale și împietrite, plină de spini, de măcăciuni, de buruieni și de vipere, în acest deșert al oamenilor, Ioan simboliza trezirea conștiinței, pe care el o trăia intens într-o formă pur spirituală. El predica acolo pocăința pentru iertarea păcatelor, pregătind astfel calea intrării Domnului în inima umană care devenise stearpă (la fel ca și deșertul).

8. Rămâne să mai lămurim de ce nu recunoaște Ioan că el este Ilie sau un alt profet, când de fapt - după propria Mea mărturie absolută - el era deopotrivă și profet, și Ilie. Am spus chiar Eu însumi, într-o ocazie potrivită, apostolilor și altor persoane care Mă ascultau: Trebuie să acceptați această mărturie, Ioan a fost Ilie, cel care trebuia să Mă preceadă”.

9. Rațiunea acestei negări ține de faptul că Ioan se referea atunci la noua sa misiune și nu la vechea activitate pe care el a desfășurat-o atunci când spiritul său, la timpul respectiv, a venit pe pământ sub forma lui Ilie.

10. Leviții și preoții care fuseseră trimiși de farisei nu puteau să înțeleagă de ce botează Ioan, de vreme ce el nu era nici Ilie, nici un profet, căci numai preoții și profeții erau autorizați să facă aceasta.

11. Ioan le-a spus atunci: “Eu nu botez decât cu apă, ceea ce în realitate semnifică faptul că eu nu fac decât să spăl inimile impure, care au devenit incapabile să îl primească pe Cel care deja este în mijlocul vostru și pe care orbirea voastră spirituală vă împiedică să-L recunoașteți.”

12. Acești trimiși îi reprezintă pe toți aceia care Mă caută în exterior și care se vor întreba până dincolo de moarte unde este Hristos, când și unde trebuie El să vină, în timp ce adevăratul Hristos nu se poate afla decât în inimă, acolo unde El locuiește mereu. Aceasta este o mare rătăcire.

Asemenea oameni nu-L caută niciodată pe Iisus în singurul loc în care El poate fi găsit!

13. Prea puțin conta pentru preoțime faptul că Ioan aducea astfel o mărturie de o mare umilință, el fiind cel care știa foarte bine cine era Hristos, care a venit pe pământ; mărturia lui Ioan nu i-a impresionat însă deloc pentru că ei nu voiau un Mesia sărac, umil și fără glorie. Lor le trebuia cineva în fața căruia toată lumea să fugă plină de spaimă!

14. Pentru ei, Mesia nu putea să apară decât la Ierusalim, coborând din cer, înconjurat de miliarde de îngeri, într-o lumină mai strălucitoare decât soarele. Un asemenea Mesia nu putea să locuiască decât în Templu și trebuia să detroneze toți tiranii. El ar fi trebuit, conform convingerilor lor, să îi transforme imediat pe toți evreii în ființe nemuritoare și să le procure toți banii din lume, sau cel puțin să arunce în valuri, cu un vuiet teribil, toți munții în aparență inutili și, în orice caz, să pedepsească toată calicimea cea murdară. Abia atunci ar fi putut evreii să creadă în El și ei ar fi spus: "Doamne, tu ești înspăimântător de puternic și totul trebuie să se plece în fața Ta ca să nu fie făcut praf și pulbere. Marele Preot nu este demn să desfacă nici măcar curelele sandalelor Tale".

15. Iată însă că Hristos a venit în sărăcie, trăind umil, precum cei mici și slabi.* El nu a ajuns să fie remarcat până în al treizecilea an de viață. Când a fost nevoie a făcut chiar și munci grele împreună cu Iosif dulgherul și mergea la oamenii cei simpli și săraci. Cum ar fi putut El să fie Mesia în ochii acestor evrei închistați și pretențioși, care se credeau atât de înțelepți? Ei spuneau: "Să scăpăm de acest blasfemiator, de acest magician, care înfăptuiește miracole doar sub conducerea și inspirația diavolului. Cum ar putea fi Hristos (Mesia) un ticălos care este supus diavolului, acela care este cel mai aspru și cel mai grosolan dintre dulgheri, un bărbat care merge cu picioarele goale, care îi frecventează pe cei mai nenorociți dintre calici, cu care chiar este prieten, care primește la el prostituatele și mănâncă la masă cu cei mai mari păcătoși și care, mai ales, profanează legea în văzul tuturor? Nu, este departe de noi această idee de sacrilegiu!"

16. Iată cum gândeau despre întruparea Mea pe pământ cei mai mari și mai înțelepți dintre evrei. Acest mod de a judeca, ce nu s-a modificat absolut deloc, le este caracteristic chiar și astăzi milioanei de oameni care nici măcar nu vor să audă vorbindu-se despre cuvântul unui Dumnezeu al iubirii și al milei.

17. În primul rând. Dumnezeu lor trebuia neapărat să se găsească deasupra tuturor astrelor și totodată trebuia să fie de o elevare atât de mare încât în final să sfârșească prin a nu mai exista deloc. El trebuia să creeze cel puțin un soare, pentru a fi demn (în fața lor) de un adevărat Dumnezeu! În al doilea rând, El nu putea fi deloc inferior și nu putea lua o formă umană. El nu putea fi pentru ei decât o realitate de neînțeles.

18. În al treilea rând, pentru ei, dacă Hristos ar fi fost Dumnezeu, el nu ar fi transmis Cuvântul său Viu decât anumitor oameni, anumitor societăți și anumitor concilii, fiind mereu înconjurat de o anumită aureolă și de o mulțime de oameni pioși și de zeloți înzestrați cu anumite puteri excepționale! O ființă care nu putea dovedi pe loc puterea sa de a deplasa munții nu putea fi, pentru ei, Hristos cel revelat!

19. În viziunea lor, Iisus nu putea să se adreseze unui laic sau unui păcătos fără ca prin aceasta, revelația Sa să nu devină imediat suspectă. Din această cauză, Eu nu am fost acceptat de către somitățile evreiești. După părerea lor mărginită, de oameni mândri și lacomi de glorie, divinității Mele îi lipsea noblețea! Dar toate acestea nu înseamnă nimic și de aceea singura mărturie care contează este mărturia lui Ioan.

20. Lumea rămâne mai departe aceeași și ea continuă să se afle în deșertul Betabara (simbolic vorbind), acolo unde Ioan a adus mărturia sa. Iar Eu sunt și rămân mereu Cel care vine la oameni acum și în toate timpurile, așa cum am venit atunci la evrei pentru a le înfrâna orgoliul și pentru a trezi în ei umilința și iubirea. Fericiți vor fi cei care Mă recunosc cu adevărat și Mă acceptă așa cum Ioan M-a recunoscut și M-a acceptat, fiind martorul Meu, în ciuda trufiei și a mâniei preoților și leviților din Ierusalim.

21. A doua zi, în timp ce toți acești trimiși erau încă la Betabara, continuându-și cercetările pentru a afla ce făcea Ioan și ce semnifica de fapt predicile lui, el încă le vorbea despre Mine în

momentul în care Eu am sosit din deșert pentru a-i cere să Mă boteze.

22. Ioan, chiar în momentul în care Eu mă apropiam, tocmai era pe cale să vorbească cu conducătorul acelei delegații, care își petrecuse întreaga noapte pentru a delibera asupra celor aflate, Ioan a spus atunci: “Iată, Cel care sosește este Mielul lui Dumnezeu, care va lua asupra Lui toate greșelile oamenilor, astfel încât cei care îl acceptă și cred în El să aibă, prin El, o nouă viață. Această viață nouă le va da lor puterea de a se numi copiii lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu poate să vină și în taină, fără fulgere și fără furtună, întocmai ca o briză ușoară”.

23. Ioan a repetat încă o dată, atunci, ceea ce el spusese despre Mine cu o zi înainte. El a dorit să spună, pe de o parte, că Eu le arăt oamenilor ca într-o oglindă adevărul și umilința. Și că, prin această umilință, Eu am venit în ajutorul oamenilor, susținându-i în slăbiciunea lor (care generează smerenia) și nu în presupusa lor forță pe care, de fapt, ei nu o au. Pe de altă parte, Ioan a dorit să spună că cel pe care el îl numește Mielul lui Dumnezeu este Cel care a existat înaintea oricărui lucru. Expresia “El a fost înaintea mea” semnifică aici faptul că Ioan a dorit să îi facă să înțeleagă pe acei trimiși că, din moment ce recunoaște în El elevarea spiritului său divin, în el există același spirit original, de aceeași calitate și de aceeași constituție, care de fapt provine din acel spirit original, care este acela care sălășluiește în acest Miel, nu prin propria sa putere, ci prin puterea acestui spirit original (al lui Dumnezeu Tatăl), care a fost pus într-o ființă complet liberă și perfect independentă. Ori, trebuie să se știe că printr-o asemenea creație, care este cu adevărat o operă a spiritului original (al lui Dumnezeu Tatăl), începe o nouă epocă înaintea căreia nimic n-a existat în tot infinitul, în afara spiritului original al lui Dumnezeu care este, dincolo de orice îndoială, cel care apare (fiind întrupat) în acest Miel al lui Dumnezeu, care vine la Ioan pentru a fi botezat. (* - Vezi și:

<http://www.scribd.com/doc/3152998/JAKOB-LORBER-Copilaria-lui-Iisus> n.r..)

Capitolul 6

Ioan mărturisește că nu-L cunoștea pe Domnul. Dublul botez, Ioan îl botează cu apă pe Domnul Iisus și Iisus îl botează pe Ioan cu Duhul Sfânt. (Ioan 1, 31-34)

(31) Eu nu-L cunoșteam dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă; ca El să fie făcut cunoscut lui Israel.”

(32) Ioan a făcut următoarea mărturisire: “Am văzut atunci Duhul pogorându-Se din cer întocmai ca un porumbel și oprindu-Se în El.

(33) Eu nu-L cunoșteam; dar Cel care m-a trimis să botez cu apa, mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul Sfânt pogorându-se și oprindu-Se în El, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.»

(34) Și eu am văzut atunci lucrul acesta și apoi am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.”

1. Trimișii l-au întrebat pe Ioan: “De când îl cunoști tu pe acest om ciudat și de unde știi tot ceea ce spui despre El?” Ioan a răspuns foarte natural și firesc că, în calitatea sa de ființă umană, nu L-a cunoscut înainte, dar că spiritul Lui i-a revelat toate acestea și l-a îndemnat să-i pregătească pe oameni să se spele de greșelile lor cu apa din Iordan”.

2. Ioan arată aici că el Mă vede pentru prima dată sub o formă umană și că spiritul Meu îi revelase lui cine sunt Eu. Trimișii au de asemenea acest om în fața lor și îl observă în timpul scurtului moment al botezului, pe care Ioan a ezitat la început să-l realizeze, gândind că Eu trebuia să-l botez pe el și nu invers dar, la dorința Mea puternică de a Mă boteza, el a cedat și a acceptat să facă acest lucru. El a înțeles atunci înlăuntrul lui că de fapt spiritul Meu l-a îndrumat spre deșertul Betabara și a realizat că spiritul Meu este spiritul lui Dumnezeu, pentru că propriul Meu spirit original este acela care apare sub forma unui mic nor luminos, sub forma unui porumbel care coboară din cerul luminii asupra Mea și rămâne deasupra capului Meu. În acest moment, el a auzit aceste cuvinte:

3. “Iată-L pe Fiul meu mult iubit” sau, altfel spus: “Iată lumina Mea, propria Mea ființă

originară, în care Eu am binevoit să pun iubirea Mea esențială care există din toată eternitatea. Iată-L pe Acela pe care trebuie să-L ascultați!”

4. De aceea, Ioan a spus: “Eu nu L-aș fi recunoscut”.

5. După ce a realizat acest botez, Ioan le-a povestit trimișilor ce a văzut și ce a auzit și a jurat că L-a botezat pe Mielul lui Dumnezeu, pe Mesia cel așteptat de întregul Israel și a cărui venire a anunțat-o. “El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, adică propria ființă primordială și originară a lui Dumnezeu întru Dumnezeu!”

6. Și Ioan a mărturisit că a văzut atunci cu proprii săi ochi Spiritul lui Dumnezeu coborând asupra acestui om și intrând în el, nu ca și cum acest om ar fi primit un astfel de spirit pentru prima dată, ci dimpotrivă, acest fenomen i-a apărut lui Ioan pentru ca el să-L poată recunoaște pe Cel pe care nu-L cunoscuse până atunci!

7. Prin urmare, nu este cazul să ne întrebăm dacă trimișii Ierusalimului au văzut și au auzit toate acestea. Eternul răspuns este suficient: 'Acest miracol nu va fi revelat decât oamenilor umili și simpli, dar pentru cei care se cred, fără ca să fie, înțelepții acestei lumi, el va rămâne oculat și ascuns'.

8. Trimișii Ierusalimului nu au fost decât martorii botezului cu apă și ei s-au înfuriat atunci când Ioan le-a spus că a văzut și a înțeles ceea ce ei n-au putut vedea. Ei l-au insultat pe Ioan, spunând că minte; dar numeroși discipoli ai lui Ioan, care erau prezenți, au confirmat atunci că Ioan spusese doar adevărul.

9. Trimișii au negat însă dând din cap și spunând: “Ioan este învățătorul vostru și voi sunteți discipolii lui, iată de ce acum cu toții îl aprobați. Noi însă suntem instruiți și cunoaștem tot ceea ce este scris în Scripturile transmise de Moise și de profeți, și de aceea noi știm să recunoaștem în cuvintele și în faptele voastre că sunteți la fel de nebuni ca și învățătorul vostru, că nu vedeți nimic și nu știți nimic, iar prin nebuniile voastre, voi suciți capul multor oameni, încă de multă vreme, acest lucru nu este pe placul Templului; de aceea, cel mai bun lucru ar fi să vă opriți”.

10. Atunci, Ioan s-a supărat și a spus: “Rasă de șerpi, rasă de vipere! Voi credeți că veți scăpa astfel judecării? Uitați-vă, această secure cu care voi doreați să ne distrugeți este deja la picioarele voastre. Spuneți, cum veți putea scăpa? Dacă nu vă veți pocăi și dacă nu vă veți boteza, veți fi până la urmă spulberați, întocmai ca un sac de cenușă.

11. Căci este adevărul adevărat, iată-L pe Cel despre care v-am spus că va veni după mine, Cel care a fost înaintea mea; pentru că El a fost înaintea mea! Din plenitudinea Lui, noi am primit cu toții grația!” (sensul profund al acestor cuvinte a fost deja explicat în versetele 15 și 16)

12. Convinși de cuvintele hotărâte ale lui Ioan, o parte dintre trimiși au rămas pentru a fi botezați, dar majoritatea s-au întors la Ierusalim foarte supărați.

13. Aceste versete respectă doar ordinea istorică, iar puținul sens profund pe care îl au a fost explicat în versetele precedente. Trebuie precizat aici că asemenea versete pot fi înțelese mai bine dacă știm să le corelăm cu faptele de atunci. Pentru că în epoca în care evanghelistul a scris toate aceste lucruri, părea inutil să se noteze lucrurile care se înțelegeau de la sine, astfel încât toate frazele inutile au fost scoase, nefiind păstrate decât frazele esențiale; a fost lăsată astfel deoparte toată succesiunea logică a faptelor, care poate fi totuși citită printre rânduri, cum s-ar spune astăzi. Pentru a lămuri aceste aspecte care ar putea deveni atât de importante astăzi, vom analiza aici cele trei versete următoare, studiind cu exactitate sintaxa epocii.

Capitolul 7

Exemplul lecturii celor trei versete (Ioan 1, 35-37)

(35) A doua zi, Ioan se afla iarăși cu doi dintre ucenicii lui.

(36) Și, pe când îl privea pe Iisus trecând, a zis: “Iată Mielul lui Dumnezeu!”

(37) Și atunci cei doi ucenici care l-au auzit rostind aceste vorbe au mers după Iisus.

1. Textul versetului 35 a fost scris astfel, la origine: “A doua zi, Ioan se afla încă acolo, împreună cu doi dintre ucenicii săi”. Ne-am putea întreba unde se afla el de fapt și dacă cei doi ucenici erau aproape de el sau puțin mai departe, pentru că versetul respectiv nu precizează acest lucru; așa cum nu precizează nici ceea ce făceau acești discipoli.

2. Dar de ce nu spune evanghelistul acest lucru?

3. Am precizat deja că aceste aspecte se înțeleg de la sine, pentru că acesta era felul de a scrie în acele timpuri, Ioan se afla atunci pe malul Iordanului, la poalele unei sălcii, așteptându-i pe toți cei care voiau să fie botezați. Și cum el avea întotdeauna lângă el mai mulți discipoli care ascultau și notau învățăturile sale, și în acest moment se aflau cu el doi sau trei discipoli care îl ajutau să boteze și care chiar botezau ca și el, în numele lui.

4. Toți cei care se aflau în anturajul apropiat al lui Ioan știau foarte bine ce se petrece și nu aveau nevoie să noteze astfel de detalii, cu atât mai mult cu cât, lipsindu-le materialele pentru scris, era un lucru obișnuit să nu se noteze decât esențialul. Astfel, se utilizau anumite conjuncții cum ar fi “și” pentru a pune în corelație două fraze fără nici o legătură aparentă. Astfel de conjuncții erau uneori chiar înlocuite cu un semn.

5. Această explicație nu are o valoare evanghelică, dar ea este foarte utilă; de fapt, fără ea sensul istoric și chiar sensul spiritual al Evangheliilor nu mai poate fi înțeles deloc astăzi. Astfel se explică de ce în cărțile profetice ale Vechiului Testament, unde fraze întregi au fost înlocuite prin imagini, ele au devenit de neînțeles, atât de mult s-a schimbat limbajul. Dar acum, când noi cunoaștem regulile ce erau folosite în acele timpuri, nu ne va fi deloc greu să legăm din nou lucrurile între ele de acum înainte și vom putea astfel să citim mai ușor aceste texte, sau cel puțin să punem mai bine în lumină faptele istorice obiective. Vom demonstra acest aspect cu versetele 36 și 37.

6. Versetul 36 suna la origine astfel: “Și, când L-a văzut pe Iisus trecând, el a spus: Iată Mielul lui Dumnezeu”. Acest “și” arată aici că textul respectiv are legătură cu precedentul și ne oferă indicația istorică potrivit căreia, după ce a fost botezat, Iisus a rămas câțva timp alături de Ioan, ceea ce explică de ce îl vedem trecând aproape de El pe malul Iordanului.

7. În momentul în care Ioan L-a zărit, el a spus cu un mare entuziasm, ca și cum și-ar fi vorbit sieși: “Iată Mielul lui Dumnezeu!” în limbajul de astăzi, el s-ar fi exprimat astfel: “Priviți! Și astăzi trece supremul Om-Dumnezeu pe malul fluviului, la fel de umil și de modest ca un miel!” Ioan înlătură însă toate aceste detalii și nu spune decât ceea ce indică versetul 36.

8. Versetul 37, care reprezintă urmarea la versetul 36, începe de asemenea cu acest “și”. El indică astfel doar faptele simple, fără a aprofunda cauzele.

9. Textul original spune doar atât: “Și cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe și au mers după Iisus”. În zilele noastre, pentru a fi înțeles, acest verset ar trebui să fie enunțat astfel: “Dar atunci când cei doi discipoli care erau în preajma lui Ioan, l-au auzit pe învățătorul lor spunând aceasta, ei l-au părăsit imediat pe Ioan și s-au apropiat de Iisus; iar cum Iisus tocmai se pregătea să părăsească acele locuri, ei L-au urmat”.

10. Fără aceste indicații complementare, înșiruirea acestor fapte devine de neînțeles. Dar așa cum am spus, în vechea manieră de a scrie, cele două concepte de a auzi și de a urma sunt suficiente pentru ca indicațiile care leagă faptele să fie subînțelese. Această regulă ne va permite să înțelegem mai clar faptele istorice ale Scripturilor și ne va ajuta să pătrundem mai ușor sensul lor profund.

Capitolul 8

Primii discipoli ai Domnului Iisus Hristos, care au fost primiți în deșert. Andrei și Petru, frați și pescari. Întâlnirea cu Simon și mărturisirea adevărului interior, (Ioan 1, 38-42)

(38) Iisus s-a întors; și când i-a văzut că merg după El, le-a zis: “Ce căutați?” Ei l-au

răspuns: “învățătorule, unde locuiești?”

(39) “Veniți de vedeți”, le-a zis El. S-au dus și au văzut unde locuia; și în ziua aceea au rămas la El. Era cam pe la ceasul al zecelea.

(40) Unul dintre cei doi, care auziseră cuvintele lui Ioan și merseseră după Iisus, era Andrei, fratele lui Simon Petru.

(41) El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon, și i-a zis: “Noi am găsit pe Mesia”.

(42) Și l-a adus la Iisus, Iisus l-a privit și i-a zis: “Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa. “(care, tălmăcit, înseamnă Petru).

1. Acest verset (38) vine în continuarea celui precedent, iar sensul său este mai mult istoric decât spiritual; căci aici începe celebra primire a discipolilor Mei, chiar în locul în care trăia Ioan Botezătorul, adică la Betabara, un loc mizerabil în care nu locuiau decât niște pescari amărâți. Iată de ce acești doi discipoli au început prin a Mă întreba în ce colibă locuiam.

2. Și, deoarece petrecusem patruzeci de zile în această regiune, înaintea botezului, pregătindu-Mi natura umană, prin posturi și diferite exerciții, pentru învățăturile pe care urma să încep să le revelez oamenilor, este - din punct de vedere istoric - clar și evident faptul că trebuia să locuiesc undeva, în acest loc izolat, neprimitor și deșertic, pe care Eu însă l-am găsit foarte potrivit.

3. Acești doi discipoli știau că locuiam deja aici de ceva vreme, căci avuseseră posibilitatea să Mă vadă din când în când, fără să știe însă cine eram. Ei nu M-au întrebat deci de unde veneam, ci doar unde locuiam la Betabara, acest sat de colibe în care locuiau acei pescari amărâți, clădite din trestie și argilă și în care un om normal abia putea să stea în picioare.

4. Eu locuiam într-adevăr într-o asemenea colibă, construită chiar de Mine, undeva în mijlocul deșertului. De atunci datează ermitajele pe care le vedem încă și astăzi în aproape toate țările creștine.

5. Această colibă nu era prea departe de locul unde locuia Ioan. De aceea, le-am spus celor doi discipoli: "Veniți și vedeți". Ei M-au urmat imediat și, îndată ce au zărit coliba Mea, au fost foarte mirați să vadă că Unsul lui Dumnezeu locuia în coliba cea mai sărăcicioasă și care, în plus, era situată într-unul dintre locurile cele mai neprimitoare ale acestui deșert.

6. Aceste evenimente nu se petreceau în perioada anului în care creștinii au obiceiul să postească timp de patruzeci de zile, ci două luni mai târziu și era ora zece atunci când am ajuns la colibă, adică, după modul actual de a socoti, cam pe la ora trei după-amiaza. Pentru că, în vremurile trecute, prima oră (ora 1) se considera a fi la răsăritul soarelui. Dar cum răsăritul nu este niciodată la aceeași oră, modificându-se în fiecare zi, nu se poate spune decât ora aproximativă. Iată de ce am afirmat mai sus că era în jurul orei trei după-amiază când am ajuns la colibă cu cei doi discipoli. Deoarece ei au rămas cu Mine până la asfințitul soarelui, se poate pune întrebarea ce am făcut între orele 3.00 și 8.00 în această colibă! În Evanghelie, nu este precizat nimic referitor la aceasta. Dar este foarte simplu. Se înțelege de la sine că le-am explicat ceea ce urmau să devină, spunându-le unde și cum voi începe să predic învățătura Mea, cum voi mai accepta și alți discipoli, animați de același spirit divin și de aceeași voință. Le-am dat de îndată misiunea să meargă și să-i întrebe pe tovarășii lor, care erau în marea lor majoritate tot pescari, dacă unii dintre ei nu doreau să Mi se alăture. Despre aceste lucruri am vorbit. După ce a căzut seara, i-am lăsat să se întoarcă la ei acasă, pe jumătate senini, pe jumătate gânditori, căci aveau soții și copii și nu știau ce să facă!

7. Unul dintre ei, numit Andrei, s-a hotărât repede să Mă urmeze cu orice preț. El a mers repede să-l caute pe fratele lui, Simon, care încă mai era ocupat cu năvoadele lui.

8. Îndată ce l-a găsit, s-a aruncat la pieptul lui și i-a spus că l-a întâlnit pe Mesia Cel Făgăduit și că, împreună cu un alt discipol, s-a hotărât să Mă urmeze.

9. În momentul în care Simon l-a auzit vorbind despre Mine, el a vrut să vină să Mă vadă imediat, căci nu fusese prezent la botez. Andrei i-a spus atunci: “Astăzi nu se mai poate, dar mâine la răsăritul soarelui, să fii la El!”

10. Simon, care se gândea mereu la Mesia și care credea că Acesta va veni în ajutorul

săracilor și îi va pedepsi pe cei bogați și răi, i-a răspuns, cu inima plină de aspirație: “Frate, nu mai este nici o clipă de pierdut; las totul pe câmp și îl voi urma până la capătul lumii, dacă El dorește acest lucru. Condu-mă la El imediat. Cine știe dacă o să-L mai găsim?”

11. În fața unei asemenea insistențe, Andrei s-a hotărât să Mi-l aducă. Dar, în acea noapte târzie, pe când au ajuns la o distanță de treizeci de pași de cabana Mea, Petru, minunându-se, s-a oprit și i-a spus lui Andrei: “Este ciudat, simt cum mă părăsește curajul și mă cuprinde un sentiment de nespusă duioșie; nu mai pot să fac nici un pas înainte, deși simt foarte intens dorința de a-L vedea”.

12. Eu am ieșit atunci din colibă, pentru a merge în întâmpinarea celor doi frați. Acest lucru este indicat prin cuvintele: “Iisus l-a privit”. Se înțelege de la sine că această afirmație corespunde faptului că am ieșit în întâmpinarea lui Simon, care venea la Mine, el - care Mă simțea în acest fel în inima lui. Simon a fost recunoscut imediat drept discipol și noul nume pe care i l-am dat a fost prima lui parte la împărăția Mea. Simon a primit numele de Chifa, sau piatra credinței în Mine. Căci, de mult timp, Eu văzusem ce spirit îl anima deja pe Petru.

13. Pentru Simon Petru, felul Meu de a Mă adresa lui a fost dovada cea mai bună că Eu eram în mod sigur Mesia Cel Făgăduit, în inima lui nu mai era loc pentru nici o îndoială și el nu a pronunțat nici măcar o singură silabă pentru a Mă întreba dacă Eu eram adevăratul Mesia, căci avea deja certitudinea cea mai deplină a acestui adevăr, în inima lui. Au rămas la Mine până a doua zi și nu M-au mai părăsit apoi niciodată.

Capitolul 9

Prima dovadă de renunțare a celor doi discipoli. Patria lui Petru. Vocația lui Filip și a lui Natanael. (Ioan 1, 43-51)

(43) A doua zi Iisus a vrut să Se ducă în Galileea, și a găsit pe Filip. Și i-a zis: „Vino după Mine.”

(44) Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru.

(45) Filip a găsit pe Natanael, și i-a zis: “Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în Lege, și proorocii: pe Iisus din Nazaret, fiul lui Iosif”.

(46) Natanael i-a zis: “Poate ieși ceva bun din Nazaret?” 'Vino și vezi!’ i-a răspuns Filip.

(47) Iisus a văzut pe Natanael venind la El, și a zis despre el: “Iată cu adevărat un israelit, în care nu este viclesug.”

(48) “De unde mă cunoști?” i-a zis Natanael. Drept răspuns, Iisus i-a zis: ‘Te-am văzut mai înainte ca Filip să te cheme de sub smochin.’

(49) Natanael i-a răspuns: “Învățătorule. Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești împăratul lui Israel!”

(50) Drept răspuns, Iisus i-a zis: “Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.”

(51) Apoi i-a zis: “Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerurile deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând către Fiul omului.”

1. A doua zi dimineața, Eu le-am spus: "Timpul pe care trebuia să-l petrec în deșert se apropie de sfârșit; voi pleca în Galileea, de unde am venit. Vreți să veniți cu Mine? Vă las întreaga libertate să hotărâți, căci știu prea bine că aveți soții și copii pe care nu-i puteți părăsi cu ușurință, dar niciodată, nimeni nu pierde ceea ce abandonează pentru Mine, ci dimpotrivă, va regăsi totul înmiiit”.

2. Atunci, Petru a spus: “Doamne! Eu voi abandona nu numai pe soția mea și pe copiii mei, ci și viața mea, din iubire pentru Tine! Ei vor trăi și fără mine, căci eu nu sunt decât un cerșetor care abia reușește să le procure puțină pâine. Pescuitul meu abia ajunge să hrănească o gură; din el, abia dacă reușesc să-mi hrănesc familia într-un mod mizerabil! Andrei, fratele meu, este martor! Suntem născuți în Betsaida, dar a trebuit să venim în acest deșert și, pentru a ne putea hrăni, pescuim pe

malurile Iordanului, unde am fost botezați de către Ioan. Tatăl nostru, Iona, este puternic, soțiile și surorile noastre la fel. Cel de Sus să-i binecuvânteze și ei se vor descurca!” I-am lăudat pe acești doi discipoli și am plecat la drum.

3. De-a lungul drumului care urma râul, l-am întâlnit pe Filip, născut tot în Betsaida, care căuta, la răsăritul soarelui, ceva de pescuit în apele Iordanului, cu un năvod foarte uzat. Petru Mi-a atras atenția asupra lui și a spus: “Oh, Doamne, acest om suferă, este foarte sărac, dar el este cel mai drept și mai cinstit dintre oameni, cu inima plină de iubire de Dumnezeu! Ce bine ar fi dacă l-ai primi să vină cu noi!”

4. La această propunere binevoitoare a lui Petru, Eu nu am putut decât să spun: “Filip, urmează-Mă!” El nu s-a lăsat chemat de două ori, a aruncat la pământ năvodul și M-a urmat fără să întrebe unde. Pe drum. Petru i-a spus: “Cel pe care îl urmărim este Mesia!” Filip a răspuns: “Inima mea mi-a spus asta în momentul în care El m-a chemat cu atâta iubire”.

5. Filip era celibatar; el îi învăța pe pescarii săraci, căci era un bun cunoscător al scripturilor, îl cunoscuse personal pe Iosif din Nazaret și Mă cunoscuse și pe Mine. Știa câte ceva despre ce se petrecuse la nașterea Mea și în timpul copilăriei Mele. El era unul dintre puținii care sperau, în taină, că Eu sunt Mesia! Dar, cum de la vârsta de doisprezece ani nu am mai făcut miracole*, trăind și muncind ca toată lumea, majoritatea oamenilor pierduseră prima impresie pe care o avuseseră la nașterea Mea. Și chiar cei care fuseseră inițial cei mai entuziasmați, au început ulterior să spună că totul nu a fost decât un curios concurs de împrejurări, interpretate ca miracole, dar care nu aveau nici o legătură cu nașterea Mea. Geniul Meu din copilărie fusese deci complet pierdut, spuneau ei, astfel încât la vârsta maturității nu mai rămăsese nici cea mai mică urmă din el. Dar Filip păstrase până în ultima clipă o anumită speranță, la fel ca și alți câțiva, care aveau o mare considerație pentru profețiile - binecunoscute de ei - ale lui Simion și ale Anei în momentul circumciziei Mele la Templu.

6. În timp ce Filip Mă urma, el se gândea pe drum la Natanael. Deodată, l-a văzut pe acesta așezat sub un smochin, reparându-și năvodul. El i-a spus cu feroare: “Frate, am privit mult timp de-a lungul drumului, căutându-te și inima mea este plină de bucurie că te-am găsit, căci, vezi tu, noi l-am găsit pe Cel despre care Moise vorbește în Lege și despre care și profeții vorbesc; acesta este chiar Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret”.

7. Natanael, puțin indignat, a declarat: Toată lumea cunoaște acel cuib murdar din Nazaret. Se înțelege de la sine că nimic bun nu poate să iasă de acolo! În orice caz, nu Mesia”. Dar Filip i-a spus: “Știu foarte bine că în legătură cu acest subiect, tu ai fost întotdeauna adversarul meu, cu toate că ți-am expus de o sută de ori argumentele mele. Dar vino și convinge-te singur; vei recunoaște că am avut perfectă dreptate!”

8. Natanael s-a ridicat, gânditor, și a spus: Frate, acesta ar fi miracolul miracolelor, căci aceste secături de nazarineni sunt cele mai rele canale de pe pământ! Nu facem noi tot ceea ce dorim cu orice nazaritean cumpărat pentru cea mai mică monedă romană? De mult timp, ei nu mai au nici cea mai mică credință în Moise și în profeți! Pe scurt, tu știi că poți să faci ce vrei dintr-un nazaritean, iar expresia 'mai rău decât un nazaritean' este deja un vechi dicton. Și tu pretinzi că Mesia pe care vrei să mi-l arăți vine de acolo!... Bine, bine, nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu, să mergem să vedem!”

9. Vorbind astfel, Natanael s-a apropiat împreună cu Filip de Iisus, care se îndepărtase cam cu o sută de pași mai încolo. Dar, când cei doi s-au apropiat de Iisus, Acesta le-a spus: “Iată un israelit adevărat, un om în care nu este nici un pic de viclenie”.

10. Uimit să audă o asemenea frază ciudată din gura Mea, Natanael a întrebat imediat: “De unde mă cunoști Tu ca să poți vorbi astfel despre mine? Căci doar Dumnezeu poate să-mi cunoască sufletul așa cum singur eu mi-l cunosc. Nu m-am lăudat niciodată cu virtuțile mele. De unde știi tu cum sunt făcut?” Eu l-am privit și am spus. “Eu te-am văzut mai înainte ca Filip să te cheme de sub smochin”.

11. Uluit de răspunsul Meu, Natanael, cu inima foarte emoționată, a spus: “Învățătorule, chiar dacă ești nazaritean, Tu ești fără îndoială Fiul lui Dumnezeu. Tu ești Regele atât de mult așteptat de

Israel, care își va elibera poporul din ghearele dușmanului. Oh, Nazaret, Nazaret, ce mic erai și ce mare vei deveni! Cei din urmă vor fi cei dintâi. Oh, Doamne, cât de repede mi-ai redat credința! Cum se face că toată îndoiala s-a spulberat și că acum cred cu toată ființa mea că Tu ești Mesia Cel Făgăduit?”

12. Versetul 50 indică răspunsul Meu la întrebarea lui Natanael, care crede că Eu sunt Mesia pentru că simte că a regăsit în Mine întreaga cunoaștere, care nu poate fi decât de la Dumnezeu. De aceea, Eu i-am răspuns că va vedea lucruri mult mai mari, vrând să spun prin aceasta: “Acum crezi din cauza unui miracol, dar mai târziu vei crede în mod liber”.

13. Versetul 51 semnifică: “Mai târziu, atunci când - prin Mine - veți ajunge la noua naștere a spiritului vostru, porțile vieții vi se vor deschide și voi veți fi ca îngerii pe care îi veți vedea urcând; și ei au fost altădată oameni destinați morții, dar au fost făcuți copiii lui Dumnezeu pentru veșnicie și au devenit îngeri prin grația Mea, datorită noii nașteri a spiritului lor. De asemenea, veți vedea atunci spiritele angelice primordial create, coborând din ceruri spre Mine, Domnul întregii vieți, mergând în același pas cu Fiul omului și urmând exemplul Meu și pe martorii Mei”.

14. Iată o manieră corectă de a înțelege primul capitol. Dar nimeni să nu creadă că totul a fost explicat în întregime. Oh, nu! Absolut deloc! Am indicat însă, pentru oamenii de bună credință, modalitatea de a fi inițiat în profunzimile înțelepciunii divine și de a recunoaște și înțelege adevăratul sens al fiecărui verset. De altfel, așa cum s-a mai spus, acest capitol a fost dat ca unitate de măsură, după care totul poate fi măsurat și judecat.

(* - Vezi și: <http://www.scribd.com/doc/4251689/Evanghelii-Apocrife-Cele-trei-zile-petrecute-de-Iesus-la-templu-La-12-ani> n.r.)

Capitolul 10

Domnul și primii săi discipoli merg acasă, la locuința Lui. Falsele așteptări ale Mariei în ceea ce-L privește pe Mesia, Iacov, Ioan și Toma, noii discipoli. Semnificația profetică a nunții din Cana. Cele trei etape ale noii nașteri, (Ioan II 1-5)

- (1) *Și, a treia zi, s-a făcut o nuntă în Cana din Galileea. Mama lui Iisus era acolo.*
- (2) *Și la nuntă a fost chemat și Iisus cu ucenicii Lui.*
- (3) *Când s-a isprăvit vinul, mama lui Iisus i-a zis: “Nu mai au vin.”*
- (4) *Iisus i-a răspuns: “Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul.”*
- (5) *Mama Lui a zis slugilor: “Să faceți ceea ce vă va spune El.”*

1. Acest “și” de legătură între primul și al doilea capitol (n.t. din Evanghelia canonică) indică așadar că aceste două capitole sunt intim legate; se precizează că această nuntă a avut loc într-o casă prietenă a familiei lui Iosif, la trei zile după ce Eu M-am întors din Betabara cu cei patru discipoli al Mei și că am petrecut o zi întreagă în compania lor în casa lui Iosif, care nu mai trăia; aici se afla Maria, mama trupului Meu care, împreună cu frații Mei (adică fii lui Iosif), a avut mare grijă să ne primească cât mai bine posibil.

2. Pentru că Maria știa bine, în inima ei, că a sosit timpul ca Eu să apar ca Mesia și să acționez. Dar ea nu știa în ce va consta acțiunea Mea. Ea credea încă în alungarea romanilor și în restabilirea puternicului tron al lui David, a cărui minunată autoritate de pace divină, irevocabilă și indestructibilă, nu ar mai fi luat niciodată sfârșit.

3. Pentru Maria, la fel ca și pentru celelalte rude pământești ale Mele, Mesia ar fi trebuit să-i învingă deopotrivă atât pe romani cât și pe toți ceilalți dușmani ai Pământului Făgăduit. Da, ființele cele mai bune din acele timpuri aveau toate aceeași părere despre Mesia Cel Făgăduit în Profeții, la fel cum mulți oameni din zilele noastre, de altfel foarte respectabili, au o părere în întregime falsă despre mileniu. Dar nu venise încă momentul pentru a le da o altă explicație.

4. Nu este de mirare că familiile prietene nu și-au putut face o părere mai corectă despre

Mesia Cel Făgăduit, dacă ne gândim că în propria Mea casă exista o astfel de reprezentare mentală a lui Mesia, începând chiar cu Maria.

5. Acesta este motivul pentru care multe familii aveau o considerație deosebită pentru Mine. Cei pe care i-am descris ca fiind discipolii Mei se aflau și ei în aceeași situație și, de aceea, Iacov și Ioan s-au hotărât să devină la rândul lor discipolii Mei, sperând să domnească împreună cu Mine peste popoarele întregii planete, pentru că uitaseră deja ceea ce le spuseseam atât de des și de clar în timpul copilăriei Mele.

6. Datorită faptului că în cele mai bune case din împrejurimile Nazaretului și din aproape întreaga Galilee aveam reputația de a fi viitorul eliberator de sub jug roman și pentru că, măsurile clare pe care începusem să le iau, de câteva luni, au reînșuflețit în aceste familii amintirea promisiunilor care se refereau la persoana Mea și care fuseseră uitate timp de 18 ani, am fost invitat împreună cu discipolii Mei, cu mama Mea, Maria, și cu o mulțime de rude și de cunoștințe la Cana, un mic oraș din Galileea, situat la mică distanță de Nazaret, la o mare nuntă.

7. La această nuntă era o atmosferă de voieșie și de bucurie, astfel încât cei patru discipoli din Betabara au făcut următoarea remarcă: “Doamne, viața este mult mai plăcută aici decât la Betabara. Săracul Ioan ar fi fericit să aibă parte și el, măcar o dată în viață, de o astfel de masă, în locul mizerabilei sale hrane, care este alcătuită, cel mai adesea, din lăcuste prăjite și miere sălbatică” (Exista în acea regiune, la fel ca și în Arabia, o specie de lăcuste de mărimea unui porumbel, care se prepara și se mânca la fel ca ricii).

8. Le-am răspuns: “Voi nu puteți încă înțelege de ce Ioan trebuie să trăiască astfel. Scripturile nu ar putea fi împlinite dacă el nu ar trăi așa. Dar, peste puțin timp, va trăi mai bine. Ierusalimul nu-l va mai lăsa mult timp să facă ceea ce face în acest deșert. Astfel, el se va micșora, pentru ca Celălalt să crească.

9. Dar, Andrei, ce se petrece cu acel discipol pe care l-ai adus la Mine, va veni el oare cu noi, sau va rămâne la Betabara?” Andrei a răspuns: “Va veni, vei vedea, dar mai avea încă anumite lucruri de aranjat”. Eu i-am răspuns: “Este bine, pentru că acolo unde se găsește Chifa, se găsește și Toma!” Andrei a spus: “Da, acesta este numele lui; este un suflet minunat, dar plin de scrupule și de îndoieli; totuși, el este un om perseverent, bun și generos. Tocmai din cauza mărinimiei sale a primit el această poreclă! Doamne, trebuie să-l chem pe acest frate geamăn?” Am răspuns: “Da, fă-o, pentru că cel care vine în numele Meu trebuie să fie oaspetele acestei nunți”.

10. Obiceiul cerea ca fiecare nou oaspete să fie întâmpinat la sosire cu vin, în onoarea sa, ca un semn de bun-venit. Maria a observat că vinul începuse să se sfârșească și nu se mai putea respecta obiceiul. Ea Mi-a spus atunci pe ascuns: “Fiul meu mult iubit, ce problemă, nu mai au vin! Ai putea Tu să faci rost de niște vin, cel puțin pentru acest ultim nou venit?”

11. Și, cu o voce foarte blândă, în stilul atât de deosebit al nazarineenilor, Eu i-am dat acest răspuns cu dublu sens: “Femeie (adică Mamă), oare aceasta ne privește pe vreunul dintre noi? În calitate de invitat nu este încă rândul Meu să Mă îngrijesc de vin. Ceasul Meu nu a sosit încă.” (Pentru că exista de asemenea obiceiul ca fiecare invitat la o nuntă să aducă de bunăvoie un dar în vin, dar trebuia să fie respectată o anumită ordine; la început, trebuia ca cei mai apropiați membri ai familiei să ofere vinul; apoi urma, în cele din urmă, cadoul invitaților care nu făceau parte din familie). Maria știa că nu mai era vin pentru a-l saluta pe noul oaspete. Ea s-a întors deci spre Mine, cerându-Mi, ca să spunem așa, să schimb ordinea lucrurilor, pentru că Maria ținea foarte mult la vechile tradiții și știa că niciodată Eu nu refuzam să-i împlinesc dorințele.

12. Ea s-a întors atunci spre cei care serveau la masă; având o deplină încredere în Mine, ea le-a spus: “Faceți ceea ce Fiul meu vă va spune să faceți”.

13. Iată descrierea istorică a faptelor la care se referă versetele din cel de-al doilea capitol. Dar acest fapt istoric, această poveste - cum s-ar spune -, are de asemenea un sens spiritual și chiar un sens profetic ușor de ghicit.

14. Corespondența evidentă între această nuntă, care a avut loc la trei zile după întoarcerea Mea din Betabara și învierea Mea la trei zile după crucificarea Mea, nu poate să fi scăpat nimănui,

fiind de o evidență frapantă!

15. Această nuntă profetică anunța ceea ce urma să Mi se petreacă trei ani mai târziu, într-un sens mai profund, ea arăta de asemenea că peste trei ani voi fi eternul Mire al nunții noii nașteri a tuturor celor care Mă vor iubi și care Mă vor urma cu adevărat.

16. Dar, într-un sens mai general, povestea acestei nunți care a avut loc la trei zile după întoarcerea Mea din deșert, corespunde celor trei etape prin care fiecare om trebuie să treacă pentru a ajunge la noua naștere a spiritului, pentru a atinge nunta vieții veșnice în marele oraș Cana al Galileei cerești.

17. Aceste trei etape sunt: în primul rând, stăpânirea asupra cărnii (materiei, trupului), apoi, purificarea sufletului prin credința vie care trebuie să fie dovedită prin faptele vie ale iubirii, căci altfel această iubire este moartă și, în sfârșit, reînvierea întru spirit, în mormântul judecății, căreia îi corespunde în mod perfect învierea lui Lazăr. Cine va medita puțin asupra acestor lămuriri va înțelege mai bine ceea ce va urma.

18. Acum, pentru că am dezvoltat sensul spiritual general al acestei nunți, să revenim la desfășurarea evenimentelor și să studiem în sfârșit corespondențele particulare ale acestei povești.

Capitolul 11

Derularea evenimentelor ulterioare miracolului cu vinul. Mărturisirea lui Petru și mărturia Domnului referitoare la misiunea Sa. (Ioan II, 6-11)

(6) Și acolo erau șase vase de piatră, puse după obiceiul de curățire al iudeilor; și în fiecare vas încăpeau câte două sau trei vedre.

(7) Iisus le-a zis: “Umpleți vasele acestea cu apă. “Și le-au umplut până sus.

(8) “Scoateți acum”, le-a zis El “și aduceți nunului. “Și i-au adus:

(9) Nunul, după ce a gustat apa făcută vin, - el nu știa de unde vine vinul acesta (slugile însă, care scosese apă știa), - a chemat pe mire,

(10) și i-a zis: “Orice om pune la masă întâi vinul cel bun; și, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun; dar tu ai ținut vinul cel bun până acum.”

(11) Acest început al semnelor Lui l-a făcut Iisus în Cana din Galileea. El și-a arătat slava Sa, și ucenicii Lui au crezut în El.

1. După ce Maria le-a spus servitorilor: “Faceți ceea ce El vă va spune”, Eu le-am cerut să umple cu apă șase vase din piatră, așezate la intrare și folosite pentru abluțiuni, după un obicei vechi devenit desuet la nazarineeni și la cananeeni. Aceste vase nefolosite, care nu se aflau acolo decât de decor, puteau să conțină două până la trei vedre de apă.

2. Servitorii au ascultat imediat, crezând că noul oaspete dorește să se spele și să se purifice după vechiul obicei. Oaspetele a intrat însă și s-a așezat imediat la masă, fără să-și fi spălat mâinile. Văzând aceasta, servitorii și-au spus între ei: “De ce a trebuit să umplem cu apă aceste vase atât de grele? Oricum, acest oaspete nu le folosește; am făcut o muncă inutilă”. Atunci, Eu le-am spus: “În loc să vă plângeți, de ce nu stați să vă gândiți? Nu ați auzit ce Mi-a spus Maria, că nu mai este deloc vin pentru oaspeți? Și chiar dacă nu este încă rândul Meu, nici în sensul practic, al obiceiului de aici, nici în sensul spiritual, pentru Gloria Celui despre care voi spuneți că este Dumnezeu vostru, dar pe care nu l-ați recunoscut încă niciodată, doar prin forța lui Dumnezeu care este în Mine și nu printr-o magie oarecare, Eu am transformat în vin apa care era în vase!”

3. “Umpleți acum un pahar și duceți-l stăpânului casei, ca să-l guste; să-și spună apoi părerea!” Servitorii - stupefiați să vadă apa transformată în vin -, i-au dus repede stăpânului casei vinul pentru ca să-l guste.

4. Stăpânul casei a făcut ochii mari și imediat l-a chemat pe mire: “Dar tu nu cunoști

obiceiurile?

5. Nu se servesc vinurile bune la început și după aceea vinurile obișnuite, când oaspeții sunt puțin amețiți și nu mai simt prea bine gustul lor?”

6. Mirele i-a răspuns însă: Tu vorbești ca un orb despre culori; vezi tu, acest vin nu a fost făcut pe acest pământ ci, la fel ca mana, a coborât din cer pe masa noastră. Este deci absolut normal să fie mai bun decât toate vinurile de pe acest pământ”.

7. Stăpânul casei i-a spus: “Mă crezi nebun sau ești chiar tu nebun? Cum poate un vin să coboare din cer pe masă? Ar trebui ca Dumnezeu însuși sau servitorul Lui, Moise, să fie așezat la această masă”.

8. Mirele i-a răspuns: 'Vino și convinge-te singur!’”.

9. Stăpânul casei s-a îndreptat împreună cu mirele în sala ospățului și s-a uitat la cele șase vase pline cu cel mai bun dintre vinuri. Atunci, convins de miracol, a strigat: “Doamne, iartă-mi păcatele, doar Dumnezeu poate face aceasta! Dumnezeu trebuie să fie printre noi, căci nici un om nu este capabil să facă așa ceva”.

10. Vinul a fost atunci servit oaspeților; când l-au gustat, toți au exclamat: “Un astfel de vin n-a putut fi făcut în țara noastră; este într-adevăr un vin ceresc; glorie Celui căruia Dumnezeu i-a dat o asemenea putere!”

11. Ei au băut în sănătatea Mea și în sănătatea lui Toma, noul venit.

12. Și toți au crezut atunci că Eu eram într-adevăr Mesia Cel Făgăduit. Atunci, Petru Mi-a spus, în taină: “Doamne, lasă-mă să plec, căci Tu ești Dumnezeu însuși, coborât pe pământ, așa cum servitorul Tău David a anunțat în psalmi. Eu nu sunt decât un biet pescar nedemn de Tine!”

13. Dar Eu i-am spus: “Dacă tu te crezi nedemn de a fi alături de Mine, atunci cine crezi tu că este demn? Vezi tu, Eu nu am venit pentru cei puternici, oricare ar fi ei, ci numai pentru cei bolnavi și pentru cei slabi. Când cineva pleznește de sănătate, el nu are nevoie de medic. Doar cei slabi și bolnavi au nevoie de medic, deci rămâi plin de curaj lângă Mine, căci Eu ți-am iertat deja păcatele, iar dacă vei păcătui din nou cât timp vei fi lângă Mine, Eu te voi ierta iarăși, pentru că nu prin forță, ci prin slăbiciune M-ai recunoscut tu pe Mine și pentru că tu ai o credință de neclintit, ca o stâncă. Grația Celui de Sus îți va permite să te desăvârșești”.

14. Auzind această învățătură, ochii lui Petru s-au umplut de lacrimi și el a spus cu entuziasm: “Doamne, chiar dacă toți Te vor abandona vreodată, eu nu te voi părăsi niciodată, căci cuvintele Tale sacre sunt pentru mine adevărul și viața!”

15. După aceste cuvinte. Petru s-a ridicat, a întins paharul și a spus: “Binecuvântat să fii, Israel; și binecuvântați să fim și noi, cei care suntem martorii împlinirii Făgăduinței. Dumnezeu a venit la poporul său. Ceea ce părea atât de greu de crezut, s-a împlinit sub ochii noștri, în adâncul sufletelor noastre, noi nu mai trebuie să strigăm către înalțimi, pentru că înălțimea înălțimilor a coborât în mizeria noastră, în adâncul adâncurilor. Binecuvântat să fie Cel care este în mijlocul nostru și care, prin puterea Sa, ne-a dat acest vin prin grația Sa, pentru ca noi să credem în El și, prin El, să îi aducem slavă lui Dumnezeu”. Acestea fiind spuse, Petru a băut și toți au băut, spunând: “Este un om drept!”

16. I-am explicat atunci lui Petru, în mod confidențial: “Nu carnea ta ți-a inspirat aceste cuvinte, ci Tatăl care este în Mine! Pentru moment păstrează însă tăcerea, căci va veni timpul când va trebui să strigi pentru ca toată lumea să te audă!” După aceasta, oaspeții s-au liniștit și, începând din acest moment, toți au crezut și au văzut în Mine pe adevăratul Mesia, venit la ei pentru a-i elibera de toți dușmanii.

17. Acesta a fost primul miracol pe care l-am făcut în prezența a numeroși martori, la începutul mării Mele opere de Mântuire; și, prin acest semn tainic, am arătat spre viitoarea mare operă pe care urma să o înfăptuiesc. Dar nimeni nu a putut să înțeleagă faptul că, dacă postul Meu în deșert corespundea persecuțiilor din Templu pe care urma să le suport la Ierusalim, iar botezul lui Ioan corespundea crucificării Mele, această nuntă simboliza învierea Mea; ea a fost semnul de dinaintea noii nașteri a spiritului întru viața eternă.

18. Așa cum Eu am transformat apa în vin, natura materială a omului care va trăi după Cuvântul Meu se va transforma în natură spirituală.

19. Pentru aceasta, însă, oamenii vor trebui să urmeze în inima lor sfatul pe care Maria l-a dat servitorilor: “Faceți ceea ce El vă va spune!” De fapt, Eu voi face pentru fiecare ceea ce am făcut la Cana în Galileea: îi voi da un semn adevărat, care să-i permită celui care va trăi după Cuvântul Meu să recunoască mai ușor în el însuși noua naștere a spiritului!

Capitolul 12

Iisus și ai Lui la Capernaum. Iisus și discipolii Săi la sărbătoarea Paștelui de la Ierusalim. Templul lui Dumnezeu - piață de animale, (Ioan II, 12-13)

(12) După aceea, a coborât la Capernaum, împreună cu mama, frații și ucenicii Lui; și acolo n-au rămas multe zile.

(13) Paștele iudeilor era aproape; și Iisus S-a suit la Ierusalim.

1. După șapte zile de la această nuntă, am părăsit Nazaretul împreună cu Maria, cu cei cinci frați ai Mei, dintre care doi au devenit discipolii Mei, și cu alți oameni pe care îi acceptasem ca discipoli, pentru a coborî la Capernaum, unul dintre principalele orașe în care se făcea comerț în acea epocă, aflat la granița dintre Zebulon și Neftali, între aceste două provincii situate pe malul Mării Galileei, nu departe de malul Iordanului, în apropiere de Betabara, locul unde Ioan obișnuia să boteze, atâta timp cât acest fluviu - deseori secat – îi permitea acest lucru.

2. Unii se vor întreba ce așa mai fi putut face Eu în acest oraș devenit aproape păgân. Nu avem decât să citim profețiile lui Isaiia IX, 1 și mai departe, pentru a vedea că: “Ținuturile Zebulon și Neftali, aflate pe drumul către mare, de cealaltă parte a Iordanului, la fel ca și Galileea păgână, al cărei popor trăiește în întuneric, au văzut o mare lumină. Tuturor celor care stăteau la umbra morții li s-a arătat o mare lumină!”

3. Cel care ia în considerație acest text din Isaiia și care știe că Eu am venit ca să împlinesc scripturile de la A la Z, va înțelege ușor de ce am coborât din Nazaret la Capernaum unde, de altfel, alți doi discipoli trebuiau să ne întâlnească: Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau pescari pe malurile Mării Galileei, nu departe de gura de vărsare a Iordanului, aproape de locul unde Petru și Andrei obișnuiau să pescuiescă.

4. După ce acești discipoli au fost primiți și M-au recunoscut după cuvintele Mele și după mărturiile

convingătoare ale celor care erau împreună cu Mine, am început imediat să predic oamenilor aceste învățături, îndemnându-i să se pocăiască, căci împărăția lui Dumnezeu este aproape. Am mers să-i învăț în sinagogi. Un mare număr dintre ei au început să creadă, dar mulți alții s-au mâniat și au vrut să Mă lovească și să Mă arunce în mare. Dar am scăpat, împreună cu toți cei care Mă însoțeau și am plecat să vizitez câteva târgușoare pe malul Mării Galileei, anunțând împărăția lui Dumnezeu și vindecând bolnavii; cei săraci și oamenii simpli au crezut și M-au primit. Mulți Mi s-au alăturat și M-au urmat, la fel ca niște oițe care își urmează păstorul.

5. Am rămas puțin timp la Capernaum, unde era prea puțină credință și încă și mai puțină iubire, pentru că acest oraș era un loc de comerț și de afaceri. Acolo unde se instalează comerțul și afacerile nu mai este deloc loc pentru credință și iubire și acolo unde dispar credința și iubirea nu mai este nimic de făcut!

6. Între timp, se apropia Pastele evreiesc. Am urcat la Ierusalim cu toți cei care erau cu Mine. Paștele evreiesc nu se sărbătorea în acea vreme în aceeași perioadă în care îl sărbătoresc astăzi creștinii. Această sărbătoare putea să cadă în martie, iar uneori chiar trei luni mai târziu, căci era fixată în momentul primei recolte de orz și de grâu dedicată lui Iehova. Se mânca atunci, potrivit

Legii, pâine nouă, care nu era dospită și nimeni nu avea dreptul să mănânce pâine dospită.

7. Așadar, această sărbătoare a azimelor trebuia să aibă loc în momentul în care noua recoltă putea să fie culeasă, dar nu după recoltat, în anii buni, în Iudeea recolta putea fi coaptă cu cincisprezece până la douăzeci de zile mai devreme decât aici. Orzul și grâul se coc rareori în Egipt înaintea sfârșitului lunii mai și cu atât mai mult în Iudeea, unde este mult mai rece decât în Egipt.

8. Sărbătoarea azimei (pâine fără drojdie) se apropia deci, așa că am urcat împreună cu toți cei care Mă însoțeau în capitala evreilor, care se numește de asemenea Orașul lui Dumnezeu, pentru că aceasta este etimologia cuvântului Ierusalim.

9. Ținând cont de faptul că toți credincioșii, ba chiar și păgânii, mergeau cu această ocazie în grabă la Ierusalim pentru a cumpăra și a vinde tot felul de mărfuri: scule, pânzeturii, animale și fructe, această sărbătoare și-a pierdut încet-încet caracterul său religios; dorința de câștig ia împins chiar și pe preoți să închirieze curțile și piețele din fața Templului negustorilor, fie ei evrei sau păgâni, pentru o mare sumă de bani, astfel încât aceste închirieri se puteau ridica la sume mai mari de o mie de livre de argint pe perioada sărbătorilor, ceea ce în acele vremuri era o sumă enormă, corespunzând la aproape o mie de florini din prezent (adică din perioada când această Evanghelie a fost scrisă de către Jakob Lorber prin dicteu divin n.t.).

10. Am urcat la Ierusalim la sfârșitul sacerdoțiului lui Caiafa, care a știut să păstreze mai mult de un an funcția sa atât de rentabilă. Respectarea legii lui Moise nu mai era de mult timp decât o ceremonie lipsită de sens, căreia preoții nu-i dădeau mai multă atenție decât unei ninsori - să spunem - și, pentru a încânta poporul, aceste ceremonii devenite lipsite de orice conținut spiritual au atins punctul lor maxim de frivolitate.

11. Caiafa închinase chiar în interiorul Templului anumite locuri neguțătorilor de porumbei și câtorva oameni care schimbau bani. Aceștia schimbau bani mărunți, centime sau parale, cu o anumită dobândă, pentru monede de aur și de argint bătute cu emblema animalului ce urma să fie cumpărat (pecunia - monezi romane utilizate pentru traficul de animale, care garantau dreptul de a vinde animale). Aceste pecunia nu puteau fi așadar cumpărate decât de la negustori, cu o dobândă mai mare decât pentru celelalte monede.

Capitolul 13

Ororile din Templu în timpul Paștelui. Purificarea Templului, (Ioan II, 14-17)

(14) În Templu a găsit pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei și pe schimbătorii de bani sezând jos.

(15) A făcut un bici de streanguri și i-a scos pe toți afară din Templu, împreună cu oile și boii; a vărsat banii schimbătorilor și le-a răsturnat mesele.

(16) Și a zis celor ce vindeau porumbei: "Ieșiți toți de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu un loc de comerț."

(17) Ucenicii Lui și-au adus aminte că este scris: "Zelul Casei Tale M-a consumat."

1. Când am ajuns la Ierusalim și am văzut această stare de lucruri, constatând că zgomotul animalelor și al negustorilor îi împiedicau pe oameni să meargă la Templu, iar aceia care riscau totuși să meargă, erau împinși de vitele agitate sau cădeau pe jos de inaniție, înnebuniți de vacarm, sufocați de mirosul fetid, mânia Mea a atins apogeul. Petru și Natanael Mi-au spus: "Doamne, nu mai ai tunete și fulgere? Privește-i pe acești oameni care plâng în fața Templului; vin de departe pentru a aduce slavă lui Dumnezeu și nu pot ajunge până la Templu din cauza vitelor și a oilor. Sunt foarte mulți cei care se plâng că abia au ajuns până la Templu, cu riscul vieții lor și au ieșit pe jumătate sufocați și complet prădați. Este cumplit. Trebuie cu orice preț să punem capăt acestei orori, mai înfiorătoare decât Sodoma și Gomora!"

2. La aceste cuvinte, un bătrân evreu s-a apropiat și ne-a spus: “Prietenii, nu știți încă totul; acum trei ani, la Templu, unde eram un simplu servitor, am fost eu însumi martorul unor lucruri care m-au făcut să mă cutremur până în măduva oaselor”.

3. Eu i-am răspuns: “Prietene, păstrează toate acestea pentru tine, căci Eu știu tot ce s-a petrecut. Dar fii liniștit; s-a întrecut măsura și chiar astăzi veți vedea puterea și mânia lui Dumnezeu, care se vor abate asupra Templului, îndepărtați-vă câteva clipe de porțile Templului, dacă nu vreți să fiți atinși de puterea lui Dumnezeu, care îi va alunga pe nelegiuiți; ei nu vor mai îndrăzni să reînceapă asemenea ofense”

4. Evreul s-a îndepărtat atunci, slăvind-L pe Dumnezeu, căci la auzul cuvintelor Mele, el M-a luat drept un profet. S-a dus apoi la ai lui, povestindu-le ce i-am spus. Prietenii lui, în jur de o sută de oameni tineri și bătrâni, cât se poate de pioși, L-au slăvit și L-au lăudat pe Dumnezeu pentru că a trimis din nou un mare profet.

5. Eu i-am spus atunci lui Petru: “Mergi la cel care vinde funii, cumpără trei funii groase și adu-Mi-le”. Petru a plecat imediat și Mi-a adus trei funii groase, pe care le-am împletit rapid pentru a face un bici puternic. Ținându-l în mâna dreaptă, m-am adresat tuturor celor care erau cu Mine: „Veniți la Templu împreună cu Mine și fiți martori, pentru că puterea și măreția lui Dumnezeu care sunt în Mine trebuie să se manifeste din nou în fața ochilor voștri”.

6. Spunând aceste lucruri, am intrat în curtea Templului și am înaintat, făcând loc liber în jurul Meu și croind o cărare pentru toți cei care Mă urmau. Pământul era, bineînțeles, plin de gunoaie și de excremente.

7. Am ajuns în partea stângă a Templului, la ultimul parviz (ultima terasă sau curte interioară) unde erau mai ales neguțătorii de oi și de vite, cu toate animalele pe care voiau să le vândă, iar cele trei curți interioare de la dreapta erau ocupate de cei care schimbau bani. Am urcat scările și am strigat cu o voce de tunet: “Stă scris: Casa Mea este un loc de rugăciune și voi ați făcut din ea o peșteră de hoți. Cine v-a permis să profanați astfel Templul lui Dumnezeu?”

8. Ei Mi-au strigat: “Am plătit foarte scump acest drept de la Marele Preot și suntem sub protecția sa și a Romei”.

9. La care, Eu am spus: “Sunteți sub protecția lor, dar brațul lui Dumnezeu este mai puternic decât voi și decât protectorii voștri, și cine vă va proteja de El, dacă El ridică brațul împotriva voastră?”

10. Schimbătorii de bani și negustorii au spus: “Dumnezeu locuiește în Templu și preoții sunt ai lui Dumnezeu. Ce ar putea ei să facă împotriva voinței lui Dumnezeu? Dumnezeu îi protejează pe cei pe care preoții îi protejează”.

11. Atunci, cu o voce foarte puternică, le-am spus: “Ce spuneți voi, nebunilor? Preoții ocupă scaunul lui Moise și al lui Aaron, dar ei nu-L mai slujesc pe Dumnezeu, ei îl slujesc pe Mamona, ei îl slujesc pe diavol. Dreptul lor și al vostru este un drept al diavolului, niciodată nu va fi un drept al lui Dumnezeu. De aceea, ridicați-vă imediat și părăsiți aceste locuri. Altfel, va fi foarte rău de voi”.

12. Ei au început să râdă, spunând: “Ia uitați-vă puțin la aroganța acestui nazaritean vulgar. Aruncați-l repede afară din Templu”. Și s-au ridicat, încercând să Mă lovească.

13. Eu am ridicat atunci mâna dreaptă și, cu o forță divină, am început să pocnesc deasupra capetelor lor cu biciul Meu din corzi; oamenii sau animalele atinși de bici simțeau instantaneu niște dureri de nesuportat. S-a iscat imediat un vacarm înfricoșător, oameni și animale urlând deopotrivă; în goana lor, animalele răsturnau totul, negustorii și vânzătorii fugeau și urlau de durere; cu ajutorul discipolilor Mei, am răsturnat mesele celor care schimbau banii, cu tot aurul care era pe ele.

14. Am intrat apoi în Templu, unde erau o mulțime de vânzători de porumbei, cu coliviile lor pline de porumbei. Dar cum acești negustori, în marea lor majoritate, erau săraci și nu urmăreau profitul, iar acest comerț cu porumbei erau un obicei vechi, care ar fi trebuit totuși să se desfășoare în primele curți ale Templului, M-am mulțumit să le spun: “Ieșiți toți de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu un loc de comerț; locul vostru este în primele curți exterioare”. Acești oameni săraci s-au îndepărtat fără să spună nici un cuvânt și s-au așezat în vechiul lor loc, în curțile exterioare. Iată

așadar cum a fost purificat Templul.

15. Dar această curățire a Templului a făcut senzație, iar discipolilor le era teamă ca preoțimea să nu ne aresteze, ca agitatori, cu ajutorul gărzii romane, urmând să ne fie destul de greu să ne sustragem responsabilității unei astfel de acțiuni, pentru că era scris: „Zelul Casei Tale M-a consumat”.

16. Dar Eu le-am spus: „Nu fiți îngrijorați, uitați-vă în curți și veți vedea cum preoții și servitorii lor sunt ocupați să strângă banii vânzătorilor împrăștiați pe jos și să-i pună în saci. Ne vor întreba cu ce drept am făcut aceasta, dar de fapt ei sunt mulțumiți. Aceasta poate să le aducă aproape o mie de saci de aur și de argint și, în plus, diverse alte cantități din alte monezi, pe care nu au nici o intenție să le dea înapoi. Sunt prea ocupați și nu au timp să ne urmărească. Nu vor asculta deloc plângerile celor care ne vor acuza; nu se simt deloc impresionați de această lecție și nu Mă vor acuza deocamdată, fiți liniștiți!

17. „Zelul Casei Tale Mă va consuma”, dar nu acum! Nu vor veni aici decât câțiva evrei, cel mult, pentru a Mă întreba cine sunt și ce dovezi am pentru legitimitatea faptelor Mele. Dar în ceea ce Mă privește, știu că faptele trebuiau să se petreacă astfel și că nu avem de ce să ne temem. Uitați-vă, iată-i deja în fața perdelei, propunându-și, în propriul lor interes de altfel, să-Mi pună întrebări”.

Capitolul 14

Despre distrugerea și reconstrucția Templului în trei zile. Neputința evreilor de a interpreta cuvintele lui Iisus. (Ioan II, 18-22)

(18) Iudeii au luat cuvântul și I-au zis: “Prin ce semn ne arăți că ai putere să faci astfel de lucruri?”

(19) Drept răspuns, Iisus le-a zis: “Distrugeți acest Templu și în trei zile îl voi ridica.”

(20) Iudeii au zis: “Au trebuit patruzeci și șase de ani ca să se zidească Templul acesta și Tu îl vei ridica în trei zile?”

(21) Dar El le vorbea despre Templul trupului Său.

(22) Tocmai de aceea, când a înviat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că le spusese vorbele acestea; și au crezut Scriptura și cuvintele pe care le spusese Iisus.

1. În timp ce căutam să-i liniștesc pe discipolii Mei, câțiva evrei s-au apropiat și au spus: “Ai făcut un lucru mare; mâna ta a pus pe fugă animalele și oamenii care și-au luat zborul ca un pumn de paie; nimeni nu a îndrăznit să se întoarcă să-și caute banii împrăștiați pe jos. Cine ești tu și ce dovadă poți să arăți, care să-ți permită să acționezi așa cum ai făcut? Nu cunoști oare legile, la fel de rigide ca fierul, care te pot condamna?”

2. Eu le-am răspuns: “Nu aș fi făcut acest lucru dacă nu le-aș fi cunoscut și dacă nu Mi-ar fi fost teamă de ele! Îmi cereți o autorizație oficială; Eu vă spun că nu am așa ceva, dar distrugeți acest Templu și în trei zile îl voi ridica”.

3. Răspunsul Meu i-a făcut să deschidă ochii mari; foarte surprinși, ei nu mai știau ce să creadă, în cele din urmă, unuia dintre ei i-a venit ideea să spună că au fost necesari patruzeci și șase de ani pentru a construi Templul cu ajutorul a nenumărate brațe. Un evreu învățat s-a întors atunci către Mine și Mi-a spus: “Nu vezi ce prostii spui? Au trebuit patruzeci și șase de ani pentru a construi Templul cu ajutorul a numeroase brațe și tu pretinzi că-l poți ridica singur în trei zile, fără nici un ajutor! Oh, oh, oh! Ce dovezi poți aduce tu în privința asta, mai ales că te afli în Templu, în care ar fi bine să vorbești cât mai cumpătat cu putință!

4. Acțiunea ta de adineauri ne-a surprins deja într-un mod neplăcut, făcându-ne să ne întrebăm, noi, bătrânii din Ierusalim, cu ce putere ai săvârșit această faptă, foarte laudabilă în sine:

prin puterea oamenilor sau printr-o autoritate profetică? Iată de ce te-am întrebat! Dacă ne-ai fi dat un răspuns rezonabil, am fi înțeles că ești un profet trimis de Dumnezeu, că ai acționat prin puterea Sa și te-am fi crezut! Dar în loc să ne dai răspunsul cumpătat pe care îl așteptam, tu spui blasfemii și lăudăroșenii de neimaginat, în care nu există nici un sâmbure de adevăr. Nu vedem în tine decât un fanfaron care cunoaște ceva magie învățată în școlile păgânilor, pentru a părea interesant aici în orașul lui David, fie plătit de romani, fie, în taină, de farisei, preoți și leviți; de aceea, regretăm mult că ne-am făcut iluzii în privința ta”.

5. Eu le-am răspuns: “Regret din adâncul inimii că vă văd atât de orbi și de surzi, pentru că orbul nu vede nimic și surdo-mutul nu înțelege nimic. Eu săvârșesc sub ochii voștri o minune pe care nimeni nu a mai făcut-o înaintea Mea, vă spun întregul adevăr, iar voi pretindeți că sunt un imbecil, un fanfaron, un magician păgân în serviciul romanilor sau a abjectei preoțimi a Templului. Oh, ce prostii nerușinate! Priviți, iată un grup întreg care Mă urmează din Galileea, un popor evreu pe care voi îl considerați fără credință, cea mai mizerabilă dintre rase; dar cu toate acestea, ei M-au urmat!... Cum se face că voi nu vreți să Mă recunoașteți?”

6. Evreii au spus: “Noi am vrea să te recunoaștem și chiar te invităm să ne aduci dovezi în acest sens, pentru că nu suntem nici orbi nici surzi, așa cum crezi, dar tu ne-ai dat un asemenea răspuns, astfel încât a trebuit să-ți spunem în față ceea ce ți-am spus. Noi avem bunăvoință; dacă ești cu adevărat un profet, cum se face că nu îți dai seama de bunăvoința noastră? Noi suntem persoane onorabile din Ierusalim, avem multe bunuri; dacă ai fi un adevărat profet, ai fi de partea noastră, dar tu nu ești profet, căci nu ai înțeles nimic. Nu ești decât un magician care profanează Templul mai mult decât toți cei pe care i-ai alungat!”

7. Eu le-am răspuns: “Mergeți să-i întrebați pe cei care au venit aici cu Mine și ei vă vor spune cine sunt Eu!”

8. Evreii s-au apropiat atunci de discipoli și i-au întrebat. Aceștia au răspuns, descriind ceea ce au auzit spunându-se pe malurile Iordanului despre mărturia lui Ioan, după care au povestit ceea ce au văzut și au trăit alături de Mine, dar au mărturisit că nici ei nu au înțeles ceea ce tocmai le spusese acestor evrei.

9. Ei nu aveau să-Mi înțeleagă cuvintele și Scriptura care a vestit aceste lucruri decât trei ani mai târziu, după învierea Mea miraculoasă.

10. După ce au ascultat tot ce au avut de spus discipolii, evreii s-au întors la Mine, spunând: “Dacă ar fi să ne luăm după discipolii tăi credincioși, ai fi deci Mesia Cel Făgăduit; mărturia lui Ioan, pe care îl cunoaștem, la fel de bine ca și faptele tale, vorbește în favoarea ta. Dar cuvintele tale sunt în contradicție cu acțiunile tale. Cum se face că Mesia acționează precum un Dumnezeu și vorbește precum un nerod? Explică-ne asta și te vom accepta, acordându-ți sprijinul nostru!...”

11. La care, Eu am spus: “Ce doriți voi să-Mi dați, pe care să nu-l fi primit mai înainte de la Tatăl Meu care este în Ceruri? Iar dacă ați primit, cum puteți vorbi ca și cum nu ați fi primit? Ce vreți voi să-Mi dați care să nu-Mi aparțină deja? Pentru că ceea ce este al Tatălui este și al Meu. Căci Tatăl și cu Mine nu suntem doi, ci unul! Vă spun, nimic nu vă aparține vouă, în afară de voința voastră (n.t. liberul vostru arbitru). Tot restul îmi aparține Mie. Dacă îmi oferiți voința voastră, prin iubirea adevărată din inimile voastre și dacă credeți că Eu și Tatăl Meu suntem cu adevărat unul, îmi veți fi dat tot ceea ce doresc și aștept de la voi!”

12. Evreii au spus: “Fă o minune și vom crede că tu ești Mesia Cel Făgăduit!”

13. Le-am zis: “De ce vreți o minune? Oh, oameni perverși! Voi nu știți că minunile nu trezesc pe nimeni, ci doar condamnă? Eu nu am venit pentru a vă judeca, ci pentru ca voi să primiți viața eternă, dacă inimile voastre acceptă să creadă în Mine. Vor mai fi încă multe minuni, pe care le veți vedea și voi, dar ele nu vă vor trezi, ci dimpotrivă, în cele din urmă, vă vor omori”.

Capitolul 15

Iisus refuză ospitalitatea unui om cu intenții îndoielnice, (Ioan II, 23-25)

(23) Pe când era Iisus în Ierusalim, la praznicul Paștelor, mulți au crezut în Numele Lui; căci vedeau semnele pe care le făcea.

(24) Dar Iisus nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți.

(25) Și n-avea trebuință să-i facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuși știa ce este în fiecare om.

1. Adevăr vă spun: "Este sărbătoarea Paștelor și Eu voi rămâne la Ierusalim în această perioadă; mergeți acolo unde voi fi Eu și veți vedea numeroase minuni! Dar vă veți da singuri seama că aceste minuni aduc moartea, nu trezirea spirituală!"

2. Auzind aceste cuvinte, evreii au făcut ochii mari; i-am lăsat acolo și am ieșit din Templu, împreună cu discipolii Mei. Evreii Mă urmau pe ascuns, dar nu îndrăzneau să o facă deschis, pentru că vorbisem despre minunile Mele care omoară; ei nu se gândeau la moartea spirituală, ci la moartea fizică, la fel ca toți cei puternici de pe acest pământ, care sunt atât de buni prieteni ai vieții pământești.

3. Totuși, unul dintre ei s-a apropiat de Mine, în afara Templului și Mi-a spus: "învățătorule, Eu te-am recunoscut și mi-ar plăcea să fiu alături de Tine; unde este hanul Tău?"

4. Dar Eu am văzut că nu trebuie să-l iau în serios și că intenția lui de a cunoaște numele hanului unde locuiam nu este cinstită; așa că i-am răspuns prin aforismul binecunoscut, adresat oamenilor cu rele intenții: "Pășările au cuibul lor, vulpile au vizuina lor, dar Fiul omului nu are piatră pe care să-și pună capul, mai ales în acest oraș. Du-te și purifică-ți inima; întoarce-te cu o inimă dreaptă, fără intenția de a trăda, și vom vedea dacă poți rămâne alături de Mine".

5. Omul Mi-a răspuns: "învățătorule, ne judeci greșit pe prietenii mei și pe mine; dacă nu ai o cameră într-un han, vino la noi și te vom găzdui, pe Tine și pe prietenii Tăi, atât cât veți dori".

6. Văzând bine că nu era sincer, i-am spus: "Noi nu putem avea încredere în voi, pentru că voi sunteți prietenii lui Irod și nu iubiți decât cirul, mai ales dacă nu vă costă nimic. Eu nu am venit în acest oraș pentru a Mă da în spectacol în fața oamenilor lui Irod, ci pentru a vesti că împărăția lui Dumnezeu este aproape și că va trebui să vă căiți, dacă vreți să faceți parte din ea. Iată scopul venirii Mele astăzi și nu am nevoie de găzduirea voastră pentru aceasta, pentru că cel care locuiește într-o casă nu poate ieși dacă ușa a fost zăvorâtă pentru a-l face prizonier. Dar cel ce-și găsește o locuință în aer liber, este liber să meargă oriunde dorește!"

7. Evreul a spus: "Cum mă poți jigni astfel? Crezi că noi nu știm nimic despre drepturile sacre ale ospitalității? Dacă Te poftim și Te primim ca oaspete, vei fi tot ceea ce avem mai sfânt în casă și vai de acela care s-ar lega de Tine. Dreptul oaspetelui este respectat la noi cu sfințenie. Cum poți avea o asemenea bănuială?"

8. Eu i-am răspuns: "Vă cunosc prea bine obiceiul; mai știu de asemenea că atât timp cât oaspetele este la voi, el se bucură de ospitalitatea voastră, dar în momentul când vrea să plece, zbirii și asasinii care sunt la poartă se năpustesc asupra lui pentru a-l lega fedeleș și a-l pune în lanțuri. Și asta face de asemenea parte din străvechiul obicei al ospitalității?"

9. Puțin jenat, evreul a răspuns: "Cine ne poate face astfel de reproșuri?"

10. Eu i-am spus: "Cel care știe totul. Oare nu a fost dat un om pe mâna justiției, acum câteva zile?"

11. Încă și mai încurcat, evreul a spus: "învățătorule, cine ți-a spus asta? Și chiar dacă s-a întâmpnat, oare nu și-a meritat răufăcătorul soarta?"

12. I-am spus: "Multe lucruri care pentru voi sunt delict, pentru Dumnezeu și pentru Mine nu sunt; pentru acestea, Moise nu a prescris nici o lege. Legea ați inventat-o voi, din împietrirea inimilor voastre. Principiile voastre sunt un păcat împotriva Legii lui Moise. Și atunci, a comis oare un delict cel care a păcătuit împotriva principiilor voastre, în timp ce respecta Legea lui Moise? Oh! Adevăr vă spun, sunteți plini de viclenie și răutate".

13. Evreul a spus: “Cum așa? Moise ne-a dat dreptul de a promulga legi pentru cazuri speciale. Principiile noastre sunt deci la fel de valabile ca și Legile lui Moise; iar atunci, nu este oare cel care nu le respectă un criminal la fel de mare ca și cel care a păcătuit împotriva Legilor lui Moise?”

14. Eu: “Pentru voi da, dar nu și pentru Mine. Moise ne-a poruncit să ne iubim părinții și să îi respectăm; dar voi spuneți - și chiar preoții vă sfătuiesc, să faceți sacrificii la Templu, care să vă elibereze de această lege. Dar dacă cineva vine la voi și vă spune: 'Sunteți ateii și impostori, căci propria voastră vinovăție vă face să aboliți legea și să-i asupriți pe cei săraci' - așa cum a vorbit acel om împotriva voastră, - voi l-ați târât în justiție. Spune-Mi, merita într-adevăr acest om cinstit să fie pedepsit, sau mai degrabă voi sunteți criminali față de legea lui Moise?”

15. Evreul nu mai știa ce să spună și a plecat să se alăture tovarășilor săi, cărora le-a povestit tot ceea ce îi spusese Eu. Prietenii săi au clătinat din cap și au spus: “Ce curios, cum poate ști acest om toate aceste lucruri?” Cât despre Mine, am părăsit acele locuri și am mers, împreună cu ai Mei, la un han micuț, în afara orașului, unde am rămas câteva zile.

Capitolul 16

Semnificația purificării Templului. Cum să trăim și să ne comportăm în viață.

1. Derularea completă a faptelor și a gesturilor descrise în primele două capitole din Evanghelia canonică nu este relatată aici. Este evident că s-au petrecut și alte evenimente de mai mică importanță și este inutil să revenim aici asupra lor, ca să nu ne întindem prea mult. Este totuși necesar să arătăm sensul profund al celor petrecute la Templu, acest al doilea capitol neputând fi pe deplin înțeles decât dacă auditoriul – sau cititorul - cunoaște ambele dimensiuni descrise aici.

2. Sensul profund al nunții de la Cana a fost deja arătat. Iată în continuare sensul profund al Purificării Templului.

3. Templul reprezintă sfera naturii terestre a omului, înlăuntrul fiecărui om există un lăcaș foarte sfânt, la fel cum există și în Templu; iată de ce, înfățișarea Templului trebuie să fie sfințită și menținută într-o stare de puritate, pentru ca astfel să nu fie profanată Sfânta Sfintelor, lăcașul cel mai interior al templului, ce corespunde lăcașului cel mai interior al omului.

4. În Templu, Sfânta Sfintelor este bine ascunsă de către o perdea, pe care Marele Preot nu o ridică decât la anumite ocazii. Dar perdeaua, la fel ca și vizitarea ocazională a Sfântului Lăcaș, nu reprezintă decât o modalitate de a împiedica profanarea Sfântului Lăcaș, căci în momentul în care cineva păcătuiește cu trupul său, el nu-și murdărește numai trupul, ci deopotrivă sufletul și spiritul său, lăcașul cu adevărat cel mai interior și cel mai sacru dinlăuntrul omului. Precum în Templu, acest lăcaș foarte sfânt din inima omului este ascuns de către un văl și numai iubirea pentru Dumnezeu - singurul Mare Preot adevărat și marele servitor al lui Dumnezeu dinlăuntrul fiecărui om - reușește să ridice cortina și să pătrundă în acest loc sfânt. Iar dacă singurul Mare Preot care există în interiorul fiecărui om devine impur de îndată ce se atașează de lucrurile impure ale acestei lumi, cu care ajunge să se identifice, cum ar putea Sfântul Lăcaș să nu fie profanat, când este vizitat de către un Mare Preot impur?

5. Și dacă în om, la fel ca în Templu, totul a devenit impur, atunci omul nu mai este capabil să îl purifice, mai ales dacă mătura lui este plină de gunoarie și de lucruri mizerabile. Eu însumi trebuie să pun mâna la treabă, să purific Templul cu forța, cu ajutorul acestor lucruri dureroase, cum sunt bolile de tot felul și alte nenorociri aparente.

6. Starea de cumpărător și starea de neguțător reprezintă niște pasiuni false și impure care există în om. Vitele care sunt de vânzare simbolizează aici nivelul cel mai josnic al senzualității preponderent animalelor și orbirea sufletului pe care această stare o generează. Dacă, la nivelul

sufletului, iubirea se prezintă întocmai precum un bou care este lipsit de organele de reproducere și de atracția sexuală, acestui fel degradat de iubire nu-i mai rămâne nimic altceva decât pasiunea josnică și lacomă care se aseamănă cu starea celui mai grosier dintre polipi și, într-o asemenea situație, cunoașterea care îi revine omului nu valorează mai mult decât “cunoașterea” pe care o pot avea oile.

7. Cât despre cei care schimbau banii, ei reprezintă ceea ce devine omul în momentul în care egoismul îl aduce în starea de animal, pentru că animalul nu se iubește decât pe sine! Dacă este mort de foame, un lup devorează un alt lup. Acești comercianți - sau altfel spus, egoismul animal dinlăuntrul omului - trebuie să fie alungați cu forța, cu prețul tuturor durerilor posibile, pentru că tot ceea ce inspiră această dragoste de sine trebuie să fie alungat și pedepsit.

8. Bine, dar atunci de ce să nu fie aceste lucruri complet distruse? Pentru că iubirea adevărată nu poate crește fără libertate, la fel cum sămânța bună, sămânța de grâu, crește mai bine și dă o recoltă mai bogată într-un pământ în care am pus balebă de animal. Luați îngrășământul din pământ pentru a-l purifica de orice impurități și bobul de grâu va crește cu mare greutate, dând o recoltă foarte slabă.

9. Bălegarul aruncat peste câmp trebuie scuturat și răspândit pentru a fertiliza câmpul. A-l lăsa într-o grămadă n-ar face decât să asfixieze solul pe care este așezat, rămânând astfel inutil pentru restul câmpului.

10. Iată așadar corespondența cu această purificare a Templului, unde am împrăștiat banii comercianților fără a distruge totuși Templul, ceea ce aș fi putut să fac foarte ușor.

11. Ce reprezintă atunci neguțătorii de porumbei, care trebuiau să-și recâștige locul care le fusese repartizat în vechime?

12. Aceștia simbolizează virtuțile exterioare, adică toate soiurile de ceremonii și amabilități, buna creștere, curtoazia și amabilitatea, care îl ridică pe omul orb la un nivel superior și permit vieții adevărate să se înrădăcineze în el.

13. Porumbelul este o pasăre zburătoare curent folosită în Orient ca mesager al scrisorilor de dragoste. La egipteni, porumbelul era hieroglifa tandreții. La Templu, de asemenea, era un simbol al conversațiilor tandre, porumbelul fiind semnul animalului sacrificat oferit de către tinerii căsătoriți Templului la nașterea primului lor copil. După ce aceste ceremonii au devenit desuete, porumbelul a rămas simbolul dragostei adevărate, profunde și dătătoare de viață.

14. Dar atenției Potrivit ordinii firești, ceea ce este exterior rămâne alături de ceea ce este exterior! Scoarța este și va rămâne întotdeauna un lucru mort în sine și tot ceea ce face parte din scoarță trebuie să se situeze la același nivel cu ea. Scoarța este foarte utilă arborelui dacă se află la locul potrivit, dar dacă am vrea să o punem în locul măduvei, arborele s-ar usca și ar muri.

15. Pentru a le arăta că oamenii nu trebuie să facă din virtuțile lor exterioare niște calități ale vieții lor interioare, pentru ca omul cinstit să nu devină un automat al vorbelor goale (un fel de loc de negustorie),

i-am rugat pe acești neguțători să iasă din Templu și să se adune la locul obișnuit. Acești neguțători de porumbei reprezintă, în sensul larg, toate lucrurile exterioare, iar într-un sens strict, stăpânii lucrurilor exterioare, adică toți cei care urmăresc să se înalțe cu ajutorul virtuților pe care le confundă cu calitățile interioare.

16. Iată așadar sensul spiritual al acestei purificări a Templului. Potrivit corespondenței imuabile și corecte dintre Templu și om, este evident că numai Dumnezeu - înțelepciunea eternă - poate acționa și vorbi astfel; niciodată, omul.

17. Dar după această purificare, de ce nu rămâne Domnul în Templu?

18. El este singurul care știe cum trebuie alcătuit sufletul omului pentru ca el să poată deveni Casa Domnului. Pe de altă parte, după o astfel de purificare, omul nu trebuie să fie lipsit de libertatea sa, fără de care el nu ar fi altceva decât un automat.

19. Domnul nu poate să aibă încă încredere în omul astfel purificat. Doar El știe ce trebuie făcut pentru ca omul să se restabilească ferm în interiorul său. Iată de ce purificatorul părăsește Templul: pentru a putea să se reverse din exterior în interiorul omului, pentru că Dumnezeu nu

pretinde că ar vrea să dispună de om după bunul Lui plac, amestecându-se în problemele lui, rămânând înlăuntrul lui și amplificându-i virtuțile. Omul trebuie să se trezească și să devină deschis față de libertatea deplină, singura în măsură să îi permită să devină desăvârșit, după cum se va arăta cu mai multă claritate în capitolul următor.

Capitolul 17

Vizita lui Nicodim (Ioan III. 1)

(1) Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor.

1. După purificarea Templului, am rămas deci într-un mic han situat în afara orașului, împreună cu toți cei care Mă urmau. Unii dintre voi se vor întreba probabil:

2. “Ce ai făcut în această perioadă, Doamne? Cu siguranță că nu Ți-ai pierdut timpul în aceste opt zile!”

3. Bineînțeles că nu. Oameni din toate categoriile sociale veneau la Mine zi și noapte! Săracii ziua și bogații noaptea, la fel ca toți cei distinși, cei mari, care nu vroiau să-și arate la lumina zilei slăbiciunile și contradicțiile lor.

4. Împinși de curiozitate și de un fel de teamă că s-ar putea să fiu Mesia, ei căutau să se apropie cât mai mult de Mine și veneau noaptea pentru a Mă vizita, vizite care se terminau de regulă foarte repede, pentru că acești oameni bogați și distinși erau jigniți să constate că nu îi primeam cu aceeași bunăvoință, bunătate și prietenie pe care le arătam oamenilor săraci.

5. Ca medic, făceam foarte multe miracole printre oamenii săraci. Alungam demonii posedatilor, făceam să meargă paralizicii, îi îndreptam pe cei schilozi, le redăm vederea orbilor, auzul surzilor, capacitatea de a vorbi mușilor și îi vindecam pe leproși, întotdeauna numai prin cuvânt.

6. Cei mari știau foarte bine toate aceste lucruri și veneau noaptea pentru a-Mi cere să fac miracole și pentru ei; atunci, Eu le răspundeam: “Ziua are douăsprezece ore, iar noaptea de asemenea; ziua este făcută pentru a munci, noaptea pentru a te odihni. Cel care muncește ziua nu se înșeală, dar cel care muncește noaptea se înșeală ușor, pentru că nu poate să vadă unde pune piciorul”.

7. Ei M-au întrebat cu ce drept și cu ce putere făceam aceste miracole. Răspunsul Meu a fost scurt: “Prin propria Mea forță, nu am nevoie de nimeni”.

8. Ei M-au întrebat de asemenea de ce nu preferam hanurile din oraș. La fapte mărețe, locuri mărețe - spuneau ei - și nu ultimul han pribegit, fără importanță, din suburbiile capitalei!

9. Eu le-am răspuns însă: “Nu-Mi place să locuiesc într-un oraș ai cărui locuitori se cred superiori și pun la ușa lor paznici pentru a-i alunga pe săraci și a-i lăsa să treacă doar pe cei bogați, un oraș unde ești oprit de șapte ori la toate colțurile străzilor pentru a fi întrebat cine ești, de unde ești, ce faci, pentru că pari a fi străin și nu ești bine îmbrăcat. Căci Eu nu iubesc decât ceea ce este mic în fața lumii și disprețuit de ea, așa cum stă scris: “Ceea ce este mare în ochii lumii este o oroare în fața lui Dumnezeu”.

10. Atunci, acești oameni bogați au spus: “Oare nu este Templul, locuința lui Dumnezeu, ceva mare și magnific?” Dar Eu le-am răspuns: “El trebuia să fie casa lui Dumnezeu, dar voi ați profanat-o și Dumnezeu a părăsit-o. El nu mai este acolo. Arca lui Moise este acum goală și moartă”.

11. Noctambulii Mi-au spus: “Ce lucruri aberante poți să spui! Nu știi tu ce i-a spus Dumnezeu lui David și lui Solomon? Cum s-ar putea ca ceea ce i-a spus Dumnezeu lui David să fie fals? Cine ești tu de îndrăznești să vorbești în fața noastră în acest fel?”

12. Dar Eu le-am răspuns: “Am dreptul și puterea să vă vorbesc astfel despre Templu, așa cum am puterea să-i vindec pe bolnavi prin propria Mea voință și prin Cuvântul Meu! V-o spun și v-o repet: Templul vostru este o oroare în fața lui Dumnezeu!”

13. Unii au început atunci să murmure, iar alții au spus: “Este într-adevăr un profet și profeții

au vorbit întotdeauna de rău Templul! Să-l lăsăm să plece!” Și acești noctambuli s-au retras.

Capitolul 18

Nicodim, primarul Ierusalimului nu înțelege noua naștere, (Ioan III, 2-5)

(2) Acesta a venit la Iisus, noaptea, și I-a zis: “învățătorule, știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu El.”

(3) Drept răspuns, Iisus i-a zis: “Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.”

(4) Nicodim I-a zis: “Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?”

(5) Iisus i-a răspuns: “Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu.”

1. Un anume Nicodim, personaj de vază în Ierusalim, a venit de asemenea să Mă caute, în ultima noapte a șederii Mele în împrejurimile Ierusalimului. Acesta nu numai că era un fariseu, funcție și demnitate echivalentă cu cea a unui cardinal romano-catolic actual, dar era de asemenea și șeful evreilor din oraș, deci primar al Ierusalimului, instalat de către romani pentru că era unul dintre cei mai bogați oameni din Ierusalim.

2. În calitatea sa de șef al Ierusalimului, el a venit să Mă caute noaptea, spunând: “învățătorule, iartă-mă că am venit să Te văd atât de târziu noaptea și să te deranjez din odihna Ta, dar am aflat că vei părăsi aceste locuri mâine dimineață și nu m-am putut împiedica să vin să-Ti mărturisesc marea considerație pe care o am pentru Tine. Mulți dintre colegii mei și cu mine ne-am dat seama foarte bine, observând faptele Tale, că ești un veritabil profet trimis de Dumnezeu, pentru că nimeni nu poate acționa așa cum o faci Tu dacă Dumnezeu nu este cu el. Din moment ce ești un profet și îți dai seama cât de răi suntem, spune-mi, când va veni împărăția lui Dumnezeu pe care ne-au anunțat-o predecesorii Tăi și, dacă vine această împărăție, ce trebuie să facem noi pentru a ajunge în ea?”

3. I-am răspuns scurt lui Nicodim prin cuvintele redată în versetul Sfântului Ioan: “Adevăr, adevăr îți spun, nimeni nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu și nu poate ajunge acolo dacă nu se naște din nou”. Ceea ce înseamnă: “Dacă nu-ți vei trezi spiritul urmând calea pe care ți-o arăt Eu, nu vei putea înțelege ceea ce este ascuns în esența profundă a cuvintelor Mele divine și vii”.

4. Versetul următor (Ioan III.4), care citează cuvintele lui Nicodim, complet debusolat, dovedește că acest om cinstit n-a înțeles sensul cuvintelor Mele și faptul că nu poate fi cunoscută viața divină fără trezirea spiritului.

5.”Dar, învățătorule mult iubit, ce cuvinte străine aud urechile mele? Cum poate un om să se nască din nou? Poate un om în vârstă, cu membrele rigide, să intre a doua oară în pântecele mamei lui și să se nască din nou? Să fim serioși, este un lucru absolut imposibil. Ori Tu nu știi nimic despre împărăția lui Dumnezeu care va veni, deci nu cunoști adevărata împărăție a lui Dumnezeu, ori nu vrei să-mi spui nimic de frică să nu Te arestez și să Te arunc în închisoare. Fii însă fără frică, niciodată n-am privat pe nimeni de libertate, în afară de hoți și asasini. Dar Tu ești un mare binefăcător al oamenilor săraci, ai vindecat în mod miraculos aproape toate bolile celor din Ierusalim prin forța lui Dumnezeu care este în Tine. Cum aș putea eu să Te arestez?”

6. Crede-mă, dragă învățătorule, împărăția lui Dumnezeu mă interesează în modul cel mai profund! Dacă știi ceva mai concret, spune-mi, te rog, într-un fel în care să pot înțelege și eu. Vorbește-mi despre cer folosind un limbaj ceresc, dar vorbește-mi despre pământ folosind un limbaj al lucrurilor pământești, cu imagini care pot fi înțelese, căci în caz contrar, învățăturile Tale vor fi

pentru mine chiar mai de neînțeles decât hieroglifele egiptene, pe care eu nu pot nici să le înțeleg, nici să le citesc. Tot ceea ce știu, după calculele mele, este că împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie aproape, dar nu știu nici unde este, nici cum să ajung la ea, nici cum să fiu primit acolo! Aș vrea ca Tu să-mi răspunzi într-un mod clar și mai ușor de înțeles”.

7. La această întrebare repetată. Eu am răspuns exact cu cuvintele din versetul 5, care precizează că trebuie să te naști din apă și din spirit, ceea ce semnifică următoarele:

8. Sufletul trebuie să fie purificat de apa umilinței și a renunțării de sine, pentru că apa este simbolul cel mai vechi al umilinței. Ea nu se opune niciodată, fiind în serviciul tuturor; la sol, ea caută întotdeauna punctul cel mai de jos și fuge de înălțimi. Sufletul purificat răspândește în jurul lui lumina spiritului adevărului, pe care un suflet impur nu poate niciodată să-l înțeleagă, acesta din urmă fiind asemenea nopții, în timp ce adevărul este precum lumina Soarelui.

9. Adevărul îl face liber pe cel care îl acceptă și îl recunoaște în sufletul lui purificat prin umilință. Intrarea în împărăția lui Dumnezeu este chiar această libertate a spiritului, sau această înțelegere spirituală a libertății.

10. Nu i-am dat însă aceste explicații lui Nicodim, căci el nu ar fi putut să le înțeleagă, oricum nu mai mult decât formula prescurtată a răspunsului Meu. El M-a întrebat încă o dată cum ar trebui să înțeleagă aceasta!

Capitolul 19

Iisus îi explică lui Nicodim esența omului, secretul spiritului, (Ioan M, 6-12)

(6) Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh.

(7) Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou».

(8) Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul dar nu știi de unde vine, nici încotro merge.

Tot așa este cu oricine este născut din Duh.”

(9) Nicodim l-a zis: “Cum se poate face așa ceva?”

(10) Iisus i-a răspuns: ‘Tu ești învățătorul Iul Israel și nu pricepi aceste lucruri?’

(11) Adevărat, adevărat îți spun, că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia noastră.

(12) Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?

1. Așa cum indică versetul 6, Eu am răspuns: “Nu te mira de ceea ce-ți spun, pentru că, vezi tu, ceea ce este născut din carne este carne, adică materie moartă, învelișul cel mai exterior al vieții și ceea ce este născut din spirit este spirit, adică viața eternă și adevărul în sine”.

2. Dar Nicodim tot nu a înțeles. A ridicat din umeri, mai puțin surprins de ceea ce i-am spus și mai mult mirat să constate că nu este capabil să înțeleagă aceste cuvinte, el, fariseul, înțelept peste înțelepți, el, care avea o părere atât de bună despre propria lui înțelepciune, pentru care, de altfel, a și fost ales ca șef al evreilor.

3. Mirarea lui era cu atât mai mare cu cât a văzut în Mine un învățător neașteptat, capabil să îi propună o adevărată șaradă intelectuală. Neștiind ce să mai creadă, M-a întrebat: “Dar cum trebuie să înțeleg aceasta? Poate fi un spirit în stare de graviditate și poate da el naștere unui semen de-al lui?”

4. I-am răspuns: “Îți repet că nu trebuie să te miri în fața cuvintelor Mele: Voi trebuie să vă nașteți din nou!”

5. Vezi tu, vântul suflă încotro vrea el; tu auzi murmurul vântului, dar nu știi de unde vine și nici încotro merge! La fel este cu fiecare om care este născut din spirit și care îți vorbește. Tu îl vezi și îl asculți, dar, pentru că îți vorbește într-un mod spiritual, tu nu îl înțelegi și nu realizezi de unde știe el aceasta și de ce îți vorbește în acest fel. Dar pentru că ești un om înțelept și cinstit, la momentul

potrivit îți va fi acordată grația de a putea înțelege și percepe aceste lucruri”.

6. Nicodim a dat atunci din cap gânditor și a sfârșit prin a spune: “Aș vrea să mă înveți cum se poate petrece acest lucru! Căci tot ceea ce știu și pot să înțeleg o știu și o înțeleg în carnea mea (în trupul meu). Și dacă îmi este luată carnea, nu voi mai putea înțelege mare lucru. Cum ar putea carnea mea să devină spirit și cum va putea primi spiritul meu în el un alt spirit, născându-se din nou? Cum, cum se poate petrece așa ceva?”

7. Eu i-am spus: Tu ești unul dintre cei mai înțelepți doctori ai lui Israel și nu poți să înțelegi aceste lucruri? Dacă tu nu poți să le înțelegi, deși ești doctor în Lege, ce să mai spunem de alții, care abia cunosc câte ceva despre existența lui Avraam, Isaac și Iacov!

8. Adevăr, adevăr îți spun, Eu și discipolii Mei am fost conduși aici de către spirit, dar nu îți vorbim întru spirit, îți vorbim în mod natural, în imaginile concrete ale acestui pământ, pentru a-ți spune ceea ce știm și am văzut întru spirit; și cu toate acestea, voi nu puteți să înțelegeți!

9. Și dacă voi nu puteți nici să înțelegeți nici să percepeți un lucru explicat atât de simplu, când Eu vă vorbesc despre cele spirituale într-un mod pământesc, aș vrea să știu ce ar deveni credința voastră dacă Eu aș începe să vorbesc despre lucrurile cerești într-un mod în întregime ceresc.

10. Adevăr îți spun, numai Spiritul care este spirit - în el însuși și prin el însuși - știe ce este spiritul și viața. Carnea nu este decât un înveliș exterior care nu cunoaște spiritul, decât cel mult în cazul în care spiritul se manifestă prin înveliș, prin această scoarță. Dar spiritul tău este prea mult dominat și acoperit de carnea ta, care nu-l cunoaște. Totuși, va veni timpul când spiritul tău, așa cum ți-am mai spus, va fi liber; vei înțelege atunci mărturia noastră și o vei accepta”.

11. Nicodim a răspuns : “învățătorule iubit, oh, înțelept între înțelepți, spune-mi într-un fel pe înțelesul meu, când, când oare va veni deci timpul la care visez?”

12. I-am spus: “Prietene, nu ești destul de matur pentru a-ți indica momentul, ora și ziua. Vezi tu, atâta vreme cât vinul nu este destul de fermentat, el rămâne tulbure. Dacă îl versi într-un pahar de cristal și ții acest pahar la soare, lumina soarelui - oricât de puternică ar fi ea - nu va reuși să-l traverseze. La fel este și cu omul. Înainte de a fi suficient fermentat pentru a elimina tot ceea ce este tulbure în el, lumina cerului nu-i poate pătrunde ființa. Dar îți voi spune ceva și, dacă vei înțelege, vei ști când va veni acest timp; iată, ascultă-Mă!

Capitolul 20

Versete de neînțeles pentru Nicodim. (Ioan III, 13-15)

(13) Nimeni nu a urcat la ceruri, afară de Cel ce S-a coborât din ceruri, adică Fiul omului care este în ceruri.

(14) Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului,

(15) pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

1. Vezi tu, nimeni nu urcă la ceruri dacă nu este Cel care a coborât, adică Fiul omului care sălășluiește pentru totdeauna în ceruri. Și, la fel cum Moise a înălțat șarpele în deșert, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului pentru ca toți cei care cred în El să nu piară, ci să capete viața veșnică. Spune-mi, tot nu înțelegi?”

2. Nicodim a spus: “învățătorule iubit, cum aș putea să înțeleg? În Tine este o înțelepciune cu totul specială, așa cum Ți-am mai spus deja; mai degrabă aș putea descifra hieroglifile decât să înțeleg înțelepciunea Ta. Trebuie să-Ți mărturisesc că dacă faptele Tale nu m-ar apropia de Tine, Te-aș putea lua ușor drept un nebun sau un ciudat! Dar niciodată un om inteligent n-a vorbit așa ca Tine. Faptele Tale dovedesc că ai fost trimis de Dumnezeu pentru a ne învăța și că trebuie să fie în Tine plenitudinea puterii și a înțelepciunii divine, fără de care astfel de fapte ar fi imposibile.

3. Dar una nu merge fără cealaltă. De vreme ce puterea faptelor Tale este divină, învățătorul

meu iubit, înțelepciunea învățării Tale pe acest pământ trebuie să fie de asemenea divină, indiferent că eu o înțeleg sau nu! Mă pierd cu totul dacă încerc să înțeleg această teză conform căreia nimeni nu poate urca la ceruri fără să fi coborât, dacă nu este Fiul omului care este în ceruri. Dragă învățătorule, de la Enoh și Ilie, nici un om n-a avut bucuria de a urca la ceruri. Vei fi Tu, poate, al treilea? Dar la ce le-ar folosi aceasta celorlalți oameni, care nu vor putea urca la cer, din moment ce ei n-au coborât de acolo?

4. Mai mult, Tu spui că cel care s-a coborât din ceruri nu se află pe pământ decât în aparență, dar în realitate, el este în același timp și în ceruri. Probabil că în împărăția lui Dumnezeu nu pot ajunge decât Enoh, Ilie și Tu, în timp ce celelalte milioane de oameni vor rămâne de-a pururi în bezna umedă a mormântului lor, de unde, prin grația lui Dumnezeu, vor fi transformați în praf și pulbere, fiind reduși astfel la nimic.

5. Dragul meu învățător, oare pentru o astfel de împărăție a lui Dumnezeu se pierd în mulțumiri sărmanii viermi ai pământului, numiți în mod ironic oameni? Toată lumea știe că așa este și așa a fost întotdeauna. Nu vine vara cu două sau trei rândunele! Ce au făcut în fond Enoh și Ilie pentru a fi ridicați la cer? Nu au făcut decât ceea ce era propriu naturii lor cerești. Ei nu aveau nici un merit și, conform explicațiilor Tale, nu au putut să urce la ceruri decât pentru că au coborât de acolo.

6. Vezi așadar că toate acestea nu ne dau speranțe prea mari și că nu există nici o consolare pentru sărmana umanitate de pe acest pământ atât de greu încercat. Dar, așa cum ți-am mai spus, nu este mai puțin adevărat faptul că învățătura Ta este înțeleaptă și divină. Totuși, sper să fii de acord cu mine că teza despre care tocmai am discutat este o adevărată nebunie din punct de vedere rațional!

7. Probabil că nu este decât o parabolă atunci când vorbești despre această ridicare a Fiului omului, care trebuie să se manifeste în deșert precum șarpele dresat de Moise. De ce trebuie și cum ar putea să creadă toți cei care aspiră către viața veșnică în această ridicare a Fiului omului, înălțat precum șarpele lui Moise? Aceasta nu are nici un sens. Cine este acest Fiu al omului? Unde este el? Ce face? Vine el din ceruri, la fel ca Enoh și Ilie? Se va naște în curând? Cum pot oamenii care nu-l văd - așa cum nu-l văd nici eu - să creadă în El?

8. Cum poate El să vină pe acest pământ dacă este și în cer în același timp? Unde și când va fi El crescut? Înseamnă că El va fi Regele de neînving, atotputernic al evreilor?

9. Vezi, dragă învățătorule, toate acestea sună ciudat în gura unui om care vrea să arate prin faptele lui că este plin de atotputerea divină. Dar, așa cum ți-am mai spus, nu vreau să mă las indus în eroare, deși consider că Tu ești un mare profet trimis de Dumnezeu.

10. Vezi așadar că nu sunt dintre aceia care resping de la bun început orice învățătură pe care nu o înțeleg; aș dori totuși ca Tu să-mi dai mai multe lămuriri și mai în detaliu. Eu nu pot să Te înțeleg, iar întreaga Iudee, și în special orașul Ierusalim - unde eu sunt principala autoritate - are mare încredere în mine; dacă eu Te urmez pe Tine și învățătura Ta, tot orașul Te va urma, dar dacă o resping, orașul o va respinge de asemenea. Ai deci bunătatea să mă luminezi puțin!"

11. Eu i-am spus: "Ai ținut un discurs lung și ai vorbit ca un om care nu știe nimic despre lucrurile cerești, dar nu ar putea fi altfel, pentru că te afli în întunericul acestei lumi și nu vrei să vezi lumina care a venit din ceruri pentru a lumina întunericul nopții acestei lumi. Se pare că zorii zilei se vor naște în curând în tine, dar deocamdată, tu nu vezi ceea ce se află chiar sub nasul tău!"

Capitolul 21

Misiunea Fiului omului. Cel care nu vrea să-L recunoască pe Domnul poartă deja în el condamnarea, (Ioan III, 16-21)

(16) Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

(17) Dumnezeu, într-adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca

lumea să fie mântuită prin El.

(18) Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.

(19) Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.

(20) Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.

(21) Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute întru Dumnezeu.”

1. **“Adevăr îți spun, Dumnezeu este Iubirea și Fiul este înțelepciunea.** Dumnezeu a iubit atât de mult această lume, încât i-a dăruit pe unicul Său Fiu, adică înțelepciunea care izvorăște în mod etern din El însuși, pentru ca oricine crede în El să devină nepieritor și să aibă viața veșnică. Spune-Mi, înțelegi tu aceasta?”

2. Nicodim a răspuns: “Mi se pare că ar trebui să înțeleg, dar de fapt, nu înțeleg. Cel puțin dacă aș putea să înțeleg ce înseamnă acest Fiu al omului, dar iată că acum îmi vorbești și despre un Fiu unic, pe care Dumnezeu, din iubire pentru noi, L-a dăruit lumii. Fiul omului și Fiul lui Dumnezeu sunt una și aceeași persoană?”

3. Eu i-am spus: "Tu vezi că am un cap, un corp, mâini și picioare. Capul, corpul, mâinile și picioarele sunt carnea; ceea ce este din carne este carne. Dar în Fiul omului, carnea este sălașul înțelepciunii lui Dumnezeu; iată cine este Fiul unic al lui Dumnezeu. Dar nu Fiul lui Dumnezeu, ci Fiul omului va fi înălțat în deșert la fel ca și șarpele lui Moise și aceasta îi va șoca pe mulți! Însă celor care nu vor fi indignați și care vor crede și vor fi credincioși Numelui Său, El le va da puterea de a fi numiți copiii lui Dumnezeu în împărăția Sa fără de sfârșit.

4. Nu trebuie să te aștepti la o judecată a lumii, la un război, la o maree imensă sau la un foc din ceruri care să cadă asupra păgânilor, pentru că Dumnezeu nu și-a trimis unicul Fiu (înțelepciunea divină) pe pământ (în trupul Fiului omului) pentru a judeca lumea, ci pentru a o mântui. Cu alte cuvinte, pentru ca trupul din carne să nu mai piară, ci să renască odată cu spiritul la viața veșnică. (Carnea nu semnifică aici atât carnea trupului fizic, cât mai degrabă dorințele carnale ale sufletului). Dar pentru a ajunge acolo, credința trebuie să elibereze carnea de puternicele sale poftă materiale; credința în Fiul omului, născut din Dumnezeu cel veșnic și venit în această lume pentru ca oricine crede în Numele Său să primească viața eternă.

5. Cel care va crede în El, fie el evreu sau păgân, nu va fi judecat și nu va pieri. Dar cel care se va împotrivi Fiului omului și nu va crede în El este deja judecat, pentru că judecata omului este faptul că el nu poate sau nu dorește să-L recunoască pe Fiul omului, ridicându-se - din orgoliu - împotriva Numelui Său. Înțelegi tu aceasta? Acum ți-am explicat într-un mod cât se poate de clar”.

6. Nicodim a răspuns: “Da, da, înțeleg pe jumătate sensul discursului Tău, foarte elevat din punct de vedere spiritual, dar mi se pare că vorbești totuși degeaba atât timp cât acest Fiu al omului, în care sălășluiește plenitudinea înțelepciunii lui Dumnezeu, nu este aici, iar Tu nu vrei sau nu poți preciza când și unde va veni.

7. Iată de ce această condamnare, care constă pur și simplu în necredință, mi se pare absolut enigmatică! Iar dacă judecata lui Dumnezeu nu înseamnă nici război, nici ciumă, nici inundație, nici focul cerului, ci doar lipsa de credință, îți mărturisesc, dragă învățătorule, că eu tot nu Te înțeleg! Căci cel care nu înțelege unul sau două concepte ale unui discurs, nu înțelege de fapt discursul întreg! Ce vrea să însemne judecata” Ta, ce înțelegi Tu prin acest concept?”

8. Eu i-am zis: “Prietene, aș putea să-ți spun și Eu: - Nu înțeleg cum de nu ești capabil să înțelegi sensul cuvintelor Mele! Tu nu înțelegi conceptul de judecată, cu toate că tocmai ți l-am explicat foarte limpede.

9. Vezi tu, judecata este lumina lui Dumnezeu venită din ceruri în această lume. Dar oamenii care vin din întuneric și sunt așezați în lumină, preferă mai degrabă bezna lor decât lumina lui

Dumnezeu pe care o au în fața ochilor. Faptul că oamenii nu doresc lumina dovedește că faptele lor sunt rele.

10. Unde poți găsi credința perfectă, dacă nu acolo unde oamenii care sunt cu adevărat dreți, au un respect profund pentru Dumnezeu în această lume? Cine își iubește aproapele dacă știe că nu are nimic de câștigat din aceasta? Unde sunt cei care își iubesc soțiile pentru fecunditatea lor? Lor le plac prostituatele și păcătuiesc cu acestea complet lipsiți de pudoare, deși cel care idolatrizează desfrânarea și păcătuiește astfel comite un adevărat sacrilegiu, care este cel mai mare rău dintre toate. Oare își dezvăluie hoțul furtul și fură el la lumina zilei?

11. Vezi tu, toți cei care au intenția de a face rău, aleg să facă rău. Cei care iubesc răul și care fac rău sunt dușmanii luminii, pe care o urăsc. Ei fac totul pentru a se opune luminii, pentru ca acțiunile lor rele să nu fie aduse la lumină, căci ei știu foarte bine că atunci ele ar fi recunoscute și condamnate.

12. Iată ce este judecata, dar ceea ce tu înțelegi prin judecată nu este o judecată, ci condamnarea care urmează judecății.

13. Dacă ești un îndrăgostit căruia îi place să iasă noaptea, judecata sufletului tău este că tu preferi noaptea în locul zilei, dar dacă te lovești sau cazi într-o groapă din cauza întunericii, aceasta nu este o judecată, ci urmarea logică a judecății, a faptului că tu preferi noaptea în locul zilei.

14. Dacă ești însă prietenul zilei și al adevărului lui Dumnezeu, vei acționa în conformitate cu adevărul divin. Vei dori atunci ca acțiunile tale să fie aduse la lumină zilei, în fața tuturor, pentru că știi că faptele tale – făcute la lumina adevărului - sunt drepte și bune și merită să fie recunoscute și recompensate.

15. Cel care este prietenul luminii se deplasează ziua și nu noaptea. El recunoaște imediat lumina, pentru că el provine din lumină și această lumină se numește credința inimii.

16. Cel care crede în Fiul omului, care crede că Fiul omului este lumina lui Dumnezeu, poartă deja viața în el. Dar cel care nu crede aceasta, poartă deja judecata asupra lui și această judecată este exact lipsa lui de credință.

17. Cred că de data aceasta M-ai înțeles”.

Capitolul 22

Nicodim tot nu înțelege, dar inima lui îi vorbește

1. Nicodim a spus: Totul este clar pentru mine, în afara unui singur lucru: este vorba despre acest extraordinar Fiu al omului, fără de care toată această conversație înțeleaptă și toată această minunată discuție este inutilă! La ce folosește credința dacă acest Fiu al omului nu este aici! Nu putem să-L facem să apară din aer sau dintr-o idee abstractă! Spune-mi unde pot să-L găesc și poți fi sigur că voi merge în întâmpinarea Lui cu credința cea mai profundă”.

2. I-am spus: “Dacă n-aș fi văzut această credință în tine, tu nu ai fi primit o asemenea învățătură! Ai venit noaptea și nu ziua, deși știai, ai văzut faptele Mele! Dar pentru că ai venit noaptea, ceea ce corespunde nopții sufletului tău, este de înțeles că nu poți pricepe încă nimic referitor la acest Fiu al omului.

3. Adevăr îți spun, dacă cineva îl caută pe Fiul omului în toiul nopții pentru că îi este rușine să o facă la lumina zilei, în fața tuturor, de frică să nu fie criticat, nu are multe șanse să-L găsească. Tu trebuie să știi bine, căci tu ești unul dintre cei mai înțelepți evrei, că noaptea, oricare ar fi ea, nu ajută pe nimeni să caute și să găsească. Dacă dorești cu adevărat să-L găsești, va trebui să-L cauți pe Fiul omului ziua și nu noaptea.

4. Eu nu pot decât să-ți spun: Du-te să-l vezi pe Ioan, care botează cu apă la Enon, aproape de Ierusalim. El îți va spune dacă unicul Fiu al lui Dumnezeu este sau nu deja aici! Îl vei întâlni acolo!”

5. Nicodim a spus: 'Ah! Dragă învățătorule, asta va fi dificil; în fiecare zi am treabă până

peste cap și nu reușesc să-i dau de capăt. Gândește-Te că sunt în oraș și în împrejurimi mai mult de opt sute de mii de locuitori, inclusiv străini, și trebuie să mă ocup de ei, din moment ce sunt primarul lor. În plus, am problemele zilnice ale Templului, pe care nu pot niciodată să le amân. Dacă această grație nu îmi este oferită aici, la Ierusalim, va trebui, din nefericire, să renunț. Cele trei zile care mi-ar trebui pentru a merge la Ioan ar echivala pentru altcineva cu trei ani de absență!

6. Iartă-mă așadar că nu pot să-Ți urmez sfatul, dar nu ezita să vii să locuiești la mine de fiecare dată când vei veni la Ierusalim cu discipolii Tăi. Împreună cu toți ai Tăi, vei regăsi întotdeauna în mine un protector și un prieten sincer. Casa mea este destul de mare pentru a putea găzdui aproape zece mii de persoane; ea este situată în piața lui David, în interiorul porții lui Solomon, numită Poarta de Aur. De fiecare dată când vei veni, totul va fi pus la dispoziția Ta, tot ce stă în puterea mea. Dacă ai nevoie vreodată de ceva, indiferent ce, cere-mi și îți va fi pus la dispoziție.

7. Vezi Tu, în mine s-a petrecut ceva absolut inedit. Te iubesc, dragă învățătorule, mai mult decât orice pe lume și această iubire îmi spune, într-un anumit fel, că ești chiar Tu însuși acela pentru care mă trimiți la Ioan, la Enon! Ceea ce simt poate fi fals, dar dincolo de voința mea, Te iubesc, dintr-odată, din adâncul inimii mele și Te recunosc ca un mare învățător al adevăratei înțelepciuni divine. Da, faptele Tale - care nu condamnă pe nimeni niciodată - m-au umplut de cea mai profundă fericire. Marea Ta înțelepciune mi-a cuprins toată inima”.

8. Eu i-am spus atunci: “Ai răbdare încă o vreme și totul se va lumina în mintea ta! Peste puțin timp voi reveni și voi fi oaspetele tău; atunci vei ști totul!

9. Urmează-ți inima! Într-o singură clipă, ea îți va spune mai mult decât cele cinci cărți ale lui Moise și ale profeților la un loc, pentru că, vezi tu, nimic nu este mai adevărat în om decât iubirea. Nu conta decât pe ea și vei porni la drum ziua. Și încă ceva:

10. Aș vrea să Mă întorc în Iudeea pentru a anunța acolo împărăția lui Dumnezeu. Tu ești conducătorul acestui ținut; doresc să-ți cer, nu pentru Mine, ci pentru discipolii Mei, permisul de liberă trecere pe care legea romană o cere evreilor, pentru ca discipolii Mei să nu aibă nici o problemă cu vama și cu plata drumurilor. Copiii sunt liberi, dar trebuie să aibă acest act. Mi-ar fi ușor să Mă descurc cu oricâte legiuni, dar nu vreau să deranjez pe nimeni, iar Eu respect Legea Romei. Fii așadar amabil și procură-Mi un permis de liberă trecere”.

11. Nicodim a spus: “Îl vei avea imediat, dragă învățătorule; îl voi redacta chiar eu și Ți-l voi aduce peste o oră, căci locuința mea nu este departe de aici”.

12. Grăbindu-se, Nicodim a fugit acasă la el și a revenit o jumătate de oră mai târziu cu acest permis de liberă trecere. Având în mână această atestare pe pergament, i-am dat cu dragă inimă binecuvântarea acestui minunat Nicodim. El a primit-o cu lacrimi în ochi și M-a rugat încă o dată să binevoiesc să locuiesc la el atunci când voi reveni la Ierusalim, ceea ce i-am și promis. Dar i-am făcut recomandarea de a veghea la purificarea Templului. El mi-a promis acest lucru și ne-am despărțit în zori.

Capitolul 23

Iisus în Iudeea. Botezul cu apă și foc. Învățătura iubirii, (Ioan III, 22-26)

(22) După aceea, Iisus și ucenicii Lui au venit în ținutul Iudeii; și stătea acolo cu ei și boteza.

(23) Ioan boteza și el în Enon, aproape de Salem, pentru că acolo erau multe ape; și oamenii veneau ca să fie botezați.

(24) Căci Ioan încă nu fusese aruncat în temniță.

(25) Între ucenicii lui Ioan și un iudeu s-a iscat o neînțelegere cu privire la botez.

(26) Au venit deci la Ioan și i-au zis: “Învățătorule, Cel ce era cu tine dincolo de Iordan și despre care ai mărturisit tu, iată că botează și toți oamenii se duc la El.”

1. Când s-a făcut ziuă, am pornit la drum în direcția Iudeei, această provincie alipită Ierusalimului, pe care am traversat-o în câteva zile.

2. Ce aş fi putut să fac în această provincie? Versetul din Ioan III, 22 spune că am locuit împreună cu ei și că Eu am botezat. Ce fel de locuință aveam deci și cu cine era împărțită aceasta? Cu discipolii Mei, în primul rând, apoi cu încă vreo câțiva discipoli noi care ni s-au alăturat la Ierusalim, urmați de toți cei care se simțeau atrași de învățătura Mea.

3. Toți cei care primeau învățătura Mea cu o credință desăvârșită, erau botezați în mod deschis cu apă, dar ei erau de asemenea botezați în mod tainic cu spiritul iubirii Mele eterne și al înțelepciunii Mele și astfel, ei obțineau dreptul de a fi numiți copiii lui Dumnezeu. Iată în ce consta așadar această "locuință" pe care o aveam împreună cu ei. Celelalte trei Evanghelii relatează învățătura pe care le-o dădeam. Nu este necesar să revenim asupra acestui subiect. Această învățătură arăta pur și simplu toate greșelile esențiale ale evreilor și ale fariseilor și le recomanda iubirea față de Dumnezeu și de aproape.

4. Eu le-am arătat toate aceste lipsuri; îi sfătuiam pe păcătoși să se pocăiască și îi avertizam pe toți cei care doreau să urmeze învățătura Mea să nu cadă din nou în noroiul în care se complăceau fariseii. Pentru a-i întări în învățătura Mea - foarte ușor de urmat în acea epocă din ce în ce mai materialistă - le dădeam dovezi miraculoase și îi vindecam pe bolnavi; îi purificam pe cei posedați, alungam demonii și primeam noi discipoli.

5. În cursul acestor deplasări în Iudeea am ajuns în micul deșert Enon, unde boteza Ioan, în împrejurimile orașului Ierusalim, pentru că aici se găsea apă, în timp ce la Betabara, apa din râul Iordan, și așa foarte puțină, era în plus tulbure, murdară și plină de viermi urât mirositori, Ioan își schimbase deci locul și propovăduia pocăința la Enon, botezându-i pe cei care acceptau învățătura lui și care se pocăiau.

6. Erau numeroși aceia care primeau învățătura Mea fără să fi fost încă botezați de către Ioan. Ei M-au întrebat dacă era necesar să fie botezați înainte de Ioan. Eu le-am spus: "Ceea ce contează este doar practica efectivă a învățăturii Mele! Dar această purificare va face bine tuturor celor care vor dori să fie purificați de către el, atât timp cât el va putea să o mai facă în libertate". Aceste cuvinte i-au incitat pe mulți să meargă să fie botezați de către Ioan.

7. A avut loc atunci o discuție pentru a afla care dintre cele două botezuri era de preferat, căci discipolii lui Ioan nu înțelegeau de ce botezam și Eu cu apă, din moment ce li se spusese că Eu nu botezam cu apă, ci cu Duhul Sfânt. Mulți evrei care deveniseră discipolii Mei pretindeau că doar botezul Meu era singurul adevărat, pentru că Eu botezam deopotrivă cu apă curată și cu spirit - spuneau ei - iar cel botezat primea în mod evident grația de a fi numit copilul lui Dumnezeu.

8. În legătură cu aceasta, discipolii lui Ioan și evreii s-au dus să-l găsească pe Ioan și i-au spus: "Ascultă, învățătorule, omul care era cu tine pe celălalt mal al Iordanului și despre care ai spus că ar boteza cu Duhul Sfânt, botează acum în împrejurimi, cu apă. Ce să credem? Acest om care botează astfel este chiar acela despre care ai depus mărturie?"

9. Ioan le-a spus: "Mergeți să-L găsiți și întrebați-L: Tu ești Acela care trebuia să vină sau trebuie să așteptăm un altul?" Rețineți ceea ce vă va spune și veniți să-mi relatați; atunci vă voi da sfatul meu!"

10. Astfel, mai mulți dintre discipolii lui Ioan au venit să-Mi pună întrebarea pe care Ioan i-a sfătuit să Mi-o pună. Eu le-am dat celebrul răspuns: "Spuneți-i lui Ioan ce ați văzut, anume că orbii văd, paralizicii umblă, surzii aud și Evanghelia împărăției Cerurilor este predicată oamenilor săraci și tuturor celor care nu se întorc împotriva Mea!" Atunci, ei s-au întors să-i povestească lui Ioan ceea ce au văzut și auzit.

Capitolul 24

Mărturia lui Ioan Botezătorul. Carnea (Materia) trebuie să scadă pentru ca spiritul să

poată crește. Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. (Ioan III. 27-36)

(27) Drept răspuns, Ioan i-a zis: “Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer.

(28) Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: «Nu sunt eu Mesia, ci sunt trimis înaintea Lui».

(29) Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină.

(30) Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.

(31) Cel ce vine din ceruri, este mai presus de toți; cel ce este de pe pământ, este pământesc și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din ceruri este mai presus de toți.

(32) El mărturisește ce a văzut și a auzit și totuși nimeni nu primește mărturia Lui.

(33) Cine primește mărturia Lui, adevărește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.

(34) Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-i dă Duhul cu măsură.

(35) Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui.

(36) Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu va rămâne peste el.”

1. Ioan s-a recules și le-a spus discipolilor săi: “Ascultați-mă! Iată cum stau lucrurile, după cum mi se pare mie! Nimeni nu poate să-și atribuie caracteristicile spiritului fără să-i fi fost date din ceruri. Omul excepțional pe care L-am botezat pe celălalt mal al Iordanului și asupra căruia am văzut coborând spiritul lui Dumnezeu, cu blândețea unei porumbițe când ea se așează în cuibul ei, sub forma unui mic nor de lumină, și despre care am depus mărturie, nu putea, ca simplul om, să aibă ceea ce are! El este mai mult decât un simplul om; se pare chiar că El are puterea de a lua orice dorește din ceruri pentru a păstra și a da oricui dorește El. Eu cred că tot ce avem noi vine prin Grația Lui și este imposibil să-i spunem ce trebuie să facă. El dă și noi primim. El are vânturătoarea în mâna Sa, cu care vântură așa cum dorește. El adună grânele în hambarul Lui, dar în același timp arde pleava în focul Său etern și face ce vrea cu cenușa.

2. Voi ați fost martori la ceea ce le-am spus preoților și leviților care au venit din Ierusalim: ‘Eu nu sunt Hristos ci am fost trimis înaintea Lui’”. Cum aș putea să comentez ce face El, care are vânturătoarea în propria Sa mână și care face ceea ce vrea. Noi nu avem dreptul să-i dăm ordine, căci tot câmpul îi aparține Lui. Grânele sunt ale Lui (copiii lui Dumnezeu), la fel și pleava (copiii lumii sau ai diavolului), hambarul este al Lui (cerul), toate îi aparțin Lui. Focul infernului, care nu se stinge niciodată, îi aparține de asemenea.

3. Cel care are mireasă (înțelepciunea cerului) este un mire drept. Dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui și această bucurie a mea este deplină. Când Domnul va veni, acesta va fi sfârșitul mesagerului, pentru că mesagerul nu poate să anunțe decât sosirea Domnului. Când Domnul este aici, nu mai este nevoie de mesager.

4. De aceea, eu trebuie să mă micșorez (să mă retrag), pentru ca Domnul să crească în mijlocul

oamenilor acestui pământ. Voi ați fost până acum discipolii mei; de când v-am fost trimis ca mesager, care dintre voi poate spune că m-a auzit slăvind-mă în vreun fel? întotdeauna am adus slavă Celui căruia îi aparține această slavă, spunând că eu nu sunt demn să-i desfac nici măcar cureaua de la sandale. Nu m-am pus niciodată înaintea și am depus la picioarele Lui toată gloria pe care oamenii, în orbirea lor, vroiau să mi-o aducă mie. De aceea, vă mai spun încă o dată: sarcina mea a luat sfârșit. Domnul vine El însuși, deci predecesorul Lui nu mai este necesar. Mesagerul (carnea) trebuie să se micșoreze pentru ca Domnul (spiritul) să crească deasupra întregii cărnii. Între mesager și Cel care trimite mesagerul acolo unde vrea El, diferența este foarte mare.

5. Cel care are puterea de a stabili legile este sus; cel care trebuie să asculte este jos. Nu poate să fie nimeni sus care n-a venit de Sus, dar Cel care vine într-adevăr de acolo este mai presus de toți.

Cine vine de pe pământ nu poate să fie de Sus, el nu este decât de pe pământ și nu poate vorbi decât despre pământ. Cel care vine din ceruri este mai presus de toți, pentru că El este Domnul și poate face ceea ce vrea El, să boteze cu apă, cu foc și cu spirit, pentru că totul este al Lui.

6. Eu cred că El nu botează cu apă, ci cu foc și cu spirit. La început, discipolii lui vor boteza cu apă, la fel ca și mine, pe toți cei care nu vor fi încă botezați cu apă de către mine. Dar botezul apei nu servește la nimic dacă nu este însoțit de botezul spiritului lui Dumnezeu.

7. Apa nu este decât apă care spală pielea de praful pământului, însă spiritul lui Dumnezeu este acela cu care doar Domnul Dumnezeu poate să boteze, pentru că spiritul este energia Sa supremă, născută din Dumnezeu, și aceasta confirmă ceea ce el (spiritul) vede și înțelege dintotdeauna.

8. Dar din păcate, nimeni nu a ținut cont de această sfântă mărturie, pentru că ceea ce este noroi, este noroi și nu iubește spiritul. De asemenea, noroiul trebuie să treacă mai întâi prin foc pentru a deveni ulterior spirit, pentru că adevăratul foc devorează totul, până la Spirit - care este el însuși un foc puternic. Iată de ce, botezul Domnului va bulversa multă lume și numeroși vor fi cei cărora le va fi frică să-l accepte.

9. Dar cei care vor primi acest botez, adică această sfântă mărturie, vor confirma în fața lumii că Cel care i-a botezat cu spiritul este adevăratul Dumnezeu și că doar El poate să ofere viața veșnică. Vă întrebați de ce trebuie confirmată această mărturie a lui Dumnezeu chiar de către Dumnezeu? V-am spus deja, noroiul este noroi și rămâne noroi. Spiritul este spirit și rămâne spirit. Dacă omul care este făcut din noroi acceptă spiritul în noroiul său, spiritul va rămâne în el, dar numai dacă el nu îl trădează în inima sa.

10. Există oare vreo măsură cu care să fie împărțit spiritul? Dacă ar fi așa, toată lumea ar ști ce cantitate de spirit a primit! Dar cum această măsură nu există, trebuie ca omul pământean, făcut din noroi, să-și deschidă în sufletul său o măsură pentru spirit; și, în funcție de pacea care se va stabili astfel în mod plener în inima lui, omul făcut din noroi va ști într-adevăr cât de copleșit de spirit a fost.

11. La ce v-ar folosi să luați apă din mare cu un vas găurit? Cum ați putea recunoaște atunci ce cantitate de apă ați luat din marea infinită? Voi nu puteți ști ce cantitate de apă ați luat decât dacă vasul este bun. Nivelul apei din mare este mereu același, indiferent dacă luați mai mult sau mai puțină apă din ea. Marea este mare și oricine poate lua apă din ea, mai mult sau mai puțin. Dar nu vom cunoaște măsura decât după ce am luat apă din mare.

12. La fel este și în cazul Celui care este trimisul lui Dumnezeu, care îl mărturisește pe Dumnezeu și care rostește **Cuvântul lui Dumnezeu**. El este chiar El marea fără margini (adică fără măsură - deci spiritul lui Dumnezeu). Dacă el oferă spiritul său, el nu îl dă după măsura infinită, care nu poate fi decât în Dumnezeu, ci după măsura omului. Și dacă omul vrea să păstreze spiritul, atunci nu trebuie ca măsura lui să fie stricată, nici nu trebuie să lase apa să se verse, ci trebuie să o păstreze într-un vas bine închis.

13. Chiar dacă apare în exterior ca Fiu al omului, Acela pe care L-ați întrebat dacă este Hristos, a primit, din toată eternitatea, spiritul lui Dumnezeu, nu după măsura omului, ci după măsura infinită a lui Dumnezeu însuși; pentru că El însuși este marea infinită a spiritului lui Dumnezeu în Sine. Iubirea Sa este Tatăl Său din toată eternitatea și această iubire nu este exterioară Fiului omului, ci ea sălășluiește chiar în El, căci El este focul, flacăra, lumina și eternitatea întru Tatăl și prin Tatăl.

14. Acest Tată drag L-a iubit atât de mult pe unicul său fiu, încât a pus toată puterea Sa în mâinile Lui, astfel încât, tot ceea ce noi avem - într-o măsură dreaptă - am luat din plenitudinea Sa infinită. El este o ființă din carne printre noi - așa cum mărturisește El însuși - **iar cuvântul Său este Dumnezeu; este spirit și carne, adică ceea ce noi numim Fiul**. Dar în Sine, Fiul este de asemenea, pentru totdeauna, viața oricărei vieți.

15. Cel care îl acceptă pe Fiu și care crede în El are viața veșnică, pentru că, dacă Dumnezeu însuși este propria Sa viață veșnică și perfectă, în fiecare cuvânt al Său, El există de asemenea în fiecare om care primește și păstrează în el cuvântul Său dătător de viață. Dimpotrivă, cel care nu acceptă cuvântul lui Dumnezeu din gura Fiului și nu crede în Fiu, nu poate primi viața, nu poate nici să o vadă, nici să o simtă în el; iar mânia lui Dumnezeu - care este judecata lucrurilor lipsite de viață,

adică legea eternă imuabilă a necesității -, va rămâne asupra lui atât timp cât el nu va crede în Fiul.

16. Eu, Ioan, v-am spus toate acestea și v-am dat o mărturie perfect adevărată. V-am purificat de murdăria pământului cu propriile mele mâini. Duceți-vă acum și primiți Cuvântul Său, pentru a primi botezul spiritului Său, fără de care efortul meu ar fi în zadar. Eu însumi aș dori să merg acolo. Dar El nu vrea și îi revelează spiritului meu că eu trebuie să rămân aici, pentru că am primit deja în spirit ceea ce vouă vă lipsește încă”.

17. Iată ultima și cea mai importantă mărturie a lui Ioan, pe care nu mai este necesar să o explicăm, căci ea se luminează prin ea însăși.

18. Motivul pentru care toate acestea nu sunt explicate în Evanghelii este mereu același, în acele timpuri exista obiceiul de a nu scrie decât punctual, aspectele principale, restul putând fi dedus fără nici o dificultate de un spirit trezit. Pe de altă parte, Cuvântul viu nu trebuia să fie murdărit și profanat; fiecare verset este prin el însuși o sămânță ce conține în germene viața eternă și plenitudinea infinită a înțelepciunii.

Capitolul 25

Mânia Templului. Rânduielele samaritenilor. Sihar. (Ioan IV, 1-6)

- (1) Domnul a aflat că fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici decât Ioan.*
- (2) Însă Iisus nu boteza El însuși, ci ucenicii Lui.*
- (3) Atunci a părăsit Iudeea și S-a întors în Galileea.*
- (4) Fiindcă trebuia să treacă prin Samaria,*
- (5) a ajuns lângă o cetate din ținutul Samariei, numită Sihar, aproape de ogorul pe care-l dăduse Iacov fiului său Iosif.*
- (6) Acolo se afla fântâna lui Iacov. Iisus, ostenit de călătorie, ședea lângă fântână. Era cam pe la ceasul al șaselea.*

1. Discipolii care au auzit cuvintele lui Ioan Mi s-au alăturat imediat, astfel încât numărul discipolilor Mei creștea din zi în zi, uneori chiar de la o oră la alta. Cel care începea să creadă în Mine în momentul în care era botezat de unul din primii Mei discipoli, căruia îi conferisem această capacitate, era umplut de forța spiritului și animat de un curaj care îndepărta orice frică de moarte.

2. Apoi, cei care aflau toate aceste lucruri le răspândeau pretutindeni, în ciuda faptului că le spuseseam să nu facă aceasta, astfel încât toate faptele și gesturile Mele erau povestite în toată Iudeea, dar adeseori erau exagerate și umflate. Nu este de mirare că acești evrei lacomi de minuni erau din zi în zi tot mai numeroși în jurul Meu și mulți dintre ei rămâneau cu Mine.

3. Dar toate acestea au ajuns în mod inevitabil la urechile fariseilor, mult exagerate și deformat; astfel, unii romani au început chiar să le spună alor Mei că Eu eram probabil Zeus însuși, sau cel puțin Fiul Său.

4. La rândul lor, romanii făceau și ei anchete în ceea ce Mă privea; dar atunci când Mă întâlneau, nu găseau mărturiile pentru care fuseseră trimiși, căci refuzam în asemenea momente să fac miracole și să dau astfel noi dovezi unui popor deja foarte înclinat către credulitate, pentru a nu îl condamna și mai mult.

5. Din aceste exagerări au rezultat ulterior un mare număr de Evanghelii false, care au desfigurat adevărata Evanghelie.

6. Fariseii și conducătorii Templului, geloși și vicleni, au luat decizia de a ne prinde, pe Mine și pe Ioan, pentru a ne trimite pe cealaltă lume în modul cel mai “nevinovat” cu putință, sau în orice caz, să ne închidă pe viață, într-un loc ascuns cu grijă sub pământ, lucru pe care l-au reușit în cele din urmă cu Ioan Botezătorul, care a fost aruncat în închisoarea lui Irod.

7. Este inutil să mai spunem că nici una dintre aceste “nobile” intenții nu Mi-a scăpat! Pentru a evita însă scandalul și scenele neplăcute, nu Mi-a mai rămas decât să părăsesc Iudeea ultra-montană

și sinistră și să Mă întorc în Galileea, care era mai liberală!

8. Nu era însă indicat să mă duc în Galileea pe drumul cel mai scurt; trebuia mai degrabă să trec prin Samaria, care fusese eliberată de multă vreme de toți preoții Templului, grație romanilor, pentru care această sarcină a fost ușoară, tactica lor fiind de a diviza pentru a stăpâni.

9. În ochii preoților de la Ierusalim, samaritenii treceau drept poporul cel mai lipsit de rușine și cel mai necredincios de pe pământ, în timp ce pentru samariteni, nu exista o injurie mai rea decât să fie considerați drept preoți ai Templului. Astfel, când un samaritean mândros îi spunea cuiva că este un fariseu, era dat în judecată și condamnat pentru insultă la o amendă foarte mare și la un an de închisoare! Se înțelege de la sine că nici un preot și nici un fariseu nu risca să meargă în Samaria. Știind acestea, ne-am gândit că în Samaria vom fi la adăpost de persecuția evreilor de la Templu.

10. Drumul trecea prin Sihar, oraș apropiat de vechiul loc de baștină al lui Iacov, pe care l-a primit moștenire de la Rașela și i l-a oferit fiului său Iosif, aflat încă în leagăn, cu toți locuitorii săi, în marea lor majoritate păstori. Orașul Sihar nu era capitala acestui ținut, dar populația sa era numeroasă și foarte bogată, incluzând și mulți romani bogați, căci orașul era situat într-o regiune foarte frumoasă, cu un climat tonifiant.

11. Am părăsit Iudeea către ora patru dimineața (după modul actual de a socoti timpul) și, mergând fără nici o oprire, am ajuns pe la amiază, cam după vreo șase ore, la vechea fântână a lui Iacov, la marginea orașului Sihar. Aflată la patruzeci de pași de un cătun, această fântână construită din minunate pietre cioplite în maniera antică era alimentată de un izvor cu o apă excelentă și se afla la umbra câtorva arbori.

12. Fiind în toiul verii și în miezul zilei, cu trupurile obosite de lunga călătorie, am căutat împreună cu toți cei care M-au urmat din Iudeea și apoi din Galileea, un adăpost la umbră pentru a ne odihni, fiind foarte obosiți.

13. Chiar și primii mei discipoli: Petru, Ioan Evanghelistul, Andrei, Toma, Filip și Natanael au căzut ca morți pe iarba grasă de la poalele arborilor; doar Eu, deși eram de asemenea foarte obosit, M-am așezat pe marginea fântânii, știind dinainte că aici urma să apară o ocazie favorabilă, în urma căreia samaritenii – oameni încăpățânați dar fără prejudecăți - vor veni să poarte o discuție salutară pentru ei. Îmi era de asemenea foarte sete și așteptam ca unul din discipoli să se înapoieze din cătun cu un vas, pentru a putea lua apă din puț; acesta întârzia însă să apară!

Capitolul 26

Domnul și samariteanca la Fântâna lui Iacov (Ioan IV, 7-I6)

(7) *A venit o femeie din Samaria să scoată apă. “Dă-Mi să beau”, i-a zis Ii sus.*

(8) *Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate să cumpere de-ale mâncării.*

(9) *Femeia samariteanca I-a zis: “Cum, Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteanca?” - iudeii într-adevăr n-au legătură cu samaritenii.*

(10) *Drept răspuns, Iisus i-a zis: “Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!» tu singură ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie.”*

(11) *“Doamne”, I-a zis femeia, “n-ai cu ce să scoți' apă și fântâna este adâncă; de unde ai putea să ai dar această apă vie?”*

(12) *Ești tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui?”*

(13) *Iisus i-a răspuns: “Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete.*

(14) *Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba, încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.”*

(15) *“Doamne”, I-a zis femeia, “dă-mi această apă. Ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot.”*

(16) “Du-te”, i-a zis Iisus, “de cheamă pe bărbatul tău și vino aici.”

1. Pe când așteptam, în zadar, un vas pentru a lua apă în el, o samariteancă a sosit din Sihar cu un ulcior pentru a lua apă ca să se răcorească, pe acea căldură a zilei, la fântâna lui Iacov, a cărei apă era foarte proaspătă. Când ea a scos ulciorul din puț, fără să se fi uitat la Mine, i-am spus: “Femeie, Mi-e foarte sete, dă-Mi să beau apă din ulciorul tău!”

2. Femeia a făcut ochii mari când a văzut că eram evreu și a spus: “Și tu faci parte dintre cei pe care i-am întâlnit în oraș și care întrebau de unde puteau să cumpere ceva de mâncare? Evrei mândrii și tu ești evreu, desigur! Hainele tale te trădează, iar eu sunt o samariteancă! Cum poți să-mi ceri apă să bei? O sârmană samariteanca este totuși suficient de bună pentru a-ți da să bei, nu? Evreu orgolios! Altfel, n-aveți nici urechi, nici ochi pentru noi. Ah! Dacă aș putea să înec toată Iudeea cu apa acestui ulcior și pe tine de asemenea! Mi-ar plăcea mai bine să te văd murind de sete decât să-ți dau un singur strop de apă din acest ulcior!”

3. Eu i-am răspuns: Trebuie să fii oarbă ca să vorbești așa, dar dacă ochii cunoașterii ar fi deschisi în tine, dacă ai recunoaște darurile lui Dumnezeu și pe Cel care îți vorbește și care îți spune: 'Femeie, dă-mi să beau', ai cădea în fața Lui și L-ai implora să-ți dea să bei o apă adevărată și El te-ar stropi cu apă vie. Adevăr îți spun, așa cum stă scris în Isaiia, 44;3 și Joel 3; 1: 'Izvoarele de apă vie vor țâșni din cel care crede în Cuvântul Meu’.

4. Atunci, femeia a spus: “Pari să fi un bun cunoscător al Scripturilor, dar când îmi ceri să bei apă din ulciorul meu și când se vede clar că nu ai nici un vas pentru a lua tu însuși și nu poți să ajungi la apă cu mâna, puțul fiind prea adânc, mi-ar plăcea să știu cum vei face pentru a lua această apă și a mi-o da! Sau nu cumva vrei să spui, într-un fel ascuns, că ți-ar plăcea să mă vând ție? Eu sunt încă tânără și destul de frumușică - este adevărat - nu am încă treizeci de ani, dar o astfel de cerere din partea unui evreu față de o samariteanca este mai mult decât de disprețuit și ar fi cât se poate de bizară, căci voi preferați mai degrabă animalele decât pe samariteni. Nu poți spune că nu este adevărat!

5. Cine ești și ce reprezintă tu de îndrăznești să-mi vorbești în acest fel? Vei fi fiind tu mai mult decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui? Cam faci pe grozavul! Eu nu sunt decât o femeie săracă; dacă aș fi fost bogată, nu aș fi venit chiar eu să iau apă pe această căldură! Tu, care ești evreu, vrei deci să mă faci încă și mai nefericită? Uită-te la hainele mele atât de sărace, care abia îmi acoperă rușinea, vezi bine că sunt foarte săracă; cum de îndrăznești să-ți imaginezi că o femeie mizerabilă ca mine și-ar putea propune să se vândă pentru plăcerea unui evreu ca tine? Ptiu! - dacă aceasta doreai! Totuși, nu mi se pare că aceasta era intenția ta; n-am vorbit serios! Dar, pentru că tot ai început discuția, explică-mi ce înțelegi tu prin apa ta vie!”

6. Eu i-am răspuns: Ți-am spus că ești oarbă în cunoașterea ta (adică ignorantă) și este clar că nici nu poți și nici nu vrei să înțelegi. Iată, Eu ți-am mai spus și că: 'Izvoarele de apă vie vor țâșni din cel care crede în Cuvântul Meu!' Eu sunt pe acest pământ de treizeci de ani și niciodată nu m-am atins de o femeie! De ce te-aș dori, dintr-o dată, pe tine? Oh! Nebună smintită, dacă aș face acest lucru cu tine, ți-ar fi din nou sete și ar trebui să bei din nou pentru a-ți potoli setea, dar dacă Eu îți ofer o apă vie, este limpede că îți voi potoli setea pentru totdeauna pentru că, vezi tu, Cuvântul Meu, învățătura Mea - sunt ca și apa!

7. Celui care bea apă curată din această fântână sau din oricare alt izvor, i se va face iarăși sete foarte repede, dar cel care bea (care păstrează cu credință în inima lui) apa spirituală a învățăturii Mele, pe care doar Eu pot să o dau, nu-i va mai fi niciodată sete, pentru că apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.»

8. Iată, tu Mă iei drept un evreu mândru și pretențios, în timp ce Eu sunt un suflet foarte blând și umil. Apa Mea vie este tocmai această umilință. Cel care nu va fi umil, așa cum sunt Eu, nu va avea parte de împărăția lui Dumnezeu, care a coborât acum pe pământ.

9. Apa vie care îți este oferită este în același timp singura și adevărata cunoaștere a lui

Dumnezeu și a vieții eterne prin Dumnezeu. Ea țâșnește din Dumnezeu, viața tuturor vieților și, ca viață veșnică, ea curge în om. Această viață rămâne veșnic în om - invulnerabilă - și din om ea rețâșnește în Dumnezeu, unde acționează liber, plener și asemenea vieții înseși a lui Dumnezeu. Iată apa pe care ți-o ofer; cum poți tu să Mă înțelegi atât de greșit?”

10. Femeia a spus: “Dă-mi atunci această apă, ca să nu-mi mai fie niciodată sete și să nu mai trebuiască să fac niciodată acest drum penibil pentru a veni să iau apă din această fântână. Pentru că eu locuiesc în cealaltă parte a orașului și am deci un drum lung de făcut”.

11. Eu i-am răspuns: “Oh! Femeie, ești într-adevăr proastă, nu este posibil să vorbesc cu tine, căci tu nu ai nici o idee despre lucrurile spirituale, întoarce-te în oraș, cheamă-ți bărbatul și vino înapoi împreună cu el. Vreau să-i vorbesc; el Mă va înțelege fără îndoială mai bine ca tine; sau poate că și soțul tău vrea, la fel ca tine, să-și potolească setea firească a corpului său cu apa umilinței?”

Capitolul 27

Samariteanca îl recunoaște pe Domnul (Ioan IV, 17-24)

(17) Femeia I-a răspuns: “N-am bărbat, “Iisus i-a zis: “Bine ai zis că n-ai bărbat.

(18) Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.”

(19) “Doamne”, I-a zis femeia, “văd că ești prooroc.

(20) Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.”

(21) “Femeie”, i-a zis Iisus, “crede-Mă că va veni ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim.

(22) Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine de la iudei.

(23) Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.

(24) Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.”

1. Femeia a răspuns rapid: “Nu am nici un bărbat”. La care Eu i-am spus, zâmbind: “Bine ai zis că n-ai bărbat, iată că ai spus adevărul!

2. Pentru că, vezi tu, draga mea, ai avut deja cinci bărbați și, cum natura ta nu se potrivea cu a lor, ei s-au îmbolnăvit foarte repede și au murit! Nici unul dintre ei nu a rezistat mai mult de un an. Există un germen rău în corpul tău: cel care se apropie de tine este repede omorât de germenele tău. Dar bărbatul pe care îl ai acum nu este soțul tău, ci amantul tău, pentru pierzania ta și a lui! Da, da, ceea ce ai spus este corect, de fapt!”

3. Femeia, deși surprinsă, a răspuns fără să pară descumpănită: “Doamne, văd că ești un profet și, pentru că știi atât de multe lucruri, poate că știi și ce ar putea să mă ajute?”

4. Știu foarte bine că doar Dumnezeu mă poate ajuta în această problemă, dar unde și cum să mă rog? Părinții noștri spun: pe Muntele Garizim, unde străbunii noștri s-au închinat la Dumnezeu. Dar voi spuneți că Ierusalimul este adevăratul oraș unde trebuie să te închini la Dumnezeu! Dacă tu ești un adevărat profet, așa cum pari a fi, spune-mi unde trebuie să mă rog lui Dumnezeu? Pentru că, uite, sunt încă tânără, și bărbații mă găsesc frumoasă. Ar fi îngrozitor ca acest germen să roadă carnea mea vie. Oh! Sunt foarte nenorocită!”

5. Eu i-am răspuns: “Femeie, cunosc suferința ta, îți știu nevoile și răul care îți roade trupul, dar cunosc de asemenea și inima ta - care nu este chiar foarte bună, dar nu este nici foarte rea și de aceea îți vorbesc. Când inima este cât de cât bună, ajutorul mai este încă posibil. Dar greșești atunci

când te îndoiești de locul unde trebuie să te închini la Dumnezeu într-un mod eficient.

6. Adevăr îți spun, va veni ceasul - și el chiar a venit - când nu vă veți mai închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim”.

7. Speriată, femeia a spus: “Nefericire mie, nefericire întregului popor, dar ce se va petrece? înseamnă că și noi am păcătuit foarte mult, la fel ca evreii? Dar de ce Dumnezeu nu ne-a trimis un profet pentru a ne trezi? Tu ai venit la noi, este adevărat, ca un adevărat profet, dar la ce bun, dacă tu îmi spui că nu ne vom mai putea ruga la Dumnezeu nici pe munte și nici la Ierusalim? Asta ar putea însemna - cum mi se pare că citesc pe fața ta, devenită dintr-o dată atât de gravă - că Dumnezeu a lăsat poporul Său pentru a-Și stabili sălașul la un alt popor? Unde ar fi atunci acest ținut? Spune-mi, ca să pot – cu adevărat pocăită - să mă duc să-L implor pe Dumnezeu să mă ajute în suferința mea și să nu părăsească poporul meu”.

8. Eu i-am răspuns: “Ascultă și înțelege bine ceea ce îți voi spune! De ce ți-e frică, de ce te temi? Tu crezi că Dumnezeu nu-Și ține promisiunile, așa cum fac oamenii între ei?”

9. Voi puteți merge mult și bine să vă rugați pe munții voștri, dar nu știți cui vă rugați și nici de ce! Același lucru este valabil și la Ierusalim! Toți fug la Templu pentru a se ruga văicărindu-se, fără să știe pentru cine și pentru ce!

10. Totuși, așa cum a anunțat Dumnezeu prin profeții Săi, mântuirea nu va veni dintre voi, ci dintre evrei; uită-te la al doilea verset din capitolul II din Isaia și vei găsi ceea ce cauți!”

11. Femeia a spus: “Știu foarte bine că este scris în Scripturi că Legea vine din Sion, unde este păstrată în Arcă. Dar atunci de ce spui: nici pe munte, nici la Ierusalim?”

12. Eu i-am răspuns: Tot nu m-ai înțeles. Dumnezeu, Tatăl Eternității, nu locuiește pe nici un munte și nici în templu. Iată de ce ți-am spus: va veni ceasul, și acum a și venit, aici, sub ochii tăi, când închinătorii adevărați (privește-i pe cei așezați aici, sub arbori, unde se odihnesc și pe cei pe care i-ai întâlnit în drumul tău) se vor închina Tatălui în duh (spirit) și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește Tatăl.

13. Vezi tu, Dumnezeu este spirit (Duh) și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în spirit (duh) și în adevăr!

14. Pentru aceasta, nu este nevoie de nici un munte și de nici un templu, ci doar de o inimă plină de iubire și de umilință. Dacă inima este așa cum trebuie să fie, o cupă a Iubirii de Dumnezeu, o cupă a blândeții și a umilinței, atunci o astfel de inimă este plină de adevăr; iar acolo unde este adevărul, acolo este și libertatea și lumina, pentru că lumina este adevărul care eliberează inima. Dacă inima este liberă, omul este liber.

15. Cel care îl iubește pe Dumnezeu cu o astfel de inimă este un adevărat adorator al lui Dumnezeu, și Dumnezeu îi va auzi rugăciunea fără să țină cont de locul în care această rugăciune a fost formulată, fie că este vorba de Muntele Garizim sau de Ierusalim. Pentru că pământul întreg este la fel în ochii lui Dumnezeu. Ceea ce contează cu adevărat este doar inima omului. Acum cred că M-ai înțeles!”

Capitolul 28

Dumnezeu este însetat de oameni. Forța miraculoasă a spiritului la omul credincios. (Ioan IV, 25-26)

(25) “Știu”, i-a zis femeia, “că are să vină Mesia; când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.”

(26) Iisus i-a zis: “Eu sunt Acela, cel care îți vorbește.”

1. Femeia a spus: “Da, Doamne, ai vorbit foarte limpede, dar spune-mi, nu-ți mai este sete și nu mai dorești să bei apă din ulciorul unei păcătoase?” I-am răspuns: “Femeie, lasă asta; tu îmi ești

mai dragă decât apa din ulciorul tău. Când ți-am cerut să-Mi dai să beau imediat, nu M-am gândit la ulciorul tău, ci la inima ta, care conține o apă mult mai prețioasă decât cea din această fântână și din acest ulcior, căci cu apa inimii tale tu poți să-ți vindeci tot corpul, fiindcă ceea ce îmi place Mie la tine te va vindeca, dacă poți crede cuvintele Mele”.

2. Femeia a răspuns: “Oh, Doamne, ce pot să fac? Cum să vărs apa din inima mea peste rușinea mea? Doamne, iartă-mă pentru că vorbesc atât de liber cu Tine, dar eu sunt o femeie care suferă și, vezi Tu, suferința nu cunoaște rușinea, suferința nu cunoaște decât suferința, ea nu se vindecă decât prin suferință. Dacă n-aș fi atât de păcătoasă, Ți-aș dăruia cu adevărat inima mea, dar, oh, Doamne, preasfânt Părinte, vino în ajutorul meu! Eu nu sunt decât o bolnavă păcătoasă și nu pot să mai adaug și alte păcate la cele pe care deja le am și, fără nici o îndoială, nu ar fi păcat mai mare decât dacă ți-aș oferi Ție, care ești atât de pur, o inimă atât de impură”.

3. Eu i-am spus: “Dragă femeie, Eu nu ți-am cerut inima atunci când te-am rugat să-Mi dai apă, ci am luat-o Eu însumi; totuși, tu poți să Mi-o oferi oricând, pentru că Eu accept și inimile samaritenilor. Dacă Mă iubești, bine faci, căci Eu te-am iubit cu mult înainte, când tu nici nu puteai să te gândești la Mine”.

4. Frumoasa femeie s-a înroșit și a spus, puțin jenată: “Bine, dar de când mă cunoști Tu? Ai mai fost pe aici, sau prin Samaria? într-adevăr, eu nu Te-am văzut niciodată! Oh, Te rog, spune-mi unde și când m-ai văzut! Răspunde-mi!”

5. Eu i-am spus: “Nici aici, nici în Samaria, nici în altă parte; și totuși, te cunosc din momentul nașterii tale și chiar cu mult înainte. Te-am iubit totdeauna la fel de mult ca propria Mea viață. Te bucuri să auzi asta? Ești fericită de iubirea Mea? Iată, când aveai doisprezece ani și te aflai în Samaria, ai căzut într-un rezervor și Eu te-am scos de acolo, dar tu nu puteai să vezi mâna care te-a salvat! Îți aduci aminte?”

6. Tulburată, femeia nu mai știa ce să spună! Inima ei se aprinsese, iar iubirea sa se amplifică vizibil. 7. Inima ei o tulbură; am întrebat-o atunci dacă a auzit vorbindu-se de Mesia.

8. Cu obraji roșii și pieptul tresăltând, femeia Mi-a răspuns: “Doamne, Tu, cel mai înțelept profet al lui Dumnezeu, știu foarte bine că Mesia Cel Promis trebuie să vină și că Numele Său va fi Hristos! Când va veni, El nu va putea să ne spună altceva decât ce mi-ai spus Tu! Dar cine ne poate spune când și de unde va veni Mesia? Poate că știi Tu, care ești atât de înțelept. Poți să-mi spui mai exact când va veni El? Vezi Tu, noi îl așteptăm de multă vreme și nicăieri nu există vreo referire precisă la aceasta. Mi-ai face o imensă bucurie dacă ai putea să-mi spui unde și când va veni Mesia, pentru a elibera poporul său de toți dușmanii! Oh! Dacă știi răspunsul, nu ezita să mi-l spui! Poate că Mesia va avea milă de mine și mă va ajuta, dacă îl voi implora!”

9. I-am spus atunci pe scurt acestei femei, cu multă gravitate și iubire: “Eu sunt Acela, Cel care îți vorbește”.

Capitolul 29

Vindecarea samaritencei (Ioan IV, 27-30)

(27) Atunci au venit ucenicii Lui și se mirau că vorbea cu o femeie. Totuși, nici unul nu I-a zis: “Ce cauți?” sau “Despre ce vorbești cu ea?”

(28) Atunci femeia și-a lăsat ulciorul, s-a dus în cetate și a zis oamenilor:

(29) “Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Mesia?”

(30) Ei au ieșit din cetate și au venit spre El.

1. Aceste cuvinte au înspăimântat-o foarte tare pe femeie, cu atât mai mult cu cât exact în acel moment se întorceau discipolii Mei, după ce căutaseră merinde. Văzându-Mă că îi vorbesc acestei femei, ei au făcut ochii mari, fără să îndrăznească însă să întrebe pe cineva despre ce am fi putut să

vorbim noi, sau ce am putut să facem împreună. Cât despre ceilalți (inclusiv mama mea, care era împreună cu noi), aceștia dormeau atât de profund, încât nu s-au trezit deloc, atât de obositor fusese lungul drum. Discipolul plecat să caute un vas pentru a lua apă din fântână s-a întors cu mâinile goale. El s-a scuzat, spunând: “Doamne, cătunul acesta nu are nici douăzeci de case și nu există în el nici un suflet pentru Tine, căci toate porțile sunt închise!”

2. La care Eu i-am răspuns: “Nu-ți fă probleme, căci se va petrece adeseori ca noi, împinși de setea iubirii noastre, să batem la porțile inimilor oamenilor cerând un vas pentru a scoate apă vie și să nu găsim decât inimi închise și goale, iar acest lucru este valabil atât pentru problemele lumești cât și pentru chestiunile spirituale! Înțelege această analogie?”

3. Profund emoționat de cuvintele Mele, discipolul Mi-a răspuns: “Vai, Doamne, iubitul meu învățător, Te-am înțeles! Dar atunci înseamnă că nu vom face lucruri mari!”

4. I-am spus atunci: “Ba da, frate! Privește această femeie; adevăr îți spun, o ființă pierdută și regăsită valorează mai mult decât nouăzeci și nouă de ființe așa-zis drepte care consideră, după mintea lor, că nu au nevoie să se pocăiască, deoarece în ziua de Sabat se roagă lui Dumnezeu pe Muntele Garizim, dar care cu o zi înainte ascund toate vasele pentru scos apă! Aceasta pentru ca în ziua de Sabat, nimeni să nu poată bea din această fântână pentru a-și astâmpăra setea, ca nu cumva ziua de Sabat să fie profanată! Oh! Nebunie oarbă a celor așa-zis drepti! Dar iată o păcătoasă cu ulciorul său, gata să ne servească! Spune deci, ce valorează mai mult, această femeie, sau cei care se cred drepti, pentru că respectă Sabatul sacru pe Muntele Garizim?”

5. Cu inima plină de durere, femeia a spus: “Doamne, Tu, care ești Fiul Celui Etern, iată ulciorul meu, serviți-vă, îl las aici pentru voi. Lăsați-mă să mă întorc în oraș, să-mi pun niște haine demne de prezenta voastră”. Eu i-am răspuns: “Femeie, fii vindecată și fă ceea ce îți se pare drept!”

6. Plângând cu lacrimi de bucurie, femeia a lăsat la fântână ulciorul și a fugit în oraș, întorcându-se de nenumărate ori pentru a-Mi face semn, pentru că ea Mă iubea foarte mult. A ajuns în oraș abia respirând. Mulți oameni care petreceau Sabatul hoinărind în grupuri pe străzi, la umbră, au văzut-o. Ei o cunoșteau bine și au întrebat-o, zâmbind: “Ei! Unde fugi atât de grăbită, ce arde?” Femeia i-a privit atunci cu seriozitate și le-a spus: “Oh! Nu râdeți, oameni buni, vremurile vor fi mai grele decât credeți!”

7. Acești oameni au întrerupt-o și au întrebat-o cu mare curiozitate: “Bine, bine! Ce este? Dușmanul este la graniță? Un nor de lăcuste se apropie de ținut?”

8. Femeia, scoasă din sărite, le-a răspuns: “Nimic din toate acestea, este ceva mult mai extraordinar! Ascultați-mă!”

9. Acum o oră m-am dus la Fântâna lui Iacov să iau apă și, iată, am găsit acolo, așezat pe ghizd, un bărbat despre care am crezut la început că este evreu. Pe când scoteam apa, chiar dacă abia mă uitasem puțin la el, acest om a început să-mi vorbească și m-a rugat să-l las să bea din ulciorul meu! Crezând că era evreu, l-am refuzat.

10. Dar el vorbea la fel ca profetul Ilie, spunându-mi tot ce am făcut până acum! În cele din urmă, el a început să vorbească despre Mesia. Atunci, m-a privit cu seriozitate și mi-a spus cu o voce care mi-a pătruns până în măduva oaselor: ‘Eu sunt Acela, Cel care îți vorbește!’

11. Văzând că știa de ce boală sufeream, L-am rugat să mă vindece. La sfârșit, El mi-a spus: “Fii vindecată!” Și iată că boala mea a fost spulberată ca vântul, iar acum sunt complet vindecată!

12. Mergeți și vedeți dacă este într-adevăr Hristos, Mesia Cel Promis! Eu cred că El este, pentru că numai Hristos poate să dea astfel de dovezi, iar dacă nu este El acela, atunci Hristos nu va mai veni niciodată. Mergeți și vedeți voi înșivă. Eu trebuie să merg acum repede acasă pentru a-mi pune cele mai bune haine, căci nu mai puteam să rămân astfel îmbrăcată în fața măreției Sale. Și chiar dacă nu este Hristos, El este oricum mai mult decât un profet sau decât un Rege al poporului!”

13. Auzind aceste cuvinte, oamenii au spus: “Dacă așa stau lucrurile, momentul este într-adevăr serios, chiar de o importanță supremă; trebuie să mergem acolo cât mai mulți, împreună cu cei care cunosc Scripturile. Păcat că toți rabinii noștri sunt plecați acum pe Muntele Garizim. Dar poate că va accepta să rămână câteva zile printre noi și vom putea să-L examinăm”.

14. Ei au cerut și altora să-i urmeze la Fântâna lui Iacov, astfel încât un cortegiu de aproape o sută de persoane de ambele sexe a pornit la drum, pentru a veni să-l vadă pe Mesia!

Capitolul 30

Despre seceriș și despre masa Domnului (Ioan IV, 31-38)

- (31) *În timpul acesta, ucenicii îl rugau să mănânce și ziceau: “învățătorule, mănâncă!”*
- (32) *Dar El le-a zis: “Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți.”*
- (33) *Ucenicii au început să-și zică deci unii altora: “Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?”*
- (34) *Iisus le-a zis: “Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.*
- (35) *Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați- vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș.*
- (36) *Cine seceră, primește o plată și strânge roade pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp.*
- (37) *Căci în această privință, este adevărată zicala: «Unul seamănă, iar altul seceră.»*
- (38) *Eu v-am trimis să secerăți acolo unde nu voi v-ați ostenit; alții s-au ostenit și voi ați intrat în osteneala lor.”*

1. În timp ce acest cortegiu se apropia de fântână, discipolii Mei M-au îmbiat să mănânc înainte de sosirea oamenilor, căci ei știau că nu mâncăm niciodată în momentul în care cineva, oricine ar fi fost el, se apropia de Mine. Ei Mă iubeau mult și se temeau pentru sănătatea Mea. Ei știau foarte bine că Eu eram Hristos, dar credeau că trupul Meu era slab și fragil, ceea ce explică de ce M-au rugat să binevoiesc să mănânc.

2. Eu i-am privit cu gravitate, spunându-le: “Prietenii, voi mânca în curând o mâncare cum nici măcar nu vă puteți imagina!”

3. Discipolii s-au privit între ei, întrebându-se: “Să-i fi adus deja cineva ceva de mâncare? Ce fel de mâncare va mânca? A mâncat deja? Dar nu se vede decât acest ulcior, încă plin cu apă. A schimbat din nou apa în vin?”

4. Eu le-am spus: “Oh! Nu vă mai întrebați atât de prostește ce am mâncat sau ce n-am mâncat. Voi M-ați văzut adeseori că nu mănânc altceva decât voi! Eu nu vă vorbesc acum despre o mâncare materială, ci despre o hrană superioară, o hrană a spiritului, ceea ce înseamnă că Eu fac voia Celui care M-a trimis și împlinesc Lucrarea (Opera) Lui. Cel care M-a trimis este Tatăl, despre care voi spuneți că este Dumnezeu vostru. Dar voi nu L-ați cunoscut niciodată. Eu îl cunosc și acționez după Cuvântul Său; iată, aceasta este adevărata Mea hrană, pe care voi nu o cunoașteți. Adevăr vă spun, nu numai pâinea hrănește; orice faptă bună, orice muncă utilă hrănește spiritul într-o măsură mai mare decât corpul.

5. Mulți dintre voi aveți terenuri, câmpuri și vă spuneți: “în patru luni va veni vremea secerișului și trebuie să ne întoarcem acasă pentru recoltă. Dar Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt gata acum pentru seceriș, dar Eu nu mă gândesc la câmpurile naturii, ci la această mare pajiște care este lumea, în care oamenii sunt spicele coapte care trebuie secerate pentru hambarele lui Dumnezeu.

6. Căci, iată, secerișul este o muncă adevărată și această muncă este adevărata masă pe care o voi lua împreună cu voi. Cel care este un adevărat secerător pe acest câmp strânge roade bune pentru viața veșnică, iar la sfârșitul recoltei, mare va fi bucuria, deopotrivă pentru Cel care a semănat și pentru cel care a secerat.

7. Căci după seceriș, semănătorul și culegătorul vor împărți aceleași roade și aceeași pâine a vieții, iar vechiul proverb se va împlini: 'Unul semăna, celălalt culege, dar amândoi trăiesc din același fruct al muncii lor și vor împărți aceleași bucurii!

8. Priviți această mulțime care vine spre noi din oraș pentru a vedea dacă Eu sunt Fiul Cel Promis și toți cei care li se alătură lor; iată fructele coapte ale unei recolte care ar fi trebuit să fie culeasă de mult timp; vă spun cu mare bucurie: recolta este mare, dar încă sunt prea puțini secerători care să o strângă! Rugați-vă deci lui Dumnezeu ca să trimită mai mulți secerători pentru recolta Sa.

9. Eu v-am luat cu Mine și atunci când v-am primit, v-am trimis deja întru spirit să culegeți roadele pe care nu voi le-ați semănat; pentru că alții au semănat și voi ați sosit după ce ei și-au terminat munca. De aceea, bucurați-vă cu atât mai mulți Pentru că cel care seamănă este deocamdată departe de recoltă, dar cel care adună are deja în fața lui noua pâine a vieții! Fiți deci secerători plini de zel, căci suferința voastră este mai binecuvântată decât cea a semănătorilor”.

10. Majoritatea discipolilor au înțeles aceste cuvinte și au început să anunțe samaritenilor cuvântul Meu de iubire față de Dumnezeu și de aproapele nostru, anunțând astfel că Eu eram într-adevăr Hristos.

11. Dar cei cu inimile mai puțin luminate s-au apropiat de Mine și M-au întrebat în secret: “Doamne, de unde să luăm secerile? Pentru că astăzi este Sabatul!”

12. Eu le-am răspuns: „V-am spus Eu să recoltați câmpurile de ovăz (material)? Oh, nebunilor, până când va trebui să vă mai suport? Nu înțelegeți nici acum? Ascultați și concentrați-vă!

13. Cuvântul Meu din împărăția lui Dumnezeu este această seceră spirituală pe care v-am dat-o, în inimile voastre, pentru ca ea să treacă de la limba voastră la urechile și inimile semenilor voștri, fraților voștri, pentru a recolta oameni, frații voștri și a-i aduce în împărăția lui Dumnezeu, veritabilul regat al adevăratei cunoașteri a lui Dumnezeu și a vieții eterne întru Dumnezeu.

14. Astăzi este Sabatul, dar acest Sabat este stupid și fără sens, la fel ca și inimile voastre; voi priviți Sabatul pentru că inimile noastre sunt la dimensiunea Sabatului. Dar Eu vă spun, Eu - care sunt mai presus decât Sabatul:

15. Alungați cât mai repede Sabatul din inimile voastre dacă doriți să rămâneți cu adevărat discipolii Mei. Iată-ne astăzi la muncă; acolo unde Domnul Sabatului muncește, servitorii Săi nu trebuie să-și țină mâinile în buzunare!

16. Oare nu răsare și nu apune soarele în ziua Sabatului la fel ca în toate celelalte zile lucrătoare? Dar dacă Domnul soarelui și al luminii sărbătorește ziua Sabatului, vouă v-ar plăcea să sărbătoriți Sabatul într-o noapte întunecată? Vedeți, vedeți cât de proști sunteți? De aceea, ridicați-vă la fel ca frații voștri, faceți ceea ce fac și Eu și atunci sărbătoarea Sabatului va fi vie și adevărată; aceasta este sărbătoarea care îmi place”.

17. Acestea fiind spuse, discipolii cei mai slabi s-au apropiat și ei de samaritenii veniți în număr mare să Mă vadă și i-au învățat ceea ce Eu îi învășasem pe ei.

Capitolul 31

Samaritenii îl recunosc pe Hristos. Samariteanca vorbește despre adevărata dovadă a onoarei: Iubirea pentru Dumnezeu.

1. Și aceasta a durat până seara; mulți samariteni veniți din oraș pentru a Mă vedea au început să creadă în Mine ca urmare a mărturiei femeii, care știa să-i convingă, povestind cu multă înflăcărare tot ceea ce îi spusese despre viața ei. Mulți alții au crezut, de asemenea, grație celor spuse de discipolii Mei despre Mine, dar samaritenii care au putut să se apropie de Mine mai mult, pentru a auzi propriile Mele cuvinte, au fost cei a căror credință a fost cea mai fermă.

2. Cei versați în scripturi spuneau: Vorbește la fel ca David când a spus că poruncile Domnului sunt drepte și bucură inima; poruncile Domnului sunt pure și luminează privirea; iubirea de

Domnul este limpede și curată, ea trăiește veșnic, iar legile Domnului, mai prețioase decât aurul cel mai fin, mai dulci decât un fagure de miere, sunt drepte și adevărate. 'Mă supun bucuros voinței Tale, Doamne, și legea Ta este înscrisă în inima mea; vreau să propovăduiesc dreptatea Ta în marile adunări. Tu o cunoști, Tu o vezi, Doamne, vreau ca gura mea să nu înceteze niciodată să vorbească despre aceste lucruri; nu doresc să închid dreptatea Ta în inima mea; vreau să vorbesc despre adevărul Tău și despre ajutorul Tău; în fața marilor adunări, nu ascund bunătățile Tale și credința Ta'. Noi știm și este mărturia noastră puternică și adevărată că Cel care vorbește și acționează precum David înaintea Domnului, adică Cel care vorbește și acționează în Numele lui Dumnezeu este într-adevăr Mesia Cel Făgăduit. Nimeni, de la David încoace, nu a vorbit și nu a acționat ca El. El este deci, fără nici o îndoială, Hristos, eternul Uns al Domnului; iar noi îl acceptăm pe deplin!"

3. După ce și-au adus între ei această mărturie, au venit cu tot respectul și M-au rugat să binevoiesc să rămân lângă ei, spunând: "Doamne, Tu ești cu adevărat Hristos, noi Te-am recunoscut, rămâi printre noi; la Ierusalim, unde nu este decât lipsă de credință și trădare, vei fi rău primit; pe pământ și pe mare, nu este nimic mai rău decât fariseii! Aici, așa cum se cuvine, vei fi considerat drept Cel a cărui naștere au anunțat-o Moise, David și profeții".

4. Eu le-am spus: "Dragi locuitori din Sihar! Pentru Mine este o mare bucurie să fi făcut o atât de bună recoltă pe pământurile voastre, dar nu ar fi drept să rămân aici, unde am vindecat bolnavi care sunt sănătoși acum și să nu Mă mai gândesc la ceilalți. Voi rămâne totuși două zile în mijlocul vostru și nu voi pleca decât în a treia zi spre Galileea.

5. Mulți dintre cei care nu au crezut până atunci și-au mărturisit și ei credința lor de nezdruncinat. Femeia, frumos îmbrăcată acum, era printre ei, spunându-le tuturor celor care credeau următoarele: "Prietenii, sper că de-acum o să mă tratați cu respect, căci eu am fost aceea care v-am arătat drumul atunci când m-ați întrebat unde arde!"

6. Samaritenii i-au răspuns: "Din moment ce Domnul te-a acceptat prima, de acum înainte vei fi tratată cu respect în Sihar, așa cum este obiceiul. Dar nu datorită cuvintelor tale credem noi acum, ci pentru că L-am văzut și L-am auzit pe El și am recunoscut că El este Hristos, cu adevărat Domnul lumii. Și nu vei reuși niciodată să ne faci mai credincioși decât suntem acum. Dar dacă dorești să ai cu adevărat respectul nostru, va trebui să nu mai păcătuiești!"

7. Femeia le-a spus: "Eu nu am păcătuit niciodată atât de mult cât, din nefericire, ați crezut voi. Trupul meu nu a fost niciodată atins de către un bărbat înainte de a fi cunoscut pe primul meu soț; și după ce am devenit soția lui, am trăit așa cum se cuvine unei femei măritate. Nu este vina mea că sunt sterilă și că cei cinci bărbați ai mei au murit după ce am trăit împreună. Nu puteam să fac nimic; nu a fost decât cel mult greșeala celor de la care am primit acest trup. La moartea celui deal cincilea soț, am hotărât cu inima frântă să nu mai am parte de nici un alt bărbat; dar după un an, așa cum știți, a sosit un medic în Sihar cu plantele, uleiurile și balsamurile sale, vindecând multă lume! M-am dus atunci să-l văd, sperând că ar putea să mă ajute.

8. El m-a privit și mi-a spus: 'Femeie, voi face totul pentru a te vindeca, pentru că ochii mei nu au mai văzut niciodată o femeie atât de frumoasă ca tine; și chiar dacă nu voi putea să te vindec de tot, vreau cel puțin să-ți micșorez suferința'. El a venit apoi să locuiască în casa mea sărăcăcioasă, m-a îngrijit și mi-a dat medicamente în fiecare zi, dar niciodată nu s-a atins de trupul meu cu intenții rele, așa cum ați crezut voi.

9. Și totuși, la fel ca voi toți, eu sunt o păcătoasă în fața lui Dumnezeu, dar nu sunt o păcătoasă atât de mare pe cât credeți voi. Întrebați-L pe Cel care stă așezat aici, la Fântâna lui Iacov și care mi-a spus tot ce am făcut; vă va spune chiar El dacă merit sau nu să fiu numită păcătoasă!"

10. Samaritenii s-au uitat unii la alții, făcând ochii mari și i-au spus femeii: "Bine, bine, este în ordine; nu-ți vom face nici un rău, poți fi liniștită, vei fi respectată în orașul nostru. Ești mulțumită?"

11. Femeia a răspuns: "Oh! Nu vă îngrijorați de onoarea unei femei sărace! Eu am primit deja onoarea cea mai mare!"

12. Samaritenii i-au spus: "Cum adică? Nu avem nici o idee referitoare la onoarea pe care ți-a

putut-o aduce orașul. Ce onoare ți s-a făcut deja?”

13. Femeia le-a răspuns, privind-Mă cu ochii înlăcrimați de recunoștință: “El se odihnește încă; El singur este toată onoarea mea, onoare pe care nici voi nici întreaga lume nu poate să mi-o dea, nici să mi-o ia înapoi. El singur mi-a dat-o, doar de la El am primit-o! Știu bine că nu sunt demnă să primesc de la El, Domnul gloriei, o asemenea onoare, dar El mi-a dat-o și am primit-o înaintea voastră; și este ceea ce voi nu mi-ați dat; este ceva ce am primit o dată pentru totdeauna și nu veți putea să-mi luați înapoi. Este adevărata onoare, care durează o veșnicie, pe când toate onorurile orașului, valabile doar în Sihar, sunt trecătoare și pot să mă lipsesc de ele dacă am parte de ceea ce este etern. Sper că înțelegeți acum de unde am adevărata mea onoare”.

14. Samaritenii au spus: “Crezi că este o favoare faptul că întâmplarea a făcut ca tu să vii aici și să-L găsești prima pe Hristos? Iată, și noi L-am descoperit, îl lăudăm și îl adorăm la fel ca tine în inimile noastre; El nea promis, la fel ca și ție, că o să rămână două zile în orașul nostru! Cum poți atunci să vorbești despre o favoare sau despre o întâietate acordată ție?”

15. Femeia a răspuns: “Dragi oameni din Sihar, dacă aș ține morțiș ca dreptatea să fie de partea mea, nu am mai sfârși niciodată! V-am spus adevărul, dar nu voi reîncepe încă o dată să-l argumentez. Mulți dintre voi au studiat dreptul roman și sunt deci judecători competenți în materie, cunoscând înțelepciunea acestui drept, în dreptul roman, pe care l-am citit și eu, deoarece cunosc limba romană, este scris: Primo occupanti jus! Am fost prima, nu-mi veți putea lua acest drept”.

16. Samaritenii au tăcut, neștiind ce să-i răspundă acestei femei care i-a atins în punctul lor slab! Ei nu puteau să o contrazică, căci ura lor față de evrei îi făcea să-i aprecieze pe romani și respectau înțelepciunea și regulamentele dreptului roman. Văzând că femeia cita din dreptul roman, ei nu mai aveau altceva de făcut decât să tacă.

17. Nu este de mirare că această femeie știa limba latină, căci pentru a evita orice contact cu evreii, aproape toți Samaritenii vorbeau la fel de bine atât limba greacă cât și limba latină.

Capitolul 32

Iisus, oaspetele samaritencei

1. S-a făcut seară, iar cei care veniseră împreună cu Mine din Iudeea și care dormiseră toată după-amiaza, fiind foarte obosiți, au început să se trezească unii după alții, surprinși să vadă că se făcuse noapte. M-au întrebat ce se petrecuse, dacă trebuia să căutăm un han sau dacă doream să ne continuăm drumul pe răcoarea nopții.

2. Eu le-am spus: “Atunci când oamenii dorm, Domnul veghează; iar veghea Domnului este atotcuprinzătoare. Cei care îl însoțesc nu au de ce să se teamă dacă rămân alături de El. Așadar, ridicăți-vă și haideți s-o pornim către orașul samaritenilor; vom găsi acolo un adăpost. Femeia care a refuzat să-Mi dea apă la amiază are o casă mare și ea nu va refuza să ne găzduiască”.

3. Femeia a căzut la picioarele Mele, înecându-se în lacrimi de iubire și de bucurie și a spus: “Oh, Doamne, Mântuitorul meu. cum aș putea să merit o asemenea grație, păcătoasă cum sunt?”

4. Eu i-am spus: “Tu M-ai primit în inima ta, mai prețioasă decât orice locuință, așadar Mă vei primi și în casa ta, pe care Iacov a construit-o pentru Iosif, la fel ca și această fântână. Noi suntem numeroși, dar vei avea un mare câștig!”

5. Femeia a spus: “Doamne, v-aș fi primit chiar dacă erați de zece ori mai numeroși, atât cât mi-ar fi permis mijloacele mele. Deși casa mea este aproape ruinată în mai multe părți, are încă multe camere curate și bine amenajate; nu locuiesc acolo decât medicul, câțiva oameni ai casei și eu. Dar îți spun, Doamne, casa mea îți aparține în totalitate, Tu ești adevăratul ei stăpân, căci dreptul Tău este cel mai vechi. Vino, Doamne, să locuiești în casa Ta, pentru că este casa Ta; ea îți aparține pentru totdeauna, cu tot ceea ce conține!”

6. “Oh, femeie - am spus Eu -, credința ta este mare și inima ta minunată; de aceea, te voi

considera ca fiind unul dintre discipolii Mei. Atâta vreme cât această Evanghelie va fi citată, vei fi și tu mereu pomenită, în eternitate!”

7. Surprinși într-un mod neplăcut, mai mulți samariteni s-au apropiat și au spus: “Doamne, și noi avem case; ar fi mai bine să locuiești la noi, căci casa acestei femei are o reputație proastă și este în ruină!”

8. Dar Eu le-am spus: “De aproape trei ore sunteți cu Mine și M-ați recunoscut; a venit noaptea, dar nici unul dintre voi nu s-a oferit să ne găzduiască, pe Mine și pe discipolii Mei, cu toate că am acceptat invitația de a rămâne două zile în orașul vostru.

9. Am cercetat însă inima acestei femei și am găsit-o chinuită de setea ca Eu să locuiesc la ea. Nu Eu sunt cel care a dorit să locuiască la ea, ci inima ei a dorit-o! Dar cum ea nu îndrăznește să se exprime liber în fața noastră, M-am adresat inimii ei și am întrebat această inimă ce dorea atât de intens să-Mi ofere!

10. Pentru acest motiv profund, am acceptat să fiu găzduit două zile în casa acestei femei. Preaferițiți vor fi cei care nu se vor supăra pe Mine pentru asta!

11. Dar vă spun, voi strângeți roadele după cum semănați: cine seamănă cu zgârcenie, recoltează cu zgârcenie; cine seamănă cu generozitate, recoltează cu generozitate. Nimeni dintre voi nu a făcut o asemenea ofertă discipolilor Mei sau Mie însumi, în timp ce această femeie Mi-a dat imediat tot ceea ce are! Cine dintre voi a mai făcut aceasta? Este oare nedrept dacă Eu am onorat-o mai întâi pe ea? Adevăr vă spun: Nefericițiți vor fi cei care se cred mai dreți decât această femeie!”

12. Surprinși, samaritenii s-au privit cu ochii mari, dar M-au rugat să le dau totuși permisiunea de a veni să Mă vadă a doua zi.

13. Le-am răspuns: “Eu nici nu vă invit, nici nu vă forțez să veniți. Poarta nu este închisă pentru cei care vor să vină de bunăvoie la Mine. Intrarea este liberă. Să vină cine vrea! Și să rămână acasă la el cel care vrea să rămână acasă, eu nu forțez și nu judec pe nimeni”. Samaritenii s-au ridicat pentru a se întoarce în oraș. Eu am mai rămas încă vreo câteva minute la fântână, unde femeia dădea apă tuturor celor care erau cu Mine.

Capitolul 33

Iisus, invitatul samaritencei

1. Medicul femeii, care o însoțise, a plecat în grabă pentru a pregăti împreună cu slugile sale găzduirea noastră și o masă de seară cât mai bogată; dar, la sosirea lui, a fost uluit să constate că oamenii săi pregătiseră deja totul. El i-a întrebat cine le-a spus să facă asta. Servitorii i-au răspuns: “Un tânăr de o mare frumusețe a venit și ne-a spus cu vocea cea mai blândă cu putință: 'Faceți cutare și cutare lucru, căci Domnul care va veni să locuiască în această casă are nevoie'. Noi am înțeles că era vorba de ceva minunat și am lăsat orice altă treabă pentru a face ceea ce ne-a poruncit acel tânăr necunoscut”.

2. Mirat, medicul și-a întrebat servitorii unde se afla acest tânăr deosebit. Ei au răspuns: “Nu știm unde este acum, căci a dispărut din casă imediat după ce ne-a dat porunca”. Medicul le-a spus: “Nu fiți supărați, căci această casă va cunoaște o mare cinste și veți avea și ‘voi partea voastră’”.

3. După care, medicul s-a grăbit să se întoarcă la Mine pentru a Mă ține la curent cu tot ceea ce deja se pregătește.

4. Pe drum, el a întâlnit câțiva samariteni ultradogmatici, care i-au spus: “Prietene, nu este bine să alergi în ziua de Sabat, nu știi că aceasta este o profanare a Zilei lui Iehova?”

5. Dar medicul le-a spus: 'Voi, care vă conduceți numai după principiile lui Moise, credeți că este un păcat să alergi în ziua Sabatului atunci când Soarele deja a apus și Sabatul a trecut? Dar ce spuneți atunci când vă dezonorați femeile și servitoarele în ziua de Sabat și vă comportați ca niște netrebniți și desfrânați și vă prostituați? Asta a poruncit Moise să faceți în ziua lui Iehova?’

Samaritenii i-au răspuns: “Dacă n-ar fi fost Sabatul, te-am fi linșat pentru asemenea cuvinte, dar de data asta te iertăm”. Medicul le-a spus: “Bine, bine, cuvintele și comportamentul vostru sunt foarte potrivite acum, când Mesia Cel Făgăduit se apropie de porțile Siharului, iar eu alerg pentru a-L întâmpina și pentru a-I spune că totul este pregătit pentru a-L primi în casa Lui. Nu știți ce s-a petrecut astăzi la porțile orașului?”

6. Samaritenii au răspuns: “Am aflat că o caravană de evrei și-a făcut tabără la Fântâna lui Iacov și că unul dintre ei, fără îndoială șeful acestei bande, pretinde a fi Hristos!. Tu ești medic și nu ți-ai dat scama că evreii își bat joc de noi, vrând să ne păcălească! Gândește-te, crezi tu că dacă acesta ar fi adevăratul Mesia, noi nu L-am recunoaște? Nu suntem și noi din Galileea, nu suntem și noi de aceeași religie cu voi, supuși Legii lui Moise? Noi, care suntem din Galileea, îl cunoaștem pe acest galileean, fiul unui dulgher, care nu mai are chef de muncă și a început să-și bată joc de farisei, jucându-se de-a savanții magicieni și încercând să se dea drept Mesia. Doar un bou și un măgar ca tine îl pot așeza pe un pedestal, crezând în cuvintele lui mieroase. Ar trebui mai degrabă să-i prindem pe toți, să-i snopim în bătaie și să-i alungăm dincolo de frontierele noastre, ca pe niște gunoaie!” Medicul a spus: “Oh, orbi ce sunteți, îngerii Domnului sunt în casa mea aducând mâncăruri și băutură, pregătindu-i adăpostul și voi vorbiți în acest fel! Domnul să vă pedepsească!”

7. Îndată ce medicul a spus aceste cuvinte, zece dintre samariteni au amuțit pe loc, nemaiputând să pronunțe nici un cuvânt! Ei au rămas muți pe toată durata celor două zile ale șederii Mele la Sihar. Medicul i-a părăsit și a fugit la Mine.

8. Ajuns aici, el Mi-a spus: “Doamne, adăpostul Tău este minunat pregătit; dar pe drum am întâlnit o bandă de renegați care au încercat să mă îndepărteze de Tine. Strigătele lor nu au durat însă prea mult timp, căci îngerul Tău le-a închis gura, cu excepția a doi dintre ei, care au fugit îngroziți. Iată, Doamne, tot ce s-a petrecut în numai o jumătate de oră”. Eu i-am spus: “Fii fără grijă, aceasta trebuia să se petreacă pentru ca aceia care cred în Numele Meu să nu se îndepărteze de noi. Să mergem, iar tu, draga mea samariteancă, nu-ți uita ulciorul!” Femeia a umplut ulciorul cu apă proaspătă și l-a dus acasă. Astfel s-a scurs așadar această jumătate de zi la Fântâna lui Iacov și ne-a adus o recoltă destul de bogată în acest oraș!

Capitolul 34

Iisus în casa lui Iosif din Sihar, pregătită de îngeri

1. Ioan, discipolul Meu, M-a întrebat: “Dacă Tu vrei, voi scrie în această noapte tot ce s-a petrecut”.

2. Eu i-am răspuns: “Frate, să nu notezi decât ceea ce-ți voi indica Eu, căci altfel va trebui să acoperi file întregi pentru a scrie tot ce se va petrece aici timp de două zile! Cine va citi toate acestea? Cine le va înțelege? Dacă notezi însă numai evenimentele principale, așa cum îți voi spune Eu, înțelepții care vor căuta într-adevăr în Numele Meu vor înțelege ceea ce s-a petrecut aici și tu nu vei face o muncă inutilă. Fă-ți deci munca ușoară și vei fi întotdeauna cel mai bun cronicar al faptelor Mele”.

3. Ioan M-a strâns atunci la piept, după care am plecat în oraș, la casa lui Iosif, în compania femeii și a doctorului, în timp ce noaptea deja se lăsase.

4. La sosirea noastră în această casă, care era într-adevăr foarte mare, femeia a găsit casa pregătită așa cum nu o mai văzuse niciodată. Multe scaune și mese fuseseră aranjate, candelabre prețioase din aur și din argint luminau fiecare masă, pe podea se aflau covoare minunate, buchete simetrice de flori tapițau pereții și cristale din cele mai strălucitoare cu un vin delicios îi așteptau pe invitați.

5. Mirată la culme, femeia nu s-a mai putut abține și a spus: “Dar, Doamne, ce-ai făcut? Ți-ai trimis discipolii să pregătească toate acestea pe ascuns? De unde au putut lua ei toate aceste lucruri?”

Eu știu ce am în casă, dar niciodată nu am avut acest aur și acest argint pe care îl văd aici. Niciodată nu am văzut asemenea cupe de cristal și, iată, aici se află cu sutele, fiecare valorând treizeci de piese de argint. Aceste vinuri, aceste bucate, aceste fructe, această pâine bună și toate aceste covoare prețioase valorează fiecare mai mult de o sută de monezi de argint. O, Doamne, spune-mi, săraca de mine, dacă Tu ai adus toate acestea sau le-ai găsit în oraș?”

6. Eu i-am spus: 'Vezi tu, dragă femeie, ai spus acolo, afară, la fântână, că această casă îmi aparține. Am luat aceasta drept o ofrandă și pentru că această casă este a Mea, politetea îmi cerea să o primesc pe binefăcătoarea Mea în apartamente elegante. Iată cum o mână o spală pe cealaltă! Este exact ceea ce s-a petrecut aici. O onoare o atrage pe alta. Din adâncul inimii tale, tu Mi-ai oferit casa ta în mod spontan, așa cum era ea; iar Eu ți-o ofer așa cum este ea în prezent; cred că vei fi mulțumită de schimb. După cum vezi, am un oarecare simț decorativ și chiar destul de mult bun gust!

7. Am învățat arta decorativă, la fel ca tot ceea ce știu, de la Tatăl Meu! Pentru că numeroasele lăcașuri infinite ale Tatălui Meu sunt decorate cu cel mai rafinat bun gust; de altfel, cred că îți dai seama și singură dacă privești aceste flori de câmp care, în simplitatea lor minunată, valorează cât toate splendorile regale ale lui Solomon.

8. Dacă Tatăl ornează și decorează florile efemere, cu atât mai mult va orna și va decora El casa Sa care este în ceruri. Ceea ce face Tatăl fac și Eu, pentru că Eu și Tatăl una suntem, în modul cel mai deplin. Cel care mă primește pe Mine, îl primește pe Tatăl, pentru că Tatăl este în Mine, așa cum Eu sunt în El; ceea ce voi faceți pentru Mine, pentru Tatăl Meu faceți; tu nu poți să-Mi dai ceva fără să primești înapoi însutit. Iată, acum știi totul.

9. Haide așadar să luăm loc și să trecem la masă, căci mulți sunt înfometați și însetați printre noi. Vom continua să vorbim după ce ne vom mai întrema”.

10. S-au așezat cu toții la masă, mulțumind pentru bucatele și băuturile care i-au regenerat.

Capitolul 35

Minunatele amenajări ale locuinței samaritencei. Iisus îi cere să păstreze tăcerea.

1. La sfârșitul mesei, femeia s-a apropiat de Mine, abia îndrăznind să-Mi vorbească. Ea aflase în timpul mesei, de la servitorii medicului, felul în care totul a fost aranjat. Aceștia i-au spus: “Dragă stăpână, Dumnezeu știe cum s-a petrecut! Noi n-am făcut aproape nimic. Medicul n-a făcut nici el nimic; la sosirea lui, totul era deja pregătit! De fapt, înaintea întoarcerii sale, noi eram ocupați cu tot felul de treburi, când a sosit un tânăr de o frumusețe extraordinară, spunându-ne să facem ceea ce îi place Domnului; și noi am început din acea clipă să facem exact ce ne-a poruncit să facem acel tânăr uimitor. Dar, lucru ciudat, în momentul în care noi voiam să facem un anumit lucru, acest lucru era deja făcut. Tot ce putem să-ți spunem este că atotputerea lui Dumnezeu s-a manifestat aici în toată gloria Ei și că acest tânăr strălucitor trebuie să fi fost un înger al lui Dumnezeu, căci altfel totul devine inexplicabil. Cel care a intrat în sală alături de tine trebuie să fie un mare profet, de vreme ce este slujit de forțele cerului!”

2. Auzind cuvintele servitorului, femeia, perplexă, nu a mai știut ce să spună; după o îndelungată tăcere, ea a îndrăznit să pronunțe cu o voce abia șoptită: “Doamne, Tu ești mai mult decât Mesia. Tu ești, fără îndoială, Cel care l-a pedepsit pe Faraon, care i-a scos pe israeliți din Egipt și care a proclamat cu glas de tunet legea Sa din înălțimea Muntelui Sinai”.

3. Eu i-am răspuns: “Nu a venit momentul potrivit pentru a vorbi despre asta; păstrează deocamdată ceea ce știi în inima ta, dar ai grijă ca această mulțime de oameni, care M-a urmat încă din Iudeea, să fie bine găzduită în camerele în care vor dormi. Tu, medicul și discipolii Mei, care sunt zece cu toții, veți rămâne aici. Rezervă patul cel mai bun mamei Mele, femeia care era lângă Mine; căci mama Mea, care nu mai este foarte tânără, a făcut un drum lung pe jos și merită să se odihnească”.

4. Femeia, în culmea bucuriei de a fi descoperit-o pe mama Mea în spatele acelei sărmene

figuri obosite, s-a îngrijit de ea cu toată devoțiunea. Maria a lăudat-o pentru bunătatea ei, recomandându-i să facă tot ceea ce îi spusese Eu.

5. Când totul s-a liniștit și când doar femeia, medicul și cei zece discipoli ai Mei au mai rămas cu Mine în sala cea mare în care mâncasem, le-am spus discipolilor: “Știți ce v-am spus la Betabara, în Galileea: Veți vedea cerurile deschizându-se și îngerii lui Dumnezeu coborând pe pământ; este exact ceea ce se petrece acum sub ochii voștri; tot ceea ce ați băut, ați mâncat și ați văzut nu este de pe acest pământ, ci a fost adus de către îngeri din ceruri. Deschideți bine ochii și priviți câți îngeri sunt pregătiți să Mă slujească”.

6. Când ochii lor s-au deschis (este vorba despre vederea spirituală), ei au văzut o mulțime de îngeri în slujba Mea coborând din ceruri; căci zidurile casei dispăruseră și toți au văzut cerurile în fața lor.

7. Natanael a spus atunci: “Da, Doamne, Tu ești autentic și adevărat; tot ce spui Tu se realizează pe loc. Adevărat, adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu Cel Viu. Dumnezeu a vorbit lui Avraam prin îngerii Săi. Iacov a văzut în vis o scară pe care îngerii urcau și coborau, dar nu L-a văzut niciodată pe Dumnezeu, în afara unui înger care purta înscris pe mâna dreaptă numele Domnului; iar când Iacov s-a luptat cu el pentru a ști dacă este Dumnezeu, o lovitură la șold l-a făcut șchiop. Moise i-a vorbit lui Dumnezeu, dar nu a văzut decât lumină și foc și a trebuit să se ascundă într-o grotă atunci când Dumnezeu a trecut prin fața lui; el nu a avut dreptul să se uite decât după ce Dumnezeu a trecut; și când a privit, nu L-a văzut pe Dumnezeu decât de la spate, dar a trebuit să-și acopere fata cu trei grosimi de voal, pentru că Dumnezeu strălucea mai tare decât Soarele și nimeni nu putea suporta această lumină fără să moară. După aceea nu a mai fost decât Ilie, în fața căruia Dumnezeu s-a manifestat printr-un murmur blând. Și iată-Te acum în sfârșit pe Tine însuși.”

8. L-am întrerupt atunci pe Natanael, spunându-i: “Ajunge, frate, încă nu este momentul. Doar un suflet atât de pur ca al tău, fără falsitate și fără gânduri ascunse, este capabil să vadă acest lucru. Dar păstrează aceasta pentru tine, până când va veni ceasul. Pentru că, vezi tu, nu toți cei care Mă urmează sunt ca tine!

9. Această femeie nu era ca tine, dar iată, ea este acum ca și tine și de aceea ea a înțeles ceea ce tu ai vrut să spui. Dar n-a venit încă ceasul; acesta va veni doar în momentul în care cortina templului se va sfâșia”.

Capitolul 36

Ce va fi scris pe pergament și ce va rămâne secret. Parabola arborelui fructifer, Iisus, Maria, Joram și samariteanca. Iisus nu doarme niciodată.

1. Ioan m-a întrebat atunci: “Doamne, trebuie să scriu aceasta? Este mai important decât miracolul de la Cana, căci aceasta dovedește cu adevărat de unde ai venit!”

2. Eu i-am răspuns: “Lasă și asta, căci ceea ce trebuie să scrii tu va fi un semn pentru lume, dar aceasta nu are puterea de a înțelege totul. La ce ar servi osteneala ta? Crezi tu că lumea ar crede toate aceste lucruri? Privește, cei care sunt aici cred pentru că văd, dar lumea care trăiește în întuneric nu va crede niciodată că așa ceva s-a petrecut cu adevărat aici. Noaptea nu poate să-și imagineze opera luminii. Dacă vrei să vorbești despre operele luminii, lumea va râde de tine și va sfârși prin a te batjocori. Pe viitor, nu vei scrie decât ceea ce fac Eu la lumina zilei, în fața tuturor! Iar ceea ce fac în taină, oricât de extraordinar ar fi, nu scrie decât în inima ta și nu pe pergament!

3. Va veni timpul când toate aceste lucruri rămase secrete vor fi revelate lumii, dar până atunci mulți arbori își vor lăsa să cadă fructele verzi de pe crengile lor, pentru că arborii poartă multe fructe, dintre care abia o treime ajung la maturitate; cele două treimi căzute pe pământ vor fi zdrobite și vor trebui să putrezească și să se usuce, pentru ca ploaia să le descompună, iar adierea vântului să le întoarcă înapoi la rădăcina trunchiului, pentru a permite apoi, odată cu seva care va urca, o nouă

naștere”.

4. Ioan a spus: “Doamne, ce spui Tu este prea profund, cine poate să înțeleagă?”

5. Eu i-am răspuns: “Nici nu este necesar, este suficient ca tu să crezi și să Mă iubești; o înțelegere mai profundă va veni cu siguranță într-o zi, când spiritul adevărului se va coborî asupra voastră! Dar înainte ca aceasta să se petreacă, în ciuda tuturor acestor semne, vă veți mai sprijini încă de Mine și de Numele Meu!

6. Ceea ce vă închipuiți voi toți despre Mesia și despre împărăția Lui este fals; de aceea, va fi greu să vă fac să înțelegeți.

7. Pentru că împărăția lui Mesia nu va fi o împărăție a acestei lumi, ci un regat al Spiritului și al Adevărului în împărăția Eternă a Tatălui Meu, care nu va lua niciodată sfârșit. Cel care va fi primit în această împărăție va avea viață veșnică și o fericire pe care nu a mai trăit-o încă niciodată, pe care nu a mai simțit-o niciodată în inimă”.

8. Petru, care tăcea de multă vreme, a spus: “Doamne, dar cine va fi demn de aceasta?”

9. Eu i-am răspuns: “Prietene drag, vezi tu, acum este deja târziu și trupurile noastre au nevoie de odihnă pentru a putea lucra mâine. De aceea, vom încheia acum această zi, iar mâine vom avea limpezimea necesară pentru a continua. Găsiți-vă fiecare un loc bun și odihniți-vă bine, căci mâine vom avea multe lucruri de făcut”.

10. În acest moment, ei și-au revenit cu toții la starea lor normală și au văzut din nou pereții casei. Discipolii, dintre care unii erau foarte obosiți, i-au mulțumit lui Dumnezeu și au plecat să se culce în camerele alăturate, pe niște divane magnifice, unde au adormit imediat!

11. În timp ce discipolii dormeau, femeia și doctorul - rămași alături de Mine - au căzut în genunchi în fața Mea, mulțumindu-Mi pentru grația infinită pe care le-am oferit-o lor și casei lor. M-au întrebat imediat dacă puteau să ni se alătore pentru a Mă urma.

12. Dar Eu le-am spus: “Pentru mântuirea voastră, nu este necesar să îmi urmați pașii, este suficient ca voi să Mă urmați în inimile voastre. Este mai bine să rămâneți ca martori în acest ținut, căci peste puțin timp, mulți oameni vor începe să aibă îndoieli și vor veni la voi. Va trebui să fiți atunci martorii Mei.

13. Și tu, dragul Meu Joram, de acum înainte vei fi un medic desăvârșit. Orice persoană pe care vei pune mâinile în Numele Meu se va simți bine, oricare ar fi boala ei; este însă necesar să încheiați imediat între voi acea uniune indisolubilă și perfectă, pentru ca viața voastră împreună să nu îi indigneze pe orbii care nu văd decât ceea ce este exterior și nu au nici o idee despre ceea ce este în interior (în suflet)”.

14. Ție, Joram, nu mai trebuie să-ți fie frică de Irhael, deoarece corpul și sufletul ei sunt acum perfect sănătoase. Irhael, iată, ți-l dau ție pe Joram, un soț venit din ceruri; fii pe deplin fericită alături de el, căci el nu este un spirit de pe acest pământ, ci vine direct din ceruri”.

15. Femeia a spus: “Oh, Doamne, ce bun ești Tu! Când dorești ca eu și Joram să ne unim în fața lumii?”

16. Eu i-am răspuns: “Eu v-am unit deja și această unire este singura valabilă atât pe pământ cât și în ceruri; și vă spun, de la Adam încoace nu a existat un cuplu mai armonios decât al vostru, căci Eu însumi am binecuvântat căsătoria voastră.

17. Mâine vor veni mulți preoți împreună cu oamenii înstăriți și cu ceilalți săteni; anunțați-i că sunteți căsătoriți în fața lui Dumnezeu și în fața lumii. Dacă veți avea copii, să-i creșteți în spiritul învățaturii Mele și să-i botezați în Numele Meu, la fel ca toți cei pe care îi veți vedea botezați mâine de către discipolii Mei și cei pe care Ioan îi botează pe malul Iordanului și despre care ați auzit vorbindu-se. Joram, îți voi da mâine puterea de a boteza și tu pe toți cei care cred în Numele Meu!

18. Mergeți acum să vă odihniți; dar, din pudoare, să nu vă atingeți unul de celălalt atâta timp cât Eu voi rămâne în această casă. Nu vă faceți griji nici în ceea ce privește hambarul și masa, ele vor fi aprovizionate de Sus atâta timp cât Eu voi fi aici. Nu spuneți însă nimic din toate acestea la nimeni, căci oamenii nu ar putea să înțeleagă; după ce voi pleca, să nu spuneți decât celor care văd mai limpede. Mergeți așadar să vă odihniți; cât despre Mine, Eu voi veghea aici; Domnul nu poate nici să

doarmă, nici să se odihnească, căci somnul și odihna Lui ar fi moartea și pierderea tuturor ființelor. De fapt, chiar dacă toată lumea ar dormi, Domnul ar veghea încă asupra tuturor ființelor”.

19. Acestea fiind spuse, cele două gazde Mi-au mulțumit și s-au retras fiecare în camera sa. Eu am rămas așezat pe scaunul Meu până în zori.

Capitolul 37

Cântarea preoților. Vocația lui Matei Despre interpretarea viselor și despre puterea sufletului de a le înțelege.

1. Dis-de-dimineață, când soarele nu era decât cu o palmă deasupra orizontului, o mulțime de preoți care locuiau în Sihar au venit în fața casei lui Irhael (căci Muntele sacru se afla în imediata apropiere a orașului), strigând: “Osana, Osana, glorie Celui care a venit în numele Domnului Dumnezeu! Răbdare, Soare! Lună, nu te mai mișca până când Domnul nu-i va spulbera cu mâna Sa atotputernică pe toți dușmanii Săi, care sunt și ai noștri! Nu-i ierta decât pe romani, Doamne, ei sunt prietenii noștri, căci ei ne protejează de evrei, care nu mai sunt copiii lui Dumnezeu, ci ai lui Belzebut, pe care îl invocă de parcă le-ar fi tată în Templul lui Solomon, care Ți-a fost consacrat Ție. Ai făcut foarte bine, Doamne, că ai venit la adevărații Tăi copii, cei care au crezut în promisiunile Tale și care Te-au așteptat până în această clipă. Tu ești într-adevăr evreu și este scris că mântuirea va veni de la evrei. Dar noi știm că Tu ai fost la Ierusalim și că i-ai alungat cu biciul pe evreii din Templu și le-ai răsturnat mesele. Oh, Doamne, ai făcut foarte bine, și cerurile trebuie să Te slăvească și să cânte psalmi în sunete de trompete și de harpă. Am spus întotdeauna că dacă vei trece pe aici, vei veni neapărat în orașul sfânt în care profetul Tău Daniel a anunțat căderea și distrugerea Ierusalimului și că, din acest oraș, vei anunța mântuirea popoarelor Tale! Lăudat fie numele Tău, Osana, Osana, din înaltul cerului și pace copiilor Tăi binevoitori”.

2. Aceste strigăte mai mult sau mai puțin înțelepte au atras mulțimea celor care veniseră să Mă vadă la fântână și care doreau să Mă revadă. Pe măsură ce zgomotele creșteau, odată cu mulțimea ce se aduna, toți cei din casă au fost nevoiți să se scoale din pat pentru a vedea ce se petrece! Discipolii s-au ridicat primii și au venit să Mă întrebe ce este cu acest vacarm și dacă era înțelept să mai rămânem aici, sau era mai bine să plecăm!

3. Eu le-am spus: “Of, oameni lipsiți de curaj, ascultați cum strigă ei Osana; nu este nici un pericol să rămânem acolo unde se strigă Osana!”

4. Discipolii s-au liniștit și Eu am adăugat: “Coborâți și spuneți-le să păstreze liniștea și să meargă spre munte, unde voi veni și Eu la ora șase, împreună cu voi toți. Acolo, le voi anunța tuturor mântuirea. Să ia cu ei scribi pentru a scrie ceea ce vă voi învăța de pe înălțimile acestui munte.

5. Tu, Ioan, nu va trebui să scrii, căci în acest caz, alții vor scrie învățătura Mea. Se află aici un scrib, un galileean pe nume Matei. El a notat deja anumite lucruri despre copilăria Mea; scrie foarte rapid și va ști în mod cert să scrie tot ce va vedea și va auzi aici. Strigați-l pe nume și aduceți-l aici; el vă va urma imediat. Spuneți tuturor celor care au venit ieri printre primii la fântână precum și preoților să vă urmeze. Dar chemați-Mi-l întâi pe Matei, căci vreau ca el să vină aici”.

6. Discipolii au coborât repede și au făcut ceea ce le-am poruncit.

7. În timp ce discipolii au coborât în stradă, Maria și toți ceilalți oaspeți au venit la Mine în sala de mese pentru a Mă saluta călduros și a-Mi mulțumi; ei Mi-au povestit visele minunate pe care le-au avut în timpul nopții și M-au întrebat ce ar trebui să înțeleagă din toate aceste întâmplări!

8. Eu le-am răspuns: “Dacă sufletul trăiește în bunătatea și adevărul pe care vă învăț să le primiți și să le urmați, atunci el vede în vis chiar adevărul datorită căruia el poate să facă binele în viață. Dar dacă sufletul trăiește în greșeală, și implicit în rău, el va vedea în vis neadevărul și atunci va face rău.

9. Pentru că voi trăiți acum în adevăr, respectând învățătura Mea și pentru că Mă urmați,

sufletul vostru nu poate să vadă în vis decât adevărul și aceasta poate să vă impulsioneze să faceți mult bine.

10. În ceea ce privește însă puterea voastră de a înțelege ceea ce sufletul vostru vede în vis, aceasta este cu totul altceva. Sufletul nu înțelege (încă) ceea ce vede în această lume (de vis) mai mult decât înțelegeți și simțiți voi din ceea ce vedeți în această lume exterioară, în care trăiți în timpul zilei (în starea de veghe)!

11. Când spiritul se va naște din nou în voi, așa cum l-am anunțat Eu pe Nicodim la Ierusalim, atunci când el a venit să Mă caute noaptea, veți simți pe deplin și veți înțelege totul!” După aceste cuvinte, toți s-au retras mulțumiți.

Capitolul 38

Matei este desemnat pentru a nota Predica de pe Munte. Este mai bine să acționezi decât să asculți.

1. Gazda noastră a sosit atunci, însoțită de noul ei soț. M-a salutat emoționată, Întrebându-Mă dacă doream să iau micul dejun, care tocmai se servea!

2. Eu i-am răspuns: “Dragă Irhael, așteaptă o clipă; discipolii vor aduce și alți invitați care trebuie să ia parte la masă și să afle chiar din gura Mea că tu și Joram sunteți de acum înainte un cuplu adevărat și să se convingă astfel că această casă nu este ultima din oraș, ci dimpotrivă, este întâia casă în care Eu am fost găzduit.

3. Imediat după aceste cuvinte ale Mele, Petru și Ioan, discipolii Mei, au deschis poarta; între ei se afla Matei, care a intrat, a îngenuncheat la picioarele Mele și a spus: “Doamne, sunt gata să Te slujesc. Eu am o slujbă de scrib care îmi permite să trăiesc și să-mi întretin mica mea familie, dar dacă Tu ai nevoie de mine, voi părăsi această slujbă, căci sunt sigur, Doamne, că Tu nu vei lăsa să piară familia mea”.

4. Eu i-am răspuns: “Cel care Mă urmează nu trebuie să aibă decât o singură grijă: aceea de a rămâne cu Mine tot timpul, pentru totdeauna! Privește această casă, cei doi proprietari îți vor primi familia, în numele Meu și vor avea grijă de ea; ușa acestei case îți va fi deschisă zi și noapte!”

5. Matei, care cunoștea de mult timp această casă în ruine, nu mai înceta să se minuneze și a spus: “Doamne, s-a petrecut fără îndoială un mare miracol, căci această casă era în ruine și, iată, acum este un palat cum nu mai există altul nici chiar în Ierusalim! O asemenea găzduire este într-adevăr regală, ea trebuie să fi costat enorm!”

6. Eu i-am spus: “Gândește-te pur și simplu că, ceea ce le este imposibil oamenilor, pentru Dumnezeu este cu putință și vei înțelege atunci cum s-a putut ca această ruină să devină un palat! Ai cu ce să scrii? Ai destul material pentru asta?”

7. Matei a spus: “Am tot ce-mi trebuie pentru două zile și dacă trebuie mai mult voi merge să-mi aduc”.

8. Eu i-am spus: “Ceea ce ai acum îți va ajunge pentru zece zile; după aceea, noi vom găsi în alte locuri ceea ce ne va trebui. Rămâi aici și ia parte la masa noastră. La ora șase vom merge pe munte, unde Eu voi anunța poporului mântuirea; tu trebuie să scrii tot ceea ce voi spune Eu în trei capitole divizate în versete mici, în maniera lui David; caută apoi încă vreo câțiva scribi, care să poată copia ce ai scris tu, pentru ca o mărturie scrisă să rămână aici”.

9. Matei a răspuns: “Doamne, făcă-se voia Ta!”.

10. Au intrat atunci ceilalți discipoli, urmați de preoți și de notabilii orașului, care au venit să Mă salute, cu un aer ofensat. Marele preot a intrat, spunând: “Doamne, Tu ai pregătit această locuință pentru ca ea să fie demnă să Te primească; Solomon a construit Templul cu fast, pentru a fi demn de a fi casa lui Dumnezeu, în care să fie slujit de oameni, dar oamenii au profanat aceste locuri prin blasfemiile lor, iar Dumnezeu a părăsit Templul și Arca Sa și a venit la noi pe munte, prin Tine

Doamne, care ai fost atât de rău primit la Ierusalim și ai venit la noi, credincioșii și vechii Tăi adoratori. Și va veni ceea ce este scris:

11. 'La sfârșitul vremurilor, Muntele, care este lăcașul Domnului, va fi mai înalt decât toți munții și decât toate colinele; toți păgânii vor veni în fugă aici și popoarele vor spune: 'Veniți, să mergem pe Muntele Domnului, în lăcașul Dumnezeului lui Iacov, pentru ca El să ne învețe căile Sale, iar noi să putem să urcăm cărările Sale, căci din Sion va veni legea Sa și din Ierusalim cuvântul Său'. (Isaia II, 2-3)

12. Noi ne bucurăm la fel ca mireasa la sosirea mirelui, atunci când el îi aduce pentru prima dată omagiul său, mâna sa și inima sa, căci într-adevăr, Doamne, Ierusalimul, orașul ales al marelui Rege, a devenit rău; el s-a ridicat împotriva Ta și Te-a batjocorit. Noi nu ne credem mai buni; cine ar putea să fie fără greșală în fața Ta? Dar este sigur că între două rele, Domnul l-a ales pe cel mai mic; este ceea ce vedem atât de clar în fața ochilor noștri. Tu ești Cel pe care îl așteptam de atâta timp. Osana, Ție, care vii în numele Domnului!"

13. Eu i-am spus atunci acestui orator: "Da, ai vorbit bine, dar Eu vă spun, dacă vreți să urmați învățătura Mea, primiți-o și urmați-o în fiecare zi și atunci veți avea parte de mântuirea pe care o voi anunța pe munte. Grația vine din înaltul Cerului, dar nu este de ajuns, căci ea nu rămâne dacă nu o puneți în practică în fiecare zi, precum acel înfometat care - întins sub copac - nu este în stare să întindă mâna pentru a lua și a mânca smochinele coapte.

14. Nu este suficient să ascultați, trebuie să puneți în practică învățătura Mea pentru a primi apoi mântuirea care vine din Ierusalim! Ai înțeles?"

15. Oratorul a spus: "Da, căci numai Dumnezeu vorbește ca Tine!"

16. "Ei bine, am spus Eu, dacă ai înțeles, să ne așezăm la masă și, după ce vom mânca, vei nota că i-am unit noaptea trecută pe Irhael și Joram, medicul și i-am binecuvântat. De acum înaintea nimeni să nu mai fie indignat în ceea ce privește relația lor. Acum luați loc la masă. Așa să fie!"

17. S-au așezat cu toții și au fost numeroși cei care au participat la această masă cu lapte și pâine cu miere.

Capitolul 39

Masa la Irhael. Predica de pe Munte, (Matei V, 3-12)

(3) Ferice de cei săraci, în duh, căci a lor este împărăția cerurilor!

(4) Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați

(5) Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!

(6) Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!

(7) Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!

(8) Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!

(9) Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!

(10) Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este împărăția cerurilor!

(11) Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!

(12) Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigoniți pe prorocii, care au fost înainte de voi.

1. În Europa, acest mic dejun n-ar fi avut nimic special, dar în această țară în care curge laptele și mierea, el a fost cea mai minunată masă, mierea și laptele Pământului Făgăduit fiind atunci și de-a pururi cele mai bune din lume.

2. La sfârșitul mesei au fost servite fructe minunate și toți I-au mulțumit și L-au slăvit pe Dumnezeu, care a dat un gust atât de bun fructelor și a permis albinelor să culegă mierea cea dulce a

florilor de câmp, și să o ducă în fagurii lor miraculoși!

3. Unul dintre samariteni, care era un înțelept, a spus: “înțelepciunea, puterea și bunătatea lui Dumnezeu nu vor fi niciodată cunoscute îndeajuns. Ploaia cade, mii și mii de specii de plante, arbori și mărarci trăiesc pe pământ și beau aceeași apă; fiecare are un alt gust, un alt parfum, o altă formă; fiecare formă este frumoasă și plăcută; nimic nu crește fără un motiv anume, fără o anumită necesitate, nici măcar cel mai mic mușchi de pe o piatră!

4. Și toate animalele de pe pământ, din apă și din aer, ce multiplicitate, ce diversitate! De la țânțar la elefant, de la arahnidă la leviatan - monstrul de neîmblânzit care poate ține munții pe spatele său și se poate juca cu cedrii din Liban! Oh, Doamne, ce putere, ce forță, ce profundă înțelepciune sălășluiește în Dumnezeu, care susține și ghidează soarele, luna și toate stelele, care păstrează marea în adâncurile ei și ridică munții, care a făcut pământul!”

5. Eu am spus: “Ai vorbit bine, este adevărat. Dumnezeu este infinit de bun, infinit de înțelept, infinit de drept și nu are nevoie de sfaturile și de învățăturile nimănui. **Dar Eu vă spun, omul de pe acest pământ nu a fost făcut pentru a fi inferior lui Dumnezeu care este complet desăvârșit.**

6. Până acum acest lucru era aproape imposibil, pe acest pământ, care s-a aflat sub sceptrul morții, dar începând de acum va fi posibil pentru cel care va urmări cu seriozitate să trăiască respectând în totalitate Cuvântul Meu.

7. Iar Eu cred că, dacă este atât de ușor de trăit respectând în totalitate Cuvântul Meu, care nu presupune altceva decât ca faptele voastre să fie în conformitate cu preceptele pe care Dumnezeu vi le-a dat sub formă de porunci, omul nu trebuie să precupețească nici cel mai mic efort pentru a atinge cea mai înaltă elevare spirituală”.

8. Marele preot a spus: “Da, Doamne, omul trebuie să riște tot dacă vrea cu adevărat să atingă cea mai înaltă elevare spirituală. Cel care vrea cu adevărat să se bucure de o vedere frumoasă, fiind pe vârful muntelui, trebuie mai întâi să-l urce cu greutate. Cine vrea să culeagă roadele, trebuie mai întâi să are și apoi să semene; prin urmare, dacă vrem să câștigăm ceva (care este bun), trebuie să începem înainte de toate prin a risca; cine nu riscă nimic, nu va avea nimic! Dacă Tu ne arăți căile Tale, nu ne va fi greu să ajungem la ceea ce Tu ai anunțat, adică să devenim și noi la rândul nostru desăvârșiți, așa cum Tatăl nostru ceresc este desăvârșit în ceruri!”

9. Eu am spus: “Fără îndoială”, după care am adăugat: “Jugul meu este blând, povara Mea este ușoară, dar oamenii au avut poveri grele de purtat și nu au obținut nimic astfel. Problema este de a ști cum se va mări credința lor, dacă ei își vor schimba povara grea cu o nouă povară, ușoară, dar neobișnuită. Nu vor sfârși ei oare prin a ne spune: 'Cu trudă și cu suferință n-am obținut nimic. Ce vom obține noi atunci dacă eforturile noastre vor fi la fel ca acelea ale copiilor care se joacă?’

10. “Eu vă spun, va trebui să schimbați vechiul om ca pe o haină veche și să îmbrăcați o haină nouă, care va fi poate neplăcută la început; dar cel care nu se va lăsa tulburat de o astfel de bagatelă și care nu va căuta să îmbrace din nou vechea haină cu care era obișnuit, ci dimpotrivă chiar îi va plăcea haina cea nouă, acela va atinge desăvârșirea despre care v-am vorbit.

11. Fiți gata, Eu voi pleca acum pe munte! Cine vrea să Mă urmeze, să pornească; și tu, Matei, du-te și ia-ți tabla de scris și vino repede înapoi, vezi că sunt gata să plec!”

12. Matei a zis: “Doamne, știi că sunt gata să Te urmez. Dar dacă mă duc la oficiu, la bariera orașului, unde lucrez în solda romanilor ca vameș și ca scrib, voi avea neplăceri, iar gărzile romane nu mă vor lăsa să plec înainte de a-mi fi terminat treaba. Aș prefera să găsesc aici materialul care îmi este necesar astăzi și în seara asta voi merge să iau de la mine de acasă ceea ce îmi lipsește pentru următoarele două zile. De fapt, nu am material decât pentru trei zile, căci romanii nu-mi dau decât pentru această perioadă!”

13. Eu i-am spus: “Prietene, du-te, fă ceea ce-ți spun și vei fi mulțumit; du-te, astăzi nu vei avea nimic de făcut, nimeni nu te așteaptă la barieră, dar ia-i pe cei care lucrează cu tine pentru ca să copieze Cuvântul Meu în mai multe exemplare”. Matei a spus: “Dacă este așa, atunci mă duc”.

14. Și Matei, vameșul, a plecat și a găsit lucrurile așa cum i-am spus. S-a întors în mare grabă

cu încă trei scribi și am pornit cu toții către Muntele Garizim, împreună cu toți cei care erau acasă. După o oră de mers pe jos, am ajuns la poalele muntelui și Marele Preot M-a întrebat dacă trebuia să deschidă Templul antic.

15. Eu i-am arătat împrejurimile și pe toți oamenii care ne-au urmat și i-am spus: “Ei bine, prietene, Templul cel mai vechi și cel mai autentic este aici. Eu îl voi reconstrui, la fel cum am restaurat casa lui Irhael. Dar nu am nevoie pentru aceasta de această clădire veche; împrejurimile de la poalele muntelui sunt de ajuns și, iată, printre altele, că sunt aici mai multe bănci și mese decât au nevoie scribii voștri. Deschideți-vă urechile, ochii și inimile și fiți gata. Iată, sub ochii voștri, în fața voastră, Făgăduiala profetului Isaiia!”

16. Matei a spus: “Doamne, suntem gata să te ascultăm”.

17. Aici începe Predica de pe Munte (Matei V, 3-12). Această predică a durat trei ore, căci am vorbit rar, pentru ca scribii să poată să scrie.

Capitolul 40

Preoții critică Predica de pe Munte. Nu trebuie înțelese imaginile, ci spiritul care este ascuns în ele.

1. La sfârșitul predicii, mulți dintre cei care M-au ascultat au protestat și câțiva preoți au spus: “Cine poate să ajungă la beatitudine? Noi, care suntem obișnuiți cu Scripturile, predicăm în mod corect legea pe care Moise a dictat-o poporului de pe vârful muntelui. Dar aceasta nu este decât o rouă, un vânticel de seară în comparație cu această învățătură severă și cu această predică atotputernică. Nu este nimic de spus în afara faptului că este prea dură și că oricui îi va fi greu să o aplice.

2. Cine poate să-și iubească dușmanul și să facă bine celor care i-au făcut rău? Cum să îi binecuvântezi pe cei care te urăsc și care nu au în gură decât cuvinte de ură și de mânie? Oare nu ar trebui eu să mă fac că nu-l aud și să-mi închid inima în fața celui care îmi cere un împrumut, dacă observ că el nu va fi niciodată capabil să-mi dea înapoi ceea ce i-am împrumutat? Ah, ce naive sunt toate aceste lucruri! Dacă leneșii și toți cei cărora le este frică de muncă ar afla de ele, nu s-ar duce oare ei la bogătași pentru a lua cu împrumut tot ceea ce au aceștia, iar după ce bogății respectivi le vor fi împrumutat toate bunurile lor, cine ar mai munci și cine ar mai putea împrumuta apoi?

3. Este limpede că o astfel de învățătură este împotriva naturii instituțiilor umane și că în scurt timp, ea ar aduce întreaga lume în mizerie. Cine ar putea să mai învețe atunci această învățătură? Căci instituțiile nu ar putea să existe fără sprijinul filantropilor și al fondatorilor.

4. O astfel de învățătură nu va putea fi luată în considerare. Oamenii răi, dușmanii oamenilor de bine și cei care sunt invidioși trebuie pedepsiți. Dacă dușmanul meu îmi dă o palmă, trebuie să-l las să-mi dea încă două palme, în speranța că nu va mai avea poftă să-mi mai dea și alte palme? Datornicul necuviincios trebuie închis într-un lagăr de muncă pentru a învăța să muncească cu sudoarea frunții. Măinile lui trebuie să muncească din greu, în loc să cerșească și astfel, numai cel cu adevărat sărac va avea dreptul la pomană. Aceasta este o lege veche și foarte bună, fără de care societatea nu ar putea să subziste. Dar aceste legi, date de către acest așa-zis Hristos, nu pot fi aplicate în viața de zi cu zi. Deci, ele nu pot fi acceptate.

5. Cât despre rest, nici nu vreau să mai vorbesc, atât de stupidă este această poruncă de a te mutila tu însuși atunci când un braț te deranjează sau să nu faci niciodată nimic pentru tine și să nu cauți decât împărăția lui Dumnezeu, crezând că totul vine de Sus! Oamenii nu au decât să încerce să nu mai muncească timp de câteva luni și vor vedea dacă peștele fript înoată în gura lor!

6. Această mutilare a membrului care te deranjează este într-adevăr stupidă! Dacă cineva ia o secure în mâna dreaptă pentru a-și tăia mâna stângă și a o arunca, ce va face atunci dacă îl va jena mâna dreaptă? Cu ce o să și-o smulgă? Cum își va smulge el ochii sau picioarele care îl deranjează?

Ah! Sunt dezgustat de această învățătură, care nu este valabilă nici măcar pentru un crocodil. Este o lege foarte îndepărtată de om. Este suficient să tragem câteva concluzii pentru a ne da seama că nu este decât rezultatul fanatismului evreiesc.

7. Și chiar dacă toți îngerii cerului ar veni să-i invite pe oameni să urmeze o astfel de cale pentru a putea ajunge în ceruri și pentru a avea parte de viața eternă, ar trebui să-i alungăm în cerurile lor stupide! De ce nu mai este bun dictonul 'Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte'? El găsește aceasta nedrept și atroce și predică blândețea și răbdarea, pentru a deschide poarta tuturor hoților, atunci când spune: 'Dă-i și haina de pe tine celui care îți cere cămașa'. Frumoase cuvinte, dar pentru asta ar trebui să-ți smulgi ochii și să-ți tai mâinile și picioarele! S-a mai auzit vreodată despre o asemenea nebunie?"

8. Aici, Marele Preot s-a apropiat de Mine și a spus: "O învățătură atât de puțin practică cum este cea din predica Ta se află într-o totală contradicție cu gândirea riguroasă pe care o ai și de care nu mă îndoiesc, căci Te-am auzit vorbind în casa lui Irhael cu o mare înțelepciune. Dacă nu ar fi toate dovezile vii că Tu ești Mesia, noi am fi obligați să Te considerăm drept un magician ieșit dintr-o școală fanatică a Egiptului antic și să te clasăm printre șarlatanii care își spun Mesia.

9. Reflectează deci Tu însuși asupra acestei învățături violente și vei vedea ușor că această cale pentru a ajunge la viața eternă este impracticabilă și nu poate fi urmată de nimeni. Cine ar dori să ajungă astfel în ceruri și-ar pierde foarte rapid orice poftă, căci va ajunge să-și dorească mai bine să nu se fi născut decât să ajungă într-un cer unde nu pot ajunge decât infirmii! Sincer îți spun, dă-ți seama! Sau Tu chiar crezi că această învățătură poate fi luată în serios?"

10. Eu i-am răspuns: Tu ești Marele Preot, dar ești la fel de orb ca o cârtiță aflată sub pământ! Ce trebuie să cred și să aștept atunci de la ceilalți? Eu v-am dat niște pilde dar voi nu vedeți decât partea materială, care vă strivește; s-ar părea că nu aveți nici o idee despre spiritul intrinsec care se află în aceste pilde.

11. Crede-Mă, noi suntem tot atât de înțelepți pe cât credeți voi că sunteți și știm tot atât de bine ca și voi cât de inutil este ca un om să se automutilizeze pentru a ajunge la viața veșnică! Dar știm, de asemenea, că voi nu înțelegeți spiritul acestei învățături și, de aceea, nu o înțelegeți deloc! Dar nu voi retrage ceea ce am spus. Tu ai urechi, dar nu auzi ceea ce este just. Ai ochi, dar aceștia sunt orbi din punct de vedere spiritual și cu urechile și cu ochii tăi larg deschiși nu auzi și nu vezi nimic".

Capitolul 41

Urmarea criticii Predicii de pe Munte, sensul ascuns și sensul real al metaforei: "Să-ți smulgi un membru care te jenează". Răbdarea Domnului față de Marele Preot.

1. Marele preot a spus: "Da, da, fără îndoială că Tu ai dreptate și deocamdată nu vreau și nici nu pot să discut despre spiritualitatea ascunsă a pildelor Tale, dar vei înțelege, spre exemplu, că în momentul când predau cuiva o învățătură, eu vreau ca el s-o înțeleagă și, ca un adevărat discipol, să o pună în practică; o voi prezenta deci în felul în care discipolul meu poate să o înțeleagă, în spiritul adevărului său interior. Voi putea atunci să mă aștept, pe bună dreptate, ca faptele sale să fie conforme cu învățătura mea.

2. Dar dacă parabolele învățării mele sunt însă de neînțeles, elevii mei mă vor întreba, de pildă, de ce trebuie să-ți pierzi viața pentru a câștiga viața și cum se poate, mort fiind, să ajungi la o nouă viață! Eu mai degrabă le-aș spune: 'Uite, prietene, cum trebuie să înțelegi aceasta: există o corespondență între parabola care ți-a fost prezentată și adevărul pe care ea îl conține. Tu trebuie să-ți conduci viața potrivit acestei corespondențe și nu după sensul real al parabolei'.

3. Atunci, învățătorule, discipolul ar înțelege și, așa cum am mai spus, ar fi justificat să îi cer să trăiască după spiritul adevărului învățării mele! Dacă vreau însă să îi cer așa ceva, fără să fiu sau să par un nebun, trebuie să îi traduc această parabolă. Dacă îi cer discipolului meu un asemenea lucru,

cu toată seriozitatea și fără să-i traduc despre ce este vorba, mă comport în fața ființelor gânditoare precum omul care are o amforă cu apă bine închisă și care, întâlnind pe cineva căruia îi este sete și care îi cere de băut, îi dă amfora spunând: 'Uite, ține amfora, bea'. Celălalt încearcă să bea, întoarce amfora pe toate părțile fără să găsească orificiul și spune: 'Cum pot să beau, amfora este închisă pe toate părțile!' Omul îi răspunde: 'Dacă ești orb și nu poți să găsești orificiul, înghite amfora întregă, căci astfel, vei înghiți și apa în același timp!'

4. Spune-mi, dragă învățătorule, ce ar trebui să răspundă cel căruia îi este sete? Eu cred că ar avea dreptate să îl considere nebun pe cel care poartă această apă!

5. Nu vreau să Te consider nebun, dar dacă spui că surzenia și orbirea noastră ne împiedică să înțelegem spiritul învățaturii Tale, învățătura Ta este la fel ca și apa acestei amfore ermetic închisă pe care însetatul trebuie să o înghită cu amforă cu tot! Doar un profet scăpat dintr-o casă de nebuni poate pretinde o asemenea nebunie! Ia-o cum vei dori, dar nu-mi voi schimba părerea atâta timp cât nu vei adăuga lămuriri suficiente acestei învățături care, totuși, cuprinde în parte lucruri excelente. Mărturisește că nu Te poți aștepta ca noi să ne tăiem picioarele și mâinile și să ne câștigăm pâinea cu sudoarea frunții sau să nu-l mai pedepsim pe cel care va căuta gâlceava.

6. Noi nu-i vom da haina celui care ne va fura cămașa și îl vom arunca în închisoare pe hoț, pentru ca el să ispășească pedeapsa atât cât va fi nevoie și să devină după aceea un om cinstit. Dacă Tu ești un adevărat înțelept trimis de Dumnezeu, vei fi de acord că este necesar să păstrezi Legea lui Moise, pe care Dumnezeu însuși a dat-o izraeliților în deșert, cu fulgere și tunete puternice. Dar dacă Tu vrei să anulezi Legea cu învățătura Ta, va trebui să vezi cum aranjezi lucrurile cu Dumnezeu!"

7. I-am răspuns: "Eu sunt de părere că Legislatorul are puterea de a lăsa Legea în vigoare și de a o îndeplini El însuși întru spirit și adevăr, precum și de a revoca în întregime, în anumite condiții".

8. Marele Preot a spus: "Aceste cuvinte sună curios în gura Ta! Mi-ar fi plăcut să Te aud vorbind așa azi-de-dimineată; atunci, aveam profunda impresie că Tu ești cu adevărat Mesia. Dar de când ne-ai dat învățătura Ta, îmi pari ieșit dintr-un azil de nebuni, cu ideile Tale fixe pe care le iei drept adevărul lui Mesia. De aceea, te rog vorbește mai explicit, căci fără lămuriri suficiente, nimeni nu poate înțelege și pune în practică prea riguros învățătura Ta.

9. Eu i-am răspuns: "Spune-mi atunci ce te nedumerește atât de mult la învățătura Mea și te voi ajuta!"

10. Marele Preot a zis: „Ți-am spus deja de mai multe ori! Dar pentru a-ți da seama că sunt drept și chibzuit, îți voi spune că accept toate celelalte puncte ale învățaturii Tale și că sunt gata să le pun în practică, numai că nu pot să-mi scot un ochi sau să-mi tai piciorul sau mâna, fără a risca să mor din cauza hemoragiei! Și odată mort, care ar putea fi rezultatul unui asemenea principiu?

11. Acesta este punctul cel mai neverosimil al învățaturii Tale. Este imposibil de realizat. Și dacă s-ar găsi un nebun care să îl pună în practică, nu ar obține nici un rezultat, căci dacă cineva și-ar pune capăt zilelor, el nu-l va mai putea slăvi pe Dumnezeu, atât de mare ar fi suferința în care îl va arunca această învățătură. Așa că, dacă moare, ceea ce este neîndoielnic, mă întreb, împreună cu David: 'Doamne, cum Te va mai putea slăvi cineva care este mort, cine Te va mai adora în mormânt?' Explică-mi măcar acest punct; cât despre rest, noi am vrea foarte mult să credem că este o învățătură umanitară împinsă la extrem".

12. Eu am spus: "Cererea ta este justificată și Eu îți spun: de la Samuel, tu ești cel mai înțelept dintre toți preoții, fiindcă ai o inimă bună. Tu nu respingi total învățătura Mea, ci dorești lămuriri, așa că Eu te voi lumina, nu prin gura Mea, ci prin cea a unuia dintre discipolii Mei, pentru a vedea că oamenii au înțeles deja învățătura Mea, fără a le da Eu explicații".

Capitolul 42

Natanael explică ceea ce nu poate înțelege omul rațional, înțelegerea planului spiritual. Diferența între Cuvântul lui Dumnezeu și cuvântul oamenilor.

1. Marele Preot s-a întors atunci către Natanael și i-a spus: “După sfatul învățătorului vostru, mă adresez ție, la întâmplare: explică-mi punctul cel mai dificil al învățaturii învățătorului vostru. Dar, te rog, fă-o în cuvinte simple și clare, fiindcă brumă peste brumă nu dă lumină. Vorbește deci!”

2. Natanael a spus: “Ești chiar așa de lipsit de perspicacitate încât nu înțelegi o învățătură atât de limpede? Nu au anunțat oare profeții că Hristos le va vorbi oamenilor doar în parabole și că se va exprima doar în metafore?”

3. “Da, ai dreptate, așa este scris, într-adevăr!”

4. Natanael a continuat: “Dacă știi că așa este scris, atunci de ce îl consideri pe Domnul nebun? De vreme ce, după Scriptură, El vorbește în parabole, îi poți cere foarte bine Domnului să te lumineze pentru a înțelege, dar nu-L poți lua drept nebun numai fiindcă tu nu înțelegi modul Său de a vorbi în parabole, tu, care nu ești capabil să înțelegi lucrările lui Dumnezeu.

5. Iată: în natură, lucrurile au o ordine și nu pot supraviețui decât datorită ei. Lucrurile spiritului au și ele o ordine a lor, nu pot exista și nu pot fi gândite și exprimate în afara ei. Dar există o corespondență între lucrurile spiritului și lucrurile naturii, căci acestea din urmă provin din primele și nimeni nu le cunoaște mai bine decât Domnul.

6. Dacă Domnul ne vorbește nouă celorlalți despre lucrurile spiritului, nouă, care ne aflăm încă în ordinea fixă a naturii, El nu ne poate vorbi decât prin comparații și parabole. Pentru a le înțelege, trebuie să facem un efort să ne trezim spiritul, ținând seama de poruncile lui Dumnezeu. Doar atunci când vom începe să ne trezim astfel vom putea înțelege ceea ce a vrut să spună și să ne reveleze Domnul prin aceste parabole; atunci, Cuvântul Său divin se va distinge pe veci de cuvântul nostru omenesc!

7. Dar, atenție! Ochiului fizic îi corespunde în lumea spiritului puterea de a discerne între lucrurile divine și cerești, care nu au legătură decât cu existența ființei spirituale, pentru fericirea sa eternă.

8. Din cauza unei ordini divine absolut necesare, spiritul trebuie să coboare, un anumit timp, în materia acestei lumi, pentru a se întări în libertatea sa și pentru a-și dezvolta o independență aproape totală față de Dumnezeu, fără de care el nu l-ar putea vedea niciodată pe Dumnezeu, nici n-ar putea exista întru Dumnezeu, lângă Dumnezeu și prin Dumnezeu.* Dar dacă spiritul se maturizează în materie și își afirmă libertatea și independența față de Dumnezeu, el se află în pericolul inevitabil de a fi absorbit de materia însăși și de a fi astfel anihilat; putem vorbi astfel de o moarte spirituală, din care trezirea la viața întru Dumnezeu este foarte dureroasă și dificilă. De aceea, făcând aluzie la omul spiritual și nu la omul carnal, Domnul a spus: 'Dacă ochiul tău gândește să facă rău, smulge-l și aruncă-l departe, căci este mai bine să mergi în cer cu un singur ochi, decât cu amândoi în infern'. **Ceea ce înseamnă: dacă lumina lumii te seduce prea mult, forțează-te să te îndepărtezi de această lumină care te împinge în moartea materiei. Fie ca spiritul tău să te elibereze de bucuria deșartă a felului tău de a vedea această lume și să-ți întoarcă privirile către lucrurile pur cerești. Căci este mai bine să intri în împărăția vieții eterne, fără toată cunoașterea acestei lumi, decât să fii absorbit de moartea materiei, cunoscând-o prea mult și având prea puține cunoștințe spirituale.**

9. Când Domnul vorbește de cei doi ochi, de mâini și de picioare, El nu se referă la ochii, mâinile și picioarele corpului, ci, evident, la dubla capacitate a spiritului de a vedea totul și de a progresa. El invită spiritul, nu corpul, să nu caute să înțeleagă această lume, în cazul în care spiritul ar fi prea fascinat de această lume, fiindcă este mult mai bine să intri în viața eternă fără toate aceste cunoștințe, decât să sfârșești prin a fi devorat de judecata logică a lumii!

10. Cu toate acestea, spiritul trebuie de asemenea să privească această lume și să o cunoască, dar fără a-i găsi însă prea multe calități; dacă simte că lumea începe să-l atragă prea mult, trebuie să se îndepărteze imediat de ea, căci îl pândește pericolul. Este vorba de a-ți întoarce privirea: aici apare analogia cu ochiul pe care trebuie să-l smulgi. Cine poate vorbi prin asemenea parabole trebuie să fi experimentat pe deplin toate cunoștințele spirituale și materiale ale omului; după părerea mea,

singurul capabil de așa ceva este Cel a cărui putere de a iubi și a cărui înțelepciune stau la originea tuturor lucrurilor spirituale și materiale. Cred că m-ai înțeles acum și sper că îți dai seama că ai greșit grav împotriva Celui care ține viața ta și viețile noastre în mâna Sa atotputernică.

(* Vezi mai explicit :<http://www.scribd.com/doc/5603236/Cine-este-Dumnezeu-cine-este-Lucifer-ce-este-omulExplicate-de-insusi-Dumnezeu-prin-Bertha-Dudde> n.r.)

Capitolul 43

Sihar. Despre necesitatea încolțirii și maturizării lucrurilor.

1. Foarte surprins, la fel ca și mulți alții din asistență, Marele Preot a spus după un moment de uimire: “Da, da, înțeleg bine! Dar atunci, Domnul de ce nu se face înțeles, așa cum ai făcut-o tu? Căci astfel, nu aș fi păcătuit împotriva Lui!”

2. Natanael a spus: “Dacă un băiat de șapte ani ar fi pus întrebarea, nu ar fi fost de mirare, dar aceasta mă miră la tine, care ești unul dintre cei mai mari înțelepți ai orașului!”

3. N-ai vrea poate să-i pui Domnului și întrebarea savantă: de ce a dat semințelor, care nu seamănă cu nimic, proprietatea de a se dezvolta și de a conține forma latentă a arborelui care va rezulta? Nu ar fi fost mai bine să lase fructele să cadă din cer, în brațele oamenilor? La ce servește această creștere lentă a arborilor, pornind de la o sămânță? Și de ce să trebuiască să aștepți atât de mult să se coacă fructele? Iată, iată cât ești încă de prost!

4. Cuvântul și învățătura Domnului sunt la fel ca toată opera Sa. El ne oferă învățătura sub forma unor semințe mitite, pe care trebuie să începem să le semănăm în solul spiritului nostru și acest sol se numește iubire; acolo poate crește sămânța, pentru a deveni un arbore al adevăratei cunoașteri a lui Dumnezeu și a noastră, iar din acest copac, la momentul dorit, să putem recolta fructele coapte ale vieții veșnice.

5. Iubirea este lucrul cel dintâi: fără iubire, nici un fruct al spiritului nu poate crește. Seamănă semințele în aer și vei vedea dacă cresc și dau fructe. Adevărata iubire este pământul veritabil ce poate primi sămânța spirituală care ne-a fost dată prin gura Domnului!

6. De aceea, Domnul ne eliberează de severa lege mozaică a pedepsei, pentru a găsi un sol fertil în inimile noastre. De fapt, cel care condamnă, după lege, nu are adeseori decât prea puțină iubire sau deloc, iar sămânța Cuvântului divin nu ar putea niciodată să se dezvolte în el. Cel care este condamnat este judecat. În judecată nu există iubire, fiindcă judecata este moartea iubirii.

7. Ar fi deci mai bine să nu vezi întotdeauna greșeala aproapelui, ci mai degrabă să fii răbdător și indulgent. Dacă, în slăbiciunea lor, ceilalți vă cer ceva, voi nu trebuie să le refuzați; astfel, iubirea va crește în voi, ca și în frații voștri mai slabi, iar când veți fi copleșiți cu toții de această iubire, sămânța divină va fi încolțit în voi; atunci, cel slab, devenit acum puternic și el, vă va da înapoi de mai multe ori ceea ce ați făcut voi altădată pentru el, pe când era slab.

8. Dar dacă voi sunteți meschini și duri cu frații voștri mai slabi, nu veți fi niciodată voi înșivă un fruct al lui Dumnezeu și, în cele din urmă, veți fi supuși judecății celor slabi.

9. Când Domnul spune: 'Dă-i haina celui care îți cere cămașa', aceasta înseamnă că voi sunteți proprietari bogați și că trebuie să dați din abundență celor care vin la voi. Astfel, veți deveni bogați în inimile voastre. Această bogăție vă va aduce fericirea și săracii vă vor binecuvânta, căci ei vor auzi în inimile voastre predica adevăratei Evanghelii a lui Dumnezeu, pusă în practică și vă vor susține. Dar dacă voi calculați cu zgârcenie ceea ce dați, nu veți fi mai avantajați decât frații voștri săraci”.

Capitolul 44

Sihar. Predica de pe Munte. Corespondențe: ochiul drept și mâna dreaptă.

1. Marele Preot, care a urmărit acest discurs cu mare atenție, a spus: Totul este bine și cred că am înțeles tot ce mi-ai spus, dar trebuie să-ți atrag atenția că Învățătorul nu a vorbit decât despre smulgerea ochiului drept și a mâinii drepte. În entuziasmul meu, eu am adăugat și picioarele, iar tu mi-ai explicat sensul picioarelor, ca și sensul ochilor și mâinilor despre care a vorbit Învățătorul. Și tu ai spus: numai Cuvântul Învățătorului care se adresează spiritului omului are o corespondență; cum se face atunci că tu ai găsit una la ceea ce am adăugat eu?”

2. Natanael a răspuns: Te înșeli, Domnul a vorbit și despre piciorul drept; numai că El a făcut semn scribilor să omită acest detaliu, căci cei care și-au întors privirea către ceruri (adică cei care au renunțat la propria lor voință, voința corespunzând mâinii stângi și care au renunțat deja la mâna lor dreaptă, aceasta corespunzând activității terestre), nu mai este necesar să-și smulgă piciorul drept, ochiul văzând adevărata lumină, iar mâna - sau voința - alegând acțiunea cea bună; progresele spre desăvârșire vin atunci de la sine, piciorul drept - care reprezintă înaintarea în această lume terestră - nemaifiind necesar.

3. Voi, samaritenilor, puteți însă începe cu picioarele, căci deși privirea voastră este întoarsă către Dumnezeu și mâinile voastre se întind către acțiuni drepte, piciorul vostru, din cauza setei voastre de afirmare, este întors numai către lume. Voi așteptați de la Mesia altceva decât v-au anunțat profetii și piciorul drept este cel pe care trebuie să-l smulgeți, dacă vreți să apucați pe calea care duce către Împărăția lui Dumnezeu. Iată de ce Domnul v-a vorbit despre piciorul drept, dar nu a vrut ca aceste lucruri să fie scrise, căci viitorii discipoli ai Domnului vor ști bine unde și ce este Împărăția lui Mesia și ce trebuie făcut pentru a ajunge la ea. Mai ai alte observații de făcut?”

4. Marele Preot a spus: “Pentru mine lucrurile sunt acum limpezi, atât cât pot eu să vad de limpede!... Și în ciuda a tot ceea ce mi-a fost explicat, trebuie să mărturisesc că învățătura voastră, așa cum este transmisă, este foarte dură și dificilă. Veți vedea că mulți se vor împiedica de ea!

5. Nu vreau să cobesc, dar pot să vă spun că nu veți reuși să obțineți de la evreii orgolioși ceea ce ați obținut de la noi, în ciuda prostiei noastre. Noi bănuim, chiar dacă nu este decât un vis, dar evreii nu vă vor crede; ei vor vrea semne și în cele din urmă vor sfârși prin a vă persecuta chiar din cauza acestor semne. Noi nu v-am cerut nici un semn și cu toate acestea le-ați făcut de bunăvoie.

6. Noi vă credem, dar nu din cauza miracolelor pe care și alți oameni sunt mai mult sau mai puțin capabili să le facă, ci din cauza învățaturii pe care ne-ați dat-o. Ar trebui deci să rămâneți la noi, căci la acești evreii orgolioși nu veți face o afacere prea bună și nici la greci”.

Capitolul 45

Sihar. Confesiunea lui Natanael

1. Natanael a spus: “Am vorbit până acum cu tine, dar de acum înainte totul este în mâna Domnului! Noi vom face ce va dori El! Și noi suntem încă foarte săraci întru spirit; prin urmare, vrem să rămânem cu El pentru a putea intra în împărăția Cerurilor. Vrem să suportăm alături de El orice suferință și orice persecuție, pentru a găsi în El adevărata pace divină, în numele Său, vrem să fim îngăduitori în toate gândurile noastre, în toate judecățile, legămintele și dorințele noastre, în toate faptele și să ne abandonăm voinței Lui pentru a descoperi adevărata împărăție, care este iubirea pură de Dumnezeu din inimile noastre.

2. Nu vom ocoli acele ținuturi unde domnesc împietrirea și nedreptatea. Ne este foame și sete de dreptate, fiindcă îl avem aici cu noi pe Cel care într-adevăr ne poate sătura pe veci.

3. Vom fi plini de compasiune pentru toți, fie că aceștia vor fi pentru sau împotriva noastră pentru ca astfel să fim demni de compasiunea lui Dumnezeu!

4. Noi vrem cu orice preț să ne păstrăm inimile curate și neprihănite, pentru ca Domnul pe care îl vedem să nu plece, căci nu ne putem apropia de Dumnezeu cu o inimă impură, într-adevăr, acum nu putem vedea încă întru spirit chipul Său și plenitudinea miracolelor operelor Sale!

5. Dar având inimile curate, vom putea fi împăciuitori, blânzi și răbdători cu oricine, o inimă mânioasă nefiind niciodată pură, căci mânia crește întotdeauna pe terenul orgoliului. Și dacă inimile noastre sunt la fel de pure precum cele ale copiilor, ne vom putea apropia cu siguranță de Cel care ne-a chemat să fim copiii lui Dumnezeu și care ne-a învățat să ne rugăm lui Dumnezeu ca propriului nostru Părinte.

6. Și chiar dacă va trebui să fim persecutați, aici sau în altă parte, pentru cauza noastră dreaptă, aceasta nu înseamnă nimic, prietene, căci noi îl avem pe Hristos cu noi și, prin El, avem de partea noastră cerul”.

7. Uimit de discursul ferm al lui Natanael, Marele Preot a spus: “Într-adevăr, dacă nu aș fi fost de folos aici, dacă nu aș fi avut soție și copii, v-aș fi urmat și eu!”

8. Natanael i-a spus: “Noi ne-am părăsit soțiile, copiii și bunurile și, iată, soțiile și copiii noștri sunt încă în viață! Îți spun, cine nu este capabil să abandoneze totul din iubire pentru El, nu este demn de grația Sa, fie că asta îți place sau nu! Inima mi-o spune și în inimă se află tot adevărul, dacă spiritul este trezit față de gândirea vie întru Dumnezeu. El nu are nevoie de noi, în schimb, noi suntem cei care avem nevoie de El.

9. L-ai ajutat tu cumva să ridice soarele deasupra orizontului și să-și răspândească lumina deasupra pământului întins? L-ai ajutat tu cumva pe Domnul să-și țină în frâu vânturile, fulgerele, tunetul și marea, cu toate adâncurile sale? Cine poate pretinde că L-a ajutat vreodată pe Domnul în vreun fel? Cum vă mai puteți gândi încă la soțiile sau copiii voștri și la afacerile voastre atunci când Domnul vă spune să-L urmați pe El, Domnul întregii vieți, al tuturor cerurilor și al tuturor lumilor, pe care L-am așteptat atât de mult timp, și care a venit, așa cum au anunțat toți profeții și patriarhii?”

10. Marele Preot a răspuns: “Măcar dacă n-aș fi fost Mare Preot, aș fi făcut ceea ce ați făcut voi toți, dar mai sunt încă preot și, după cum am aflat, voi nu mai rămâneți aici decât o singură zi. Oamenii de aici, atât de slabi în credința lor, au tot atâta nevoie de mine ca și de ochii lor pentru a vedea; vei înțelege acum că nu-mi pot lăsa soția, copiii și treburile și că trebuie să rămân aici din cauza acestor oameni slabi în credința lor și încă departe de a fi în stare să-și abandoneze falsele lor idei despre Mesia, îmi va fi foarte greu să-i fac să-și schimbe ideile, atât sunt de înrădăcinate în ei. Dar ce pot eu să fac?”

11. Cred cu tărie că învățătorul vostru este Mesia Cel Făgăduit, dar oare o cred și ceilalți? Ai văzut foarte bine cât erau de numeroși cei care voiau să plece în timpul predicii. Oamenii sunt lipsiți de credință și agresivi și caută să își răspândească ideile în jurul lor. Astfel, mulți dintre cei care sunt încă aici și care erau ieri plini de credință, sunt deja plini de îndoială și nu mai știu-ce să creadă.

12. Gândește-te la munca pe care o voi avea de făcut eu, care sunt un oracol pentru ei! Dacă nu îmi întorc eu din drumul lor, ei vor rămâne ceea ce sunt până la sfârșitul lumii, fie că poți să accepți acest lucru sau nu! Iată principalul motiv pentru care eu trebuie să rămân aici și sper că Domnul nu va fi lipsit de îndurare față de mine. Dacă nu-L pot urma fizic, voi fi totuși prezent mereu întru spirit acolo unde se va găsi El; îl voi sluji ca un servitor credincios și mă voi încumeta să fiu păstorul turmei Sale, după învățătura Sa, pe care nea dat-o aici; cred că El va fi de acord cu mine!”

13. Am spus atunci: “Da, este bine, este drept, fiindcă tu trebuie să pregătești pentru Mine această comunitate și răsplata ta în ceruri va fi mare. Dar se lasă seara, să ne întoarcem. Așa să fie!”

14. Am coborât atunci cu toții muntele și ne-am întors acasă. Dar mai erau încă mulți oameni în jurul nostru, chiar dacă numeroase alte persoane plecaseră înainte de sfârșitul predicii, pline de mânie și îndoială.

Capitolul 46

Sihar. Vindecarea leprosului. Cum să fii milos cu măsură.

1. Așa cum am mai spus, nu ne aflăm propriu-zis pe vârful muntelui, ci pe primii versanți,

într-un spațiu întins, mai ușor accesibil oamenilor din oraș, numeroșilor bătrâni și tuturor celor slabi care Mă urmaseră și care, datorită căldurii excesive de peste zi, nu puteau în nici un caz să ajungă pe vârful. Cu toate acestea, ne aflam destul de sus, iar când cortegiul format din toți acești oameni a început să coboare, la căderea nopții, pentru mulți drumul nu mai era atât de ușor de recunoscut.

2. Când am ajuns la câmpie, mergând cu multă atenție, am întâlnit în drumul nostru un om atins de o lepră urâtă. Acest om s-a ridicat imediat, a venit la Mine și Mi-a spus cu o voce plină de durere: "Oh, Doamne, dacă Tu ai vrea, M-ai putea vindeca!" Am întins imediat mâna deasupra lui și am spus: "Vreau, fii pur!" Iar bolnavul a fost imediat vindecat de lepra sa, toate tumorile, râia și pielea solzoasă căzând pe loc de pe el. Era o lepră urâtă, pe care nici un medic nu o putuse vindeca; toți ceilalți au rămas uimiți să-l vadă pe acest om vindecat brusc de lepră.

3. Omul astfel vindecat a vrut să-Mi mulțumească, dar Eu l-am împiedicat, spunându-i: "Îți cer să nu spui nimănui ce s-a petrecut, decât Marelui Preot. Du-te și caută-l; el merge în urma noastră, împreună cu discipolii Mei. După ce el va recunoaște că ești vindecat întoarce-te acasă și fă pe altar sacrificiile poruncite de Moise".

4. Omul vindecat a făcut imediat ceea ce îi spusese. Marele preot, mai mult decât uimit, a spus: "Dacă un medic mi-ar fi spus: 'Privește, îl voi vindeca pe acest om', i-aș fi răs în nas și i-aș fi spus: 'Nebunule, du-te pe malul Eufratului și încearcă să-l golești cu o găleată; după ce-ți vei goli găleata, vei mai avea de golit încă alte o sută de mii și, cu toate acestea, îți va fi mai ușor să golești Eufratul decât să-l vindeci pe acest leproș, a cărui carne este deja aproape în întregime în putrefacție'. Și acest om, pe care noi l-am recunoscut drept Mesia, a reușit printr-un singur cuvânt! Într-adevăr, asta este de ajuns; El este Hristos, nu mai avem nevoie de alte dovezi.

5. Adevăr grăiesc, cel care îmi va cere azi o haină, va primi nu numai haina, ci toată garderoba mea. Cu acest preț, îi voi da până și cămașa, căci văd că într-adevăr Cuvântul Său este în întregime divin, El este Dumnezeu însuși, prezent printre noi. Ce vrem mai mult? Voi face pe crainicul toată noaptea și voi anunța prezența Lui pe toate străzile și străduțele".

6. Apoi, el s-a avântat către Mine, Eu aflându-Mă în acel moment aproape de fântână și s-a prosternat în fața Mea, spunând: "Doamne, oprește-Te un moment ca să Te pot slăvi, Tu nu ești numai Hristos, un Fiu al lui Dumnezeu, ci Dumnezeu însuși, întrupat printre noi".

7. Am spus: "Prietene, lasă asta, Eu v-am arătat cum să vă rugați: roagă-te deci în liniște, va fi de ajuns. Nu face astăzi prea mult, de teamă să nu faci mâine prea puțini. Orice lucru trebuie făcut cu măsură. Dacă îi mai dai săracului și haina pe lângă celălalt veșmânt va fi suficient să-ți faci din acest sărac un prieten pe vecie; dar dacă tu îi dai toată garderoba, atunci când el nu-ți cere decât un veșmânt, asta îl va pune în încurcătură și el se va gândi că ai vrut să-l umilești sau că ți-ai pierdut bunul simț. Nu va ieși nimic bun.

8. Dacă cineva îți cere o monedă de argint și tu îi dai două sau trei, îi vei bucura inima celui care îți cere și propria ta inimă va fi bucuroasă. Dar dacă îi dai o mie de monede celui care îți cere doar una, el se va înspăimânta și va gândi în sinea lui: 'Ce înseamnă asta? Eu nu i-am cerut decât o monedă și el vrea să-mi dea toate bunurile lui! Mă ia oare drept un nesățios, vrea să mă umilească, sau a înnebunit?' Vezi, inima ta nu va câștiga astfel nimic, nimic mai mult decât a sa. Măsura este necesară în orice lucru".

9. Marele preot a fost fericit să primească această învățătură și și-a spus în sinea iui: "Da, are dreptate întotdeauna. Ceea ce spune să facem este drept, contrariul ar fi prostesc și fals. La ce ar servi să dau astăzi totul, dacă mâine nu voi mai avea nimic de dat altuia care ar veni la ușa mea, având o și mai mare nevoie? M-ar durea atunci inima să nu pot veni în ajutor unuia și mai sărac!

10. Domnul are perfectă dreptate în toate și știe care este măsura justă în toate. Doar a Lui să fie gloria, onoarea și slava tuturor inimilor".

Capitolul 47

Sihar. Cina miraculoasă la Irhael în compania îngerilor. Mânia și necredința galileenilor care-l consideră pe Iisus drept esenian.

1. În cele din urmă, am ajuns la casa lui Irhael și Joram, unde totul era pregătit, la fel ca și în ajun, pentru o cină încă și mai fastuoasă. La ușa casei, toți locuitorii din Sihar care veniseră pe munte au vrut să-și ia rămas bun, dar printre ei se aflau o mulțime de băiețândri îmbrăcați într-un alb imaculat care i-au poftit la cină.

2. Uimit să vadă atâția tineri minunați și fiind foarte surprins de amabilitatea, blândețea și omenia lor, Marele Preot s-a apropiat de Mine pentru a Mă întreba cu multă umilință: “Doamne, Te rog, spune-mi, cine sunt acești tineri minunați? Nu au mai mult de șaisprezece ani și fiecare dintre gesturile lor, fiecare dintre cuvintele lor, trădează cel mai uluitor rafinament. Oh! Spune-mi, de unde vin ei, cărei școli îi aparțin? Ce ținută frumoasă și ce forme desăvârșite! Ce plăcute sunt vocile lor, ca un balsam pe inimă! Doamne, spune-mi deci, cine sunt acești băiețândri și de unde vin ei?”

3. Eu i-am răspuns: “Nu ai auzit niciodată ce a fost anunțat încă din noaptea vremurilor? Fiecare Domn are valeții săi, are servitorii săi. Tu Mă numești Domn; nu este atunci normal ca și Eu să am valeți și servitori? Faptul că sunt atât de cultivați dovedește că Stăpânul lor este un Domn foarte înțelept și plin de iubire, în timp ce domnii acestei lumi sunt oameni fără inimă, la fel ca și servitorii lor. Dar Stăpânul, care este Domnul cerurilor și care a coborât pe pământ în această lume atât de dură a oamenilor, are servitori care vin de unde a venit El și servitorii Lui îi seamănă, căci nu sunt numai servitorii Lui, ci sunt în același timp copiii înțelepciunii Sale și ai iubirii Sale. M-ai înțeles?”

4. Marele preot a spus: “Da, Doamne, am înțeles atât cât putem noi înțelege din cuvintele Tale simbolice. Ar mai fi încă o mulțime de întrebări de pus pentru a putea înțelege pe deplin! Dar să lăsăm asta deocamdată, sper că vom mai vorbi cu o altă ocazie”.

5. Eu i-am spus: “Oh, cu siguranță! Să mergem acum să mâncăm, căci totul este pregătit”

6. Întreaga mulțime de credincioși a venit la masă. Numai o parte din ea, cea care era formată din necredincioși, s-a temut de o ambuscadă și s-a întors acasă. Cea mai mare parte dintre aceștia erau nazarineni emigrați. Prin urmare, ei Mă cunoșteau, căci îi văzuseră adeseori pe discipolii Mei la piața cu pește. Ei le-au spus samaritenilor: “Noi îi cunoaștem bine, pe El și pe discipolii Lui. El este dulgher, discipolii Săi sunt pescari. El a fost la școala esenienilor, care sunt pricepuți în toate artele, știu să vindece și să facă tot felul de magii. Acolo a învățat și a experimentat El arta Sa, pentru a atrage adepți pentru esenieni. Acești băieți sunt deghizați, ei sunt de fapt fete crescute de esenieni, pe care le-a cumpărat din Caucaz și pe care le-a adus pentru a vă impresiona! Dar noi nu ne lăsăm înșelați atât de ușor, fiindcă noi știm bine că nu trebuie să glumești cu Dumnezeu! Avraam, Isaac și Iacov. Esenienii, care cred că părinții lor au creat lumea, speră că ne pot face să credem ce vor ei! Atât timp cât noi vom crede în Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, noi nu ne vom lăsa orbiți de acești esenieni și mesajele lor ridicole nu ne vor putea oferi nimic nouă. Ei nu vor decât să ne facă să semănăm cu saducheii, care nu cred în înviere și în viața veșnică. Să ne ferească Dumnezeu!” Spunând acestea, ei au plecat. La masă nu au mai rămas atunci decât samaritenii. Urmându-Mi exemplul, aceștia s-au așezat la masă, lăsându-se serviți de îngeri și am putut astfel să ne recăpătăm forțele după oboseala zilei, căci Eu lucrasem în deșert și, după cum sta scris, atunci când Satana a fost constrâns (a fost îngenunchat), îngerii au venit să-L slujească pe Domnul.

Capitolul 48

Sihar. Oaspeții și slujitorii cerului. Misiunea martirilor.

1. Puțini dintre cei așezați la această masă înțelegeau că erau serviți de îngeri. Ei credeau că aveam într-adevăr o sumedenie de servitori, cumpărați cu aur din Asia Mică, pe care îi purtam după

Mine. Dar ei nu puteau înțelege bucuria, amabilitatea și educația rafinată a acestor tineri, fiind obișnuiți ca acest gen de oameni să servească mașinal, cu o figură încruntată, fără a mai pune problema vreunei educații sau a omeniei. Pe scurt, oaspeții se bucurau de masă, dar Marele Preot, din ce în ce mai convins că toți acești servitori erau ființe supranaturale, se simțea ca pe spini, jenat să vadă că toți oaspeții, deși rezervați, erau - după părerea sa - mult prea relaxați atunci când se adresau acestor servitori minunați.

2. Cei care, în ciuda tuturor semnelor venite din cerurile deschise, se întorseseră acasă, îl șocau cel mai mult. Cu inima strânsă, el a spus: “Doamne, Dumnezeuul Meu, cine le-ar putea trezi credința acestor oameni; dacă semnele pe care Tu le-ai dat au rămas fără nici un rezultat? Dacă Tu și îngerii Tăi, Doamne, nu ați putut să convingeți aceste brute, ce-o să mă fac eu cu ei, căci nu sunt decât un biet om. Oare nu vor începe să mă scuipe în față dacă voi încerca să le explic învățătura Ta?”

3. Eu i-am răspuns: “Ai destui credincioși în jurul tău, ia-i în ajutor și vei avea mai puțină bătaie de cap. Omul care trebuie să ridice o greutate mare și nu are destulă putere, trebuie să-și ia un ajutor, chiar două sau trei dacă este nevoie, dacă vrea să reușească. Acest lucru este ușor atunci când numărul credincioșilor îl depășește pe cel al necredincioșilor!”

4. Lucrurile stau însă cu totul altfel atunci când nu există credincioși; fă cel puțin o tentativă, pentru ca nimeni să nu poată spune: nu am auzit niciodată vorbindu-se despre asta!

5. Dacă vei găsi un credincios, rămâi alături de el pentru a-i revela împărăția și grația lui Dumnezeu. Dacă nimeni nu primește cuvântul tău, urmează-ți drumul și scutură-ți praful de pe picioare, căci acel loc nu este demn de nici o grație, în afară de cea acordată animalelor din păduri și câmpii. Acum știi cum să te porți cu necredincioșii.

6. Dar îți spun: rămâi ferm în credința ta, dacă nu vrei ca opera ta în slujba domniei Mele să fie inefficientă. Nu te lăsa indus în eroare de anumite povești care ți se vor spune, peste câțiva ani, la Ierusalim, în legătură cu Mine. Fiindcă Eu voi fi târât în justiție și evreii Mă vor condamna la moarte, dar Eu voi reînvia în a treia zi și voi rămâne atunci, în eternitate, cu voi și printre voi, până la sfârșitul lumii. Dar la Ierusalim, brutele nu vor crede în înviere, ele nu vor înțelege că nu pot să Mă omoare pe Mine.

7. Și pretutendeni în lumea întreagă, oamenii înverșunați îi vor masacra pe toți cei ce vor propovădui Evanghelia. Dar acești morți le vor trezi credința acestor oameni înverșunați, atunci când ei vor vedea că nu-i pot ucide pe cei care trăiesc spiritual din Cuvântul Meu; căci cei care vor fi masacrați vor reveni, în diverse feluri, să-i învețe căile Mele pe discipolii lor.

8. Dar nici Eu, nici discipolii Mei, nu vom merge după oameni îndărătnici, fără credință, sau care trăiesc ca și cum n-ar avea credință! Noi nu vom căuta să le îndepărtăm îndoiala adâncă din inimă. Și când va veni ora morții trupului lor, ei vor simți răul comis prin necredința lor și vor vedea consecințele faptului de a nu fi vrut să-Mi urmeze învățătura, în timp ce aceia care vor crede în Mine și își vor pune credința în practică, nu vor simți, nici nu vor gusta moartea.

9. Căci atunci când voi deschide ușa trupului lor, ei vor ieși din corp la fel ca prizonierii eliberați din închisoare, prin îndurarea suveranului lor.

10. Așa că să nu te lași niciodată indus în eroare, indiferent ce vei auzi spunându-se despre Mine. Căci cel ce va rămâne neclintit în iubire și credință până la sfârșit, așa cum v-am învățat Eu și cum vă voi învăța mereu, va atinge beatitudinea împărăției Mele din cerurile pe care le vezi deasupra ta, de unde coboară și unde urcă îngerii”.

Capitolul 49

Sihar. Unde și cum trebuie să te rogi la Dumnezeu. Nu construiești case de rugăciuni, ci altare ale inimii și adăposturi pentru săraci. Templul creației.

1. Marele Preot a spus: Totul este limpede și sper că așa va fi pentru toată lumea aflată aici. Aș mai pune însă o întrebare: mai trebuie încă să venerăm muntele și străvechea Ta casă, practicând acolo Sabatul sau trebuie să ne construim o casă unde să ne întâlnim cu toții, în Numele Tău? Dacă aceasta este voința Ta, arată-ne mâine locui unde vrei ca dorința Ta să fie îndeplinită”.

2. Eu i-am răspuns: “Despre ceea ce aveți cu adevărat nevoie v-am vorbit deja astăzi pe munte.

3. Pentru a-Mi respecta poruncile nu este nevoie de munte, de casa străveche și cu atât mai puțin de un nou templu; unicul lucru care contează este inima voastră plină de credință și bunăvoința voastră!

4. Ieri, când am venit aici și M-am oprit la Fântâna lui Iacov, am întâlnit-o pe Irhael și ea Mi-a vorbit; după ce M-a cunoscut mai bine, M-a întrebat unde trebuie să se roage la Dumnezeu: pe Muntele Garizim sau în Templul din Ierusalim? Întreab-o pe ea ce i-am răspuns!”

5. Marele Preot s-a întors atunci către Irhael, care i-a răspuns: “Domnul mi-a spus:

6. Va veni ceasul - și el chiar a venit - când nu vă veți mai închina lui Dumnezeu Tatăl nici în Templul din Ierusalim, nici pe Muntele Garizim și când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh (spirit) și în adevăr, fiindcă Dumnezeu este spirit și cei care îl slăvesc trebuie să îl slăvească în duh (spirit) și în adevăr! Iată ce mi-a spus Domnul. Cât despre tine, tu ești Mare Preot, știi deci ce ai de făcut!

7. Dacă Domnul ne-a făcut imensa grație de a lua drept han această casă - care este a Sa și nu a noastră - sunt de părere că trebuie să îi consacram Lui această casă pentru totdeauna și să ne adunăm aici în Numele Său, pentru a sărbători Sabatul”.

8. Marele Preot a spus: “Da, este drept, dacă ne gândim la cei care sunt deja puternici în credință, dar trebuie luați în considerație și cei slabi; aceștia ar putea fi șocați”.

9. Eu am spus: Irhael are dreptate! Lasă-i pe cei care vor fi indignați să fie indignați și să-și urce din greu muntele; când nu vor mai avea nimic de găsit acolo, vor începe să gândească singuri.

10. Nu construiți case de rugăciuni, ci adăposturi pentru săracii care nu au cu ce plăti!

11. Prin iubirea voastră pentru sărmanii voștri frați și surori, Mă veți slăvi cu adevărat, iar Eu voi fi mereu prezent printre voi în asemenea case de rugăciune, fără ca voi să vă dați seama. Dar în templele voastre, acolo unde vă rugați din vârful buzelor, nu Mă voi afla deloc, la fel cum nici conștiința pură nu se află deloc în degetul mic de la picior!

12. Dacă vreți însă să-Mi faceți un Templu din inimile voastre și să trăiți cu smerenie în fața Mea, ieșiți în Marele Templu al creației Mele; soarele, luna și stelele, marea, munții și arborii, păsările din aer, peștii din apă și toate florile de pe câmpii vă vor vorbi despre gloria Mea!

13. Spuneți-Mi, oare nu este copacul mult mai frumos împodobit decât Templul din Ierusalim? Copacul este o creație adevărată a lui Dumnezeu, el este viu și dă fructe, dar ce poate fi un templu, ce dă el? Vă răspund Eu: orgoliul, mânia, gelozia și ambiția cea mai nebunească. El nu este o operă a lui Dumnezeu, ci doar o construcție a vanității oamenilor.

14. Adevăr, adevăr vă spun, cel care Mă iubește, Mă slăvește și Mi se închină făcând bine fraților și surorilor sale, în Numele Meu, va fi răsplătit în ceruri. Dar cei care Mă va slăvi continuu într-un templu construit pentru tot felul de ceremonii, își va primi răsplata în [acest templu](#)*. După moartea trupului său, atunci când va veni la Mine și-Mi va spune: „Doamne, Doamne, ai milă de servitorul Tău”, Eu îi voi răspunde: 'Nu te cunosc, pleacă de la Mine, du-te să-ți iei răsplata de la cei pe care i-ai slujit'. De aceea, să nu aveți niciodată de-a face cu nici un fel de templu.

15. Vă puteți întâlni însă mereu în această casă în amintirea Mea, de Sabat sau în alte zile, căci fiecare zi este ziua Domnului atunci când puteți face bine”.

Capitolul 50

Sihar. Celebrarea Sabatului. Zilele de sărbătoare, zilele de muncă.

1. Eu am spus: “Cel mai bun mod de a sărbători ziua de Sabat este să faceți chiar mai mult bine în acea zi.

2. Singura activitate care nu trebuie făcută decât în timpul săptămânii și cât mai puțin posibil în ziua de Sabat este munca celui aflat în serviciul lumii, de la care își primește leafa (altfel spus, activitățile lumești plătite). Dar pentru voi, de acum încolo, toate zilele sunt zile de Sabat, și fiecare Sabat este o zi de muncă. Iată prietene, regula care trebuie urmată pe viitor pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Să nu vă îndepărtați de ea”.

3. Marele Preot a spus: “Recunosc adevărul sfânt al acestei reguli, pe care o accept ca lege. Dar va trebui ceva timp pentru ca evreii dogmatici să înțeleagă că această regulă provine din voința divină a lui Dumnezeu. După părerea mea, vor fi mulți cei care, până la sfârșitul lumii, nu vor dori să accepte această regulă. Căci oamenii sunt prea obișnuiți cu Sabatul, din timpurile cele mai vechi și nu vor renunța la el! Iată o regulă ce va cere Marele Preot a spus: “Recunosc adevărul sfânt al acestei reguli, pe care o accept ca lege. Dar va trebui ceva timp pentru ca evreii dogmatici să înțeleagă că această regulă provine din voința divină a lui Dumnezeu. După părerea mea, vor fi mulți cei care, până la sfârșitul lumii, nu vor dori să accepte această regulă. Căci oamenii sunt prea obișnuiți cu Sabatul, din timpurile cele mai vechi și nu vor renunța la el! Iată o regulă ce va cere multă muncă de convingere și multă bătaie de capi”

4. Eu i-am răspuns: “Nu este nevoie să suspendați în întregime Sabatul, ci numai ceea ce este absurd. Domnul Dumnezeu nu are nevoie de serviciile și onorurile voastre. El a creat lumea și oamenii fără ajutorul nimănui și nu cere altceva decât ca oamenii să-L recunoască și să îl iubească din toate puterile lor, nu numai în ziua de Sabat, ci în fiecare zi, fără întrerupere.

5. La ce bun să-L slujești pe Dumnezeu doar în ziua de Sabat și niciodată în cursul săptămânii? Oare nu este Dumnezeu în fiecare zi același Dumnezeu neschimbat? Și nu face El în fiecare dimineață să răsară soarele, pentru ca acesta să-și răspândească lumina deopotrivă, atât asupra celor dreți cât și a celor nedreți, care sunt în număr chiar mai mare?

6. Oare nu muncește Dumnezeu însuși în fiecare zi? Dacă Dumnezeu nu se odihnește niciodată, de ce ar trebui oamenii să o facă, chiar și în ziua de Sabat? Acesta este cel mai rău mod de a-L sluji pe Dumnezeu.

7. Ceea ce dorește cu adevărat Dumnezeu este ca oamenii să înceapă să realizeze cât mai multe fapte pline de iubire, pentru ca într-o zi, în cealaltă viață, să poată fi capabili să înfrunte munci și trude pe care nu le vor putea îndeplini decât cu ajutorul acestei iubiri, care îi va face să atingă cea mai înaltă fericire. Dar dacă oamenii nu fac altceva decât să se odihnească, în numele lui Dumnezeu, nu vor ajunge niciodată la asta.

8. În zilele de muncă, omul nu face decât să-și manifeste egoismul, căci el muncește pentru trupul său și numește produsul obținut prin muncă: bunul său. Cel care va dori să obțină de la el produsul muncii sale, va trebui să-l cumpere sau să-l schimbe pe altceva altfel nu va primi niciodată nimic. Așadar, dacă oamenii nu fac altceva decât să își cultive egoismul în zilele de muncă, iar în ziua de Sabat nu fac altceva decât să se odihnească, atunci când ar trebui ei să se manifeste prin fapte pline de iubire? Mă întreb când îl slujesc acești oameni cu adevărat pe Dumnezeu, știut fiind că singurul mod adevărat de a-L sluji este acela de a-ți iubi aproapele?

9. Dumnezeu însuși nu se odihnește niciodată; El acționează continuu pentru oameni, niciodată pentru El. El nu are nevoie nici de pământ, nici de soare, nici de lună, nici de stele, nici de tot ce se găsește, nici de tot ce se petrece pe aceste astre; spiritele create și oamenii au nevoie de toate acestea și din cauza lor Domnul este continuu ocupat.

10. Dacă Dumnezeu nu încetează să acționeze în fiecare zi pentru ca oamenii să se comporte în orice situație la fel ca și copiii Săi, cum ar fi putut El să vrea ca oamenii, după șase zile trăite în egoism, să-L slujească în cea de-a șaptea zi printr-o lene absolută și să slăvească cu inerția lor pe Cel care este însăși activitatea eternă?

11. Eu îți vorbesc foarte clar ție, care ești Marele Preot, pentru ca pe viitor să știi cine este Cel

care ți-a spus să clarifici pentru comunitatea ta ce este cu adevărat Sabatul, de la Moise și până astăzi, căci Eu îți revelez sensul Sabatului așa cum i-a fost revelat el lui Moise. Dar oamenii l-au transformat rapid într-o sărbătoare păgână a lenei, ceea ce a făcut ca slăvirea lui Dumnezeu să devină sinonimă cu a nu mai face nimic, în afară de a-i pedepsi pe cei care îndrăznesc să facă treburi mărunte, sau să le vină în ajutor vecinilor lor sau să îngrijească bolnavii! Oh! Câtă orbire, ce prostie crasă!”

12. Întru totul pătruns de adevărul acestor cuvinte, Marele Preot a spus: “Oh, ce adevăr sfânt și pur iese din gura Ta. Da, totul este limpede! Tu mi-ai ridicat de pe ochi legătura lui Moise. Nu mai este nevoie de nici un alt semn, Doamne! Cuvântul Tău sfânt și adevărat este de ajuns și sunt convins că cei care nu vor crede în Tine decât datorită semnelor și nu datorită adevărului Cuvântului Tău, nu vor avea o credință adevărată și vie; ei vor urma doar mecanic învățătura și voința Ta, dar nu așa trebuie să stea lucrurile și cu noi. Nici prezența Ta și nici miracolele Tale nu vor fi cele care vor trezi în noi credința! Ci numai Cuvântul Tău sfânt și adevărat trebuie să trezească iubirea desăvârșită în inimile noastre și numai prin Tine și datorită Ție vom putea noi să-i iubim pe toți oamenii. Facă-se voia Ta sfântă, după cum ai spus!”

13. Eu am spus: “Amin! Da, dragă prietene și frate, este corect și este drept. Fiți desăvârșiți, precum Dumnezeu din ceruri este desăvârșit. Și dacă veți fi desăvârșiți, veți fi într-adevăr adevărații copii ai lui Dumnezeu și veți putea să-i spuneți: 'Abba - Tată'. Și ceea ce îi veți cere în calitate de copii ai Săi, El vă va da, căci Tatăl este infinit de bun cu copiii Săi și le dă tot ceea ce El are. Acum mâncați și beți, căci ceea ce savurați aici nu sunt fructele pământului, ci Tatăl vi le trimite din ceruri; și El însuși se află printre voi!”

Capitolul 51

Sihar. Cuvintele îngerilor către invitații speriați. Tăcerea ce trebuie respectată.

1. Marele Preot a spus: “Doamne, mai trebuie să ne așezăm din nou la masă? Nu am fost noi săturați încă de la începutul mesei, în cursul căreia nu am încetat să vorbim? În ceea ce mă privește, eu sunt sătul și nu aș mai putea nici să beau, nici să mănânc”.

2. Eu i-am spus: “Ai răspuns bine, căci tu te-ai săturat cu mâncăruri și vinuri delicioase din cer, dar numeroși au fost cei care nu au îndrăznit nici să bea, nici să mănânce, căci nu credeau în Numele Meu și în Cuvântul Meu; ei se temeau de vreo vrăjtorie. Acum că au auzit discuția noastră și au înțeles adevărul, teama lor prostească i-a părăsit, lăsând loc foamei și setei. Acum ar vrea să bea și să mănânce, dar venerația îi împiedică. Crezi că trebuie să-i lăsăm să plece așa? Oh, departe de Mine un asemenea gând. Ei trebuie să mănânce și să bea cu dragă inimă, căci nu vor mai putea să bea și să mănânce așa decât în împărăția Mea din ceruri”.

3. Făcând această observație, am invitat încă o dată mulțimea să bea și să mănânce. Le-am spus tinerilor (adică îngerilor Mei): Faceți astfel încât să nu le lipsească nimic”. Și băieții-îngeri au adus noi cantități de pâine, vin și tot felul de fructe minunate.

4. Unii au întrebat dacă puteau mânca fructe pe care nu le cunoșteau, îngerii au răspuns: “Mâncați fără teamă aceste fructe, căci ele sunt foarte bune și sănătoase. După porunca Domnului, pe acest pământ, spiritele impure pot da putere anumitor fructe, anumitor ierburi și animale. La fel cum sclavul înlănțuit își servește stăpânul, tot așa, diavolii îl servesc pe Domnul, fie că vor sau nu! Dar munca lor nu este binecuvântată în nici un fel.

5. Pe pământ, atunci când oamenii, animalele și demonii locuiesc sub același acoperiș; fiecare în felul său, au loc tot felul de nenorociri, de care oamenii trebuie să se păzească dacă nu vor să îi atingă răul. Domnul, prin servitorul Său Moise, a indicat oamenilor care sunt lucrurile pure și care sunt cele impure, asupra cărora lucrează spiritele rele pentru a-l induce pe om în eroare; aceasta este o ordine minunată. Dar tot ceea ce vă este oferit aici este perfect pur, căci toate au fost aduse din ceruri pentru voi, fiind bune și stimulând viața sufletului și a spiritului, acum și de-a pururi”.

6. Aceste cuvinte ale băieților îmbrăcați în alb au umplut de bucurie toate sufletele celor de față, care L-au lăudat pe Dumnezeu pentru înțelepciunea Lui plină de iubire, transferată acestor îngeri; iar învățătura lor, așternută ulterior în scris, a fost păstrată în acest oraș și în împrejurimi.

7. Dar mai târziu, când orașul a avut tot felul de necazuri, totul a fost distrus și astfel a dispărut învățătura la care face aluzie un pasaj din epistola Sfântului Pavel în legătură cu spiritele.

8. Toată adunarea se afla așadar în cea mai bună dispoziție și toți discutau despre Mine și despre învățătura Mea, precum și despre această masă din cer. Băieții-îngeri discutau și ei cu oaspeții.

9. Natanael s-a ridicat atunci și le-a spus oaspeților: “Dragi prieteni și frați, acum câteva luni, mai eram încă pescar în împrejurimile Betabarei, pe malul Iordanului, nu departe de vărsarea sa în mare. Un om foarte modest a venit la Ioan pentru a fi botezat și Ioan a mărturisit despre el, spunând: 'Iată Mielul lui Dumnezeu, care ia asupra Lui păcatele lumii, iată-L pe Cel despre care v-am spus că va veni înainte de mine și după mine și căruia nu sunt demn nici să-i dezleg sandalele'.

10. Iată ceea ce am aflat de la cel care predică în deșert. Foarte gânditor, m-am întors acasă să povestesc despre aceste lucruri soției și copiilor mei. Ei au fost uimiți de cuvintele asprului predicator din deșert, adresate unui om.

11. Căci era foarte dificil să te adresezi predicatorului chiar și atunci când predica; cuvintele sale erau foarte aspre și el nu menaja pe nimeni. Fie că erau farisei, preoți sau leviți, îi trecea pe toți prin ascuțitul limbii sale.

12. Atunci când a sosit însă Domnul Cel care este aici prezent printre noi, Ioan a devenit blând ca un miel și a început să vorbească cu o voce la fel de gingașă ca și cântecul unei ciocârlii, primăvara. Familia mea, care cunoștea modul obișnuit de a vorbi ai lui Ioan, aproape că nu a crezut povestea mea.

13. Două zile mai târziu, în zori, când mă duceam la muncă, m-am așezat sub un copac pentru a-mi repara năvoadele. Atunci, a trecut pe acolo Cel despre care Ioan a mărturisit cu atâta blândețe, urmat de câteva persoane și cum eu eram uimit că mă cunoștea fără a mă fi văzut vreodată, El mi-a răspuns: 'Nu fi atât de uluit, vei vedea alte lucruri chiar mai mari, vei vedea cerurile deschizându-se și îngerii urcând și coborând către Fiul omului'.

14. Și ceea ce Domnul mi-a spus atunci se îndeplinește în mod miraculos chiar acum. Toate cerurile sunt deschise și îngerii coboară pentru a-L servi și pentru a ne servi. Mai avem nevoie de alte dovezi care să ne arate că El este Cel așteptat după promisiunea făcută lui Avraam și tuturor copiilor lui Israel? Eu cred chiar că El este mai mult decât Mesia, El ESTE...”

15. I-am tăiat vorba, spunând: “Dragul meu prieten și frate, până aici, nici un cuvânt mai mult! Atunci când acest trup va fi ridicat de evrei, vei putea spune fără reținere tot ce știi despre Mine, dar nu înainte, căci oamenii sunt încă incapabili să suporte asemenea cuvinte.

16. Natanael a fost mulțumit de ceea ce i-am spus, fără să-și dea totuși seama prea clar ce înțelegeam Eu prin ridicarea trupului Meu. De altfel, mulți au crezut că Eu voi urca pe tronul lui David. Doar Marele Preot a înțeles perfect la ce se referea această ridicare a trupului Meu dar el a tăcut și chipul său s-a întristat! Eu l-am consolată atunci, amintindu-i ceea ce spusese deja în legătură cu asta; și-a regăsit atunci seninătatea și Mi-a adus slavă în inima sa.

17. Între timp, întrucât se făcuse zi, deși nimeni nu simțea nici cea mai mică oboseală sau cea mai mică nevoie de a dormi, toți fiind mai plini de forță ca niciodată, M-au întrebat dacă puteau să-și petreacă ziua cu Mine; Eu am fost de acord.

(Doamne! Eu, sărman păcătos, îți mulțumesc pentru această primă zi la Sihar, care era un oraș asemănător cu ceea ce se află astăzi în sufletul meu! Lorber.)

Capitolul 52

Domnul se informează despre familia Marelui Preot. Hainele Mariei

1. Marele Preot s-a ridicat atunci, spunându-Mi: “Doamne, de vreme ce ne acorzi grația de a rămâne printre noi și astăzi, de ce nu ai veni împreună cu discipolii Tăi și cu toți cei care cred în Tine, să vizitezi împreună cu mine cele trei sate învecinate? Poate se găsesc și acolo oameni care vor crede în Tine dacă Te vor vedea și Te vor auzi!”

2. Eu i-am răspuns: “Pentru ai Tăi și pentru tine ar fi o bucurie, dar nu și pentru ei; îți fac însă cu plăcere această bucurie! Dar tu ai soție și copii, nu vrei să Mi-i prezinți? Unde sunt?”

3. Puțin jenat, Marele Preot a spus: “Doamne, am de mai mulți ani o soție blândă și bună, am șapte copii, dar nu sunt decât fete, de la doisprezece la douăzeci și unu de ani! Iar Tu știi că pentru un israelit este o rușine să nu aibă nici un descendent de sex masculin. O, Doamne, ai milă de slăbiciunea pe care am avut-o, de a nu îndrăzni să mă prezint Ție cu toate aceste femei.

4. Dar dacă Tu dorești acest lucru, Doamne, aș vrea foarte mult să Te rog să treci pe la mine; cu această ocazie îți voi prezenta gineceul (la greci – apartament rezervate femeilor n.t.) meu! Dar nu poate fi vorba de a veni cu ele aici, căci deși am tot ce-mi trebuie, eu trăiesc modest, iar soția și fiicele mele sunt îmbrăcate prea sărăcăcios pentru o familie de preot; ele nu pot apărea într-o astfel de casă și într-o asemenea adunare. Iată de ce m-am gândit că ar fi mai bine ca ele să rămână liniștite acasă, pentru a nu stârni vanitatea și gelozia; în rest, este preferabil ca familia mea să frecventeze lumea cât mai puțin posibil, fiindcă lumea este și va rămâne mereu rea”.

5. Eu i-am răspuns: 'Voi face ceea ce dorești, dar lasă-ți toată familia să vină, căci ele vor fi înzestrate cu cele mai bune haine și se vor simți bine în compania noastră. Că vrei să le ții departe și ascunse de lume, este înțelept și chibzuit, dar în adunarea noastră - care nu este deloc mondenă - puteai să le aduci.

6. Privește-o pe Maria, mama trupului Meu, ea nu este îmbrăcată decât cu pânză albă și cu o simplă haină albastră; aceste veșminte îi sunt de ajuns! Ea poartă pe cap tradiționalul batic în patru colțuri, pentru a se proteja de soare, la fel ca toate femeile care M-au urmat din Galileea și Iudeea. Este tot ce e mai potrivit pentru compania noastră! Și este același lucru, soția și cele șapte fiice ale tale ni se pot alătura astăzi”.

7. Unul dintre samariteni a spus atunci: 'Totul ar fi bine, dar zvonurile se răspândesc; eu nu am fost martor, dar orice ați crede, am auzit că cele patru fete mai mari, care sunt de o mare frumusețe, ies noaptea pe stradă, când tatăl lor nu este acasă și se oferă pe bani pentru plăcerea sclavilor desfrânării. Iată ce se spune. Eu nu am nici o dovadă în acest sens, dar dacă vrem ca această nouă învățătură să fie primită de acest popor de necredincioși, ar fi bine să nu le lăsăm pe cele patru fete să apară în compania noastră în fața unor oameni atât de proști.

8. Foarte abătut, Marele Preot a spus: “Doamne, dacă aș fi fost mai puțin sever și exigent în educația fiicelor mele, nu m-aș fi întristat să aflu așa ceva. Dar cum știu că nimic nu a fost neglijat în educația lor, pentru a le forma mintea și inima, nu mi-e teamă să jur, pe ce am mai sfânt că oricare dintre fiicele mele este dincolo de orice îndoială la fel de pură ca o floare de pe muntele lui Dumnezeu! Dar cine oare mă calomniază așa?”

9. Eu i-am răspuns: “Dragul meu frate Jonael, nu-ți face griji, nu-ți ajunge că fetele tale sunt pure în ochii Mei? Lumea este complet diabolică, deci foarte rea! Ai auzit vreodată că cineva a cules smochine de pe scaieți și struguri de pe spini? Eu știam de mult timp acest lucru și chiar din acest motiv am folosit în predica de pe munte imaginea paiului din ochiul vecinului; ai putut vedea cât i-a deranjat această imagine-parabolă pe toți cei care au înțeles că îi aveam în vedere!

10. Adevăr îți spun: fiicele tale pot veni cu noi, iar Eu voi merge în mijlocul lor; iar cei care sunt sub puterea celui rău să rămână sub puterea aceluia, dacă nu vor să vină pe calea cea dreaptă. Să pornim așadar la drum. Le-am informat deja pe soția și pe fiicele tale; ele ne așteaptă”.

Capitolul 53

Iisus este comparat cu un magician. Originea acestor comparații mincinoase. Judecata

și iertarea lui Iisus.

1. Pe drum, Simon Petru a spus: 'Toate aceste miracole mă fac să întorc capul; dar..., fără nici un dar! Trebuie să fii mort sau de zece ori mai orb ca Faraonul pentru a nu vedea că Iisus din Nazaret este Fiul adevărat și viu al lui Dumnezeu! Cu un singur cuvânt, bolnavii sunt vindecați, orbii văd, surzii aud, paralizicii merg și leproșii sunt purificați ca și cum nu ar fi păcătuit niciodată!

2. În plus, Cerurile se deschid și o sumedenie de îngeri dintre cei mai minunați coboară pentru a ne servi, purtându-se cu noi ca și cum, de la apariția primilor oameni, nu ar fi părăsit niciodată pământul. Sunt atât de frumoși că dacă-ți aruncă o privire, mori de plăcere. Iar când El vorbește cu această înțelepciune atât de nouă, acești slujitori ai lui Dumnezeu sunt plini de cea mai blândă atenție și de cea mai sfântă devoțiune și, datorită acestui lucru, ei sunt mai vii ca rândunelele în cele mai frumoase zile de vară! Într-adevăr, cei care mai pretind că acest Iisus nu este decât un magician, ar trebui doborâți la fel ca un bou; aceștia nu sunt oameni, ci animale înzestrate cu darul vorbirii și nu au dreptul de a muri ca oamenii, ci ca animalele”.

3. În timp ce mintea lui Simon Petru rătăcea astfel, el nu mai vedea ce se petrecea în jurul lui; un orășean neîncrezător, foarte solid, l-a auzit și l-a lovit peste umăr, spunându-i: “Dacă îți vine a crede, trebuie să-ți spun - simplă premoniție - că vei muri ca cel mai prost dintre boi, căci dacă nu ești capabil încă să vezi ce poate un adevărat magician, ar fi mai bine să-ți ții fleanca în fața atâtor oameni cu experiență și buni cunoscători”.

4. Petru i-a răspuns: “Spirit grosolan al întunericului, spune-mi dacă magicienii tăi sunt și ei capabili să vindece cu un singur cuvânt toate bolile, sau să deschidă cerurile, pe care inteligența și mâna unui magician nu le-ar putea niciodată atinge”.

5. Orășeanul i-a spus: “Oh! Neam de imbecili, galileean orb, nu știi oare că un magician poate face să iasă din simplul său baston un pește sau un șarpe? Nu cu mult timp în urmă, un magician venit din Egipt și-a aruncat bastonul în apă, unde acesta s-a transformat în pește; l-a lovit de pământ și el s-a transformat în șerpi și vipere; când a suflat în aer, au început să zboare nori de lăcuste și tot felul de insecte. A luat atunci mai multe pietricele albe și le-a aruncat în aer: acestea s-au transformat în porumbei care și-au luat zborul. Apoi a luat de pe drum un pumn de praf și l-a aruncat în vânt; instantaneu, aerul a fost inundat de atâția fânțari, că nu mai puteam zări soarele. A suflat apoi deasupra: s-a pornit atunci un vânt puternic, care a alungat acest nor de fânțari. Apoi ne-a condus la un heleșteu de pe malul râului, unde a făcut să iasă pești din bastonul său, în timp ce heleșteul s-a umplut cu sânge. Seara, nea adunat sub cerul acoperit cu stele, pe care le-a făcut să cadă, folosindu-se numai de mâini, după care le-a poruncit să se întoarcă de unde veneau. Și tu întrebi unde este omul ale cărui mâini pot atinge cerul? Suntem aici mai mult de o sută de martori care au asistat la toate acele lucruri. Ce mai poți zice atunci despre acest așa-zis Fiu al lui Dumnezeu din Nazaret, pe al cărui tată îl cunosc bine și despre care știu unde a învățat toate astea?”

6. Petru i-a răspuns: “Dacă afirmațiile tale nu sunt minciuni la fel de mari ca lacrimile de crocodil și dacă nu i-ai cumpărat pe toți acești martori, toți cei care l-au recunoscut aici pe Iisus din Nazaret ca fiind Hristosul, ar trebui să-l cunoască și ei pe acest magician despre care vorbești, îl voi întreba pe Jonael și vai ție, dacă ai mințit!”

7. Orășeanul a spus: “Nu-ți vor spune nimic, căci n-au fost acolo, de teamă ca acest magician să nu acționeze cu ajutorul diavolului și ca diavolul să nu le facă vreun rău. Numai noi am fost, noi, cei cu inima sinceră, care nu credem în diavol și pentru că noi cunoaștem forțele naturii, am vrut să ne convingem și să ne minunăm de ce este capabil omul”.

8. Petru i-a răspuns: “Dai impresia că ești un lup bătrân, dar nu vei scăpa așa ușor, fără să fii pedepsit; să mergem să-l căutăm pe Marele Preot al acestui oraș, vom vedea atunci!”

9. Orășeanul a spus: “Ce vrei să fac cu Marele Preot? Eu sunt galileean, mai mult grec decât evreu. Acest Mare Preot nu este decât un biet mistic, în timp ce cele patru fiice mai mari ale sale, fac - după câte se spune - cu acordul mamei lor, o meserie rușinoasă și se dedau plăcerilor! Ce vrei să fac cu acest imbecil? Arta și știința, iată ce contează pentru mine! Îi stimez mai presus de orice pe artiști

și pe savanți, căci nu pretind a fi ceea ce nu sunt!

10. Învățătorul vostru, foarte versat și savant în toate artele și toate științele, ar fi putut să rămână la locul său, ar fi fost chiar unul dintre oamenii cei mai celebri în rândul evreilor, grecilor și romanilor, dar el se consideră un zeu; este de o prostie și de un obscurantism demn de o altă epocă!

11. Voi sunteți oameni cumsecade, suflete sincere, dar nu păreți să știți mare lucru, cu excepția pescuitului! Așa că să lăsăm această discuție, n-aveți decât să credeți ce vreți, dar nu ne faceți pe noi să credem orice! Căci noi avem tot felul de cunoștințe științifice și suntem perfect familiarizați cu magia, atât de bine încât știm cam ce soi este învățătorul vostru!”

12. Petru i-a spus: “Prietene, încerci zadarnic să scapi; nu este vorba de a ști ce gândești despre învățătorul Meu, ci de a mă face să uit cu discursurile tale savante că m-ai mințit în mod deliberat! Nu ai decât să-l consideri pe Marele Preot din acest oraș un mistic, dar nu e mai puțin adevărat că el este o personalitate oficială, care trebuie să știe perfect dacă a apărut în ultimul timp vreun magician pe aici, după cum ai spus! Acest lucru este de o extremă importanță pentru mine, în legătură cu părerea pe care o am despre învățătorul Meu!

13. Înțelege bine: suntem aici mai mulți oameni care ne-am părăsit soțiile și copiii pentru a-L urma, căci am fost martori ai unor fapte de care nici un alt om nu este capabil și am auzit cuvinte pe care nimeni înaintea Lui nu fe-a rostit vreodată.

14. Tu vii să-mi vorbești despre un alt maestru, care, deși este incapabil să-L depășească pe învățătorul meu, ar putea face totuși aceleași lucruri ca și El și ar merita deci să fie respectat de oricine. Doresc așadar să știu dacă este adevărat și pot să-l iau în serios pe magicianul de care îmi vorbești.

15. Dacă ai spus adevărul, îți dau cuvântul meu că îl voi părăsi pe loc pe învățătorul meu, deși îl consider plin de forța lui Dumnezeu și că mă voi întoarce acasă, la familia mea. Nu voi mai face nici un pas mai departe alături de un biet magician, de vreme ce eu sunt un adevărat evreu și cred mai mult în Moise decât în o sută de mii de magicieni dintre cei mai renumiți! Dar dacă ai mințit, lucru de care nu mă îndoiesc, pentru a-i face rău învățătorului meu adorat, din pură răutate, după cum ți-am spus, va fi vai de tine! E bine să știi că, prin grația învățătorului meu divin, eu sunt deja capabil să fac anumite lucruri și cu siguranță - nu pentru a o face pe făcătorul de minuni!

16. Așa că ai bunăvoința de a merge împreună cu mine să-l căutăm pe Marele Preot, care se pare că discută cu Matei, vameșul vostru și care trebuie să știe ceva despre magicianul tău; el este de prin părțile locului și trebuie să fie la curent. Așa că vino și tu, dacă nu vrei să te iau cu forța”.

17. Orășeanul i-a spus: “Și de ce aș face acest lucru, dacă eu nu vreau? Cu forța? Privește în jurul tău, sunt sute de oameni; dacă pui mâna pe mine, vei avea de suferit!”

18. La care, Petru a spus: “Eu nu voi pune mâna pe tine, cum ai făcut tu cu mine, dar vei fi nevoit să vii oricum; fie ca norii de îngeri ai Domnului, pe care se pare că nu-i vezi, să ne însoțească! Este de ajuns un semn și te vor duce acolo unde vreau eu să mergi!”

19. Orășeanul a răspuns: “Ce, acești puști în alb, care vă însoțesc, sunt îngerii voștri? Ha, ha, ha!... Dacă aceștia sunt protectorii voștri, câțiva zeci de pumni vor fi suficienți pentru a vă doborî pe toți, împreună cu micuții voștri protectori în alb, la picioarele zidurilor orașului!”

20. Auzind aceste cuvinte, Petru, scos din fire, i-a poruncit unui băiat-înger să-l pedepsească pe orășean. Dar îngerul a spus: “Aș face acest lucru cu plăcere, dacă aceasta ar fi voia Domnului, dar Domnul nu mi-a făcut semnul necesar; deci nu pot răspunde dorinței tale... Du-te și spune-i Domnului, iar eu voi acționa, dacă El dorește acest lucru!”

21. Petru a venit imediat în fugă să-Mi spună necazul său, tocmai când Mă aflu în fața locuinței lui Jonael, i-am răspuns: “Du-te și adu-Mi-l pe acest om!”

22. Simțindu-și inima ușurată de o mare greutate, Petru s-a întors în grabă să-i spună îngerului: “Este voia Sa!”

23. Îngerul I-a fixat atunci cu privirea pe orășean, care a început imediat să tremure și l-a urmat pe Petru fără a mai opune rezistență, împins de înger până la Mine! M-am limitat să-l privesc și orășeanul a recunoscut că mințise și că nu-l văzuse niciodată pe acei magician, ci doar auzise

vorbindu-se despre ei; tot ceea ce a urmărit a fost să vadă, fără nici o rea intenție, dacă acest discipol era ferm stabilit în credința sa!

24. Eu i-am spus: Tu încerci să te desculpi acum de o minciună printr-o altă minciună, prin urmare ești al diavolului; du-te și o să-ți dea el ceea ce meriți, căci ești slujitorul său credincios!”

25. Atunci, un spirit rău a intrat în el și a început să-l chinuie cumplit. Orășeanul a strigat atunci: “Doamne, ajută-mă, recunosc că am păcătu!”

26. Eu i-am răspuns: “Pe cine ai auzit tu spunând că cele patru fiice ale lui Jonael (Marelui Preot) sunt prostituate? Mărturisește, altfel îl voi lăsa să te chinuie până la sfârșitul timpurilor!”

27. Orășeanul a spus: “Oh, Doamne, nu mi-a spus nimeni asta; eu însumi m-am întâlnit pe drum, într-o noapte, cu cele patru fete, care aduceau apă de la Fântâna lui Iacov; le-am vorbit și le-am făcut propuneri necinstite, pe care aceste fete le-au respins atât de ferm, încât le-am lăsat furios acolo, jurând să mă răzbun. Mârșăvia a crescut în inima mea și eu sunt cel care a răspândit toate aceste zvonuri. Aceste fete sunt cât se poate de pure. Oh, Doamne, numai eu sunt cel rău; toți ceilalți sunt puri și buni!”

28. Am poruncit atunci spiritului rău să-l părăsească pe orășean, cu condiția ca acesta să-i dea satisfacție lui Jonael. Fiind negustor, omul a acceptat să le plătească despăgubiri de zece ori mai mari decât îi cerusem și le-a cerut iertare lui Jonael și fiicelor sale!”

29. Eu i-am mai spus: “Generozitatea nu este de ajuns pentru a ispăși o asemenea nedreptate; du-te și retrage toate calomniile pe care le-ai răspândit peste tot. Abia atunci îți vor fi iertate păcatele! Așa să fie!”

30. Orășeanul a promis acest lucru; Mi-a cerut, cu toate acestea, să îl iert de această pedeapsă, spunând că nu putea merge să-și retracteze cuvintele de la străinii cărora le vorbise fără a-i cunoaște și fără a le ști adresa!

31. Eu i-am spus: “Fă tot ceea ce îți stă în puteri; Eu voi face restul și vei rămâne astfel fără păcat!” 32. Mulțumit, orășeanul a plecat să repare răul pe care îl făcuse.

Capitolul 54

Sihar. Jonael și familia sa sunt răsplățiți pentru iubirea lor fără margini.

1. Orășeanul odată plecat, le-am chemat pe soția și fiicele lui Jonael, care fugiseră în casă în momentul când M-au văzut cu orășeanul!

2. La chemarea Mea, ele au sosit în grabă și s-au lipit de Mine cu toată afecțiunea lor blândă și pură, cu ochii în lacrimi, mulțumindu-Mi că le-am reabilitat reputația murdărită de omul cel rău.

3. Mi-am pus mâna pe capetele lor și le-am binecuvântat, spunându-le să rămână alături de Mine toată ziua. Dar ele M-au implorat: “Oh, Doamne, nu suntem demne de o asemenea grație; suntem deja foarte fericite să putem fi ultimele din numerosul Tău alai.”

4. Eu le-am răspuns: “Vă cunosc umilința profundă și de aceea vă chem să urmați, alături de Mine, drumul pe care îl voi face astăzi!”

5. Fetele Mi-au mulțumit pentru această dovadă de respect care li se părea de necrezut. Jonael le-a întrebat atunci pe fiicele sale: “De unde aveți aceste haine minunate, care vă vin dumnezeiește?”

6. Fetele au remarcat abia atunci că purtau veșminte din cel mai pur byssus (n. t. - stofă din fibră vegetală foarte apreciată în Antichitate) și că aveau capetele împodobite cu cele mai scumpe diademe, care le făceau să pară adevărate fiice de rege!

7. Văzând pe ele asemenea minunății, fetele au fost copleșite de bucurie; inima lor s-a topit de iubire și uimire și, în această dulce confuzie, nu mai știau ce se petrece cu ele. După primul moment de uimire, ele l-au întrebat pe Jonael cum s-a produs minunea și cine le-a putut aduce asemenea haine regale și diademe atât de strălucitoare.

8. Profund emoționat de grația infinită revărsată asupra fiicelor sale, Jonael a spus:

“Mulțumiți-i Celui care v-a binecuvântat; El v-a dăruit totul, într-un mod miraculos.”

9. Atunci, aceste tinere fete s-au aruncat la picioarele Mele, plângând de fericire și iubire, incapabile să mai vorbească, în spatele Meu, discipolii vorbeau între ei: “Măcar dacă s-ar fi petrecut în casă, dar așa, în stradă, sub ochii a mii de spectatori, această minune face prea mare senzație!”

10. Înțelegând ce spuneau, M-am întors către ei și le-am spus: “Este mult timp de când mă aflu printre voi, dar niciodată nu Mi-ați bucurat inima atât de mult ca aceste șapte fete. Adevăr vă spun, ele sunt deja pe calea cea dreaptă, căci au ales partea cea bună. Dacă nu urmați același drum, nu veți găsi niciodată calea către împărăția Mea, căci numai copiii care vin astfel la Mine vor rămâne cu Mine, în timp ce aceia care vin cu laude și ridicări în slăvi, nu vor vedea decât gloria Mea, dar nu Mă vor avea în mijlocul lor.”

11. Adevărata Mea împărăție nu este decât acolo unde Eu sunt prezent, în toată plenitudinea Mea. Să vă intre bine în cap! Domnul are putere absolută asupra întregului univers și nu are motive să se gândească la ceea ce îi convine sau nu prostiei acestei lumi. Ați înțeles?”

12. Petru a răspuns: “Doamne, ai răbdare cu prostia noastră. Știi bine că nu am fost crescuți în cer, ci pe acest pământ. Totul va fi bine în cele din urmă, căci noi Te iubim mai presus de orice, altfel nu am fi aici pentru a Te urma”.

13. Eu am spus: “Rămâneți în iubire și nu vă adânciți în cunoașterea acestei lumi, ci în cunoașterea lumii Mele, care vine din ceruri!” Discipolii s-au liniștit și M-au slăvit în inima lor.

Capitolul 55

Sihar. Plimbarea prin pădure și la castelul lui Essau. Negustorul, prieten al adevărului și al poeziei.

1. Am pornit la drum și, după o oră de mers, am ajuns sub umbrarii unei păduri plăcute, ce îi aparținea unui negustor bogat din Sihar, pădure plină de păsări, amenajată cu tot felul de grădinițe, traversată de pârauri și heleștee pline cu pești. La ieșirea din această pădure întinsă se afla un fel de castel-cetate. Acest castel construit de Essau, care locuise în el până la plecarea lui Iacov din Israel, se degradase mult de-a lungul timpului, dar proprietarul său a investit mari sume de bani pentru a-l restaura și venea frecvent acolo, împreună cu toți ai săi. În acea zi, el se găsea acolo. Era un om milos, care mai avea și multe alte bunuri, dar ținea mult la acea proprietate și nu privea cu ochi buni pe cei care intrau în pădurea lui, care îl costa atât de mult pentru a o întreține.

2. Văzând de pe înălțimea zidurilor sale o mulțime de oameni ce traversau parcul în direcția castelului său, el și-a trimis toți valeții și servitorii pentru a ne întreba ce dorim și pentru a ne ruga să ieșim din pădure.

3. Eu le-am răspuns însă servitorilor: “Mergeți și spuneți stăpânului vostru că Stăpânul său și al vostru îi transmite că va veni să ia astăzi prânzul cu el și își va petrece după-amiaza în casa sa, împreună cu toți cei care Îl urmează”.

4. Valeții și servitorii s-au întors imediat pentru a transmite răspunsul Meu stăpânului lor. Acesta i-a întrebat dacă știa cine eram Eu, pentru a-i cere un asemenea lucru. Valeții și servitorii i-au răspuns: “Ți-am spus deja, tot ce am aflat a fost că El este Stăpânul tău și al nostru, ce vrei mai mult? Șapte fete tinere în haine regale îl însoțesc, urmate de o mulțime incredibilă. Este probabil un prinț din Roma, așa că este mai bine să-i ieși în întâmpinare și să-L primești la poarta cea mare, cu toate onorurile!”

5. Negustorul a spus: “Aduceți-mi imediat hainele cele mai bune și împodobiți toată casa; un asemenea prinț trebuie să fie primit cu toată măreția”.

6. Toată lumea a început atunci să alerge prin castel: bucătarii și bucătăresele dinspre crame către bucătării, cu o grămadă de bucate, grădinarii în grădini pentru a culege cele mai bune fructe!

7. Apoi castelanul, înconjurat de o sută de servitori dintre cei mai distinși, îmbrăcați cu toții în

haine de sărbătoare, s-au înclinat de trei ori înaintea Mea, aproape până la pământ, Mi-au urat bun venit, Mie și tuturor celor care Mă însoțeau și Mi-au mulțumit pentru favoarea infinită pe care i-am făcut-o (căci Mă luase drept un prinț al Romei).

8. Eu l-am privit și i-am spus: “Prietene, care este pentru tine cea mai înaltă demnitate pe pământ?”

9. Negustorul cel bogat Mi-a răspuns: “Doamne, iartă-l pe sclavul tău supus, sunt atât de încet la minte că nu înțeleg întrebarea Ta atât de înțeleaptă; te rog mult să-mi pui întrebarea astfel încât să fie pe înțelesul meu”. De fapt, el înțelesese perfect întrebarea, dar era o formulă stupidă de politețe, specifică la acea epocă, să te faci că nu înțelegi din prima nici chiar întrebarea cea mai simplă, pentru a sublinia înțelepciunea înaltului personaj care o pune.

10. l-am spus: “Prietene, M-ai înțeles perfect, deși procedezi ca și cum nu M-ai fi înțeles, datorită unui vechi obicei de curtoazie complet desuet! Așadar, lasă deoparte aceste nerozii și răspunde-Mi la întrebare!”

11. Negustorul a spus: “Dacă pot îndrăzni să răspund la întrebarea Ta înțeleaptă și elevată, pe care cred, cu marea Ta îngăduință, că am înțeles-o, iată care este răspunsul meu: Consider că împăratul este, evident, cea mai înaltă personalitate, iar demnitatea sa este cea mai elevată dintre toate cele la care pot aspira oamenii pe acest pământ”.

12. Eu i-am spus: “Dar, prietene, de ce contrazici astfel principiul pe care îl ai cel mai aproape de inimă, conform căruia adevărul este pentru tine lucrul cel mai înalt și mai sfânt pe acest pământ? Pentru tine, cel care este credincios principiului adevărului și dreptății îmbracă cea mai înaltă și mai nobilă demnitate care se află pe acest pământ, iată principiul tău. Cum poți lua în considerare sarcina împăratului, care nu este altceva decât funcția supremei violențe, a autorității celei mai neînduplecate, care nu se sprijină nici pe dreptate, nici pe adevăr?”

13. Negustorul a făcut atunci ochii mari și a spus, după un moment de ezitare: “Doamne sfinte, cine Ți-a vorbit Ție despre principiul meu? Nu l-am exprimat niciodată cu voce tare, dar m-am gândit la el de mii și mii de ori. Noi știm însă bine că doar cu adevărul gol-golul nu se poate ajunge nicăieri, din cauza feluritelor motive politice, așa că dacă vrem să ne scăpăm pielea în lumea asta, trebuie să păstrăm adevărul numai pentru noi!”

14. Dar cum, după câte remarc, Tu pari a fi un mare fiu de prinț și un mare prieten al adevărului și dreptății, este mai bine să Te întâlnesc pe acest plan al adevărului mult iubit, pe care, de fapt, marii prinți nu doresc niciodată să-l recunoască; ei preferă să fie flatați și caută numai să fie lingușiți. Drepturile omului nu au nici o valoare; ceea ce vor, ei obțin prin violență, fără scrupule.

15. Dacă săracii se plâng de nedreptate, aceasta merge totdeauna mână în mână cu cei mari, care aleargă în căutarea onorurilor. Este deci mai bine să fii un fin politician și să știi să vorbești cu ei, dacă vrei să eviți închisoarea și galerele, care nu există decât pentru suferința umană!”

16. Eu i-am spus: “Ai vorbit frumos și bine; sunt total de acord cu tine, dar spune-Mi, drept cine Mă iei de fapt?”

17. Negustorul Mi-a răspuns: “Doamne, întrebarea este periculoasă: dacă vorbesc prea mult, se va râde de mine; dacă spun prea puțin mi se va închide gura; așa că mai bine să nu ai nici un răspuns decât să suferi și să putrezești în închisoare pentru că ai vorbit!”

18. Eu am spus: “Dar dacă Eu pot să te asigur că nu ai nici un motiv de teamă, atunci îmi vei putea da cu siguranță un răspuns. Spune-Mi așadar, fără înconjur, drept cine Mă iei?”

19. Negustorul a spus: “Drept un prinț al Romei, dacă chiar trebuie să vorbesc!”

20. În spatele Meu, Jonael a exclamat: “Este prea puțin, trebuie să găsești ceva mai bun decât asta; nu este vorba de un prinț!”

21. Însăpăimântat, negustorul a spus: “Atunci, este chiar împăratul însuși?”

22. Jonael: “Mai mult încă, ghicește...!”

23. Negustorul: “Mă las păgubaș, nu este nimeni mai presus de împăratul Romei”.

24. Jonael: “Eh! Ba da. Există Cineva încă și mai sus. Gândește-te și strigă în gura mare, pentru că simt că împăratul Romei ocupă foarte puțin loc în inima ta. Spune adevărul! De ce spui ceva

contrar cu ceea ce gândești și simți în inima ta? Spune adevărul!”

Capitolul 56

Sihar. Răspunsul prudent al negustorului. Experiențele nefericite ale martorilor adevărului. Despre hoți, falsificatori și minciună, ca sursă a răului.

1. După ce a ezitat un moment, negustorul a spus: “Dragi nobili și preamăriți domni, nu este nimic mai folositor decât să-ți pui frâu vorbelor, pentru a le folosi cât mai puțin; nu trebuie să spui niciodată deschis ceea ce gândești și simți în inima ta, mai ales în fața înalților demnitari; mai marii acestei lumi au pielea foarte fină și adevărul le provoacă mâncărime. Este foarte periculos să scoți la lumina zilei adevărul în fața lor. Aceste somități te supun la anumite tentații, de care trebuie să te ferești mai mult decât de șerpi, vipere și alte târâtoare. Sunt multe exemple, unele de-a dreptul surprinzătoare; puteți crede ce doriți, dar pentru a fi un bun patriot, este de ajuns să fii un bun negustor. Este însă mai bine să vorbești cât mai puțin posibil dacă vrei să nu ai de-a face cu ușierii și agenții de ordine!

2. Am rostit deja adevărul; eu rămân la împărat și o repet: pe pământ nu este nimeni mai presus de împăratul Romei: *Cesarem cum Jove unam esse personam*. Ceea ce vrea Cezarul, vrea și Dumnezeu.

3. Iată de ce, pe pământ, este mai bine să te ții departe de adevăr, dacă chiar există vreun adevăr! Dar pentru umanitate, adevărul nu valorează nimic; la câte nenorociri nu a dat deja naștere adevărul și de câte ori cei care îl propovăduiau nu au ispășit, pe cruce sau prin sabie, gustul adevărului! Dar cine se ține de minciună, este în siguranță: cât despre cei care nu știu să mintă, trebuie doar să învețe să-și plece ochii și nu au a se teme de nimic, în timp ce marii prieteni ai adevărului, aproape toți fără excepție, sunt expediați cu brutalitate pe lumea cealaltă!

4. Iar dacă aceasta este soarta adevărului, ce tâmpit și ce bou i-ar mai putea căuta prietenia? Mai bine să-l ții prizonier în inima ta și să poți merge liber printre oameni decât să-i dai frâu liber și apoi să sfârșești prin a fi tu însuși prizonier, cu trupul și cu sufletul. Când trupul este prizonier, nici sufletul nu mai este liber!

5. Niciodată nu iese nimic bun din adevăr, după câte am observat eu! Câteva exemple vor fi de ajuns pentru a vedea clar cum stau lucrurile:

6. Un hoț arestat, pe baza unor bănuieli foarte întemeiate, este adus în fața unui judecător aspru. Dacă știe să mintă, este imediat eliberat, din lipsă de probe suficiente. Dacă prostul spune adevărul, este pedepsit cu cea mai mare rigurozitate și la dracu' cu adevărul!

7. Sau să luăm pe un altul, învățat - așa cum se întâmplă adeseori - de un individ viclean să facă o afacere pe ascuns. Omul înșelat, care la urma urmelor este un negustor bogat și puternic, nedându-și seama că este tras pe sfoară, are toată încrederea în cel care îl înșeală. Sosește atunci un prieten al adevărului, care descoperă înșelăciunea, o denunță, dovedind celui înșelat cum a fost dus de nas. În prima clipă, cel înșelat, nenorocit, se duce la judecător, căruia va trebui să-i plătească scump pentru a-l pedepsi pe înșelător, îl va ajuta așadar în realitate adevărul prietenului său? Acesta nu va trezi în el decât mânie și răzbunare și el nu va avea decât de pierdut. Dar înșelătorul care știe să mintă și pe care minciuna îl ajută, va reuși să pună să fie arestat tocmai prietenul adevărului, închis apoi ca un defăimător periculos, întrebare: ce a câștigat acest prieten de pe urma adevărului?

8. Nu, nu, să nu mai vorbim de adevăr pe acest pământ, numai el este cauza tuturor nenorocirilor omului, cum spune Moise: 'Din momentul în care vei mânca din copacul cunoașterii, sau din copacul adevărului, vei muri!' Așa a fost și așa va rămâne. Cu minciuna, ajungi pe tron, cu adevărul, în închisoare. Frumoasă povestea cu prietenii adevărului!

9. Căutați adevărul unde vreți, dar pe mine lăsați-mă în pace! Tot ce se află în casa mea și în grădinile mele vă stă la dispoziție, dar sanctuarul inimii mele nu-mi aparține decât mie, este un dar de la Dumnezeu. Dau întregii lumi ceea ce am primit de la ea și acesta este salutul lumii; dar salutul lui

Dumnezeu îl păstrez numai pentru mine!”

10. Marele Preot a spus: “Recunosc că judecata ta este perfect întemeiată în privința lumii. Dar de vreme ce ai vorbit de Moise, trebuie să știi că Moise a primit de la Dumnezeu o poruncă pentru poporul său, prin care minciuna sau mărturia falsă erau interzise, oamenii fiind obligați să spună numai adevărul. Nu crezi că dacă oamenii ar respecta această regulă, viața de pe acest pământ ar fi minunată?”

11. Eu îți spun - și trebuie să fii de acord - că toate nenorocirile din lume vin din minciună și nu din adevăr, pentru că oamenii, cu rare excepții, interferează unii cu alții plini de orgoliu și dornici de dominare! Fiecare vrea să fie mai mare decât aproapele său și omul orb caută să-și dovedească prin toate mijloacele întâietatea în fața celuilalt, dorind să-l convingă că el este superior tuturor.

12. Această manie a ambiției a celor care vor să fie numai pe primul loc, dă naștere în final tuturor relelor, asasinatelor și morții, atunci când minciuna și înșelăciunea nu sunt de ajuns pentru a se face apreciați de către oameni.

13. Și cum toți pretind că sunt mai buni decât în realitate, nu le rămâne decât să mintă de-a valma, atât cât pot, iar adevărul - aflat la mijloc - rezistă tot mai greu!

14. Dacă oamenii ar vrea să recunoască avantajul adevărului asupra minciunii, acest lucru s-ar dovedi foarte ușor. Respectându-l pe Dumnezeu și legile Sale, ei ar alunga minciuna mai presus de orice altceva, iar adevărata dreptate a lui Dumnezeu i-ar pedepsi cu moartea pe mincinoși; dar cum oamenii sunt orgolioși și ambițioși, ei preferă minciuna și ei îi dau cuvântul.

15. Experiența arată însă că oamenii nu trăiesc o veșnicie pe pământ; toți trebuie să sfârșească prin a muri și prin a da corpul lor ca hrană viermilor; sufletul trebuie atunci să se prezinte în fața judecății lui Dumnezeu și mă întreb cum vor putea rezista oamenii în fața lui Dumnezeu cu minciunile lor, cu care se laudă atâta pe pământ!

16. Eu cred și bănuiesc că ar fi mai bine, în această lume, să fii crucificat de dragul adevărului, decât să-ți fie rușine să apari în fața lui Dumnezeu și să auzi tot timpul spunându-ți-se: Pleacă de la Mine!”

17. Dacă m-ai înțeles corect, trebuie să fii convins că noi suntem prieteni sinceri ai adevărului; așa că spune adevărul și nu te teme că vei fi pedepsit din cauza lui. Spune-ne deschis ce gândești despre noi, și mai ales despre Cel care vorbește cu fiicele mele”.

Capitolul 57

Sihar. Răspunsul la întrebarea periculoasă. Domnul la masa negustorului.

1. Negustorul a spus: “Prietene, tu mi-ai vorbit clar și înțelept, și mi-ai spus ceea ce și eu am simțit adeseori. Dar nu înțeleg de ce dorești atât de mult să vă spun ceea ce gândesc despre El! Tu pretinzi că este cu mult mai mult decât bănuiala mea și cum nu poți fi decât Dumnezeu însuși dacă ești mai mare ca împăratul – care este Dumnezeul terestru - nu mai înțeleg! Numai Dumnezeu pe pământ și în ceruri este superior împăratului-zeu! Și doar n-o fi acesta cazul Său?”

2. Jonael i-a răspuns: “Eu îți spun, privește puțin mai atent alaiul nostru; poate vei găsi ceva care te va frapa! Ce crezi despre acești minunați adolescenți pe care îi vezi alături de noi? Privește-i și răspunde-mi!”

3. Negustorul a spus: “Până acum, i-am luat drept fii nobili ai împăratului sau ai patricienilor din Roma, deși pielea lor fină și robele lor albe te fac mai degrabă să crezi că este vorba de fete din Asia Mică, travestite, într-adevăr, trebuie să recunosc că nu am mai văzut niciodată, nicăieri, chipuri atât de minunate, deși am mai văzut chipuri excepțional de frumoase, odinioară, în călătoriile unde mă purta comerțul meu, până în Egipt, în Europa și mai ales în Sicilia, unde aveam de-a face cu oamenii cei mai aleși și mai de vază din Roma. Spune-mi, de unde vin și cine sunt? Și fiicele tale sunt

foarte frumoase, dar ele nu sunt nimic în comparație cu aceste chipuri strălucitoare; tu îi cunoști, fără îndoială, spune-mi cine sunt și de unde vin ei?”

4. Jonael i-a răspuns: “Nu sunt eu cel care îți poate da răspunsul, ci numai El, Cel care se află în mijlocul fetelor mele. Adresează-te Lui, El îți va da explicația cea bună!”

5. Negustorul s-a întors atunci către Mine și Mi s-a adresat: “Doamne, spune-mi cine este această mulțime care Te urmează ca niște mieluși, spune-mi cu cine am marea onoare să vorbesc, eu - cel care mă adresez Ție? Mi s-a pus întrebarea; am răspuns că ești cel mai mare om de pe pământ, dar am primit observația că mă înșel. Nu mai știu ce să spun. Consideră-mă demn să știu mai mult!”

6. Eu am spus: “Și tu faci parte dintre cei ce nu cred până nu văd semne, iar atunci când le văd, spun: 'Iată un discipol al esenienilor, un magician venit din Egipt sau din țara unde curge Gangele; este un slujitor al lui Belzebut!' Ce să fac? Dacă îți spun deschis cine sunt Eu, nu vei crede!”

7. Ți-ai spus părerea; aceasta este eronată. Când Jonael ți-a spus că sunt mai mult decât zeul tău terestru, ai răspuns că numai Dumnezeu se află deasupra împăratului, dar ai rămas mut la ideea că puteam fi mai mult decât împăratul Romei, pe care în adâncul sufletului tău nu-l iei în seamă decât din teamă față de puterea lui terestră extraordinară, dar pe care inima ta îl disprețuiește mai presus decât ciurma și care te dezgustă mai mult decât un nor de lăcuste.

8. Iată a treia zi de când Mă aflu la Sihar. Acum fac o plimbare la țară și Mă mir că nu i-ai auzit vorbind despre Mine pe prietenii tăi de la oraș!”

9. Negustorul a spus: “A, tu ești Cel despre care mi s-a spus ieri și chiar astăzi, că face minuni și că este Mesia! Tu ești Cel care cică ar fi restaurat străvechea casă a frumoasei Irhael și ar fi împodobit-o regește! Mi s-a mai vorbit de asemenea de o predică înfricoșătoare pe care ai fi ținut-o pe munte și care a șocat multă lume, atât de tare contrazice legea lui Moise. Bine, bine, deci Tu ești acela!”

10. Ei bine! Sunt fericit că vii să-mi faci o vizită și sper să Te cunosc mai bine. Vezi Tu, această idee nu-mi este străină; cred că Mesia trebuie să vină și va veni, iar după calculele mele, a sosit probabil momentul să vorbim despre asta. Presiunea stăpânirii romane a devenit, după părerea mea, insuportabilă, așa că de ce n-ai fi Tu Mesia însuși! Oh! Pot să cred asta foarte ușor!

11. Asta înseamnă că Tu ești conștient de forța care se află în Tine și înțelegi ce semnifică ea, de vreme ce Te-ai putut înfățișa astfel! Îți stau la dispoziția Ta cu toată averea mea! Acestor porci, acestor păgâni occidentali nu le rămâne altceva de făcut decât s-o șteargă din țara noastră! Încă din tinerețe, toate energiile mele mi le-am focalizat numai în această așteptare a lui Mesia, pentru a-i cumpăra cu aur războiniciei cei mai pricepuți. Am deja contacte cu popoarele din Asia Centrală; nu trebuie decât câteva mesaje pentru a aduna o armată înfricoșătoare, în câteva luni. Dar să nu mai vorbim aici; haide să ne continuăm discuția în casa mea spațioasă.

12. Masa trebuie să fie servită, veniți să beți și să mâncați pe săturate!”

13. Eu am răspuns: “Este bine așa, totul a mers bine până aici. Vom vorbi mai târziu despre ceea ce ne interesează. Condu-ne în sala cea mare. Dar lasă-i aici pe oamenii care sunt în urma noastră; ei nu fac parte dintre ai noștri, ei aparțin lumii”.

Capitolul 58

Sihar. A da valoarează mai mult decât a lua. Operele iubirii sunt eterne. Despre speranța sufletelor după moarte. Cum să-ți folosești averea; cum să obții binecuvântarea lui Dumnezeu.

1. Negustorul a spus: “Îi cunosc, sunt oameni aspri din Sihar, a căror credință și gândire aduc mai mult cu cele ale păgânilor decât cu cele ale copiilor lui Israel. Dar cei mai răi sunt locuitorii de pe țărmurile Mării Galileei; aceștia sunt adevărați slujitori ai materiei, nu au nici un suflu divin. Ei preferă eroii care se dau în spectacol sau magicienii din Persia, lui Moise și tuturor profeților, iar prostituata lascivă venită din Asia le este mult mai dragă chiar decât aurul și pietrele prețioase, îi

cunosc prea bine, dar pentru a le închide gura, le voi deschide grădinile mele, căci știu cât rău pot face dacă nu primesc nimic”.

2. Eu i-am spus: “Fă ce vrei și ce poți. A da valorează mai mult decât a lua, dar nu trebuie să dai decât celor sărmani și celor care au cu adevărat nevoie; dacă cineva îți cere bani, bogat fiind și tu știi că ți-i poate da înapoi, nu-i da nimic, pentru că dacă tu îi dai, el va deveni în curând - în taină - dușmanul tău și va fi necesar să-ți reclami în justiție banii și dobânzile.

3. Dacă un sărac vine la tine și vezi că nu are ce să-ți dea înapoi, dă-i, căci Tatăl din ceruri îți va da înapoi însutit, pe alte căi, dar tot pe acest pământ; și din banii pe care îi vei fi dat acestui sărac, El îți va face în ceruri un mare palat, care te va aștepta dincolo, după această viață pământească.

4. Adevăr îți spun, ceea ce face iubirea pe pământ, se face și în ceruri și rămâne în eternitate. Dar ceea ce face inteligența terestră, dispare în pământ și nu rămâne nimic în ceruri. La ce-i folosesc omului comorile pământești, dacă sufletul său trebuie să sufere din această cauză?

5. Cine se îngrijește de lume și de trupul său este un nebun, pentru că pământul se va sfârși la fel ca și carnea umană și când va veni sfârșitul pământului, unde va merge bietul suflet să-și găsească casa?

6. Eu îți spun, dacă omul își pierde trupul, pierde de asemenea și pământul și dacă nu și-a făurit un nou pământ cu iubirea sa, sufletul său va trebui să rățăcească împreună cu vânturile, norii și bruma și va fi urmărit în eternul infinit, fără a găsi vreodată vreun moment de răgaz și fără a-și găsi odihna, decât în falsele sale reprezentări iluzorii ale propriei sale fantezii care, cu cât va dura mai mult, cu atât va fi mai slabă și mai întunecată, sfârșind prin a da naștere unei nopți întunecate și dense, din care sufletul nu va mai găsi decât cu greu ieșirea. Așa că, pe viitor, fă cum ți-am spus. Dar pentru moment, fă cum vrei și cum poți”.

7. Negustorul a spus: “Ești mai mult decât înțelept și înclin să cred că ai dreptate în orice lucru, dar eu nu sunt total de acord cu ideea Ta despre împrumut. Dacă am câștigat mulți bani și nu dorim să-i lăsăm să doarmă, mai degrabă îi împrumutăm cu dobândă mică decât să-i îngropăm într-un loc de unde îi poate lua noaptea un hoț. Îți rămâne întotdeauna ceva de dat săracilor, dar dacă dai totul dintr-o dată și nu știi să-ți administrezi bunurile, nu vei mai fi în măsură să le dai nimic săracilor”

8. Eu am spus: “Lasă lui Dumnezeu adevărata grijă a administrării banilor și dăruiește-i celui către care Domnul te conduce; averea ta nu va suferi astfel nici cea mai mică pierdere. Nu ai tu oare numeroase câmpii, pajiști, grădini și vii pline de struguri și nu sunt grajdurile tale pline de boi, vaci, viței și turme de oi? Vezi tu, dacă te încrezi în binecuvântarea lui Dumnezeu, vei face un comerț cinstit, care îți va da înapoi ceea ce vei fi dat săracilor. Dar ceea ce pui în cutia bogaților nu-ți va fi niciodată înapoiat de Sus și îți vei da multă osteneală să afli dacă dobânzile la banii împrumutați îți vor fi cu adevărat plătite. Fă ceea ce îți spun și vei avea o viață fericită și fără griji; și toți săracii te vor iubi, te vor binecuvânta și te vor sluji. Tatăl din ceruri va binecuvânta faptele tale și asta va conta mai mult decât marile griji provocate de dobânzile tale.

Capitolul 59

Negustorul nu prea are încredere în Dumnezeu în privința treburilor zilnice. Teama sa de Dumnezeu și grija pentru săraci. Este mai bine să-L iubești pe Dumnezeu decât să te temi de EL

1. Continuând să înainteze către castel, negustorul a spus: “Domnul și prietenul meu, văd că vorbești cu o înțelepciune într-adevăr cucernică și divină, cum nu am mai auzit vreodată din gura unui om. Dar pentru a urma învățătura Ta este necesară o mare încredere în Dumnezeu, care mie îmi lipsește, în ciuda credinței mele; știu că El există, că a creat totul, conduce totul, menține totul, dar nu pot să-mi închipui că El, spiritul cel mai elevat, se ocupă și de cererile particulare ale fiecăruia. Pentru mine El este atât de sfânt, încât nu îndrăznesc nici măcar să-L chem pe Sfântul Său Nume; nu

îndrăznesc să-i cer ceea ce aștept de la El și anume: să binevoiască să-și pună mâna Sa sfântă și atotputernică în afacerile mele și în comerțul meu impur.

2. Eu dau de pomană săracilor care vin la mine și nu am nici un câine care să latre la cerșetori, pentru a-i îndepărta de pragul casei mele. Cu toate acestea, nu-mi place să văd săraci și străini intrând în această pădure, pentru care am o afecțiune deosebită; ei strică, adeseori din rea voință, noile plantații și stabilimente, dacă nu găsesc nimic de băut sau de mâncat. Am pus să fie plantați în acest scop, dea lungul a douăzeci de drumuri alăturate, pruni și smochini pentru săraci și străini. Dar ei nu fac decât să strice acești copaci, așa că am sfârșit prin a pune paznici.

3. După cum vezi, mă gândesc la săraci, dar departe de mine ideea de a-i cere Spiritului Atotputernic să-mi administreze banii pe pământ, la fel ca și în cer. Dacă El face ceva, lucru de care nu mă îndoiesc, este din propria Sa voință preasfântă. Am cel mai profund respect pentru Dumnezeu, așa că aproape nu îndrăznesc să-i mulțumesc, pentru că mi s-ar părea, cu asemenea laude materiale, că aș putea crede că El îmi slujește mie, ceea ce ar însemna să-L jignesc cumplit. Eu trăiesc și acționez după lege, cu atâta dreptate cât este posibil și cu toate puterile pe care mi le-a dat Dumnezeu. Nu le pun botniță boilor și măgarilor care-mi mănâncă grânele. Slăvesc întotdeauna Spiritul Divin în ziua care îi este consacrată. Mă exprim astfel, pentru că stă scris: “Sa nu rostești în van numele lui Dumnezeu”.

4. Eu am spus: “Dacă nu aș fi știut de mult timp că ești un om drept și că te temi de Dumnezeu mai presus de orice, nu aș fi venit la tine. Dar vezi tu, nu este bine să te temi de Cel pe care ar trebui să-L iubești mai mult decât orice pe lume; de aceea am venit Eu, să-ți arăt cum trebuie să-L iubești pe Dumnezeu, fără a-ți mai fi teamă de El. Dumnezeu va coborî atunci din înaltul cerului și, în orice situație, El îți va întinde mâna cea mai sigură, cea mai puternică și cea mai credincioasă”.

Capitolul 60

Sihar. Iisus este primit de negustorul care vrea să finanțeze eliberarea Israelului.

1. Ne-am îndreptat apoi pașii către curtea palatului, unde negustorul a fost asaltat de oamenii săi, care, cu un aer foarte surprins, i-au spus jenați: “Stăpâne, stăpâne, ce caraghios! Bucătarii și bucătăresele noastre nu au adus nimic, au stricat tot; am vrut să punem pe masă fructe, pâine și vin, dar ușile cramelor sunt închise cu cheia; este imposibil să le deschidem, chiar dacă le-am forța! Ce să facem?”

2. Foarte surprins, negustorul a spus cu mânie: “Iată ce se întâmplă cum plec puțin! Dezordine peste dezordine - ce fac bucătarii și bucătăresele? Nu am primit aici zece mii de oameni și totul a fost perfect? Iată, acum sunt abia o mie și totul e vraiste. Dar ce văd: sunt niște tineri la toate ferestrele; asta înseamnă că palatul meu este atacat. Și tu pretinzi, împreună cu subalternii tăi, că toate ușile sunt închise! Cum este posibil? Mințiți pentru a vă disculpa, căci dacă porțile sunt închise, cine le-a închis?”

3. Intendentul nu știa ce să-i răspundă stăpânului său și toți servitorii din palat erau consternați; nimeni nu știa nici ce să spună, nici ce să facă!

4. Dar Eu i-am spus negustorului: “Dragă prietene, lasă lucrurile așa cum sunt! Vezi tu, când gărzile și servitorii tăi au venit la Mine în pădure, unde i-ai trimis ca să Mă întrebe cine sunt și ce caut cu un asemenea alai, Eu ți-am cerut, în calitate de nobil, să ne oferi o masă bună; tu ai acceptat imediat, fără a ști cine își permitea să-ți ceară o masă pentru atâția oaspeți.

5. Servitorii tăi și tu însuși M-ați luat la început drept un prinț din Roma și de aceea Mi-ați acceptat cererea; dar când, mai apoi, ți s-a dat de înțeles, la primul nostru schimb de cuvinte, că Eu sunt Mesia, tu ai dorit din toată inima să Mă primești cât mai bine, împreună cu toată suita Mea, în speranța că-Mi va plăcea să rămân la tine; Mi-ai oferit, de asemenea, și un sprijin militar din Orientul

Mijlociu și din Extremul Orient, astfel încât, sub ordinele Mele, pământul sfânt să fie eliberat de toți dușmanii săi, care nu sunt altceva decât niște păgâni ce nu cred în Dumnezeu cel adevărat și viu.

6. Dar chiar în clipa în care tu ai luat această hotărâre, Eu am luat o alta și anume ca tu să fii oaspetele Meu în casa ta și ca Eu să nu-ți rămân dator. Am dat atunci ordine servitorilor Mei, extrem de pricepuți și iată că totul este gata. Vino să guști astăzi alături de Mine din cele mai pure delicii divine!

7. Poruncește să fie duse fructele din grădina ta și tot ce se află prin bucătării acestor brute din Sihar care rătăcesc prin pădure, căzuți pradă mâniei fiindcă nu fac parte dintre invitați. Cred că asta nu te va supăra. Când Eu văd bunăvoință la cineva, consider lucrarea dusă la bun sfârșit. Am văzut bunăvoința ta și te scutesc de cheltuială, fiindcă sunt mai bogat decât tine și nu vreau să mă satur pe socoteala ta, ci vreau ca tu să te sature de la Mine”.

8. Făcând ochii mari, negustorul a reflectat un moment, după care a spus: “Doamne, este prea mult dintr-o dată pentru un biet păcătos ca mine; nu pot să înțeleg acest miracol în toată măreția și profunzimea sa. Dacă Tu ai fi un om la fel ca mine, ar fi imposibil să faci asta. Nu i-am văzut pe cei ce Te urmează că ar duce vreo încărcătură, prin urmare pe ce cale naturală vei procura Tu merindele? Am văzut adineauri câțiva servitori magnifici - sau poate servitoare - în suita Ta și îi văd și aici, dar de unde vin toți acești minunați servitori care ne privesc de la ferestre?”

9. I-am răspuns: “Prietene, când îți părăsești casa și te duci într-o țară străină pentru a cumpăra și a vinde, tu ieși cu tine servitorii de care ai nevoie pentru a te sluji. Vezi, la fel și Eu am foarte mulți servitori; cu greu i-ai putea număra. Când Mă deplasez, de ce nu M-ar urma și servitorii Mei?”

10. Negustorul a spus: “Doamne, este în regulă, numai că tare aș vrea să știu de unde au venit toți acești minunați servitori ai Tăi? Ard de nerăbdare să aflui!”

11. Eu i-am răspuns: “Să luăm mai întâi masa și va veni vremea când vei ști mai multe. Pentru moment, am vorbit destul; este timpul să ne așezăm și să ne întremăm. Să mergem în sala cea mare, aflată în aripa de răsărit a acestui palat, căci acum ne aflăm în aripa de nord, de unde nu putem vedea aripa principală”.

12. Negustorul aproape că a leșinat, după care a spus cu uimire: “Doamne, totul devine prea miraculos pentru mine; acest palat al lui Essau avea, ce-i drept, odinioară, o aripă principală la răsărit, dar de mai mult de două secole aceasta se află în ruine și nici chiar strămoșii mei nu-și mai aminteau de ea; cum poți vorbi despre această sală din aripa de răsărit a palatului?”

13. Eu am spus: “Poți să Mă suspectezi de neadevăr numai dacă nu vei găsi această aripă la răsărit, dar dacă o găsești, gândește-te că orice îi este posibil lui Dumnezeu. Păstrează tăcerea și nu vorbi celor ce Mă urmează despre asta, fiindcă ei nu sunt încă pregătiți pentru asemenea evenimente”.14.Negustorul a spus; “într-adevăr, ard de nerăbdare să văd această aripă de la răsărit, despre care strămoșii mei nu aveau decât o vagă idee. Zidurile fundației, încă vizibile ici și colo, sunt tot ce a rămas din această aripă a palatului”.

Capitolul 61

Sihar. Îngerii care au reconstruit palatul lui Essau.

1. Ajunși la primul etaj, el a văzut imediat în fața lui aripa în cauză. S-a îndreptat plin de încântare către ușa deschisă a mării săli, unde s-a prăbușit pur și simplu, atât era de uimit. Imediat, mai mulți tineri îmbrăcați în alb au sărit în ajutorul său. Când și-a mai revenit, el s-a apropiat de Mine și M-a întrebat cu o voce tremurând de emoție: “Oh, Doamne, Te rog, spune-mi dacă sunt treaz, sau dorm și visez?”

2. Eu i-am răspuns: “De vreme ce întrebi, ți se pare doar că visezi, dar ești cât se poate de treaz și ceea ce vezi acolo este realitatea efectivă. Mi-ai spus tu însuși în pădure că ai aflat că am

reconstruit dintr-o privire străvechea casă a lui Iosif, în care locuiește Irhael. Dacă am putut restaura casa lui Iosif, pot să restabilesc cu siguranță și anticul palat al lui Essau.

3. Negustorul a spus: “Da, da, se vede și este adevărat, dar cu toate acestea, mi se pare incredibil ca un om să poată construi astfel de lucruri. Ascultă, Doamne! Dacă nu ești un profet ca Ilie, trebuie să fii un arhanghel sub formă umană, sau poate că ești chiar Dumnezeu însuși? Fiindcă numai Dumnezeu este capabil de asemenea lucruri”.

4. Eu am spus: “Da, da, dacă n-ai fi văzut semnele, n-ai fi crezut; tu crezi, dar o asemenea credință nu este cea a unui spirit liber. Și pentru ca să devii mai liber în inima ta, Eu îți spun că nu Eu, ci acești tineri sunt cei care au făcut-o. Ei au această putere de la Dumnezeu Tatăl. Poți să-i întrebi pe ei cum au procedat”.

5. Negustorul a spus: “Într-adevăr, I-am întrebat afară pe Jonael de unde vin și cine sunt aceste minunate ființe atât de frumoase. Fără a-mi da vreun răspuns, el mi-a spus să mă adresez Ție. Dar, apropiindu-mă de Tine, am uitat totul, în mod ciudat! Nu m-am mai preocupat decât de Tine și discuția noastră a luat o altă turnură. Mi-am amintit acum, așa că aș vrea să-mi răspunzi - cine sunt și de unde vin acești adolescenți adorabili?”

6. Eu i-am răspuns: “Pentru a nu te reține prea mult, îți voi spune că ei sunt îngerii lui Dumnezeu, dacă poți să accepți asta; și dacă nu poți, ia-i drept orice vei dori, cu excepția diavolului și a servitorilor săi!”

7. Negustorul a spus: “Oh! Doamne, unde mă aflui? Te întrebam mai devreme dacă sunt treaz sau visez; acum Te întreb dacă mai trăiesc încă? Astfel de lucruri nu pot avea loc pe pământ!”

8. Eu am spus: “Oh! Te asigur că trăiești încă pe pământ! Tot ce am făcut Eu a fost să-ți deschid viziunea interioară (n.t. clar-vederea spirituală), astfel încât acum tu poți vedea chiar și spiritele cerești. Nu îmi cere însă mai mult, este timpul să mâncăm; totul este gata, să ne așezăm la masă”.

9. Negustorul a spus: “Da, da, așa este. Merg din uimire în uimire, așa că nu mai pot deloc să mă gândesc. Totul trece de la un miracol la altul! Nu, în dimineața asta, nu mi-aș fi putut imagina așa ceva; totul a venit prea repede, într-un mod prea neașteptat; nu sunt încă trei ore de când ați venit de la Sihar, prin pădure și când mă gândesc la tot ce s-a petrecut de atunci, mi se pare incredibil. Și totuși, dovada este aici. Chiar dacă ar fi fost mii de spectatori, cine altcineva decât martorii oculari ar fi putut crede? Doamne, Doamne, Mare Stăpân învățat și condus chiar de Dumnezeu, eu cred pentru că văd cu proprii mei ochi. Dar dacă o să povestiți asta, nimeni nu vă va crede, mii de oameni se vor supăra și vă vor lua drept mincinoși. Nu repetați deci asta mai departe, lucrurile sunt mult prea minunate. Cine a mai văzut vreodată un miracol atât de mare, ca această sală splendidă? Pereții sunt din pietre prețioase, tavanele din aur fin, podeaua din argint, numeroase mese din jasp, hiacint și smarald, montate pe picioare din aur și argint, cupele sunt din diamant pur și farfuriile strălucitoare din rubinul cel mai perfect, băncile sunt din metal prețios, cu pernițe din mătase roșie-stacojie! Ah, și suava mireasmă celestă a vinurilor și a mâncărurilor! Și toate acestea în numai trei ore! Nu, este incredibil, este complet incredibil!”

10. Doamne, Tu ești Dumnezeu însuși, sau cel puțin Fiul lui Dumnezeu!”

11. Eu am spus: “Bine, bine, dar acum suntem la masă! După aceea vei mai afla și alte lucruri, dar Eu nu vorbesc cu mâncarea în față. Privește-i pe toți cei însetați și flămânzi, astăzi, când este atât de cald. Trebuie mai întâi ca ei să se întremeze, apoi vom trece la preocupări spirituale”.

Capitolul 62

Sihar. Masa cerească în sala îngerilor. Bucuria negustorului; pesimismul lui Jairuth. Împărăția lui Dumnezeu și sufletele morților înainte de înălțarea Domnului.

1. Negustorul a tăcut, mulțumind Tatălui împreună cu Mine, după care a luat loc la o masă

mare din mijlocul sălii. Eu am luat loc la aceeași masă, împreună cu discipolii Mei, Jonael, soția și fiicele sale, Irhael și soțul sau Joram și, printre noi, Măria, mama trupului Meu,

2. Aflat în culmea bucuriei, negustorul a spus: “Doamne, deoarece ai binevoit să iei loc la masa la care m-am așezat eu, de acum înainte voi da dijma de la toate bunurile mele săracilor și îi voi scuti pe zece ani de toate impozitele pe care le datorează romanilor. Sper ca, după această perioadă de timp, Dumnezeu - Tatăl Tău și Tatăl nostru - să ne elibereze, grație Ție, de această corvoadă și Tu știi că eu sunt la dispoziția Ta împreună cu tot ce am.

3. Oh, Doamne, eliberează-ne de această plagă și fă ca evreii din Ierusalim să ajungă să dorească o bună înțelegere cu noi, pentru că s-au îndepărtat cu totul de adevărul străvechi; în inimile lor nu domnesc decât egoismul, ambiția și dorința de succese. Ei nu se mai gândesc la Dumnezeu. Nici nu se mai pune problema iubirii aproapelui. Ei disprețuiesc Muntele Garizim și au făcut din Templul lui Dumnezeu de la Ierusalim, o prăvălie de agenți de schimb și negustori. Dacă le spui că profanează sanctuarul lui Dumnezeu, imediat te blestemă și te afurisesc, în numele celui pe care ei îl cunosc bine. Doamne, asta trebuie să se schimbe, nu mai poate dura, trebuie să ne temem de un nou potop dacă lucrurile mai continuă așa. Nu sunt decât păgâni în întreaga lume, chiar și la Ierusalim sau în Iudeea, unde trăiesc evreii; preoții, leviții, doctorii, fariseii, negustorii, agenții de schimb sunt chiar mai răi decât păgânii. Pe scurt, lumea este mai rea decât pe vremea lui Noe. Dacă nu primim ajutor, dacă Mesia nu înșfacă sabia Sa strălucitoare, va trebui să construim o nouă arcă a lui Noe. Doamne, fă ce stă în puterea Ta, eu sunt gata să Te ajut!”

4. Eu am spus: “Dragă Jairuth, privește îngerii Mei. Adevăr îți spun, toți cei care se află în slujba Mea nu și-ar găsi locul pe un milion de pământuri; unul singur dintre ei ar fi de ajuns pentru a nimici într-o singură clipă întregul Imperiu Roman și, deși voi aveți o credință mai mare decât evreii din Ierusalim, imaginea voastră despre Mesia nu este totuși mai aproape de adevăr decât a lor.

5. Mesia va stabili, într-adevăr, [o nouă împărăție pe acest pământ](#); dar nu una materială, cu sceptru și coroană, ține minte, ci o împărăție a spiritului, a adevărului și a libertății pe care ți-o dă adevărul, sub conducerea unică a iubirii!

6. Lumea va fi chemată să intre în această împărăție. Dacă va urma această chemare, va căpăta viața veșnică; dacă nu, va supraviețui așa cum este, dar se va îndrepta în cele din urmă către moartea eternă.

7. Mesia, ca Fiu ai omului, nu a venit pentru a judeca lumea, ci pentru a-i chema pe toți cei ce merg prin întunericul morții să intre în împărăția luminii, adevărului și iubirii.

8. El nu a venit în aceasta lume pentru a vă da înapoi ceea ce străbunii și regii voștri i-au lăsat pe păgâni să ia, ci numai pentru a reda oamenilor care au trăit până acum și oamenilor care vor trăi de acum înainte, ceea ce Adam a pierdut.

9. Până acum, multe suflete dezîntrupate nu au putut părăsi acest pământ. De la Adam și până astăzi, nenumărate sunt sufletele care lăncezesc în tărâmul cel întunecat al pământului, dar iată că, după ajutorul pe care li-l voi oferi Eu, ele vor putea fi după aceea complet libere, iar atunci când Eu voi urca la cer, voi deschide tuturor celor care merită porțile cerului și toți aceștia vor putea merge pe drumul către viața eternă.

10. Aceasta va fi lucrarea îndeplinită de Mesia; nu există o altă și nu este nevoie ca tu să-ți chemi luptătorii din Extremul Orient; niciodată nu voi avea nevoie de ei. Dar pentru împărăția Mea voi avea nevoie de mulți lucrători spirituali, pe care îi voi forma Eu însumi; câțiva se află deja la această masă, dar vor trebui formați mulți alții, într-adevăr și iubire.

11. Iată ce trebuie să îndeplinesc Eu. Ce crezi despre asta? Spune-Mi dacă îți place un astfel de Mesia?”

12. Negustorul Jairuth a spus: “Doamne, trebuie să mă mai gândesc la asta. Nimeni, niciodată, nu a vorbit despre un asemenea Mesia, astfel că eu cred că lumea nu va profita deloc de prezența Ta; atâta timp cât lumea va rămâne așa cum este, ea va fi dușmanul a tot ceea ce este spiritual. O să mă mai gândesc la asta”.

Capitolul 63

Sihar. Binefacerile mesei cerești și ale vinului iubirii; discuții la masă. Diferența între lege și sfatul bun. Diversele efecte ale vinului asupra omului.

1. Toți au început să bea și să mănânce; chiar și Jairuth, pierdut în gânduri, a început să mănânce și să bea destul de mult. Înfierbântat de vinul ceresc, el a simțit cum se transformă în iubire pură, astfel că Mi-a spus: “Doamne, îmi vine o idee minunată: ar fi oare posibil să am și eu un lăstar din via Ta, pentru a putea recolta un vin asemănător? Dacă aș avea acest vin în pivnițe, aș putea să transform întreaga lume și oamenii ar fi plini numai de iubire. Eu simt asta în mine, sunt un om care iubește tot ceea ce este bun, drept și frumos, dar niciodată nu aș fi crezut că aș putea simți în mine o asemenea iubire pentru toate ființele.

2. Tot ceea ce am făcut până acum, am făcut respectând justiția, întotdeauna m-am condus după lege. Puțin mi-a păsat dacă cutare sau cutare lege era bună sau rea; niciodată nu mi-am bătut capul cu asta. Pentru mine, din principiu, legea este lege, fie ea a Cezarului sau a lui Dumnezeu. Un om trebuie să respecte legea din dragoste pentru sine, pentru a nu se teme apoi de pedepsele care vor urma drept consecință a infracțiunilor sale. Legea care nu pedepsește nu este lege, ea nu este decât un sfat bun de urmat, fără nici o obligație.

3. A nu urma un sfat bun poate de asemenea să aibă urmări neplăcute, dar nu este un păcat dacă nu-i urmezi, chiar dacă are aparența unei legi; și consecințele nu lovesc pe nimeni decât numai pe cel care nu i-a urmat. Dimpotrivă însă, este un păcat să urmezi un sfat rău.

4. Cât despre lege, aceasta este altceva; fie ea bună sau rea, trebuie să mă supun, căci este lege. Dacă refuz să recunosc legea, păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu sau împotriva apărătorului binelui public și voi fi pedepsit de unul sau de altui. Rezultă limpede că eu respect legea, care este bună, prin constrângere și nu din iubire. Acum că am băut din acest nectar divin, nu văd decât iubire și aș vrea să îmbrățișez întregul pământ.

5. Mai mult, văd că acest vin ceresc are asupra tuturor același efect, astfel că aș vrea să plantez o vie întreagă din acest butuc și să dau să bea din acest vin tuturor oamenilor, pentru ca ei să devină imediat ființe de iubire!”

6. Eu am spus: “Aș putea foarte bine să-ți fac rost de lăstari care să-ți dea acest vin, dar nu vei obține efectul pe care îl dorești. Acest vin nu trezește iubirea decât dacă ea există deja în om; el trezește în schimb râul dacă în inima omului nu există iubire, iar dacă acolo nu crește altceva decât răul, omul devine un adevărat diavol, a cărui lucrare se îndeplinește cu același entuziasm pe care îl ai tu în dorința ta de a face bine.

7. De aceea, trebuie să fii atent cui îi dai să guste din acest elixir. Eu aș vrea să-ți dau acest butuc de viță-de-vie, dar trebuie să fii atent cui îi dai să bea din acest vin! Iubirea vie va da naștere multor lucruri bune, dar este mai bine ca această iubire să fie trezită de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că numai aceasta rămâne, în timp ce iubirea trezită de acest vin scade cu timpul și dispare ia fel ca efectele vinului. Gândește-te la aceasta dacă nu vrei să dai naștere la rău în loc de bine”.

8. Negustorul Jaruth a spus: “Doamne, atunci nu este deloc înțelept să plantez această viță-de-vie, pentru că este imposibil să știu dacă omul căruia îi voi da vinul ascunde în el binele sau răul și aș fi foarte încurcat dacă, în ciuda bunelor mele intenții, aș trezi răul în locul binelui dorit. Nu, nu, renunț la dorința de a planta această viță-de-vie”.

9. Eu am spus: “Mie îmi este egal. Pentru Mine este același lucru. Eu voi face ceea ce dorești, dar îți spun: toate vinurile de pe acest pământ au, mai mult sau mai puțin aceeași calitate: dă-le mai multor persoane să bea din vinul tău atât cât ai băut tu din acest elixir și vei vedea că unii vor deveni ființe pline de iubire, în timp ce alții vor avea asemenea accese de mânie și de violență, încât va trebui să-I legi. Dacă acesta este efectul vinurilor terestre, cu atât mai puternic este al celor cerești”.

Capitolul 64

Sihar. Jairuth renunță să mai bea vin și se angajează să nu mai bea niciodată. Despre îngeri și despre îndatoririle lor. Umilința este o mare binecuvântare pentru om. Îngerii din preajma oamenilor.

1. Jairuth a spus: “Doamne, iată că m-ai convins, așa cum de altfel m-am gândit de mai multe ori, să-mi abandonez viile și să alung pentru totdeauna această plăcere de la mine din casă. Învățătura Ta, pe care tocmai ne-ai arătat-o și care mi se pare dreaptă și bună, poate trezi iubirea adevărată și durabilă. Răul trebuie ascuns la spate. Renunț la toate viile mele și, după acest vin ceresc, mă angajez să nu mai beau niciodată vin pământesc. Ce spui de propunerea mea?”

2. I-am răspuns: “Nu pot nici s-o laud, nici s-o condamn, fă așa cum crezi că este mai bine! Dacă este bine pentru sufletul tău, fă ceea ce ți se pare mai bine! În rest, ești demn să primești de la Mine toate lucrurile bune de care ai nevoie, fiindcă ești drept și perseverent în bine și pentru că ți-am promis acest lucru”.

3. Jairuth a spus: “Doamne, rămâi la mine, cu toți ai Tăi, sau lasă-mi măcar unul sau doi dintre băieții Tăi pentru a mă învăța ce este iubirea și înțelepciunea”.

4. Eu i-am răspuns: “Nu pot să-ți satisfac prima cerere, căci mai am încă multe de făcut pe acest pământ, dar accept să-ți las doi dintre acești băieți, pe care poți să ți-i alegi chiar tu. Dar va trebui ca tu și familia ta să fiți atenți să nu comiteți nici un păcat, pentru ca acești tineri să nu devină niște judecători cumpliți și să nu părăsească locuința voastră în cea mai mare grabă. Să știi că acești băieți sunt îngerii lui Dumnezeu: ei îi pot vedea chipul în orice clipă”.

5. Jairuth a spus: “Oh, Doamne, iată încă un lucru cu gust amar; cine poate prevedea că nu va păcătui niciodată cu gândul, fapta sau cuvântul? Nu va fi prea ușor să rămâi în preajma a doi judecători cărora nu le scapă nimic! Renunț așadar și la această dorință și prefer ca totul să rămână ca înainte”.

6. I-am spus: “Bine, cum dorești, ești liber, nimeni nu te va obliga să faci ceva anume, poți să fii sigur”.

7. Jairuth a spus: “Nu, acești tineri, acești adevărați îngeri ai lui Dumnezeu, sunt prea adorabili și prea frumoși! Mi se pare imposibil să comiți un păcat în prezența lor și, de vreme ce este posibil, am să păstrez doi, în orice caz”.

8. Eu am spus: “Bine, bine, doi îngeri vor rămâne lângă tine și vor putea fi văzuți în casa ta, atât timp cât se vor simți bine aici. Prietenul meu Jonael te va învăța cu conștiinciozitate căile Mele. Atât timp cât vei rămâne pe aceste căi împreună cu familia ta, vor rămâne și ei cu tine și te vor sluji în toate; îți vor proteja casa de toate relele. Dar dacă părăsești căile Mele, ei te vor părăsi la rândul lor, pe tine și întreaga ta casă!”

9. Jairuth a spus: “Bun, să ne oprim aici. Niciodată, nimeni nu va mai gusta vin în casa mea, iar banii astfel economisiți vor fi dați romanilor pentru impozitele săracilor, pe care am promis că le voi plăti timp de zece ani. Cât despre strugurii din viile mele, am să-i usuc pentru a face din ei stafide și voi vinde restul. Este bine așa?”

10. Eu am spus: “Perfect, tot ce vei face din iubire pentru Mine și pentru aproapele tău - care este frate cu tine -, va fi drept și just”.

11. Am chemat atunci doi băieți-ângeri și i-am prezentat lui Jairuth, spunându-i: “Aceștia doi îți plac?” Plin de încântare la vederea lor, Jairuth a spus: “Doamne, dacă Tu mă crezi demn de această grație, mă simt cuprins de o fericire infinită, până în adâncul inimii mele. Mă simt cu adevărat nedemn să primesc o asemenea grație din cer, dar am să mă străduiesc din toate puterile să devin din ce în ce mai demn, pentru ca voința Ta sfântă să se împlinească și în ceea ce mă privește”.

12. La rândul lor, cei doi tineri (îngerii) au spus: Voința Domnului este însăși viața și existența

noastră. Noi avem cu prisosință forța și puterea de a fi cei mai activi colaboratori, acolo unde această voință se manifestă și operează în fiecare clipă. Puterea noastră se întinde asupra tuturor creaturilor vizibile, pământul este pentru noi un grăunte de nisip, soarele un bob de mazăre în mâna unui uriaș și toate apele pământului nu reușesc să ne ude părul de pe cap. O suflare de-a noastră face să tremure întreaga armată de stele, dar puterea nu ne este dată pentru a ne lăuda și a ne umfla pieptul în fața marii slăbiciuni a oamenilor, ci pentru a-i sluji pe oameni, după voința lui Dumnezeu. Prin urmare, noi vrem și putem să te slujim, după voința Domnului, atât timp cât tu îl vei recunoaște, îl vei accepta și îl vei slăvi. Dacă îl vei abandona, ne vei abandona de asemenea și pe noi, căci noi nu suntem altceva decât voința personificată a Domnului Dumnezeu. Cine ne abandonează, va fi de asemenea abandonat de noi. Noi îți spunem asta acum, în prezența Domnului, al cărui chip î! contemplăm în fiecare clipă și de ia care așteptăm orice semn tăcut care ne cheamă către o nouă acțiune și care ne întărește”.

13. Jairuth a spus: “Copii adorabili, vă înțeleg și îmi dau bine seama că în. voi se află o forță necunoscută de către noi, cei muritori. Dar eu am altceva ce pare să vă lipsească vouă; eu pot să mă laud în fața voastră cu umilința mea, în care nu există nici forță, nici putere, dar în această umilință se află forța de a putea recunoaște, accepta și îndeplini voința Domnului.

15. Nu pe măsura voastră, bineînțeles, dar Domnul nu-mi va da să duc o povară peste puterile mele și astfel, umilința mea este pentru mine o onoare, pentru că este cunoscut faptul că umilința omului îndeplinește, în cele din urmă, aceeași voință a lui Dumnezeu ca și voi, cu forța și puterile voastre nemăsurate.

16. Și, dacă L-am înțeles bine până aici pe Domnul, se prea poate ca, în cele din urmă, Domnul să prefere acțiunile copiilor Săi umili; și forța activă a marilor spirite puternice din ceruri va trebui să se supună umilinței copilașilor de pe acest pământ, dacă vor să se așeze la masa celor mici, pentru că dacă Domnul vine la cei mici, va face din ei ființe puternice, se pare!”

17. Îngerii au răspuns: “Da, da, sigur, ai dreptate; recunoaște voința Domnului și acționează în consecință și vei avea în tine forța noastră și puterea noastră, care nu sunt altele decât voința pură a Domnului Dumnezeu. Noi nu avem nici forță, nici putere; toată forța noastră, toată puterea noastră nu sunt decât îndeplinirea voinței lui Dumnezeu în noi și prin noi”

18. Eu am spus: “Așa este, aveți dreptate de ambele părți. Iată-ne întremați; dacă sunteți de acord, ne vom ridica de la masă pentru a ne continua drumul”. La aceste cuvinte s-au ridicat cu toții, au adus mulțumiri și au părăsit împreună cu Mine palatul.

Capitolul 65

Sihar. Jairuth îl însoțește pe Domnul. Protecția îngerilor; soldații romani.

1. Jairuth își dorea să-Mi petrec toată ziua la el. Dar Eu i-am explicat că mai erau încă, în regiune, numeroși bolnavi pe care doream să-i văd. Atunci, Jairuth M-a întrebat dacă ar putea să Mă însoțească măcar până în oraș, iar Eu am fost de acord. El a pornit la drum și i-a rugat pe cei doi băieți-îngeri să binevoiască să-l însoțească.

2. Dar cei doi băieți-îngeri i-au spus: “Este mai bine pentru tine să rămânem aici, pentru că oaspeții care sunt în grădină te-au denunțat romanilor că ești agitator; fără noi, casa ta ar fi în primejdie; înțelegi?”

3. La această veste, Jairuth - înnebunit - a întrebat foarte afectat ce nemernic a putut să-i informeze pe romani și ce anume l-a îndemnat să-o facă!

3. Unul dintre îngeri i-a răspuns: “Iată: la Sihar trăiesc negustori mai puțin fericiți decât tine; ei nu-și pot construi castele și nu pot obține ținuturi întregi, așa cum ți-ai cumpărat tu în Arabia, pe țărmul Mării Roșii; acești negustori sunt geloși pe fericirea ta terestră și vor să te piardă. Ei ar reuși de data asta, dacă nu am fi noi aici. Dar cum noi te protejăm, în numele Domnului, nici un fir de păr de

pe capul tău nu va fi atins; totuși, să nu lipsești mai mult de trei zile de acasă”.

4. Liniștit, Jairuth s-a grăbit să părăsească palatul împreună cu Mine.

5. În timp ce traversam curtea palatului, o trupă de soldați înarmați cu săbii s-a oprit înaintea noastră, interzicându-ne să înaintăm. Atunci, M-am îndreptat Eu însuși către ei și le-am arătat permisul de liberă trecere de la Nicodim. Șeful lor a spus: “Este inutil să arătați un permis de liberă trecere, de vreme ce sunteți suspectați de răzvrătire împotriva Romei!”

6. Eu am răspuns: “Ce vrei de la noi? Insolența nerușinată și minciunile unui grup de invidioși au fost de ajuns pentru a te face să pornești la drum? Dar eu îți spun că nu este nimic adevărat din toate acestea! Dacă ai plecat o ureche la o minciună, apleacă atunci cealaltă ureche în fața adevărului, pentru care vei găsi aici mai mulți martori decât ai putut găsi în oraș pentru minciuna sfruntată a unui grup de invidioși haini!”

7. Șeful romanilor a spus: “Aceste tertipuri inutile nu au nici o valoare! Tribunalul va hotărî de care parte este adevărul; lăsați-vă duși la tribunal, fără a opune rezistență, dacă nu vreți să facem uz de forță!”

8. Eu i-am spus: “Iată palatul al cărui stăpân v-a fost denunțat ca provocator. Mergeți să vedeți dacă găsiți rebeliunea de care vorbiți. Dacă vreți să ne forțați să vă urmăm la tribunalul vostru nedrept, atunci și noi vom folosi forța cu voi și vom vedea cine va fi mai rapid. Faceți cum vreți, căci timpul Meu nu a venit încă. V-am spus, nu am greșit cu nimic; cine are dreptate, trebuie să se apere orice-ar fi, prin cuvânt și prin fapte!”

9. Șeful s-a uitat la suita Mea numeroasă și a dat ordin să fim arestați și legați. La început, mercenarii și lăncierii săi au încercat să pună mâna pe băieții-îngeri. Aceștia le-au scăpat însă cu atâta abilitate încât soldații nu au putut prinde nici unul. După ce mercenarii și lăncierii au fost astfel împrăștiați ca urmare a tentativei lor de a pune mâna pe băieții-îngeri, fiind risipiți în toate părțile, M-am adresat comandantului trupei: “Mi se pare că-ți va fi greu să pui mâna pe noi!” Șeful a vrut atunci să Mă lovească cu lancea, dar un înger i-a înșfăcat-o în aceeași clipă, făcând-o să zboare prin aer.

10. I-am spus atunci comandantului: “Cu ce vrei tu să Mă lovești și să Mă rănești pe Mine?” Turbat de mânie, comandantul bandei a răspuns: “Puterea Romei va fi în cele din urmă respectată; voi raporta la Roma și veți vedea ce veți păți dacă mai continuați. Nu va mai rămâne piatră peste piatră!”

11. Eu i-am arătat atunci că băieții-îngeri i-au legat fedeleș pe toți mercenarii și lăncierii săi. Văzând aceasta, el a început să-i invoce pe Zeus, Marte și chiar furiile, pentru a-l proteja de o asemenea ofensă.

12. Le-am cerut atunci băieților să-i dezlege pe mercenari și pe lăncieri - ceea ce ei au făcut imediat -, după care i-am spus comandantului: încă mai dorești să-ți dovedești puterea?” Șeful a spus: “Acești tineri trebuie să fie zei; altfel nu ar putea să învingă atât de ușor, cu mâinile goale, niște războinici atât de buni”.

13. Am spus la rândul Meu: “Da, da, ție ți se par zei; așa că lasă-ne să ne continuăm drumul și du-te să percheziționezi castelul; în caz contrar, va fi rău pentru tine!”

14. Șeful a spus: “Recunosc că sunteți nevinovați și vă dau voie să vă urmați drumul. Voi, soldații mei, mergeți la palat, intrați peste tot, de la un capăt la altul și nu lăsați pe nimeni să iasă până nu ați fost pretutindeni. Eu vă aștept aici”. Unul din subordonații săi i-a spus: “De ce nu vrei să vii cu noi să controlezi acest castel?” Dar comandantul a spus: Vezi bine că mi-am pierdut spada; fără spadă, această vizită nu este valabilă”. Subordonatul i-a răspuns: “Nici noi nu stăm mai bine, cum arătăm fără săbii?” Șeful: “Cum și voi sunteți dezarmați? E de rău; fără arme, nu putem face nimic! Hm, ce să facem?”

15. Le-am spus atunci: “Săbiile voastre sunt la poalele aceluia cedru, acolo, în mijloc! Mergeți să le căutați, noi nu ne temem de voi nici dacă sunteți înarmați”. La aceste cuvinte, toți au alergat să-și ia săbiile.

Capitolul 66

Sihar. Vindecarea unui paralytic. Recunoștința acestuia și salturile sale de bucurie. Soldații romani sunt puși pe fugă.

1. Ne-am urmat apoi drumul către răsărit și am ajuns la un sătuc, la douăzeci de stade (n.t. aproximativ trei kilometri și jumătate) de palat. Tot satul ne-a întâmpinat prietenește și oamenii ne-au întrebat amabili ce ar putea să facă pentru noi? Eu le-am spus: “Nu sunt bolnavi printre voi?” Ei au încuviințat și au spus: “Ba da, avem un paralytic”.

2. Eu am spus: “Aduceți-Mi-l aici pentru a-l vindeca”. Cineva a spus: “Doamne, va fi greu; acest paralytic este atât de contractat că nu-și mai poate părăsi patul de trei ani, iar acesta este greu de transportat, căci este fixat de sol. Nu poți Tu să vii lângă bolnav?” Eu am spus: “Dacă patul este greu de adus, așezați bolnavul pe o rogojină ca să-l puteți aduce”. Câteva persoane au fugit în casă, l-au înfășurat într-o rogojină și l-au adus în stradă, spunând: “Doamne, iată bolnavul!”

3. Eu l-am întrebat pe bolnav dacă el crede că Eu pot să-l vindec. El M-a privit atunci, spunând: “Dragă prietene, dai impresia că poți, pari a fi un adevărat Mântuitor, da, da, cred!”

4. Eu i-am spus: “Ei, bine! Ridică-teși mergi, credința ta te-a vindecat; dar pe viitor ferește-te să mai păcătuiești, dacă nu vrei să cazi paralyzat pentru a doua oară, chiar mai rău”.

5. Imediat, bolnavul s-a ridicat, a scuturat rogojina și a început să meargă. Când a văzut că este complet vindecat, el a căzut la picioarele Mele, Mi-a mulțumit și a spus: “Doamne, în Tine este o forță mai mare decât cea a unui om. Lăudată fie puterea lui Dumnezeu în Tine! Oh!”

6. Binecuvântat să fie corpul care Te-a purtat și de trei ori binecuvântat să fie sânul care Te-a hrănit!”

7. Eu i-am spus: “Binecuvântați să fie cei care ascultă și care pun în practică Cuvântul Meu, păstrându-l în inima lor”. Bolnavul: “Doamne, unde putem auzi Cuvântul Tău?”

8. Eu: îl cunoști pe Marele Preot Jonael din Sihar, care face sacrificii pe Muntele Garizim? Iată, el cunoaște Cuvântul Meu, du-te și caută-l și el te va învăța”. Omul vindecat a spus: “Când pot să-l găsesc acasă? Eu am spus: “Iată-l aici, lângă Mine, întreabă-l chiar tu, îți va răspunde!”

9. El s-a întors atunci către Jonael și l-a întrebat: “Nobile Mare Preot al lui Dumnezeu, de pe Muntele Garizim, când pot să te găsesc acasă?”

10. Jonael i-a răspuns: “Până acum, trebuia să stai culcat și să suporti boala cu răbdare; acum nu mai ai nimic de făcut acasă, rămâi cu noi astăzi și ascute-ți urechile; se vor mai petrece multe lucruri și mâine vei afla mai multe!

10. Omul vindecat a spus: “Vă voi urma cu bucurie, dacă mă considerați demn să merg alături de voi. A trebuit să lăncezesc trei ani pe patul durerii și iată-mă dintr-o dată vindecat de răul ăsta blestemat printr-un miracol divin! Simt acum ce înseamnă să fii sănătos și ce bucurie este să poți alerga cu propriile-ți picioare. Aș vrea să sar și să dansez la fel ca David, care își cânta laudele și recunoștința sa față de Dumnezeu!”

11. Jonael a spus: “Dă-i drumul, fă-o aici sub ochii noștri, ca să se îndeplinească Scriptura: 'Paralyticul va sări ca un căprior!'”

12. Omul vindecat a aruncat atunci rogojina sa, a mers în fața adunării și a început să sară de bucurie, strigând fără nici o reținere; la două sau trei stade (n.t. aproximativ patru-cinci sute de metri) depărtare, el i-a întâlnit pe mercenarii și lăncierii romani învinși de cei doi băieți-îngeri rămași la palat. Romanii l-au întrebat ce face. Dar el, fără a se lăsa tulburat, dând impresia că nu-l ia în seamă pe comandantul lor, a continuat să danseze și să sară de bucurie, după care a spus: “Dacă omul devine vesel, trupa se întristează; bucuria omului îi face pe soldați nefericiți Ura! Ura!” Și omul vindecat și-a văzut de drum. Mânios, comandantul romanilor i-a spus să tacă.

13. Dar convalescentul a spus: “De ce vrei să-mi interzici să mă bucur? Am stat trei ani paralyzat la pat. Ai venit tu oare, să-mi zici: 'Ridică-te și umblă? Aș fi eu vindecat așa cum sunt și te-aș fi luat eu drept un zeu, ceea ce nu ești? Nu ai nici măcar o mică parte din puterea pe care o are noul meu învățător. Eu îl ascult pe Stăpânul cel puternic. Ura! Ura!”

14. Șeful l-a amenințat atunci că îl va pedepsi dacă nu va înceta să se mai dea în spectacol.

Dar doi băieți-îngerii au apărut imediat, veseli și i-au spus: “Nu te lăsa tulburat în bucuria ta!”

15. Văzându-i pe cei doi adolescenți, pe care i-a recunoscut imediat, comandantul roman a strigat la trupele sale dezarmate: “Fugiți, iată încă doi servitori ai lui Pluto!”

16. La această comandă, întreaga legiune, prinsă în capcană, a luat-o la fugă, sfârâindu-le călcâiele, cum nu se mai văzuse vreodată! Convalescentul dansa și cânta în continuare, strigând după soldații care fugeau: “Ura! Ura! Când omul este fericit, trupa e tristă; fericirea omului îi face pe soldați nefericiți”. După care s-a liniștit, s-a alăturat lui Jonael și i-a spus: “Prietene, dacă nu te deranjează să vorbim pe drum, spune-mi ce știi despre Cuvântul Domnului care mi-a redat sănătatea. Dacă vreau să mă supun acestui Cuvânt, trebuie să-l cunosc”.

17. Jonael i-a răspuns: “Iată, ne apropiem de un sat care nu este altceva decât o vizuină, cum zic romanii. Vom vedea ce va face Domnul. Vino cu noi în oraș, vei putea locui la mine sau la Irhael cât vei dori și vei afla totul! Nu suntem prea departe de oraș; satul pe care îl zărești aparține de el, dar romanii l-au făcut o comună independentă de Sihar, pe care au înconjurat-o cu un gard de uluci. Această comună nu este prea mare; o poți traversa cu trei mii de pași și noi nu suntem decât la șapte stade (n.t. aproximativ un kilometru și ceva) de primele case din Sihar. Mai ai deci încă puțină răbdare și dorința ta va fi îndeplinită”.

18. “Oh - a spus convalescentul - pe Avraam, Isaac și Iacov, dacă această vizuină este tabăra romanilor, totul va merge rău; nu cred că acel comandant roman, care tocmai a luat-o la fugă, cu călcâiele sfârâind, va avea prea mult respect pentru noi!”

19. Jonael a spus: “Să avem încredere în Domnul, care este cu noi! El va face tot ce trebuie. Văd deja o trupă de soldați care ne vine în întâmpinare cu un steag alb, ceea ce este un semn bun!”

20. Convalescentul a spus: “Da, dacă n-o fi un șiretlic de război! Doar îi știm pe soldații greci și romani!”

Capitolul 67

Discuții despre Mesia. Satana și ordinea divină. Domnul anunță noua poruncă a iubirii. Murmurul blând al lui Dumnezeu.

1. Jonael a spus: “Împotriva puterii omenești, aceste tertipuri ar putea da vreun rezultat, dar ele nu pot face nimic împotriva puterii lui Dumnezeu. Iubirea este singura forță care îl poate îndupleca pe Dumnezeu. Restul nu este decât o mână de paie în vânt. Așa că nu te neliniști! Dumnezeu este cu noi, cine poate fi atunci împotriva noastră?”

2. Convalescentul a spus: “Da, da, ai dreptate; dar Dumnezeu a fost, fără îndoială, alături de Adam și totuși Satana a știut să-l corupă, iar Mihail a trebuit să abandoneze corpul lui Moise Satanei, după trei zile de luptă. Dumnezeu este desigur atotputernic, dar Satana este plin de șiretenie și știe cum să-i atace pe oamenii lui Dumnezeu, în prezența tigrului, trebuie să fii atent; să nu respiri decât după ce animalul a fost ucis!”

3. Jonael a spus: “Ai dreptate în felul tău, dar gândește-te că odinioară Domnul l-a lăsat în pace pe Satana; **fiind primul spirit creat, el a avut tot timpul să-și încerce libertatea, fiindcă era nu numai primul, ci și cel mai mare dintre spirite.**

4. Dar această perioadă s-a încheiat și prințul întunericului va fi legat; nu va mai putea să se miște la fel de liber cum a făcut-o până în prezent!

5. Dacă iubirea lui Dumnezeu rămâne în noi, noi putem trăi fără teamă pe acest pământ, unde ne-am aflat până acum sub jugul legii!

6. Legea înțelepciunii a domnit de la Adam până la noi și, pentru a îndeplini această lege, erau necesare o înțelepciune și o voință uriașe.

7. Dar Dumnezeu a văzut că oamenii nu puteau respecta legea înțelepciunii. Astfel că a venit El însuși pe pământ, pentru a ne da noua poruncă a iubirii, mai ușor de pus în practică; pentru că, prin

legea înțelepciunii, Dumnezeu nu lăsa să apară în fața oamenilor decât lumina Sa, care coboară de la El la oameni, dar care nu este El însuși; în timp ce - prin iubire - Dumnezeu vine El însuși la oameni și locuiește în ei în toată plenitudinea adevărului Său, făcându-i astfel pe aceștia întru totul asemănători cu El. Astfel, nu mai este posibil ca Satana să-l supună pe om prin vicleniile sale, pentru că spiritul lui Dumnezeu din om cunoaște vicleniile ascunse ale Satanei și are suficientă putere pentru a face praf atacurile sale.

8. Profetul Ilie a anunțat starea actuală a omului atunci când a descris murmurul blând al lui Dumnezeu trecând prin fața peșterii. Dumnezeu nu mai este vijelia și focul.

9. Dumnezeu este acest murmur dulce al iubirii omului pentru Dumnezeu și pentru aproapele său; Dumnezeu nu mai este furtuna înțelepciunii sau sabia strălucitoare a Legii!

10. Și cum Dumnezeu însuși este cu noi toți și printre noi, nu mai avem a ne teme de vicleniile Satanei, așa cum, din nefericire, a fost adeseori cazul în trecut. Acum poți privi în față tigru roman însetat de sânge; nu ai văzut adineauri o legiune întreagă luând-o la fugă de le sfârșiau călcâiele în fața acelor doi adolescenți? Un mare număr din acești băieți ne însoțesc și noi să ne temem de acești romani care ne întâmpină cu steagul alb? Într-adevăr, îți spun, să nu-ți fie teamă de nimic, chiar dacă ți se pare că visezi!”

11. La aceste cuvinte, convalescentul a făcut ochii mari și a spus: “Ce spui, Dumnezeu este printre noi? Credeam că acest om care ne-a ajutat este pur și simplu Mesia Cel Făgăduit! Dar ce, pentru tine, Dumnezeu și Mesia sunt una și aceeași Ființă?”

12. Aș vrea să cred că Mesia are mai multă putere decât toți profeții la un loc, dar că Dumnezeu și Mesia sunt una și aceeași Ființă nu m-aș fi putut gândi niciodată și nici nu aș fi îndrăznit s-o spun! Scriptura ne învață că nu trebuie să ne facem nici o imagine despre Iehova, iar tu spui că acest om, care are într-adevăr toate calitățile pentru a fi Mesia, este Dumnezeu în carne și oase? Bine, atunci este în regulă, dacă asta nu te șochează pe tine, care ești un Mare Preot!

13. De când am fost vindecat, m-am gândit că Mesia este vreun zeu cu totul deosebit. După scriptură, toți suntem mai mult sau mai puțin zei, dacă respectăm Legea; dar dacă El este Dumnezeu însuși, atunci trebuie să mă comport altfel; El m-a vindecat și trebuie să-i mulțumesc altfel”.

14. Convalescentul a vrut să vină la Mine, dar Jonael l-a împiedicat, spunându-i să o facă la Sihar. Convalescentul a acceptat, foarte mulțumit.

Capitolul 68

Sihar. Delegația romană. Convorbirea între patru ochi dintre Iisus și căpitanul roman. Despre adevărul oamenilor și cel al larvelor umane. Despre desăvârșire. Succesorii Domnului.

1. Delegația soldaților romani ni s-a alăturat și comandantul lor Mi-a înmănat o cerere a căpitanului, comandantul suprem al taberei, care Mă ruga să uit tot ce s-a întâmplat și să le cer celor care Mă urmau să promită că nu vor povesti nimic, pentru a evita necazurile, care oricum nu ar fi folosit nimănui; era în interesul tuturor să devină mai degrabă prieteni decât dușmani ai căpitanului roman. Jairuth a fost de asemenea rugat să păstreze tăcerea asupra incidentului care avusese loc și a fost asigurat că pe viitor va avea pace în casă. În rest, comandantul M-a rugat să merg să-l vizitez la domiciliul său, căci el dorea să-Mi vorbească în secret despre lucruri importante.

2. Eu am răspuns purtătorului biletului: “Spune-i comandantului tău că va primi ceea ce-Mi cere, dar Eu nu voi merge la locuința lui; dacă vrea să vorbească în secret cu Mine despre lucruri importante, să Mă aștepte la poarta acestei comune și îi voi spune ce dorește să știe”.

3. La aceste cuvinte, delegația s-a retras și a mers să-i raporteze comandantului roman ceea ce am spus. Șeful lor a venit imediat la poarta comunei, cu câțiva subordonați aleși de el.

4. Jairuth M-a întrebat dacă este cazul să luăm în serios această invitație; el cunoștea șiretenia acestui căpitan, din cauza căruia mulți trecuseră în lumea de dincolo.

5. Eu am spus: “Dragă prietene, Eu îl cunosc și știu de ce este capabil. Dar băieții-îngeri i-au inspirat un respect de nezdruncinat, el îi ia drept duhuri, iar pe Mine drept un fiu al lui Jupiter; ar vrea să știe care este adevărul. Știu ce să-i spun”.

6. Jairuth a fost mulțumit. Am ajuns la poartă, unde căpitanul ne aștepta deja cu ofițerii săi. El a înaintat, M-a salutat amabil și a trecut imediat la subiect.

7. M-am îndreptat atunci către el, spunându-i: “Prietene, servitorii Mei nu sunt duhuri și Eu nu sunt fiul lui Zeus; acum ai aflat tot ce doreai să știi!”

8. Comandantul a rămas foarte surprins să constate că Eu puteam să aflu atât de ușor gândurile sale, pe care nu le cunoștea nimeni.

9. El a rămas mut de uimire timp de câteva clipe, apoi M-a întrebat încă o dată: “Dacă nu ești fiul lui, atunci spune-mi, cine ești tu și cine sunt de fapt servitorii tăi? În nici un caz nu sunteți oameni obișnuiți; mi-ar plăcea să vă aduc omagiile pe care le meritați!”

10. Eu i-am răspuns: “Orice om care întreabă ceva cu sinceritate și franchețe merită un răspuns. Tu M-ai întrebat cu sinceritate și franchețe, așa că meriți un răspuns. Iată-l: Eu sunt în primul rând Cel pe care-l vezi în fața ta, adică un om cum sunt mulți pe acest pământ, este adevărat, care îmi seamănă; cu toate acestea, ei nu sunt oameni, ci larve umane. Cu cât un om autentic se apropie mai mult de desăvârșire, cu atât are mai multă forță și putere în cunoașterea sa și în voința sa de acțiune”.

11. Comandantul a spus: “Înseamnă că orice om poate deveni desăvârșit la fel ca tine?”

12. Eu am spus: “Oh, da! Dar numai dacă, pentru a se desăvârși, urmează învățătura Mea!”

13. Căpitanul a spus: “Atunci vrem să-ți ascultăm învățătura; în conformitate cu care trebuie să trăim și să acționăm”.

14. Eu: “Aș putea foarte bine să-ți dau aceste învățături dar nu ți-ar fi de prea mare folos, pentru că nu le-ai urma. Atâta timp cât vei fi aici trimisul Romei, învățătura Mea nu te va putea ajuta. Pentru a Mă urma, trebuie să părăsești totul; în caz contrar, este imposibil să trăiești după învățătura Mea”.

15. Comandantul a spus: “Da, da, ar fi foarte dificil. Totuși, mi-ai putea da câteva sfaturi fundamentale. Am deja anumite cunoștințe în diverse domenii și am puterea de a înțelege; de ce nu aș putea lua cunoștință de învățătura ta? Poate că aș putea să o aplic într-o oarecare măsură !”

16. Eu i-am răspuns: “Prietene, dacă învățătura Mea este să Mă urmezi și nu există altă posibilitate de a intra în împărăția desăvârșirii Mele, cum vrei să o îndeplinești?”

17. Comandantul a spus: “Asta pare destul de curios. Dar trebuie să fie ceva în toate astea! Lasă-mă să mă gândesc un pic!”

18. Comandantul s-a gândit o vreme, după care a spus: “De fapt, este vorba să te urmez ca persoană, sau din punct de vedere moral?”

19. Eu: “A Mă urma în persoană implică de la sine angajamentul moral. Este de preferat ca angajamentul personal să urmeze angajamentul moral. Dar dacă angajamentul personal are urmări incompatibile cu funcția oficială, angajamentul moral este suficient. Trebuie însă ca în profunzimile conștiinței tale să existe această iubire pentru Mine și pentru toate ființele umane, care este însăși baza adevărului, fără de care angajamentul moral nu are nici o valoare! Înțelege?”

20. Comandantul a spus: “Nu îmi este clar un lucru: ce trebuie să fac atunci cu frumoșii mei zei? Strămoșii mei credeau în ei. Este bine să urmez în continuare credința strămoșilor mei sau trebuie să încep să cred în Dumnezeu evreilor?”

Capitolul 69

Sihar. Iluzia divinităților. Despre valoarea și esența adevărului. Drumul adevărului. Adevăratul nod gordian: secretul iubirii. Capul și inima - cheie și sălaș al adevărului.

1. Eu am spus: “Asta nu ține nici de strămoșii tăi, nici de zeii pe care îi venerau ei; strămoșii

tăi au murit de mult timp iar zeii lor nu au existat niciodată, decât în imaginația poezilor. Numele și imaginea lor nu corespund nici unei realități. Nu este nimic rău să renunți la credința iluzorie pe care o ai în zeii tăi, pentru că ei nu pot nici să-ți întărească sufletul, nici să-ți fortifice corpul, în realitate, ei pur și simplu nu există. Contează numai adevărul pur, după care, cu care și în care trebuie să trăiești!

2. Dacă trăiești din minciuni, viața ta este făcută atunci numai din minciuni și nu ajungi niciodată la nimic. Dar dacă viața ta provine din adevăr, ea este una cu adevărul, totul devine real și adevărat în viața ta. Nimeni nu poate descoperi adevărul în minciună, fiindcă în minciună totul este minciună. Cine se naște din nou din spiritul adevărului, devine el însuși adevăr, un adevăr perfect, iar în inima lui, minciuna face loc adevărului.

3. Cel ce recunoaște că minciuna este minciună, trăiește într-un adevăr, pentru că a ști să recunoști minciuna este de asemenea un adevăr, înțelegi?”

4. Comandantul a spus: “Prietene, ce spui este drept, înțelepciunea ta este profundă; dar unde se găsește marele adevăr și ce este el? Lucrurile sunt așa cum le vedem noi? Ochiul negrului le vede altfel? Un anumit fruct este dulce pentru unul și amar pentru altul. Diversele rase umane vorbesc limbi diferite; care este cea adevărată, care este cea bună? În felul lui, orice om are fără îndoială dreptate, dar un adevăr comun și general nu poate exista, după părerea mea; și dacă există unul, arată-mi-l, spune-mi unde se găsește el? În ce constă el?”

5. Eu i-am răspuns: “După părerea mea, acesta este faimosul nod gordian pe care nimeni nu l-a putut desface înaintea celebrului erou macedonean!

6. Ceea ce tu privești cu ochiul cărnii (trupului), este asemănător cărnii (trupului), provine din carne (materie), care este prin natura ei instabilă și perisabilă. Cum ar putea ceea ce este instabil și perisabil să-ți dea substanța adevărului imuabil și etern?”

7. Nu există decât un singur lucru adevărat în om și acest lucru unic este iubirea, adevăratul foc al lui Dumnezeu, care sălășluiește în inimă. Numai în această iubire se află adevărul, pentru că în om, iubirea stă la baza oricărui adevăr într-un Dumnezeu și prin Dumnezeu.

8. Dacă vrei să te cunoști pe tine însuși sau vrei să vezi lucrurile în conformitate cu adevărul absolut, trebuie să privești și să cunoști totul în conformitate cu unicul fundament veritabil al ființei tale; tot restul este iluzie. Capul omului și tot ceea ce conține el face parte din acest nod gordian pe care nimeni nu a reușit să-l dezlege metodic!

9. Numai cu puterea indestructibilă a spiritului iubirii poate omul să taie acest nod în inima sa și poate începe să gândească, să vadă și să înțeleagă cu inima sa. Această cale nouă îi permite omului să ajungă la adevărul ființei și al existenței sale, adevărul oricărei ființe și al întregii existențe!

10. Capul tău poate inventa un număr nesfârșit de zei, dar ce sunt ei? Îți răspund Eu; ei nu sunt decât imagini iluzorii, produse de mecanismul dereglat al creierului tău. În inima ta nu vei găsi decât un singur Dumnezeu adevărat, fiindcă iubirea în care l-ai găsit pe acest Dumnezeu unic este adevărul însuși.

11. Nu poți găsi adevărul decât căutând adevărul; capul tău a căutat destul dacă ți-a dat cheia adevărului. Tot ceea ce te îndeamnă și te împinge spre iubire poate fi o cheie a adevărului. Urmează deci acest impuls și acest avertisment, mergi către iubire cu toată inima și vei găsi astfel adevărul, care te va elibera de orice iluzie”.

Capitolul 70

Rolul creierului și rolul inimii. Să nu-ți judeci, ci să-ți iubești aproapele. Acolo unde nu este iubire, nu este nici adevăr. Mânia este o judecată, deci o lipsă a iubirii. Moartea sufletului.

1. Domnul: “Un exemplu va face ca totul să îți apară mai clar.

2. Iată, ai câțiva oameni sub comanda ta, care nu s-au supus ordinilor tale și trebuie să fie

pedepsiți. După lege, îi interoghezi și, prin tot felul de întrebări abile, cauți să-i faci să mărturisească. Dar ei neagă tot ceea ce tu te străduiești să scoți de la ei; de vreme ce ei neagă totul, nu poți decât să-i condamni fără mărturisirea lor, pe baza martorilor adeseori prea puțin credibili, care poate nu spun adevărul. Astfel, tu accepți să aplici aceeași judecată și pentru cel drept și pentru cel netrebnic.

3. Acum, imaginează-ți că nu ești judecător, ci un om plin de iubire pentru frații săi, care au păcătuit împotriva ta; trezește în inima lor iubirea pentru aproapele lor și acești păcătoși vor recunoaște sincer, plini de regrete și lacrimi, că au păcătuit împotriva ta. Anulează atunci condamnarea, fiindcă nici o condamnare nu este adevăr, ea nu vine de fapt din iubire, ci din mânia legilor și din mânia legiuitorilor. Mânia este o judecată, în judecată nu există iubire; acolo unde lipsește iubirea, lipsește și adevărul.

4. Așa că agață-te numai de iubire, acționează în adevărul acesteia, cu forța sa și vei găsi pretutindeni adevărul și vei vedea că nu există decât un singur adevăr, care nu domnește numai pe pământ, ci în tot infinitul.

5. Dacă vrei să trăiești astfel printre oameni, Mă vei urma din punct de vedere moral și, în acest fel, vei lupta pentru viața eternă. Dar dacă rămâi așa cum ești, în mormântul tău nu va exista decât noapte, gol și minciună, moartea spiritului iubirii și moartea adevărului.

6. Vezi tu, această viață terestră este foarte scurtă, fiind urmată apoi de eternitatea infinită; dacă adevărul nu a devenit viu în tine, vei rămâne întins în mormânt ca și cum ai fi căzut.

7. Acum știi tot ceea ce îți este necesar; dacă vrei să afli mai multe, mergi la Sihar, când ai prilejul, să-l vezi pe Marele Preot Jonael. Acesta îți va spune tot ce a învățat, a văzut și a înțeles de la Mine. Procedează astfel și vei fi foarte fericit”.

8. Pătruns de adevărul cuvintelor Mele, comandantul a spus: “Prietene, am înțeles din discursul tău că ești un înțelept printre înțelepții acestui pământ și voi face tot ce m-ai sfătuit, dar aș mai vrea să-mi spui cine ești Tu de fapt! Pentru că, făcând abstracție de rușinoasa înfrângere pe care băieții care te însoțesc mi-au adus-o și pe care nu pot să mi-o explic decât acceptând faptul că acești tineri care au fost capabili să mă pună pe fugă sunt zei sau duhuri din cer, recunosc după înțelepciunea Ta fără pereche că trebuie să fii mai mult decât un om obișnuit; fără îndoială, ai spus și ai explicat deja discipolilor Tăi cine ești, dar vezi Tu, vorbind foarte serios, eu vreau să Te urmez și să devin, măcar în spirit, discipolul Tău; spune-mi atunci, ce trebuie să cred despre Tine, cine ești, ce ești și de unde vii?”

9. Eu am spus: “Mai întâi, ți-am răspuns astfel ca să poți reflecta. Apoi, ți-am spus să te adresezi lui Jonael; dacă mergi să-l vezi, vei afla ceea ce-ți lipsește. Dar să nu mai întârziem, se va însera și mai am de făcut câteva lucruri astăzi”.

10. Comandantul a spus: “Permite-mi atunci să Te însoțesc până în oraș”.

11. Eu: “Drumul este liber; dacă vrei să Mă însoțești cu bune intenții, fă-o, dar dacă mai ai cumva vreo intenție întunecată, este mai bine să rămâi acasă, pentru că acest drum nu-ți va aduce nici o binecuvântare. Mi-ai încercat destul puterea!”

12. Comandantul a spus: “Departă de mine o asemenea intenție, deși, în această perioadă critică, se apropie din ce în ce mai mult ziua mitică pe care o așteaptă evreii pentru ca un mântuitor venit de la Dumnezeu să-i scape de romani; și nouă ne ajunge din când în când la ureche zvonul că un asemenea mântuitor se află deja pe pământ, după câte spun evreii. M-aș putea gândi că Tu ești acel mântuitor și chiar m-am gândit deja. Dar, fie că ești sau nu, recunosc că ești un înțelept printre înțelepți și Te iubesc ca pe un adevărat prieten al umanității. Gândurile mele nu mă vor împiedica să Te însoțesc personal până la Sihar și să fiu, din punct de vedere spiritual, discipolul Tău toată viața, deși știu că, în calitate de roman, nu voi avea astfel parte de nici un arc de triumf! Acum ți-am dezvăluit totul și Te întreb, încă o dată, dacă Te pot însoți? Dacă accepți, Te însoțesc; dacă refuzi, rămân aici”.

13. Eu am spus: “Bine, însoțește-Mă împreună cu toți cei care sunt alături de tine, pentru a avea martori cu tine!”

Capitolul 71

Sihar. Vindecarea soției comandantului. Acțiunile și adevărul.

1. L-am întrebat atunci pe comandant dacă erau bolnavi în localitate. El Mi-a răspuns: “Prietene, dacă ai cunoștințe în materie de vindecare, vindec-o pe soția mea! Ea suferă de un an de o boală necunoscută, pe care nici un medic nu o poate vindeca. Poate, grație profunzimii înțelepciunii tale, vei ști să recunoști de ce boală suferă soția mea și o vei putea vindeca!”

2. Am răspuns: “Îți spun: soția ta este vindecată, mergi să o cauți”.

3. El și-a trimis imediat servitorul, care a găsit-o pe soția comandantului în pragul casei, foarte bucurată și perfect sănătoasă; ea a alergat împreună cu servitorul spre comandant care Mi-a spus, plin de iubire: “Prietene, ești un zeu!”

4. I-am răspuns: “Iată, toți sunteți la fel, nu credeți decât dacă vedeți miracole. Dar sunteți totuși fericiți de vreme ce credeți chiar și așa; cine nu poate crede, chiar văzând miracolele pe care le fac, cade sub puterea morții.

5. Dar cei mai fericiți vor fi doar aceia care vor crede în adevărul Cuvântului Meu fără să Mă fi văzut pe Mine și care își vor conduce viața după Cuvântul Meu. Ei vor găsi în ei înșiși semnul viu, adică viața eternă și nimeni nu le-o va putea lua.

6. Tu ești bucuros că am vindecat-o pe soția ta, pentru că așa a fost voința inimii Mele și întrebi cum este posibil așa ceva. Îți spun, dacă un om trăiește numai după adevărul interior și ajunge la un asemenea adevăr fără a se mai îndoi de acest adevăr, el are puterea să spună acestui munte: ridică-te și scufundă-te în mare, iar muntele se va ridica și se va scufunda în mare!

7. Dar pentru că în tine, ca și în mulți alții, adevărul nu și-a aflat încă sălaş, nu numai că nu puteți face minuni, dar mai sunteți și uluiți dacă Eu, care dețin pe deplin acest adevăr, săvârșesc sub ochii voștri acele miracole care se pot obține numai prin puterea viului adevăr interior.

8. Numai prin acest adevăr, credința, care este mâna dreaptă a spiritului, va fi vie și va acționa în om. Brațul spiritului se întinde departe și poate săvârși lucruri mari.

9. Dacă un asemenea adevăr întărește brațul credinței voastre, puteți săvârși și voi ce am făcut Eu în fața voastră și veți vedea că asta este mult mai simplu decât să ridici cu mâna o piatră de pe pământ și să o arunci la câțiva pași!

10. Trăiți după Cuvântul Meu! Acționați în conformitate cu el! Nu este suficient numai să ascultați Cuvântul Meu, sau numai să admirați învățătura Mea; puteți primi cu adevărat în voi înșivă ceea ce admirați atât la Mine.

11. Ceea ce fac Eu nu vine de la Mine, ci de la Cel care M-a învățat aceasta înainte de facerea lumii. El este Cel despre care voi spuneți că este Tatăl vostru și din care provin toate lucrurile, fie că este vorba de îngeri, soare, lună și stele, sau acest pământ cu tot ceea ce conține și cu tot ce poartă pe el. Dar voi nu-L cunoașteți și nu L-ați cunoscut încă niciodată.

12. Așa cum Tatăl M-a învățat pe Mine înaintea întregii lumi și Eu vă învăț pe voi, pentru ca Tatăl care trăiește în Mine să rămână în voi și să fie mărturisit în voi la fel ca și în Mine, ca fiind eternul și purul adevăr care vine din eternul fundament primordial și care se numește iubirea întru Dumnezeu.

13. Această iubire este însăși ființa lui Dumnezeu.

14. Așa că nu vă lăsați atât de fermecați de aceste miracole pe care le săvârșesc sub ochii voștri, pentru ca să nu cădeți din nou într-o credință moartă (nedumnezeiască) și, care este inutilă; dacă veți trăi și veți acționa însă în conformitate cu ceea ce vă învăț, veți primi în voi ceea ce admirați atât în Mine, fiindcă toți sunteți chemați să deveniți desăvârșiți, așa cum Tatăl din ceruri este desăvârșit. Acum că știți totul, procedați așa cum v-am învățat și veți vedea înlăuntrul vostru dacă ceea ce v-am spus este adevărat sau nu. Puneți la încercare învățătura Mea cu entuziasm, fără nici o șovăială și veți vedea dacă aceste învățături vin de la un om sau de la Dumnezeu”.

15. Comandantul a spus: “Simt cum se aprinde în mine o luminiță slabă; în tot ceea ce spui există o înțelepciune infinită, dificil de înțeles de la început dar nu contează; dacă putem ajunge la viziunea interioară corectă prin faptele noastre, voi înceta să-mi mai bat capul și mă voi întoarce cu seriozitate către acțiune, după ce Jonael mă va iniția în învățătura ta”.

16. Eu: “Bine, prietene, dacă acum vezi clar, dăruiește puțin din lumina ta și fraților tăi și vei fi răsplătit în ceruri. Să mergem acum la Sihar, unde mai am încă de făcut unele lucruri”.

Capitolul 72

Sihar. Preziceri. Sfârșitul lumii - Judecata generală. Zbuciumul, îngerul cu trompetă și promisiunea întoarcerii lui Hristos, Pământul ca paradis. Ultima ispită a Satanei. Suferințele și învierea Domnului

1. Am pornit la drum și comandantul M-a însoțit împreună cu soția sa și cu doi dintre subordonații săi. El s-a apropiat de Jonael și l-a rugat să-i vorbească despre credința evreiască și despre ceea ce avea legătură cu Mine. În satul următor, paralizatul vindecat a luat parte la discuție într-un mod remarcabil. Eu mergeam alături de cele șapte fiice ale lui Jonael și de soția lui. Acestea M-au întrebat ce urma să devină lumea, Roma și Ierusalimul. Le-am dat răspunsuri precise și le-am arătat pe scurt cum [prințul ascuns al acestei lumi](#) urma să fie judecat. Le-am vorbit și despre sfârșitul lumii și despre [judecata generală](#) care va fi asemănătoare cu cea de pe timpul lui Noe și ele M-au întrebat cu uimire când aveau să vină toate acestea.

2. Dar Eu le-am spus: “Fiicele Mele dragi, toate acestea se vor petrece la fel [ca pe timpul lui Noe](#). Iubirea va dispărea și se va răci complet; credința în revelațiile cerului și în cunoașterea lui Dumnezeu transmisă umanității va cădea pradă minciunilor, înșelătoriilor și superstiției, întreținută și exploatată de cei puternici, care se vor folosi de oameni ca de niște animale și vor lăsa să fie masacrați, cu răceală, fără nici un pic de conștiință. Va trebui ca toți să se supună fără să crâncească puterii lor pompoase. Săracii vor fi chinuți prin tot felul de presiuni, spiritele libere vor fi persecutate prin tot felul de mijloace, vor fi zdrobite. Umanitatea va trece prin frământări groaznice, cum nu au mai fost vreodată! Dar aceste zile nefericite vor fi scurtate datorită numeroșilor aleși ce se vor afla printre săraci, pentru că, dacă aceste zile nu ar fi scurtate, chiar și cei aleși ar cădea!

3. **Până atunci vor trece o mie de ani și încă o dată aproape o mie de ani;** atunci îi voi trimite printre săraci pe aceiași îngeri pe care îi vedeți aici, [cu trâmbițele lor](#), pentru ca și oamenii cei mai decăzuți, atinși de moartea spirituală, să iasă din noaptea lor; [ca o tornadă de foc](#) care se va rostogoli de la un capăt al lumii la altul milioane de oameni care vor fi treziți (din punct de vedere spiritual) se vor năpusti asupra puterilor lumii și nimeni nu le va putea rezista. În continuare, pământul va deveni din nou un paradis, iar Eu îmi voi ghida copiii pe calea cea bună.

4. **După încă o mie de ani, prințul nopții va fi din nou eliberat, timp de o scurtă perioadă de șapte ani, câteva luni și câteva zile, fie pentru a cădea definitiv, fie pentru a reveni la Tatăl.**

5. În primul caz, interiorul pământului va deveni închisoarea lui veșnică, în timp ce suprafața pământului va deveni un paradis, în al doilea caz, pământul va deveni cerul, iar moartea cărnii (trupului) și a sufletului vor dispărea. Cum și de ce? Nici măcar primul înger din cer nu trebuie să știe. Numai Dumnezeu știe aceasta. Dar nu spuneți nimănui ceea ce v-am revelat, cel puțin nu înainte de a se fi scurs câțiva ani după înălțarea Mea de pe acest pământ”.

6. Atunci, fetele M-au întrebat în ce consta această înălțare.

7. Eu: “Dacă veți auzi vorbindu-se despre asta, inimile voastre vor fi infinit de triste, dar consolati-vă, căci după trei zile, voi fi din nou în mijlocul vostru și vă voi aduce marea confirmare a Noului Testament și cheile împărăției Mele eterne. Vegheați ca să vă găsiți atunci la fel de neprihănite cum sunteți în prezent, altminteri nu veți putea fi soțiile Mele pentru totdeauna”. Atunci, fetele împreună cu mama lor Mi-au promis să-Mi urmeze cu stricte sfaturile și să facă ceea ce le

poruncisem.

Capitolul 73

Domnul și ai Săi la Irhael. Ioan convalescentul și Jonael. Iisus și Jairuth. Aluzie la Psalmul 24.

1. Am ajuns din nou în oraș, mai precis, la casa lui Irhael și a medicului Joram. Jairuth, comandantul, soția acestuia și cei doi subofițeri nu se mai puteau opri din admirație, văzând frumusețea casei. Paralizatul vindecat era uimit la culme; în cele din urmă, el a spus cu voce tare: “Numai Dumnezeu este capabil de așa ceva; adeseori, în copilărie, prindeam șopârle pe zidurile în ruine ale acestui palat pe care Iacov l-a construit pentru fiul său Iosif; iată-l, fără îndoială, așa cum a fost construit de Iacov. Nici o ființă, oricât de puternică ar fi, nu poate face asta într-o noapte! Cred că am ajuns în sfârșit acolo unde trebuie, știu ce trebuie să fac, numele meu este Ioan, să țineți minte acest lucru!”

2. Acestui Ioan, în al doilea an al misiunii Mele, i-au interzis discipolii Mei să alunge demonii fără permisiunea Mea, atunci când făcea aceasta în Numele Meu pentru a vindeca bolnavii! (Marcu 9, 38-40)

3. Jonael a spus: “Prietene, voința ta, bunele tale intenții și cuvintele tale sunt drepte, dar încă îți lipsește ceva și anume pura cunoaștere a voinței divine; așa că întoarce-te mâine, sau rămâi aici să-ți explic mai mult; abia după ce vei avea această cunoaștere vei putea realiza ceea ce bunul simț te va inspira să faci într-un mod pe deplin armonios și perfect integrat în voința divină”.

4. Convalescentul a răspuns: “Dumnezeu să fie cu tine, voi face ce mă sfătuiești; văd că ești un prieten bun al acestui mare profet și cred că lumina Sa se va revărsa cu adevărat asupra ta. El se află deasupra tuturor și eu cred că El este într-adevăr Cel despre care David spunea în cântările sale:

5. Pământul este al Domnului
Cu tot ce se află pe el,
Cu toți cei care îl locuiesc,
Pentru că El l-a întemeiat pe mări și l-a întărit pe râuri.
Cine ar putea să se suie pe muntele Domnului?
Cine va sta pe locui Său sfânt?
Cel care are mâinile nevinovate
Și inima curată,
Care nu-și vinde sufletul minciunilor
Și nu face jurăminte false,
Acela va primi binecuvântarea Domnului
Și compasiunea lui Dumnezeu pentru mântuirea sa.
Aceștia sunt cei care îl invocă și care caută fața Sa.

6. Voi, porți, ridicați-vă zăvoarele;
Deschideți-vă, porți ale lumii
Ca să intre Regele Gloriei!
Ore este acest Rege al Gloriei?
Cel Etern, tare și atotputernic,
Cel Etern, preaputernic în lupte,
Porți, ridicați-vă zăvoarele;
Deschideți-vă, porți ale lumii
Ca să intre Regele Gloriei!
Cine este acest Rege al Gloriei?
El este Domnul Savaot,

Regele Gloriei! (Psalmul 24)

7. Iar eu, Ioan, pe care El l-a vindecat, sunt martor că El este Regele viu al Gloriei, pe care David l-a cântat și l-a anunțat. Slavă Lui pentru eternitate!”

8. Jonael a spus: “Prietene, ai ajuns acasă, dar fie vorba între noi, nu a venit încă momentul să deschizi gura; după cum ne-a spus El, atunci când ne va părăsi pentru a merge în Galileea, noi vom începe să-i învățăm pe oameni, iar după aceea, când El se va întoarce, va trebui să găsească porțile noastre larg deschise, Pentru aceasta, inimile noastre trebuie să fie deschise pentru a-L primi, iar iubirea noastră pentru El să urce până la stele, pentru că inimile noastre sunt poarta pe care trebuie să o deschidem și iubirea noastră pentru El - zăvorul pe care trebuie să-l ridicăm mai presus de orice”.

9. În acest moment, Mi-am pus mâinile pe umerii lor și i-am întrerupt, spunând: “Așa este, prieteni, acolo unde vă veți aduna în Numele Meu, Eu voi fi în mijlocul vostru, dacă nu în mod vizibil, măcar ca o forță care vă va însufleți. Dar aud zarvă venind din oraș; stați liniștiți, vom vedea ce spirit se manifestă și îi conduce pe acești oameni”.

10. Jairuth a venit la Mine, spunând: “Doamne, această zarvă este semn rău; dacă vrei, voi trimite două legiuni pentru a restabili liniștea”.

11. I-am răspuns: “Nu face asta! Eu am la îndemână gărzi bune, dacă vor fi necesare, dar tu ascunde-te în casă ca să nu te recunoască nimeni, pentru că în acest oraș nu domnește un spirit bun și oamenii ar putea râvni la bunurile tale!”

12. Jairuth a spus: “îi am pe cei doi băieți-îngeri cu mine; ei îmi vor proteja bunurile”.

13. Eu: “Cu atât mai mult, nu te sinchisi de asta; dacă aș avea nevoie de ajutorul oamenilor, i l-aș cere comandantului care este aici, dar nu am nevoie de acest ajutor; rămâi liniștit și nu te împotrivi!” Jairuth a intrat atunci în casa lui Irhael.

Capitolul 74

Sihar. Revolta poporului și a celor zece muți. „Nu răspundeți cu rău la rău”. Stăpân și servitor: stăpâni răi, servitori răi.

1. A sosit atunci o mulțime de oameni înarmați cu bastoane, care i-au înconjurat pe cei zece muți care fuseseră pedepsiți pentru că l-au insultat pe doctor, în prima seară când am sosit. Acești indivizi amenințători au cerut ca muții să-și recapete graiul!

2. Joram, medicul, a înaintat cu curaj, spunând cu o voce fermă: “Oh! Copii ai răului, este asta o noua modalitate de a veni la Dumnezeu pentru a-i cere iertare?”

3. Grupul de manifestanți a dat înapoi, strigând: “Cine este Dumnezeu aici, unde este El? Te consideri tu Dumnezeu sau o fi poate acest magician venit din Galileea, acest hulitor îndoielnic?”

4. Joram le-a răspuns violent: “Cine este magicianul vostru din Galileea, mizerabili caraghioși ce sunteți?” Făcând un pas înainte, manifestanții au spus: “Este acest dulgher din Nazaret, pe nume Iisus, pe care noi îl cunoaștem bine, ca și pe mama sa, aflată și ea aici, împreună cu frații și surorile sale. Îl cunoaștem și pe tatăl său, care a murit acum un an, de rușine, după cât se spune, pentru că soția și copiii săi nu voiau să-l asculte și îl înșelau în tot felul”.

5. La auzul acestor calomnii nerușinate, mânia lui Joram a atins apogeul; el s-a avântat către Mine și Iacov, spunând: “Doamne, Doamne, lasă să cadă asupra lor focul cerului; pentru a-i pârjoli! Îți vine să urli când îi auzi mințind atât de îngrozitor!”

6. Eu am spus: “Copiii Mei, lăsați-i să mintă cu furia trăsnetului! Credeți oare că există vreun foc mai rău ca minciuna? Dacă le veți face însă un bine, o vor lua imediat la goană, îndepărtându-se de voi. Țineți minte, nu răspundeți niciodată la rău cu rău, la răutate cu răutate!” Cei trei oameni ai noștri și-au făcut atunci reproșuri și Joram a întrebat ce era de făcut cu acești caraghioși!

7. Eu: “Faceți ce vor ei, în Numele Meu și porunciți-le să plece”. Joram s-a adresat atunci adunării: “în Numele Domnului, fie ca fiecare dintre acești muți să-și recapete graiul și să se întoarcă

acasă, mulțumindu-i lui Dumnezeu!”

8. La aceste cuvinte, fiecare dintre muți și-a recăpătat graiul, dar ei nu i-au mulțumit lui Dumnezeu, cu excepția unuia singur, care le-a făcut reproșuri celorlalți. Dar aceștia i-au spus: “Nebunule, oare Dumnezeu ne-a făcut muți? Un magician ne-a făcut rău și tu crezi că ar trebui să-i aducem omagii zeului magic al păgânilor? Dacă am face-o, ce-ar spune atunci Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov?” Cel care era puțin mai bun decât ceilalți a tăcut și a plecat împreună cu ceilalți, fără a mai îndrăzni să-Mi aducă omagiile care Mi se cuveneau!

9. Joram și ceilalți discipoli ai Mei s-au supărat, iar Simon Petru s-a apropiat de Mine, mânios și Mi-a spus: “Doamne, facă-se voia Ta, dar dacă aş avea numai o scânteie din forța și puterea Ta spirituală, eu știu ce-aș face, în Numele Tău Preasfânt, acestor indivizi murdari!”

10. I-am răspuns: “Simon, ai uitat deja predica pe care am ținut-o pe munte? Ce bine faci tu dacă răspunzi la rău cu rău? Când pregătești niște bucate care nu au gust, cred că ai atâta minte să nu adaugi la ele suc de aloe și nuci de ristic, ci sare, lapte și miere! Dacă, la o mâncare bună, adaugi ceva și mai bun, nimeni nu te va lua drept prost! Dar dacă faci și mai rău ceea ce deja nu are gust, nu crezi că toată lumea te va considera pe loc un mare prost?”

11. Vezi tu, la fel stau lucrurile și cu ființa umană. Dacă faci rău pentru rău, întrebă-te dacă îl faci cu ceva mai bun pe cel rău. Dar dacă faci bine pentru rău, vei îmblânzi răul din dușmanul tău și în cele din urmă îți vei face din el un frate!

12. Când un servitor abuzează de încrederea stăpânului său și îl înșală, profitând de bogățiile lui, el merită să fie pedepsit! Stăpânul îl cheamă atunci și îi reproșează faptul că a abuzat de încrederea lui! Dacă servitorul se supără și îi răspunde, Insultându-l, stăpânul se va arăta oare mai binevoitor și mai înțelegător? Nu, cu siguranță, stăpânul va fi mânios pe servitorul necredincios și el va pune să fie arestat și închis.

13. Dar dacă servitorul, văzând mânia justificată a stăpânului său, se va arunca la picioarele acestuia, recunoscându-și vina și implorându-i iertarea, oare stăpânul lui se va purta la fel? Cu siguranță că nu; căința blândă a servitorului va îmblânzi mânia stăpânului care nu numai că-l va ierta, ci în plus îi va dori binele și îndreptarea!

14. Vă spun așadar: nu faceți niciodată rău pentru rău dacă vreți să deveniți buni! Dacă îi judecați și îi condamnați pe cei care vă fac rău; veți sfârși prin a deveni cu toții la fel de răi și nu va mai exista în voi nici iubire, nici bine!

15. Cel puternic își va aroga dreptul de a-i pedepsi pe toți cei care i-au încălcat legea; răzbunarea îi va înflăcăra pe vinovați, care vor dori să se răzbune. Ce bine va rezulta atunci, spuneți-Mi?

16. De aceea, nu judecați și nu condamnați pe nimeni, dacă nu doriți să fiți la rândul vostru judecați și condamnați, înțelegeți voi această învățătură fundamentală, fără de care nu veți avea niciodată loc în împărăția Mea?”

Capitolul 75

Sihar. Umbra bunătații. Parfumul păcatului. Drumul libertății. Modul în care acționează răufăcătorul.

1. Simon Petru a spus: “Da, Doamne, am înțeles bine, dar există o umbră, după părerea mea, în învățătura Ta. Dacă suprimăm pedepsele, răufăcătorii se vor înmulți într-un timp scurt ca iarba pe pământ și nisipul în mare. Dacă există o lege, trebuie să o aplicăm și să pedepsim, altfel această lege nu mai există! De altfel, poate o lege să existe dacă nu există nici o pedeapsă?”

2. Eu am spus: “Dragul meu, judecata ta este cea a unui orb care critică culorile; privește animalele din menajerie, vei vedea fiare sălbatice, tigri, lei, pantere, hiene, lupi și urși. Dacă aceste animale nu ar fi în cușcă, cine ar fi în siguranță în apropierea lor? Dar ce prostie ar fi să închizi mieii

sau porumbei!

3. Infernul are legile sale strict definite și aplicarea lor este riguroasă, în timp ce împărăția Mea, care este în cer, nu are nevoie nici de lege, nici de pedeapsă!

4. Eu nu am venit pentru a vă trimite în infern, conform unei legi intransigente, ci pentru a vă pregăti pentru ceruri cu iubire, blândețe și adevăr. Dacă, prin învățătura Mea, care vine din ceruri, Eu vă eliberez de lege și vă arăt noua cale a inimii ce duce la adevărata viață eternă și liberă, de ce vreți să rămâneți atașați de legea care condamnă și blestemă, în loc să vă gândiți că este cu mult mai bine să mori de mii de ori în trup, iubirea păstrându-și libertatea, decât să rătăcești chiar și o singură zi în moartea legii.

5. Se înțelege de la sine că hoții, spărgătorii și asasinii trebuie să fie arestați și închiși, pentru că ei sunt ca animalele sălbatice care locuiesc în cavernele și crăpăturile pământului, dând târcoale zi și noapte în căutarea prăzii, îngerii din ceruri au datoria de a-i vâna, dar ei nu trebuie să anihileze pe nimeni; asemenea ființe decăzute trebuie numai încarcerate, pentru a se îmblânzi și pentru a deveni mai bune; numai dacă se apără cu violență, este permis ca ele să fie schilodite și doar dacă opun violent rezistență trebuie să fie ele omorâte, pentru că infernul morții este de preferat infernului vieții.

6. Dar nu voi privi cu ochi buni pe cel care ține în închisoare hoții, spărgătorii și asasinii, pentru ca în cele din urmă să-i condamne la moarte; căci cu cât condamnăm și pedepsim mai mult, cu atât răufăcătorii aflați în libertate devin mai răi și mai periculoși și în loc să se mulțumească să jefuiască, în noaptea neagră, vor sfârși prin a-i asasina și a-i extermina pe toți cei care i-ar putea trăda.

7. Dacă suprimi judecata implacabilă și dai sfatul de a oferi și haina celui care merită bastonul, hoții vor veni mereu să caute una sau alta, dar nu vor jefui și nu vor ucide!

8. Dacă oamenii, din iubire pentru frații și surorile lor și din iubire pentru Mine, nu și-ar mai aduna grămezi de bunuri trecătoare ale acestui pământ și ar trăi la fel ca Mine, foarte curând nu ar mai exista nici hoți, nici spărgători, nici asasini.

9. Cei care cred că legile implacabile și condamnările grele vor face să dispară de pe pământ răufăcătorii se înșală întru totul. Infernul nu a dus niciodată lipsă de diavoli; la ce folosește să omori unul, dacă infernal trimite zece în loc, mai răi decât primul? Când omul rău se găsește față în față cu un om rău, el se înfierbântă și devine un adevărat demon, dar dacă nu găsește în fața lui decât iubire, blândețe și răbdare, răutatea sa se îndepărtează și el poate deveni mai bun.

10. Când leul vede apropiindu-se un tigr, o panteră sau un dușman oarecare, el se înfurie, sare pe adversarul său și îl nimicește. Dar el lasă un câțel slab să se joace cu el și se îmblânzește. Dacă vine o muscă să se așeze pe laba sa puternică, el abia dacă o privește și o iasă să plece fără a încrunta sprâncenele. Iată cum vă va trata dușmanul vostru dacă nu-l veți trata cu violență.

11. Mai degrabă binecuvântați-vă dușmanii decât să puneți mâna pe ei; dacă îi condamnați și îi închideți, vă adunați singuri cărbuni aprinși deasupra capului!

12. Cu iubire, blândețe și răbdare veți avea totul la dispoziție, dar dacă judecați și condamnați oamenii orbi - care sunt de fapt frații voștri -, în loc să întemeiați binecuvântarea Evangheliei, nu veți semăna decât ura și înstrăinarea pe pământ!

13. Trebuie să fiți discipolii Mei în faptă și cuvânt la fel ca și în învățătura voastră, dacă doriți să slujiți la mărirea împărăției Mele pe acest pământ. Dacă nu doriți, sau dacă vă este prea greu și prea potrivit, întoarceți-vă acasă! Îmi voi face discipoli din aceste pietre”.

Capitolul 76

Sihar. Despre influențele interioare și exterioare ale omului. Cum să păstrezi ordinea și pacea în cetate (oraș) prin iubire. Forța și violența trezesc răul Rolul îngerului păzitor.

1. Simon Petru a spus: “Doamne, cine Te-ar părăsi, cine nu ar vrea să Te slujească? Numai Tu ai Cuvântul vieții, pe care nimeni altcineva nu îl poate avea. Cere-ne ce vrei, dar nu ne cere niciodată

să Te părăsim. Fii răbdător cu slăbiciunile noastre și întărește-ne prin grația Tatălui care este în ceruri și care Te-a întărit și pe Tine, atât de minunat, ca să fii pe deplin una cu El!

2. Și, după cum ne-ai învățat pe munte, noi îți cerem lui Dumnezeu în Numele Tău: Tatăl nostru care ești în ceruri, fie împărăția Ta, facă-se voia Ta sfântă, iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile greșitorilor noștri“.

3. Eu am spus: “Simon, îmi place mai mult ceea ce spui acum decât ceea ce spuneai adineauri despre lege și pedeapsă. La ce-I folosesc unei națiuni pacea și ordinea obținute prin violență? Asta nu durează decât un timp, dar când diavolii se simt prea reprimați, ei sar și distrug cu sarcasmele lor oribile legile și legislatorii, pentru că cei care trebuie încă să fie ținuți și conduși cu forța sunt diavolii! Dar cel care se lasă condus de iubire, blândețe și răbdare, seamănă cu un înger al lui Dumnezeu; el este demn de a fi un copil al Celui Preaînalt.

4. Cu iubire, veți avea totul, în timp ce cu forța nu faceți decât să-l treziți pe diavol din somnul său și la ce bun să-l trezești pe acest pământ?

5. Este infinit mai bine ca printre oameni să crească iubirea și blândețea, care-i țin pe oameni treji și ca diavolii să doarmă un somn necesar, necauzând astfel nici un rău pământului, pe care l-ar putea distruge, cu tot ce se găsește pe el, dacă s-ar trezi. Spune-mi ce părere ai despre asta?”

6. Simon Petru a spus: “Doamne, nu mai este nimic de adăugat, totul este limpede și lesne de înțeles. Dar câți oameni de pe acest pământ cunosc acest adevăr sfânt? Doamne, sunt legiuni de îngeri în ceruri, trimite-i la toți oamenii, pe întregul pământ, să anunțe acest adevăr; cred că atunci, acest pământ acoperit de păcate va fi mai bun și mai armonios”.

7. Eu am continuat; "Tu spui ce gândești, dar Eu sunt de altă părere; vezi tu, sunt de o mie de ori mai mulți îngeri în jurul oamenilor decât vezi tu aici; ei urmăresc să ajute oamenii astfel încât să nu devină robii propriilor lor simțuri și sentimente. Ființa umană crede însă că ajunge liberă la ideile sale și că își urmează după placul inimii dorințele și poftetele, pe care le acceptă și le asimilează fără ca libertatea sa să aibă de suferit. Dar de fapt, ce se petrece în realitate?

8. Oamenii gândesc singuri, au intenții laudabile; dar când vine momentul să acționeze, ei râvnesc la lume, la bogățiile sale și la tot ce poate satisface nevoile înșelătoare ale cărnii (trupului); ei acționează atunci rău, din egoism.

9. Aș putea să-ți prezint mii de oameni care sunt niște răufăcători înnăscuți, l-aș putea întreba dacă ei știu că fac rău; toți ți-ar răspunde că o știu prea bine. Întreabă-i însă de ce fac rău și mulți îți vor răspunde: 'Pentru că așa ne place!' Alții îți vor spune: 'Ne-ar plăcea foarte mult să facem bine, dar cum ceilalți fac rău, facem' - și noi la fel ca ei”. Iar alții îți vor spune: 'Știm ce este binele, dar nu suntem capabili să facem bine, natura noastră s-a îndepărtat de el și simțim că trebuie să-l urâm pe cel care a greșit față de noi!

10. Iată, vei mai găsi încă și alte răspunsuri și vei înțelege curând că cei mai înrâți răufăcători cunosc binele și răul și, cu toate acestea, aleg răul.

11. Dacă oamenii fac rău, deși știu că există binele, ce efecte crezi că ar putea avea asupra lor o cunoaștere care le ar fi dată printr-o învățătură exterioară? Da, de acum înainte, cunoașterea binelui și a adevărului va fi adusă oamenilor din exterior, din ceruri și ei Mă vor omorî, la fel cum vă vor omorî și pe voi, precum și pe mulți dintre cei pe care îi veți învăța să facă bine și să evite răul”.

12. Simon a spus: “Doamne, dacă este așa, ar fi mai bine ca întreg pământul să fie al diavolului! Ce va face lumea dacă nu vrea să recunoască, nici să accepte binele?”

13. Eu: “Cel care, ca și tine, vorbește foarte afectat, este încă foarte departe de împărăția Mea, dar când Mă voi înălța la cer, vei vorbi altfel. Dar iată că s-a lăsat seara, să ne întorcem și să ne întărim picioarele oboseite”.

Capitolul 77

Sihar. Despre infamia oamenilor, încrederea în Domnul.

1. Mulți dintre cei prezenți s-au grăbit către Mine, cerându-Mi să fac miracole și spunând: “Dacă faci minuni pentru orbi, care nu au nici cunoștințe, nici judecată și care deci nu pot înțelege nimic, fă atunci și pentru noi; noi vom crede în tine dacă vom vedea minuni adevărate, dar în caz contrar, vom ști la ce să ne așteptăm, fiindcă suntem la curent cu tot!”

2. Eu le-am spus: “Ei bine! Dacă sunteți atât de înțelepți și știți totul, la fel ca Dumnezeu, de ce vă mai trebuie atunci miracole? Puteți, fără nici o altă minune, să știți dacă spun adevărul sau nu! La ce folosesc miracolele? Se împlinesc în curând două zile de când Mă aflu aici și nu au încetat să se petreacă lucruri extraordinare; aveți în acest sens sute de martori. Dacă asta nu vă ajunge, nici alte miracole nu vor fi de ajuns pentru inimile voastre rele; așa că plecați de aici, dacă nu vreți să fiți alungați cu forța!”

3. Ei au strigat atunci: “Cine poate și îndrăznește să ne alunge cu forța? Nu suntem noi oameni de vază din Roma și stăpâni ai acestor locuri, unde muncim și trăim? Putem cu ușurință să te facem să pleci de aici chiar în acest moment, așa că nu tu, un simplu galileean, ai să ne alungi după cum dorești! Ne-am săturat de tine; îți ordonăm, prin puterea pe care o avem, să părăsești orașul înainte de căderea nopții!”

4. Eu le-am spus: “Oh, orbi smintiți, cât timp credeți să mai puteți trăi, folosindu-vă de puterea voastră? Un singur gând de-al Meu ar fi suficient pentru a vă face praf și pulbere, cu toată puterea voastră; întoarceți-vă acasă, dacă nu vreți să vi se surpe pământul de sub picioare!”

5. În aceeași clipă, pământul s-a crăpat sub picioarele lor și din crăpătură a început să iasă fum și foc. Văzând așa ceva, oamenii au început să urle: “Nefericiții de noi, suntem pierduți, am păcătuit împotriva lui Ilie!” Ei au plecat în goană, urlând și crăpătura s-a închis la loc, în timp ce noi ne întorceam liniștiți în casa lui Joram.

6. La sosirea noastră în casa lui Irhael și a lui Joram, am găsit cina pregătită. Eu am binecuvântat-o. Aproape o mie de persoane au luat loc, au băut și au mâncat cu bucurie și au lăudat gustul delicios al mâncărilor și al vinurilor. Numai comandantul, venit împreună cu soția sa și cu ofițerii din subordinea sa, a rămas serios, abia atingându-se de mâncare. Jonael, care era așezat lângă el, l-a întrebat de ce era așa de trist!

7. Comandantul a suspinat și a spus: “Nobil și înțelept prieten, cum să mă bucur când văd că cei mai mulți dintre oameni nu sunt demni să locuiască nici în Tartar (n.t. iadul roman), dacă acesta există! Poți să privești fără silă doi lupi înfomețați smulgându-și unul altuia un os și luptându-se sălbatic, căci aceștia sunt lupi, animale fără judecată, mașini care au viață, împinse de instincte primitive, incapabili să socotească, precum pârâul care, umflându-se, acoperă tot ce întâlnește. Dar oamenii, care pretind că sunt înțelepți și cultivați, sunt mai răi în inima lor decât lupii, tigrii, hienele, râșii și urșii; ei vor să atragă toate privirile, dar nu acordă nici cea mai mică atenție aproapelui lor. Spune-mi, prietene, îi putem numi oare oameni? Sunt ei demni măcar de milă? Nu, îți spun, de o mie de ori, nu! Oh, așteptați, popor de brute, am să dau foc la ceva care vă va face să vă pierdeți auzul și văzul pentru totdeauna!”

8. Jonael a spus: “Dar ce vrei să faci? Dacă-i distrugi, îți vei atrage multe neazuri care te vor trăda în fața Romei; vei avea parte de multă bătaie de cap și în cele din urmă vei fi exilat la sciți! Renunță la răzbunare, lasă asta în seama Domnului și fii sigur că El va lua măsurile cele mai drepte!”

9. Citește istoria poporului meu și vei vedea că întotdeauna Domnul i-a pedepsit cu severitate pe oameni adeseori fără nici un pic de milă, pentru fiecare păcat comis. Îți spun, Domnul cerului și al pământului este și va fi mereu la fel, pe vecie. El este răbdător, plin de compasiune, niciodată nu Și-a abandonat poporul, dar vai de cei care îl fac pe Dumnezeu să își piardă răbdarea! Dacă El își va lua biciul în mână, își va biciui poporul până când oamenii vor fi frânți, zdrobiți, și vor deveni astfel limpezi ca supa.

10. Ceea ce pe tine te-ar costa atâtea neazuri și pericole, Dumnezeu ar face cu un singur gând și atâta vreme cât Dumnezeu îi tolerează pe acești oameni, este mai bine ca noi să nu ne băgăm!

11. Ai văzut ce ușor i-a fost Domnului să deschidă pământul în fața acelor sclerați și să facă

să iasă foc și aburi din străfundurile crăpăturilor! Ar fi la fel de ușor pentru El să-i transforme în cenușă pe acești nefericiți, dar El s-a limitat să-i înspăimânte și să-i facă să o ia la fugă!

12. Dacă asta îi este de ajuns Domnului, să ne fie și nouă de ajuns. Numai El singur știe ce este drept să faci. Domnul se află printre noi, în mijlocul a tot felul de lucruri minunate și pare să fie fericit că este cu noi! De ce să fim noi morocănoși și triști? Fii bucuros și mulțumit, bucură-te de grația lui Dumnezeu și lasă în seama Lui tot restul!”

Capitolul 78

Sihar. Păcatul poartă deja în el pedeapsa. Blândețea și răbdarea fac mai mult decât mânia.

1. Comandantul a spus: “Drag și înțelept prieten, ai vorbit bine, dar ce pot spune eu, care sunt un străin? Acum cred, sunt convins din adâncul ființei mele că acest Iisus din Nazaret nu este altul decât Dumnezeu atotputernic; venit sub o formă umană. Nu atât minunile Sale dovedesc asta, cât înțelepciunea Sa nesfârșită, pentru că Cel care vrea să transforme lumea trebuie să fie atât de înțelept pe cât pare a fi El, prin fiecare din cuvintele Sale!

2. Dar acești nemernici se numesc cu nerușinare fiii lui Dumnezeu, care li s-a revelat dintotdeauna și acum că El a venit la ei, îl tratează ca pe un escroc ordinar și vor să-L alunge. Prietene, eu sunt roman și, în ciuda religiei mele de panteist încrâncenat și păgân orb, eu cred și voi rămâne strâns legat, toată viața mea, de noua mea credință.

3. Dacă ar fi vorba de păgâni, aș fi indulgent, dar cum ei își spun copiii lui Dumnezeu, în timp ce, simultan, îl denigrează, nu pot fi indulgent cu ei.

4. Dacă ei vor să-L alunge pe Dumnezeu, Dumnezeu îi va alunga la rândul Lui; noroiul și buruienile trebuie îndepărtate pentru a fi adunate recoltele frumoase de pe câmpul pe care Domnul însuși l-a aranjat. Dacă rămâne iarba rea, peste puțin timp ea va invada tot ceea ce a semănat Dumnezeu atât de frumos! Spune-mi dacă am dreptate sau dacă greșesc. Ce este mai important: Domnul sau acești caraghioși mizerabili?”

5. Jona a spus: “Nimeni nu poate contesta faptul că ai perfectă dreptate, dar vezi tu, este necesar să-ți mai pui o problemă. Se poate ca acești nemernici să fie atât de înspăimântați încât să plece, regretându-și nebunia, după care se vor îndrepta. Așa că nu este de dorit să-i urmărești, fiindcă un păcat nu există decât atâta timp cât păcătosul persistă în acel păcat. Imediat ce omul renunță la păcatul său și urmează ordinea stabilită de Dumnezeu, omul este eliberat de păcat și de pedeapsă.

6. Culmea greșelii ar fi să pedepsești un om care a devenit mai bun, sub pretextul că a păcătuit înainte. Greșeala ar fi comparabilă cu cea a unui medic care s-ar duce la un bolnav care s-a vindecat, pentru a-i spune: 'Acum că ești perfect sănătos, trebuie să îți pedepsești (prin mutilare) picioarele care erau bolnave înainte!' La ce ar mai folosi să te vindeci, dacă după aceea vei fi bătut? Nu a fost oare boala o pedeapsă destul de mare? La ce ar folosi atunci să vindeci carnea, dacă trebuie să o îmbolnăvești din nou? Dacă acest lucru simplu de înțeles este absurd în lumea materială, este încă mult mai absurd să acționezi astfel cu omul spiritual.

7. Datoria noastră este să-i punem frățește în gardă pe oamenii care au păcătuit dar care după aceea au devenit mai buni și să-i ajutăm să-și întărească credința lor în Dumnezeu și să reziste mai bine la marile pericole ale păcatului, pentru a nu cădea din nou în sclavia acestuia; pentru că o dată ieșit din păcat, este de zece ori mai grav să cazi apoi din nou în el; și, a pedepsi un păcătos care se căiește, înseamnă a-l provoca să cadă din nou.

8. Oare nu va pedepsi Dumnezeu acest lucru mult mai sever decât toate celelalte păcate comise de cel care s-a căit? Pedeapsa pe care fiecare păcat o poartă în sine, crede-mă, este deja un remediu împotriva acelei boli a sufletului care se numește păcat. Dacă boala a fost vindecată de medicament, la ce ar mai servi să aplici un al doilea medicament de vreme ce boala a dispărut?”

Comandantul a răspuns: “Ca tratament preventiv!”

9. Jonael a spus: “Da, da, tratamentele preventive sunt necesare, dar ele trebuie să întărească și nu să slăbească sau săucidă! Mânia naște mânie; trebuie acționat așadar cu iubire, răbdare și blândețe.

10. Cine se arde trebuie stropit cu apă rece și nu aruncat în apă fiartă sau jărat, îi ducem pe brațe pe cel ce și-a rupt piciorul și i-l punem la loc, legându-l și fixându-l, pentru ca fractura să se vindece, îl întindem apoi pe un pat special și nu îl biciuim pentru că a mers strâmb și și-a rupt piciorul.

11. Nu cu mult timp în urmă, cineva care s-a întors de la sciți, unde voise să-L vestească pe Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov, mi-a povestit că aceste popoare sălbatice de nomazi îi pedepsesc pe morți fiindcă au muriți îi dezbracă, îi leagă de un stâlp și îi biciuiesc o zi întreagă. Chiar și cei care au fost omorâți de alți oameni sunt tratați la fel, pentru că au comis greșeala de a muri. Dimpotrivă, ucigașii sunt lăudați, pentru că au fost capabili să rămână în viață!

12. Oricât de prostesc ar părea, acest exemplu seamănă cu ceea ce facem noi atunci când vrem să pedepsim un păcătos, care, prin însuși păcatul său - această boală a sufletului - este deja mort din punct de vedere spiritual!

13. Un bolnav are nevoie de un medic și de un medicament; cât despre a-l pedepsi pentru că s-a îmbolnăvit, prietene, asta este demn de un scit! Cred că ești de acord că este mai bine să-L urmăm pe Domnul în toate, decât să vrem, cu stângăcia noastră, să-i venim în întâmpinare, încurajând astfel demonii și stricând plantația divină a Domnului.

Capitolul 79

Vindecarea sufletelor bolnave. Consecințele severității excesive. Condamnarea la moarte. Răzbunarea morților. Sfârșitul dușmanilor.

1. Pătruns de adevărul cuvintelor lui Jonael, comandantul a spus: “Da, acum mi-e foarte limpede, renunț la intenția mea. Nu o voi mai pune în aplicare decât dacă tu îmi vei porunci și de vreme ce Dumnezeu te-a făcut răspunzător pentru această comunitate, pe tine te voi asculta și nu voi face nimic fără sfatul tău”.

2. Jonael a spus: “Să-i fii pe plac lui Dumnezeu, așa e bine; dacă cineva este bolnav, trebuie să-i ajutăm trupul; dacă sufletul său este bolnav, trebuie de asemenea să-i dăm un ajutor spiritual, în funcție de boala în cauză!

3. Bolile spirituale ale copilului se vindecă prin corecturi serioase, folosind dacă este cazul chiar și nuiuaa! Dar bolile spirituale ale adultului se vindecă prin sfaturi înțelepte, pline de iubire, prin învățături solide, îndemnuri făcute din iubire și observații asupra consecințelor nefaste ce pot rezulta din slăbiciunile continue ale sufletului. Dar dacă acestea nu sunt de ajuns, când sufletul este încăpățânat, surd și orb, atunci este momentul pentru o educație severă, dată bineînțeles cu iubire, dar cu mai multă fermitate!

4. Dar dacă acționăm cu mânie sau în spiritul infernal al răzbunării, totul devine o trudă zadarnică, în loc să învățăm sufletul că este o ființă umană, facem din el un demon care nu-și va putea potoli niciodată setea de răzbunare!

5. Satana poate fi ținut în frâu de către ceruri un anumit timp, dar dacă oamenii orgolioși cred că prin puterea și “înțelepciunea” lor, care nu este altceva decât cruzime tiranică și de nezdruncinat, pot să păstreze ordinea care le place lor, Dumnezeu se retrage și desface legăturile care îl rețineau pe Satana; abia de acum înainte merită să-și facă griji cei ce se cred puternici, căci cei pe care îi vor fi păcălit vor deveni adevărați diavoli și se vor arunca asupra tor, ca un fluviu care se revarsă și îi vor nimici.

6. Cea mai rea este condamnarea la moarte; la ce servește de fapt să omoram pe cineva, dacă

nu putem ajunge la sufletul sau la spiritul său, acolo unde se află în fond adevărata putere de a acționa?

7. Cine crede că a scăpat de dușmanul său pentru că i-a omorât este de zece ori mai orb decât crede, pentru că, din slabul dușman pe care îl vedea și-a făcut dintr-o dată mii de dușmani care sunt invizibili și care îl vor urmări zi și noapte, chinându-i corpul și spiritul cu suferințe nesfârșite.

8. În războaie, unde oamenii sunt omorâți cu miile, învingătorul crede că a scăpat de dușmanii săi, pe care i-a nimicit din cauza orbirii sale, dar se înșeală amarnic; sufletele și spiritele morților rătăcesc de-a lungul anilor, influențând direct intemperiiile naturii pentru a distruge recoltele, cauzează lipsuri, creșterea prețurilor, foamete și, în cele din urmă, bolile contagioase și ciuma, care într-un timp scurt omoară mai mulți oameni decât a ucis învingătorul răzbunător. Astfel Slăbit, în țara sa, acesta din urmă trebuie să cumpere mercenari pentru a supraviețui și se va îndatora tot mai mult, după ce a epuizat toate resursele țării și ale poporului său. Mai devreme sau mai târziu, nemaiputându-le plăti solda mercenarilor, el se va găsi la ananghie; poporul pe care l-a asuprit se va răscula împotriva lui. Dușmanii nu vor pierde atunci ocazia de a se ridica împotriva lui; și el, învingătorul purtat odinioară în triumf, va cunoaște acum lupta în care îndoiala și disperarea îl asaltează și îl sfâșie precum ghearele tigrlui, până când va fi terminat.

9. Așa că, vezi, toate acestea se datorează dușmanilor uciși!

10. Iată de ce se obișnuiește ca toți cei apropiați să-și ceară iertare de la muribund și să-i ceară acestuia binecuvântarea, pentru că, dacă moare în dușmănie, cel ce rămâne este mai de plâns, sufletul - liber acum - neîncetând să vină sub forma remușcărilor pentru a-l chinui pe cel rămas pe pământ, pe care caută să-l atragă în tot felul de capcane, care nu îi vor face viața ușoară!

11. Domnul permite asta numai pentru ca sufletele ofensate să obțină satisfacția pe care o cer. În plus, este un bine nemăsurat și pentru cei aflați în viață să fie pedepsiți în această existență materială pentru faptele pe care le-au săvârșit din orgoliu, decât să cadă după moartea fizică în mâinile a o sută de spirite ostile, care îl hărțuiesc pe cel care este încă neexperimentat în lumea de dincolo!

12. De aceea este atât de necesar în această lume să manifestăm iubirea și prietenia adevărată și să întoarcem dușmanilor noștri binele pentru rău, să-i binecuvântăm pe toți cei care ne blestemă, fiindcă nu se știe când îi va chema Domnul de pe acest pământ și, odată mort, un dușman devine de o sută de ori mai periculos decât era în timpul vieții.

13. În tinerețea lui, David a fost un om după inima lui Dumnezeu, dar ca urmare a faptei ostile comise împotriva singurului său dușman, încălcând voința lui Dumnezeu, el a fost urmărit cu cruzime de spiritul lui Urie!

14. Una este dacă Domnul îți poruncește El însuși, așa cum i-a cerut lui David în legătură cu filistinii, de a-i lovi cu putere și de a-i zdrobi pe cei ce deveniseră dușmanii lui Dumnezeu și ai umanității. Astfel de ființe vor trece printr-o judecată cumplită în Lumea de dincolo, fără a putea niciodată să se ridice împotriva mâinii lui Dumnezeu, fiindcă Domnul îi va lipsi de orice putere!

15. Este însă cu totul altceva dacă tu îți faci dușmani în această lume fără ca Dumnezeu să-ți fi poruncit aceasta, împins fiind numai de antipatiile tale, de aroganța continuă sau de nebunia oamenilor care cred că trebuie să facă dreptate, atunci când dreptul suprem a devenit supremă nedreptate, cum zice proverbul; în această situație, de îndată ce și-au părăsit corpul, dușmanii tăi îți vor fi mult mai ostili.

16. Ți-aș da o mie de vieți dacă te-aș avea, numai să mi-l arăți pe fericitul de pe acest pământ al cărui dușman i-a devenit binevoitor în cealaltă lume! Eu nu am întâlnit niciodată așa ceva! Dimpotrivă, cunosc cazuri în care răzbunarea unui spirit, devenit ostil unei case, s-a întins până la a zecea generație; sau, atunci când anumite ființe umane au fost grav jignite de un întreg popor sau de o țară, ele revin ca spirite pentru a chinui acel popor sau acea țară timp de ani de zile, câteodată pentru totdeauna, devastând-o până când nu mai supraviețuiește nimeni! Prietene, oricât de incredibil ți s-ar părea, ceea ce-ți spun este de necontestat, căci dacă nu ar fi fost adevărat, cum aș fi îndrăznit să-ți spun aceasta în fața Domnului și a îngerilor Săi? Iar dacă mai ai încă îndoieli, adresează-te Domnului,

care este izvorul etern al oricărui lucru; mărturia Sa îți va dovedi dacă am trădat adevărul fie și printr-o singură silabă!”

Capitolul 80

Sihar. Este viața terestră compatibilă cu Evanghelia? Când va veni împărăția lui Dumnezeu? Trăiți în pacea și unitatea îngerilor păzitori și a ordinii divine. Când va veni împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ?

1. Făcând ochii mari de uimire, la fel ca mulți alți oaspeți, comandantul a spus: “Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că viața pe acest pământ este ceva cumplit, cine ar putea să reziste?”

2. Eu am spus: “Cine va urma învățătura Mea va rezista, dar cine se lasă condus de orgoliu și superficialitate, neubindu-se decât pe sine, fără să ierte niciodată din inimă și fără să binecuvânteze de zece ori mai mult decât a fost ofensat, va simți mai devreme sau mai târziu consecințele inevitabile ale dușmăniei; el nu se va putea aștepta la nici un fel de protecție din partea Mea și va trebui să plătească până la ultimul sfaț răul pe care i l-a pricinuit dușmanului său. Trăiți deci în pace și înțelegere cu toată lumea. Mai bine suportați o nedreptate decât să pricinuiți chiar și cel mai mic rău altcuiva; nu veți atrage atunci nici o răzbunare, iar spiritele celor care ar fi trebuit să fie dușmanii voștri vor deveni îngerii voștri păzitori, îndepărtând de la voi multe nenorociri.

3. De ce este așa? De ce trebuie să fie așa? Adevăr vă spun: este așa, pentru că aceasta este voința Mea și ordinea pe care am stabilit-o și care va rămâne de-a pururi neschimbată”.

4. Comandantul a spus: “Da, Doamne, îmi dau seama foarte clar că iubirea Ta este infinită și înțelepciunea Ta nelimitată, dar spune-mi, atunci când toți oamenii vor fi pătrunși de învățătura Ta, pământul se va transforma într-un adevărat paradis. Când va fi aceasta?”

5. Când mă gândesc la mărimea pământului, despre care nimeni nu știe încă de unde începe și unde se termină, când mă gândesc la numărul fără limită al oamenilor care locuiesc pe acest pământ nesfârșit, mă apucă amețeala. Trăsătura principală de caracter a majorității locuitorilor acestui pământ pare a fi răutatea crudă și grosolană.

6. Majoritatea oamenilor sunt răuvoitori din cauza egoismului lor animalic și sunt conduși de un orgoliu furibund.

7. Când undeva pe acest pământ imens se stabilește o populație pașnică, din momentul în care ea ajunge, grație eforturilor fiecăruia, la o anumită bunăstare, este imediat reperată de lupii și hienele umane, care vin să o ruineze; și acești bieți refugiați se trezesc de mii de ori mai săraci decât erau înainte, în starea lor primitivă.

8. Dar dacă acești oameni pașnici și cultivați se apără curajoși, cu arma în mână, cu toată energia și înțelepciunea spiritului lor, pentru a-și răpune dușmanii, atunci spiritele dușmanilor răpuși le devin niște dușmani și mai înverșunați; Te întreb atunci deschis: cum, când și în ce condiții va prinde învățătura Ta salvatoare rădăcini pe acest pământ, devenind decisivă în modul de a se comporta și de a acționa al oamenilor?

9. Dacă razele blânde ale învățăturii Tale nu luminează decât câteva națiuni, acestea vor fi asaltate de dușmani din zi în zi mai numeroși. Dacă ele se predau dușmanilor lor, nu vor deveni oare sclavii lor și nu vor ajunge ele ca, sub dominație, să nu mai poată urma și practica această învățătură?

10. Dar dacă ele devin stăpâne ale dușmanilor lor, spiritele și sufletele acestor dușmani uciși în luptă vor deveni mai mult ca oricând dușmanii lor de neînvinși și, după părerea mea, bineînțeles fără prea mare valoare, nu văd cum se va putea stabili pe pământ împărăția cerurilor!

11. A face bine pentru rău - și o spun pentru o cauză dreaptă - este un lucru discutabil. Dacă este vorba să-ți faci prieten dintr-un dușman, lucrul este valabil, nu mă îndoiesc; dar dacă este vorba să înfrunți un număr mare de inamici, Doamne, iartă-mi slaba înțelegere, dar dă-mi voie să mă îndoiesc! Această regulă nu mai poate fi aplicată.

12. Îmi vin mereu în minte nefericiții din Scylla și Charybda: când scapi de unul, te lovești mereu de celălalt! Doamne, încă o mică lămurire și îi voi îmbrățișa pe toți dușmanii mei și îi voi scoate pe toți prizonierii din celule, hoți, bandiți, asasini, oricât de răi ar fi!”

Capitolul 81

Comportamentul față de delicvenți. Condamnarea la moarte și efectele sale. Motivul principal al întrupării lui Hristos. Stabilirea unei punți între pământ și Lumea de dincolo!

1. Eu am spus: “Prietene, ești încă foarte miop, dacă înțelegi și explici astfel învățătura Mea! Jonael ți-a spus deja că în caz de legitimă apărare sau în caz că Dumnezeu ți-o cere, o luptă întreprinsă împotriva unui dușman este justificată. Toți inamicii care mor în astfel de lupte sunt imediat pedepsiți cu severitate, fiecare după sufletul său, dar în nici un caz nu se întorc pe acest - pământ pentru a le face rău celor care i-au învins pe bună dreptate. Dacă acest adevăr intangibil te poate face să vezi lucrurile în adâncime, cum de te poți îndoi de învățătura Mea?”

2. Cine spune că adevărații delicvenți, care adeseori sunt mai răi decât niște animale feroce, nu trebuie să fie arestați și închiși? Dimpotrivă, dacă-ți iubești aproapele, chiar trebuie să faci acest lucru. Dacă, de pildă, în fața ta este atacat cineva de o fiară sălbatică, tu vei căuta să răpui bestia și dacă omul este atacat în stradă sau la el acasă, tu îi vei sări imediat în ajutor.

3. Întrucât asemenea hiene umane, atunci când se adună, pun în pericol populații întregi, autoritățile au datoria indispensabilă de a-i vâna pe acești oameni atât de periculoși și de a-i închide.

4. Condamnarea la moarte însă nu trebuie să fie aplicată decât dacă zece ani de încarcerare nu au avut nici un efect și condamnatul nu arată nici un semn de ameliorare. Dacă el promite însă, în momentul în care a ajuns pe eșafod, că se va transforma în bine, trebuie să i se acorde o amânare suplimentară de un an. Nu trebuie aplicată pedeapsa cu moartea decât dacă nu se mai poate scoate nimic dintr-un asemenea om; atunci este mai bine să te descotorosești de el.

5. Dar dacă autoritățile, cu acordul comunității, vor să comute această pedeapsă cu moartea, binemeritată de altfel, la închisoare pe viață, sunt libere să o facă și Eu nu am să le cer deloc socoteală.

6. Dușmanii celor care își duc viața în conformitate cu învățătura Mea, nu au nici un mijloc de a reveni după moarte pentru a le face viața grea celor vii. Acest lucru se poate petrece doar în cazul spiritelor care aspirau, din timpul vieții, să se transforme și pe care le-au ucis niște asupritori cruzi, tiranici, orgolioși, egoiști și avizi de putere, deti niște uzurpatori.

7. Dacă judecătorii lipsiți de orice sentiment nobil își fac, prin condamnările lor nedrepte, dușmani care se întorc ca spirite pentru a se răzbuna, Eu însumi permit ca aceste spirite să acționeze împotriva judecătorilor lor nedrepti. Dar nu este vorba aici de spirite absolut rele. Sper că te-ai lămurit acum!”

8. Comandantul a spus: “Iată-mă lămurit, renunț la comparația cu Scylla și Charybda.

9. Dar, după cum am mai spus, tot nu înțeleg cum învățătura Ta, care este cu adevărat sfântă, își va croi drum prin noaptea în care este scufundată umanitatea. După cum spui Tu însuși, învățătura Ta nu va fi de mare ajutor omenirii, pentru că ar face din oameni, mașini; în timp ce, dimpotrivă, calea naturală ar fi lungă și dificilă și ar costa sânge. Da, cred că pot să pretind - nu am darul profeției, dar cunosc Europa, Asia și Africa - că în două mii de ani, învățătura Ta nu va lumina nici jumătate din omenire! Am dreptate sau nu?”

10. Eu am spus: “Nu greșești foarte tare, dar lucrurile nu stau exact așa cum gândești tu; pentru că nu este vorba atât de acceptarea învățăturii Mele pe acest pământ, cât de stabilirea - prin învățătura și Cuvântul Meu, revelate prin această venire a Mea - unei punți de legătură între lumea materială și lumea spirituală, ale cărei câmpii eterne se întind dincolo de câmpia morții.

11. Cine vrea să accepte pe deplin și cu seriozitate învățătura Mea, va trece deja puntea de

care vorbesc încă din această viață. Dar cel care o primește parțial sau fără entuziasm, ori chiar o refuză categoric, se va găsi dincolo într-o noapte totală și îi va fi foarte dificil să găsească această punte.

12. Cât despre oamenii care nu au avut niciodată ocazia de a cunoaște învățătura Mea pe acest pământ, aceștia vor găsi în Lumea de dincolo ghizi care îi vor conduce către această punte. Astfel, spiritele care nu au auzit niciodată vorbindu-se despre învățătura Mea, vor găsi și ele puntea către viața eternă. Dar dacă perseverează în ideile lor greșite, ele vor fi judecate după natura lor umană și nu vor ajunge în împărăția lui Dumnezeu. Iată cum stau lucrurile. Gândește-te și spune-Mi dacă îți place. Dar fă-o repede, căci șederea Mea aici se apropie de sfârșit”.

13. Comandantul a spus: “Doamne, totul este clar și limpede și dacă voi mai avea vreo îndoială pe viitor, omul pe care l-ai trezit aici (din punct de vedere spiritual) va putea să mă lămurească. De aceea, voi lăuda și voi slăvi Numele Tău, împreună cu toți ceilalți, dar Te rog, acordă-mi grația și întoarce-Te repede, fiindcă principala mea grijă va fi ca Tu să găsești aici inimi mai demne decât cele care Te-au primit de data aceasta”.

Capitolul 82

Sihar. Promisiunea unei vizite secrete. Nimeni nu este profet în țara sa. Cuvintele de rămas bun. Jonael primește harul de a face minuni, Iisus se întoarce în Galileea.

1. Eu am spus: “Mă voi întoarce într-o zi să vă văd, în secret, dar nu trebuie să strigați asta în gura mare, în tot orașul, aici - unde oamenii se simt cu atât mai importanți cu cât sunt mai puțin asupriți și plătesc mai puține impozite decât în Iudeea și Galileea și unde Jairuth al Meu plătește, ca să spun așa, toate impozitele săracilor.

2. Acolo unde oamenii se simt bine, nu este loc pentru un profet, decât dacă acesta este bătrân. Acești nebuni nu iau în considerare decât cuvintele bătrânilor și consideră înțelepciunea unui tânăr drept o exaltare a imaginației sale. În ceea ce privește minunile, oricât de extraordinare ar fi acestea, ele vor fi mereu luate drept magie, atât de la modă în momentul de față. Oamenii prea orbi, incapabili să distingă ceea ce este adevărat de ceea ce este fals, resping și una și alta.

3. Ar fi mai bine pentru un profet să meargă în străinătate; acolo are mai multe șanse să poată influența oamenii care nu îl cunosc. De aceea am să vă părăsesc împreună cu oamenii Mei, dar voi reveni peste puțin timp.

4. Voi lua cu Mine pe un anume Matei, care era vameș aici. Acesta știe să scrie repede și bine și va putea nota învățăturile și faptele Mele; dați-i un permis de liberă trecere”.

5. Comandantul a întocmit imediat permisul de trecere și Mi-a mulțumit din toată inima pentru ceea ce făcusem. Ceilalți oaspeți i-au urmat exemplul, dar mai mulți dintre ei, obosiți după călătorie, au adormit pe bănci și pe mese. Celor care au vrut să-i trezească le-am spus: “Lăsați-i să se odihnească până la ziuă. Eu prefer să plec în liniștea nopții, fără să atrag atenția. Rămâneți în continuare aici până se face ziuă și să nu Mă urmeze nimeni decât dacă îl îndeamnă inima.

6. Tu, Jonael al Meu, veghează ca învățătura Mea să prindă rădăcini aici și să aducă multe roade, ca un arbore al vieții. Îți transfer o parte din puterea Mea supranaturală, pe care să o folosești în Numele Meu; dar fii atent ca în zelul tău să nu o folosești în mod greșit, fiindcă atunci ai să faci mai mult rău decât bine. Îți voi trimite un înger acasă, să te ajute. El te va învăța să folosești cum trebuie această putere cerească. Dar să nu spui nimănui că un înger din ceruri locuiește în casa lui Jonael”.

7. Irhael a venit atunci la Mine, plângând, împreună cu Joram, recunoștința și iubirea împiedicându-i să vorbească. I-am binecuvântat, spunând: “Liniștiți-vă, Mă voi întoarce curând să vă văd”.

8. Ei Mi-au îmbrățișat picioarele, pe care le-au acoperit cu lacrimile lor, iar Joram a strigat: “Oh! Timp sacru, grăbește-te să ni-L aduci în casa Sa pe Domnul Gloriei, pentru totdeauna. Oh,

Doamne, gândește-te la noi, care Te iubim din toată inima și vino repede, să rămâi cu noi pentru totdeauna”.

9. Eu am spus: “Da, mă voi întoarce, după cum am spus, în taină și de acum înainte nimeni nu va mai fi obligat, datorită prezenței Mele să creadă în Cuvântul Meu și în misiunea Mea de Sus”.

Capitolul 83

Sihar. Puterea adevărului: Despre esența Cuvântului lui Dumnezeu. Grația de a fi chemat să devii copilul lui Dumnezeu. Cum să te slujești de această lume. Plecarea din Sihar.

1. Domnul a spus: “învățătura oglindește fidel adevărul. Cine nu va trăi din Cuvânt, va muri din judecata Cuvântului care i-a fost anunțat, în care nu a crezut și în care nu a avut încredere.

2. Așa cum Eu am în Mine puterea Tatălui de a da sau de a lua înapoi viața eternă, pe care omul, după propria sa voință, are puterea de a o primi și Cuvântul Meu poate face de asemenea acest lucru, deoarece Cuvântul Meu este expresia atotputernică și eternă a voinței Mele!

3. Cel care primește în el Cuvântul Meu, care trăiește și acționează fără a devia de la învățătura Mea, Mă primește cu toată iubirea, toată înțelepciunea și toată forța Mea, devenind astfel un adevărat copil al lui Dumnezeu, căruia Tatăl care este în Ceruri nu-i va refuza nimic.

4. Preasfântul Tată care este în Ceruri nu putea decât să se reveleze El însuși într-un corp, prin Fiul Său și să facă din voi, creaturi condamnate, zei liberi, numindu-vă prietenii și frații Săi.

5. Să nu uitați niciodată Cine este Cel care vă revelează aceste lucruri și ceea ce vi se oferă prin această revelație! Atunci, lumea materială nu vă va mai tenta și o veți învinge mai ușor, ceea ce vă este cu atât mai necesar, pentru că nu puteți deveni copiii lui Dumnezeu dacă nu ați învins lumea în voi înșivă!

6. Nu vreau însă să fac din voi niște bigoți, care condamnă lumea, ci doresc să știți să vă folosiți de ea cu înțelepciune.

7. Nu ar trebui oare luat drept prost cel care se îndrăgostește de un obiect folositor meseriei sale și care, în loc să-l folosească într-un scop corespunzător, ar începe să-l admire și să-l păstreze la adăpost de rugină pentru a nu-și pierde frumusețea, făcându-și astfel singur rău, datorită unei plăceri inutile?

8. Lumea este pentru voi la fel ca acest obiect; puteți trage multe foloase bune și frumoase din ea, dar dacă sunteți discipolii Mei, trebuie să vă folosiți de ea, așa cum v-am învățat timp de trei zile.

9. Corect folosit, acest obiect vă va pregăti și vă va asigura viața eternă. Dar dacă vă folosiți de el altfel, acest obiect va deveni ca un cuțit prea ascuțit în mâna unui copil, care mai devreme sau mai târziu, își va face o rană pe care medicul nu va putea să o vindece prea ușor.

10. Cu aceste cuvinte, primiți toată binecuvântarea Mea și transmiteți aceste cuvinte tuturor celor ce nu le-au putut auzi, astfel ca nimeni să nu aibă scuze pentru a le ignora.

11. Iar acum, voi, cei câțiva discipoli ai Mei și voi toți care M-ați urmat din Galileea la Ierusalim, haideți să o pornim la drum spre Galileea, unde veți putea din nou să vă ocupați de cultivarea câmpurilor voastre”.

12. Spunând aceasta, M-am ridicat și, făcând îngerilor semnul pe care numai ei îl puteau înțelege, de a dispărea, cu excepția îngerului lui Jonael, porțile vizibile ale cerului s-au închis, iar casa lui Irhael și a lui Joram a rămas intactă, în toată splendoarea ei cerească, ca de altfel și castelul lui Jairuth. Toți cei prezenți care rămăseseră treji ne-au însoțit până la poartă. Doar comandantul nu a vrut să Mă părăsească așa de repede și M-a însoțit până la marginea orașului, după care s-a întors la Sihar.

Capitolul 84

Călătoria în Galileea. Reproșurile adresate de Matei Domnului. Despre esența lui Dumnezeu și a creației. Frumusețea pământului și depărtarea lui față de soare. Eclipsă de soare. Un pic de teamă nu strică niciodată.

1. Ne-am reluat drumul și am ajuns la hotarul țării samaritenilor, la răsăritul soarelui. Am intrat în Galileea, unde am făcut un popas pe un munte golaș și ne-am odihnit pe un covor de iarbă proaspătă.

2. Însoțitorii mei nu mai puteau de admirație văzând priveliștea minunată, iar scribul Matei a spus: “Doamne, dacă toți oamenii ar fi fost pătruși de Cuvântul Tău în orice lucru, o țară ca aceasta ar fi fost suficient de frumoasă pentru a fi paradisul. Dar dacă ne gândim că majoritatea oamenilor sunt mai răi decât fiarele sălbătice, i-am putea reproșa lui Dumnezeu că a făcut pământul prea frumos pentru niște oameni atât de ticăloși”.

3. Eu am spus: “Acest reproș Mă afectează direct, pentru că Tatăl și Eu suntem Unul! Înțelepciunea eternă a Fiului - care este înțelepciunea Tatălui, a stabilit acest plan al creației și iubirea Tatălui a fost impulsul care a făcut să apară pământul, soarele, luna și stelele.

4. Dar oamenii de pe acest pământ, care au fost creați tot de Mine, trebuie să se transforme și vor fi transformați.

5. Dacă așa stau lucrurile, atunci cum poți tu să-Mi faci reproșuri? Ca să nu mai spun că, în plus, pământul nu este chiar atât de frumos cum îți se pare. Toate aceste locuri pe care le vezi aici, nu sunt frumoase decât de departe. Dacă ai privi mai de aproape, nu ai mai găsi nimic frumos, în afară de câțiva arbori ici și colo, vreo grădină îngrijită de mâna omului și poate palatul vreunui bogătaș. Este asta într-adevăr așa de minunat?

6. Ridică-ți ochii spre soare și vei găsi acolo alte peisaje, unde chiar și deșerturile sunt mai frumoase decât paradisurile terestre. Pentru că numai lumina soarelui face ca pământul să fie atât de frumos și plăcut; fără ea, pământul nu ar fi decât o vale a plângerii și a lacrimilor. Pe acest soare, care dă pământului întreaga sa strălucire și frumusețe, peisajele sunt încă mult mai minunate*”.

7. Matei a spus: “Doamne, ce spui Tu, soarele este deci și el o lume; în care deșerturile sunt mai frumoase decât paradisurile terestre? Compară acest pământ imens și acel minuscul disc solar; de câte ori ar intra acest disc în această suprafață imensă pe care o vedem aici și care nu este decât o infimă părticică din pământul întreg?”

8. Eu am spus: “Ei bine! Iată, când Eu vă vorbesc de lucruri terestre, voi nu înțelegeți; cum vreți atunci să înțelegeți lucrurile cerești? Încearcă să înțelegi!”

9. Privește acolo jos, în mijloc, acel cedru aflat pe ultimul vârf al acestui lanț de munți. Compară mărimea sa cu cea a unui fir de iarbă, care nu este mai înalt decât o palmă și vei vedea că acest fir de iarbă, dacă îl ții în fața ochilor, pare mult mai mare decât cedrul din depărtare, deși acela este de o sută de ori mai mare decât firul de iarbă. Acesta este efectul distanței. Dacă ai picioare bune, poți să ajungi la acest cedru în zece ore de mers. Ce reprezintă aceste zece ore pentru tine?

10. Dar gândește-te acum la distanța de la soare la pământ. Ei bine! Dacă o pasăre care zboară la fel de iute ca vântul ar fi plecat pe vremea lui Adam în direcția soarelui, i-ar mai trebui încă mulți ani pentru a ajunge acolo. Dacă poți înțelege asta, îți vei da seama că soarele este de mii și mii de ori mai mare decât pământul”.

11. Uluit, Matei a strigat: “Oh, Doamne, cum poți atunci să conduci o asemenea lume de pe pământ?”

12. Eu am spus: “Da, ceea ce ție îți se pare complet imposibil, Mie îmi este, fie vorba între noi, mai mult decât ușor; tu nu poți încă să înțelegi, dar va veni vremea când ai să înțelegi totul.

13. Pentru ca să îți dai seama că - prin puterea Tatălui care este în Mine -, Eu pot ajunge la soare într-o singură clipă, privește! Am să acopăr soarele timp de câteva momente, astfel încât nimeni nu-l va mai vedea. Atunci vei înțelege că pot să ajung la soare chiar de aici, de pe acest pământ”.

14. Matei a spus: “Oh, Doamne, nu face asta, oamenii vor fi îngroziți”. Eu am spus: “Nu-ți fă griji; oamenii vor crede că este o eclipsă obișnuită, apărută în mod natural, așa cum se petrece adeseori, în câteva clipe, soarele va apărea din nou! Dar fii atent!” Matei a spus neliniștit: “Doamne, nu ar trebui să fie avertizați toți cei care sunt aici prezenți?” Eu am spus: “Să-i lăsăm să doarmă, este suficient să fii tu martor, pentru că un scrib trebuie să știe mai mult decât cei care nu sunt chemați să scrie. Iată, Eu spun acum: 'Soare, acoperă-ți fața timp de șapte secunde pe întreg pământul'“. Chiar în acea clipă, în locul zilei s-a făcut o noapte deplină, numai câteva stele fiind vizibile cu ușurință ici și colo.

15. Tremurând de frică, Matei a spus: “Doamne atotputernic, cine ar putea trăi alături de Tine dacă dreapta Ta atinge infinitul?” Abia a pronunțat Matei aceste cuvinte, că soarele a reapărut, în toată strălucirea sa. Matei a respirat atunci ușurat, rămânând însă mut de uimire. După un timp, prinzând din nou curaj, a spus: “Doamne, nu mai înțeleg nimic; puterea Ta este infinită, dar pe viitor, te implor, Doamne, lipsește-ne de astfel de dovezi ale puterii Tale, căci altfel întreaga lume s-ar năruși”.

16. Eu am spus: “Nu te îngrijora; un pic de teamă nu-i strică niciodată omului care este supus simțurilor. Acum, trezește-i pe cei care dorm, vom porni din nou la drum. Dar nu povesti nimănui ce s-a petrecut, nici măcar să nu faci vreo aluzie”. Matei i-a trezit pe cei care dormeau și am pornit din nou pe drumul care cobora, mergând de această dată mult mai repede decât la urcare!

Capitolul 85

Sosirea în Galileea. Mesia și împărăția lui Dumnezeu. Călătoria la Cana, în Galileea. (Ioan IV, 45)

(45). Când a ajuns în Galileea, a fost primit bine de galileeni, care văzuseră tot ce făcuse la Ierusalim în timpul praznicului; căci fuseseră și ei la praznic.

1. Odată ajunși în câmpie, am găsit repede un sat din Galileea, unde locuiau numeroși galileeni dintre cei care se aflaseră la sărbătoarea de la Ierusalim în ziua când am purificat Templul. Nu trecuse multă vreme de atunci și toți încă își aminteau cu ușurință despre aceasta.

2. Când acești galileeni M-au văzut traversând satul, au ieșit din case în stradă pentru a Mă saluta; ei nu găseau destule cuvinte de laudă pentru ceea ce îndrăznisem să fac la Templu. Bucuria lor de a Mă revedea era cu atât mai mare cu cât aflaseră că fariseii din Ierusalim au încercat în secret să Mă facă să dispar. Acești galileeni nu știau mare lucru, decât că eram fiul cucernicului Iosif și că Dumnezeu era cu Mine, așa cum fusese și cu Iosif. A trebuit să-Mi petrec ziua cu ei, împreună cu toată suita Mea și în cele din urmă chiar și noaptea! Ne-au primit cât de bine au putut ei, punându-ne multe întrebări și cerând multe sfaturi. S-a pus întrebarea despre Mesia și mulți au fost cei care M-au recunoscut.

3. Pentru că, spuneau ei: “Să ai atâta curaj, în fața atâtor oameni care se aflau la Templu, dovedește o mare putere dată de Sus. Oricine altcineva ar încerca, nu ar reuși! Nimeni nu ar fi îndrăznit să se ridice împotriva abuzurilor Templului, care existau de atât de multă vreme. Dar cu Tine a fost altceva; negustorii au luat-o la fugă de parcă erau urmăriți de furtună și, de atunci, Templul nu a mai fost transformat într-o piață”. Eu le-am răspuns: “Și nu va mai fi niciodată, fiindcă i se apropie sfârșitul!”

4. Mirați, galileenii au spus: “Atunci va fi rău pentru noi! Ce parte din Regatul urmașului lui David anunțat de profeți trebuie să restabilească Mesia?”

5. Eu le-am spus: “El va stabili o nouă domnie eternă pentru fiii lui David și pentru toți oamenii de pe pământ, dar nu pe acest pământ, ci dincolo de pământ, în ceruri. Oricine interpretează altfel cuvintele profeților trăiește în întuneric”.

6. La aceste cuvinte, mulți s-au îndepărtat, căci ei credeau într-un Mesia terestru; totuși, mulți alții Mi-au cerut lămuriri.

7. Le-am răspuns: 'Vouă vă trebuie dovezi, altfel nu credeți! De aceea, urmați-Mă la Cana și în împrejurimile sale; veți primi acolo învățături și dovezi'.

8. Mulți dintre cei care Mă urmau veneau din Cana. Încă din ziua nunții, ei Mă urmaseră cu credință și voiau să discute despre învățăturile pe care le primiseră de la Mine și despre dovezile pe care le văzuseră!

9. Dar Eu le-am spus: "Nu este încă momentul, urmați-ne la Cana, o să mai vorbim acolo și veți putea vedea cu ochii voștri. Să pornim din nou la drum, dar să nu vorbească nimeni în timpul călătoriei, pentru că printre noi se pot ascunde trimiși ai fariseilor".

10. Galileenii au fost de acord cu Mine și au confirmat chiar că au văzut pretutindeni spioni ai fariseilor chestionându-i pe călători, ca să afle unde se găsește un anume Iisus din Nazaret și dacă L-au auzit predicând. Le-am spus: "Iată de ce vom merge în liniște și ei nu ne vor pune întrebări".

Capitolul 86

Iisus la Cana. Păcătoșii se trădează singuri. Consecințele desfrâului. Satana îndeamnă la Dezmăț. (Ioan IV, 46)

(46). Iisus S-a întors deci în Cana din Galileea, unde prefăcuse apa în vin.

1. Astfel, călătoria noastră a continuat și, fără a face vreun popas, am ajuns în micul oraș Cana. Imediat după sosirea noastră, ne-am îndreptat spre casa unde Eu am făcut primul miracol*, dar nu a trecut o oră că aproape tot orașul era la curent cu sosirea Mea și a întregii Mele suite. Locuitorii s-au grăbit să vină să ne salute și să ne ureze bun venit. Ei nu găseau destule cuvinte pentru a Mă aclama și a Mă lăuda pentru că purificasem Templul într-un mod atât de hotărât. Un mare număr dintre ei se aflaseră la sărbătoarea din Ierusalim și Mă văzuseră acționând; știau de asemenea că vindecasem mulți bolnavi și Mi-au adus laude pentru toate acestea.

2. Eu i-am întrebat dacă nu existau bolnavi printre ei. Mi-au răspuns că, deși curios, în acel moment nu era nici un bolnav în tot orașul.

3. Eu am spus: Toți au corpul sănătos, dar nu și sufletul. Cel care se destrăbălează și se prostituează are sufletul foarte bolnav; acest gen de păcat împietrește inima omului, îl face să-și piardă sensibilitatea și compasiunea față de ceilalți, iar în cele din urmă, el nu se mai iubește decât pe sine, ca pe un obiect, pentru a-și satisface poftele, nu din dragoste pentru acest obiect, ci chiar de dragul desfrâului. O asemenea inimă respinge Cuvântul lui Dumnezeu, care ar putea-o păzi de poftele rele, iar omul devine în cele din urmă dușmanul celor ce păstrează în inima lor și pun în practică Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți dintre voi suferă de această boală mortală. Cel care se știe bolnav de această maladie poate să-Mi mărturisească, Eu îl voi vindeca".

4. La aceste cuvinte, oamenii au părăsit în număr mare casa. Știind că au greșit, îi apucase frica la ideea că aș putea să-i trădez; prin urmare, au plecat. Unii dintre ei comiseră adulter, alții incest, mulți bărbați și multe femei se necinstiseră ei înșiși și, prin urmare, simțeau nevoia să se îndepărteze de privirile Mele.

5. Nu că nu ar fi vrut să fie vindecați de patimile lor, dar le era rușine! Treceau drept oameni respectabili și nu le-ar fi plăcut ca vecinii lor să afle că aveau slăbiciuni trupești. Dar nici unul nu s-a gândit că, fugind de dorința Mea de a le veni în ajutor, ei se trădau de fapt singuri.

6. Mulți dintre cei care au rămas, au spus: "Nu, nu aș fi crezut asta niciodată despre cutare sau cutare". Alții nu se puteau împiedica să nu râdă, spunând: "Ce nostim i-ai demascat! Am fi putut să-i întrebăm noi timp de zece ani și tot nu am fi obținut vreun răspuns! Dar tot ce ai făcut Tu a fost să le propui foarte amabil să-i vindeci și ei au preferat să o ia la fugă. Fără îndoială că se gândeau că Tu,

care ai schimbat apa în vin, ai fi putut în cele din urmă să-i strigi pe nume, spunându-le: Tu ai comis cutare sau cutare păcat, de atâtea ori, iar tu, de atâtea ori, cutare păcat!. Iar ei nu ar fi suportat aceasta. Iată de ce au luat-o la fugă, fără să-și dea seama că astfel se vor trăda. Noi nu-i vom judeca, pentru că slăbiciunile noastre nu au trecut neobservate și știm bine că este întotdeauna mai bine să mături în fața porții tale; dar e amuzant să sperii că nu te faci remarcat, eschivându-te. Sunt mai proști chiar decât rinocerii din Persia!”

7. Eu am spus: “Să-i lăsăm să plece, bieți nebuni orbi, cărora le este frică de oameni, dar nu se tem de Dumnezeu, care cunoaște inimile și pătrunde chiar și cele mai adânci taine. Eu vă spun, acest sentiment monden al rușinii nu este altceva decât vanitate pură. Până când va mai fi așa pe pământ? Acest corp a cărui carne vă aduce atâtea ore de plăcere vă va fi luat în curând, iar voi veți ajunge complet goi în Lumea de dincolo, unde alții vor tăia firul de păr în patru și vor striga de pe acoperișuri ce ați făcut pe ascuns pe acest pământ; vă va fi greu atunci să vă ascundeți rușinea.

8. Într-adevăr, vă spun, oamenii lascivi, impudici, desfrânații și prostituatele nu vor intra în împărăția Cerurilor; va trebui ca ei să se lepede complet de viciile lor, căci omul comite toate celelalte păcate în afara trupului său, putând să se dezlege cu ușurință de ele, pentru că ceea ce este exterior nu îl strică atât de mult pe om. Dar desfrâul se face în trupul omului și în cele din urmă strică deopotrivă sufletul și spiritul; este deci unul dintre cele mai mari păcate. Evitați așadar desfrâul ca pe flagelul ciumei, pentru că incitarea la dezmăț este capcana Satanei pentru a-i seduce pe oameni. Nefericit este cel care se lasă înșfăcat de Satana, în cele din urmă, fiecare va simți nevoia să se elibereze din ghearele Satanei; nenorocirile și zbciumul său vor fi însă de nedescris. Gândiți-vă la asta, căci altfel vor veni zile care nu vă vor plăcea deloc! Iar acum, să mergem să ne odihnim”.

9. Atunci, mai mulți dintre cei care veniseră împreună cu Mine s-au retras la casele lor. Dar discipolii Mei, Maria - mama Mea - și frații Mei, adică cei cinci fii ai lui Iosif, au rămas cu Mine.

(* - Vezi mai pe larg: [Predicile Domnului](http://www.scribd.com/doc/6431583/Predicile-Domnului), Cap.8 Nunta din Cana - <http://www.scribd.com/doc/6431583/Predicile-Domnului-Iisus-Hristos-Prinite-Prin-Gottfried-Mayerhofer> n.r.)

Capitolul 87

Adevărata patrie este lângă Domnul. Scepticismul evreilor. Cornelius îl regăsește pe Iisus.

1. După ce toți s-au retras, tânărul stăpân al casei, care fusese martor la transformarea apei în vin, la nunta din Cana, a venit și a spus: “Doamne, cei ce ne-au urmat de la Ierusalim și din Galileea și care s-au refăcut în sala mare, ar dori să-ți vorbească. După câte am remarcat, majoritatea dintre ei ar vrea să se întoarcă în țara lor, să-și vadă de treburi. Dacă-mi dai voie, aș putea să le duc răspunsul Tău”.

2. Eu am răspuns: “Este inutil; cel care stă lângă Mine și rămâne cu Mine se află în adevărata sa patrie. Cel care nu obține această unică și adevărată patrie eternă și durabilă va rătăci mereu în deșert ca o fiară sălbatică, înfricoșată, căutându-și cu disperare prada și culcușul; în cele din urmă, va muri de foame, de sete și de frig, sau va deveni prada fiarelor sălbatice, pentru care deșertul este singura patrie.

3. Cine, fiind lângă Mine, a dus lipsă de ceva, indiferent de ce? Nu a fost oare fiecare om, zi de zi, săturat de Ceruri în trup și în spirit? I-a fost cuiva foame sau sete, a suferit cineva din vreun motiv anume? Ați fost voi chemați în justiție pentru că M-ați urmat? Eu îți spun, cine vrea să plece, să plece, dar să rămână cine vrea să rămână. Eu nu am nevoie de nimeni; oamenii au nevoie de Mine. Cel care Mă abandonează va fi - și el - abandonat de Mine. Pe cel care nu Mă caută, nici Eu nu-l voi căuta. Du-te și spune-le asta!”

4. Gazda a spus: “Doamne, acest răspuns mă apasă. Vei fi oare la fel de nemulțumit de

locuitorii din Cana care s-au întors acasă pentru a se odihni?”

5. Eu am spus: “Nu M-ai înțeles; acești oameni din Cana M-au primit deja în inima lor și Cuvântul Meu a devenit sfânt pentru ei, în timp ce pe acești evrei nu-i interesează acest lucru, fiindcă pe ei îi preocupă mai mult pâinea și casa lor decât învățătura pe care le-am dat-o la Sihar. Ei vor să-mi aducă mulțumiri doar de circumstanță și pentru a nu părea grosolani în ochii voștri, dar de fapt, ei preferă să se întoarcă acasă. Du-te așadar și spune-le cuvânt cu cuvânt tot ce ți-am zis”.

6. Stăpânul casei a plecat să-i caute pe evrei, cărora le-a repetat cuvânt cu cuvânt ceea ce îi spusese; aceștia au făcut ochii mari de uimire. Toți s-au simțit lezați în orgoliul lor; unii s-au revoltat, alții, dimpotrivă, au pus la inimă și și-au spus, mârșniți: “Ce nefericire; dacă ne iartă, vom rămâne cu El!”

7. Cei care s-au simțit jigniți, au spus: “Noi vom pleca; într-adevăr, nu ne-a lipsit nimic, dar această trândăveală de scit alături de El ne-a devenit de nesuportat; și apoi, cu El trebuie să fii mereu în gardă, să fii atent la tot ce spui și să știi să te descurci, pentru a nu ți-L pune în cap. Cu El nu este loc de concesii; când spune ceva, nu poți să-L îndupleci cu nimic! De aceea, noi nu vom mai rămâne mult timp cu El!”

8. Cei care s-au căit, au spus la rândul lor: “Este adevărat, preoții din Ierusalim se lasă cumpărați, mai ales când sacrificiile le aduc mari beneficii, dar cu El nu este așa, chiar dacă i-am da pământul întreg. Este adevărat că este greu să rezisti alături de El, dar este imposibil ca El să nu fie cel puțin un mare profet; fiecare din cuvintele Sale, pline de adevăr, de forță și de viață, trebuie luat în considerare. Pe de altă parte, întreaga natură ascultă de semnele lui. De ce să nu rămânem, atâta timp cât El nu ne alungă? Nimeni înaintea Lui nu a făcut ceea ce a săvârșit El în fața ochilor noștri și cu nici un preț nu vrem să-L părăsim”.

9. Cei care s-au simțit răniți le-au răspuns: “Faceți cum vă place, dar noi plecăm. Dacă datorăm cuiva ceva, stăpânul casei ne va trimite nota de plată!”

10. Gazda a spus: “Casa mea nu este un han pentru străini, ea le stă gratis la dispoziție celor din partea locului, precum și tuturor fiilor lui Iacov care vin la mine, așa cum stau lucrurile în toată țara Canaan, unde curge laptele și mierea”.

11. După ce au luat această hotărâre, grupul celor revoltați s-a ridicat, a pornit la drum și a dispărut. Ajunși la mai multe ore de mers de Cana, picioarele i-au lăsat și ei au căzut de oboseală pe marginea drumului, unde mai mult de o sută dintre ei au adormit.

12. Iată însă că o legiune romană, ce sosea de la Ierusalim, a dat peste ei. Nereușind să-i trezească din somn, soldații i-au păzit până dimineață, legându-le mâinile. Când s-au trezit, s-a dovedit că nici unul dintre ei nu avea permis de trecere, motiv pentru care au fost duși cu toții la închisoare, la Ierusalim, unde, după o săptămână de interogatorii, timp în care au dovedit că erau evrei, au trebuit să plătească o amendă serioasă pentru a-și recăpăta libertatea.

13. O parte dintre soldații romani și-au urmat călătoria până la Cana și au venit să verifice casa noastră, pentru a controla toate permisele de liberă trecere primite de la Ierusalim. Ei nu s-au oprit însă aici, ci și-au urmat drumul spre Capernaum. Comandantul lor, care Mă recunoscuse, deoarece mai vorbise cu Mine despre anumite lucruri, Mi-a mărturisit că se ducea la Capernaum pentru a-și petrece câțva timp cu familia sa, care se afla acolo de câteva zile. M-a invitat de asemenea să-i fac o vizită. I-am promis că voi merge după câteva zile.

14. El M-a întrebat atunci dacă știam ce era cu acea caravană întâlnită noaptea pe drum.

15. Eu i-am explicat cine erau și el Mi-a spus, râzând: “M-am gândit eu bine că aveam de-a face cu astfel de oameni, care nu sunt, de fapt, decât spioni ai fariseilor; aș fi fost surprins dacă nu i-ai fi recunoscut de la prima privire!”

16. La care Eu i-am răspuns: “Nu greșești foarte tare, dar totuși, atunci când M-au urmat de la Ierusalim și din Iudeea, ei nu erau spioni. Se prea poate ca unii dintre ei să devină spioni, spre propria lor nenorocire și nefericire, fiindcă acelor brute de la Templu le place trădarea; de aceea, le este teamă mai mult de trădători decât de proprii lor dușmani și nu le vor mai lăsa nici cea mai mică libertate, în cele din urmă, îi vor face chiar să bea apa blestemului; abia unul din zece dacă va scăpa. Cei care vor

muri, acuzați de falsă trădare, vor fi îngropați în valea blestemată de la Iosafat. Iată care va fi soarta celor care Mă vor trăda brutal de la Templu, dar timpul Meu nu a venit încă!”

Capitolul 88

Discuția dintre Iisus și Cornelius despre purificarea Templului. Influența pozitivă a lui Nicodim. Prezicerea judecării Ierusalimului.

1. Comandantul, pe nume Cornelius, care era frate cu împăratul Augustus și care Mă cunoștea încă din copilărie, a spus: “Cu atât mai bine, căci nu-ți pot spune cât mă dezgustă aceste brute, îți spun, prietene drag și nobil, acești preoți evrei de la Templu sunt de cea mai joasă speță. Preoții noștri, care sunt egipteni, sunt răi, este adevărat, dar mai au încă din când în când un pic de omenie; ei nu comit atâtea orori și, cu excepția câtorva mistici, intențiile lor se mărginesc la dorința de a-i încuraja pe oameni să dea dovadă, pe timp de pace, de mai multă omenie, iar pe timp de război, de mai mult curaj.

2. Dar acești indivizi sunt niște ipocriți mizerabili; ei pretind că sunt drepti și pioși, ca și cum L-ar avea pe Dumnezeu în traistă, dar în realitate, nu sunt demni nici măcar să coboare în Tartar, cum spunem noi. Dacă cele trei furii ale noastre, în fața cărora totul împietrește de teroare și de groază, i-ar fi văzut pe acești indivizi murdari apărând la Templu, ar fi împietrit chiar ele, la fel ca diamantul, atât de îngrozite ar fi. Îți spun, ar fi necesară sabia regelui Macedoniei pentru a zdrobi acest Templu oribil și pentru a sfărteca acest nucleu de preoți, dacă nu vrem ca întregul pământ să fie împânzit de ei. Oh! Prietene, în legătură cu ei, ți-aș putea spune niște lucruri care ar face să se cutremure întregul pământ. Dar ajunge, am spus destul pentru astăzi, când vei veni să mă vezi, vom mai vorbi”.

3. Eu i-am răspuns: “Oh! Lasă asta, Eu cunosc toate șiretlicurile acestor brute până în cele mai intime detalii, dar am prevăzut deja un rege al Macedoniei, din trunchiul familiei tale de la Roma, care va avea datoria de a tăia cu sabia toate aceste noduri atât de încâlcite. Vreau să mai fac însă anumite lucruri înainte, pentru a-i ajuta pe unii dintre ei!”

4. Comandantul a spus: “Nu face asta, nici chiar dacă ai fi un adevărat Dumnezeu; dacă ești muritor, în calitate de Fiul ai omului, vor ști cum să Te omoare, îți spun, cu acești indivizi murdari, nici măcar un zeu nu este în siguranță, crede-mă, dragă prietene!”

5. Eu: “Să lăsăm asta, va fi cum va dori Dumnezeu. Ar fi de ajuns o suflare de-a Mea pentru a-i nimici pe toți, dar nu asta este voința Tatălui; să-i mai lăsăm deci câteva timp”.

6. Comandantul a spus: “Dacă acești indivizi mai băntuie pe aici încă zece ani, nu vor mai rămâne mulți în viață în Iudeea! Fără acel om echilibrat care se află în înaltul Consiliu al Templului, s-ar fi petrecut o mulțime de orori de când ai purificat Templul. Dar acest om într-adevăr credincios, pe nume Nicodim, a știut să-i țină la respect pe acești indivizi, care vor fi în curând la fel de numeroși ca buruienile. Să mori de râs, nu alta, văzând cum i-a făcut să înțeleagă că această purificare a fost permisă de Dumnezeu pentru ca servitorii Săi să se îmbogățească și pentru a fi pedepsiți negustorii și agenții de schimb care nu plătesc aproape nimic pentru locurile pe care le ocupă la Templu, fără a da niciodată ceva pentru sacrificii și cutia lui Dumnezeu, deși sunt oamenii cei mai bogați din Ierusalim. În cele din urmă, toți au fost de acord cu el, ba unii chiar au început să spună că nu ai decât să vii din nou la sărbătoarea următoare, magia Ta putând fi oricând de folos. Dar cei care au participat - direct sau indirect - la acest comerț, erau evident de o altă părere. Cred totuși, că dacă Te-ai întoarce la o altă sărbătoare, pentru a mai purifica odată Templul, nu s-ar atinge nici măcar de un fir de păr de pe capul Tău. Le-ai adus multe beneficii ultima dată! Dacă Te întorci însă la Ierusalim în același scop, strecoară-te în taină în oraș, altfel vei găsi Templul curățit deja. Acești negustori și agenți de schimb au instalat pretutindeni spioni, însărcinați, la fel ca și servitorii de la Templu, să Te demaște în caz că ai reapărea pe acolo. Sunt tipul de oameni pe care i-am arestat pe drum. Dintre toți, nu cred că există doi oameni cinstiți”.

7. Eu am spus: “Aș putea să le fac pe plac încă o dată, dar fii sigur că nici un negustor și nici un agent de schimb nu va mai face comerț în Templu. Atunci când voi merge pentru ultima dată la Ierusalim, voi mai purifica o dată Templul, cum am mai făcut-o deja”.

8. În acel moment, un subofițer a înaintat, anunțându-l pe comandant că trupa era gata de plecare; comandantul și-a luat rămas bun de la Mine, amintindu-Mi încă o dată să merg să-l văd la Capernaum. Stăpânul casei a venit atunci să ne poftască la masă, la care au luat parte toți oaspeții.

Capitolul 89

Iisus se roagă pentru ai Săi și le îngăduie fraților Săi să meargă acasă. Nu se poate face mare lucru acolo unde lipsește credința. Cele mai bune condimente pentru o mâncare. Vindecarea cu ajutorul mâinilor. Plantele medicinale. Toma și Iuda Iscarioteanul.

1. Odată terminat micul dejun, M-am adresat tuturor celor care se aflau acolo: “Cei care doresc să meargă să-și pună treburile în ordine pot lipsi câteva zile, dar să se întoarcă în cel mult trei zile. Eu voi rămâne aici la Cana câteva zile, pentru puțină odihnă. Dar cei care locuiesc prea departe de aici pot rămâne cu cei care nu vor să Mă părăsească. Nu voi spune nimic și nu voi da nici o învățătură în timpul acestor două zile. Nu voi face decât să Mă odihnesc și să Mă rog pentru voi toți”.

2. Maria și cei cinci frați ai Mei au înaintat pentru a Mă întreba dacă se puteau duce câteva zile la Nazaret, pentru a-și pune treburile în ordine.

3. Eu am răspuns: “Da, mergeți, pentru că discipolii Mei trebuie să aibă grijă și de casa lor terestră. Aranjați lucrurile astfel încât să puteți lipsi câțiva ani și până atunci, împrumutați casa unui sărac, dar fără chirie, căci, frați și discipoli ai Mei, pe viitor voi nu trebuie să obțineți nici un câștig de la nimeni și să nu acceptați decât ceea ce vi se dă de bunăvoie”. Maria și frații Mei au promis să facă așa cum am spus și au pornit spre Nazaret.

4. Dintre discipolii care M-au urmat de la botezul lui Ioan de la Betabara, numai Toma s-a întors la el acasă, cu intenția de a căuta pentru Mine alți discipoli, ceea ce a și făcut de altfel. Printre cei pe care i-a adus cu el era și un evreu care nu era galileean, numit Iscarioteanul. El a fost cel care M-a trădat mai târziu. Dar la început, el a fost cel mai entuziast dintre discipolii Mei. O făcea pe casierul, plătind tot, sau pe cercetașul, pregătindu-Mi mereu sosirea. Dar el se pricepea de asemenea de minune să comercializeze în secret faptele și învățătura Mea; de altfel, în cele din urmă, gustul câștigului a fost acela care l-a împins să facă ceea ce a făcut și anume, să Mă trădeze. Petru și ceilalți discipoli care M-au urmat de la Betabara au rămas împreună cu Mine.

5. Când l-am întrebat dacă nu voia să se întoarcă pentru câteva zile acasă, Petru a spus: “Doamne, numai moartea mă va putea despărți de Tine, dacă nu-mi vei spune Tu să plec. L-am însărcinat pe Toma să-i spună fiului meu Marcu să ni se alătore aici, pentru că ar putea fi util; știe să scrie la fel de bine ca și Matei. Asta-i tot ce aveam de făcut acasă! În rest, Tu te ocupi de toate, Doamne, Dumnezeuul Meu!” Eu i-am răspuns: “Nu vorbi atât de tare, Simon Petru, aici nu ne aflăm la Sihar; se află printre noi unii care nu sunt atât de avansați și care s-ar putea supăra. Pe viitor, va fi suficient să Mă numești: învățătorule; păstrează restul în inima ta, pe care o cunosc bine”.

6. Mulțumit, Petru M-a întrebat dacă nu aveam chiar nimic de făcut în timpul acestor două zile la Cana. Eu i-am spus: “Departee de noi această intenție, dar vom fi mult mai puțin ocupați decât la Sihar. Ne aflăm aici în patria noastră și tu știi cât valorează un profet în țara lui. Acolo unde lipsește credința, noi nu avem prea mare lucru de făcut. Ne vom bucura de viață, cum se spune, timp de câteva zile și ne vom pregăti pentru zilele ce vor urma”.

7. Atunci, Matei a venit să Mă întrebe dacă putea scrie în timpul acestor două zile ceea ce văzuse și înțeleșese la Sihar.

8. Eu i-am spus: “Dacă vrei să faci ceva, rescrie atunci Predica de pe Munte în câteva exemplare; vom putea lăsa unul la Cana, gazdei noastre și un altul la Capernaum, pentru că nu vom

avea mare lucru de făcut!”

9. Gazda a venit să Mă întrebe ce doream să mănânc la prânz! Eu i-am spus: “Prietene, de ce îmi pui o astfel de întrebare inutilă? Azi dimineată, înainte de micul dejun, nu ai așteptat pentru a-Mi pune această întrebare, îți spun, orice fel de mâncare condimentat cu iubirea unei inimi nobile este mai bun decât cele mai rare feluri de mâncare ale căror miresme umplu sala, de la masa unor gurmanzi egoiști”. Tânăra noastră gazdă, foarte mulțumită de răspunsul Meu, cu inima plină de bucurie, s-a oferit să ne servească la prânz ce avea mai bun.

10. Astfel, aceste două zile s-au scurs în discuții și numeroase vizite pe care le-am primit din partea locuitorilor aceluia orașel.

11. Am vindecat de asemenea câțiva bolnavi prin plasarea mâinilor deasupra lor și i-am arătat unui medic care nu credea în puterea vindecătoare a mâinilor o serie de plante medicinale, precum și alte modalități cu ajutorul cărora putea da cele mai bune îngrijiri, care aveau să-i aducă de altfel o mare faimă ulterior!

12. În a patra zi, toți s-au întors, în afară de Maria și cei patru frați mai mari ai mei, care au rămas acasă. Toți s-au întors cu noi discipoli. Toma, ca de obicei, avusese mare succes, dar a adus și pește prăjit, fiindcă știa cât de mult îmi place.

13. Tânărul Marcu i-a adus tatălui său salutări din partea familiei și mult pește prăjit. Iscarioteanul a adus bani și multă animație în cadrul grupului; era plin de viață și glumeț, punea totul în ordine, îi făcea mare plăcere să Mă vadă și știa să povestească tot ce se petrecea în marele Imperiu al romanilor.

14. Regăsindu-ne astfel cu toții, Eu am vrut să plec, dar gazda noastră M-a rugat să rămân până seara, căci era prea cald. Am rămas așadar până seara și, când soarele era gata să dispară, le-am spus oamenilor să se pregătească de plecare, pentru că doream să pornesc la drum înainte de apusul soarelui.

Capitolul 90

Vindecarea fiului ofițerului de familie regală. Cornelius își mărturisește venerația față de Iisus. Calendarul în Galileea. (Ioan IV, 46-53)

(46)... în Capernaum era un slujbaş împărătesc, al cărui fiu era bolnav.

(47) Slujbașul acesta a aflat că Iisus venise din Iudeea în Galileea; s-a dus la El și L-a rugat să vină să tămăduiască pe fiul lui, care era pe moarte.

(48) Iisus i-a zis: “Dacă nu vedeți semne și minuni cu nici un chip nu credeți!”

(49) Slujbașul împărătesc I-a zis: “Doamne, vino până nu moare micuțul meu.”

(50) “Du-te” i-a zis Iisus, “fiul tău trăiește”. Și omul acela a crezut cuvintele pe care i le spusese Iisus și a pornit la drum.

(51) Când s-a întors, l-au întâmpinat robii lui, și i-au dus vestea că fiul lui trăiește.

(52) El i-a întrebat de ceasul în care a început să-i fie mai bine, Și ei i-au zis: “Ieri, pe la ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile.”

(53) Tatăl a recunoscut că tocmai în ceasul acela îi zisese Iisus: “Fiul tău trăiește”. Și a crezut el și toată casa lui.

1. În timp ce ne pregăteam de plecare, a sosit cu răsuflarea tăiată un bărbat de familie regală, rudă apropiată a comandantului, care se afla de câteva zile la Capernaum. Unicul fiu al acestui prinț, atins brusc de o febră urâtă, era socotit ca și pierdut de către medicul chemat la căpătâiul său. Disperat în marea sa durere, tatăl nu mai știa ce să facă. Comandantul Cornelius, care venise să-l vadă, i-a spus: “Frate, nu-ți pot da decât un singur sfat: de aici și până la Cana nu este nici o oră de mers; celebrul Mântuitor Iisus din Nazaret se află acolo în acest moment, în drumul său de întoarcere spre

Iudeea. L-am văzut când veneam încoace și i-am vorbit. Cu siguranță că El este încă acolo, deoarece mi-a promis că vine să mă vadă. Iar El îndeplinește ceea ce promite, fără nici o excepție. Cum încă nu a sosit, înseamnă că se află în continuare la Cana. Du-te acolo imediat, tu însuși și roagă-L să-l ajute pe fiul tău. Îți garantez că va veni imediat și îl va vindeca”.

2. Auzind cuvintele fratelui său Cornelius, prințul a plecat în grabă spre Cana, unde a sosit, cu răsuflarea tăiată, chiar în momentul când porneam la drum. Abia sosit, el s-a aruncat la picioarele Mele, rugându-Mă să merg cu el cât mai repede posibil la Capernaum, unde unicul său fiu, la care ținea mai mult ca la orice pe lume, se afla în ghearele morții, fără ca vreun medic să poată să-l ajute. El Mi-a spus că dacă nu Mă grăbesc să merg cu el, fiul său va muri înainte ca Eu să ajung acolo.

3. Eu i-am răspuns: 'Vezi tu, prietene, vouă vă este greu un singur lucru; dacă nu vedeți semne și minuni, cu nici un chip nu credeți. Eu nu îi ajut decât pe cei care cred fără să fi văzut semne. Acolo unde găsesc credință necondiționată, acolo vindec Eu cel mai ușor”.

4. Atunci, prințul a strigat: “Oh! Doamne, nu-Ți pierde atâta timp cu mine, un biet nenorocit. Vezi bine că eu cred, altfel nu aș fi venit la Tine. Te rog, Doamne, vino sub acoperișul meu și fiul meu va trăi. Dar dacă întârzi, va muri înainte ca Tu să ajungi. Vezi Tu, eu am numeroși servitori care îmi îndeplinesc poruncile și dacă îi spun unuia sau altuia: fă asta sau fă aia, el așa face; dacă nu aveam o credință deplină în Tine, oh, Doamne, aș fi trimis la Tine pe unul dintre ei, dar datorită credinței mele depline, am venit eu însumi, fiindcă mi-a spus inima că dacă Te văd și Te găsesc, fiul meu va fi vindecat. Doamne, recunosc că nu sunt demn să Te primesc sub acoperișul meu, dar spune un singur cuvânt și fiul meu va fi vindecat”.

5. Eu am spus: “Prietene, o asemenea credință nu am găsit în tot Israelul, întoarce-te în pace acasă, se va face după credința ta, fiul tău trăiește”. Iar prințul a plecat vărsând șiroaie de lacrimi de bucurie și recunoștință, căci el credea, fără să se îndoiască de cuvântul Meu. Am mai rămas la Cana în acea seară și în ziua următoare, spre marea bucurie a gazdei noastre.

6. Prințul era un om de vază foarte bine văzut la Capernaum; la fel ca și comandantul Cornelius, el era o rudă apropiată casei regale și un înalt funcționar trimis de Roma. La apropierea sa de Capernaum i s-au alăturat numeroșii săi servitori, veniți să-l întâmpine pentru a-l anunța cu voce tare: “Stăpâne, fiul tău trăiește, este perfect sănătos!”

7. Omul aproape că a leșinat de fericire și a întrebat la ce oră si-a revenit fiul său. Servitorii i-au răspuns: “Ieri la ora șapte, febra l-a părăsit!”

8. El a început atunci să se gândească și și-a dat seama că era exact ora când Eu îi spusese: 'Fiul tău trăiește!' A pornit atunci spre casă mai liniștit și când a ajuns, comandantul Cornelius i l-a adus pe fiul său, vesel, perfect sănătos și i-a spus: “Ei bine, frate, ce spui? Te-am trimis la cel mai bun Tămăduitor sau nu?”

9. Prințul i-a răspuns: “Da, frate! Prin sfatul tău, mi-ai redat viața de zece ori; dar este clar că acest Iisus din Nazaret este mai mult decât un simplu tămăduitor care însănătoșește bolnavii cu ajutorul plantelor medicinale. Gândește-te doar, fără să-l fi văzut pe fiul meu, El a spus pur și simplu: 'Fiul tău trăiește' și fiul meu s-a vindecat chiar în acel moment! Asta este ceva foarte neobișnuit; îți spun, nici un om nu este capabil de așa ceva, numai un zeu ar putea să o facă. De acum înainte, eu și toată familia mea vom crede că acest Iisus este, dincolo de orice îndoială, un zeu adevărat, venit pentru salvarea tuturor oamenilor, sub o formă umană, pentru a-i vindeca și pentru a-i învăța pe oameni. Dacă vine aici, va trebui să-i aducem un omagiu divin”.

10. Cornelius a spus: “Știu. Eu îl cunosc și nimeni pe lume nu mă va face să-mi schimb părerea. Dar El nu acceptă să i se aducă asemenea omagii”.

11. Tatăl fiului vindecat a spus: “Frate, când avem o asemenea dovadă în mână, cred că nu trebuie să renunțăm la intenția noastră”.

12. Cornelius a spus: “Sunt perfect de acord cu tine, dar cum îți spuneam, El este împotriva tuturor manifestărilor de recunoștință deschise și exterioare. După câte știu eu, încă din cea mai fragedă tinerețe, El nu accepta decât recunoștința interioară, tăcută, care se manifestă prin iubirea ce vine din inimă. Tot ceea ce este exterior îi apare ca fiind odios și dacă va veni aici, după cum a

promis, iar tu îl vei diviniza în mod deschis, nu vei face decât să-L îndepărtezi pentru totdeauna de noi. De aceea, fă tot ce vrei în inima ta, dar evită orice ceremonie exterioară, fiindcă eu îl cunosc de la nașterea Sa în Betleem; știu multe și am văzut multe lucruri neobișnuite”.

13. Prințul a spus: “Bine! Ieri, când era ziua, ți-am urmat sfatul; astăzi, când este noapte, te ascult din nou și-ți voi urma iarăși sfatul”.

14. Trebuie să facem aici o observație în legătură cu acest termen de 'ieri', pentru a evita orice confuzie: în special în Galileea, ziua se încheia la apusul soarelui. Ziua următoare începea așadar după apusul soarelui și se spunea “ieri” atunci când se vorbea despre o perioadă cu câteva minute înainte de apusul soarelui. O dată cu apusul soarelui începea o veghe care dura cât trei ore actuale. Vara, o oră era egală cu două ore din ziua de astăzi, în timp ce iarna ora de atunci era egală cu ora de astăzi, pentru că timpul solar trebuia să fie împărțit în douăsprezece ore, fie că zilele erau lungi sau scurte! Astfel, atunci când se spune că prințul a ajuns după o oră de mers de la Capernaum la Cana, aceasta înseamnă aproape două ore după modul nostru actual de a socoti. Această remarcă importantă ne va ajuta să înțelegem că indicațiile orare ale epocii nu corespund cu cele de astăzi.

Capitolul 91

Îndrumări pentru Ioan și Matei. Diferențe caracteristice între Evangheliile lor. Măsuri luate de Domnul pentru a face mai clară și mai ușor de înțeles revelația Sa.

1. A doua zi, pe când ne aflam încă la Cana, i-am spus lui Ioan, care scrisese despre primul miracol de la nunta din Cana, să scrie și despre al doilea eveniment petrecut în același loc; Ioan a făcut acest lucru în puține cuvinte, de fapt în opt versete, după cum este scris.

2. Dar Matei M-a întrebat dacă trebuia să scrie și el despre această nouă minune. Eu i-am spus: “Lasă asta, mâine vom merge la Capernaum, iar tu vei scrie ce voi predica și ce voi face acolo. Dar mai adaugă la Predica de pe Munte vindecarea leprosului din Sihar, pe care l-am vindecat la coborârea de pe munte”.

3. Matei a spus: “Doamne, după câte știu eu, ai vindecat doi leproși la Sihar, despre care trebuie să scriu?”

4. Eu: “Au fost mai mult de doi, dar este suficient să vorbești despre cel pe care l-am vindecat la poalele muntelui și căruia i-am spus să meargă să-l caute pe preotul Jonael (al cărui nume nu este necesar să-l citezi), pentru a face ritualurile de recunoștință indicate de Moise. Fiindcă cine nu crede când primește o singură dovadă, nu Mă va crede nici după o sută de dovezi! Notează deci ceea ce ți-am spus să scrii”.

5. Matei a spus: “A, da, Doamne, acum știu despre ce dovadă vrei să vorbesc; reținusem acest lucru, dar nu îl așternusem pe hârtie. O voi face imediat și voi începe un nou capitol. Am împărțit Predica de pe Munte în trei capitole; acesta va fi ai patrulea”.

6. Eu am spus: “Împărțirea ta este bună, pentru moment, dar când voi fi înălțat la ceruri în împărăția Mea eternă, va trebui să adaugi o introducere în patru capitole. De aceea, poți deja să împărți Predica de pe Munte în capitolele 5, 6, 7 și 8 în loc de 1, 2, 3 și 4”.

7. Matei a făcut imediat această nouă împărțire, capitolele 5, 6 și 7 de astăzi fiind deci, la început, capitolele 1, 2 și 3.

8. Am spus aceste lucruri pentru a înțelege mai bine cele două Evanghelii ale lui Matei și Ioan, pentru că amândouă au fost scrise sub îndrumarea Mea directă și, deși sunt atât de diferite în forma lor exterioară și una și cealaltă au fost scrise sub același acoperiș, într-o perfectă armonie. Se întâmplă adeseori ca exegeții să considere în mod greșit că unui eveniment povestit de Matei îi corespunde un alt eveniment povestit de Ioan și ei se miră că relațiile diferă totuși într-o asemenea măsură, când, de fapt, în realitate nu este vorba despre aceleași fapte.

9. Așa se face că au apărut atâtea erori, aceasta fiind adeseori cauza abandonării totale a

învățăturilor Mele expuse în Evanghelii.

10. Unii se vor întreba, desigur: “Dar de ce, Doamne, ai lăsat lucrurile astfel timp de secole, fără să dai lămuriri nimănui?”

11. Voi răspunde la această întrebare, spunând că nu s-a scurs nici măcar un secol în care să nu fi ales oameni care să dea explicațiile necesare la Evanghelii, acolo unde erau predicate. Acești aleși au făcut-o, completând ceea ce dispăruse din Evanghelii, prin neglijența unora sau incompetența altora, adeseori datorită relei voințe a șefilor diferitelor secte sau a preoților. Dar, vai! Foarte puțini oameni au ținut cont de aceste explicații.

12. Cu timpul, bisericile au sistematizat învățătura cuprinsă în Biblie, respingând și tratând ca erezii și încercări de manipulare diabolică aceste explicații, deoarece ele nu serveau dorinței lor de câștig și instinctului pentru putere.

13. Savanții și artiștii, datorită incapacității lor și a studiului superficial, au tratat aceste noutăți drept raționamente amăgitoare și vise ale unor nebuni.

14. Cât despre profeți, aceștia au fost întotdeauna desconsiderați în țara lor. După criteriile oamenilor, un profet nu ar trebui să locuiască pe pământ; nu ar trebui nici măcar să aibă o formă umană, ar trebui să nu mănânce nimic, să nu bea nimic, să nu poarte vreun veșmânt și eventual să se deplaseze prin aer, la fel ca Ilie, într-un car de foc, pentru a le spune de acolo oamenilor ceea ce ei ar vrea să audă și ce i-ar măguli. Acesta ar fi un “adevărat profet” către care s-ar întoarce toate privirile și la care toți ar ciuli urechile, mai ales dacă ar arunca din carul său și ceva monede de aur bogăților, precum și câțiva bănuți de aramă celor săraci. Cei mari și puternici l-ar lăuda și i-ar pedepsi pe acești diavoli săraci care îndrăznesc să cârtească împotriva celor bogăți și puternici. Evident că un asemenea profet nu ar fi însă pe placul săracilor! Aceștia nu l-ar slăvi!

15. Dar dacă profetul mănâncă și bea la fel ca toată lumea și chiar trăiește într-o cameră și are o meserie, atunci nu mai este vorba de profeție; el este considerat pe jumătate nebun sau este luat drept ipocrit și nu poate face nimic în țara sa.

16. Pe parcursul acestor două mii de ani, Eu am completat ceea ce lipsea, dar cine a ținut cont de asta? Adevăr vă spun: prea puține persoane și rareori într-o manieră convingătoare! Oamenii au aflat de aceste lucruri, dar s-au folosit de tot felul de motive banale pentru a refuza să-și orienteze viața în funcție de ele și nu au vrut să creadă că un om, asemănător tuturor celorlalți, era ales de Mine pentru a aduce o lumină nouă oamenilor de pe acest pământ, pământ care a căzut treptat pradă întunericului cel mai deplin.

17. Astfel, unul pretextează că și-a cumpărat o nouă pereche de boi, pe care s-a dus să-i înhame la căruță, altui că trebuie să se ocupe de câmp, deci nu poate veni să-l asculte pe profet; un al treilea și-a luat nevastă și nu are timp; al patrulea trebuie să-și construiască o casă și îl macină grija, nu mai are nici măcar o singură clipă la dispoziție! Fiecare a venit cu motivul său și noua lumină cerească a ars zadarnic în câte un loc ascuns de pe acest pământ timp de un secol; iar dacă în secolul următor am aprins o nouă lumină pentru a lumina vechile texte, s-a petrecut din nou același lucru.

18. Dacă admiteți această realitate, demonstrată de experiența din toate timpurile, veți putea răspunde singuri la întrebarea dacă Eu sunt de vină pentru faptul că în textele sfinte mai există încă, chiar și în prezent, aceleași lipsuri semnalate acum mai bine de o mie de ani și care au dat naștere și au făcut să crească precum o ciupercă otrăvitoare, îndoiala și respingerea învățaturii și a divinității Mele.

19. Am dorit să ofer aici o clarificare completă a acestor chestiuni, pentru ca nimeni să nu mai vină cu scuze puerile, sub pretextul că Eu nu M-am mai preocupat deloc, de la întruparea Mea terestră, de puritatea și integritatea învățaturii Mele, pe care ei nu au mai putut să o înțeleagă corect din aceste motive!

20. De aceea, atunci când voi veni din nou pe pământ, îi voi examina cu severitate și nu voi accepta nici o scuză, pentru că cel ce caută cu seriozitate, poate și trebuie să Mă găsească, în schimb, măgarii și oile bolnave, legate de ieslea lor (de atașamentele și scuzele lor penibile), vor trebui să înghită un medicament sever care îi va face să devină lacomi după nutrețul ceresc. Va fi nevoie însă

ca ei să fie tratați mult timp, la fel ca și convalescenții și să fie hrăniți încet, cu doze homeopatice. Dar să ne întoarcem la Evanghelie.

Capitolul 92

Ordinea bună este întotdeauna dreaptă, în toate. Îndepărtarea pietrelor de pe propriul câmp. Omnisciența lui Dumnezeu – Comportamentul omului. Legăturile dintre Dumnezeu și oameni.

1. După ce Matei a terminat aceste versete, Mi-a arătat ce a lucrat. L-am felicitat pentru că a povestit totul pe scurt. După ce și-a împachetat ustensilele de scris, s-a întors să Mă întrebe de ce cantitate de material avea nevoie pentru Capernaum, pentru că nu se echipase decât cu patru tăblițe; dacă ar fi fost necesare mai multe, i-ar fi fost mai ușor să le extragă din pachetul său aici decât acolo.

2. Eu: “Acestea patru ajung, dar trebuie să-ți atrag atenția asupra unei mici greșeli pe care tocmai ai comis-o; este lipsită de importanță, dar cum, la Mine, totul trebuie să fie precis, gândește-te că nu este inteligent din partea ta să-ți faci mai întâi bagajele și să vii după aceea să Mă întrebi câte foi trebuie să pui deoparte. Dacă ți-aș fi spus să iei cinci tăblițe la Capernaum, ar fi trebuit să-ți desfaci din nou pachetele, obosindu-te astfel inutil. Sub influența Mea tainică, tu ai pus însă deoparte numărul exact, scutind astfel osteneala inutilă de a trebui să-ți desfaci din nou bagajele. După cum ți-am spus, asta nu are mare importanță, dar este bine să păstrezi ordinea cea bună în toate lucrurile, oricât de mărunte ar fi; asta este întotdeauna de mare folos.

3. Iată, dacă cineva se spală, fie că face asta dimineața, la prânz sau seara și începe prin a-și spăla fața și apoi mâinile, fața sa nu va fi curată, pentru că a atins-o cu mâinile murdare; dar dacă își spală mai întâi mâinile, fața sa frecată cu mâinile curate se va curăța imediat.

4. Iată și un alt exemplu: un om avea un câmp pietros și făcea eforturi mari să îndepărteze pietrele de pe el; le tăia cu mare grijă, separând pietrele mari de cele mijlocii și făcând alte grămezi de pietre de diferite mărimi.

5. Bineînțeles că vecinii săi, care nu triau pietrele pe care le îndepărtau de pe câmpurile lor, văzându-l ce face, au spus în batjocură: 'Uitați-vă cum se joacă nebunul ăsta cu pietrele lui!'

6. Dar iată că pe drumul care mergea de-a lungul câmpului a trecut un antreprenor, care căuta pietre pentru construcțiile sale; văzând cele zece grămezi bine ordonate, el a intrat pe câmp și a cumpărat toate pietrele, pentru patruzeci de bănuți de argint, de la acela pe care vecinii săi îl considerau nebun. Văzând aceasta, vecinii au sosit în grabă, spunând: 'De ce nu ai venit la noi? Noi ți-am fi dat aceleași pietre mult mai ieftin, pe când tu plătești pe aceste pietre patruzeci de bănuți de argint'. Antreprenorul a răspuns: 'Ca să triez pietrele voastre m-ar fi costat mult mai mult timp și osteneală, pe când acestea sunt deja triate, după nevoile pe care le am. Așa că prefer să plătesc pentru acestea mai mult decât să le accept pe ale voastre chiar și pe degeaba'. Abia atunci s-au pus și vecinii pe triat pietre, dar era prea târziu; antreprenorului îi ajungeau cele pe care tocmai le cumpărase. Astfel că vecinii s-au obosit zadarnic!

7. Acționați deci întotdeauna respectând ordinea divină, oricând și în “orice situație. Dacă va trece vreun cumpărător, el se va servi de acolo unde va găsi totul în ordine. Un efort tardiv este adeseori inutil, înțelegi această analogie?”

8. Matei a spus: “Oh, Doamne, cum să nu înțeleg? Este la fel de clar ca soarele la amiază.

9. Dar aș vrea să-mi spui de unde știai că nu voi avea nevoie decât de patru tăblițe la Capernaum? Căci omnisciența divină este încă o enigmă pentru mine. Uneori, Tu știi totul fără a întreba nimic pe nimeni și îți pregătești singur căile; alteori ne ceri nouă părerea și procedezi ca și cum nu ai ști ce va urma sau ce s-a petrecut deja! Cum este posibil? Doamne, Te rog, luminează-mă măcar puțin!”

10. I-am răspuns: “Prietene, aș vrea să-ți revelez aceste lucruri, dar nu ai înțelege! Așa că să lăsăm asta! Va veni momentul, nu peste mult timp, când vei înțelege cu ușurință aceste mistere.

11. Totuși pot să-ți spun că, dată fiind libertatea acordată omului (n.t. liberul său arbitru), Dumnezeu poate să știe tot ce vrea și să nu știe ceea ce nu vrea să știe, astfel ca omul să rămână liber! Înțelegeți?”

12. Matei a spus: “Doamne, dacă este așa, atunci este cumplit să trăiești pe pământ; ce om, oricât de puțin învățat ar fi, nu cunoaște nenumărații dușmani ai umanității, care caută prin orice mijloace să-i provoace distrugerea? Dacă Tu nu-ți dai osteneala să Te preocupi de aceștia, atunci nu mai este nici o speranță pentru salvarea sufletelor”.

13. Eu: “Nu este așa de cumplit cum crezi tu; pe de o parte, fiecare va trăi după iubirea și după credința sa și, pe de altă parte, oricine este liber să se întoarcă spre Dumnezeu pentru a-i implora ajutorul, iar Dumnezeu își va îndrepta fața către cel care îl imploră și îi va veni în ajutor atunci când va avea nevoie.

14. De altfel, fiecărui om i s-a dat un înger păzitor, invizibil, care îl însoțește de la naștere și până la moarte. Acest înger ajută omul să-și eleveze conștiința și se îndepărtează pe măsură ce omul, împins de egoism, renunță de bunăvoie la credința în Dumnezeu și la iubirea pentru aproapele său.

15. Astfel, omul nu este așa de abandonat pe acest pământ, așa cum crezi tu. Totul depinde de voința și de acordul său de a fi condus și protejat de Dumnezeu. Dacă omul dorește și Dumnezeu dorește, dar dacă omul nu dorește, Dumnezeu îl lasă absolut liber și nu se mai preocupă de el, decât de ceea ce ține de ordinea generală a naturii umane, adică de condițiile necesare unei vieți normale. Dar Dumnezeu nu merge mai departe și nu poate merge mai departe din cauza acestei libertăți inviolabile pe care i-a acordat-o omului (n.t. liberul său arbitru). Dar dacă omul îl caută pe Dumnezeu, după libera voință a inimii sale și îl imploră, atunci Dumnezeu vine imediat în întâmpinarea omului, pe cel mai scurt drum și îi răspunde - dacă omul este în totalitate sincer.

16. Dacă însă omul, în căutarea și cererea sa, nu urmărește decât să-L pună la încercare pe Dumnezeu pentru a vedea dacă există, el nu va fi nici văzut, nici auzit de Dumnezeu, căci Dumnezeu este în Sine iubire pură și El nu-și întoarce fața decât către cei care se îndreaptă spre El din iubirea pură a inimii lor, îl caută pe Dumnezeu din dragoste pentru El, vor să învețe să-L cunoască și au dorința arzătoare de a fi protejați și ghidați de El.

17. Oh! Aceia care vin la El pot fi siguri că Dumnezeu știe în orice moment unde se află ei, că îi ghidează și le arată căile Sale în orice moment. Dar Dumnezeu nu știe nimic de cei ce nu vor să știe nimic de El.

18. Iar atunci când, într-o bună zi, aceștia din urmă vor apărea în fața lui Dumnezeu și vor striga: “Doamne, Doamne!”, Dumnezeu le va răspunde: “Depărtați-vă de Mine, voi ce îmi sunteți străini, pentru că Eu nu v-am cunoscut niciodată”. Aceste suflete vor avea atunci mult de suferit și de îndurat, până când, recunoscute de Dumnezeu, vor putea să se apropie, înțelegeți?”

19. Matei a spus: “Da, Doamne, înțeleg, totul este perfect clar. Aș putea oare să transcriu această învățătură minunată, care ar trebui să-i încurajeze pe oameni să-L caute neobosiți pe Dumnezeu și să-L roage să-i călăuzească pe drumul drept?”

20. Eu i-am răspuns: “Nu, dragul meu prieten și frate, aproape nimeni nu ar înțelege conținutul viu al acestei învățături. Nu este nevoie să scrii, decât poate într-o zi, numai pentru tine și câțiva frați de-ai tăi.

21. Acum, dacă sunteți gata să plecăm la Capernaum, vom porni la drum; cine vrea să vină, să Mă urmeze, cine vrea să rămână, să rămână; Eu trebuie să merg, este multă suferință acolo și în târgurile de pe țărmul mării Galileei!”

Capitolul 93

Domnul și gazda sa din Cana, Koban. Despre libertatea de a lua decizii - Exemplul cu opera de artă. Cel care este plin de iubire, va mai primi în plus. Viața adevărată vine din inimă. Complet liber, astfel călătorește pelerinul.

1. Pe când eram gata să pornim la drum, tânăra gazdă a venit să Mă mai roage încă o dată să rămân să-mi petrec seara la el.

2. Eu i-am spus: 'Voi reveni curând, fiindcă înainte de a Mă întoarce la Ierusalim pentru sărbătoare, trebuie să vizitez Nazaretul; așa că voi mai trece pe aici'.

3. Gazda a spus: "Doamne, asta ar fi cea mai mare fericire a mea. Dacă nu poți rămâne aici în această seară, ai bunătatea să-mi îngădui să Te însoțesc".

4. Eu am spus: "Ești perfect liber să o faci căci, din partea Mea, nimeni nu trebuie să fie obligat să facă absolut nimic. Cine vrea să Mă primească, Mă primește și cine vrea să Mă urmeze, Mă urmează, căci Eu și împărăția Mea suntem liberi, nu se poate ajunge acolo decât complet liber.

5. În fața Mea, numai hotărârile luate liber contează; tot ceea ce există în afara acestei libertăți nu are nici o valoare pentru Mine și pentru Tatăl Meu care este în Mine.

6. Fiindcă orice constrângere, care nu vine exclusiv din adâncul inimii, îi este străină omului și nu are nici o valoare în libertatea absolută a ordinii Mele eterne.

7. La ce ar servi, spre exemplu, să pretinzi că o operă de artă făcută de o mână străină este făcută de propria ta mână? Dacă cineva va veni să-ți propună să mai faci una la fel, îți va fi rușine să treci în ochii oamenilor drept un mincinos și un trișor.

8. Astfel, evoluția oricărui om se află în mâinile sale.

9. Atunci când va veni ziua marelui examen al vieții fiecărui om, ceea ce va fi străin în ochii lui Dumnezeu va fi considerat fără nici o valoare și îi va fi luat înapoi. Iar omului i se va spune: "Celui care are prin drept divin i se va mai da chiar în plus, însă celui care nu are, i se va lua chiar și puținul pe care îl are".

10. Eu îți spun, ca să înțelegi că nu este necesar să vii cu noi, dar dacă, din propria ta voință, tu vrei să vii, din iubire pentru Mine nu numai că nu vei pierde nimic dar vei câștiga de zece ori mai mult, pentru că cel ce face ceva din iubire pentru Mine va fi răsplătit de zece ori aici și de mii și mii de ori în împărăția Mea".

11. Gazda a spus: "Atunci, Doamne, dacă este așa, Te urmez, fiindcă inima mea mă îndeamnă la acest lucru, iar eu vreau să-mi urmez cu conștiințiozitate inima".

12. Eu: "Bine, așa să faci; să trăiești după inima ta, aceasta este viața adevărată. Pentru că orice altă viață, care nu vine din inimă, nu este viață, ci distrugerea propriei vieți de către om; Eu însumi, Stăpânul întregii vieți, îți spun asta!"

13. Plin de fericire, gazda și-a luat bocceluța și niște bani și s-a pregătit de plecare.

14. Dar Eu i-am spus: "Fii complet liber, vei călători mult mai ușor. Hoții nu-i atacă decât pe cei despre care știu că au ceva. Dacă tu nu ai nimic, nu-ți vor lua nimic".

15. Gazda i-a dat atunci bocceaua și banii soției sale și M-a urmat fără să mai ia nimic cu el!

Capitolul 94

Despre bani și nenorocirile pe care le aduc aceștia. Credința în Dumnezeu este cea mai mare comoară. De ce nu a ajuns Moise pe Pământul Făgăduit. Cuvintele trădătoare ale lui Iuda despre bani.

1. Dar Iuda Iscarioteanul, care era acolo, a spus: "Cred totuși că puțini bani nu dăunează nimănui într-o călătorie!"

2. Dar Eu i-am spus: "Cine Mă cunoaște ca acest om, care era cu Mine la Sihar, știe bine că dacă este cu Mine, se descurcă și fără bani. Eu nu am buzunare la haine și cu atât mai puțin bani, dar cu toate acestea, am venit din Iudeea și Samaria cu sute de oameni; întrebă-i pe ei cât i-a costat această călătorie!"

3. Îți spun, va veni în curând timpul când voi hrăni mii de oameni, fără a avea bani la Mine!

4. Adevăr îți spun, credința adevărată și deplină în Dumnezeu valorează mai mult decât toate comorile din lume, care pot fi câtva timp de folos trupului, dar niciodată sufletului tău. Dacă îți pervertești sufletul și îl pierzi astfel, ce vei da apoi pentru a-l salva?”

5. Iuda a răspuns: “Da, da, ai dreptate, dar este bine ca omul să aibă niște bani în anumite situații”.

6. Eu am spus: “Câți bani avea Moise atunci când a scos poporul din Egipt?” Iuda a răspuns: “Avea aur, argint și mari cantități de pietre prețioase!”

7. Eu: “Este adevărat că le avea, dar tocmai asta l-a împiedicat să ajungă pe Pământul Făgăduit. Poți să înțelegi asta?”

8. Iuda a spus: “Eu cred că Moise, profetul profeților lui Dumnezeu, nu a săvârșit o greșeală prin faptul că a luat cu el aur, argint și pietre prețioase din Egipt, după cum l-a îndemnat Dumnezeu, ci că a existat un moment de slăbiciune în credința lui și în încrederea lui în Dumnezeu”.

9. Eu: “Și care a fost adevărata cauză a acestui moment de slăbiciune? Cel ce a permis ca Moise să aibă acest moment de slăbiciune pentru a se gândi la aur și argint se află în fața ta și îți spune. Este scris în imagini (parabole), așa cum ți-am spus; acesta este adevărul”.

10. Iuda a spus: “Bine, Te cred, dar în fine, acum că împăratul Romei a stabilit ca jumătate din populația lumii să folosească banii ca mijloc legal de schimb în comerț, noi avem datoria de a ne folosi de ei. Eu cred că dacă nu este un păcat să dai bani pentru un sacrificiu la Templu, nu este păcat nici să-i dai unui sărac, pentru ca acesta să supraviețuiască timp de câteva zile. Pentru acest sărac ar fi un lucru bun să aibă bani, de vreme ce și legea cere ca orice călător să aibă bani la el. Koban ar fi putut păstra câteva monede la el!”

11. Eu: Tu duci cu tine un portofel bine garnisit; cu toate acestea, ieri, nu ai dat nimic acelor săraci care ți-au cerut de pomană și cred că nu-ți folosești banii în modul pe care tocmai ni-i laudai mai înainte.

12. Cât despre banii din cutia divină a Templului, îți spun foarte deschis, aceștia nu sunt altceva decât o oroare ce nu poate da naștere decât la dezolare, nu atât pentru cei care cred că astfel își asigură un loc în ceruri, cât pentru cei care delapidază acești bani pentru a-și petrece noaptea cu femei ușoare. Atât timp cât nu existau bani, nu existau nici femei de stradă; dar acum că există bani și tot felul de monede, la Ierusalim ca și oriunde în altă parte, există o mulțime de prostituate și de bărbați care păcătuiesc zi și noapte. Bărbații foarte bogați cărora fetele de prin partea locului nu le mai sunt pe plac, își aduc fete străine, cumpărate din Grecia, cu care săvârșesc cele mai josnice orgii; iată binefacerile banilor pe care îi lauzi atât și, de altfel, ei aduc multe alte lucruri chiar de mii de ori mai rele.

13. Dar acesta nu este decât începutul blestemului legat de bani.

14. Vor veni timpuri cu mult mai grele decât perioada când Noe a construit Arca și oamenii vor da pe bună dreptate vina pe aur și pe argint ca fiind cauza nenorocirilor lor. Numai un foc venit din cer va putea arde toată această murdărie a infernului și îi va elibera pe oameni de oroarea decăderii lor”.

15. Iuda a spus: “Da, da, Tu ești un profet fără pereche și trebuie să știi mai bine, dar nu este nici un rău dacă folosești corect banii!”

16. I-am răspuns: “Adevăr îți spun: da, dar numai dacă ar fi bine folosiți, la fel ca orice altceva de pe acest pământ, unde orice poate fi folosit în bine sau în rău! Cu diferența că, dacă te duci în oraș, va trebui să cari în spate tot felul de unelte, sau tot felul de alimente, pe care le vei schimba pe ceea ce vei avea nevoie! Este stânjenitor, este adevărat! Dar calea care duce spre păcat este încă mult mai stânjenitoare. Fiindcă dacă te duci să cauți o prostituată cu tot bagajul tău, trăgând după tine un cărucior plin de unelte și îi propui să-i dai oalele și străchinile tale în schimbul câtorva momente de plăcere, fata va râde și își va bate joc de tine; dar tu vei fi salvat de la păcat! În timp ce, dacă te duci să o cauți, având la tine aur și argint, ea nici nu va râde, nici nu își va bate joc de tine, ci te va conduce în patul ei și te va invita la păcat, pentru a-ți lua aurul și argintul. Și atunci, putem noi spune că banii sunt un lucru bun și nu folosesc cel mai adesea decât pentru a vă împinge la păcat?”

17. De aceea a inventat Satana banul în această lume, pentru a înlesni și amplifica păcatul. Nu știi tu oare că tentația îl determină chiar și pe un om cinstit să devină hoț?”

18. Iuda a spus: “Da, da, este adevărat! Dar dacă am vrea să-i împiedicăm pe toți hoții să găsească ceva de furat, ar trebui să schimbăm multe lucruri. Ar trebui, pentru început, ca toți oamenii să fie la fel de săraci și să renunțe la bunurile pământești; apoi ar trebui să semene toți între ei, ca vrăbiile și în sfârșit, nimeni nu ar mai avea dreptul să fie mai înțelept decât ceilalți. Dar, atâta timp cât lucrurile nu vor fi astfel, învățătura Ta nu va fi decât vorbărie goală. Mulți se vor schimba, este adevărat, dar vor fi de zece ori mai mulți cei care vor rămâne la fel ca înainte, dacă nu cumva vor deveni chiar mai răi decât erau. Fiecare om are amorul său propriu și vrea să aibă lucrurile de care are nevoie. Astfel că el se gândește mai întâi la el însuși și abia după aceea la săraci. Nu mai este nimic de spus în legătură cu asta! Nu poate toată lumea să aibă o casă și un câmp. Ca lucrurile să fie altfel, ar trebui să i se dea fiecăruia așa ceva, încă de la naștere! Dar cum nu este cazul și de vreme ce primii născuți primesc toate pământurile, nelăsând fraților lor nici măcar un loc unde să pună piciorul, acestora din urmă nu le rămâne decât să se facă de folos și să-i slujească, într-un mod sau altul, pe cei care au toate bunurile de pe acest pământ, căci altfel, lor nu le-ar rămâne altceva de făcut decât să se alătore hoților și să nu le mai fie teamă că lovesc în alții. Când cei care nu au nimic primesc bani, ca răsplată pentru munca lor, ei îi pot pune deoparte pentru bătrânețe. După părerea mea, nu este nici un rău în asta și mie mi se pare că banii sunt o invenție utilă pentru toți cei care s-au născut pe acest biet pământ, fără bunuri, fără avantaje și fără privilegii. Eu cred că Dumnezeu, care nu vrea să dea fiecărui om, la naștere, o bucată egală de pământ, a dat stăpânilor lumii buna idee de a face bani, permițând astfel copiilor celor ce nu au nimic să obțină lucrurile de care au nevoie și chiar mai mult. Fiindcă nu se poate ca Dumnezeu să vrea ca fiii celor care nu au nimic să ajungă în mizerie; ei nu au ce face, de vreme ce se nasc cu aceleași nevoi ca și copiii proprietarilor!

19. Chiar dacă accept tot ceea ce ai spus și tot ceea ce vei spune, fiindcă Tu ești probabil cel mai mare profet pe care l-a cunoscut vreodată acest pământ, totuși nu pot să fiu de acord cu Tine, atunci când spui că banii sunt un rău. Dacă banii, după Tine, sunt dăunători, atunci orice poate fi dăunător! Dacă eu aș avea toate oile, toți boii, toate vacile, toți vițelii, toți măgarii, toate găinile și toți porumbeii, toate fructele și toate pâinile furate de la Avraam încoace în țara asta, aș fi omul cel mai bogat din Israel; și luxul exista cu mult înainte de apariția banilor, spre exemplu Sodoma și Gomora, sau Babilonul, unde era chiar mai rău decât în prezent!

20. Nu pot pretinde că Tu greșești în legătură cu banii, dar există oare ceva pe acest biet pământ, care să nu fi avut deja mii de posibilități de a cădea? Și dacă Dumnezeu nu a blestemat toate lucrurile care sunt în posesia cuiva, de ce ar fi banii obiectul mâniei și blestemului Său?”

21. Eu am spus: “Noi nu cunoaștem și nu știm să lăudăm decât ceea ce iubim; tu iubești banii mai presus de orice, de aceea te pricepi așa de bine să-i ridici în slăvii. Nu voi mai adăuga nimic, căci nimeni nu laudă decât ceea ce iubește. Va veni însă ziua, care nu este prea departe, când îți vei da seama în ce constă blestemul banilor. Dar să nu mai vorbim despre asta. Drumul până la Capernaum este lung și trebuie să ajungem acolo înainte de apusul soarelui, pentru că va trebui să mai căutăm și un han”.

Capitolul 95

Toma și Iuda! Prezicerea lui Toma, imprudența lui Iuda.

1. Toma s-a întors atunci către Iuda Iscarioteanul și i-a reproșat că a îndrăznit să susțină astfel de idei stupide despre bani, de vreme ce, în spirit, Eu eram însuși Dumnezeu și înfăptuiam lucruri pe care numai Dumnezeu le poate face.

2. Iuda i-a răspuns: “Oare încă mai ești atât de tâmpit încât să crezi toate poveștile despre femeia credincioasă, sau tu nu crezi nimic atunci când îți pui în cap să nu crezi nimic? Nu știi nici să

gândești, nici să socotești! Când te duceai cu peștii la piață, îi vindeai adeseori pe cei mari la prețul celor mici, de-ți râdeau în nas toți negustorii! Ai rămas la fel ca întotdeauna. Nu știi nici să gândești, nici să socotești; trăiești ca un prost, de pe o zi pe alta, după vechile tale obiceiuri!

3. Eu sunt aici, lângă acest mare profet, de numai câteva ore și am datoria sacră de a descoperi și de a învăța să cunosc modul Său de gândire și modul Său de a fi. Tu ești cu El de aproape șase luni, ar trebui să-L cunoști mai bine ca mine și tocmai de aceea, nu ar trebui să mă silești să mă mai ostenesc și eu să-L cunosc așa cum Îl cunoști tu acum!”

4. Toma a spus: “Să sperăm că nu vei dori să te întorci mâine acasă, crezând că ai înțeles deja totul. Noroc că Domnul pornește la drum, căci dacă ar fi după tine, ați sta aici până mâine, discutând despre ideile tale stupide despre bani. Domnul are dreptate, baniiăștia blestemați îți vor aduce moartea; prea le găsești multe beneficii. Domnul ți-a spus clar cât valorează banii și cât rău îi aduc omului superficial. Dar tu crezi că ești mai înțelept decât însuși Dumnezeu și că poți purta în fața Lui coroana înțelepciunii tale. Veghează însă ca nu cumva, într-o bună zi, înțelepciunea ta să nu te sugrume!

5. Și n-am înțeles, ce ai tu împotriva felului în care îmi vând eu peștii? Am fost întotdeauna primul care și-a vândut peștii, în timp ce tu, cu ideile tale bune, te întorceai cu jumătate din pești acasă. Eu vindeam zece pești, mici sau mari, pentru două parale și așa fi vândut de cinci ori mai mult, dacă așa fi avut o asemenea cantitate. Mie mi se pare că socoteam mai bine ca tine, care pretinzi că ești mai deștept decât Dumnezeu însuși, în timp ce nu ești altceva decât un avar! Tu nu-ți cauți salvarea decât în bani; într-adevăr, eu nu așa da un ban pe toată înțelepciunea ta!”

6. Puțin dezorientat, Iuda a declarat: “Fiecare spune ceea ce gândește”. Toma i-a replicat însă: într-adevăr, tu înțelegi lucrurile cu prostia ta obișnuită și ceea ce spui este la fel de prostesc. Privește la acest sărman de pe marginea drumului: dă-i portofelul tău și pentru prima dată în viață ai acționa și tu cu înțelepciune!”

7. Iuda a spus: “Ah, las-o baltă, nimeni nu mi-a oferit niciodată nimic, nici la propriu, nici la figurat, așa că nici eu nu am nimic de dat nimănui!”

8. Toma: “Frumoasă maximă, merită deja să fie condamnată! Îți spun, cu o asemenea maximă alături de Domnul, nu ai să ajungi departe! Îți garantez! El este generozitatea însăși, în timp ce tu ești avariția întruchipată! Într-adevăr, cele două merg bine împreună...!”

9. Iuda: “După ce o să mă ocup mai îndeaproape de El și când va înțelege cum trebuie să trăiești în această lume pentru a fi un om respectabil, își va abandona probabil generozitatea, în rest, nu este o mare artă să trăiești pe socoteala bogaților și să dai în acest fel de mâncare discipolilor. Ascultă, dacă așa întâlnești un nebun precum tânăra noastră gazdă, așa și să fii și eu la fel de generos pe socoteala lui, ca toți ceilalți. Iar acest Iisus, care are o origine socială foarte joasă, nu are decât să-și hrănească discipolii pe socoteala Lui, nu pe a altora! Vom vedea atunci cum va reuși să mai fie generos fără a-i trimite acasă pe toți cei care îl urmează!”

10. Toma: “Nu-ți voi spune decât un lucru: ești trimis de diavol, fiindcă numai diavolul poate vorbi așa. Cuvintele tale sună la prima vedere rezonabile, dar nu sunt așa; ele reprezintă cele mai josnice și mai oribile minciuni ce pot exista pe acest pământ! Îmi pare rău că ți-am spus să vii. La Sihar, sute de persoane au fost hrănite cu ajutorul Cerurilor; casa în ruine a lui Irhael a fost pusă pe picioare în câteva secunde, devenind astfel cea mai frumoasă din tot orașul; și tu, a cărui prostie nerușinată depășește orice limită, vrei să-mi dovedești cu așa-zisa ta înțelepciune supremă, mie, care am văzut cu proprii mei ochi cerurile deschizându-se și miriade de îngeri urcând și coborând, că Iisus nu este decât un biet individ care trăiește pe socoteala altora. Oh! Mi-e milă de tine! El, căruia îi aparțin cerurile și pământul, pe care le-a creat prin puterea Sa, să aibă nevoie de bogățiile taie sau de ale mele pentru a putea trăi pe acest pământ, unde El face să crească și să se coacă toate fructele! Oh! Orb nesăbuit! Du-te la Sihar să te convingi de tot ce-ți spun și când te vei întoarce, vom vedea dacă mai ești atât de nebun ca acum”.

11. Iuda l-a luat în zeflema, iar în cele din urmă a spus laconic: “Ai văzut toate astea cu proprii tăi ochi? Sau ai împrumutat ochi de măgar ori de bou pentru a vedea dintr-o dată atâtea lucruri

extraordinare? De altfel, mă bucur că acest înțelept nazaritean o cunoaște pe frumoasa Irhael, care trăiește, după câte am aflat, cu al șaselea ei soț, ceilalți cinci găsindu-și moartea în brațele ei, dacă putem spune așa! Da, cu o femeie așa de frumoasă, se prea poate să se fi deschis cerurile pentru voi toții Da, da, nu puțini au fost aceia pe care i-a trimis Irhael în ceruri; de ce ați face tocmai voi excepție? Dar eu nu mă voi duce pentru ea la Sihar, eu respect Legea lui Moise și nu vreau să mă las mânjit de asemenea lucruri!”

Capitolul 96

Domnul liniștește mânia lui Toma și îi spune că trebuie să știi să ierți pentru a fi cu adevărat liber.

1. Aceste ironii ale lui Iuda l-au făcut pe Toma să-și iasă din fire; el era pe cale să intre într-o polemică furioasă cu Iuda. Ne aflam la jumătatea drumului spre Capernaum. M-am apropiat atunci de Toma și i-am spus: “Frate, rămâi calm atâta vreme cât Mă vezi calm și liniștit pe Mine. Mai bine aruncă, oricât de des vei dori, o privire în direcția Mea și, în momentul când Mă vei vedea pe Mine devenind violent, poți să fii și tu oricât de violent vei dori, dar acest lucru nu este încă necesar. Noaptea rămâne noapte; orice ai face, Iuda va rămâne Iuda. El nu este condamnat să fie așa, ca noaptea - care este umbra naturală a pământului, dar dacă el vrea să rămână Iuda, să rămână și noi vom rămâne la rândul nostru ceea ce suntem. Zilele ce urmează ne vor arăta până unde îl va duce mintea pe Iuda!”

2. Toma a spus: “Dar, Doamne, Tu ai putea să-l faci să plece de lângă Tine! Altfel ne va face tot felul de scene, fiindcă are o limbă murdară și răutăcioasă!”

3. Eu i-am răspuns: “Nu Eu l-am chemat și nu Eu îl voi face să plece; dacă vrea să plece, așa cum a venit, noi n-o să-l plângem. Dar ține-te departe de el, căci văd că nu vă înțelegeți bine unul cu celălalt. Iartă-i însă totul, la fel cum îi iert și Eu și atunci vei avea inima liberă!”

4. Toma: “Cât despre iertat, din partea mea, este în regulă; nu am avut niciodată nimic cu el, deși îl cunosc și știu că nu este ușor s-o scoți la capăt cu el! Nici chiar Ioan, profetul, cu care a avut adeseori discuții în contradictoriu, nu a reușit! Totuși, mărturisesc deschis că aș prefera să nu fie alături de noi!”

5. Alaltăieri, când mă aflam acasă, am povestit câteva dintre faptele Tale cunoștințelor mele, care nu mai încetau să se mire. Povestirile mele au ajuns la urechile lui Iuda și el a fost primul care a hotărât să devină unul dintre discipolii Tai. Învățăturile lui Ioan Botezătorul nu l-au convins, căci el nu predica decât pocăința și prezicea judecata cumplită a lui Dumnezeu asupra tuturor celor care nu voiau să se pocăiască. Aceasta a fost cauza nenumăratelor dispute dintre Ioan și el!

6. Ioan era cu totul pentru pocăință și Iuda cu totul împotrivă! Îi spunea în față lui Ioan că o căință cu sac și cenușă presărate pe cap era cea mai mare prostie și că omul trebuie să-și schimbe modul de a se purta, nu să-și caute mântuirea într-un sac cu cenușă!

7. Ioan nu a recomandat sacul cu cenușă ca fiind singura penitență valabilă; acesta era numai o aluzie pentru a-l ajuta, printr-o metaforă, pe om, acest sclav al păcatului, să se transforme. Dar Iuda, care avea întotdeauna pretenția că el înțelege și știe totul, nu a suportat ideea că Ioan putea să-i învețe pe oameni prin pilde și comparații, spunând că despre lucruri atât de importante, de care depinde mântuirea oamenilor, trebuie să vorbești în cuvinte clare și ușor de înțeles.

8. După părerea sa, profeții nu sunt decât niște tâmpiți, pentru că vorbesc în pilde pe care fiecare le poate interpreta cum vrea și așa i-au corupt profeții pe regi, pe preoți și întreg poporul. Pe scurt, pentru el, toți oamenii care nu gândesc ca el sunt mai mult sau mai puțin niște proști. Așa că eu cred că nu va merge prea departe alături de noi”.

9. Eu am spus: “Dragul meu Toma, tot ceea ce-Mi spui, știu de mult timp; cu toate acestea, îți repet, dacă el vrea să plece, să plece, dar să rămână dacă vrea să rămână! Știu mult mai multe despre

el decât tine și știu chiar ce-Mi va face, dar el poate totuși să rămână, dacă vrea să rămână. Sufletul său este un demon care vrea să învețe înțelepciunea lui Dumnezeu, dar lui nu-i va aduce nimic bun asta. Acum, să nu mai vorbim despre asta! Va veni și momentul prielnic când vom putea să-l demascăm! Dar iată-ne ajunși lângă zidurile orașului Capernaum și văd la poarta orașului un căpitan roman alături de comandantul Cornelius și de prinț, venind să ne întâmpine. Iată din nou bolnavi de vindecat”.

Capitolul 97

Căpitanul din Capernaum și vindecarea servitorului său bolnav. Diferitele urmări ale semnelor de la Capernaum. (Matei 8, 5-13)

(5) Pe când intra Iisus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, care-L ruga

(6) și-I zicea: “Doamne, robul meu zace în casă slăbănog și se chinuiește cumplit.”

(7) Iisus i-a zis: “Am să vin să-l tămăduiesc.”

(8) “Doamne” a răspuns sutașul. “nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu; dar spune numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit.

(9) Căci și eu sunt un om sub stăpânire; am sub mine ostași și dacă zic unuia: “Du-te”, el se duce; altuia: “Vino!”, și el vine, sau robului meu: “Fă cutare lucru!”, el îl face.

(10) Când a auzit Iisus aceste vorbe, S-a mirat și a zis celor ce veneau după El: “Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare”.

(11) Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerurilor.

(12) Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”

(13) Apoi a zis sutașului: “Du-te, și să se facă după credința ta.” Și robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela.

1. Ne aflăm la o sută de pași de orașul Capernaum și mergeam liniștiți, când s-a apropiat de Mine un căpitan roman care Mi-a spus: “Doamne! Servitorul meu este ținut la pat, paralizat; suferă mult și nu poate face nimic!”

2. Eu i-am spus căpitanului: "Voi veni să-l vindec!"

3. Căpitanul a răspuns: “Doamne, eu nu sunt demn să intri sub acoperișul meu, dar spune numai un cuvânt și servitorul meu va fi vindecat! Căci eu, care îmi ascult superiorii, am și eu soldați sub ordinele mele și atunci când îi spun unuia: Pleacă!, el pleacă, iar dacă îi spun altuia: Vino!, el vine; dacă spun servitorului meu: 'Fă asta sau fă aia!', el face imediat ceea ce i-am spus.

4. Toate spiritele îți sunt supuse Ție, Tu ești Domnul care stăpânește orice lucru, în cer ca și pe pământ și în interiorul pământului. Tu nu trebuie decât să faci un semn puterilor Tale care, nouă, oamenilor, ne sunt invizibile și ele îndeplinesc imediat voința Ta!”

5. Încrederea acestui căpitan în vindecarea servitorului lui ținea de faptul că el fusese convins de vindecarea pe loc a fiului prințului și fiindcă el auzise de la comandantul roman că Eu puteam, printr-un singur cuvânt, să vindec la distanță. De aceea, când a aflat că Mă apropiam de oraș, el a venit direct la Mine, la fel ca și prințul roman.

6. Văzând încrederea absolută a acestui căpitan, am luat un aer ușor surprins în fața discipolilor Mei care Mă înconjurau și le-am spus celor care Mă urmau: “într-adevăr, nu am găsit o credință atât de mare în tot Israelul, dar vă spun, mulți vor veni de la răsărit și de la apus să se așeze la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerurilor, adică sub gloria lui Dumnezeu. Dar copiii împărăției vor fi aruncați în întunericul din afară, unde vor fi plânsul și scrâșnetul dinților!”

7. La aceste cuvinte, numeroși au fost cei care au început să-și lovească pieptul, zicând: “Doamne, îi vei alunga oare pe copiii Tăi și vei accepta în schimb păgâni?”

8. Eu am spus: “Nici copii, nici păgâni; cel care crede și iubește, fie el evreu, grec sau roman, va fi primit”.

9. M-am întors atunci spre căpitan și i-am spus: “Du-te și să se facă după credința ta!”

10. Căpitanul Mi-a mulțumit din adâncul inimii și s-a întors acasă, unde a văzut că totul era îndeplinit, după credința rugăciunii sale, în care nu fusese nici o urmă de îndoială, nici înainte, nici după, căci servitorul s-a vindecat chiar în momentul când Eu i-am spus căpitanului: 'Facă-se după credința ta!'

11 .Acest miracol de la Capernaum și cel de dinainte, legat de vindecarea fiului prințului roman, care era guvernatorul orașului, au făcut senzație, în special printre grecii și romanii stabiliți la Capernaum, dar au atras ura evreilor, mânia scribilor și furia preoților delegați de Ierusalim.

Capitolul 98

Șiretenia oamenilor în fața preoțimii. Discursurile preoților și amenințarea celor ce mărturisesc despre Iisus.

1. Oamenii simpli, care văzuseră semnele, dar se temeau să mărturisească preoților și leviților că urmau învățătura Mea, au găsit un bun șiretlic. Ei au dus mai mulți bolnavi la preoți, spunându-le: “Ascultați-ne, mari preoți și scribi, care sunteți inițiați în toate secretele lui Dumnezeu; acest om numit Iisus din Nazaret face mari minuni, cum nu a mai făcut nimeni înaintea Lui și cuvintele și învățăturile Sale curg ca un fluviu de foc, mistuind sau ducând cu el tot ce întâlnește în drum. Fără nici un medicament, numai prin cuvintele sale, la fel ca și Dumnezeu, El vindecă orice boală și învie chiar morții, cu un singur cuvânt!

2. De vreme ce suntem convinși de toate acestea, ne-a venit ideea să vă cerem să faceți și voi ceea ce ne impresionează atât de mult la El! Printre toți preoții și leviții inițiați în toate secretele lui Dumnezeu, există fără îndoială unii care sunt la fel de capabili ca acest Iisus, dacă ei vor, să vindece bolnavii cu un singur cuvânt! Tocmai ne conduceam bolnavii la acest nazaritean, când ne-am adus aminte de Arca Alianței și de Circumcizie, pe care nu dorim să le renegăm, atât timp cât veridicitatea lor asigură sănătatea trupurilor și a spiritelor noastre. Dar cum acest Iisus face minuni nemaipomenite, suntem în pericol dacă nu îi opunem o forță miraculoasă egală!

3. Am adus deci cu noi mai mulți bolnavi și vă cerem, pentru mântuirea lor și a noastră, să fiți de acord să vindecați cu un cuvânt acești bolnavi, prin puterea pe care ați primit-o de la Dumnezeu, așa cum spuneți.

4. Iar noi vom merge prin tot orașul plimbând bolnavii vindecați de voi, pentru a proclama puterea voastră și gloria lui Dumnezeu, la poarta fiecărei case. Succesul nazariteanului va fi diminuat și El va îmbrăca, cum se spune, haina largă a rușinii”.

5. Preoții și leviții, foarte conștienți de totala lor incapacitate, au spus pe un ton grav, pentru a o masca: “Nebunilor! De ce ne cereți lucruri de care numai Dumnezeu este capabil? Ați văzut vreodată vreun preot sau vreun levit făcând minuni? Numai Dumnezeu poate, sau Marele Preot de la Templul din Ierusalim, atunci când intră în Sfânta Sfintelor din Templu. Duceți-i deci pe bolnavii voștri la Ierusalim, faceți sacrificiile pe care le știți și dacă Dumnezeu vrea, ei se vor vindeca. Dar dacă Dumnezeu nu vrea, îi veți aduce înapoi tot bolnavi.

6. Noi suntem, bineînțeles, inițiați în cele mai mari secrete ale lui Dumnezeu, dar noi nu avem puterea Sa, care este sacră și pe care nu o dă nici unui muritor!

7. Cât despre cel care săvârșește acțiuni asemănătoare celor ale acestui Iisus, despre care am auzit vorbindu-se, nu este decât un magician sau un slujitor al lui Belzebut, un monstru infernal din sălașul blestemat al dușmanului lui Dumnezeu. Cel care se lasă prins de învățătura și minunile sale, devine el însuși slujitorul diavolului. Acesta este adevărul adevărat și blestemați să fiți dacă mergeți la Iisus și îi acceptați ajutorul și învățăturile”.

8. Cei care își aduseseră bolnavii la preoți și la leviți au spus: “Nu sunteți decât niște mincinoși, dacă vorbiți așa. Cum să fie El slujitorul lui Belzebut sau al diavolului, El - care nu ne învață decât despre iubire, blândețe și răbdare, practicând El însuși întru totul ceea ce îi învață pe alții?”

9. Voi sunteți trimiși de diavol dacă vorbiți așa, pe când El este trimis de Dumnezeu, pentru că El împlinește voința lui Dumnezeu, la fel cum o predică!

10. Voi ne-ați luat drept nebuni atunci când v-am cerut să ne arătați puterea pe care ați primit-o de la Dumnezeu prin rugăciunile voastre și prin Cuvântul divin. Deci, când ne luăm cuvânt cu cuvânt după ceea ce spuneți, ne considerați nebuni! Oh! Nefericiți slujitori ai lui Belzebut, vom merge să aprindem un foc a cărui strălucire vă va mistui pe toți”.

Capitolul 99

Templul încearcă să pună mâna pe Iisus. Domnul este găzduit de Petru în casa sa de pescar.

1. Auzindu-i vorbind astfel pe cei de o religie cu ei și simțindu-se amenințați de o sută de priviri îndreptate cu asprime către ei, fixându-i și urându-i ca pe ciumă preoții și leviții s-au retras.

2. Înțelegând că evreii căutau pretexte pentru a Mă urma, preoții, leviții și fariseii au început să se gândească cu toții cum să facă să Mă omoare.

3. Comandantul, la care locuiam de câteva zile, M-a pus în secret la curent cu ceea ce unelteau preoții pentru a-Mi lua viața.

4. Eu i-am spus: “Își vor atinge scopul, dar nu a venit încă momentul și, pentru a nu le facilita răzbunarea, Mă voi îndepărta pentru scurt timp de oraș și Mă voi întoarce numai atunci când mânia acestor atei se va mai fi domolit”.

5. Deși simțea dorința interioară de a Mă păstra pe lângă el pentru totdeauna, comandantul a înțeles intenția Mea, căci și el se temea de amenințările acestor preoți, leviți și farisei, știind bine că această rasă de vipere putea să-l denunțe, în secret, la Roma.

6. Așa se face că, în zorii dimineții următoare, am părăsit împreună cu toți cei care Mă urmaseră locuința foarte ospitalieră a comandantului și M-am îndreptat spre casa pescarului Simon Petru, aflată în împrejurimile Betabarei, unde se stabilise (pentru un timp) Ioan Botezătorul. La sosirea Mea în această locuință modestă, care nu era totuși atât de mică pe cât ați putea crede, am găsit-o pe cumnata lui Simon Petru, o fată bună și curajoasă în vârstă de douăzeci de ani, harnică și neprihănită, ținută la pat, suferind de o febră foarte mare, care o umplea de durere și de spaimă. Petru a venit și M-a rugat să o ajut (Matei 8, 14).

7. Am mers imediat la căpătâiul ei, am luat-o de mână și i-am spus: “Micuța Mea, ridică-te și mai bine pregătește-ne ceva de mâncare decât să zaci aici pe pat!”

8. Instantaneu, febra a părăsit-o și tânăra fată s-a ridicat și a venit imediat să ne servească, plină de entuziasm și de recunoștință.

Capitolul 100

Mântuitorul îi dă indicații lui Matei. Diferența dintre Evanghelia lui Matei și cea a lui Ioan. Matei relatează faptele, Ioan oferă corespondențele. Ospățul la casa lui Petru. Pescuitul miraculos. Aluzie la trădare.

1. Matei s-a apropiat atunci de Mine pentru a Mă întreba dacă ar trebui să noteze acest fapt,

precum și cuvintele și învățăturile date în ultima zi petrecută la comandant.

2. Eu i-am spus: “Notează ceea ce s-a petrecut la căpitanul din Capernaum, ceea ce am spus acolo și ceea ce s-a petrecut aici, în casa lui Petru, dar lasă de-o parte tot ceea ce nu am spus în public. Nu nota nici ceea ce s-a spus în casa comandantului și faptul că am petrecut două zile la el.

3. Vom reveni din nou mai târziu, pentru scurt timp, la casa comandantului, atunci când fiica lui favorită va muri și când Eu o voi învia. Vei putea să notezi atunci acest fapt, dar fără să spui unde s-a petrecut și fără să indici numele tatălui ei, pentru a nu-i face astfel vreun rău, deoarece preoții sunt cu ochii pe el. 4. Până la următoarea sărbătoare de la Ierusalim, Eu voi rămâne pe malurile acestui lac, care îmi place în mod deosebit. Aici voi mai oferi încă multe dovezi și învățături. Tu vei nota totul”.

5. Matei a început să scrie. Văzând aceasta, Ioan a spus, întristat: “Doamne, iubirea vieții mele! Deci eu nu voi mai avea nimic de scris?”

6. Eu i-am răspuns: “Dragul meu frate, nu fii trist, vei avea mult de scris, căci ție îți sunt destinate lucrurile cele mai profunde și esențiale”.

7. Ioan a spus: “Dar miracolul de la Cana, pe care l-ai făcut pentru fiul prințului roman, nu-mi pare a fi mai important decât cel pe care l-ai făcut la Capernaum, pentru căpitan!”

8. Eu: “Dacă tu crezi acest lucru, atunci te înșeli, căci fiul prințului simbolizează întreaga suferință a lumii care primește de departe învățatura și influența Mea spirituală. Servitorul căpitanului pe care l-am vindecat nu era decât un artritic; el reprezintă întreaga comunitate sau întreaga grupare reunită în Numele Meu care, pentru tot felul de motive politice, este incapabilă să pună în practică anumite puncte din învățatura Mea, motiv pentru care se îndepărtează încet, încet de celelalte puncte. Este o artrită a sufletului, căreia nu-i poate veni în ajutor decât credința neclintită în Cuvântul Meu.

9. Iată, dragul Meu frate Ioan, o mare diferență. Primul miracol reprezintă starea maladivă a întregii lumi și, îți spun - într-un sens mult mai profund - a întregului Univers. Cel de-al doilea miracol reprezintă ceea ce ți-am explicat deja. Acum știi ceea ce tu și Matei aveți de scris”.

10. Între timp, tânăra fată și ceilalți servitori ai lui Petru au pregătit mâncarea, iar noi ne-am așezat la masă. Mai târziu, am mers la pescuit cu Petru, căci aveam multe de făcut în acea seară!”

11. Toți cei care Mă însoțeau și care erau destul de numeroși, au servit o masă îmbelșugată, apoi ne-am înapoiat pe lacul numit Marea Galileei, unde am pescuit timp de câteva ore, prinzând atât de mult pește încât abia a încăput în vasele pe care le aveam.

12. Disperat, Petru a strigat stupefiat: “Doamne, Te implor, părăsește-mă; simt mult prea intens că sunt un biet păcătos. Când Te-am văzut pentru prima oară, atunci când Tu m-ai întâlnit aici, pescuind împreună cu ajutoarele mele, eu am fost înspăimântat. Atunci am recunoscut divinitatea Ta, dar de data aceasta este mult mai rău, eu văd foarte limpede ceea ce ești Tu și cine ești Tu cu adevărat. Data trecută, pescuitul a durat întreaga noapte fără nici un rezultat și, la fel ca acum, la Cuvântul Tău și în prezența Ta, plasele au cedat sub greutatea peștilor, în fața Ta mă cuprinde o frică teribilă, căci Tu ești...!”

13. Dar Eu i-am spus: “Liniște, nu Mă trăda, știi prea bine cine se află printre noi. Este un trădător și așa va rămâne”.

14. Petru a tăcut, după care a început să dea indicații pentru prepararea peștelui. Seara, ne-am reîntors acasă la Petru, care era extrem de emoționat, dar a păstrat tăcerea, având grijă să fim serviți cu o masă îmbelșugată, care era deja pregătită. Ne simțeam toți plini de bucurie și fericire. Petru a început să intoneze un cântec de slavă și noi am cântat toți împreună cu el, la unison.

Capitolul 101

Discuția dintre Petru și Iuda. Un miracol curios: beția lui Iuda.

1. După ce și-a încheiat cântecul de slavă, Petru a spus pe un ton foarte solemn: “Prietenii și

frați, ce diferență este între noi și David, care a lăsat acest cântec magnific poporului său! Atunci când cânta, el își ridica ochii spre stele, căci Dumnezeu se afla dincolo de toate stelele și de toate conceptele umane! Mă întreb însă ce ar face David astăzi, când Cel spre care el și-ar ridica ochii dincolo de stele...”. “Oprește-te aici, prietene Petru”, am spus Eu, “este suficient, gândește-te și la cei care sunt printre noi!”

2. Petru a înțeles imediat avertismentul și i-a chemat pe oaspeți să ia loc pentru masa de seară, alcătuită din pâine și pește bine pregătit.

3. Iuda l-a întrebat atunci pe Petru dacă nu se putea cumpăra vin de undeva din apropiere. Petru i-a răspuns: “La câțiva pași de aici se află un han de unde se poate cumpăra vin”, Iuda l-a întrebat atunci pe Petru dacă nu putea trimite pe cineva să cumpere un burduf cu vin!

4. Petru a spus: Tu îi cunoști și îi știi pe toți oamenii mei. Nu am pe cine să trimit. Dacă vrei vin, du-te personal și târguiește-te cu hangiul; sunt convins că te vei descurca mai bine”, Iuda i-a răspuns: “Mai bine renunță la vin decât să merg acolo!” Petru: “Fă cum vrei, dar nu am pe nimeni să-ți dau, ajutoarele mele sunt toate ocupate. Soția mea, copiii și cumnata mea sunt suprasolicitați și cred că nu ai pretenția să merg chiar eu să-ți cumpăr un burduf plin cu vin!” Iuda i-a răspuns, puțin cam acru: “Bine, bine, credeam că ai înțeles: de vreme ce nu ai vin, eu aș fi plătit acest burduf, indiferent cât ar fi costat!”

5. Petru a spus atunci: “Printre noi se află cineva care a transformat apa în vin la nunta din Cana! El ar putea să facă din nou acest miracol, dacă ar fi necesar; până atunci, ne vom mulțumi cu apă de la fântână”.

6. Iuda: “Foarte bine, foarte bine, îmi convine și așa, îmi place apa bună, dar era o ocazie bună să nu neglijăm vinul! Dar Cel despre care și eu cred că este capabil să transforme apa în vin ar putea totuși să-ți facă această plăcere!”

7. Eu am spus: “Mergi atunci să bei din fântână, ție îți va da vin, iar nouă celorlalți apă!”

8. Iuda a alergat imediat la fântână și a scos apă; apa s-a dovedit însă unul dintre cele mai bune vinuri și el s-a îmbătat, fiind pe punctul de a cădea beat-mort, aproape de puț, unde s-ar fi prăbușit, dacă slugile lui Petru nu l-ar fi văzut și nu l-ar fi adus să-l culce în casă. Era bine să fie așa, căci în acea seară, Eu am vindecat o mulțime de oameni atinși de tot felul de boli și de epidemii; am putut alunga spiritele rele din mulți oameni, fără să fiu deloc deranjat de Iuda!

Capitolul 102

Iisus îi sfătuiește pe credincioși să nu aibă încredere în preoți și în leviți. (Matei 8. 16-20)

(16) Seara, au adus la Iisus pe mulți îndrăciți. El, prin cuvântul Lui a scos din ei duhurile necurate, și a tămăduit pe toți bolnavii,

(17) ca să se împlinescă ce fusese vestit prin proorocul Isaiia, care zice: “El a luat asupra Lui slăbiciunile noastre și s-a încărcat cu bolile noastre.”

(18) Iisus a văzut multe noroade împrejurul Său și a poruncit să treacă de cealaltă parte.

(19) Atunci s-a apropiat de El un cărturar și I-a zis: Învățătorule, vreau să te urmez oriunde vei merge.”

(20) Iisus a răspuns: 'Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul”.

1. După ce toți cei care erau împreună cu Mine au terminat de servit masa, în timp ce Iuda încă mai dormea adânc pe o șură de paie la intrarea în casă, au sosit acei evrei din Capernaum, care, cu câteva zile în urmă, îi pusese la încercare pe preoți și pe leviți, fiind însoțiți de câțiva posedăți și de o mulțime de alți bolnavi atinși de tot felul de boli rele și M-au rugat stăruitor să-i vindec.

2. Eu i-am întrebat cu o seriozitate blândă dacă ei credeau că fiul tâmplarului din Nazaret

putea face așa ceva, căci acești oameni Mă cunoșteau de când Mă născusem, ca să spunem așa!

3. Ei au răspuns: “Ce ne privește pe noi că este fiul unui tâmplar? Dacă fiul tâmplarului a fost ales de Dumnezeu pentru a deveni profetul Israelului, El este profet, chiar dacă ar fi de o mie de ori fiul tâmplarului! Fiecare om este ceea ce a făcut din el Dumnezeu și nu ceea ce au făcut din el părinții lui! Iată de ce noi credem cu tărie că Tu ești un adevărat profet ales de Dumnezeu și că Tu poți să ne vindeci, așa cum l-ai vindecat pe fiul Governorului și pe servitorul căpitanului”.

4. Eu le-am răspuns: “Deoarece voi aveți această credință în Mine și gândiți astfel, să se facă după credința voastră”.

5. La aceste cuvinte, toate spiritele rele au ieșit afară din cei atinși de boli și de epidemii de tot felul. Ei au fost vindecați instantaneu! (Matei 8, 16)

6. Este inutil să insistăm asupra uluirii și a recunoștinței lor.

7. Mulți au făcut chiar anumite observații pertinente și usturătoare referitoare la preoțimea evreiască. Eu i-am rugat să păstreze tăcerea, atrăgându-le atenția că nu era deloc bine să trezească un cuib de vipere adormite, care sunt inofensive atât timp cât dorm în vizuina lor, dar care devin foarte periculoase îndată ce se trezesc.

8. “Slujitorii Templului, plini de venin și de perfidie, dormeau precum viperele iarna. Cu cererile voastre temerare, voi le-ați trezit. Fiți atenți ca ele să nu vă devină ostile, căci cu felul lor de a distruge totul, ele ar putea foarte ușor să vă facă rău!”

9. Au recunoscut cu toții adevărul acestor cuvinte și au regretat amarnic faptul că au comis o eroare atât de necugetată. Eu i-am liniștit însă și le-am cerut să nu povestească la Capernaum, în afara cercului lor de prieteni, semnele arătate în această seară. Ei mi-au promis acest lucru.

10. Printre ei se afla însă un om bun cunoscător al scripturilor, cu toate că nu era preot.

11. Acest om a înaintat în fața mulțimii și a spus pe un ton foarte serios: “Ascultați, prieteni și frați, eu am recunoscut în aceste semne mult mai multe, despre care nu o să vă vină să credeți. Voi îl aclamați ca pe un profet, dar eu cred că aceste semne au ajuns sub ochii noștri pentru ca să se împlinească promisiunea lui Isaiia: 'El a luat asupra Sa slăbiciunile noastre, El s-a încărcat cu bolile noastre' (Isaiia 53, 4). Chiar nu vă dați seama? Nu vedeți unde conduc toate acestea?”

12. Oamenii au făcut ochii mari, fără să înțeleagă. El a repetat încă o dată întrebarea sa și cum oamenii tot nu înțelegeau, a mai adăugat că era foarte dificil pentru orbi să vorbească despre culori!

13. Eu i-am spus: “Rămâi liniștit, este mai bine ca poporul să nu înțeleagă deocamdată! Căci dacă ar înțelege, oamenii s-ar grăbi să-i convingă pe preoți și aceasta nu ar fi bine nici pentru voi, nici pentru Mine. Va veni timpul când vor înțelege și vor sesiza singuri ce a vrut profetul să spună”.

14. Aceste cuvinte l-au mulțumit pe orator, iar mulțimea din rândurile căreia vindecasem bolnavii și alungasem demonii, s-a retras.

15. Dar îndată ce au ajuns la Capernaum, acești oameni au divulgat ceea ce s-a petrecut, povestind totul prietenilor lor, astfel că a doua zi dimineață, în zori, casa lui Petru era asaltată de o mulțime de oameni care doreau să îl vadă pe Cel care înfăptuise miracole atât de incredibile. Petru M-a întrebat atunci ce era de făcut, căci se adunau din ce în ce mai mulți oameni în jurul casei.

16. Eu am spus: “Pregătește barca ta cea mare; vom trece pe celălalt mal, dacă nu vrem să ne dăm aici în spectacol. Este adevărat, oamenii sunt într-o dispoziție bună, dar dacă vor veni preoții și se vor infiltra printre ei, nu va trebui pentru nimic în lume să avem dea face cu ei”. Petru a pregătit barca cea mare, în care am urcat imediat și, având un vânt prielnic, am început să vâslim.

17. Înainte de a urca în barcă împreună cu discipolii Mei, un scrib din Capernaum s-a apropiat însă de Mine și Mi-a spus: “Învățătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge!” Eu Mi-am dat însă imediat seama că motivul ascuns pentru care el dorea să Mă urmeze nu era unul lăudabil, că el nu avea nici o legătură nici cu învățătura Mea, nici cu faptele Mele și că nu se gândea decât la burta lui, fiind dispus oricând să ne trădeze. Am scuturat așadar din cap și i-am spus: 'Vulpile au vizuinile lor, păsările cerului au cuiburile lor, dar Fiul omului nu are nici măcar o piatră în această lume pe care să-și pună capul!’

18. Scribul M-a înțeles și s-a îndepărtat, întorcându-se acasă la el, căci Eu îi arătasem că era

viclean ca o vulpe, că sarcina lui de funcționar plătit (adică de spion) valora cât o vizuină și că păsările de pradă ca el, aflate sub cerul imens, adică foarte departe de adevărul divin și de iubire, își aveau cuibul lor pentru a se odihni și a-și devora prada, dar Fiul omului nu are a face cu toate înșelăciunile lumii, fiind lipsit de orice stratagemă care i-ar permite să se odihnească din când în când. Scribul M-a înțeles și s-a întors la el acasă, la Capernaum, fără să mai spună nici un cuvânt!

Capitolul 103

Lăsa ți-i pe morți să-și îngroape morții. Iisus se ascunde în mulțime. Furtuna de pe lac. Iisus este trezit de ai Săi (Matei 8, 21-27)

(21) Un altul, care era dintre ucenici, I-a zis: “Doamne, dă-mi voie să mă duc mai întâi să-l îngrop pe tatăl meu.”

(22) “Vino după Mine”, i-a răspuns Iisus, “și lasă morții să-și îngroape morții.”

(23) Iisus s-a suit într-o corabie și ucenicii Lui au mers după El.

(24) Și deodată s-a stârnit pe mare o furtună atât de strașnică, încât corabia era acoperită de valuri. Și El dormea.

(25) Ucenicii s-au apropiat de El și L-au deșteptat strigând: “Doamne, scapă-ne, că pierim!”

(26) El le-a zis: “De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” Apoi S-a sculat, a certat vânturile și marea și s-a făcut apoi o liniște mare.

(27) Oamenii aceia se mirau și ziceau: “Ce fel de om este acesta, de-L ascultă până și vânturile și marea?”

1. Înainte de a se urca în barcă, unul dintre discipolii Mei M-a întrebat dacă ar putea, înainte de plecare, să meargă să-și îngroape tatăl, care murise subit cu o zi înainte. Dar Eu i-am spus: “Urmează-Mă și lasă-i pe morți să-și îngroape morții”. Discipolul a renunțat la cererea lui și M-a urmat în barcă, căci înțelesese că este mai important să te preocupi de viață decât de moarte, căci toți cei care au falsă concepție de a se ocupa de morți și care fac mare caz de ceremoniile de înmormântare, o fac - mai mult sau mai puțin - datorită faptului că ei onorează moartea.

2. Adevărata moarte a omului este egoismul, care se manifestă prin acest spirit al orgoliului mereu în căutare de onoruri; astfel, chiar înmormântarea pompoasă a unui mort nu este altceva decât ultimul semn de orgoliu al unui om mort de mult timp, din punct de vedere spiritual.

3. Când acest discipol a înțeles adevărul profund al spuselor Mele, M-a urmat fără nici un cuvânt, astfel încât, cu ajutorul unui vânt prielnic, ne-am îndepărtat rapid de mal, scăpând de mulțimea devenită din ce în ce mai mare.

4. Câțiva s-au urcat în niște ambarcațiuni mici pentru a ne urma, dar deoarece vântul începuse să sufle tot mai tare, ei au fost nevoiți să se întoarcă și abia cu mare greutate au reușit să ajungă la mal, înainte ca furtuna să se oprească.

5. Noi ne aflam deja în larg, când vântul favorabil s-a transformat într-o furtună violentă, încă de la urcarea Mea în barcă, fiind obosit după o noapte de veghe, Eu i-am spus lui Petru: “Pregătește-Mi un culcuș, vreau să Mă odihnesc puțin în timpul traversării, nu am închis ochii toată noaptea, după cum știi!”

6. Petru Mi-a adus mai multe rogojini, pentru a-Mi face un culcuș bun și Mi-a pus o pernă sub cap. Trupul Meu a adormit imediat, dar Eu știam totuși bine că vântul se va transforma în furtună și că valurile din ce în ce mai mari urmau să pună în pericol ambarcațiunea.

7. Pe când ne aflam la o depărtare de câteva ore de mal, furtuna a atins punctul ei culminant. Valurile treceau peste bord. Chiar și discipolii Mei cei mai încercați au fost cuprinși de teamă, văzând că barca noastră - fiind, la fel ca toate ambarcațiunile din acea epocă, mai adâncă la mijloc - lua apă și

că valurile deveneau din ce în ce mai înalte. Cum furtuna nu dădea nici un semn că va înceta, ci dimpotrivă, ridica valurile din ce în ce mai mult, discipolii au venit la Mine, în partea cea mai ridicată a bărcii, acolo unde Petru îmi făcuse culcușul și unde valurile nu ajungeau încă. Ei M-au scuturat pentru a Mă trezi, strigând cu disperare: “Doamne, salvează-ne, că pierim!”.

8. Eu M-am ridicat din culcușul Meu și le-am spus: “Of, oameni lipsiți de credință, de ce vă este frică atâta vreme cât Eu sunt cu voi? Cine este cel mai puternic, furtuna sau Cel care este Domnul tuturor furtunilor?”

9. Cum discipolii și toți cei care se aflau în barcă amuțiseră de frică și chiar Petru începuse să se bâlbâie, Eu am amenințat furtuna și marea; și iată că imediat, totul s-a liniștit, furtuna a dispărut, iar marea a devenit la fel de liniștită ca o oglindă, singura mișcare a apei fiind cea dată de balansarea ramelor. Numeroase persoane care nu Mă cunoșteau deloc și care făceau traversarea mai mult pentru a-și rezolva unele afaceri decât pentru Mine, au început să se minuneze, spunându-le discipolilor: “Pentru numele lui Dumnezeu! Cine este acest om de care ascultă până și vânturile și marea?”

10. Eu le-am făcut însă semn discipolilor să nu Mă trădeze. Atunci, Petru a spus: “Nu mai puneți atâtea întrebări, începeți mai bine să scoateți apa din barcă, altfel vom fi pierduți dacă furtuna va reîncepe subit, ceea ce este foarte probabil să se petreacă!” Străinii au tăcut, au luat recipiente și au început imediat să arunce apa din barcă. Astfel, până am ajuns la celălalt mal, au avut din plin ce face.

Capitolul 104

La gadareni, Iisus vindecă doi posedați. (Matei 8, 28-34)

(28) Când a ajuns Iisus de partea cealaltă, în ținutul gadarenilor, L-au întâmpinat doi îndrăciți, care ieșeau din morminte. Erau așa de cumpliți, că nimeni nu putea trece pe drumul acela.

(29) Și iată că au început să strige: “Ce legătură este între noi și Tine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?”

(30) Departă de ei era o turmă mare de porci, care pășteau.

(31) Diavolii îl rugau pe Iisus și ziceau: “Dacă ne scoți afară din ei, dă-ne voie să ne ducem în turma aceea de porci.”

(32) “Duceți-vă”, le-a zis El. Ei au ieșit și au intrat în porci. Și deodată toată turma s-a repezit de pe râpă în mare și a pierit în ape.

(33) Porcarii au fugit și s-au dus în cetate de au povestit tot ce se petrecuse și cele întâmplăte cu îndrăciții.

(34) Și iată că toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus; și, cum L-au văzut, L-au rugat să plece din ținutul lor.

1. Teritoriul, sau mai degrabă regiunea de pe malul Mării Galileei unde am ajuns, era locuit de o populație numită gergesenieni sau gadareni.

2. După ce am coborât din barcă, ne-am îndreptat către orașelul Gadara, situat deasupra mării, la șase sute de pași de malul la care ancorasem; doi oameni complet dezbrăcați, cu fețele oribil de desfigurate, posedați de legiuni de spirite rele, ne-au ieșit în întâmpinare, coborând de pe o colină din fața orașului, aflată deasupra mării. Acești doi oameni înfricoșători locuiau în mormintele din cimitirul orașului de pe vârful acestei coline. Nimeni nu mai îndrăznea să se aventureze pe drumul lor. Nimeni nu reușea să-i prindă sau să-i lege, ba o dată, când mai mulți oameni puternici au reușit să-i lege cu lanțuri, într-o singură clipă, ei au făcut praf lanțurile! Zi și noapte, cei doi se plimbau pe această colină, urlând la morminte și aruncând cu pietre.

3. Când acești doi oameni M-au zărit în mijlocul discipolilor Mei, ei s-au grăbit spre Mine, aruncându-se la picioarele Mele și strigând: “Ce legătură este între noi și Tine, Iisuse, Fiul lui

Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme? Te conjurăm, în numele lui Dumnezeu Cel Preaînalt, nu ne tortura”.

4. Eu i-am amenințat însă, spunând: “Care este numele tău, spirit rău care îi chinui pe acești doi oameni, ca și cum ei nu ar fi decât unul singur?”

5. Spiritul rău a răspuns atunci: “Numele meu este Legiune, căci suntem mai mulți!”

6. I-am poruncit spiritului rău să iasă din acești doi oameni și, instantaneu, o mulțime de spirite rele au ieșit din ei, sub forma unor muște mari și negre, care M-au implorat să nu le gonesc din aceste locuri.

7. Spre asfințit, pe versantul acestui munte, trecea o turmă mare de porci aparținând gadarenilor. Gadarenii erau o populație alcătuită în special din greci, care mâncau carnea acestor animale, făcând chiar comerț cu ele în Grecia.

8. Rămase fără adăpost, spiritele rele M-au rugat să le las să intre în această turmă!

9. Eu le-am permis, pentru motive care trebuie să rămână ascunse oamenilor și acești diavoli au intrat în porci, care erau în număr de aproape două mii!

10. Când diavolii au intrat în animale, turma de două mii de porci care se afla pe vârful muntelui (care forma un promontoriu la trei sute de aune (n.t. peste 300 de metri) pe culmea de deasupra apei) s-a aruncat ca o furtună în mare, care era foarte adâncă în locul acela.

11. Îngroziți să vadă ce se petrecuse din cauza celor doi posedați, păstorii care păzeau purceii au rupt-o la fugă către oraș, unde i-au povestit stăpânului lor cum a ajuns toată turma în mare.

12. Locuitorii târgușorului au fost înfricoșați. Unul dintre ei, păgân - la fel ca majoritatea celorlalți - și care făcea mare caz de Jupiter și de alte divinități păgâne, a spus: “Nu am prezis eu în această dimineață: 'Când acești doi posedați de furii vor tăcea și când marea se va dezlănțui pe cerul cei mai senin, un Zeu va coborî din cer și va veni să ne judece. Căci niciodată zeii nu coboară dintre stele pe pământ fără bici și fără sabie!' Și iată! Furiile care îi chinuiau pe acești doi oameni nedemni au ridicat valurile, căci ele știau bine că un zeu va coborî din ceruri și le va alunga. Este la fel de limpede ca soarele la zenit că, luând forma unui roi de tăuni negri, aceste spirite s-au năpustit asupra purceilor și i-au făcut să se arunce în mare ca o furtună. Nu ne rămâne decât să ne umilim și, cu inima strânsă, să ne înclinăm cu toții în fața zeului Neptun sau Mercur, pentru a-l ruga să părăsească aceste locuri. Căci atâta vreme cât un zeu rămâne undeva pe pământ, el va aduce aici nefericire după nefericire! Eu am mai spus-o, un zeu nu coboară niciodată dintre stele fără bici și fără sabie!”

13. Oricât am fi de șocați de această nenorocire, nimeni să nu îi facă vreun reproș, căci în caz contrar, se va sfârși cu noi. A trecut mult timp de când noi nu am mai oferit sacrificii zeilor, fiind oprîți de acești evrei proști, care cred că știu totul mai bine decât noi. Iată de ce zeii ofențați și-au oferit singuri sacrificii. Asta este! Să nu fim deci nemulțumiți. Mai bine să coborâm pentru a-L saluta și să-L rugăm să plece din aceste locuri!”

14. Mulți dintre evreii care au auzit aceste cuvinte, au spus: Voi ne considerați proști, dar noi știm mai bine decât voi. Cel pe care îl considerați un zeu nu este decât un magician venit din Persia, este celebrul Iisus din Nazaret, despre care am auzit lucruri deosebite; în rest, suntem de aceeași părere cu voi, trebuie să părăsească aceste locuri, căci oamenii ca el nu aduc niciodată fericire. Noi știm bine asta, de pe timpul profeților. Când Dumnezeul nostru trimite un profet în țară, s-a dus cu fericirea noastră!”

15. Așa se face că toți oamenii din oraș au coborât să Mă caute, cu excepția câtorva bolnavi care rămăseseră acasă. Când oamenii M-au zărit și au văzut că eram o ființă umană, la fel ca toți oamenii, au prins curaj și s-au apropiat de Mine; M-au abordat însă cu multă teamă, rugându-Mă să binevoiesc a părăsi acele locuri.

16. Unii dintre ei, văzându-i pe cei doi oameni eliberați de spiritele rele, îmbrăcați și discutând rațional cu ei, povestindu-le cum au scăpat de tortură, fiind apoi îmbrăcați de cei care Mă însoțeau, au fost cuprinși de o teamă teribilă; acești păgâni au fost primii care M-au implorat să părăsesc țara lor și să nu Mă mai întorc niciodată!

17. Eu am fost de acord cu cererea lor și i-am spus lui Petru: “Prietene, pregătește-ți barca,

vom părăsi imediat aceste locuri!”

18. Petru și slujitorii săi au pregătit imediat barca, dar când am urcat în ea, cei doi oameni exorcizați M-au întrebat dacă ar putea să Mă urmeze, spunând că le era imposibil să mai trăiască în acel oraș, fiind convinși că familiile lor nu-i vor mai primi niciodată, atât de frică le era de ei, Dar Eu le-am răspuns, cu blândețe și fermitate deopotrivă: “Mergeți în pace la voi acasă să-i revedeți pe ai voștri; ei vă vor primi cu bucurie. Mergeți și aduceți mărturie alor voștri și întregii regiuni despre ceea ce Dumnezeu a făcut pentru voi, în compasiunea Sa infinită și veți face astfel mai mult bine decât dacă M-ați urma, căci trebuie să aduceți mărturie în această țară, în care toți vă cunosc foarte bine; veți fi astfel de folos și celorlalți, iar oamenii vă vor hrăni așa cum făceau și atunci când îi terorizați”.

19. Cei doi oameni exorcizați au plecat și au făcut exact ce le poruncisem!

20. Astfel, în scurt timp, renumele Meu a crescut foarte rapid în întregul ținut și în cele zece văi situate deasupra mării. Cei doi au povestit peste tot, cu mult zel, despre ceea ce făcusem pentru ei și despre compasiunea de care dădusem dovadă. Astfel, mulți oameni au început să creadă în numele Meu, atât evrei cât și greci și au căpătat dorința intensă de a Mă cunoaște.

Capitolul 105

Întoarcerea la Nazaret, masa la ai Săi. De ce Iisus nu face miracole acasă la El. Vizitarea unei sinagogi. Cuvântul este de argint, tăcerea este de aur. Ipocrizia și mânia Templului. (Matei 9, 1)

(1) Iisus S-a suit într-o barcă, a trecut marea și a venit în cetatea Sa.

1. Am hotărât ca Nazaretul să fie capătul călătoriei noastre, deoarece doream să Mă întorc pentru a Mă odihni și, cu această ocazie, să aduc lumina adevărului nazaritenilor, care erau foarte instabili în credința lor. 2. Întoarcerea a durat mai mult decât la dus și mulți dintre cei care Mă însoțeau erau flămânzi, dar Eu i-am întărit și ei s-au simțit cu adevărat săturați, unii spunând chiar; “Intr-adevăr, o simplă adiere de vânt este ca pâinea, iar următoarea ca vinul!” Și astfel, am ajuns la celălalt mal a doua zi dimineața, Nazaretul se afla la douăzeci de stade (n.t. aproape patru km). Am pornit imediat la drum și în scurt timp am ajuns la Nazaret, în timp ce slujitorii lui Petru duceau barca în debarcaderul său de legătură.

3. Când am ajuns la debarcader, aici se afla o mulțime de oameni. Unii se pregăteau să plece în diverse direcții, iar alții veneau din diferite locuri, unii chiar de la Ierusalim, pentru afaceri și pentru târgul din Nazaret. De fapt, aceasta era chiar perioada în care avea loc un mare târg în acest oraș.

4. Aflând despre sosirea Mea la debarcader, cu barca lui Petru, acești oameni au renunțat să mai plece pe mare, pentru afacerile lor și M-au urmat la Nazaret.

5. Discipolii Mei și cu Mine ne-am îndreptat spre casa Mea, de fapt casa Mariei, care era acasă, împreună cu cei trei fii mai mari ai lui Iosif și cu cele patru fete adoptate de pe timpul lui Iosif, când Eu eram încă un copil.

6. Maria și toți ai casei s-au pus pe treabă și au pregătit o masă înbelșugată, de care aveam cu toții mare nevoie, în special discipolii care nu mâncaseră aproape nimic de o zi și o noapte. Masa a fost imediat pregătită. Am luat loc, am mâncat și am băut cu toții. După masă, i-am mulțumit lui Dumnezeu și ne-am spălat, apoi am plecat prin oraș pentru a vedea ce se petrecea. Era însă atât de multă lume, încât cu greu am reușit să ieșim din casă; o mare mulțime, formată din curioși și din spioni josnici, înconjura casa.

7. Când am ieșit, câțiva farisei și leviți, veniți de la Ierusalim, M-au întrebat dacă nu intenționez să fac miracole. Dar Eu le-am răspuns serios și hotărât; “Nu, din cauza lipsei voastre de credință”. La acest “nu” categoric ei s-au împrăștiat, șușotindu-și la ureche: “Îi este frică de oamenii

din Ierusalim, nu îndrăznește!” Alții spuneau: “Fără îndoială că nu are magia cu el”. Iar alții: “Nu face nimic din cauza concetățenilor lui, căci știe că nu are o reputație bună aici!” Și, cu asemenea observații, ei s-au despărțit; în câteva secunde, nu mai era nimeni în jurul casei Mariei, născătoarea trupului Meu, iar Eu am avut destul loc pentru a putea ieși în liniște. ,

8. Am plecat atunci cu toții să vedem sinagoga, unde orice evreu cât de cât instruit putea să discute cu trei leviți, putea chiar depune anumite plângeri personale sau ale comunității sale împotriva vreunui preot sau a vreunui levit numit de la Ierusalim.

9. La sosirea noastră la sinagogă, Simon din Cana Mi-a spus în mod confidențial: “Doamne, am putea să depunem o mulțime de plângeri, căci nu ducem lipsă de ele!”

10. Eu i-am răspuns: “Prietene, este bine să spui adevărul la momentul potrivit, dar este și mai bine să taci atunci când trebuie. Fă cum dorești; dar din fier nu vei obține niciodată aur, iar din argilă - nici un strop de argint! Acest mod de a conduce o adunare și de a asculta plângerile oamenilor nu este sincer; această falsă inocență de miel nu ascunde decât voracitatea lupului.

11. Crezi tu că acești leviți se află aici pentru a ușura soarta poporului și pentru a asculta cu adevărat revendicările lui? Ah! Te înșeli complet.

12. Acest mod de a conduce și acest aer de a asculta cu amabilitate revendicările poporului nu este decât o modalitate de testare. Crede-Mă, astăzi ei te ascultă liniștiți; mâine te vor arunca în închisoare pentru a te stâlci în bătaie timp de un an! Acești preoți nu sunt decât corbi, vulturi gata să vă scoată ochii cu pliscul lor coroiat!

13. Să-i ascultăm în liniște, să vedem dacă vorbesc despre noi! Noi nu vom fi observați imediat și vom avea timp să înțelegem ce trebuie să facem”. Mulțumit de aceste cuvinte, Simon a luat loc alături de noi, într-un colț obscur al sinagogii, pentru a asculta în liniște ceea ce se petrecea.

14. Diversi indivizi și-au prezentat în numele comunității plângerile lor amare împotriva preoților și au fost ascultați cu răbdare.

15. Când oamenii au terminat de expus plângerile lor și când cei trei leviți și farisei, veniți în mod special de la Ierusalim, le-a dat asigurări că se va face tot posibilul și că preoții împotriva cărora erau depuse plângerile vor fi sever pedepsiți, un levit cu o înfățișare foarte amabilă a întrebat mulțimea ce știa despre agitatorul Iisus, căci auzise la Ierusalim că acesta s-ar afla în Galileea și ar face mari miracole, cum nimeni nu a mai făcut vreodată înaintea lui. Era adevărat acest lucru și ce credeau oamenii despre asta?

Capitolul 106

Un om integru depune mărturie în favoarea lui Iisus și le ține piept cu mult curaj fariseilor. El confirmă divinitatea lui Iisus.

1. O persoană însemnată din împrejurimile Capernaumului a înaintat atunci și a spus: “Venerabile slujitor al lui Dumnezeu de la Templul din Ierusalim, acest Iisus despre care vă interesați este ca să spunem așa, născut în acest oraș; el a avut întotdeauna o mare iubire pentru Dumnezeu. Noi l-am văzut adeseori rugându-se. Nimeni nu l-a văzut vreodată râzând; cel mai adesea, el plângea în locuri ascunse, pe care le vizita în tăcere.

2. Încă de la o vârstă fragedă, el a fost foarte preocupat de lucruri deosebite. De curând, el a făcut o călătorie prin ținuturile din jur, ca un mare medic fără egal pe întreg pământul și a vindecat doar cu un singur cuvânt, așa cum numai Dumnezeu este capabil.

3. Tot ceea ce s-a petrecut de la Moise până fa noi, nu este nimic în comparație cu ceea ce realizează el. El vindecă instantaneu și pentru totdeauna oameni paralizați, în întregime contractați. La cuvântul său, febrele cele mai urâte dispar, surzii, muții și orbii din naștere sunt complet vindecați. El alungă spiritele rele, legiuni de demoni; învie morții care se ridică, mănâncă și beau, mergând ca și cum nimic nu s-a petrecut. El poruncește elementelor naturii, care îl ascultă ca cei mai credincioși și

mai supuși servitori.

4. Întreaga lui învățătură poate fi rezumată astfel: Trebuie să-i iubești prin faptele tale pe Dumnezeu și pe aproapele tău, la fel ca pe tine însuși!“

5. Deoarece realizează asemenea miracole și oferă învățătură sa discipolilor, noi îl considerăm ca fiind un profet cu totul excepțional, pe care Dumnezeu ni l-a trimis din cer pentru a ne alina suferințele, așa cum l-a trimis mai demult pe Ilie. Cam atât este tot ce știm, eu și mulți alții, despre acest minunat Iisus și nu putem să-i mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu că s-a gândit la poporul său atât de necăjit!

6. Mulți oameni îl consideră Unsul Domnului, Cel Făgăduit. Eu nu știu nimic, dar mă întreb dacă Mesia, care ar trebui să vină, ar putea face lucruri mai mari”.

7. Preotul a răspuns: Tu vorbești ca un orb despre culori. Unde este scris că un profet va veni din Galileea? Noi vă spunem că Iisus al vostru nu este decât un biet magician bănuț de erezie, învățătura lui nu este decât o mască infamă. Nu cu ajutorul lui Dumnezeu face el miracole, ci prin puterea prințului demonilor, iar în orbirea voastră, voi îl luați drept Unsul Domnului Cel Făgăduit! Într-adevăr, meritați cu toții să fiți arși de vii!”

8. Omul nu s-a lăsat însă intimidat și a spus: “Da, dacă nu am depinde decât de voi, dacă nu am fi galileeni, dacă eu însumi nu aș fi pe jumătate roman și dacă stăpânii noștri nu ar fi romanii, am fi fost arși de vii încă de mult timp! Dar din fericire pentru noi, galileenii, domnia voastră a trecut demult; noi depindem de romani și nu mai avem nimic de a face cu voi, poate doar datoria de a vă alunga din Galileea, dacă veți îndrăzni să vă atingeți chiar și de cel mai mic dintre noi, care suntem cu toții romani!

9. În ceea ce-L privește pe marele nostru profet Iisus, voi adăuga: 'Nenorocire vouă dacă veți îndrăzni să ridicăți mâna împotriva Lui!’

10. Căci pentru noi, El este un Dumnezeu adevărat. El a făcut în fața noastră lucruri care nu îi sunt posibile decât doar lui Dumnezeu.

11. Un Dumnezeu care le vine în ajutor oamenilor sărmani și suferinzi este un Dumnezeu adevărat și drept. Dar un Dumnezeu ca al vostru, care nu poate fi liniștit decât cu aur, sacrificii de miei grași și rugăciuni mult prea scumpe și care, în plus, nu face aproape nimic, seamănă doar cu voi înșivă, care vă numiți singuri discipolii săi și care nu sunteți decât niște oameni răi ce meritați să fiți alungați de aici!

12. Voi pretindeți că Iisus nu este decât un lup care sfâșie blana oilor, dar atunci cine sunteți voi? Cu adevărat, chiar voi sunteți ceea ce spuneți despre Iisus, acest om blând ca un miel!

13. Voi ne ascultați plângerile cu un aer prietenesc, dar purtați în inimile voastre o dorință de răzbunare de neînduplecat și v-ați dori ca noi să fim pedepsiți cu focul Sodomei. Dar nu aveți nici o șansă, rase de vipere și de scorpioni; noi suntem romani, noi suntem stăpâni aici și o să vă ajutăm noi să vedeți care este drumul spre Ierusalim, dacă nu veți pleca singuri imediat!”

14. Aceste cuvinte le-au declanșat celor trei leviți cea mai teribilă mânie. Dar, în fața mulțimii de oameni, ei nu au mai îndrăznit să spună nimic și, ieșind printr-o poartă ascunsă, au pornit pe câmp spre Capernaum, unde locuiau majoritatea leviților și fariseilor din Ierusalim, care se dedau aici la preacurvie și la tot felul de șarlatanii.

15. Când acești trei leviți au părăsit sinagoga, un om s-a apropiat de cel care tocmai vorbise și și-a exprimat recunoștința față de el, în numele tuturor celor prezenți, spunând: “Dacă nu vom proceda la fel ca samaritenii, aceste bestii murdare nu ne vor lăsa în pace. Numele lor este mai blestemat decât Gog și Magog și ar trebui să urinăm pe numele de Ierusalim, dacă dorim să scăpăm de această plagă mai rea decât ciuma”.

16. Ei i-au dat cu toții dreptate, spunând: “Dacă am ști unde se află Iisus al nostru, care face miracole, am merge să-L căutăm și L-am face învățătorul nostru și Marele nostru Preot!”

17. Interlocutorul le-a spus: “Așa gândesc și eu, dar ar trebui să mergem mai întâi la Capernaum, la Guvernator, pentru a obține acordul său, căci situația cu acești preoți nu este atât de ușoară pentru romani; se știe că Templul întreține o corespondență secretă cu împăratul de la Roma”.

18. Ei au fost cu toții de aceeași părere și au părăsit Sinagoga unul după altul!

Capitolul 107

Iisus îi avertizează pe cei care cred că pot râde de orbirea celorlalți. Comedia umană este o tragedie pentru copiii lui Dumnezeu. Este mai bine să plângi de durerile altuia, decât să râzi de ele.

1. Eu i-am spus atunci lui Simon din Cana: “Ai văzut ce bine este dacă știi să taci la timp? Când ceilalți vorbesc și acționează pentru noi, este mai bine să taci. Înțelegeți tu asta?”

2. Simon din Cana Mi-a răspuns: “Da, Doamne, înțeleg și văd limpede că este mai bine să taci decât să vorbești, în asemenea situații, este greu să rezisti dorinței de a-ți lăsa limba să vorbească, dar iată că s-a dovedit că este mult mai bine uneori să taci, decât să spui ceva important. A fost bine că am tăcut acum și iată că am avut în acest roman cel mai bun avocat.

3. Abia m-am abținut să nu râd atunci când templierii au început să se retragă și s-au compromis astfel în fața întregului ținut. Auzind cuvintele acestui roman din Capernaum, li s-au lungit fețele și le cam tremurau picioarele când au încercat să se retragă. Văzându-le tremurul picioarelor, mi-am spus: ‘Cred că vor s-o șteargă’ - și așa a fost.

4. Într-adevăr, Doamne, nu poate să fie un păcat acela de a te bucura să vezi dispărând o asemenea rasă de înrăiți incorigibili. Aș putea răsplăti cu un sărut fiecare cuvânt care a ieșit din gura acestui roman!”

5. Eu am spus: “O inimă dreaptă poate să se bucure sincer de fiecare dată când răul este demascat și distrus și se poate bucura că a fost demascată răutatea sau minciuna, dar nu trebuie niciodată să te amuze păcatul care orbește sau înrobește omul.

6. Ai văzut cât de răi erau cei doi gadareni și, după ce am alungat legiunile de demoni care îi posedau, ce blânzi și buni au devenit ei și cum au început să-L laude și să-L slăvească pe Dumnezeu că i-a dat unui om o asemenea putere? Ar fi fost oare corect să te distrezi văzându-i pe acești doi scelerați, care au terorizat întreaga regiune până când au fost vindecați? Ar fi fost drept să te amuzi văzând porcii cuprinși de furii și aruncându-se în mare? O asemenea bucurie ar fi fost nedemnă de un om drept. Dar este o bucurie în totalitate benefică și cerească să vezi doi oameni care au fost pradă unei urgii teribile și care au fost eliberați de plaga demonilor, putând acum să-i ajute pe compatrioții lor și să slujească cerurile.

7. Vă spun tuturor și acesta este adevărul întreg: cel care râde de prostia umană arată că are în el aceleași predispoziții ca și acelea de care el râde; unul acționează prostește din cauza prostiei, iar celălalt râde prostește din cauza propriei sale prostii! Prostia unuia își găsește plăcerea în cea a altuia, astfel încât el nu va fi niciodată încântat să-l vadă pe celălalt revenindu-și din prostia lui și devenind rațional.

8. Cu totul altceva este să râdeți cu inima ușoară, atunci când vedeți pe un frate de-al vostru că acționează cu înțelepciune, după ce a urmat sfaturile voastre bune, prin care l-ați învățat să nu mai acționeze prostește; bucuria și veselia voastră sunt atunci integrate în armonia cerească; în această situație, ele sunt justificate.

9. Dar ce bucurie și ce veselie poate simți un așa-zis “înțelept” care își bate joc de un orb care caută drumul spre casă și care îl roagă: Prietene, m-am rătăcit, nu mai știu în ce direcție să merg, casa mea ar trebui să fie aici, în fața mea; după numărul de pași pe care i-am numărat ar fi trebuit deja să ajung. Eu pot greși însă foarte ușor, pentru că sunt orb, astfel încât, în loc să mă întorc acasă, se pare că am mers în sensul opus. Ar trebui așadar să mă întorc în locul din care am plecat atunci când am vrut să merg acasă. De aceea, te rog, ai bunătatea și condu-mă acasă’.

10. Cel care vede râde de cel orb, văzând că acesta se află la zece pași de casa lui și îi spune: ‘Oh! Dar te-ai înșelat, dă-mi mâna. Pentru că mă rogi, am să te conduc eu acasă, chiar dacă este

departe de aici”. Fericit, orbul îi va mulțumi cu anticipație călăuzei sale care vede. Iar acesta din urmă, conducându-l pe orb, va râde de el, făcându-l să înconjoare de zece ori propria lui casă, pentru a-i spune în final, prăpădindu-se în sinea lui de răs: 'Ei bine, prietene! Am ajuns, iată casa ta'. Orbul se va pierde în mulțumiri, iar cel care vede se va tăvăli de răs pentru că i-a reușit farsa.

11. Vă întreb: care dintre cei doi este mai orb? Eu vă spun: adevăratul orb este călăuza fără inimă, pentru că el este orb în inimă, ceea ce este mai rău decât o mie de orbiri ale ochilor!

12. Oamenii râd de tot felul de glume picante, mai ales atunci când cuvintele lor murdare și grosiere fac aluzie la slăbiciunea și la păcatele fraților lor, pe care vor să-i ridiculizeze în ochii celorlalți.

13. Dar Eu vă spun: cel care își râde de soartă, caraghiosul care-l înșeală pe cel slab, care se bucură că poate să vândă un bob argintat artificial drept o perlă veritabilă, are inima umplută de diavol cu semințe rele, din care nici un fruct bun nu va putea ieși vreodată.

14. Este mult mai bine ca el să se abțină de la toate acestea și mai degrabă să plângă acolo unde lumea cea oarbă se crede îndreptățită să râdă cu insolență. Comedia lumii este o tragedie pentru adevărații copii ai lui Dumnezeu și îngerii lui Dumnezeu din ceruri plâng atunci când oamenii din această lume râd în prostia lor răutăcioasă.

15. Să-i lăsăm deci pe cei trei templieri, chiar dacă sunt plini de răutate; ei sunt niște oameni aflați sub influența lui Satana. Datorită egoismului lor și a iubirii pentru această lume care le aparține, ei au devenit copiii ratați ai aceluiași Tată ca și al vostru. Nu trebuie să judecați decât răutatea lor. Dar pe oameni, frații voștri, nu puteți decât să-i plângeți.

16. Dacă Noe este beat, este mai bine ca el să fie ascuns, decât să fie arătat tuturor și să ajungă de răsul lumii.

17. Dacă inimile voastre înțeleg asta, să ieșim atunci din această sinagogă, care acum este goală și să ne întoarcem acasă, căci cred că masa de prânz este deja pregătită. Să mergem!”

Capitolul 108

Maria și grijile ei casnice. Discipolii și Iisus o laudă pe Maria. Iisus prezice devoțiunea pentru Maria. Vanitatea, orgoliul, slăbiciunea femeii.

1. Am întâlnit pe drum multă lume; oamenii ne salutau fără să ne întrebe totuși de unde venim sau unde mergem.

2. L-am întâlnit și pe Iuda Iscarioteanul, care ne-a întrebat însă de unde venim și unde mergeam, pentru că el nu fusese împreună cu noi la sinagogă. Ca de obicei, fusese reținut cu negoțul lui cu pești și oale; câștigase mulți bani și era mulțumit. A venit totuși cu noi la Mine acasă, unde a mâncat din toate cu multă plăcere, căci nu-l costa nimic. Dar după masă, a plecat din nou la piață, să-și continue negoțul, căci târgul dura trei zile și aici veneau să facă afaceri tot soiul de negustori.

3. A doua zi, Maria M-a întrebat dacă intenționez să fac ceva în mod oficial, cât timp doream să rămân acasă și dacă mai trebuia să vină cineva, căci nu știa dacă hrana va fi de ajuns, având în vedere faptul că proviziile alimentare erau pe sfârșite.

4. Eu i-am spus: “Femeie, nu-ți face griji pentru Mine, nici pentru cei ce Mă însoțesc, nici pentru hrană, căci vezi tu, această căsuță nu-i este necunoscută Celui care hrănește pământul întreg și care umple soarele, luna și toate stelele cu iubirea Sa. El știe cu precizie de ce are nevoie această căsuță. Nu te necăji și nu fi îngrijorată pentru nimic, căci acolo sus, cineva se ocupă deja de această problemă.

5. Tatăl din ceruri nu-i lasă pe copiii Lui să moară de foame, dacă aceasta nu este de folos pentru mântuirea lor!

6. Nu ai văzut la Sihar cum Tatăl creșterea a pregătit totul pentru copilașii Săi? Crezi tu că de atunci a devenit insensibil? Mergi în hambar și vei vedea că îți faci griji în zadar”.

7. Maria a alergat pe loc la hambar și l-a găsit plin de pâine, făină, fructe, pește proaspăt și pește afumat, lapte, brânză, unt și miere. La vederea tuturor acestor alimente în hambar, Maria era aproape gata să leșine; a alergat spre Mine, Mi-a căzut la picioare și Mi-a mulțumit că am avut grijă din belșug de hambarul ei. Eu M-am aplecat imediat să o ridic și i-am spus: “De ce îngenunchezi în fața Mea, când nu trebuie să faci aceasta decât în fața lui Dumnezeu? Ridică-te, ne cunoaștem deja de treizeci de ani, iar Eu sunt și voi fi mereu Eu însumi!”

8. Maria a început să plângă cu lacrimi de bucurie, i-a salutat pe toți discipolii Mei și a ieșit repede, pentru a ne pregăti o masă bună.

9. Discipolii s-au apropiat de Mine și Mi-au spus: “Iată într-adevăr o femeie deosebită! Ce mamă tandră; are deja patruzeci și cinci de ani și pare că are mai puțin de douăzeci! Cât de îndatoritoare și plină de tandrețe este și cum se revarsă din inima ei iubirea maternă cea mai pură. Cu adevărat, iat-o pe femeia aleasă între toate femeile de pe pământ!”

10. Eu am spus: “Da, da, ea este prima și nu va mai fi vreodată o alta la fel ca ea, dar va veni vremea când oamenii îi vor consacra mai multe temple decât Mie și o vor slăvi de zece ori mai mult decât pe Mine, crezând că nu vor putea găsi credința și fericirea decât cu ajutorul ei!”

11. De aceea, Eu nu doresc să fie prea mult slăvită, căci ea știe bine că este doar mama trupului Meu și, mai știe, de asemenea, Cine se ascunde în acest trup pe care l-a născut.

12. Să fiți buni și să vă purtați frumos cu ea, dar să nu o divinizați!

13. Căci, cu toate calitățile ei excepționale, ea rămâne totuși femeie și, de la a se crede cea mai aleasă între femei și până la vanitate, întotdeauna nu este decât un pas!

14. Iar orice formă de vanitate este sămânța orgoliului de unde au venit, vin și vor veni toate relele acestui pământ. De aceea, vegheați la ceea ce v-am spus despre Mama”.

Capitolul 109

Petru și Simon vorbesc despre viitorul învățaturii lui Iisus. Iisus le spune: “Nu vă preocupați de viitor. Este suficient să vreți să faceți ceea ce ați fost chemați să faceți”. Parabola despre artist și opera sa. De acum înainte, voi vă aflați în mâna Tatălui.

1. Petru a scuturat din cap, ridicând din umeri. Simon din Cana i-a spus: Tu ce crezi? Dacă Domnul ne anunță aceasta, înseamnă că așa se va petrece, cu siguranță; acum știm cum trebuie să înțelegem lucrurile și cum ar trebui să ne purtăm. De ce să dăm atunci din cap și să ridicăm din umeri?”

2. Petru i-a răspuns: “Dragă frate, faptul că mi-am mișcat capul și umerii înseamnă cu totul altceva decât ceea ce crezi tu!”

3. Simon spuse: “Explică-mi atunci, dragă frate!”

4. Petru i-a spus: Iată: Cuvântul și faptele Domnului sunt sacre. Ce fericiți ar fi oamenii pe acest pământ dacă ar avea această învățătură și dacă ar trăi conform ei, în viața lor de zi cu zi. Dar dacă ne întrebăm mereu: 'Când va deveni oare această învățătură credința tuturor oamenilor de pe pământ?' În timp ce Domnul continuă să facă diverse lucruri chiar lângă noi, cum va părea atunci această învățătură? Într-adevăr, s-ar putea ca oamenii să transforme aceste delicii ale sufletului într-o hrană pentru câini sau pentru porci! Iată, frate, ceea ce m-a făcut să scutur din cap și din umeri!”

5. Eu am spus: “Petru, lasă asta! Este suficient să faci ceea ce ți se cere, nu trebuie să te preocupe consecințele. Singur Tatăl cunoaște ce se va petrece și ce trebuie să se petreacă, în conformitate cu întreaga profunzime a înțelepciunii și a iubirii divine, precum și Cel căruia Tatăl vrea să-i reveleze când, de ce și cum este permis ca un lucru sau altul să se petreacă.

6. Dacă tu intri în atelierul unui mare artist și vezi diferite ustensile, știi tu cum le folosește artistul? Oricât ai scutura din cap și ai ridica din umeri, nu vei ști cum își folosește artistul diferitele unelte, nici cum l-au ajutat acestea să dea formă operei sale. Tu nu vei înțelege decât dacă artistul va

dori să-ți explice acest lucru.

7. Dar Eu îți spun, mai presus de toți artiștii se află Dumnezeu și cea mai mare artă constă în a trezi în fiecare individ o ființă vie, liberă și independentă. Pentru aceasta sunt necesare tot felul de instrumente spirituale și tu, la fel ca Maria și toate ființele umane, sunteți în acest scop deopotrivă operele și diferitele instrumente de care Tatăl știe să se folosească în ceruri, cu înțelepciunea Sa.

8. Nu vă preocupați deci decât de lucrul pentru care ați fost chemați; veți deveni astfel un bun instrument în mâinile Tatălui, Cel care îi ghidează pe servitorii Săi cei buni.

9. Este oare vânturătoarea stăpâna celui care o folosește pentru a curăța de pleavă grânele? Când ea este folosită, grâul, orzul sau secara sunt curățate; dacă devine inutilizabilă, este reparată sau aruncată în foc. Dacă Tatăl a făcut din tine o vânturătoare, rămâi ceea ce ești și nu încerca să fii o oală! Mă înțelegi?”

10. Petru a răspuns: “Doamne, îmi este încă neclar, mi se pare că înțeleg, dar când mă gândesc mai mult, căutând esența lucrurilor, nu mai înțeleg. Această comparație mi se pare necunoscută și misterioasă. Cum poți să fii în același timp opera și unealta și cum pot să fiu eu o vânturătoare?”

11. Eu am spus: înainte de a fi folosită de artist, oare nu este deja fiecare unealtă prin ea însăși o operă de artă care servește fie pentru realizarea unei munci oarecare, fie artistului, pentru a-și crea opera?

12. Eu spun că tu ești o vânturătoare în mâinile Tatălui ceresc, pentru că tu și ceilalți discipoli veți fi însărcinați de Mine să treziți oamenii la adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu.

13. Oamenii acestei lumi sunt la fel ca grăunțele de grâu, orz sau secară. Dar cerealele vii nu cresc fără pleavă și fără praf. Pentru ca cerealele - adică oamenii acestei lumi -, purificați de pleavă și de praful lor, să fie aduși în hambarele eterne ale lui Dumnezeu, ca cereale perfect curate, voi trebuie să deveniți vânturători vii și adevărați, cu care Tatăl își va curăța în ceruri cerealele (adică va separa grâul de pleavă). Acum înțelegi?”

14. Petru a spus; “Da, Doamne, lucrurile sunt clare acum. Dar am mai vrea să știm: cine ești Tu cu adevărat? Căci Tu vorbești mereu despre Tatăl din ceruri ca despre o a doua persoană, în timp ce, de la Sihar încoace, noi te-am considerat, în taină, ca fiind una cu Tatăl. Ești oare și Tu o vânturătoare în mâna Tatălui sau un alt instrument?”

15. Eu am spus: “Eu sunt, în primul rând, Cel care sunt; însă, în al doilea rând, Eu sunt deopotrivă și Cel care nu este (Iisus cel nemanifestat) și Eu sunt și ceea ce Eu doar par a fi. Eu semăn și secer, întocmai așa cum Tatăl, la rândul Său, seamănă și seceră; și, de aceea, acela care Mă slujește întocmai ca o vânturătoare, îl slujește astfel și pe Tatăl, căci acolo unde se află Tatăl se află totodată și Fiul; iar acolo unde se află Fiul, acolo totodată se află și Tatăl. Dar să știți că Tatăl este totuși cu mult deasupra Fiului și de aceea Fiul se naște din Tatăl. Nimeni nu-l poate cunoaște pe Tatăl în afara Fiului și a aceluia cărui Fiul, prin grația Sa, i-L revelează! Înțelegi tu aceasta?”

16. Petru a spus: “Doamne, nici măcar îngerii nu pot înțelege aceasta. Să păstrăm tăcerea. Dar dacă tu ai vrea, Tu ai putea să ni-L arăți pe Tatăl”.

17. Eu am spus: “Nu sunteți încă pregătiți pentru aceasta! Dar va veni timpul când veți fi pregătiți și când Îl veți vedea pe Tatăl!”

18. La aceste cuvinte, Maria și ajutoarele ei au venit să ne anunțe că masa este gata. Masa a fost așezată imediat și mâncarea ne-a fost adusă,

Capitolul 110

Iuda se simte ofensat. Iuda cel lacom - negustor de oale. Iisus și cei trei farisei, împreună cu Iair din Capernaum,

1. Ne-am așezat cu toții la masă. În timp ce mâncăm, plini de veselie și bună dispoziție, a apărut la poartă Iuda, care a început să ne reproșeze că nu l-am chemat la masă, deși știam bine că el

avea multe lucruri de făcut și nu putea să afle ora mesei, căci și el făcea parte din grupul nostru! Toma s-a înfuriat, spunând: “Doamne, m-am abținut destul! Trebuie să-l fac să simtă din nou pumnii mei!”

2. Eu am spus: “Liniștește-te! Nu ai auzit niciodată spunându-se că dacă doisprezece îngeri se află sub același acoperiș, cel de-al doisprezecelea este un diavol mascat? Lasă-l cu plăcerile lui, nu-l vei putea schimba!” Toma s-a așezat la loc și Iuda a plecat, fără să mai mănânce.

3. El s-a întors însă, pe la mijlocul mesei, foarte amabil de data aceasta, întrebând dacă ar putea primi ceva de mâncare, căci nu găsise nimic în oraș, unde numeroșii oaspeți mâncaseră tot ceea ce se găsea.

4. Eu am spus: “Dați-i și lui ceva de mâncare”. Fratele Iacov i-a dat atunci pâine și sare și un pește mare, bine pregătit, care cântărea aproape șapte livre. Iuda a mâncat peștele cel mare în întregime și a băut multă apă, astfel încât i s-a făcut rău! El a început atunci să se plângă, crezând că peștele, fără îndoială stricat, îi cauzase dureri de stomac.

5. Toma s-a supărat și mai tare și i-a spus lui Iuda Iscarioteanul: Văd că ești complet neschimbat, grosolan și foarte lacom, așa cum ai fost mereu! Mergi și vezi la bucătărie dacă peștii sunt stricați, înfometat ca un lup, ai devorat șapte livre dintr-un pește foarte mare, ai băut un ulcior de apă care ar fi ajuns pentru douăzeci de persoane, ai devorat o pâine întreagă, care nu era deloc mică și acum te doare stomacul! Dacă suferi atât de mult, avem în mijlocul nostru pe cel mai bun dintre medici, întreabă-L pe El și El te va ajuta bucuros”.

6. Iuda Iscarioteanul a spus: “Sunteți cu toții turbați de furie și spuneți că eu sunt un diavol. Dar dacă eu sunt pentru voi un diavol, cum de credeți că eu sufăr cu adevărat, de ce doriți să mă ajutați?”

7. Toma i-a spus: “Nu ai fost tu împreună cu noi la gergesenieni și nu ai văzut cum Domnul a ascultat și a îndeplinit rugămintea acelor demoni? Dacă te consideri cu adevărat un demon, formulează-ți rugămintea la fel ca un diavol și se va găsi o turmă de porci în care te vei putea refugia, dacă Domnul îți va permite!”

8. Iuda Iscarioteanul a spus: “Ah! Iată ce gândești tu despre mine! Nu aș fi crezut niciodată că am în tine un prieten atât de bun! Privește, am să-i cer totuși ajutorul lui Iisus, fiul acestei case și voi vedea dacă are nevoie să mă expedieze într-o turmă de porci!” Iuda s-a întors atunci către Mine și și-a formulat cererea. Dar Eu i-am spus: “Mergi la oalele tale și stomacul tău se va liniști”.

9. Iuda a plecat spunându-i, în trecere, lui Toma: 'Vezi, nu m-a trimis într-o turmă de porci!...'. Toma i-a răspuns: “Aceasta nu înseamnă că este mai bine, oalele tale sunt pentru tine obiecte de camătă, la fel ca porcii pentru gergesenieni”. Iuda nu a răspuns nimic și a plecat rapid.

10. La puțin timp după ce am ajuns acasă, trei farisei din Capernaum au întrebare dacă Eu eram acolo! Când au aflat că eram acasă, ei au intrat în camera în care mâncam și au întrebare de Mine, căci nu Mă cunoșteau personal.

11. Eu le-am spus cu o voce puternică: “Sunt aici, ce vreți să vă fac?”

12. Apostrofarea mea i-a speriat și nu au mai îndrăznit să întrebe nimic; puterea vocii Mele a avut în inima lor efectul unui trăsnet! I-am mai întrebare încă odată ce vor!

13. Unul dintre ei a înaintat atunci și a spus cu o voce înfricoșată: “Bunule învățător!”

14. Dar Eu am spus: “Ce numești tu bun? Tu nu știi că în afară de Dumnezeu, nimeni nu este bun?” Fariseul a răspuns: Te rog, nu fi atât de dur cu mine, am nevoie de ajutorul și de puterea Ta, recunoscută de toată lumea”. Eu i-am spus: “Mergi, nu Mă deranja; în această după-amiază voi merge pe mare să prindem pește, Mă vei găsi acolo”.

15. După acest răspuns, cei trei oameni au plecat. Cel care Mi se adresase era unul dintre șefii sinagogii din Capernaum și se numea Iair!

Capitolul 111

Sfântul grup pe mare. Întoarcerea la casa lui Iair. Vindecarea femeii grecoalice care

avea scurgeri de sânge

1. Aflând că doream să merg pe mare, Petru M-a întrebat dacă trebuia să plece înainte să pregătească barca cea mare. Dar Eu i-am spus: “Nu-ți fă griji, când vom ajunge acolo, totul va fi gata”.

2. Maria a întrebat și ea dacă ar trebui să pregătească dejunul și cina pentru seara. Eu i-am răspuns: “Nici pentru prânz, nici pentru seara, nu ne vom întoarce decât târziu, la noapte!”

3. Acestea fiind zise, le-am spus discipolilor să pornească la drum, dacă doreau să Mi se alăture. Toată lumea s-a ridicat atunci, pentru a merge împreună cu Mine pe mare, care nu se afla prea departe de Nazaret.

4. La sosirea noastră pe malul mării, am găsit o mare mulțime de oameni adunați aici; printre numeroasele bărci se afla și cea a lui Petru. Am urcat în aceasta și ne-am îndepărtat imediat de mal.

5. Văzând că plec pe mare, oamenii s-au urcat în toate ambarcațiunile disponibile, pentru a Mă urma.

6. Una din aceste corăbii transporta un fariseu, care era unul dintre șefii locali și directorul școlii de la sinagogă; el locuia într-o frumoasă casă de țară, în împrejurimile Capernaumului. Când corabia sa a ajuns ambarcațiunea noastră, el s-a aruncat în genunchi și Mi-a spus cu o voce imploratoare: “Doamne, fiica mea își trăiește ultimele clipe; Te implor să vii să o atingi cu mâinile Tale, pentru a o vindeca”. Nu eram departe de mal, așa că i-am poruncit lui Petru să ne întoarcem.

7. La întoarcerea noastră la mal, mulțimea era atât de numeroasă, încât abia am putut înainta și ne-au trebuit trei ore pentru a ajunge la locuința lui Iair, care se afla la o distanță de doar o oră de mers pe jos.

8. Conduși astfel de Iair, puteam spune că eram mai mult împinși decât că avansam singuri prin această mulțime compactă. O femeie, împinsă și ea în spatele Meu, care suferea de doisprezece ani de scurgeri de sânge și care își cheltuisese aproape întreaga avere la medici, în speranța că se va vindeca, Mi-a atins veșmântul, având credința că astfel se va vindeca, pentru că această femeie auzise multe despre Mine.

9. Deoarece era grecoaică și nu evreică, ea nu a îndrăznit să vină direct la Mine, căci pe vremea aceea, între greci și evrei existau mari neînțelegeri în legătură cu comerțul și cu întâietatea în fața Romei, fiecare dintre cele două popoare dorind să fie primul.

10. În ochii romanilor, grecii treceau drept un popor de eroi culți și se bucurau de avantaje mai mari la Roma decât evreii, care erau foarte rău văzuți. De altfel, ei alcătuiau un fel de poliție secretă și îi supravegheau pe evrei, care, în consecință, nu puteau să-i sufere.

11. De aceea, femeile grecoalice se temeau în mod special de evrei, cu atât mai mult cu cât circula printre ele o veche legendă care spunea că evreii aveau o putere magică de a le face sterile pe femeile pe care le priveau în ochi. Iată de ce această femeie se apropiase de Mine pe la spate!

12. După ce M-a atins, ea a observat că se simțea mai bine. Izvorul sângelui său s-a oprit imediat din curs, iar sufletul ei a simțit o mare pace; văzându-se astfel eliberată de boală, întreaga ei ființă a devenit conștientă că se simțea mult mai bine.

13. Eu M-am întors imediat, spunând discipolilor Mei, care Mă înconjurau: “Cine M-a atins?”

14. Discipolii aproape că s-au supărat auzind întrebarea Mea și Mi-au spus: “Vezi bine că oamenii Te împing și Tu ne întrebi pe noi cine Te-a atins?”

15. Eu le-am spus discipolilor: “Nu e vorba despre asta, cel care M-a atins a făcut-o cu bună intenție și cu credință; de aceea M-a atins, căci am simțit foarte limpede că o forță a ieșit din Mine”.

16. Femeia, pe care tocmai o priveam în ochi în momentul în care am pus întrebarea, s-a înfiorat. Eu știam bine că ea îmi atinsese veșmântul. Ea a căzut la picioarele Mele și Mi-a cerut iertare, tremurând de frică, lucru ușor de înțeles dacă avem în vedere ceea ce am explicat mai înainte.

17. Eu am privit-o cu blândețe, spunându-i: “Ridică-te, fiica Mea, credința Ta te-a ajutat, întoarce-te fericită în țara ta și fii definitiv vindecată de boala ta”.

18. Femeia s-a ridicat fericită și s-a întors bucuroasă în ținutul ei, care se afla la o jumătate de zi de mers. Ea era fiica unui fermier de dincolo de Zebulon. Era o femeie necăsătorită, care se dăruise la vârsta de treisprezece ani unui bărbat senzual, care îi dăduse două livre de aur pentru aceasta, ceea ce însemna, în acele timpuri, mai mult de treizeci de mii de florini; un ban de argint valora atunci mai mult de zece florini din zilele noastre (n.t. adică din secolul trecut!). Astfel, datorită acestui dar, ea devenise foarte bogată, dar a trebuit apoi să-și risipească toată averea pentru a-și recăpăta sănătatea.

Capitolul 112

Moartea și învierea fiicei lui Iair. Experiențele ei în Lumea de dincolo. Domnul poruncește tăcerea.

1. În timp ce Eu încă le mai vorbeam discipolilor despre această femeie, au sosit în fugă servitorii șefului sinagogii, gâfâind și anunțându-l despre moartea fiicei sale.

2. Profund îndurerat, șeful sinagogii Mi-a spus: “învățătorule drag, acum este din nefericire prea târziu pentru a o mai ajuta pe fiica mea; ea era tot ce aveam mai scump, nu Te mai osteni să vii degeaba”.

3. El a început să plângă, căci o iubea foarte mult pe fetița lui în vârstă de doisprezece ani, care era foarte frumoasă și foarte bine educată. Ea era unica fiică a directorului școlii sinagogii și arăta ca și cum ar fi avut douăzeci de ani.

4. Auzind această veste și văzând tristețea imensă a acestui om, am fost înduioșat și i-am spus: “Prietene, nu-ți fie teamă, crede-Mă, fiica ta nu este moartă, ci doar adormită, Eu o voi trezi”.

5. Când a înțeles ceea ce îi spusese, șeful sinagogii a început să își mai revină.

6. Când am ajuns la o mie de pași de casa lui, M-am adresat mulțimii și discipolilor a căror credință era încă prea slabă și le-am spus să aștepte acolo. Doar Petru, Iacov cu fratele său și Ioan au primit permisiunea de a intra, deoarece credința lor avea deja o temelie solidă.

7. Am intrat împreună cu directorul în casa lui, unde vacarmul era indescritibil, căci, după obiceiul evreiesc, în asemenea ocazii trebuiau să fie cât mai multe plânsete, țipete de jale și bocete.

8. Am intrat în camera în care se afla întinsă pe un catafalc moartea, spunându-le tuturor persoanelor care boceau: “De ce faceți atât de mult zgomot și plângeți? Fetița nu este moartă, ea doarme numai”.

9. Ei au început să râdă de Mine, spunând: “Ha! Într-adevăr, așa arată un om care doarme! Respirația și pulsul ei s-au oprit de mai mult de trei ore, corpul ei este deja rece și cadavric și are ochii deschiși și, după tine, ea doarme! Da, de fapt tot despre un somn este vorba, dar din acest somn nimeni nu se trezește decât la Judecata de apoi!”

10. I-am spus atunci directorului școlii: “Scoate-i afară, nu am nevoie de lipsa lor de credință!” Directorul i-a rugat pe toți să iasă, dar acești oameni gălăgioși nu l-au ascultat. El M-a rugat atunci să-l ajut. Eu i-am alungat cu mult mai multă fermitate; au ieșit în cele din urmă și s-au împrăștiat care încotro.

11. Am intrat apoi împreună cu tatăl și cu mama sărmanei fetițe și cu ceilalți patru fii ai lor în camera unde zăcea tânăra moartă. Am mers la patul ei și am luat-o de mâna stângă, spunându-i: “Ta litha Kumi”, ceea ce înseamnă: “Fetițo, Eu îți spun, ridică-te!”

12. Fetița s-a ridicat imediat, a sărit pe marginea patului foarte veselă și a început să alerge prin cameră cu vioiciunea ei obișnuită, a îmbrățișat-o pe mama ei dragă, a cărei față era scaldată în lacrimi și pe tatăl ei. Fiindu-i foame, fetița, veselă, a cerut să mănânce ceva!

13. Radiind de fericire, părinții ei s-au întors spre Mine și M-au întrebat, printre lacrimi de bucurie și de recunoștință, ce ar trebui să-i dea de mâncare fiicei lor. “Dați-i orice dorește, dacă aveți prin casă”, am răspuns Eu.

14. Pe un platou aflat în apropiere se aflau smochine și curmale. Fetița a întrebat dacă poate

să mănânce. Eu i-am spus: “Mănâncă ceea ce îți place, ești complet vindecată, nu vei mai fi niciodată bolnavă”.

15. Fetița s-a aruncat asupra platoului cu fructe și l-a golit aproape în întregime. Părinții ei se cam temeau că aceasta îi va face rău.

16. Eu i-am liniștit, spunându-le: “Nu vă faceți griji; dacă Eu vă spun că nu îi va mai fi niciodată rău, atunci așa va fi!” Și părinții fetei au crezut.

17. După ce a terminat de mâncat, fetița s-a așezat și a cântat un cântec de slavă, după care i-a întreat cu voce tare pe părinții ei cine eram Eu, spunându-le: “Când dormeam pe pat, am văzut deodată cerurile deschizându-se și o mulțime de îngeri luminoși, în mijlocul cărora se afla un om minunat care mă privea, a venit la mine și m-a luat de mână spunând: "Ta litha Kumil". La această chemare, m-am trezit; și iată că acest om seamănă cu cel pe care l-am văzut în vis, în mijlocul îngerilor. Ah! Trebuie să fie un om foarte bun!”

18. Șeful sinagogii a înțeles imediat întrebarea fiicei sale, dar Eu i-am făcut semn și el a răspuns că ea avusese pur și simplu un vis frumos și că i-l va explica mai târziu; și fetița a fost mulțumită!

19. I-am spus atunci directorului să iasă împreună cu Mine, la fel și mama și fiica, pentru ca cei care așteptau afară să amuțescă de rușine! Am ieșit cu toții și când acești necredincioși au văzut fetița venind spre ei, arătând atât de bine și voioasă și, întrebându-i de ce arată atât de uluiți, ei s-au simțit și mai înfricoșați și au spus: “Este un miracol, căci fetița era moartă cu adevărat și acum trăiește”. Ei au vrut să dezvăluie acest miracol în întreaga țară.

20. Dar Eu i-am amenințat, poruncindu-le să păstreze acest lucru secret, dacă țineau la mântuirea lor morală și fizică. Ei au tăcut atunci și s-au îndepărtat.

Capitolul 113

Diferențele dintre Evangheliile lui Matei și Ioan.

1. Matei, scribul, care Mă urmărea de departe, a înaintat atunci pentru a vedea ce se petrece și pentru a afla ce trebuia să scrie.

2. Eu i-am spus: “Lasă asta, ca să nu apară vreo confuzie ulterioară, căci poimâine vom merge din nou pe mare și această istorie se va repeta aproape în întregime, astfel încât o vei putea relata atunci, în rest, vei putea scrie începând de mâine tot ceea ce ți se va părea extraordinar”.

3. Matei a plecat foarte mulțumit, dar Ioan a venit la rândul său să Mă întrebe dacă acest eveniment, care lui i se păruse cu totul extraordinar, nu ar trebui să fie consemnat în câteva cuvinte.

4. Eu i-am spus: “Poți să o faci, dar nu acum. Vei nota peste șase luni, când aceeași istorie se va repeta și vei putea alege pe care să o descrii.

5. Nu contează prea mult dacă un semn miraculos care seamănă cu un altul sau este chiar identic cu acesta, este consemnat prin scris sau nu, căci aceasta nu va aduce decât confuzie și, din aceste confuzii vor apărea tot felul de probleme și de îndoieli, care vor face cel mai mare rău esenței învățurii Mele.

6. Atâta timp cât Eu voi trăi și cât timp vor trăi și cei care pot depune mărturie pentru autenticitatea absolută a acestor nenumărate semne, toate îndoielile vor fi cu ușurință îndepărtate. Dar mai târziu, când doar scrierile voastre vor rămâne singurii Mei martori, ceea ce este necesar pentru ca libertatea voinței umane (n.t. liberul arbitru) să se poată manifesta, aceste scrieri vor trebui să fie pure și clare, căci în caz contrar, ele vor face mai mult rău decât bine”.

7. Ioan a spus: “Doamne, oh, iubirea mea! Ceea ce tocmai ai spus este desigur adevărul absolut, dar nu ar fi oare mai bine să scriu - la fel ca fratele Matei - tot ceea ce Tu ne înveți și tot ceea ce Tu faci, cu exactitate?

8. Căci dacă mai târziu, oamenii vor compara scrierile mele cu cele ale lui Matei și nu vor

găsi aceleași elemente, ei își vor frământa mintea și vor începe să se îndoiască de autenticitatea întregii Evanghelii, spunând: “Să fie acesta același Iisus, care a predicat aceleași lucruri și a făcut aceleași miracole? De ce a scris Matei un anumit lucru, iar Ioan un altul, care nu seamănă cu celălalt, în timp ce și unul și celălalt au trăit alături de El? Iată ce vor spune urmașii noștri atunci când vor vedea că eu am scris cu totul altceva față de fratele Matei!”

9. Eu am spus: “Ai dreptate, dragă frate, dar îți voi explica în curând de ce am hotărât să procedați în acest fel! Motivul nu-l poți înțelege deocamdată, însă va veni vremea când vei înțelege!”

10. **Ceea ce scrie Matei se referă doar la acest Pământ, în timp ce mărturia ta este pentru infinitul etern, căci aici se află ascunsă cea mai pură putere divină, din eternitate în eternitate, a tuturor creațiilor care există și a tuturor celor care vor exista în eternitățile viitoare, în locul celor de acum.** Dacă vei scrie mai multe mii de cărți despre tot ceea ce v-am spus și vă voi mai spune încă, ție și vouă tuturor, lumea nu le-ar înțelege niciodată și aceste cărți nu-i vor folosi la nimic! (Ioan 21-25)

11. Dar cel care trăiește după învățătura transmisă de voi, care va trăi și va crede în Fiul, se va naște din nou într-un spirit, iar spiritul său îl va conduce în toate profunzimile adevărului etern.

12. Acum știi de ce nu te las să scrii tot; de aceea, în viitor, să nu îmi mai pui această întrebare. Nu trebuie să arătăm lucrurile foarte clar lumii, pentru ca să nu mărim greutatea Judecării de apoi mai mult decât este deja.

13. **Eu vreau să transmit învățătura Mea astfel încât simpla lectură sau ascultare a Evangheliei să nu permită oricui să ajungă direct la fundamentul adevărului viu, ci să conteze mai ales punerea în practică a învățăturii Mele. La început, doar această practică va putea aduce oamenilor lumina”.**

Capitolul 114

Despre adevărata recunoștință, Iuda primește o lecție de la Petru și Natanael. Spiritul lui Cain este în Iuda.

1. După această învățătură, Iair s-a apropiat de Mine și Mi-a spus: “Învățătorule drag, redându-mi-o pe fiica mea, ai făcut mai mult decât dacă mi-ai fi redat viața de o sută de ori. Cum aș putea să-mi arăt recunoștința față de Tine? Cum aș putea să-Ți mulțumesc? Ce aș putea să fac pentru Tine?”

2. Eu i-am răspuns: “Nimic altceva decât să nu te dezici de Mine, dacă vei auzi una sau alta despre Mine! Până acum, tu erai împotriva Mea, de acum înainte să fii de partea Mea! Căci lumea întreagă nu ar putea să facă pentru tine ce am făcut Eu. Într-o zi, vei înțelege cum am putut să fac aceasta. Amintește-ți atunci de Mine în inima ta”.

3. Iair plângea de bucurie, soția și fiica sa hohoteau de plâns. Când am plecat înapoi spre Nazaret, ei M-au însoțit până la locul în care discipolii Mei și mulțimea Mă așteptau.

4. La sosirea noastră, toți curioșii care nu aveau nimic mai important de făcut decât să-și frământa mintea și să-și pună o mulțime de întrebări, se întrebau cum s-a putut ca fiica directorului școlii, care fusese moartă, să fie acum din nou pe picioare!

5. Petru i-a întrerupt și le-a spus: “Rasă de orbi, iată în fața voastră pe fetița care era moartă și care acum trăiește. Ce vreți mai mult?” Ei s-au întors spre directorul școlii și l-au întrebat dacă era adevărat.

6. Directorul le-a spus cu o voce puternică: “Da, orbi ce sunteți și proști necredincioși, în urmă cu o oră, plângeam pentru pierderea unicei și dragei mele fiice și, iată-mă acum în fața voastră, în culmea bucuriei, deoarece fiica mea este din nou în viață. Această dovadă evidentă nu vă ajunge?”

7. La aceste cuvinte, au început cu toții să se minuneze și, când am pornit din nou la drum împreună cu discipolii Mei, întreaga mulțime M-a urmat; erau aproape trei mii și M-au însoțit până la

Nazaret!

8. Am sosit acasă noaptea târziu. Totuși, frații și surorile Mele nu dormeau încă. Ne aștepta o masă bună, care a fost binevenită pentru cei mai mulți dintre noi, căci nu mai mâncasem nimic de dimineață. Această foame era așadar explicabilă.

9. Iuda se afla deja acolo, dormind în casă pe un culcuș de paie. Trezit de cuvintele și de discuțiile noastre, el s-a ridicat imediat și a întrebat doar dacă pescuitul fusese bun.

10. Petru i-a spus: “Mergi afară și vezi!” Iuda a ieșit imediat și a văzut mulțimea care își făcuse tabără în jurul casei. S-a întors apoi în sala de mese și l-a întrebat încă o dată pe Petru unde puseseră peștele, căci înconjurase întreaga casă și nu găsisese nimic!

11. Petru i-a spus: “Nu ai auzit niciodată spunându-se că orbii nu văd și surzii nu aud și că idioții nu înțeleg decât nevoile burții lor? Privește, profitor orb, miile de oameni care sunt afară și care și-au făcut tabăra în jurul casei! Iată peștii minunați la care mă gândeam!”

12. Iuda a spus: “Ei bine, da! Nu este o captură obișnuită, într-un anumit sens, este adevărat, dar în viața noastră de zi cu zi, eu prefer un pește bun de o sută de livre în locul tuturor acestor oameni care sunt afară, căci pentru un asemenea pește pot să primesc patru monede, în timp ce toți acești oameni nu-mi pot aduce nici un sfant!”

13. Petru i-a spus: “Cu gustul tău pentru profit, vei sfârși prin a deveni un diavol. Ești tu mai om decât noi? Noi trăim cu toții fără să câștigăm nimic, tu trăiești împreună cu noi, mănânci la masa noastră care nu te costă nimic, doar efortul de a mânca... La ce folosești atunci toți acești bani, dacă poți să trăiești aici foarte bine și fără acești bani stupizi?”

14. Iuda i-a răspuns: “Eu am soție și copii! Cine să se ocupe de ei dacă nu eu? Tu crezi că ei trăiesc doar cu aer și apă proaspătă?”

15. Petru: “Pot să suport orice dar, vezi tu, o asemenea minciună nu pot să o accept. La Ierusalim, unde nimeni nu te cunoaște, ai putea să treci drept un tată care se ocupă de familia sa, dar în fața mea, niciodată! Căci eu și toți cei care ți-au fost și îți sunt încă vecini, știm bine cum te ocupi de casa ta și nu putem să credem nici un cuvânt din ceea ce spui. Soția și copiii tăi au fost întotdeauna muritori de foame și și-au câștigat bucata de pâine uscată numai muncind din greu, cu sudoarea frunții lor! Ei nu s-au bucurat niciodată de peștii pe care tu i-ai pescuit. Eu personal le-am procurat haine. De când faci comerț, nu crezi că ar fi trebuit, măcar din milă, să repari casa familiei tale, care se află în ruine? Ne-ai dat tu vreodată ceva pentru că ți-am ajutat familia? Asta numești tu să-ți îngrijești soția și copiii? Ar trebui să fii copleșit de rușine pentru că îndrăznești să minți atât de sfruntat, tocmai tu, pe care te cunoaștem atât de bine!”

16. Iuda a rămas descumpănit și nu a mai adăugat nici un cuvânt. S-a limitat să iasă afară, pentru a se gândi la cuvintele lui Petru. Puțin după aceea, el s-a întors să ne ceară iertare, promițând că se va schimba complet. Ne-a spus că dorește cu adevărat să devină discipolul Meu, dar nu a uitat să adauge că nu ar trebui să-i facem mereu reproșuri. Natanael, care în general nu era prea vorbăreț, i-a spus: “Spiritul lui Cain este în tine! Înțelegi? Iar acest spirit nu va deveni mai bun pe acest pământ, căci spiritul lui Cain este lumea, de la care nu poți să aștepti nici o transformare în bine!”

17. Iuda a spus: “Da, da, da! Ce ai tu mereu cu spiritul lui Cain? Unde este Cain și unde suntem noi? Rasa lui Cain s-a stins, doar Noe a supraviețuit și urmașii lui nu au avut nici măcar o picătură din sângele lui Cain; doar sângele pur al copiilor lui Dumnezeu curge în venele noastre! Dacă sângele este pur, atunci și spiritul este pur, căci spiritul omului vine din sânge și spiritul este mereu asemănător sângelui”.

18. Natanael i-a spus: “Iată din nou ideile tale vechi, prostești și fără valoare. Mergi la saducei; acolo, vei putea să faci senzație cu ideile tale absurde. Pentru noi, sângele este materie supusă putrefacției, iar spiritul este și rămâne spirit. La ce îți folosește sângele copiilor lui Dumnezeu, dacă în tine locuiește un spirit impur? Mă înțelegi?”

19. Iuda spuse: “Da, da, poate că ai dreptate și îmi voi da toată osteneala să pătrund esența învățăturii voastre. Dar dacă învățătura voastră se bazează pe fundamentele umanității de care fiecare încearcă să se apropie, nu există nici un motiv de a mă contrazice mereu. La ce folosesc învățăturile

dacă nu există discipoli? Ele nu sunt atunci decât o cochilie goală în aer. Orice învățătură implică existența unor discipoli, așa cum orice discipol implică existența unei învățături. Și orice discipol al unei învățături are tot atâta valoare ca și învățătura pe care o urmează. Deci, eu cred că în ceea ce vă privește, nu ar trebui să vă pierdeți răbdarea cu mine, care sunt un discipol, la fel ca voi.

20. Voi vedeți bine, așa cum și eu îmi dau seama, că încă mă mai împiedic de idei învechite! Dar eu vreau să cunosc învățătura voastră, pentru a mă elibera, grație ei, de credințele mele vechi, la care nu țin chiar atât de mult cum credeți voi! Înțelegeți deci că este firesc dacă uneori pun puțin la îndoială noua voastră învățătură, deoarece eu încă nu sunt un inițiat.

21. Când voi fi și eu inițiat, la fel ca voi, în noua învățătură a Maestrului vostru și când voi considera fundamentele ei de nezdruncinat și complet adevărate, voi avea de zece ori mai mult zel decât voi toți la un loc. Eu sunt curajos și pot să țin piept oricui, căci nu îmi este frică de nimeni. Dacă mi-ar fi fost frică, de mult nu aș mai fi venit la voi, ținând cont de faptul că mi-ați dat de mai multe ori de înțeles, împreună cu învățătorul vostru, că ar trebui să evit compania voastră! Dar niciodată nu mi-a fost frică de voi, iată de ce revin mereu printre voi. De fiecare dată voi sunteți furioși, dar asta nu mă afectează deloc și eu rămân, la fel ca voi, un discipol al acestei învățături noi. Ce mai aveți de spus?”

22. Natanael a spus: “Multe și nimic, în același timp! Fie cum dorești tu! Dar faptul că nu îți este frică de nimic nu este un merit chiar atât de mare! Căci nici lui Satana nu-i este teamă de nimic; dacă nu ar fi astfel, el nu ar mai fi mereu neascultător față de Dumnezeu Tatăl. Același lucru îl putem vedea și la animale, dintre care unele au mai mult curaj decât altele. Privește leul, tigru și pantera, lupul, hiena și ursul și pune-le alături de o oaie, o capră sau o căprioară, de un iepure sau de orice alt animal temător și spune-mi de partea cui te afli tu!”

23. Iuda a spus: “Este clar că nu sunt de partea animalelor celor mai blânde, ci mereu de partea animalelor feroce, curajul leului fiind moartea omului!”

24. Natanael: “Și te mai lauzi cu curajul tău... Ba chiar te consideri a fi un discipol destoinic al învățătorului nostru! Eu îți spun: înțeles astfel, curajul este un mare viciu, căci el este fructul orgoliului celui care disprețuiește tot ceea ce nu depinde de el! Iată de ce curajul este inutil în învățătura noastră. El nu este apreciat ca o virtute de noi, fiind chiar opusul a ceea ce-și propune învățătura noastră!”

25. Cine pornește războaiele? Privește, nu sunt decât niște așa-zisi eroi, care ignoră frica de moarte! Dacă ar fi să-i lăsăm pământului eroii săi, războaie fără sfârșit i-ar acoperi în curând vastele lui întinderi, căci fiecare erou nu vrea să fie decât el singurul erou; el nu va avea liniște până când nu îi va învinge pe ceilalți eroi și nu-i va alunga pe toți din această lume.

26. Imaginează-ți, dimpotrivă, că oamenii ar fi la fel de blânzi și de pioși ca mieii; pământul ar deveni rapid un paradis!

27. Când un erou are în fața lui un om temător, el nu îl persecută, pentru că cel temător nu atentează la gloria sa. Dar dacă eroul se află în fața unui alt erou, cei doi vor sări imediat la bătaie și nu se vor opri decât atunci când unul sau celălalt va zăcea la pământ. Iată consecința clară și evidentă a acestui tip de curaj.

28. Dacă vrei să fii un discipol alături de noi, abandonează-ți curajul inutil și fii mai degrabă plin de iubire, de răbdare și de blândețe; abia atunci vei fi așa cum trebuie să fie un adevărat discipol al Domnului!

29. Iuda a spus: “S-ar putea să ai dreptate, am să mă gândesc mai profund la acest lucru și vom mai vorbi mâine”.

30. Iuda a ieșit apoi afară și a mers să vadă diverse cunoștințe în mulțime, cu care a discutat toată noaptea despre ceea ce îi spusese Natanael. Dar toți erau de aceeași părere cu Natanael și i-au spus: “Natanael este un adevărat înțelept”, căci ei știau bine că nu era nici un pic de falsitate în acest suflet! După aceea, am mers cu toții să ne odihnim.

Capitolul 115

Poporul îl caută pe Iisus și vrea să-L aleagă Regele său. Ajutorul inteligent al comandantului Cornelius.

1. A doua zi dimineață, ne-am trezit cu o mare agitație în fața casei, căci încă din timpul zilei, numeroși oameni s-au adunat din toate părțile, îngroșând rândurile mulțimii. Printre ei se aflau și o serie de negustori care vindeau pâine și lapte. Aceștia făceau o asemenea gălăgie în fața casei, încât toți cei care se aflau în interior s-au înspăimântat!

2. Eu am spus: “Să luăm micul dejun și să plecăm apoi într-o casă pe care Eu o cunosc, la o distanță mai mare de aici, aproape de Capernaum, pentru ca lucrurile să nu scape de sub control, aici, la Nazaret.

3. În timp ce le spuneam aceasta discipolilor Mei, Iuda a intrat, spunând: “Fraților, voi rămâne de acum înainte împreună cu voi, am terminat cu negoțul! Dar am altceva mai urgent să vă spun; oamenii adunați aici cu miile vor, nici mai mult nici mai puțin, decât să-l aleagă pe bunul învățător Iisus ca Rege și, cred că în prezența atâtor soldați romani, acesta nu este lucrul cel mai bun de făcut, căci într-o asemenea chestiune nu trebuie să ai încredere în omenia romanilor, nici în aceea a marilor preoți, a fariseilor și a leviților poporului nostru!”

4. Eu am spus: “Ei bine! Serviți repede micul dejun; astăzi este Sabatul și mai pot veni încă mulți oameni, așa că trebuie să dispărem cât mai repede din aceste locuri!”

5. Lângă casa Mea, de o parte și de alta, se afla o grădină împrejmuțată cu ziduri în care se putea intra doar pe o mică poartă prin spate; am ieșit pe această poartă și am scăpat astfel de privirile curioase ale miilor de persoane, dintre care trei sferturi nu erau decât gură-cască veniți să se mire.

6. După ce am scăpat astfel - eram aproape o sută de persoane - de această mare mulțime care încă aștepta în fața casei întorcerea Mea și a discipolilor Mei, în speranța că voi face din nou un miracol sau voi ține o predică și care ar fi vrut să Mă aleagă Rege al evreilor, după dorința multor oameni care se aflau printre ei, o servitoare din casa Mea a mers în fața lor și l-a întrebat pe un om care i se părea mai cumsecade, ce dorea această mulțime. Omul i-a spus: “Suntem aici pentru a-L alege Rege pe Iisus, cel mai puternic dintre cei puternici, cel mai înțelept între înțelepți. Căci noi am văzut că până și vântul și marea ascultă de El și că El alungă pe demonii cei mai răi. Fără nici o îndoială, El este Trimisul Făgăduit, Unsul lui Dumnezeu, venit să elibereze poporul lui Dumnezeu de jugul tiraniei Romei. A sosit momentul ca El să fie recunoscut și ales Rege al poporului lui Dumnezeu, de către toți evreii. Iată de ce suntem aici. Ce face El în casă, de ce nu vine?”

7. Servitoarea le-a spus: “Așteptați degeaba! El a plecat în zori spre Capernaum, cred, probabil pentru a vedea un bolnav; toți discipolii Lui sunt împreună cu El. Îl așteptați degeaba!”

8. La această veste, omul a întrebat-o dacă știe la cine plecasem. Servitoarea i-a răspuns că ea nu știe și nimeni altcineva din casă. Într-adevăr, Eu nu spusese nimănui unde voi merge.

9. La acest răspuns, omul a intrat în casă pentru a se convinge de cele spuse de servitoare și, negăsind-o decât pe Maria și câteva persoane care o ajutau să spele vasele, a ieșit pentru a le spune tuturor că plecasem undeva spre Capernaum, să vindec un bolnav.

10. Mulțimea a început atunci să strige: “Să mergem la Capernaum, acolo vom întreba și vom găsi casa în care a intrat”.

11. Cu excepția câtorva nazariteni, au pornit cu toții spre Capernaum și casa Mea a fost astfel debarasată de toată această mulțime.

12. Dar locuitorii din Capernaum au făcut ochii mari când au văzut atâția oameni venind. Comandantul orașului a trimis mai mulți soldați să întrebe ce voia să facă această mulțime la Capernaum, în ziua de Sabat, de vreme ce nu era nici un târg și sărbătoarea Sabatului trebuia respectată cu orice preț!

13. Oamenii i-au răspuns: “Îl căutăm pe Iisus din Nazaret; am aflat că El este aici”.

14. Comandantul i-a informat că Iisus nu era la Capernaum, ci în împrejurimile Betabarei, de

unde plecase deja de câteva ceasuri!

15. La această veste, masa de oameni a pornit spre Betabara, dar la jumătatea drumului, pe malul mării Galileei, conducătorii acestei mulțimi s-au întâlnit cu o altă mulțime, aflată în jurul unei case. Ei s-au informat și au aflat că Eu eram acolo.

16. Mulțimea a înconjurat atunci casa din toate părțile și a ținut consiliu pentru a hotărî în ce manieră să Mă proclame Rege. Dar comandantul Mi-a făcut serviciul de a trimite de la Capernaum o legiune de soldați, care să supravegheze mulțimea; aceasta a fost astfel nevoită să renunțe provizoriu la proiectul său.

17. Atrăși de toată această agitație, mai mulți farisei și leviți au venit în fuga mare de la Ierusalim, Capernaum, Nazaret și din împrejurimi și M-au găsit în această casă. Ei aflaseră de la Iair că Eu o înviasem pe fiica lui. Oamenii le-au făcut loc, pentru a-i lăsa să intre.

18. Când M-au găsit în casă, au început să-Mi pună o mulțime de întrebări. Eu le-am spus să-i întrebe pe discipolii Mei, care fuseseră martori la tot ceea ce se petrecuse și erau la curent cu tot.

19. Fariseii și leviții i-au asaltat atunci cu întrebări pe discipoli, care le-au dat răspunsuri cumpătate.

Capitolul 116

Paraliticul și fariseii (Matei 9, 2-8)

(2) Și iată că I-au adus un slăbănog care zăcea într-un pat. Iisus le-a văzut credința și i-a zis slăbănogului: “îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!”

(3) Și iată că, unii dintre cărturari au zis în sinea lor: “Omul acesta hulește!”

(4) Iisus, care le cunoștea gândurile, a zis: “Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre?”

(5) Căci ce este mai lesne? A zice: “Iertate îți sunt păcatele”, sau a zice: “Scoală-te și umblă”?

(6) Dar ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, - “Scoală-te”, a zis El slăbănogului, “ridică-ți patul și du-te acasă”.

(7) Slăbănogul s-a sculat și s-a dus acasă.

(8) Când au văzut noroadele lucrul acesta, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu care a dat unui om o astfel de putere.

1. În timp ce fariseii și leviții discutau cu discipolii, un paralitic adus de opt oameni M-a rugat să-l ajut. Casa era înconjurată de o mulțime atât de mare, încât era imposibil ca bolnavul să poată fi adus la Mine! Casa se afla pe malul mării și cei opt oameni se temeau că voi pleca imediat prin poarta din spate, care dădea direct spre mare. De aceea, unul dintre ei s-a apropiat de stăpânul casei, pe care îl cunoștea bine și i-a spus: “Prietene, iată, noi suntem opt frați și l-am adus pe fratele mamei noastre, care este complet paralizat și ținut la pat de opt ani. L-am adus cu pat cu tot, pentru a-l arăta celebrului și miraculosului Mântuitor Iisus, pentru ca El să-l vindece, dar din cauza acestei mulțimi incredibile, este imposibil să intrăm în casă și să-l arătăm lui Iisus. Prietene, spune-mi, ce pot să fac?”

2. Stăpânul casei i-a spus: 'Va fi dificil, căci camera în care se află Iisus este plină de lume; sunt mai mult de o sută dintre discipolii Săi cu El și o mulțime de farisei, preoți și leviți veniți de pretutindeni pentru a-i pune întrebări. Dar, din prietenie pentru voi, vreau să vă ajut în această ocazie excepțională!

3. Priviți: casa mea, la fel ca toate locuințele de pescari, este acoperită cu stuf; vom pune prin exterior două scări, vom desface acoperișul și vom coborî patul prin orificiu. Când bolnavul va fi ridicat pe acoperiș, legați patul în cele patru colțuri cu frânghiile acestea. Vom deschide trapa în mijlocul acoperișului și vom lăsa să coboare patul cu bolnav cu tot, cu ajutorul frânghiilor; astfel, va

putea el însuși să-l roage pe Iisus să-l vindece, iar cei care se vor afla sub deschiderea din tavan vor fi obligați să se îndepărteze, ca să nu le cadă patul în cap!”

4. Această idee i-a plăcut omului și, sub privirile năucite ale mulțimii, ei au pus mâna la treabă și totul s-a petrecut fără incidente; doar un om destul de prost, un templier intransigent, care respecta Legea cuvânt cu cuvânt, dar într-un mod rigid și dogmatic le-a făcut observație celor care ridicau acoperișul că făceau aceasta în plină zi de Sabat!

5. Cei opt frați i-au răspuns: “Spui să ne oprim? Bou bătrân, mai ai și altceva de spus? Închide gura ta știrbă și întoarce-te târâș la Ierusalim, în staulul vițelilor, boilor și măgarilor lui Solomon; pleacă și văicărește-te cu obișnuința Templului, nu cu noi! A trecut deja mult timp de când am renunțat la cultul vostru bestial și acum știm că Dumnezeu preferă faptele bune în locul mugetelor boilor și măgarilor”.

6. Această ripostă mai mult decât fermă l-a făcut să tacă pe cel care respecta într-un mod prea rigid Sabatul și a declanșat aplauzele mulțimii, în fața căreia metodele Templului nu mai aveau credibilitate de mult timp!

7. În numai câteva cuvinte, acest tânăr reușise să rostească adevărul cu mult umor, iată de ce a primit atâtea aplauze. Căci în perioada sărbătorilor, se aduceau la Templu mulți măgari, boi și oi, care behăiau și mugeau, cu atât mai mult cu cât nu li se dădea de mâncare, pentru a face și mai multă gălăgie în timpul sacrificiului ca să-i înspăimânte astfel pe oameni.

8. Într-adevăr, marele cult al Templului în zilele de sărbătoare se transforma într-o ceremonie stupidă, oribilă și dezgustătoare și niciodată nu a existat ceva asemănător pe întregul pământ, nici măcar la popoarele cele mai sălbatice! Riposta acestui tânăr era deci cu totul justificată și Eu l-am aprobat în întregime, căci știam Eu însumi prea bine ceea ce se petrecea la Templu!

9. După această apostrofare, trapa - sau mai degrabă acoperișul - s-a deschis și unul dintre farisei, care își dădea multă importanță, a strigat, ridicând capul: “Dar ce vine de acolo de sus, ce se petrece?”

10. Plin de spirit și spontaneitate, tânărul i-a răspuns: “Puțină răbdare și veți vedea! Priviți, astăzi este ziua de Sabat, în care de obicei, așa cum predicați voi în sinagogile voastre, mântuirea vine de Sus (adică din Ceruri); de data aceasta, mântuirea oamenilor este jos și de aceea, cel care nu a primit încă mântuirea, coboară de sus spre voi, căutându-și jos mântuirea! După cum vedeți, nu este nimic împotriva Sabatului! Problema este de a ști dacă în ziua de Sabat, mântuirea vine din Ceruri sau dacă trebuie să o căutăm jos, atunci când mântuirea a coborât deja înaintea noastră, din Ceruri, pentru oamenii orbi care nu pot să o vadă, chiar dacă au nasul pe sus!”

11. Aceste cuvinte au stârnit un nou val de aplauze, de data aceasta ale discipolilor, dar și mânia fariseilor, preoților și leviților. Discipolii au spus însă: “Haideti! Coborâți-l pe acest nefericit care își caută aici mântuirea”. Și bolnavul a fost coborât!

12. Când patul său a ajuns în fața Mea, el M-a rugat plângând să îl ajut. Văzând că atât bolnavul, cât și cei care îl aduseseră, aveau o credință dreaptă și adevărată, Eu i-am spus acestui bolnav: “Să nu-ți fie frică, fiul Meu, păcatele tale sunt iertate!” Eu am pronunțat în mod special aceste cuvinte pentru a-i pune la încercare pe acei leviți care se atașaseră foarte mult de Mine de când o înviasem pe fiica lui Iair, șeful lor.

13. După ce i-am spus bolnavului: ‘Păcatele tale sunt iertate’, pe leviții cei mai rigizi i-a cuprins mânia și ei și-au spus în inimile lor: “Ce înseamnă asta, ce așteptăm noi aici, ce fel de vindecător este el? El își bate joc de Dumnezeu!” Căci ei considerau că eram doar un medic excepțional. Dar că așa fi putut să am în Mine o forță divină, asta era pentru ei un sacrilegiu (crimen sacri laeși). După ei, doar preoții, leviții și fariseii aveau o forță divină și, în mod special, cei din Templul de la Ierusalim.

14. Citindu-le gândurile ascunse, Eu le-am spus imediat: “De ce aveți gânduri rele în inimile voastre? Cum este mai bine să spui: ‘Păcatele voastre sunt iertate’, așa cum spuneți voi întotdeauna celor care vin la voi pentru a face sacrificii, deși în asemenea cazuri nimeni nu este ajutat sau să spui: ‘Ridică-te și mergi!’, obținând rezultatul dorit?”

15. Un levit a spus: “Să îi ierți păcatele nu-i va folosi prea mult, căci doar moartea îl mai poate ajuta pe un asemenea paralytic”.

16. Eu i-am răspuns: “Așa credeți voi? Dar Eu unul vă spun, pentru ca ochii voștri să se deschidă și să înțelegeți că Fiul omului are de asemenea puterea de a ierta păcatele pe pământ, în timp ce voi vă credeți singurii care au puterea divină de a ierta; acestui om, despre care voi credeți că nu poate fi eliberat decât de moarte, Eu îi spun: 'Ridică-te, ia-ți patul și, pe deplin vindecat, întoarce-te la tine acasă în pace!'”

17. La aceste cuvinte, bolnavul a fost vindecat instantaneu; el și-a întins membrele, până atunci îngrozitor de răsucite și aproape descărnate, care și-au recăpătat imediat forma. Plângând de bucurie, el Mi-a mulțumit, după care s-a ridicat și a avut puterea să dezlege singur frânghiile cu care era legat patul; și-a luat apoi patul sub brațul stâng și l-a dus repede până la el acasă, cu toate că era foarte greu și incomod!

18. Iar toți cei care fuseseră martori la acest fapt, au început să-L slăvească pe Dumnezeu și să-L laude că a dat unui om o putere pe care nu o are decât Dumnezeu!

19. Acest eveniment a alungat gândurile rele din mintea fariseilor, care și-au spus: “Este într-adevăr uluitor, cum este posibil acest lucru, singur Dumnezeu știe, nimeni de pe pământ nu poate să înțeleagă aceasta!”

Capitolul 117

Un tânăr grec, discipol al lui Socrate, denunță ticăloșia preoților și a leviților, care sunt în culmea furiei.

1. Tânărul care vorbise atât de inspirat și care fusese atât de amuzant mai înainte, a spus prin deschizătura din tavan: “Cine știe? Poate că și Marele Preot de la Ierusalim este capabil să transforme o mie de boi în zece mii de măgari și cinci mii de oi”.

2. Această nostimadă i-a făcut chiar și pe farisei să râdă. Totuși, un levit s-a simțit dator să răspundă și a spus în direcția plafonului: “Dragul meu, nu va trebui să aștepti prea mult; brațele Marelui Preot cuprind pământul întreg și cel care cade dedesubt este repede zdrobit. De altfel, Marele Preot nu are nici o nevoie să învie morții și să-i facă pe paralytici să meargă; toate acestea nu privesc decât trupul, nu și spiritul omului; acest lucru îi privește pe medici, nu și pe preoți, înțelegeți?”

3. Tânărul orator a spus: “Sunt convins că această chestiune i-ar interesa și pe preoți - dacă ar putea să vindece și ei -, dar cum, cu toate comorile lumii, tot complet incapabili rămân, ei preferă să declare în cele din urmă, cu o atitudine trufașă, că asta nu este treaba lor și că ei nu se ocupă decât de spirit! Eu unul cred însă că dacă unui medic îi este cu puțință să îi redea, sub ochii noștri, spiritul și sufletul unei fetițe complet moarte, răpusă de o febră puternică sau de o altă boală care nu omoară niciodată pe jumătate, aceasta înseamnă o autentică vindecare spirituală!

4. Când Dumnezeu l-a creat pe Adam din lut, aceasta a fost o creație în întregime materială; până atunci, partea spirituală nu se afla decât la Dumnezeu însuși.

5. Dar atunci când Dumnezeu a insuflat un suflet viu și un spirit gânditor într-o formă moartă, aceasta nu a mai fost o acțiune materială a lui Dumnezeu, ci una pur spirituală, pe care El a săvârșit-o în ființa primului om de pe pământ! Și atunci când, sub ochii noștri, acest miraculos medic, numit Iisus din Nazaret face același lucru cu fiica directorului școlii și aceasta este tot o acțiune pur spirituală”.

6. Un levit a spus: “Acesta este un lucru pe care tu nu-l înțelegeți, ai face mai bine să taci!”

7. Tânărul i-a răspuns: “Dacă aș fi fost evreu, aș fi tăcut, bineînțeles, dar cum eu nu sunt evreu, ci grec, cunoscător al adevăratei doctrine a lui Socrate, nu vād de ce ar trebui să tac în fața preoțimii evreiești, a cărei doctrină actuală atât de stupidă o cunosc, din nefericire, prea bine!”

8. Levitul i-a spus: “Și ce găsești tu stupid, păgânule, la doctrina antică, cu adevărat divină, a

evreilor? Moise și profeții sunt pentru tine atât de puțin valoroși și învățătura lor îți pare într-adevăr stupidă?”

9. Tânărul: “Nu, Moise și toți profeții au spus despre voi aceleași lucruri pe care vi le spun și eu; ei sunt pentru mine niște înțelepți foarte mari și divini, dar principiile voastre, despre care Moise și ceilalți profeți nu au vorbit niciodată, mi se par mai mult decât stupide.

10. Cum îl slujiți voi pe Dumnezeu? Voi ardeți pe altarul consacrat lui Dumnezeu bălegar, excremente și murdărie și consumați chiar voi vacile grase, boii și mieii pe care îi sacrificați pentru burțile voastre niciodată sătule. Voi ați respins puritatea divină a doctrinei voastre, iar Celui care îndrăznește să predice printre voi ceea ce este cu adevărat pur, voi îi pregătiți aceeași soartă cu cea a profeților voștri!

11. În ce zi l-ați asasinat pe Zaharia în Templu?

12. Fiul său, Ioan, predica adevărul la Betabara și vă îndemna să vă pocăiți pentru păcatele voastre, să nu mai profanați sanctuarul lui Dumnezeu, să vă reîntoarceți la Moise și la o doctrină mai curată! Și voi ce ați făcut? Unde este el acum? A dispărut și, din câte sunt informat, se află la răcoare, în temnițele voastre îngrozitoare!

13. Iar acum, când iată că a apărut Iisus din Nazaret, profetul pe care Dumnezeu l-a trimis și care înfăptuiește lucruri posibile doar pentru Dumnezeu Cel Atotputernic, voi îl priviți cu ochi răi! Vai de El dacă ar îndrăzni, la fel ca mine, să vă contrazică sau să spună un singur cuvânt împotriva doctrinei voastre cretine, care nu are nici o legătură cu Moise! Voi l-ați acuza imediat de delict și de profanare și, pentru a-i mulțumi că v-a înviat morții și că v-a vindecat infirmii, l-ați lapida și l-ați crucifica.

14. Singurul vostru scop este acela de a domni peste alții, de a vă umple burțile și de a duce o viață de desfrâu. Cel care vrea să vă oprească și să vă amintească de Legea lui Moise devine dușmanul vostru și voi nu ezitați să folosiți orice mijloc pentru a-l îndepărta din calea voastră!

15. Eu nu vă apreciez mai mult decât pe o canalie sau o murdărie împruțită, căci voi sunteți și veți fi mereu cei mai răi dușmani ai lui Dumnezeu și ai oamenilor. Eu sunt un păgân, dar recunosc în acest om, Iisus, forța divină cea mai pură, într-o plenitudine și desăvârșire pe care pământul nu a mai cunoscut-o niciodată până acum!

16. Nu trupul Lui înfăptuiește aceste opere extraordinare, ci spiritul pur și atotputernic al lui Dumnezeu, care sălășluiește în El în întreaga Sa plenitudine.

17. Vedeți voi, eu îl recunosc, eu - care nu sunt pentru voi decât un păgân orb! Dar voi pe cine recunoașteți în Iisus care, printr-un singur cuvânt și fără medicamente, vă învie morții și face să sară schilozii precum cerbii cei tineri?

18. Vă întreb, orbi ce sunteți, cine poate să facă cu un singur cuvânt să tacă furtuna și vântul, să învie morții și să-i facă pe infirmi să sară precum cerbii?”

19. Aceste cuvinte adevărate și curajoase au ațâțat mânia fariseilor și a leviților care, turbați de mânie, l-ar fi sfâșiat dacă ar fi putut! Dar acest lucru era imposibil în fața întregii mulțimi și nu era ceva indicat, căci toți oamenii jubilau și-l aclamau pe tânărul care îndrăznise, în sfârșit, să le spună adevărul în față acestor farisei și leviți orgolioși.

Capitolul 118

Fariseii sufocați de mânie cer ajutorul lui Iisus, care însă dezvăluie și mai multe despre ticăloșia lor.

1. Unul dintre farisei s-a întors atunci către Mine și a spus: “Cum poți să taci, tu - care ești un adevărat evreu, atunci când un păgân nenorocit, căruia tu i-ai făcut mult bine, este atât de insolent față de sfânta doctrină a părinților noștri, pe care o batjocorește și o insultă?”

2. Eu i-am răspuns: “El nu l-a jignit nici pe Moise și nici pe profeți, doar pe voi și principiile

voastre, pe care le-a acoperit de rușine. Pe Mine unul M-a lăsat în pace. De ce ar trebui să-l pun la punct? El s-a referit la voi; întrucât nu a păcătuit decât împotriva voastră, socotiți-vă voi cu el. Dacă el nu are nimic împotriva Mea, ce așa avea Eu împotriva lui? Înțelegeți-vă voi cu el! Eu, deocamdată, sunt perfect de acord cu el”.

3. Fariseii și leviții au spus: “Da, da, nu pe tine te-a insultat, ci pe noi! Dar noi credeam că tu ești prietenul nostru și, cunoscând care este puterea cuvântului tău și a voinței tale, tu ai fi putut să-i spui câteva cuvinte acestui păgân, din prietenie față de noi, cel puțin în fața poporului, pentru a-l face să tacă! Dar tu l-ai lăsat să vorbească și să ne insulte în fața poporului și vezi bine că nu a fost prea amabil din partea ta. Nu te vom dușmăni pentru asta, dar nu putem nici să-ți mulțumim!”

4. Eu am spus: “Faceți cum vreți, dar Eu voi face așa cum Mi se pare drept, în rest, ce Mi se pare curios din partea voastră este că Mă numiți prietenul vostru, deși nu v-ați manifestat niciodată ca atare, în schimb, Eu aș putea să vă exclud, pe bună dreptate, de la prietenia Mea, deoarece până acum nu ați avut niciodată, în inimile voastre, gânduri bune la adresa Mea. Nu voi face, totuși, așa ceva.

5. Ce aș pierde Eu odată cu prietenia voastră? Vă răspund singur, nimic! Dar voi, dacă nu veți mai avea prietenia Mea, cine vă va mai învia copiii?”

6. Deși cuvintele acestui tânăr v-au făcut să suferiți, ați înțeles totuși bine că, în definitiv, el a spus adevărul curat. Voi cunoașteți scripturile, pe Moise și pe profeți, întrebați-vă singuri dacă a mai rămas la Templu o singură urmă din Moise și din profeți.

7. Am fost Eu însumi în acest an la Ierusalim și am văzut, spre marea Mea uluire, cum casa de rugăciuni a devenit o peșteră de hoți.

8. Piețele din fața Templului sunt pline de vite scoase la vânzare și de animale impure, astfel încât nimeni nu poate pătrunde în Templu fără a risca cele mai mari pericole. Ele sunt măcelărite în fața Templului ca într-un abator și carnea lor se vinde lângă mesele mijlocitorilor și ale celor care schimbă bani. Nu poți să te auzi om cu om, atât este de mare zgomotul și strigătele.

9. Dacă intri în Templul propriu-zis, nu poți face față strigătelor negustorilor de porumbei și de tot felul de păsări, iar în Sfânta Sfintelor, în altarul sacru unde, după porunca lui Dumnezeu, nu ar trebui să intre decât Marele Preot, o singură dată pe an, sunt introduși tot felul de păgâni, în schimbul unui drept de intrare numit obol, sub promisiunea păstrării secretului, evident, pentru ca această faptă abjectă să rămână ascunsă poporului! Orice roman din Roma cunoaște Sfânta Sfintelor la fel de bine ca și Marele Preot de la Ierusalim. Toate secretele le sunt dezvăluite străinilor pentru bani, dar dacă un biet evreu ar îndrăzni să ridice cortina Templului, el ar fi imediat lapidat în spatele zidului Templului pentru sacrilegiul și blasfemia lui și nu trece o singură săptămână fără ca voi să nu lapidați mai multe persoane, punându-le să bea apa blestemată.

10. Ce fel de organizare este asta? Să-i inițiezi pe străini și să-ți ucizi proprii copii!”

11. Mărturisiți, sunt acestea poruncile lui Moise și ale tuturor profeților și a construit Solomon, în înțelepciunea sa, acest Templu pentru ca marea casă de rugăciune să fie folosită în acest fel? Pe scurt, sanctuarul lui Dumnezeu a devenit bârlogul asasinilor, iar spiritul lui Dumnezeu nu mai este o coloană de foc deasupra Arcei Alianței”.

12. Fariseii și leviții au făcut ochii mari, spunând: Tu ai trăit întotdeauna la Nazaret, cum poți să cunoști toate astea? Cine a trădat Templul?”

13. Eu le-am răspuns: “Oh, ce întrebări prostești! Dacă Eu vă cunosc gândurile cele mai ascunse, cum s-ar putea să nu știu și ce se petrece la Templu? De altfel, Eu nu sunt singurul care cunoaște aceste lucruri, toată lumea le știe!”

14. Voi singuri vă trădați, lăcomia voastră v-a pierdut. Pentru bani, voi îi inițiați în secretele Templului pe străinii care le spun apoi în gura mare pe străzi și vă mai întrebați cine Mi-a dezvăluit tot ceea ce se petrece la Templu!

15. De vreme ce știți la fel de bine ca și Mine și ca alte mii de oameni ce se petrece la Templu, de vreme ce cunoașteți prea bine ce au învățat Moise și profeții, ei - care erau atât de plini de spiritul cel mai pur al lui Dumnezeu, care vorbea prin gura lor, unde vă este atunci credința, dacă faceți un asemenea comerț cu Cuvântul lui Dumnezeu și prezentați principiile voastre rele, dictate de

aroganța voastră și de egoismul vostru plin de orgoliu, drept spiritul lui Dumnezeu, sărmanului popor orb pe care îl țineți în incertitudine prin frica de moarte, ca să vă asculte și să vi se supună?!”

Capitolul 119

Răul se află acolo unde nu este Dumnezeu

1. Unul dintre leviți a spus: “Prietene, îndrăznești să spui prea multe lucruri și dacă te-am denunța la Templu, asta ar însemna moartea ta. Norocul tău este că ai adus un serviciu atât de mare șefului nostru, altfel nu ai scăpa atât de ușor, căci noi suntem legați de Templu prin jurământ!”

2. Eu am spus: “Puteți să rupeți acest jurământ oricând doriți, căci el nu este un legământ cu Dumnezeu, ci cu Templul construit de mâna omului, în care Dumnezeu oricum nu mai locuiește.

3. Iar acolo unde Dumnezeu nu mai locuiește, locuiește în schimb bătrânul prinț al minciunii și al răului. Puteți să rupeți fără teamă jurământul vostru cu acest prinț, actualul stăpân al Templului!

4. Rupând acest legământ fără valoare, îi veți fi pe plac lui Dumnezeu, Domnul vostru și El vă va da ceea ce Mi-a dat și Mie încă de la începutul lumii, ceva care acum vă uimește și nu înțelegeți, care îmi permite să înfăptuiesc toate aceste lucruri, care nu îi sunt posibile - așa cum o spuneți chiar voi - decât numai lui Dumnezeu. Dar dacă vă este teamă de Templu mai mult decât de Dumnezeu, pe care nu-L cunoașteți, rămâneți sub stăpânirea Templului și veți fi de acum înainte urâți de Dumnezeu.

5. Dacă nu credeți în cuvintele Mele simple, credeți atunci în ceea ce înfăptuiesc în fața voastră și despre care voi înșivă spuneți că nu îi este posibil decât numai lui Dumnezeu”.

6. Levitul a spus: “Cum poți tu să-L cunoști pe Dumnezeu mai bine decât noi, de vreme ce nu ai studiat Scriptura?”

7. Eu: 'Voi cunoașteți litera moartă, dar Dumnezeu nu sălășluiește acolo, de aceea voi nu-L puteți cunoaște pe Dumnezeu prin Scriptură, căci Scriptura nu vă indică decât drumul pentru a ajunge la Dumnezeu; dar trebuie să înaintezi cu adevărat pe această cale, fără a da greș.

8. La ce vă servește să cunoașteți drumul care merge la Roma dacă nu îl folosiți niciodată pentru a merge acolo și pentru a vedea marele oraș al împăratului? Cine poate spune că el cunoaște Roma, atât timp cât nu a fost niciodată acolo și nu știe decât drumul? În mod similar, la ce vă folosește să cunoașteți Scriptura, care nu este decât un drum pentru a ajunge la Dumnezeu, dacă voi nu ați făcut niciodată un singur pas în direcția Sa?

9. Eu cunosc la fel de bine ca și voi întreaga Scriptură și am acționat mereu în conformitate cu legile lui Dumnezeu, pe care le conține aceasta; Eu îl cunosc direct pe Dumnezeu și pot să vă spun - direct de la sursă - că dintre cei ca voi și cei asemenea vouă, nimeni nu L-a cunoscut pe Dumnezeu și nici nu-L va întâlni vreodată, mergând pe căile voastre greșite, căci voi îl renețați de fapt pe Dumnezeu!

10. Voi nu vreți să-L recunoașteți pe Dumnezeu, iar pe cel care ar vrea să urmeze calea cea bună, voi îl împiedicați, amenințându-l cu moartea și cu ruina; de aceea, pe lumea cealaltă, veți primi cu atât mai multe condamnări, căci judecătorii voștri eterni vor fi chiar cei pe care i-ați persecutat și cei pe care îi persecutați în continuare”.

11. Oamenii au început să aplaude cu putere cuvintele pe care le-am pronunțat în fața acestor leviți și farisei și au vrut chiar să-i bată. Eu însă i-am împiedicat să facă acest lucru și am plecat prin portița din spate, care dădea spre mare, împreună cu discipolii, leviții și fariseii. Am urcat cu toții în barcă și am părăsit țărmul, fiind susținuți de un vânt prielnic, care a împiedicat mulțimea să ne urmeze.

Capitolul 120

Acasă la vameșul Matei. Despre educația copiilor.

1. După ce ne-am îndepărtat suficient de mult de mal, astfel încât mulțimea să nu ne mai poată vedea, Eu am poruncit să ne întoarcem la țarm, pentru că ora prânzului trecuse și nu mâncasem nimic pe corabie. Am acostat la o distanță cam de două ore bune de mers față de locul de unde plecasem. A trebuit să mai mergem încă mult pe jos pentru a găsi un sat unde să putem mânca.

2. La intrarea în sat se afla un post de vamă și iată că la masa vameșului era așezat chiar tânărul (la evrei, o persoană în vârstă de 35 de ani era considerată ca fiind tânără) care, chiar în acea dimineață îl adusese pe paralytic împreună cu frații săi și care vorbise cu atâta înțelepciune.

3. Recunoscându-l, fariseii și leviții au spus: “Lucrurile se schimbă în rău, iată-l din nou pe acel tânăr obraznic, care se dovedește acum că mai este și vameș; el va cere probabil de la noi o vamă foarte mare, ce vom face?”

4. Eu am spus: “Fiți fără teamă, voi rezolva Eu această problemă cum este mai bine!”

5. La aceste cuvinte, Eu am intrat la vameș, spunându-i: “Matei (acesta era numele său) lasă pe altcineva în locul tău și urmează-Mă!” El s-a ridicat imediat, a lăsat locul său altcuiva și M-a urmat fără să spună nimic. Iar când discipolii, fariseii și leviții care așteptau la barieră au întrebat cât trebuie să plătească,

6. Matei le-a spus: “De data aceasta, Domnul însuși a plătit vama pentru voi toți, căci El l-a vindecat pe unchiul meu; cum aș putea să-i cer vamă Lui, care este învățătorul divin?”

7. El a ridicat bariera și au trecut cu toții fără să plătească.

8. Când am ajuns în sat, Matei ne-a condus acasă la el, unde mâncau cei care strângeau impozitele publice și vameșii care lucrau la biroul lui, precum și o mulțime de inspectori fiscali și alți oameni considerați de către evrei drept păcătoși. Căci casa lui Matei era foarte mare; ea cuprindea și un han, în care evreii puteau să servească o masă, pe care trebuiau însă să o plătească, în timp ce vameșii și inspectorii fiscali mâncau gratuit, fiind angajații oficiului de vamă, care avea contract de închiriere cu romanii.

9. Eu am fost imediat invitat la masă de către toți vameșii, în timp ce discipolii Mei, fariseii și leviții au primit vin și pâine. Discipolii erau veseli, plini de umor, dar fariseii și leviții strâmbau din nas că nu fuseseră invitați și ei la masă.

10. În timp ce Eu stăteam astfel la masă împreună cu o mulțime de perceptori de impozite și de vameși, alți perceptori și alți vameși au sosit din celelalte sate; casa lui Matei fiind cunoscută pentru belșugul și ospitalitatea ei, ei se întâlneau cu toții aici în zilele de Sabat. M-au salutat cu toții cu multă amabilitate, spunând că această casă nu putea primi o onoare mai mare decât aceea de a Mă avea oaspete printre ei! Ei au prelungit imediat masa și au luat cu toții loc alături de Mine.

11. Fariseii și leviții se înghesuiau la poarta de la intrare, larg deschisă, pentru a observa ce făceau și ce spuneam. Ei au început să se înfurie văzând că eram deosebit de amabil cu vameșii și cu perceptorii și i-au întrebat pe discipolii Mei, care se aflau împreună cu ei: “De ce mănâncă învățătorul vostru împreună cu perceptorii de impozite, cu vameșii și cu toți acești oameni cunoscuți drept păcătoși? Este el, în secret, unul de-al lor?”

12. Întrebarea lor nu Mi-a scăpat și, de pe locul unde Mă aflam, M-am întors înspre ei, spunând cu voioșie aceste câteva cuvinte: “Nu cei puternici și sănătoși au nevoie de medici, ci cei bolnavi, încercați să înțelegeți următoarele:

13. Eu îmi găsesc plăcerea în compasiune și iertare, și nu în sacrificii.

14. Eu am venit să-i chem pe cei păcătoși la căință și nu pe cei pioși, care nu au nevoie de nici un fel de căință”.

15. Fariseii și leviții au luat aceste cuvinte după cum le convenea și, considerându-se flatați, nu au mai spus nimic!

16. M-am întreținut în continuare cu cei care îmi țineau companie, vorbindu-le în parabole foarte ușor de înțeles despre viața umană și slăbiciunile ei și despre ticăloșiile care rezultă din aceste

slăbiciuni. Le-am dat principiile fundamentale de educare a copiilor, arătându-le cum o educație greșită atrage cele mai rele dintre bolile fizice și spirituale de pe acest pământ.

17. I-am învățat pe cei prezenți de ce a fost creat omul de Dumnezeu și le-am explicat că această creatură liberă trebuie, ea însăși, potrivit intenției lui Dumnezeu, să facă ceea ce este necesar pentru a deveni o ființă spirituală desăvârșită și incoruptibilă.

Capitolul 121

În care fariseii vorbesc despre Iosif

1. Se înțelege de la sine că această învățătură a fost primită cu bucurie de toți, chiar dacă nimeni nu a înțeles-o prea clar. Chiar și fariseii și leviții au fost uimiți de învățătura Mea, întrebându-se de unde puteam să o am. Căci ei Mă cunoșteau, la fel ca pe Iosif, Maria și pe toți copiii lui Iosif și ei le spuneau discipolilor: “Este într-adevăr de neînțeles! Tatăl lui era un dulgher foarte priceput în meseria lui, un om foarte credincios, cinstit și drept, un evreu foarte riguros care respecta cu scrupulozitate Legea lui Moise și a profeților, dar nu avea nici o înțelepciune deosebită și nici fiii săi care veneau adeseori să lucreze la noi; ei erau cu toții la fel de departe de înțelepciune cum sunt soarele, luna și stelele de pământ!”

2. Curajoasa mamă Maria, o femeie micuță de statură, încă foarte frumoasă, sânguincioasă și virtuoasă, căreia nimeni nu îi poate reproșa nimic, a fost crescută și a învățat la Templu, dar noi știm prea bine ce fel de înțelepciune poate fi transmisă acolo unei fete. El nu ar putea deci să-și datoreze înțelepciunea mamei sale și, după câte știm noi, nu a urmat nici o școală!”

3. “Dimpotrivă, a spus un levit, eu l-am cunoscut foarte bine pe Iosif; de mai multe ori, el mi s-a plâns în legătură cu Iisus, băiatul său, spunându-mi: 'Nu știu ce să mă mai fac; nașterea lui extraordinară prevestea că ființa divină se va manifesta pe pământ printr-un asemenea copil și evenimentele extraordinare din copilăria lui vorbeau în favoarea lui; este adevărat că discursurile lui sunt uneori la limita celei mai înalte înțelepciuni; eram deci plin de cea mai vie speranță, cu atât mai mult cu cât sunt un descendent în linie directă al lui David. Dar când este vorba să-l faci să învețe ceva, orice ar fi, pe acest copil, nu există nici un mijloc de a reuși; nici nu se poate pune problema de a-l învăța ceva, indiferent ce! Dacă îl trimit la un învățător, acesta nu poate face nimic! Băiatul știe tot și înțelege tot mult mai bine decât învățătorul și dacă acesta din urmă este sever cu el, atunci s-a sfârșit!”

4. Tot ceea ce i-a rămas din copilărie este această incredibilă voință de nezdruccinat, cu ajutorul căreia el poate face să se manifeste adevărate miracole atunci când crede de cuviință! Lăsând la o parte această capacitate, în rest este imposibil să-l faci să învețe ceva. Altminteri, el este pios, plin de bunăvoință, ascultător, foarte politicos, înțelept, blând și modest, la fel ca mama lui, dar nici nu se poate pune problema de a-l obliga să învețe ceva!”

5. Iată ce mi-a spus bătrânul Iosif nu doar o singură dată; el mi-a repetat adeseori asta. Deci, în afară de atelierul de tâmplărie, el nu a învățat nimic, nici să citească, nici să scrie, de aceea, se naște întrebarea de unde ar putea să aibă el o asemenea înțelepciune”.

6. Atunci, Ioan Evanghelistul a spus: “Prietene, eu știu foarte bine și sunt perfect lămurit în privința acestui subiect, dar nu este încă timpul să vă spun. Va veni momentul când veți afla răspunsul din propria Lui gură. Deocamdată, mulțumiți-vă cu faptele și cu înțelepciunea Lui”. Leviții și fariseii au încercat să-l facă pe Ioan să vorbească, dar acesta nu s-a lăsat înduplecat. După ce s-a încheiat masa, mulți vameși s-au ridicat și au plecat la treburile lor și astfel a rămas loc liber.

Capitolul 122

Cei doi Matei: vameșul și scribul. Scena cu pescarii. Discipolii lui Ioan și cei ai lui Iisus. (Matei 9, 14)

(14) Atunci ucenicii lui Ioan au venit la Iisus și i-au zis: “De ce noi și fariseii postim des, iar ucenicii Tăi nu postesc deloc?”

1. Stăpânul casei, Matei vameșul (a nu se confunda cu Matei scribul), i-a invitat pe discipolii Mei, pe farisei și pe leviți să intre, iar aceștia au venit și s-au așezat la masă, au mâncat și au băut după bunul plac. Doar Iuda a rămas foarte sobru de data aceasta; el se temea de reproșuri, care nu-i plăceau deloc.

2. În timp ce noi eram cu toții plini de voie bună, iar fariseii și leviții apreciau din ce în ce mai mult compania vameșilor și a celor așa-zis păcătoși, o servitoare a venit să-i spună stăpânului casei: “Ce ne facem, pescarii trebuie să sosească imediat, ce le vom da să mănânce și să bea? Am avut atâția oaspeți străini astăzi, care-au consumat toate rezervele pe care le mai aveam, încât nu știu ce vom face!” Vameșul Matei a spus: “Câți sunt?” Servitoarea i-a răspuns: “Aproape douăzeci!” Matei i-a spus: “Lasă-i să intre, mai este aici suficientă mâncare”.

3. Servitoarea s-a dus și le-a transmis aceste cuvinte pescarilor, iar aceștia au venit în sala cea mare și s-au așezat la o măsuță, de unde oaspeții plecaseră.

4. Când acești pescari l-au recunoscut pe Petru și pe vechii lor tovarăși de pescuit, i-au salutat, dar văzând că masa lor era mai săracă decât a noastră, i-au spus lui Petru cu un aer morocănos: “Pentru noi este bine, căci noi suntem slujitorii adevărați și credincioși ai lui Ioan Botezătorul și avem drept lege postul, dar voi, noii discipoli ai lui Iisus, voi puteți să mâncați după plac, după cum vedem, căci nu pare să se pună problema postului pentru voi!”

5. Petru le-a răspuns: “Ioan postea pentru ceea ce noi am primit. Noi am postit împreună cu el, după învățătura și predicile lui. Ioan l-a anunțat pe Cel alături de care ne aflăm noi acum, el a fost martorul Său. La fel ca și voi, Ioan nu a avut destulă încredere atunci când a venit Cel pe care el L-a botezat. Când Ioan - sfătuit de spirit - a depus mărturie pentru Iisus și când Iisus s-a apropiat, Ioan ne-a spus: “Iată, Cel care vine este Cel despre care v-am spus că va veni după mine și căruia eu nu sunt demn să-i dezleg curelele de la sandale!” Totuși, Ioan se îndoia în secret în inima lui, la fel cum și voi vă îndoiiți acum; iată de ce Ioan continuă să postească, la fel ca și voi! Dar pentru noi, care credem, s-a sfârșit cu postul. Dacă voi încă mai postiți, aceasta se datorează greșelii voastre! Și este bine așa, căci la fel cum orbul nu-și poate satisface dorința de a vedea culori, cel care este orb în inima lui nu poate să-și sature inima “sau stomacul, înțelegeți voi asta? Dacă Ioan ar fi înțeles, el l-ar fi urmat pe Mielul Domnului, care, după propria lui mărturie, trebuie să ia asupra Lui păcatul lumii. Dar cum sufletul lui s-a îndoit de ceea ce spiritul său i-a spus, a rămas în deșert pentru a depune acolo mărturie, până când Irod l-a oprit, după cum tocmai am aflat.

6. De ce nu L-a urmat el pe Iisus? Atunci când, ghidat de spirit, el ne-a spus să ascultăm de acest om, de ce nu l-a ascultat la rândul lui? De ce nu L-a urmat imediat, de vreme ce întreaga lui viață a fost consacrată într-un mod atât de sever Celui care trebuia să vină? Din câte știu eu, Cel pe care noi îl urmăm nu i-a interzis să-L urmeze! Spuneți-mi atunci un singur motiv pentru care Ioan nu L-a urmat pe Iisus”.

7. Derutați, discipolii lui Ioan Botezătorul nu au știut ce să-i răspundă lui Petru. Doar unul dintre ei s-a limitat să spună că vestea potrivit căreia Ioan fusese arestat de către Irod era falsă. Irod l-a chemat doar la palatul său din Ierusalim pentru a afla tot ce știa el despre Unsul lui Dumnezeu! Irod îl aprecia mult prea mult pe Ioan pentru a-l arunca în închisoare.

8. Petru a spus atunci pe un ton ironic: “Dacă nu a făcut-o deja, atunci nu va întârzia să o facă. Irod este un vulpoi rafinat, nu trebuie să ai încredere în el”.

Capitolul 123

Ioan Botezătorul. Parabola cu mirele și cu invitații. (Matei 9, 15)

(15) Iisus le-a răspuns: “Se pot jeli nuntașii câtă vreme mirele este cu ei? Vor veni zile când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti.

1. După acest schimb de cuvinte, discipolii lui Ioan au continuat să mănânce și noi la fel. Doar câțiva farisei posteau și au refuzat să mănânce înainte de asfințit; ei nu au reușit să-și procure pâine fără drojdie, căci grecii de la han nu aveau. Aceștia au postit așadar, în timp ce numeroșii lor colegi, împreună cu leviții, aduceau omagii mesei.

2. Când vinul i-a făcut pe discipolii lui Ioan puțin mai vorbăreți și mai curajoși, unul dintre ei s-a ridicat și a dorit să afle de la Mine motivul pentru care discipolii lui Ioan trebuiau să postească atât de des și de sever, în timp ce “discipolii Mei și chiar Eu însumi nu posteam! El M-a întrebat: “Doamne și învățătorule, de ce trebuie ca noi, să postim atât de mult, dar nu și discipolii Tăi?”

3. Eu i-am răspuns: “Prietene, tu erai împreună cu Ioan când i s-a spus că Eu botezăm oamenii și că erau numeroși cei care Mă urmau! Spune aici, cu voce tare, în fața tuturor, ce a răspuns Ioan?” Discipolul lui Ioan a spus: “Iată ce a răspuns Ioan: 'Un om nu poate să ia nimic dacă nu i s-a dat din ceruri. Sunteți martori că am spus că eu nu sunt Hristos, ci doar cel trimis înaintea Lui. Cel care are mireasă este mirele. Prietenul mirelui este acolo și îl ascultă și bucuria lui este mare să asculte vocea mirelui! Bucuria mea atinge culmea! Trebuie ca El să crească în timp ce eu mă micșorez. Cel care vine de Sus este deasupra tuturor, cel care este de pe acest pământ nu este decât de pe acest pământ și nu poate vorbi decât despre pământ; doar Cel care vine din ceruri este deasupra tuturor'.

4. După care, Ioan a făcut o pauză și a povestit tot ce a văzut și cum el a fost martorul Tău, regretând și suspinând profund că nimeni nu acceptă această mărturie, care era totuși atât de adevărată.

5. Și că cei care acceptă Marele Adevăr al lui Dumnezeu îl păstrează ascuns în ei, de frica acestei lumi care este dușmanul lui Dumnezeu, deoarece ei se tem mai mult de lume decât de Dumnezeu, din cauza slăbiciunii trupurilor lor, slăbiciune care aparține lumii, care este legată de lume. La ce folosește să cunoști în interior măsura lui Dumnezeu dacă suntem atașați de această lume? Dumnezeu nu dă nimănui spiritul Său după măsura lumii. Astfel, toți cei care au recunoscut cu adevărat spiritul lui Dumnezeu, dar sunt încă atașați de lume, nu primesc viața eternă și sunt respinși.

6. Apoi, Ioan a continuat, spunând: 'Cine crede în Fiul are viața eternă, căci Fiul însuși este viața Tatălui, dar cel care nu crede în Fiul, nu are viața eternă și vechea mânie a lui Dumnezeu cade asupra lui’.

7. Iată ceea ce a spus Ioan. Dar până în prezent, nici unul dintre noi nu a putut înțelege sensul profund al acestor cuvinte. Noi știm bine că vorbea despre Tine, dar cum am putea noi să înțelegem semnificația acestor spuse?”

8. Eu am spus: “Bine! Dacă Ioan v-a învățat toate acestea, ar trebui atunci să știți că Eu sunt mirele despre care Ioan a vorbit; și dacă Eu sunt mirele, iată invitații Mei de nuntă!”

9. Discipolul lui Ioan a spus: “Unde este atunci frumoasa și divina mireasă, cum poți Tu să fii mire fără mireasă?”

10. Eu: “Invitații de nuntă sunt în aceeași timp și mireasa Mea; într-adevăr, cei care ascultă Cuvântul Meu, care îl păstrează în inima lor și care îl pun în practică sunt mireasa Mea, la fel cum sunt și invitații Mei de nuntă! De ce ar trebui ca invitații la nuntă să fie nefericiți atât timp cât mirele se află în mijlocul lor? Va veni ziua în care mirele le va fi luat și atunci vor avea destul timp să postească!”

11. Discipolii lui Ioan au fost uluiți, dar și puțin nemulțumiți, crezând că Eu îmi râd de ei, căci în timp ce le vorbeam, am avut pe față un anumit surâs! Unul din discipolii lui Ioan a spus cu un

aer ironic: “Curios, spiritul lui Dumnezeu vorbea prin Ioan și același spirit ar trebui cu atât mai mult să vorbească prin Tine! Mărturia lui Ioan se referea la Tine și este ciudat că același spirit care a vorbit prin gura lui Moise, a tuturor profeților și, în final, a lui Ioan, anunțându-le bieților oameni de pe acest pământ aceleași veșnice penitențe și cerându-le aceeași atitudine rigidă, vorbește totuși prin Tine, învățându-ne exact contrariul, încă de pe vremea lui Moise, s-a acceptat faptul că oricine intră sub acoperișul unui păcătos este impur și trebuie să se purifice. Cel care atinge o femeie în ziua de Sabat sau în zilele ciclului ei menstrual trebuie să se purifice și să facă penitență. Dar se pare că Tu și discipolii Tăi nu respectați deloc nici Sabatul și nici purificările. Cum poate doctrina Ta să fie divină; dacă nu este aceeași cu cea a profeților?”

Capitolul 124

Parabola cerului și a hainei noi. Vin nou în burdufuri vechi. (Matei 9, 16-17)

(16) Nimeni nu pune petec de postav nou la o haină veche; pentru că și-ar lua umplutura din haină și ruptura ar fi mai rea.

(17) Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altfel, burdufurile pleznesc, vinul se varsă și burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou îl pun în burdufuri noi și se păstrează amândouă.”

1. Eu am spus: “Învățătura Mea este ca o haină nouă. A voastră este o haină veche, plină de găuri și uzată; de aceea, voi ați putut merge la pescuit astăzi, în ziua de Sabat, indiferent ce ar fi spus Moise și Ioan. Învățătura Mea este nouă; nu se poate lua un petec pentru a cârpi haina voastră veche, plină de găuri! Dacă am face așa, găurile ar deveni în curând și mai mari, căci noua țesătură ar trage de bătrâna haină uzată și ruptura s-ar lărgi.

2. Învățătura Mea este ca un vin nou, ce nu poate fi pus în burdufuri vechi, căci acestea vor plezni și vinul se va vărsa. Vinul nou se pune în burdufuri noi; astfel se păstrează și vinul și burduful, înțelegeți?”

3. Discipolii lui Ioan au spus: “Auzim bine, dar nu înțelegem cu adevărat ce vrei să spui! Explică-ne mai limpede!”

4. Eu: “Dacă M-aș putea exprima mai limpede...! Da, da, aș putea dacă aș vrea, dar de data aceasta nu vreau Eu să Mă fac mai bine înțeles; de aceea, vă voi spune doar că hainele voastre vechi și rupte și burdufurile voastre vechi nu sunt bune pentru învățătura Mea. Viața voastră dulce de pe pământ este de vină; ea este cel mai mare bun al vostru, voi îi consacrați toate forțele voastre chiar în ziua de Sabat, pescuiți pentru a vă îmbunătăți viața pe pământ și pentru a vă asigura o existență fără griji și, dacă este posibil, puțină fericire, dar voi nu vă uitați la săraci, la bolnavi și la cei necăjiți, la cei flămânzi și însetați.

5. La fel cum cel care are burta plină nu suferă deloc când îl privește pe sărmanul ros de foame, cu atât mai mult, voi nu simțiți frigul atunci când vine iarna, căci aveți cu ce să vă îmbrăcați bine, astfel încât iarna să vă pară la fel de plăcută ca o vară frumoasă! Iar când un om pe jumătate dezbrăcat trece prin fața voastră, tremurând de frig, strigându-și în gura mare amărăciunea și cerșind o haină calduroasă, voi îi răspundeți cu o voce dezgustată câteva cuvinte inutile, spunând: 'Pleacă de aici, leneșule; dacă ai fi muncit astă vară, nu ți-ar mai fi lipsit nimic iarna. De altfel, nici nu este atât de frig; tu ești un cerșetor și nu ar trebui să fii atât de sensibil!'

6. Dar cerșetorul spune: 'Doamne, am muncit toată vara și toată toamna, dar leafa mea nu a fost nici măcar a mia parte din ceea ce a câștigat stăpânul meu, ceea ce explică de ce el se poate plimba iarna gros îmbrăcat. Dar noi, care am fost atât de prost plătiți, salariul nostru din această vară abia ajungându-ne să ne hrănim, noi suferim iarna nu pentru că nu am muncit vara, ci pentru că nu am putut economisi decât foarte puțin pentru iarnă. Câștigul stăpânului nostru este sărăcia noastră!'

7. Iată ce spun cerșetorii, făcând abstracție desigur de faptul că mai există printre ei și câțiva

păcătoși care își merită pe deplin sărăcia”,

8. Discipolii lui Ioan au spus; “Ah! Mergi prea departe, un muncitor bun și cinstit nu a avut niciodată motiv să se plângă de patronul său; cine vrea să muncească, găsește iarna - la fel ca vara - de muncă, salariu, hrană și veșminte, Este firesc să le închizi poarta leneșilor”.

9. Eu le-am răspuns: “Pentru voi, bineînțeles, dar nu și pentru Mine! Eu vă spun adevărul, în speranța că o să-l înțelegeți! Spuneți-Mi, cine a creat marea și toți peștii din ea?”

10. Discipolii lui Ioan au spus: “Ce întrebare! Cine altul decât Dumnezeu?” Eu le-am răspuns: “Ei bine! Spuneți-Mi atunci dacă ați primit de la Dumnezeu vreun document oarecare care să vă dea dreptul să prindeți bunii și prețioșii pești din mare pentru a-i vinde pentru bani, de a vă ascunde câștigurile în sacii voștri și de a nu lăsa decât a mia parte destoinicilor voștri angajați, care au făcut singuri toată munca, punându-și adeseori viața în primejdie?”

11. Discipolii lui Ioan: Iată încă o întrebare stupidă și ridicolă - cine ar putea avea un certificat de la Dumnezeu? Serviciile de Stat au fost create special de Dumnezeu pentru aceasta. Ele dau certificatele în locul lui Dumnezeu. Cel care primește un permis de la Stat îl primește din mâna lui Dumnezeu și, având în vedere faptul că dreptul de concesionare este scump plătit, înseamnă că ai de două ori dreptul de a-ți obține beneficiile din ceea ce s-a plătit”.

12. Eu: “Da, da, așa stau lucrurile pe pământ, pentru oamenii egoiști și ambițioși. Oamenii și-au rânduit legile lor. Dar nu este la fel și pentru Dumnezeu; la începutul lumii, pământul întreg era un bun comun al tuturor oamenilor.

13. Dar atunci când copiii lui Cain au primit drept moștenire și au luat în stăpânire o parte a pământului, ei au stabilit legi după cum le-au dictat egoismul și ambițiile lor; nu au trecut de atunci nici o mie de ani.

14. Și Dumnezeu a lăsat atunci să se manifeste potopul, pentru a-i îneca pe toți, în afară de cei pe care El a vrut să-i apere, iar acest lucru se va repeta!

15. Dumnezeu are o răbdare infinită, dar El se va plictisi curând de modul vostru de a acționa și vai de cei care vor moșteni pământul după voi.

16. Cuvintele voastre dovedesc că credința voastră și sensul dreptății voastre sunt o haină veche și găurită, care nu mai suportă să fie peticită. Este un burduf vechi, în care nu se poate pune vinul nou. Căci voi toți sunteți niște oameni egoiști și răi! Acum Mă înțelegeți?”

Capitolul 125

Aluzie la esenieni. Despre inteligența pământească a materialistului. Despre prietenia și binecuvântarea lui Dumnezeu. Despre încrederea în Dumnezeu. Compasiunea față de săraci.

1. Discipolii lui Ioan au spus: “Greșim noi, dacă trăim după învățătura lui Ioan? Desigur, el era un predicator sever, dar nu ne-a transmis o asemenea doctrină!

2. Vedeți, ordinul esenienilor - pe care îl cunoaștem - este strict și sinceritatea este prima lor poruncă. Dar la ce le folosește sinceritatea și toate regulile lor severe? Cine le respectă? Ele nu au nici o valoare pentru un evreu, de altfel nici pentru greci; ele nu au decât câțiva aderenți printre romani, Poate că învățătura lor este autentică; ea este, fără îndoială, excelentă pentru cei care o urmează și care se retrag complet din lume; dar este inaplicabilă pentru restul umanității!

3. La ce ne-ar putea folosi cuvintele frumoase și bune despre fraternitatea universală?

4. Privește, această casă este mare și ospitalieră, în sensul fraternității universale; cu greu îi poți găsi pereche, dar poți Tu să pretinzi într-un mod rațional că ea ar trebui să-i primească pe toți oamenii și să răspundă nevoilor tuturor? Chiar și cu cele mai bune intenții din lume și cu cea mai mare bunăvoință, îi vor lipsi mijloacele de a o face: spațiul, alimentele și multe alte lucruri.

5. Dacă, pe de altă parte, o familie săracă și-ar construi o colibă și și-ar pregăti pentru iarnă câteva rezerve sărăcăcioase, pe care le-ar mânca cu economie, așteptând ca pământul să aducă din

nou roade și un grup de vreo zece oameni tocmai ar trece pe acolo, cerând adăpostul acestei biete familii, care are tot dreptul la hrana și adăpostul ei, spune-ne, după ce doctrină ar fi înțelept și corect ca această familie să le satisfacă cererile celor zece persoane, privându-se astfel de cele necesare și putând ajunge chiar să-și piardă viața!”

6. Eu le-am răspuns: “Fiecare pasăre cântă și ciripește după cum i-a fost dat; voi vorbiți după înțelegerea voastră terestră, nu puteți să spuneți nimic altceva, pentru că nu înțelegeți nimic altceva. Este tot ceea ce pot să vă răspund! Căci dacă v-aș spune ceva mai elevat și perfect adevărat despre ceruri, voi nu M-ați înțelege, întrucât inimilor voastre le lipsește inteligența necesară.

7. Proști ce sunteți, cine face să crească și să se coacă fructele pământului, cine le dă viață și le menține în permanență? Credeți voi că Dumnezeu nu vrea și nu poate să-l răsplătească pe cel care s-ar sacrifica, venind în ajutorul fraților săi la nevoie? Credeți voi că Dumnezeu este nedrept și cere omului imposibilul?

8. Este într-un tot posibil pentru orice om să aibă dorința fierbinte de a face bine și de a veni în ajutorul sărmanului său frate!

9. Dacă fiecare ar fi profund animat de această dorință, nu ar mai exista pe pământ colibe sărăcăcioase, care nu pot să adăpostească decât cel mult două ființe.

10. Vedeți, această casă a prietenului Meu Matei a hrănit multă lume astăzi; el a dat din toată inima toate rezervele pe care le mai avea. Dacă nu credeți, mergeți în hambare, acolo unde ar trebui să fie grânele, nu veți găsi nimic acolo. Iată-l pe stăpânul casei, întrebați-l dacă nu am spus adevărul!”

11. Matei a confirmat cuvintele Mele și a spus: “Doamne, din nefericire, astăzi așa este și nu știu ce voi da mâine oaspeților mei. Dar aceasta mi s-a întâmplat adeseori. Am avut și am încredere în Dumnezeu și iată că totul mi-a venit din abundență și am putut să răspund nevoilor oaspeților mei”.

12. “Vedeți, am spus Eu, iată cum gândește și acționează un om adevărat pe acest pământ, fără să se plângă că Dumnezeu l-a abandonat. Acesta a fost întotdeauna adevărul și așa va fi mereu.

13. Dumnezeu îl binecuvântează și nu-l abandonează niciodată pe cel care are încredere în El; El nu îngăduie ca el să piară. Dar pe cei care cred, la fel ca voi, că Dumnezeu există, fără să aibă însă încredere în El, pentru că inima lor le spune că ei nu merită ajutorul lui Dumnezeu, Dumnezeu nu îi ajută, pentru că ei nu au încredere în El, ci doar în propriile lor forțe și în propriile lor mijloace, pe care le consideră intangibile și sacre, spunând: Vai! Omule, ajută-te tu însuși dacă vrei să fii ajutat, căci fiecare om este propriul lui stăpân și trebuie să aibă grijă de el însuși; atât timp cât el s-a ajutat singur, nu se mai poate pune problema să ajute pe altcineva!”

14. Dar Eu vă spun: voi veți fi abandonați de Dumnezeu și veți fi lipsiți de ajutorul Său, care vine la sfârșit, dacă voi vă preocupați doar de voi înșivă la început. Căci Dumnezeu nu a creat oamenii din egoism, ci din iubire pură; astfel, în om totul trebuie să corespundă iubirii care i-a dat viață.

15. Dacă voi trăiți și acționați fără iubire și fără încredere în Dumnezeu, atunci veți schimba în infern cerul dinlăuntrul vostru; vă veți îndepărta de Dumnezeu și servitorii infernului nu vor scăpa ocazia să vă dea în final răsplata, adică moartea prin mânia lui Dumnezeu.

16. Atunci când vorbiți despre esenieni, care trăiesc după învățăturile Școlii lui Pitagora, voi spuneți că, din cauza filantropiei lor, nimeni nu este capabil să-i urmeze, în afară de câțiva romani!

17. Eu nu îi apreciez prea mult, căci ei nu recunosc nemurirea sufletului și totuși, cel mai rău dintre ei valorează mai mult decât cel mai bun dintre voi!

18. Vă spun deschis: dintre toți cei care s-au născut din femeie, de la începutul lumii și până astăzi, nimeni nu a fost mai mare ca Ioan Botezătorul, dar de acum înainte, cel mai mic dintre discipolii Mei din adevărata împărăție a lui Dumnezeu va fi mult mai mare decât cel pe care voi îl numiți învățătorul vostru și pe care nu l-ați înțeles niciodată. El v-a arătat drumul care duce la Mine și a netezit cărările în fața Mea. Dar lumea (materialismul) din voi v-a orbit inimile, de aceea voi nu puteți să Mă recunoașteți, cu toate că vă aflați deja aproape de Mine.

19. Mergeți și ocupați-vă de lume, de soțiile și de copiii voștri, pentru ca ei să nu rătăcească complet goi și pentru ca foamea și setea să nu le întristeze burțile. Peste puțin timp, veți vedea singuri

ce bine le-ați făcut! Adevăr vă spun, Dumnezeu nu se va ocupa de ei. Eu vă spun aceasta cu cele mai depline drepturi și în tot adevărul.

20. Cel care are avere, proprietăți sau o slujbă care îi aduce mari câștiguri, care economisește pentru el și pentru copiii lui, dar privește chiorâș la sărmanii săi frați, îi ocolește pe copiii care suferă de foame, de sete și de frig, îi alungă dacă ei vin să-i ceară de pomană, îi spune fratelui său: Vino din nou peste câteva zile, sau peste câteva săptămâni, voi face atunci ceva pentru tine' și se scuză când acest frate revine cu speranța de a fi ajutat spunând că nu poate, atunci când el are în secret tot ceea ce-i trebuie pentru a-l ajuta pe acesta, adevăr, adevăr vă spun, acela este un dușman al lui Dumnezeu, căci el nu-l recunoaște pe Dumnezeu în fratele său și nu-l iubește pe fratele său care este în fața lui și ale cărui nevoi el le cunoaște!

21. Adevăr, adevăr vă spun, cel care îl abandonează pe fratele său la nevoie, îl abandonează simultan pe Dumnezeu din ceruri, care îl va abandona la rândul Lui, înainte ca el să-și dea seama!

22. Dar cel care nu-l părăsește pe sărmanul său frate, chiar dacă Dumnezeu îl pune la încercare, va fi binecuvântat înainte ca el să ajungă să se îndoiască, primind o bogăție eternă, cu mult mai presus decât hambarele și pivnițele gazdei noastre”.

23. Discipolii lui Ioan au spus, în bătaie de joc: “Asta credem bucuroși, căci știm că sunt goale”.

Capitolul 126

Un vin miraculos. Îngerii servitori. Despre credința de nezdruncinat în Dumnezeu.

1. Servitoarea hanului a sosit cu răsuflarea tăiată și i-a spus lui Matei: “Stăpâne, stăpâne, vino să vezi; într-o clipă, o mulțime de tineri au adus tot felul de merinde într-o cantitate atât de mare, încât nu vom reuși să consumăm totul nici într-un an! Totul arată atât de proaspăt și de bun! Hambarele sunt pline până la acoperiș și burdufurile din pivniță sunt pline cu cel mai bun vin! Stăpâne, stăpâne, de unde vin toate acestea, căci totul s-a petrecut în ziua de Sabat a evreilor?”

2. Matei nu mai înțelegea nimic, nu mai mult decât toți cei care se aflau în sală, iar discipolii lui Ioan Botezătorul, dintre care unii văzuseră cu câteva clipe înainte că toate hambarele erau goale, l-au întrebat pe Matei dacă făcuse o comandă de alimente!

3. Matei le-a răspuns: “Eu nu, altfel aș fi știut și nici soția mea, de vreme ce m-a anunțat prin servitoare că puținele provizii pe care le mai aveam sunt aproape epuizate, în afară de grădină și de câteva terenuri în arendă nu mai am nici o livadă și dacă aș mai fi avut vreuna, nu aș fi avut timp să mă ocup de ea, având deja destul de multe de făcut la vama mea și cu acest han în care primesc foarte multă lume. De aceea, în fiecare săptămână, aduc provizii de la Capernaum. Peștele mi-l aduceți voi și, în ceea ce privește cerealele, le cumpăr de obicei de la coreligionarii mei greci, Iată, pe scurt, modalitatea în care îmi aprovizionez casa, dar nu știu nimic despre această comandă!

4. Am crede că un mare prieten necunoscut a făcut aceasta pentru mine, doar dacă nu ar fi vorba despre un miracol, despre care nu mai este nici o îndoială! De unde vine acest prieten și cine este el? Bineînțeles că nu știu, nu mai mult decât voi; îi voi chema pe toți servitorii mei și îi voi întreba dacă îi cunosc pe cei care au adus aceste provizii!”

5. El a chemat-o pe soția lui, pe toate servitoarele și pe toți servitorii și le-a pus această întrebare. Dar toți au răspuns, la unison, că nu cunosc pe nici unul dintre acești tineri. “Acești oameni de o statură aparent fragilă au aerul unor băiețandri foarte tineri, părul lor lung este buclat într-un mod magnific și hainele lor seamănă mai degrabă cu cele ale romanilor decât cu cele ale evreilor. Erau foarte numeroși și au lăsat sprinteni mărfurile în pivnițe și hambare, spunând: Acesta este un dar pentru Matei vameșul, care a fost chemat astăzi de către Marele învățător!” Apoi s-au îndepărtat cu toții și nu am văzut în ce direcție au plecat”.

6. Un fariseu a spus: “Pare ciudat și totuși este adevărat. Dar am vrea să înțelegem mai bine”.

7. Acest fariseu s-a întors spre Matei și i-a spus: “Stăpâne al casei, dă-ne să gustăm din acest vin și-ți vom spune îndată de unde provine. După gust și după culoare, ne vom da sigur seama de unde este”.

8. Au coborât apoi în pivniță și au adus tuturor pahare pline cu vin; când fariseii și leviții au gustat, ei au spus cu uimire: “Nu, nu am mai gustat niciodată un asemenea vin, are un gust indescritibil. Am gustat până acum toate vinurile cunoscute de pe acest pământ și unele erau excelente, dar în comparație cu acest vin, toate celelalte par ca apa! Este o enigmă și va rămâne o enigmă.

9. Dar deoarece ai o rezervă atât de mare din acest vin minunat nu ai vrea să ne vinzi câteva burdufuri? Aceasta, desigur, pentru a le trimite Marelui Preot la Ierusalim!”

10. Matei a răspuns însă: “L-am primit gratis, îl voi da gratis, dar Marele Preot nu va primi nici o picătură, doar dacă nu va veni aici, din întâmplare, ca oaspete. Aici, el va fi servit la fel ca toți ceilalți, dar, insist la fel ca toți ceilalți și niciodată în calitate de Mare Preot al evreilor, ceea ce nu reprezintă pentru mine decât ticăloșia tuturor ticăloșiilor, care ucide spiritul oamenilor de aceeași credință cu el”.

11. Un levit i-a spus: “Prietene, părerea ta în legătură cu Marele Preot este greșită; se vede că nu ai nici o idee despre ceea ce este el!”

12. Matei: “Să lăsăm asta de o parte, altfel mă voi supăra. Voi vedeți lucrurile din punctul lui de vedere, de aceea nu vedeți ceea ce se află în fața voastră, cu atât mai mult cu cât nimeni nu își poate vedea propria față, nasul sau fruntea! Dar noi, care suntem în fața voastră, le vedem bine. Suficient, să nu mai vorbim, altfel am să mă înfierbânt și nu aș vrea să vă ofensez, pentru că eu îmi respect oaspeții”.

13. Un fariseu ceva mai politicos a spus: “Bine, bine, să lăsăm asta și să vorbim mai bine cu învățătorul Iisus. Poate că el ne va da cel mai bun răspuns. Căci el ne depășește pe toți în știință și în înțelepciune”, întorcându-se spre Mine, el Mi s-a adresat: “Ce spui tu despre această istorie? Trebuie să știi câte ceva, căci cuvintele adresate discipolului tău Ioan făceau aluzie directă la aceasta! Totul s-a petrecut chiar atunci când tu le explicai discipolilor lui Ioan Botezătorul cum Dumnezeu îi binecuvântează pe cei care îl iubesc cu adevărat și își pun toată încrederea în El și când tu denunțai urâtenia și latura iluzorie a egoismului. Eu bănuiesc așadar că tu știi ceva sau că ești chiar tu autorul”.

14. Eu am spus: “Bine, dacă Mă bănuiești, asociați supoziția voastră cu ceea ce le-am spus discipolilor lui Ioan și recunoașteți în inimile voastre că am spus adevărul cei mai deplin!”

15. Cel care va acționa după profunzimea inimii lui, va primi de asemenea de la Dumnezeu ceea ce a primit prietenul și fratele nostru Matei.

16. Căci, credeți-Mă, Dumnezeu este mereu același în inima Sa, același care a fost pe întinderea cerurilor cu mult înainte ca soarele, luna și stelele să strălucească pe ea; așa cum este El în acest moment, așa va rămâne în eternitate.

17. Cel care îl caută pe drumul drept, îl va găsi și va fi binecuvântat din eternitate în eternitate!”

18. Aceste cuvinte i-au zguduit pe toți până în adâncul inimii, iar discipolii lui Ioan, după ce au reflectat mai profund, au spus: “El este fără îndoială un profet cu mult mai mare decât era Ioan al nostru, alături de care am trăit timp de zece ani, fără ca niciodată să auzim ceva asemănător. Fariseul are dreptate atunci când pretinde că acest nazaritean știe ceva. Eu aș zice chiar că, cu el, nu se știe unde ne vor duce toate acestea. Iată de fapt dovada orbirii noastre și a învățătorului nostru Ioan”.

Capitolul 127

Iuda și Toma. Orbirea discipolilor lui Ioan Botezătorul. Moartea fiicei lui Cornelius. Adevărații urmași ai lui Hristos!

1. Iuda, mai încălzit de vin decât ar fi trebuit a vrut să ridice vocea și să le spună ceva vecinilor săi, în special discipolilor lui Ioan Botezătorul. Dar Toma, veșnicul său adversar, a înaintat pentru a-i spune: “Prietene, atunci când învățătorii vorbesc, discipolii tac și ascultă. Aici, fiecare cuvânt ieșit din gura noastră este o prostie și dacă ai mâncărimi să vorbești, mergi afară să strigi ce vrei și întoarce-te când o să te doară gura”.

2. Iuda i-a răspuns: “Ce ai tu împotriva mea, și-am făcut ceva? Eu nu am niciodată dreptul să vorbesc?”

3. Toma i-a spus: “Cunoaștem de mulți ani înțelepciunea ta și nu suntem dispuși să te reascultăm aici pentru a o mie și una oară spunând același lucru. Noi suntem cu toții la fel de înțelepți ca tine, am primit aceeași educație ca și tine; înțelege deci că tu nu ai ce să ne înveți. Un discipol nu vorbește decât atunci când învățătorul său îl întrebă. Putem, bineînțeles, să punem întrebări, dar numai dacă acestea sunt întemeiate și necesare. Dacă întrebările noastre nu demonstrează altceva decât curiozitate, reflectând doar simpla noastră plăcere de a ne da frâu liber limbii, atunci merităm să fim biciuiți, căci prostia trebuie să fie întotdeauna pedepsită cu nuiaua”.

4. Iuda: “Bine, bine, tac; știi bine că în prezența ta eu nu am dreptul să vorbesc, căci tu reprezinți chiar înțelepciunea profetului Ilie! Păcat doar că nu ai trăit înainte de Solomon, ce mult i-ar fi folosit lecțiile tale! Dar ajunge, am să tac!”

5. Toma ar fi vrut bucuros să-i răspundă, dar i-am făcut semn că era de ajuns și el a tăcut.

6. Unul dintre discipolii lui Ioan nu reușea deloc să înțeleagă de ce îi comparasem Eu pe el și pe tovarășii lui cu niște haine peticate și cu burdufuri vechi, care nu pot păstra vinul nou! El s-a întors către Mine și Mi-a pus această întrebare puțin naivă: ‘Văd bine că tu trebuie să fii un profet, dar observ că preferi vinul din burdufuri vechi celui nou, din burdufuri noi! Mai văd că haina Ta nu este nouă și că în curând ea va fi o zdreanță. Dacă aș putea să te ajut, spune-mi, căci am multe haine acasă, pe care nu le mai port”.

7. Tovarășii săi au vrut să-l alunge pe loc, din cauza întrebării lui prostești. Eu am fost însă plin de înțelegere în privința lui și i-am explicat comparația.

8. Omul a fost mulțumit, iar Eu le-am spus celorlalți: “Dacă vedeți un orb că face un pas greșit și cade în șanț, credeți că este înțelept să-l acuzați și să-l condamnați pe orb pentru că a strivit iarba din șanț atunci când a căzut? După ochii lui fizici, el seamănă cu voi la fel de mult ca un frate, dar ochii sufletului său sunt mai orbi decât ai voștri și este foarte dur - după cum știm cu toții - să pedepsim un frate orb pentru că s-a împiedicat în fața noastră!”

9. Aceste cuvinte au fost primite cu aclamații generale. Toți cei de față strigau: “Iată, a vorbit bine, El acționează după cum vorbește, El este demn să fie numit cel mai mare dintre oameni și să fie încoronat! Trăiască cel mai mare dintre oameni!”

10. După ce oamenii și-au sfârșit aclamațiile, iar Eu am adăugat câteva cuvinte în legătură cu veșmântul vechi și vinul nou, a sosit, cu răsuflarea tăiată, Cornelius, comandantul din Capernaum; el s-a îndreptat repede spre Mine și s-a aruncat la picioarele Mele, spunând: “Doamne, prietenul meu, Tu, Divin învățător, fiica mea favorită, care îmi poartă numele, încântătoarea și adorabila mea fiică este moartă”. Lacrimile i-au tăiat dintr-o dată vocea, apoi, revenindu-și, el a adăugat:

11. “Doamne, Tu, Cel căruia nimic nu îi este imposibil, vino acasă la mine, atinge-o cu mâinile Tale miraculoase și ea va învia la fel ca fetița lui Jairus, șeful sinagogii, care era moartă dea binelea și care acum trăiește. Tu, care ești prietenul meu cel mai bun, Te implor, vino să-mi acorzi această grație”.

12. Eu i-am spus: “Ai încredere, voi veni și voi face ceea ce Mă rogi; fiica ta este moartă și este deja rece, dar Eu o voi învia, pentru ca ea să poată aduce mărturie acestei sărmâne umanități despre gloria lui Dumnezeu”.

13. Discipolii Mei M-au întrebat dacă le permit să Mă urmeze sau trebuie să Mă aștepte acolo. Eu le-am spus: ‘Voi toți cei care sunteți discipolii Mei și tu, Matei, care ai fost vameș, urmați-Mă! Eu am avut grijă de locuința ta pământeană și voi mai avea grijă, dar doresc ca tu să fii, la fel ca ei, discipolul Meu”.

14. Matei și-a aruncat hainele de hangiu și-a pus veșmintele cele mai bune, lăsându-le alor săi grija de a se ocupa de afacerile obișnuite ale casei sale.

15. Nota bene - Iată ceea ce trebuie să facă cel care dorește să Mă urmeze; el trebuie să moară față de lucrurile materiale și profesionale, să nu se mai preocupe de viața sa materială, altfel el nu va putea intra în împărăția Mea. Căci, cel care pune mâna la plug dar întoarce ochii în altă parte și nu privește în față, nu este făcut pentru împărăția lui Dumnezeu.

Capitolul 128

Femeia cu scurgere de sânge (Marcu și Luca) Iisus la Cornelius (Matei 9, 20-25)

(20) Și iată o femeie, care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge, a venit pe dinapoi și s-a atins de poala hainei Lui.

(21) Căci își zicea ea: "Numai să mă pot atinge de haina Lui și mă voi tămădui."

(22) Iisus S-a întors, a văzut-o și i-a zis: "Îndrăznește, fiica Mea ! Credința ta te-a tămăduit." Și s-a tămăduit femeia chiar în ceasul acela.

(23) Când a ajuns Iisus în casa fruntașului sinagogii și când a văzut pe cei ce cântau din fluier și gloata bocind,

(24) le-a zis: "Dați-vă la o parte; căci fetița n-a murit, ci doarme!" Ei își băteau joc de El.

(25) Dar, după ce a fost scoasă gloata afară, Iisus a intrat înăuntru, a luat pe fetiță de mână și fetița s-a ridicat.

1. Să revenim acum la expunerea Evangheliei.

2. Am părăsit casa lui Matei târziu, după-amiaza și, când eram cam pe la mijlocul drumului, ne-a ajuns din urmă, alergând, o femeie care, la fel ca cealaltă femeie grecoaică, suferea și ea de doisprezece ani de pierderi de sânge și pe care nimeni nu putuse să o ajute. Această femeie a procedat la fel ca femeia grecoaică: ea Mi-a atins poalele hainei și, instantaneu, i s-a petrecut ceea ce-și dorea atât de mult. Căci ea își spusese în sinea ei: "Dacă aș putea măcar să ajung să ating tivul hainei Sale, atunci voi fi vindecată!" Ea a simțit imediat că izvorul celor doisprezece ani de suferințe a secat.

3. Eu M-am întors atunci și i-am spus acestei femei: "Ai încredere, fiica Mea, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace". Femeia s-a întors acasă plină de lacrimi de bucurie și de recunoștință și nu a mai fost niciodată bolnavă.

4. Această femeie era evreică și nu grecoaică. Dar ea locuia aproape de o comunitate grecească pe care o vizita adeseori și de aici aflase despre vindecarea femeii grecoace despre care au vorbit Marcu și apoi Luca, pictorul-poet! De aceea, aceste evenimente asemănătoare au fost adeseori confundate, chiar de către teozofii cei mai savanți, dând astfel apă la moară celor care se îndoiau.

5. Matei, scribul, M-a întrebat imediat dacă trebuie să menționeze acest eveniment și pe cele din timpul zilei.

6. Eu i-am spus: "Notează tot ce s-a petrecut astăzi, în afară de aprovizionarea casei lui Matei și de conversațiile care au avut loc acolo. Ne vom întoarce în această seară acasă și mâine vom avea timp să vedem ce trebuie să scrii despre ziua de astăzi".

7. Matei scribul a fost foarte mulțumit. Noi am sosit apoi la casa comandantului, am intrat cu toții în sala în care zăcea fetița moartă, întinsă pe un catafalc, după datina romană.

8. Se aflau acolo o mulțime de bocitoare și de oameni care făceau un vacarm imens, căci acesta era obiceiul, pentru a trezi sufletul celui mort și pentru a-i îndepărta pe mesagerii lui Pluton, prințul infernurilor, după credința oarbă a majorității popoarelor păgâne.

9. După ce am intrat împreună cu discipolii Mei în această sală în dezordine, le-am poruncit să înceteze cu zgomotele și să se îndepărteze de casă, spunându-le că fetița dormea și că nu era

moartă.

10. Atunci, bocitorii plătiți pentru a face cât mai multă gălăgie (căci fără bani, nimeni nu ar fi strigat) au început să râdă de Mine. Unul dintre ei Mi-a spus: “Acum îți va fi mult mai greu decât la Jairus! Privește mai de aproape; vei vedea bine că, din punct de vedere medical, ea este cu adevărat moartă. După învățătura lui Hipocrate, faimosul medic grec, moartea este zugrăvită pe fața ei, iar tu susții că ea doarme!”

11. Văzând că bocitorii nu doresc să iasă, comandantul le-a poruncit să plece și a ordonat soldaților săi să alunge oamenii, în cameră s-a făcut, în sfârșit, liniște.

12. După ce camera și întreaga casă au fost golite de toți acești inoportuni, am intrat în sfârșit în cameră împreună cu discipolii Mei și toți cei din casa comandantului. Am mers la catafalc, am luat mâna moartei, fără să spun nimic de data aceasta și, instantaneu, fata s-a ridicat atât de sănătoasă și de puternică, de parcă nu ar fi fost niciodată bolnavă.

13. Când fata a văzut că fusese așezată pe un catafalc aranjat ca pentru morți, a întrebat de ce se afla acolo.

14. Comandantul s-a apropiat de ea și i-a spus, copleșit de o fericire imensă: “Adorata mea Cornelia, tu ai fost foarte grav bolnavă, ai murit și te-am fi pierdut pentru totdeauna dacă acest atotputernic Mântuitor între Mântuitori nu te-ar fi înviat cu puterea Lui divină, așa cum a înviat-o cu câteva zile în urmă pe fetița șefului sinagogii, Jairus, pe care tu o cunoști bine. Bucură-te, deci, de această nouă viață și, de acum înainte, să fii plină de recunoștință față de acest prieten între prieteni, care El singur ți-a făcut binele suprem, redându-ți prețioasa viață pe care o pierduseși!”

Capitolul 129

Fiica lui Cornelius vorbește despre experiența ei din Lumea de dincolo. Problema liberului arbitru. (Matei 9, 26)

(26) Și s-a dus vestea despre aceasta minune în tot ținutul acela.

1. Fata a spus: “Da, da, acum îmi amintesc bine că am fost foarte bolnavă, dar un somn dulce s-a așezat peste pleoapele mele, am adormit și am avut un vis minunat. Pretutindeni în jurul meu era lumină, nimic altceva decât lumină și, în această lumină se forma o lume minunată: grădini magnifice, de nedescris, inundate de lumina cea mai clară și splendori peste splendori. Dar nici o ființă vie nu părea să locuiască în acea măreție, în timp ce eu o contemplam cu uimire și remarcam că nici o ființă vie nu părea că va apărea, am început să mă simt din ce în ce mai disperată în fața unei asemenea splendori indescriptibile. Am început să plâng, să strig, dar fără nici cel mai mic ecou, fără cel mai mic răspuns. Eram din ce în ce mai tristă, în timp ce această măreție creștea încontinuu.

2. În timp ce mă cuprindea această tristețe imensă și te strigam disperată, dragul meu tată, în grădină a apărut deodată acest prieten, care, ținându-mă de mână, mi-a spus: “Ridică-te, fiica mea”. Toată acea splendoare care mă făcuse atât de tristă a dispărut și m-am trezit iar acest prieten mă ținea în continuare de mână. Nu am înțeles imediat ceea ce se petrecea și ceea ce văzusem, dar după ce mi-am recăpătat toate simțurile, mi-am amintit tot ce am văzut în vis și ce ți-am povestit.

3. Dar, lucrul cel mai straniu mi se pare - și acest catafalc este dovada - că am fost într-adevăr moartă pentru această lume, pe care am continuat să o văd totuși într-un vis și, lucrul încă și mai extraordinar: faptul că acest prieten minunat care a venit la mine în vis, se află aici.

4. Dragul meu tată, te întreb, viața pe care El mi-a redat-o nu îi aparține oare Lui? Inima mea este profund emoționată și mi se pare că nu aș mai putea vreodată să-i dăruiesc iubirea mea vreunui alt bărbat! Să îndrăznesc oare să-L iubesc mai mult decât orice, mai mult decât pe tine, tatăl meu și mai mult decât orice pe lume?”

5. Încurcat, Cornelius nu știa ce să răspundă. Eu i-am spus: “Las-o pe fiica ta să facă așa cum

simte, doar asta poate să-i umple viața!”

6. Cornelius a spus: “Dacă este așa, atunci să-L iubești mereu pe acest prieten mai presus de orice, căci Cel care a putut să-ți redea viața prin forța și puterea Sa, atunci când tu erai moartă, nu-ți va face niciodată vreun rău și, dacă ai muri din nou, El îți va reda, fără îndoială, viața din nou. Iubește-L deci mai presus de orice, așa cum și eu îl iubesc din toate puterile mele”.

7. Eu am spus: “Cel care Mă iubește, îl iubește de asemenea pe Cel care este în Mine și care este viața eternă. El poate să moară de o mie de ori din această iubire pentru Mine și totuși va trăi în veci”. Dintre cei care au auzit aceste cuvinte, mulți și-au spus în sinea lor: “Ce înseamnă asta, poate un om să spună asta, poate el să facă asta?”

8. Un roman, unul dintre oaspeții lui Cornelius, a declarat: “Prietenule, un înțelept a spus: 'Nu există nici un om, oricât de mare, pe care zeii să nu-l fi animat cu suflul lor!' Dar dacă totuși a existat vreodată unul, atunci el este acest Iisus, care pare să aibă o origine umilă, dar zeii nu iubesc luxul terestru și, atunci când ei coboară pe acest pământ, fac aceasta sub înfățișarea cea mai umilă și prin faptele lor le demonstrează muritorilor cine sunt ei! Acesta trebuie să fie și cazul acestui om atât de simplu! Puteți să credeți ce vreți, dar în ceea ce mă privește, eu îl consider un zeu de prim rang, căci nici un muritor nu poate învia morții.

9. Atunci când vreun discipol al lui Esculap readuce la viață, cu ajutorul balsamurilor și uleiurilor lor, pe cineva care părea mort, niciodată cel care se trezește nu are această proșpețime și această sănătate de care dă dovadă acum Cornelia și pe care nu le-a avut niciodată până acum. Credeți ce vreți, dar iată ce gândesc eu și sunt convins de ceea ce spun”.

10. Eu am spus: “Fiecare crede că are dreptate! Dar Eu vă spun și vă cer să-Mi demonstrați prietenia voastră, nespunând nimănui ce ați văzut și ați auzit aici; nu vorbiți cu nimeni despre asta, știți doar cât de rea este lumea”. Ei Mi-au promis că vor păstra tăcerea.

11. Și au tăcut într-adevăr timp de câteva zile, atâta vreme cât Eu am rămas în casa comandantului. Dar, imediat după ce Eu am plecat, fapta Mea a fost povestită în toată Galileea. Mi-ar fi fost foarte ușor să împiedic aceasta, încalcând libertatea voinței lor umane (liberul lor arbitru), dar pentru a nu face din oameni niște animale, Eu le-am respectat tot timpul libertatea și de aceea a trebuit să suport uneori chiar și ceea ce nu totdeauna era în ordinea firească a lucrurilor și care nu a fost de nici un folos!

Capitolul 130

Doi cerșetori orbi îl linguesc pe Iisus (Matei 9, 27-31)

(27) Când a plecat de acolo s-au luat după Iisus doi orbi care strigau și ziceau: “Ai milă de noi, fiul lui David!”

(28) După ce a intrat în casă orbii au venit la El. Și Iisus le-a zis: “Credeți că pot face lucrul acesta?” “Da, Doamne”, au răspuns ei.

(29) Atunci S-a atins de ochii lor și a zis: “Facă-vi-se după credința voastră!”

(30) Și li s-au deschis ochii, Iisus le-a poruncit cu tot dinadinsul și le-a zis: 'Vedeți, să nu știe nimeni.'

(31) Dar ei, cum au ieșit afară, au răspândit vestea despre El în tot ținutul acela.

1. Pe vremea aceea, se aflau la Capernaum doi cerșetori complet orbi din naștere, care nu văzuseră niciodată lumina zilei și strălucirea stelelor. Eu tocmai Mă întorceam acasă, fiind însoțit de comandant, soția și copiii lui, care m-au condus împreună cu toți prietenii lor până la răspântia drumurilor. Cei doi orbi erau așezați în acel loc, ca de obicei și cerșeau. Când au aflat că treceau pe acolo mulți oameni, precum și cele mai înalte, personalități din Galileea, printre care era și Iisus din Nazaret, descendent direct, la fel ca și tatăl său, din David, acești doi orbi s-au ridicat și au început să Mă urmeze așa cum puteau, strigând: “Iisuse, ah! Tu, fiul lui David, ai milă de noi!” Și ei Mi-au

acordat diverse titluri onorifice, crezând astfel că Mă flatează, pentru a Mi se face milă de ei.

2. Eu i-am lăsat să Mă urmeze până la Nazaret, pentru a le arăta că nu prețuiam nici un titlu pământean și nici un fel de lingușire.

3. Când, după câteva ore, am ajuns acasă, cei doi orbi i-au rugat pe cei care îi însoțeau să îi conducă la Mine. Iar discipolii Mei i-au adus la Mine.

4. Când cei doi cerșetori au ajuns aproape de Mine, s-au apropiat și au început să Mă roage să binevoiesc să le redau vederea. Eu am venit spre ei și le-am spus, știind bine ce doreau: “Credeți voi cu adevărat că pot Eu să fac asta?” Ei au răspuns: “Da, Doamne!” Le-am atins atunci ochii cu degetele Mele, spunând: “Să fie după credința voastră!”

5. Ochii lor s-au deschis și ei au început să vadă la fel de bine ca toți cei care au vederea perfectă. Percepând binefacerile luminii, ei au început să se minuneze și să admire creația, întrebându-se în inima lor cum ar putea să-Mi dovedească recunoștința lor infinită și veșnică! Au vrut chiar să-Mi dea tot ceea ce puseseră de o parte pe vremea când erau orbi, căci de acum încolo nu trebuiau să mai cerșească, ci puteau să muncească pentru a se întreține.

6. Eu le-am spus: “Este drept și bine că veți începe să vă ajutați frații și că vă veți întreține muncind cu brațele voastre, căci cel care vede și poate să muncească nu trebuie să stea cu brațele în sân și să se lase întreținut de prieteni. Trebuie ca oamenii să se ajute și să se sprijine unii pe alții, pentru ca iubirea să crească între ființele umane.

7. Hotărârea voastră este bună, faptul că doriți să-Mi dați economiile voastre din pură recunoștință este demn de laudă, este frumos din partea voastră, dar nici Eu și nici discipolii Mei nu avem nevoie de acest lucru; puteți să păstrați tot ce aveți pentru voi.

8. Dar, pentru că v-am deschis ochii la lumină, Eu vă cer, în primul rând, să respectați poruncile lui Dumnezeu, să-L iubiți pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele vostru la fel ca pe voi înșivă și să-i veniți în ajutor de fiecare dată când puteți; în al doilea rând, vă recomand, din iubire pentru Mine, să nu povestiți nimănui ce vi s-a petrecut și să aveți grijă ca nimeni să nu afle”.

9. Dar ei Mi-au răspuns: “Doamne, lucrul acesta va fi imposibil, căci toți cei din împrejurimi știu că noi eram orbi și dacă ne vor întreba cum se face că acum vedem, ce răspuns putem noi să le dăm?” Eu le-am spus: “Cel care se rezumă la un singur cuvânt: tăcere!” Ei au promis că vor avea grijă, dar nu și-au ținut promisiunea și au alergat în toate părțile, povestind ceea ce făcusem pentru ei!

Capitolul 131

Vindecarea surdo-mutului. Cornelius îi condamnă la moarte pe farisei, Iisus îi salvează. (Matei 9, 32-33)

(32) Pe când plecau orbii aceștia, iată că au adus la Iisus un mut îndrăcit

(33) După ce a fost scos demonul din el, mutul a vorbit. Și noroadele, mirate, ziceau: “Niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel!”

1. Abia au părăsit casa cei doi oameni, că alții, nou veniți, Mi-au adus un surdo-mut, care era și posedat. Leviții și fariseii pe care îi lăsasem la casa lui Matei au sosit cu intenția de a vedea ce o să fac. Ei i-au întâlnit în fața porții pe cei doi orbi, care le-au spus că un surdo-mut urma să fie vindecat, dar nu au spus și ceea ce tocmai li se petrecuse lor, fiindu-le teamă.

2. La această veste, fariseii s-au grăbit să ajungă. Intrând în sală, ei l-au recunoscut pe surdo-mutul care era posedat și au spus: “Oh, dar îl cunoaștem bine, nici o putere nu-i poate da de capăt. Când demonul lui se dezlănțuie, el poate dezlănțui și copacii. Nici un zid, nici un lanț nu-i pot rezista; el nu simte focul și vai de pești dacă el intră în apă! Din fericire, este surdo-mut; dacă ar vorbi, toată lumea ar tremura în fata lui. Oh! Este un om teribil, toți fug din fața lui, chiar și animalele sălbatice! Și El vrea să îl vindece! Doar diavolul ar putea să facă acest lucru”.

3. Eu am spus: “Și totuși, Eu am să-l vindec, pentru ca voi să vedeți, în sfârșit, că toate ființele ascultă de puterea lui Dumnezeu”.

4. Am întins mâinile spre posedat și am spus: Ieși din acest om, spirit rău și impur!” Spiritul a strigat: “Unde să merg?” Eu am spus: “Acolo unde marea este cea mai adâncă, acolo te așteaptă un monstru”. Spiritul rău a urlat și a ieșit din om.

5. Chipul acestui om a fost imediat luminat de amabilitate și de recunoștință. El a început să vorbească cu ceilalți cu atâta blândețe, încât toți s-au convins că nu mai era surdo-mut!

6. Discipolii și toți cei de față erau în culmea uimirii și au spus: “Într-adevăr, este incredibil, așa ceva nu s-a mai petrecut niciodată în Israel. Vânturile și uraganele s-au potolit, cei care păreau că sunt morți au revenit la viață, apa a țâșnit din piatră; la cererea lui Moise, mana a căzut din cer, dar niciodată, toate acestea nu au fost realizate atât de perfect.

7. Când Solomon a construit Templul și muncitorii au făcut grevă timp de o lună, el l-a implorat pe Dumnezeu să-i trimită alții și o mulțime de adolescenți au venit să-și ofere brațele de muncă Regelui Solomon. El i-a acceptat și a muncit împreună cu ei timp de o lună, spune tradiția.

8. Pe scurt, de la Avraam, au fost mereu miracole de acest fel, dar pe cât este de adevărat că Dumnezeu trăiește și domnește în cer și pe pământ, la fel de adevărat este faptul că niciodată nu s-a produs un miracol de o asemenea amploare!”

9. Acest entuziasm al mulțimii i-a nemulțumit pe farisei, care, neputându-și stăpâni mânia, le-au spus oamenilor: “Orbi și proști ce sunteți, nu v-am avertizat noi atunci când am intrat în această cameră? Noi v-am spus că doar diavolul poate să fie stăpânul unui asemenea posedat. El l-a vindecat, dar cum? El l-a alungat pe demon din acest om cu ajutorul prințului demonilor!”

10. Fariseii cei răi au spus toate aceasta în fața oamenilor și a comandantului Cornelius, care, ieșindu-și din fire, a rostit cu voce de tunet următoarea sentință: “Astăzi, chiar voi meritați crucificarea. Eu vă voi face să vedeți diferența dintre Dumnezeu și diavol!”

11. La această lovitură de trăznet, fariseii au rămas îngroziți. Oamenii jubilau însă și au spus: “Ah! Iată-l în sfârșit pe omul drept care vă va elibera de vechiul diavol care vă ținea în chingile lui. Voi meritați din plin această pedeapsă! Sunteți la fel ca prințul demonilor, vă bateți pentru litera moartă a lui Moise, la fel cum diavolul s-a bătut pentru trupul muritor al lui Moise și urmăriți cu blestemele voastre, cu focul și cu spada, tot ceea ce are o mireasmă cât de mică de sfințenie. Iată de ce, cu ajutorul diavolului, sunteți mereu la treabă, acționând în spiritul minciunii. Este perfect justificat ca acest comandant roman să vă condamne, pe voi, servitorii lui Satana. Nu avem nici un pic de milă pentru voi”.

12. Atunci, vameșul Matei a înaintat și le-a spus fariseilor: “În urmă cu patru zile, învățătorul Iisus a vindecat, în ziua de Sabat, pe fratele cel mare al mamei mele, care era paralizat. Ce secret a mai rămas atunci nespus despre profunzimea celei mai mari adevărului desăvârșit? Copiii înșiși înțelegeau, iar voi arătați cu degetul, însuși învățătorul v-a vorbit atât de înțelept; ați rămas uimiți și l-ați întrebat de unde are această înțelepciune! Dar nici răspunsurile Lui de cea mai înaltă spiritualitate, nici faptele sale nu v-au deschis ochii!

13. Dacă faptele și învățăturile Sale nu au putut să vă deschidă ochii și inimile voastre nu doreau decât răzbunare, ce vă mai lipsește atunci pentru a fi niște demoni perfecți? Da, vă repet, sunteți mai răi decât toți demonii adunați la un loc și este drept, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, să fiți exterminați la fel ca animalele fioroase.

14. Eu sunt un om sensibil și bun și nu aș face rău nici măcar unei muște, nici n-aș strivi un vierme din pământ, dar vouă v-aș tăia capul fără nici o milă. Îl felicit pe comandantul Cornelius că v-a condamnat la spânzurătoare”.

15. Văzând că nimeni nu are vreun sentiment de milă față de ei și că nimeni nu le ia apărarea în fața comandantului, care avea dreptul de a aplica, în întreaga Galilee, legea romană, cunoscută și sub denumirea de dreptul spadei, fariseii au căzut la picioarele comandantului. Erau în număr de circa treizeci și protestau, spunând că au fost înțeleși greșit, că de fapt ei au vrut să exprime mai clar cum puterea divină a lui Iisus, învățătorul învățătorilor, se manifestă atunci când prințul demonilor se face

văzut căci ar fi o nefericire pentru oameni ca Dumnezeu să nu fie mai puternic decât diavolul; și că nu era nici o îndoială că puterea lui Dumnezeu acționa în mod evident în Iisus, obligându-i pe toți îngerii și pe toți demonii să îl asculte necondiționat! “Noi nu ne-am gândit la altceva atunci când am spus că El îi face pe demoni să iasă cu ajutorul prințului lor. Aceasta înseamnă pur și simplu că puterea Sa divină este deasupra tuturor celor din cer, de pe pământ și de sub pământ și, dacă noi nu ne-am putut face înțeleși prin această expresie, cum este posibil ca tu, marea autoritate a Romei, să ne condamni acum la moarte? Te implorăm, în numele divinului învățător Iisus, să binevoiești să anulezi sentința și să ne grațiezi”.

16. Comandantul le-a răspuns: “Dacă Iisus, învățătorul, spune un cuvânt în favoarea voastră, voi retrage sentința; dar dacă El păstrează tăcerea, veți muri chiar astăzi. Căci nu am încredere în cuvintele voastre, inimile voastre nu au același limbaj ca gurile voastre!”

17. La aceste cuvinte ale comandantului, ei s-au grăbit cu toții spre Mine, strigând: “Oh! Iisuse, tu, bunule învățător, te implorăm, salvează-ne! Primește un zălog, dacă nu ai încredere în noi. Nu ne vom mai așeza în calea ta! Noi suntem mai mult decât convingeți că tu ești cel mai sfânt trimis al lui Dumnezeu către noi, care am devenit din nefericire, copiii Săi atât de răi! Oh, Doamne Iisuse, nu refuza rugămintea noastră umilă!”

18. Eu am spus: “Mergeți în pace! Dar fiți atenți să nu vă răzgândiți, căci atunci nu vă voi mai spune: Mergeți în pace!”

19. Ei M-au lăudat, iar comandantul a spus: “Deoarece El v-a dăruit pacea Sa, atunci v-o dăruiesc și eu și îmi retrag sentința. Dar vai de voi dacă aflu ceva rău despre voi, indiferent ce!”

20. Fariseii s-au încurcat în mulțumiri și s-au retras rapid, păstrând cu grijă tăcerea. Tuturor le era teamă de Cornelius. În inima lor însă, ei complotau fără încetare cum să Mă piardă și cum să se răzbune pe comandant. Ei se arătau binevoitori în această situație dificilă, neavând nici o altă scăpare. A fi sau a nu fi, aceasta era pentru ei întrebarea. Pentru Mine, această poveste a avut însă efecte benefice. Am putut, câtva timp, până toamna târziu, să anunț Evanghelia împărăției lui Dumnezeu în toate orașele și în toate târgurile din Galileea și să vindec toate epidemiile și bolile oamenilor, fără nici o opreliște.

Capitolul 132

Mizeria poporului. Orașul plângerii. (Matei 9, 36-38)

(36) Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor.

(37) Atunci a zis ucenicilor Săi: “Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!”

(38) Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.”

1. Sărăcia era însă foarte mare în aceste sate și târguri, în care oamenii erau slăbiți de tot felul de presiuni fizice și psihice, ca oile fără păstor urmărite de lupi. Starea mizerabilă a acestor oameni sărmani Mi-a generat o milă atât de mare, încât le-am spus discipolilor, la fel ca pe vremea când ne aflam la fântâna din Sihar: “Recolta este mare, dar sunt puțini secerători. Rugați-L pe Dumnezeu pentru ca El să trimită lucrători pentru recolta Sa. Acești sărmani sunt acum pregătiți pentru împărăția lui Dumnezeu și câmpul pe care ei se află este mare. Ei tânjesc și aspiră către lumină, adevăr și eliberare, dar unde sunt lucrătorii?”

2. Discipolii Mi-au răspuns: “Doamne, dacă Tu crezi că suntem capabili, nu am putea oare noi să mergem prin diferite orașe și târguri?” Eu am spus: “Ne apropiem de unul dintre cele mai sărace sate. Când vom ajunge acolo, Eu voi alege pe cei mai puternici și pe cei mai capabili dintre voi și vă voi trimite în împrejurimi, unde veți face tot ceea ce fac și am făcut Eu în fața voastră; dar, deocamdată, să ne apropiem de acest sat!”

3. După aproape o jumătate de oră, am ajuns cu toții în acel sat, unde am găsit o sărăcie inimaginabilă. Părinți și copii mergeau aproape goi, având acoperite doar părțile rușinoase, cu frunze. Când acești oameni ne-au văzut sosind, mici și mari, tineri și bătrâni, au venit în fuga mare pentru a ne cere de pomană. Copiii plângeau arătându-și burțile cu mâinile, căci erau înfometați, nu mâncaseră nimic de două zile, iar părinții lor, tot înfometați și ei, erau disperați să-i vadă cerând pâine și lapte!

4. Zguduit de acest spectacol, Petru l-a întrebat pe un bătrân care părea a fi un om cumsecade: “Prietene, cine v-a adus în starea asta mizerabilă, cum vi s-a întâmplat asta? Să fi fost oare vreun dușman care v-a despuiat de tot și, după cum văd, v-a jeluait locuințele? Nu văd decât pereți fără acoperiș și grânare în ruină”.

5. Bătrânul a răspuns cu o voce zguduită de plâns: “Oh! Oameni buni și cumsecade, aceasta s-a petrecut datorită răutății fără limite și lăcomiei regelui Irod, care ne ține în arendă. Tatăl lui era mâna stângă a lui Satana, el este mâna dreaptă! Noi nu am putut să plătim impozitele pe care ni le-a cerut acum zece zile. Perceptorii lui ne-au dat un răgaz de șase zile pentru a plăti. Dar ce credeți că s-a întâmplat în aceste șase zile? Perceptorii lui au consumat proviziile noastre cele mai bune și, în cea de-a șaptea zi, cum ne era imposibil să plătim aceste impozite excesive, ei ne-au luat tot ce aveam, până la lucrurile cele mai necesare, lăsându-ne doar viața! Oh, prieteni, este greu, nespun de greu! Dacă Dumnezeu nu ne va veni în ajutor, vom muri de foame chiar astăzi, împreună cu copiii noștri! Ajuțați-ne cum puteți! Dacă acești servitori răi ai lui Irod nu ne-ar fi jeluait până la os, am fi putut să mergem să cerșim. Dar unde să mergem în starea în care ne aflăm, așa goi ca în pântecul mamei? Oh, Doamne! De ce trebuie să suferim în acest fel? Ce păcat am comis împotriva Ta, Doamne?”

6. Eu M-am întors spre bătrân și i-am spus: “Prietene, aceasta nu este din cauza păcatelor voastre, care sunt cele mai mici din întregul Israel, ci este un semn al iubirii lui Dumnezeu.

7. Voi erați cei mai curați din Israel, dar sufletele voastre erau încă atașate de dorințe terestre. Dar Dumnezeu, care vă iubește, a văzut și a vrut să vă elibereze de tot ceea ce este terestru, pentru ca să fiți întru totul pregătiți să primiți grația, Tatălui vostru care este în ceruri. Iată ce s-a petrecut și, cu siguranță, de acum încolo Irod vă va lăsa în pace, căci el nu mai pretinde impozite de la cei pe care i-a despuiat complet. Supușii săi aduși în starea de cerșetori sunt șterși din registrele lui de impozite.

8. Iată-vă deci eliberați de lume! Pentru voi, aceasta este cea mai mare binefacere a lui Dumnezeu și de acum înainte va trebui să începeți cu seriozitate să vă ocupați de sufletele voastre.

9. Dar vă spun: Pe viitor, nu vă construiți locuințe bogate, ci doar colibe și nimeni nu vă va cere impozite, poate doar Regele Romei, singurul care are dreptul să pretindă 2-3% de la voi! Dacă veți avea ceva, puteți să dați; dacă nu aveți nimic, sunteți liberi să nu dați nimic. Dar vom mai vorbi despre asta.

10. Deocamdată, mergeți în casele voastre ruinate, acolo veți găsi cu ce să vă îmbrăcați și cu ce să vă hrăniți. După ce veți prinde puteri și vă veți îmbrăca, întoarceți-vă aici și vă voi spune ce trebuie să mai faceți!”

Capitolul 133

Recunoștința cerșetorilor copleșiți de abundența de hrană și îmbrăcăminte

1. Săracii s-au retras cu încredere în casele lor, unde au rămas complet uluiți când au găsit mesele acoperite de cele mai diverse feluri de mâncare și haine pentru tineri și bătrâni, mari și mici, bărbați și femei! Ei se întrebau unii pe alții de unde ar putea proveni toate acestea și nimeni nu știa ce să răspundă.

2. Văzând hambarele pline de merinde, femeile și copiii le-au spus bărbaților: “Dumnezeu a făcut asta, El - care timp de patruzeci de ani a făcut să plouă cu mană cerească pentru a-și hrăni copiii Săi, care traversau deșertul de pietre și de nisip, unde nimic nu creștea. Cum ar fi putut El să ne abandoneze, de vreme ce L-am implorat în fiecare zi. Oh! Cu siguranță că Dumnezeu nu-i părăsește

niciodată pe cei care-L invocă!

3. David, marele rege, l-a implorat pe Dumnezeu atunci când se afla în mizerie și Dumnezeu i-a venit în ajutor atunci când suferința lui era cumplită. Niciodată Dumnezeu nu-i abandonează pe cei care îl cheamă! În mizeria în care ne aflăm, era imposibil ca Dumnezeu să nu ne vină în ajutor! Dumnezeu este mereu plin de iubire pentru cei care îl numesc Abba, Tată drag! Noi vrem deci să-L iubim mai presus decât orice, pe El, care este singurul nostru Mântuitor, Tatăl nostru ceresc, care ne-a trimis toate acestea prin îngerii Săi sfinți!”

4. Bătrânul care făcea parte din această familie și care era ascultat de întregul sat, datorită înțelepciunii lui și a cunoașterii Scripturilor, le-a spus: “Copiii mei, prieteni, frați, în Scripturi este scris 'Mă voi face slăvit prin gura micuților'. Aceasta vedem noi acum sub ochii noștri, în marea Lui îndurare, lui Dumnezeu îi este milă de noi, Lui i se cuvin iubirea și slava noastră, prin gura bebelușilor! Gurile noastre nu au fost pe placul Celui Atotputernic, de aceea, El le-a pregătit pe cele ale bebelușilor. Dar să mergem să-l găsim pe acel tânăr care ne-a spus să mergem la casele noastre și care trebuie să știe ce a făcut Dumnezeu pentru noi! El trebuie să fie un mare profet, poate chiar Ilie, care trebuie să vină înaintea lui Mesia”.

5. Un copilaș care abia știa să vorbească, a spus: Tată, dar dacă acest om este chiar El Mesia?

6. Bătrânul a răspuns: “Oh, copile! Cine ți-a dezlegat limba? Nu ai vorbit ca un copil, ci ca un înțelept din Templul de la Ierusalim”.

7. Copilașul a spus: “Nu știu, dragul meu tată, înainte îmi era greu să vorbesc, dar acum îmi vine tare ușor. Este un miracol divin”.

8. Strângând copilul la piept, bătrânul a spus: “Da, da, ai dreptate, totul este miraculos și, fără îndoială, că tu nu te-ai înșelat atunci când l-ai văzut pe Mesia în acel tânăr! El trebuie să fie! Dar, în numele lui Dumnezeu, să mergem să-i mulțumim. Este clar că Dumnezeu ni l-a trimis. Să ne grăbim!”

9. Au alergat cu toții repede către Mine, iar copiii au ajuns primii și s-au aruncat la picioarele Mele, acoperindu-le cu lacrimi inocente de recunoștință!

10. Eu am ridicat ochii spre cer, spunând cu voce tare: “Oh, ceruri! Coborâți-vă privirile și învățați de la acești copii cum îi place lui Dumnezeu să fie slăvit! Oh! Creație, cu toate că ești atât de bătrână și de mare și exiști din timpuri imemorabile și, deși înțeleptele tale creaturi sunt într-un număr aproape infinit, totuși, tu nu știi să găsești, la fel ca acești copii, drumul spre inima Tatălui tău, Creatorul. **De aceea, vă spun: Cine nu vine la Mine la fel ca acești copilași, nu-L va găsi pe Tatăl**”.

11. M-am așezat apoi, binecuvântându-i pe acești micuți și strângându-i la piept. Bătrânul rămăsese perplex, murmurând: “Ce, cum, ce înseamnă asta?” Băiețelul i-a răspuns: Tată, iată ceva mai mult decât Ilie, mai mult decât Mesia, iată-L pe Tatăl însuși, preabunul Tată, care ne-a dat pâine, lapte și îmbrăcăminte”.

12. Bătrânul a început să plângă, iar copilul și-a pus căpșorul pe pieptul Meu, pe care îl îmbrățișa și îl mângâia, spunând: “Da, da, aud cum în acest piept bate adevărata inimă a bunului Dumnezeu! Oh, dacă aș putea să îmbrățișez această inimă!” Bătrânul i-a spus: “Nu fii obraznic!”.

13. Eu am spus însă: “La fel de obraznici ar trebui să fiți și voi, altfel nu vă veți apropia niciodată de inima lui Dumnezeu ca acest copil!”

Capitolul 134

Prima misiune a celor doisprezece apostoli. Aluzie la Evanghelia dictată de Spirit Motivele pentru care a fost necesară dispariția originalelor. Originea religiilor asiatice. (Matei W, 1-4)

(1) Apoi Iisus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi și le-a dat putere să scoată afară

duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință.

(2) Iată numele celor doisprezece apostoli: cel dintâi, Simon, zis Petru și Andrei, fratele lui; Iacov fiul lui Zevedeu și Ioan, fratele lui;

(3) Filip și Bartolomeu; Toma și Matei, vameșul; Iacov fiul lui Alfeu și Levi, zis și Tadeu.

(4) Simon Canaanitul și Iuda Iscarioteanul, cel care a vândut pe Iisus.

1. Matei și Ioan s-au apropiat atunci de Mine, spunând: “Doamne, aceste lucruri trebuie să fie scrise, este mult prea extraordinar și divin!”

2. Eu le-am spus: “Nu am făcut același lucru și la Sihar? Nu am aprovizionat Eu, acum câteva zile, casa Mea și pe cea a lui Matei, discipolul Meu? Voi vreți să scrieți tot. Dar din motive bine întemeiate, Eu v-am împiedicat să o faceți. De ce să mai scriem despre un eveniment dacă el este identic cu altul? Să lăsăm asta! Doar Eu singur știu de ce are lumea nevoie și vă voi spune Eu când va trebui să scrieți din nou. Cât despre tine, Ioan, aceasta nu se va petrece foarte curând!

3. Dar, discipolii Mei dragi, vreau să vă spun acum pe cine voi trimite în orașele lui Israel, pentru a anunța poporului împărăția lui Dumnezeu. Simon Petru, tu ești primul; tu, Andrei, fratele lui Simon, ești al doilea; tu, Iacov, fiul lui Zevedeu, ești al treilea, iar Ioan, fratele tău, este al patrulea; Filip, tu ești al cincilea, Bartolomeu al șaselea, tu, Toma, al șaptelea, tu, Matei vameșul, al optulea, tu, Iacov, fiul lui Alfeu, al nouălea și tu, levitul, care te numești și Tadeu, tu ești al zecelea; Simon din Cana, tu ești cel de-al unsprezecelea și tu, Iuda Iscarioteanul, al doisprezecelea.

4. Vouă doisprezece, vă dau puterea de a alunga spiritele rele și de a vindeca toate bolile și toate epidemiile. Voi trebuie să anunțați împărăția Cerurilor întregii lumi, dar trebuie să păstrați secrete anumite fapte”.

5. Cei doisprezece M-au întrebat atunci unde ar trebui să meargă, ce drum ar trebui să urmeze și despre ce ar trebui să vorbească în principal.

6. Eu le-am dat următorul răspuns, care nu i-a entuziasmat deloc și de care nu au ținut seama decât după înălțarea Mea.

7. Le-am spus acestea știind foarte bine că ei nu vor înțelege decât după înălțarea Mea, când urma să se petreacă ceea ce îi anunțasem pe cei doisprezece.

8. Înainte de a trece la indicațiile pe care le-am dat celor doisprezece, trebuie să precizez - pentru o înțelegere cât mai deplină - că Evangheliile, prin care le înțelegem aici pe cele ale lui Matei și Ioan, care sunt traduse acum în diferite limbi, nu sunt decât extrase din prima Evanghelie originală și nu conțin nici pe departe tot ce au scris Ioan și Matei. Ici și colo, apar câteva mici adăugiri făcute de către colecționari sau copiiști, care nu puteau să apară decât mai târziu, cum ar fi, spre exemplu, această mică indicație referitoare la apostolul Iuda “care L-a trădat în cele din urmă”; Matei nu putea să scrie acest lucru, de vreme ce el nu știa încă ce urma să se petreacă. Acest detaliu nu a fost adăugat așadar decât mai târziu.

9. De aceea, textele ebraice și grecești precizează: Evanghelia “după” Matei, Ioan, etc.

10. Nimeni nu trebuie așadar să se mire dacă anumite pasaje din Evangheliile după Ioan sau Matei nu respectă mereu derularea cronologică a faptelor, în timp ce Marea Evanghelie retransmisă aici respectă o cronologie absolută, Acest lucru trebuia precizat pentru ca unele persoane să nu se împiedice de aceasta dificultate.

11. Indicațiile date aici sunt deci cu atât mai mult necesare cu cât multe erori și inexactități s-au strecurat în copierea textelor, fiind comise de asemenea anumite omisiuni, în epoca respectivă, existau multe mărturii directe scrise și multe povestiri orale și a fost un lucru dificil pentru copiiști să recunoască adevărul real.

12. Evangheliile lui Matei și Ioan sunt cele mai fidele, respectând chiar și detaliile cele mai mici.

13. Din punct de vedere critic, se poate pune întrebarea: Ce s-a petrecut cu textul original? Se mai află încă pe acest pământ? I-a fost oare imposibil lui Dumnezeu să facă astfel încât mulțimea oamenilor animați de Sfântul Spirit să păstreze cu fidelitate originalul la lumina zilei?

14. Răspuns: “Originalele au fost date la o parte pur și simplu pentru a nu deveni o relicvă și obiect al idolatriei, așa cum s-a petrecut de altfel cu diverse relicve imaginare, cu toate că acest lucru a fost sever condamnat de învățătura Mea după avertismentul adresat fariseilor în legătură cu drojdia. Spre exemplu, o relicvă certificată drept autentică este la fel de idolatrizată ca și așa-zisul mormânt de la Ierusalim, din care, în afară de nume, nici măcar un singur fir de nisip nu este autentic! Iată de ce, toate originalele au dispărut.

15. În ceea ce privește cea de-a doua întrebare, vă pot răspunde că spiritul originalului a rămas perfect intact în copii, căci el nu ținea de literă, ci de spirit. Nu există decât un singur spirit, mereu același. Cum ar putea să existe vreo diferență între spiritul lui Dumnezeu și Dumnezeu însuși, atunci când El acționează pe acest pământ într-unul și același spirit și se manifestă sub soare sub toate formele? El este totuși mereu unul și același spirit. Ar fi necesar oare să existe vreo diferență între spiritul lui Dumnezeu și Dumnezeu însuși, de vreme ce nu există decât un singur spirit în Dumnezeu? Deși acest unul și același spirit acționează pe pământ și se manifestă sub cele mai diverse forme, el este totuși întotdeauna unul și același spirit!

16. La fel stau lucrurile și cu Cuvântul Meu. Textele pot prezenta diferențe, dar ele sunt totuși inspirate de același spirit.

17. Luați, de exemplu, religiile popoarelor străine, turcii, perșii, hindușii, chinezii, japonezii. Ce diferență există față de religia cerească pe care Eu le-am dat-o copiilor lui Israel și, totuși, același spirit al lui Dumnezeu este ascuns în fiecare dintre aceste religii!

18. Pentru cel care studiază problema din punct de vedere științific, este ușor de înțeles că sub scoarța groasă și adeseori deteriorată a arborelui, pe care marea majoritate a oamenilor o iau drept copacul însuși, se ascund tot felul de viermi și insecte, care se hrănesc cu scoarța. Dar scoarța trăiește din arbore și nu arborele din scoarță. Scoarța are deci în ea viața arborelui. Este așadar de înțeles că atâția viermi și insecte își găsesc aici hrana lor exterioară și perisabilă.

19. Războaiele, persecuțiile, ravagiile de tot felul, rămân pe scoarța slabă și șubredă, în timp ce trunchiul arborelui rămâne sănătos și proaspăt. Copacul viu nu se preocupă de ceea ce se petrece în scoarța sa, căci aceasta este aruncată atunci când se taie copacul.

20. Acest comentariu vă poate fi util pentru a înțelege ceea ce va urma. Îndoiala fiind înlăturată, putem deci să revenim la subiectul nostru.

Capitolul 135

Matei vameșul. Ioan le precizează discipolilor cum să se poarte. Disputa dintre Iuda și Toma. Despre bani și despre regatul banilor.

1. După ce i-am ales pe cei doisprezece discipoli ca apostoli și succesori și le-am dat anumite puteri transmisibile prin punerea mâinilor, spunându-le ce aveau de făcut, ei Mi-au cerut din nou să le precizez ce ar trebui să spună și să predice, cum ar trebui să se comporte și care va fi soarta lor! Ei se temeau de farisei și de leviți. 2. Doar vameșul Matei, mai curajos, a spus: “Mie nu-mi pot face nimic, căci eu sunt grec. Știu să vorbesc bine și am brațe puternice; de altfel, am și un certificat de cetățean roman, de care nici un evreu nu se poate lega. O să le vin de hac acestor evrei! Spiritul atotputernic al Domnului și învățătorului nostru mă vor proteja de capcane și de asasinat, aceasta este cea mai bună armă împotriva dușmanilor celor mai vicleni. Nu-mi este frică de infern. Majoritatea dintre voi sunteți galileenii sau anti-templieri, mai mult greci decât evrei și prieteni ai romanilor, atunci de ce vă temeți? De altfel, ar trebui să fim plini de curaj când este vorba despre un lucru atât de sfânt și de grandios. Lăsați pământul cu greutatea și ruinele sale; omul trebuie să disprețuiască moartea și să rămână deasupra, să nu se aplece ca trestia în mlaștină. Eu sunt pregătit să apăr preceptele aspre ale acestei mari și sfinte opere și sunt convins că vom ști de la sine ce vom avea de spus și de făcut!”

3. Aceste cuvinte energice ale lui Matei vameșul i-au umplut pe toți de curaj; astfel impulsionați, ei se simțeau ca și când le-ar fi crescut aripi.

4. Eu am mers în mijlocul lor și le-am spus: “Iată-ne toți împreună, nu vă voi ascunde nimic din ceea ce ar trebui să știți.

5. În prima voastră misiune, nu veți experimenta tot ceea ce vă voi spune; restul îl veți cunoaște doar atunci când Eu Mă voi înălța de pe acest pământ în cerurile Mele, unde voi pregăti pentru voi locuințe în casa Tatălui Meu! De aceea, voi trebuie să faceți distincție între ceea ce este pentru acum și ceea ce este pentru mai târziu.

6. Toți cei care vor merge pe urmele voastre în Numele Meu se vor convinge mai mult sau mai puțin de ceea ce vă voi spune. Tu, Matei, scrie ceea ce voi spune, așa cum ai făcut pe Muntele Garizim, pentru ca lumea să nu uite teribila mărturie adusă împotriva ei”.

7. Matei s-a pregătit să scrie și Eu le-am spus celor doisprezece apostoli:

8. “Înainte de toate, nu luați drumul păgânilor, ceea ce vrea să spună:

9. Nu înaintați - la fel ca păgânii - cu violență și evitați popoarele desfrânate. Nu trebuie să anunțați Evanghelia împărăției lui Dumnezeu câinilor și porcilor. Un porc nu este decât un porc, iar câinele se întoarce cu lăcomie la ceea ce a vomitat. Aceasta am vrut să spun așadar atunci când v-am indicat să nu urmați drumurile păgânilor.

10. Nu intrați în orașele samaritenilor! De ce? Sub ochii voștri, Eu le-am dat deja un apostol, ei nu mai au nevoie de voi. Pe de altă parte, evreii nu vă vor accepta dacă vor afla că aveți de-a face cu dușmanii lor cei mai răi. Mergeți mai degrabă cu curaj să găsiți mieii pierduți din casa lui Israel.

11. Când veți merge la ei, predicați-le, spuneți-le și arătați-le pe înțelesul lor cum s-a apropiat din nou de ei împărăția, lui Dumnezeu. Dacă vă ascultă și primesc predicile voastre, vindecați-le copiii, purificați-i pe leproși, înviați morții; dacă este necesar, atunci când Spiritul vă va arăta, înviați-i chiar și în trup fizic, dar nu uitați că cea mai importantă este trezirea spirituală.

12. Alungați demonii și împiedicați-i să revină, dar să nu acceptați niciodată să fiți plătiți pentru asta! Căci Eu v-am dat toate aceste puteri gratis, dați deci la rândul vostru în Numele Meu!” Am făcut această remarcă special pentru Iuda, care începuse deja să calculeze în secret cam ce venit ar fi putut să îi aducă aceasta. El sconta să ceară o mie de livre pentru învierea morților, sumă pe care oamenii bogați ar fi fost dispuși să o plătească, gândea el. Am făcut deci această remarcă după ce i-am cercetat inima sa vicleană. El s-a simțit extrem de dezamăgit, lucru ușor vizibil pe fața sa chinuită, pe care Toma, aflat lângă el, a observat-o de îndată; el nu s-a putut abține să nu facă atunci următoarea observație: “Ai figura unui cămătar căruia un judecător i-a anulat dintr-o dată factura”.

13. Iuda i-a răspuns: “Nu-ți bate capul cu mine! Trebuie oare să-ți dau ție socoteală pentru ceea ce fac? Și eu am fost chemat și ales la fel ca tine, de ce nu încetezi să mă jignești?”

14. Toma i-a spus: “Nu te jignesc, dar pot totuși să-mi permit să-ți pun câte o întrebare din când în când. De pildă, mă întreb de ce nu s-a contractat fața ta atunci când Domnul nea dat puterile Sale și ne-a arătat ce avem de făcut? Dar când Domnul a spus că nu trebuie să luăm bani, fața ta s-a acrit precum oțetul! Ai primit vreo lovitură de te strâmbi așa? Vorbește, dacă ai curaj!”

15. Iuda Mi-a spus atunci: “Doamne, oprește-l, el nu încetează să facă tot felul de observații, care sfârșesc prin a mă jigni”.

16. Eu i-am spus: “Prietene, cel care se simte acuzat pe nedrept râde în inima lui, căci se simte nevinovat. Dar cine poate să râdă în inima lui dacă este acuzat pe bună dreptate? Oh, nu! Nimeni nu devine prietenul celui care îl surprinde greșind. Nu te mai preocupa de asta! Altfel, îți mărturisești singur greșeala!”

17. La aceste cuvinte, pentru a nu se trăda, Iuda a luat un aer cât se poate de amabil. Dar Toma i-a spus: Oh, vulpe bătrână, eu te cunosc, nu poți să mă păcălești!”

18. Simon din Cana a întrebat atunci: “Doamne, ce trebuie să facem dacă cineva ne oferă monezi de argint sau de bronz? Trebuie să-l refuzăm? Sunt totuși mulți săraci pe care i-am putea ajuta cu acești bani!” Iar Iuda a adăugat pe loc: “Da, da, aceasta este și părerea mea, Simon din Cana are dreptate. Dacă cineva este dispus să ne dea aur, argint sau bronz, trebuie să primim!”

19. Eu le-am răspuns: “Nu, fraților, vă spun, nu trebuie să aveți nici aur, nici argint, nici bronz la cingătorile voastre, căci un muncitor destoinic își merită leafa chiar și fără acestea! Cel care nu vrea să muncească, deși are putere, nu trebuie să mănânce, căci stă scris: 'Îți vei câștiga pâinea cu sudoarea frunții'”. Dar nu este scris nicăieri că cel căruia îi este frică de muncă trebuie să plătească cu aur, argint și bronz. Bolnavii, bătrânii, infirmii, trebuie luați în grijă - după lege - și ajutați de comunitate.

20. Dar va veni timpul când aurul, argintul și bronzul vor conduce oamenii și le vor da valoare în ochii lumii. Aceea va fi o epocă urâtă, care va acoperi lumina credinței; atunci iubirea de aproape va dispărea aproape complet iar inimile oamenilor vor deveni dure și reci ca bronzul.

21. Nu vă luați deci nici bagaje, nici haine de schimb, nici toiag, căci vă spun, un adevărat lucrător își merită leafa fără toate acestea!”

Capitolul 136

Cum se poate călători fără bani! (Matei 10, 11-16)

(11) În orice cetate sau sat veți intra, să cercetați cine este acolo vrednic și să rămâneți la el până veți pleca.

(12) La intrarea voastră în casă, urați-i de bine;

(13) și dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi.

(14) Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieșiți din casa sau din cetatea aceea și să scuturați praful de pe picioarele voastre.

(15) Adevărat vă spun că, în ziua judecării, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei și Gomorei, decât pentru cetatea aceea.

(16) Iată. Eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii.

1. Iuda a întrebat: “Doamne, totul ar fi bine dacă oamenii de la țară vor avea grijă de noi, dar să mergi fără bani prin orașe și târguri, unde prietenia nu mai există de mult, asta mi se pare exagerat! Cum putem să ne descurcăm fără bani?”

2. Eu i-am răspuns: “Când veți ajunge într-un oraș sau într-un târg, căutați să-l descoperiți pe acela care este demn să vă primească și care are cu adevărat nevoie de voi; după ce l-ați găsit, rămâneți la el până când veți pleca mai departe.

3. Se înțelege de la sine că îi veți binecuvânta locuința înainte de a intra, căci iubirea adevărată acționează cu înțelepciune într-o casă străină. Pacea va coborî în casa ai cărei locuitori sunt demni să vă primească, iar dacă acea locuință nu este demnă, pacea va rămâne cu voi.

4. Dacă mesajul vostru nu este primit, nici ascultat atunci părăsiți acea casă și apoi orașul și scuturați-vă praful de pe picioare, ca mărturie a ceea ce i se va petrece într-o zi, căci, adevăr vă spun, la judecata de apoi Sodoma și Gomora vor fi mult mai puțin sever pedepsite decât un asemenea oraș.

5. Iată, Eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor fioroși, fiți deci înțelepți ca șerpii, dar fără nici o răutate, la fel ca porumbeii, care sunt imaginea duioșiei și a blândeții”.

6. Iuda a spus: “Doamne, în aceste condiții, se pare că facem o afacere proastă; la ce mai folosește judecata de apoi în lumea spirituală, în care aproape nimeni nu mai crede, dacă puterea divină pe care ne-ai dat-o nu ne permite să judecăm oamenii, care sunt ca niște lupi? Mai bine să rămânem acasă! Dacă vom merge să depunem mărturie despre împărăția lui Dumnezeu în fața acestor lupi care infestază orașele, ei ne vor înhața, ne vor lega și ne vor târî la tribunal, unde vom fi condamnați; ne vor biciui în fața evreilor de la sinagogă și ne vor alunga din orașe. Eu mă amuz deja de aceste cadouri... La ce folosește toată inteligența, sinceritatea și adevărul, acolo unde nu întâlnești

decât forța cea mai abuzivă și cea mai oarbă?

7. Dacă adevărul și dreptatea există în această lume care nu mai are nici cel mai mic sens, legea romană vorbește pentru noi: lumea poate dispărea, dar justiția supraviețuiește. Ar trebui ca virtutea să fie recompensată, iar minciuna, invidia, gelozia, falsitatea și nedreptatea să fie aspru pedepsite. Dacă vrem să ne ocupăm de această umanitate care se afundă în rău, ar trebui să apărem precum îngerii la Sodoma și Gomora. Ar trebui ca darul grației Tale să fie făcut celui care ne va asculta și ne va primi în Numele Tău, dar ciurma să se abată asupra celui care nu ne va asculta și nu ne va primi! Ar trebui ca focul din ceruri să cadă peste cei care ne vor persecuta și ne vor târî în justiție. Tratează-i așa cum ai făcut cu sodomiții.

8. Doamne, dacă ne-ai permite să acționăm în acest fel, noi am putea cu adevărat să scoatem beneficii din mesajul Tău prezent și am avea rezultate bune, altfel osteneala noastră de a trezi această umanitate rătăcită și pierdută va fi într-un total zadarnic. Vom sfârși prin a fi lapidați, iar dușmanii noștri vor păși peste cadavrele noastre, îmbătați de victoria lor; este tot ceea ce vom căpăta de pe urma bunătații, înțelegerii și blândeții noastre. Pe scurt, pentru a te înțelege cu Satana, trebuie sau să devii stăpânul lui absolut, sau să-l slujești ca sclav. Nu există o altă soluție”.

Capitolul 137

Răspunsul lui Iisus către Iuda. Sufletul lui Iuda provine din lumile inferioare. Viața terestră conduce la moartea spiritului. Despre comportamentul oamenilor și despre suferința misionarilor. (Matei 10, 17-20)

(17) Păziți-vă de anumiți oameni; căci vă vor da în judecata soboarelor și vă vor bate în sinagogle lor.

(18) Din pricina Mea, veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea neamurilor.

(19) Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune, căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela;

(20) fiindcă nu voi veți vorbi atunci, ci Duhul cel Sfânt al Tatălui vostru va vorbi prin voi.

1. Eu am spus: “Omule, tu ești un om de pe acest pământ și vorbești ca un om de pe acest pământ. Cel care vine de Sus vorbește altfel, căci atunci El vede și știe de ce au oamenii nevoie în fiecare epocă, pentru ca sufletul lor să se elibereze de mânia teribilă a lui Dumnezeu și să ajungă la adevărata for libertate, în eternitate.

2. Viața pe acest pământ nu oferă nici viață și nici libertate, ci doar moartea. A muri față de acest pământ înseamnă a te naște în spirit către viața eternă și către adevărata libertate.

3. Dacă ar fi să vorbim din punct de vedere uman, îți pot spune că s-a făcut totul pentru această umanitate, dar spune-Mi, după părerea ta, unde sunt fructele de aur?

4. Ce s-a petrecut din timpul lui Noe și până acum? Au devenit oamenii mai buni (după potop)? Ce s-a petrecut după Sodoma și Gomora?

5. Toți păgânii, de la mauri la suniții din Extremul Orient, sunt descendenți ai lui Lot, la fel ca și sciiții, acest popor bestial din Orientul Mijlociu; cum îți se par acum aceștia, cu toată lecția dată tatălui lor Lot?

6. Mergi în Egipt, vezi dacă acest popor a devenit mai bun de la Cele Șapte Suferințe și după tot ceea ce au făcut Moise și profeții!

7. Dumnezeu i-a lăsat pe evrei să sufere timp de patruzeci de ani sub jugul Babilonului, când au fost tratați ca animalele de povară, hrăniți cu mâncarea câinilor și a porcilor, în timp ce fetele lor cele mai frumoase au fost luate ostatece, torturate zi și noapte, violate, la fel ca și băieții tineri, pe care

orgolioșii babilonieni i-au castrat mai întâi. Mergi și întreabă-i pe evreii care sunt astăzi atât de mândri și de orgolioși dacă această lecție i-a făcut mai bunii

8. Arată-mi epoca, anul, luna, săptămâna, ziua în care Dumnezeu nu a pedepsit în particular sau în ansamblu umanitatea înrăită; în întreaga Iudee, nici o casă nu a fost cruțată. Spune-Mi dacă ție ți se pare că după aceea umanitatea a devenit mai bună!

9. Vii prea târziu cu sfaturile tale, toate acestea au fost deja făcute și nu au avut influența necesară asupra minții omului. S-ar părea că, pentru condiția umană, nimic nu mai poate să aibă efect, dacă cerul nu îngăduie.

10. Dacă aș fi vrut să anunț pe acest pământ Evanghelia împărăției lui Dumnezeu cu fulgere și tunete, nu aș fi avut nevoie de voi, sunt suficient de mulți îngeri atotputernici în ceruri pentru a răspândi împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ și care, pe deasupra, o înțeleg mult mai bine decât voi.

11. Dar a sosit ceasul care i-a fost indicat lui Ilie atunci când se afla în grota de pe munte; fără furtună și fără foc, pe calea blândeții, Dumnezeu va veni aici. A sosit ceasul blândeții suflului lui Dumnezeu în grota acestei lumi. Trebuie să acționăm deci fără furtună și fără foc, cu iubire, blândețe, răbdare și inteligență, după porunca divină. Eu știu bine că mergeți ca mieii printre lupi, dar dacă sunteți inteligenți, veți obține multe.

12. Feriți-vă de anumiți lupi, cu care nu trebuie să aveți nimic de-a face, căci ei vor răspunde chemării voastre, dar vă vor târî apoi în fața tribunalelor și vă vor lapida în sinagogile lor, dacă vă veți dovedi proști! Lupul nu atacă oaia în stână, în ciuda ferocității lui. Dar depinde numai de ea: dacă curiozitatea o va face să iasă din stână pentru a-și privi dușmanul mai de aproape lupul o va devora!

13. Când Mă voi înălța la Ceruri pentru a vă pregăti locuințe eterne în casa Tatălui Meu, veți fi aduși în fața prinților și a regilor, pentru a depune mărturie în Numele Meu în fața lor și în fața păgânilor, pentru ca astfel să se îplinească pentru totdeauna profeta lui Isaiia, profetul Meu și pentru a se instaura împărăția Mea pe pământ și peste prinții cei stupizi (Isaiia 32, 6-20):

14. 'Nebunii răspândesc nebunia și inima lor se gândește la rău pentru a comite o nelegiuire, punând pe seama lui Dumnezeu cuvinte aberante, lăsând gol stomacul celor înfometate și lipsindu-l de băutura pe cel căruia îi este sete. Vicleniile celui ipocrit sunt răutăcioase; el inventează infamii pentru a-i pierde pe cei umili prin cuvinte mincinoase, chiar și atunci când cei săraci își merită drepturile. Dar prinții cei buni au gânduri frumoase și susțin ceea ce este drept.

15. Femei orgolioase, care vă vindeți trupul pe bani, ridicăți-vă și ascultați cuvintele Mele; fete prea încrezătoare în voi înșivă, aplecați urechea la glasul Meu. Peste un an și câteva zile, vă veți cutremura, îngrozite, însușirea de profituri necinstite va dispărea, recolta nu se va mai strânge! Tremurați, orgolioaselor, înfiorați-vă, încrezutelor, este timpul să fiți demascate, este timpul ca puterea voastră să dispară.

16. Plângeți câmpurile vesele și viile fertile, căci spinii și măcăcinii vor crește pe pământul poporului Meu, pe casele de plăceri și pe orașul cel vesel. Palatele vor fi părăsite și orașul arzând va fi abandonat, zidurile și turnurile de pază vor deveni pentru totdeauna vizuine pentru animalele sălbatice, pășuni pentru turme, până când se va revărsa asupra noastră Spiritul din înaltul cerului.

17. Atunci deșertul va deveni o livadă și livada va fi ca o pădure. Dreptatea va domni în deșert și pe câmpuri, pacea va fi rodul dreptății, iar liniștea interioară și tihna vor fi opera dreptății.

18. Atunci, poporul Meu va trăi în pace, în locuințe sigure și liniștite. Dar grindina se va abate asupra pădurii și orașul de jos va fi distrus.

19. Fericiți veți fi voi, căci veți semăna de-a lungul pâraielor, lăsând boul și măgarul să meargă liberi!

20. Când răii acestei lumi vă vor duce în fața regilor cei proști despre care vorbește Isaiia și vi se vor pune întrebări, nu vă preocupați de ceea ce va trebui să răspundeți, căci nu voi veți vorbi, ci Spiritul Meu, care este Spiritul Tatălui, va vorbi prin voi!

21. Dar aceasta se va petrece după înălțarea Mea. Acum nu va fi atât de dificil.

22. Așa cum a spus profetul, la fel vă spun și Eu vouă, celor care trebuie să secerăți pe

malurile acestui lac, pe acest pământ pe care trebuie să mergeți cu măgarii și cu boii voștri, adică cu energia voastră, pentru binele și adevărul pentru care Eu v-am ales și v-am chemat. Acum voi nu veți avea de-a face cu prinți proști sau cu femei orgolioase, ci cu săraci, bolnavi, posedați, paralizați, surzi și muți - în sensul fizic și spiritual; mergeți la ei, predicați-le Evanghelia împărăției lui Dumnezeu și vindecați-i pe toți cei care cred, fără să le ascundeți Numele Meu”.

Capitolul 138

Nu fiți îngrijorați dacă Satana se apără. Veșnicile reflecții ale lui Iuda. (Matei 10, 21-33)

(21) *Fratele va da la moarte pe fratele său și tatăl pe copilul lui; copiii se vor ridica împotriva părinților lor, și-i vor omori.*

(22) *Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit*

(23) *Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului.*

(24) *Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său nici robul mai presus de domnul său.*

(25) *Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui și robului să fie ca domnul lui. Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Belzebut, cu atât mai mult vor numi așa pe cei din casa lui !*

(26) *Așa că să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns pe care să nu-l descopăr și nimic tănuit pe care să nu-l cunosc.*

(27) *Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor.*

(28) *Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.*

(29) *Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, nici una dintre ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru.*

(30) *Cât despre voi, până și firele de păr de pe cap, toate vă sunt numărate.*

(31) *Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât o mulțime de vrăbii.*

(32) *De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri;*

(33) *dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.*

1. Simon din Cana a spus: “Mai am o întrebare importantă să-Ți pun, dacă Tu vei dori să ne răspunzi, pentru pacea sufletelor noastre, înainte de a pleca. Te rog să-mi răspunzi”.

2. Eu i-am spus: “Eu citesc această întrebare în inima ta mai bine decât știi tu să o formulezi. Dar asta nu trebuie să te împiedice să o pui, pentru frații tăi! Este o întrebare foarte semnificativă, demnă de un evreu integru. Spune deci ceea ce îți apasă inima!”

3. Simon din Cana a spus: “Dacă aceasta este voința Ta, ca eu să vorbesc, iată întrebarea:

4. Vom merge așadar spre cei care au nevoie de noi, vom predica așa cum ne-ai învățat Tu pe munte, acea predică pur divină, de o justețe incomparabilă și de o bunătate cerească, dar care este total opusă legii lui Moise.

5. Eu cunosc toate orașele din Galileea și, la fel de bine și pe locuitorii lor; mulți dintre ei au renunțat la învățătura lui Moise și a profeților, preferându-l pe Pitagora. Dar mai sunt încă multe familii care trăiesc și mor, ca să spun așa, pentru Moise și, mai mult decât atât, pentru Templu, în general părinții, mai mult decât copiii, cu toate că uneori este și invers! Dar ce se va petrece dacă fiii acestor evrei fanatici vor accepta învățătura Ta care pune la îndoială doctrina Templului?

6. După legea lui Moise, părinții își vor blestema copiii neascultători, așa cum o mai fac

uneori.

7. Ce va trebui să facem noi dacă acest lucru se va petrece sub ochii noștri? Este ușor de prevăzut că asemenea părinți ne vor persecuta și ne vor blestema!

8. În cazul contrar ar fi mai ușor, căci din punct de vedere juridic, copiii nu sunt stăpânii părinților lor. În plus, vom stârni ura, discordia, mânia și răzbunarea; mii de persoane ne vor urî și ne vor blestema. Cine va repara acest rău și ne va elibera de asemenea blesteme?”

9. Eu i-am răspuns: “Nu fiți îngrijorați. De pe cer nu vine doar soarele primăverii să dea cu razele lui viață naturii, ci și furtunile, grindina, fulgerule și tunetele.

10. Toată lumea binecuvântează soarele, dar nimeni nu laudă grindina, furtuna, fulgerul sau tunetul. Iarna vine întotdeauna prea devreme și totuși, pentru toată lumea iarna este mai sfântă decât primăvara! Furtuna, grindina, fulgerul și tunetul sunt la fel de necesare ca și razele blânde ale soarelui la asfințit!

11. Vă spun, va veni ziua - și ea trebuie să vină - când, din cauza Numelui Meu, fratele va fi răspunzător de moartea fratelui său, tatăl de cea a copilului său; copiii se vor ridica împotriva părinților lor și îi vor condamna la moarte. Chiar și voi veți fi urâți de întreaga lume din pricina Numelui Meu!

12. Dar cine va răbda până la capăt, fără să se lase oprit de toate acestea, va fi mântuit. Căci Satana nu dă drumul la pradă pe degeaba! M-ați înțeles?”

13. Iuda a spus: “Din ce în ce mai bine. Dacă această misiune trebuie să atragă asupra noastră ura tuturor, fie ca Dumnezeu să ne ajute într-o asemenea acțiune! Ce bucurie să pleci la război! Cei care ne vor urî, se vor purta cu noi la fel cum tratează vara zăpada. Doamne, dacă vorbești serios, permite-mi să-ți spun cu toată modestia, dar și potrivit întregii mele experiențe: rămâi împreună cu noi liniștit acasă, căci această sămânță nu va încolți! Ascultă, ce vom face noi într-un oraș în care vom reuși să ne facem urâți de moarte din cauza predicilor noastre? Chiar trebuie să o facem? Și dacă o vom face, ce va deveni învățătura Ta? Ah! Gândește-te la ceea ce ceri de la oameni, pentru iubirea cerurilor. Tu nu vezi că este imposibil și că îți devii Ție însuși cel mai rău dușman? De ce să te faci urât de lume, predicând o învățatură care seamănă discordia, ura și răzbunarea? Și ce este de făcut în acest caz?”

14. Eu am spus: Tu vorbești mereu după puterea ta de înțelegere, dar noi vorbim după înțelegerea noastră. Tu înțelegi mereu lucrurile din punct de vedere grosier și uman, atunci când este vorba despre ceva ceresc.

15. Dar dacă ție și celor care te însoțesc vă este prea frică de oameni, fugiți din orașul care vă persecută și mergeți în altul. Adevăr vă spun că, înainte ca voi să fi isprăvit de străbătut toate orașele lui Israel, Eu voi reveni ca Fiu al omului, pentru judecarea tuturor nelegiuitorilor, a căror inimă va fi aprinsă de un foc distrugător și al căror piept va fi ros de un vierme rău. Acest foc nu se va stinge niciodată și acest vierme nu va muri niciodată. Dar voi veți fi cei dreți, căci nefericiții vor fi toți cei care v-au persecutat sau au ridicat mâna împotriva voastră!”

16. Iuda a spus din nou: Tu vei reveni când noi vom fi cu toții morți. Dar dacă Tu ne dai puterea de a alunga spiritele rele și de a vindeca toți bolnavii, de ce nu ne dai și puterea asupra celor răi, care sunt uneori mai teribili decât spiritele rele care pot intra în corpul oamenilor? Dă-ne puterea de a face să iasă focul pământului sub picioarele celor care ne persecută și, în scurt timp, vom cuceri lumea întreagă pentru Tine!”

17. Eu: “Vrei tu să fii mai mult decât Stăpânul și Domnul tău? Adevăr vă spun, vouă, tuturor: ucenicul nu este mai presus de învățătorul său și nici servitorul nu este mai presus de stăpânul său! Ucenicul trebuie să se mulțumească să fie la fel ca învățătorul său și servitorul să fie la fel ca stăpânul său!

18. Dacă învățătorul și stăpânul vostru nu folosește violența pentru a-i obliga pe oameni să-i urmeze învățătura, de ce și-ar permite acest lucru ucenicii și servitorii? Oamenii acestei lumi M-au numit Belzebut, pe Mine, care sunt Domnul și Stăpânul Eternității; cu atât mai mult, vă vor numi astfel pe voi.

19. Nu trebuie să vă fie frică de ei, vouă - care îi cunoașteți! Credeți oare că Eu nu voi ști ce se va petrece cu voi? Vă spun, nu există nimic ascuns pe care să nu-l descopăr și nimic tănuț pe care să nu-l cunosc!

20. Întrucât ceea ce veți fi întrebați și ceea ce vi se va petrece nu-Mi poate fi ascuns, puteți conta în fiecare clipă pe ajutorul Meu; leoaica nu-și abandonează puii, în momentul pericolului, ea este gata să-și dea viața pentru a-i salva. Eu voi ști deci cum să vă protejiez cu prețul vieții Mele.

21. De aceea, să nu vă fie teamă de oamenii acestei lumi; ceea ce Eu v-am învățat noaptea, voi să dezvăluți la lumina zilei; și ceea ce am spus la ureche unuia sau altuia, să strigați în gura mare de pe acoperișurile caselor și să nu vă fie teamă în nici un caz de cei care pot ucide trupul omului, ca animalele sălbatice, dar care nu pot ucide sufletul, singurul care este viu și căruia ei nu-i pot face absolut nimic.

22. Dar dacă deja vă este teamă, să vă fie teamă mai degrabă de Cel care este Stăpânul sufletelor voastre, Cel care poate să condamne la infern pe cine vrea El și oricând vrea El. Și voi îl cunoașteți, pentru că El vă vorbește.

23. Priviți acest hambar din fața voastră, ce fericite sunt vrăbiile; acum zboară pe acoperiș, acum se lasă să cadă! La piață, o pereche de vrăbii se vinde pentru un bănuț! Și totuși, nici măcar una singură nu cade pe pământ, dacă aceasta nu este voia Tatălui Meu.

24. Cât despre voi, până și firele voastre de păr de pe cap, toate vă sunt numărate; nici măcar un singur fir de păr de pe capul vostru nu va cădea fără voia Tatălui vostru. Dacă Tatăl are grijă de lucruri aparent atât de mărunte, cum v-ar putea El abandona pe voi – care răspândiți Cuvântul și grația Lui?

25. Frica voastră este neîntemeiată; nu aveți de ce să vă temeți, voi sunteți mai de preț decât o mulțime de vrăbii!

26. Mergeți așadar fără teamă să depuneți mărturie pentru Mine în fața oamenilor. Adevăr, adevăr vă spun, pe cel care Mă va recunoaște în fața oamenilor și Eu îl voi recunoaște în fața Tatălui Meu care este în ceruri. Dar cel care, de frică, se va lepăda de Mine în fața oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el în fața Tatălui Meu care este în ceruri”.

27. Iuda a reluat: Toate acestea sunt spuse cu înțelepciune și este cu siguranță adevărat, dar la ce bun? Învățătura Ta este minunată, pură și adevărată, nu mai este nimic de adăugat și faptele Tale ne demonstrează cu prisosință, nouă - celor care suntem adunați aici, Cine este Cel care le realizează! Dar, luând în considerare ceea ce ne-a fost recomandat, înseamnă că va fi dificil nu numai ca învățătura și faptele Tale să fie înțelese și acceptate, dar ele vor atrage chiar persecuția și interdicția noastră și noi nu vom mai putea alege! Ce vom face atunci, cine ne va lua locul, cine va îndeplini sarcina noastră, dacă noi, care suntem chemați pe acest pământ să răspândim învățătura și faptele Tale, vom fi lapidați, arși sau trecuți prin ascuțișul sabiei, ori chiar răstigniți pe cruce sau aruncați în groapa leilor?”

Capitolul 139

Iubirea lui Dumnezeu este opusă iubirii lumii. Oamenii nu sunt deloc mai vii decât pietrele.

(Matei 10, 34-39)

(34) Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea ci sabia.

(35) Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său pe fiică de mama sa și pe noră de soacra sa.

(36) Și omul va avea drept vrăjmași chiar pe cei din casa lui.

(37) Cine iubește pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și

cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.

(38) Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine nu este vrednic de Mine.

(39) Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga.

1. Eu: Ți-am spus deja că tu vorbești numai potrivit rațiunii umane. A-i dăruii lumii pacea înseamnă a-i dăruii moartea, din care are deja prea mult.

2. Dacă vrei să ajuți un orb să vadă, ce vei face, îi vei scoate oare ochii? Va putea merge paralizic dacă tu îi vei tăia picioarele? Și va începe să vorbească mutul dacă îi vei smulge limba? Poate fi vindecată ciuma tot prin ciumă și poate fi stins incendiul cu ajutorul focului?

3. Iată unde au ajuns oamenii astăzi, ei sunt morți din punct de vedere spiritual; în afara naturii lor animale, ei nu mai au nici un pic de viață în ei. Sufletele lor sunt pur carnale și spiritul lor este mort, ca să spunem așa. El este la fel cu cel al spiritelor care locuiesc în pietre și care, prin duritatea care le este impusă, permit materiei să rămână solidă și să ia tot felul de forme, mai mult sau mai puțin dense, unele transparente, altele opace, de culori diverse, după caracteristicile spiritului care le animă.

4. Dacă dorești să eliberezi spiritele închise în materia pietrelor, ce vei face, vei folosi apă caldă? Bineînțeles că nu! Îți spun, cu un tratament atât de blând, piatra va rămâne ceea ce este. Este nevoie de un foc puternic pentru ca spiritele din piatră să se pună în stare de luptă; numai așa, ele vor reuși să distrugă legăturile materiei și să se elibereze. Și în cazul nostru este același lucru.

5. Forțele care permit spiritelor să se elibereze de pietre, așa cum sunt: focul, lupta îndârjită, presiunea, loviturile puternice, trezesc deopotrivă și spiritele din inimile oamenilor, devenite la fel de dure ca pietrele, pe care le eliberează, în special inimile celor bogați și mari, care sunt dure ca diamantul, astfel că nici un foc terestru nu le poate înmuia!

6. De aceea, fiți atenți la ceea ce vă spun. Abandonați iluzia ridicolă și stupidă că Eu am venit să aduc, prin intermediul vostru, pacea oamenilor de pe acest pământ; Eu am venit să aduc sabia.

7. Înțelegeți-Mă bine! Eu am venit pentru a-l ridica pe fiul flexibil împotriva durității prea adeseori inflexibilă a tatălui, pe fiica modestă împotriva mamei dominatoare, pe nora blândă și amabilă împotriva soacrei egoiste și geloase. Da, omul va avea dușmani chiar pe cei din propria lui casă!

8. Adevăr, adevăr vă spun, cel care își iubește tatăl sau mama mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cel care își iubește fiii și fiicele mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu își asumă, pentru a Mă urma, sarcina sa care îi apasă pe umeri, precum crucea romană, nu este vrednic de mine și nu-și va găsi locul în împărăția lui Dumnezeu!”

9. Adevăr vă spun, cel care caută viața acestei lumi, o găsește ușor, dar pierde viața veșnică și Eu nu îl voi trezi la viața veșnică în ziua Judecății de apoi, după ce-și va părăsi trupul, ci îl voi arunca în infern, pentru moartea veșnică.

10. Dar cel care nu caută viața acestei lumi, ci o alungă dintr-o iubire adevărată pentru Mine, va găsi viața veșnică. Căci Eu îl voi trezi în ziua morții trupului său, care va fi ziua judecății și ziua unei vieți noi în lumea spiritului și îl voi conduce în împărăția Mea eternă. Voi pune pe capul său coroana înțelepciunii eterne și a iubirii indestructibile; atunci, el va domni de-a pururi împreună cu Mine și cu toți îngerii cerului nesfârșit, atât peste lumea sensibilă (astrală) cât și peste lumea spirituală”.

Capitolul 140

Lumea sensibilă și lumea spirituală. Despre demnitatea copiilor lui Dumnezeu. Punerea în practică a Cuvântului lui Dumnezeu este unica dovadă a divinității Cuvântului. Secretul divin din interiorul omului, (Matei 10, 40)

(40) Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.

1. Simon din Cana a întrebat: “Doamne, nu ai putea să ne spui unde se află exact cerul în care locuiesc îngerii, care este mărimea sa și care este dimensiunea lumii sensibile despre care Tu vorbești?”

2. Eu i-am răspuns: “Prietene, tu ești orb dacă nu vezi și nu înțelegi! Dacă Eu spun că cerul este nesfârșit, cum poți să mai întrebi care este mărimea sa? Din punct de vedere spiritual, împărăția Tatălui Ceresc este pretutindeni și ea este eternă.

3. De exemplu, majoritatea stelelor, oriunde s-ar afla ele, sunt în realitate niște lumi de o dimensiune enormă, unele fiind de milioane și milioane de ori mai mari decât acest Pământ. Dar, în ansamblu, ele nu sunt nici mai mari nici mai întinse, în raport cu imensitatea creației nesfârșite a lumii sensibile, decât este o mică picătură de apă față de întreaga mare, pe care un bun navigator, chiar dacă ar trăi de două ori mai mult decât Matusalem, nu ar putea să-i atingă toate țărmurile. Dar lumea sensibilă, cea care există în prezent, din care tu nu poți vedea cu ochii decât o părțică infimizezimală, cu toate că pare infinită, are totuși niște limite, dincolo de care se află un spațiu etern și infinit, în raport cu care această lume sensibilă este precum o clipă în eternitate.

4. În sine, lumea spirituală este la fel de infinită ca și spațiul, care nu are niciodată sfârșit.

5. Cu toate că spațiul etern nu are niciodată sfârșit, fiind într-adevăr infinit în toate direcțiile, nici chiar în profunzimile cele mai îndepărtate ale acestui spațiu nu există măcar un singur punct în care să nu fie prezent spiritul înțelepciunii și al puterii lui Dumnezeu, așa cum El se află, spre exemplu, aici, în mijlocul vostru. Adevărații copii ai lui Dumnezeu care își vor manifesta iubirea lor adevărată față de Tatăl Preasfânt al eternității, precum și iubirea lor pură pentru aproapele lor, vor primi în Lumea de dincolo, în casa Tatălui, puterea de a umple din ce în ce mai mult spațiul infinit cu noi creații.

6. Voi sunteți însă prea ignorați la ora actuală pentru a înțelege aceste lucruri, așa că nu puteți pricepe ceea ce vă spun. Dar Eu vă repet: nici un ochi muritor, nici o ureche muritoare, nici un simț terestru nu poate să înțeleagă ce înseamnă să devii copilul lui Dumnezeu în împărăția din Lumea de dincolo!

7. Pentru adevărații copii ai lui Dumnezeu, pământurile, sorii și lunile nu sunt decât fire de praf.

8. Astfel, nu este suficient să ascultați Cuvântul Meu, ci trebuie și să-l puneți în practică.

9. Doar acționând conform Cuvântului Meu vă veți da seama dacă el vine din gura unui om sau din Cea a lui Dumnezeu.

10. Așa cum trebuie să puneți cu adevărat în practică Cuvântul Meu, dacă doriți să experimentați în inimile voastre Cine este Cel care v-a dat această învățătură și această poruncă a iubirii, la fel, trebuie să-i convingeți pe toți cei pe care îi veți anunța Cuvântul Meu să îl pună în practică, căci atât timp cât Cuvântul rămâne doar în minte, el nu are o valoare mai mare decât zbieretele unui măgar.

11. Cuvântul nu devine viu decât atunci când pătrunde în inimă și pune stăpânire pe voință, care este centrul de gravitație al iubirii, de unde îl impulsionează pe fiecare om să acționeze.

12. Doar astfel omul vechi poate deveni un om nou și Cuvântul Meu poate deveni cu adevărat un nou trup și un nou sânge.

13. Acest om nou din voi vă va revela că Cuvântul Meu este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, care are, astăzi și de-a pururi, aceeași forță și aceeași putere de acțiune din întreaga eternitate,

căci tot ceea ce vedeți, simțiți, atingeți, gustați și auziți voi, nu este în esență nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu.

14. Cel care, din întreaga eternitate, a poruncit lumilor, sorilor și lunilor să existe și le-a

așezat pe orbitele lor imense, vă va așeza și pe voi pe noua orbită a vieții eterne.

15. Dar Eu vă spun, cel care vă va primi pe voi, pe Mine Mă va primi și cel care Mă va primi pe Mine, îl va primi pe Cel care M-a trimis la voi. Trebuie să înțelegeți bine acest lucru”.

Capitolul 141

Misiunea apostolilor. Profeți adevărați și profeți mincinoși. Promisiunea făcută apostolilor. (Matei 10, 41-42)

(41) Cine primește un prooroc, în numele unui prooroc, va primi răsplata unui prooroc; și cine primește pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, va primi răsplata unui om neprihănit.

(42) Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.

1. Domnul Iisus: “Mai mult, Eu vă spun: Voi știți că au existat profeți în toate timpurile și vor mai exista și alții, până la sfârșitul vremurilor, la toate popoarele pământului, oricare ar fi credința lor! Chiar dacă legăturile dintre cer și pământ vor fi distruse într-o zi, profeții sunt singurii care pot menține o legătură tainică între cer și pământ, pe care nici o forță a întunericului nu o va putea învinge vreodată.

2. Au fost însă întotdeauna - și vor mai fi – profeți mincinoși printre cei adevărați. Dar aceasta nu aduce, ca să spunem așa, nici un prejudiciu cauzei adevăratului profet trimis din ceruri. Căci adevăratul profet îl demască rapid lumii pe mincinos, care nu poate scăpa de pedeapsa cerului.

3. Cel care primește un profet, în numele unui profet, care îl ascultă și îi păstrează cuvintele în inima sa, va primi răsplata unui profet în împărăția lui Dumnezeu; și cel care primește pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, sau care îl recunoaște drept un om neprihănit fără să aibă dovada că așa este, va primi răsplata unui om neprihănit.

4. Iar Eu vă spun tuturor: priviți-i pe acești micuți care Mă înconjoară cu dragostea lor; oricine le va da un pahar de apă, în numele unui discipol, adevăr vă spun, fapta sa nu va rămâne fără răsplată.

5. Acum știți tot ceea ce trebuie pentru misiunea pentru care v-am chemat, învățați-i pe oameni despre împărăția lui Dumnezeu, faceți ceea ce v-am poruncit și răsplata voastră nu va fi mică.

6. După ce veți împlini ceea ce v-am cerut, întoarceți-vă la Mine, ca să vă învăț tainele și mai profunde ale împărăției lui Dumnezeu, căci atunci veți primi grația de a putea înțelege asemenea mistere”.

7. Petru a spus: “Doamne, trebuie să mergem toți împreună în aceste orașe, sate și târguri, sau separat?”

8. Eu: “Asta depinde de voi! Totuși, ar fi mai bine să mergeți câte doi sau trei, pentru a putea servi drept, exemplu unii altora, căci spiritul Meu va acționa mai puternic în mijlocul vostru dacă veți fi adunați în Numele Meu, pentru a răspândi învățătura Mea și pentru a acționa.

9. Nu este necesar să rămâneți cu toții împreună. Ar fi atunci mai greu ca oamenii să vă primească în casele lor, unde nu veți avea destul loc și îngrijiri suficiente. Mergeți câte doi sau trei, împărțiți-vă orașele, târgurile și satele pe unde veți merge.

10. Veți putea în felul acesta să vizitați mai multe orașe și veți câștiga mai mult timp, ceea ce vă va permite să vă întoarceți la Mine mai repede, în grupuri mici, în șapte săptămâni veți termina! Acum plecați, fiecare clipă contează!”

11. Iuda Iscarioteanul a spus: “Doamne, soarele este la asfințit, într-o jumătate de oră va fi noapte, suntem departe de orice oraș, ne trebuie mai mult de două ore pentru a ajunge în cel mai apropiat oraș, nu ar fi mai bine să pornim la drum mâine dimineață?”

12. Eu i-am răspuns: “Nu, prietene, fiecare minut pierdut este o irosire. După apusul soarelui veți găsi un târg în spatele muntelui, spre răsărit, unde este nevoie de ajutorul vostru. Acolo veți fi bine primiți. Dar să nu rămâneți acolo mai mult de trei zile, la fel ca și în celelalte locuri. Până acolo să rămâneți împreună. Vă veți despărți apoi în acest sat”.

13. Cei doisprezece au pornit atunci la drum și locuitorii orașului aflat în ruină și reconstruit prin grația Mea, le-au arătat drumul care trebuia să-i conducă la acel târg.

Capitolul 142

Prima misiune a apostolilor

1. Atunci când cei doisprezece au sosit la porțile acestui târg, după două ore de mers, ei i-au găsit pe locuitorii acestuia îmbulzindu-se, urlând și plângând, deoarece perceptorii de impozite ai lui Irod, care năpădiseră regiunea, le jeluiseră casele, furaseră cei mai frumoși copii ai părinților insolubili, îi legaseră ca pe vite și îi înhămaseră ca pe boi la căruțe. La vederea acestei ticăloșii, discipolii Mi s-au adresat în inimile lor.

2. Ei au perceput atunci foarte clar în inima lor aceste cuvinte: “Se va petrece ceea ce veți dori voi!” Ei le-au spus atunci locuitorilor disperați: “Pacea să fie cu voi! Fie ca împărăția lui Dumnezeu, pe care noi o răspândim în numele Domnului, să vină la voi! Veniți cu noi și vă vom rezolva problemele pe care le aveți cu acești perceptori nedrepti și fără inimă, care sunt în târg”.

3. Locuitorii au spus: “Oh! Nimeni nu vă va asculta, căci cei care strâng aceste impozite nedrepte nu sunt ființe umane, ci adevărate fiare sălbatice, care se vor arunca asupra voastră!”

4. Petru a spus: “Dragi frați, primiți ceea ce vă aducem noi, Domnul va face restul; nu așteptați de la noi aur sau argint, dar ceea ce avem noi veți primi și voi. Să ne grăbim să intrăm în acest târg, pentru a nu-i mai lăsa pe copiii voștri să sufere”.

5. Când discipolii au intrat în târg împreună cu locuitorii acestuia, ei au găsit aici căruțe pline cu tot felul de lucruri, unele încărcate cu copii, altele cu vaci și oi. Perceptorii au dat semnalul de plecare, fără să le pese de strigătele și gemetele copiilor legați.

6. Petru s-a apropiat atunci de șeful acestor perceptori și i-a spus pe un ton grav: “Nefericitele, cu ce drept comiți tu această ticăloșie? Tu nu știi că mai sus de tine există un Dumnezeu atotputernic, care poate să te distrugă într-o singură clipă, pe tine și pe complicii tăi? Încetează cu aceste mârșăvii și înapoiază toate acestea, altfel mânia lui Dumnezeu se va abate chiar acum asupra ta!” Șeful perceptoilor i-a răspuns lui Petru: “Cine ești tu de îndrăznești să vorbești pe acest ton? Nu știi tu ce putere dețin eu de la Irod, care a obținut-o de la împăratul Romei, nu știi tu că eu am chiar dreptul să-i omor pe câmp, fără judecată, pe toți cei care îmi ațin drumul? Dă-te la o parte! Încă un cuvânt și tăișul sabiei mele te va tăia în două!”

7. Petru a spus: “Bine, chiar dacă tu pari a fi un fiu al lui Iacov, în realitate tu nu mai ești o ființă umană, ci un animal feroce și sălbatic. Judecata lui Dumnezeu te va pedepsi, pe tine și pe complicii tăi, căci eu, cel care îți spune acestea, sunt un trimis al lui Dumnezeu, la fel ca și cei care sunt împreună cu mine. Ceea ce ai vrut tu să-mi faci, lui Dumnezeu ai vrut să-i faci, căci în Numele Lui am vrut eu să te împiedic să înfăptuiești aceste ticăloșii. Fie ca judecata lui Dumnezeu să te pedepsească. Amin!”

8. După cuvintele lui Petru, rostite cu mânie, un foc a ieșit subit din pământ și l-a înhățat în flăcările sale pe șef, care a dispărut într-o singură clipă de sub ochii complicilor săi. Aceștia au căzut în genunchi la picioarele lui Petru, gata să facă orice dorea acesta, pentru a nu fi pedepsiți la fel de sever.

9. Petru le-a spus: “Înapoiți tot ce ați luat și plecați în pace. Dar să nu-i mai faceți niciodată asemenea servicii lui Irod, căci la prima încercare, veți păți ceea ce a pățit șeful vostru în fața voastră”.

10. La aceste cuvinte, perceptorii au dezlegat copiii, animalele, vacile și oile și tot ceea ce luaseră fără a avea nici un drept, căci acest târg își achitase impozitele cu un an în urmă, plătind romanilor contribuțiile care îi scuteau de orice alte taxe către Irod, așa cum procedaseră și alte localități, pentru a scăpa de atrocitățile lui Irod. Dar Irod făcea descinderi secrete, contestând certificatele de scutire de taxe; el le dădea puteri depline complicilor lui, asigurându-i că va răspunde pentru ei în fața împăratului.

11. Petru le-a explicat perceptoilor ce nedreptate le făcuseră fraților lor și acești perceptori au început ei înșiși să-l blesteme pe Irod și să se mire că l-au putut sluji orbește pe un asemenea tiran.

12. Petru i-a învățat despre împărăția lui Dumnezeu și toți acești perceptori, care erau în număr de o sută, s-au convertit și l-au urmat pe Petru. Acesta a fost un “pescuit” rodnic, căci perceptorii aveau să contribuie activ la răspândirea rapidă a învățaturii Mele.

13. Locuitorii acestui târg i-au găzduit timp de trei zile pe apostoli și chiar s-au botezat în Numele Meu! Căci apostolii îi botezau cu apă pe toți cei care cereau să fie botezați.

14. Eu nu le poruncisem acest lucru, dar ei știau că nu putea fi ceva împotriva voinței Mele.

15. Locuitorii le-au oferit tot ceea ce aveau mai bun, încercând să-i găzduiască cât mai bine posibil! Ei le-au oferit chiar și bani, căci discipolii le vindecaseră bolnavii. Discipolii au refuzat însă banii, la fel cum îi refuzaseră și pe cei oferiți de perceptori, care, foarte surprinși, le-au spus: “Mai mult decât miracolele, dezinteresul vostru absolut este dovada supremă că sunteți cu adevărat trimiși ai lui Dumnezeu, căci oamenii acestei lumi sunt plini de egoismul cel mai cumplit”.

16. Singurul care a făcut ochii mari atunci când i s-au adus bani a fost, bineînțeles, Iuda, dar Toma era alături de el și avidul discipol nu a îndrăznit de această dată să primească, ceea ce l-a nemulțumit profund.

17. După trei zile, discipolii s-au separat și au plecat doi câte doi, însoțiți de câte zece până la cincisprezece perceptori, care le-au adus mari servicii, căci erau plini de curaj și nu le era teamă de nimeni!

18. Astfel, cei doisprezece au făcut ceea ce le poruncisem și au obținut rezultate frumoase.

19. Dar ce am făcut Eu după ce i-am trimis pe cei doisprezece discipoli în misiune?

Capitolul 143

Ioan Botezătorul și Irod. Îndoiala lui Ioan Botezătorul. Întrebarea lui Ioan Botezătorul către Iisus. (Matei 11, 1-6)

(1) După ce a isprăvit de dat învățături la cei doisprezece ucenici ai Săi, Iisus a plecat de acolo, ca să învețe pe oameni și să propovăduiască în cetățile lor.

(2) Ioan a auzit din temniță despre lucrările lui Iisus,

(3) și a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: “Tu ești Acela care trebuia să vină sau trebuie să așteptăm pe altul?”

(4) Drept răspuns, Iisus le-a zis: “Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți:

(5) Orbii își recapătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.

(6) Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.”

1. Eu am rămas până la asfințitul soarelui în localitatea în care le dădusem instrucțiuni discipolilor. După ce i-am binecuvântat pe acești sărmani oameni și pe copiii lor, am plecat în grabă împreună cu toți cei care Mă însoțeau spre orașele de pe malurile Mării Galileei, de unde veneau ceilalți discipoli, care rămăseseră cu Mine și i-am învățat și le-am predicat aceeași învățătură, pe care cei doisprezece plecaseră să o transmită în Numele Meu. Am făcut de asemenea tot felul de vindecări.

2. În acea perioadă, Ioan Botezătorul fusese aruncat în închisoarea lui Irod, cu ajutorul

preoților din Ierusalim, care trecuseră de partea lui Irod, căci ei nu puteau să-l ierte pe Ioan că îi numise rasă de șerpi și de vipere. Dar nu au îndrăznit să-l oprească pe predicator în plin deșert, știind bine că poporul îl considera un mare profet; de aceea, ei s-au înțeleș cu Irod și, în schimbul unei mari sume de bani și a tot felul de concesiuni care îi dădeau lui Irod dreptul de a săvârși orice fel de acte de violență asupra poporului, ei i-au cerut acestuia să-l închidă pe Ioan Botezătorul, sub pretextul că acest nebun orbea poporul și sucea mințile oamenilor cu idei subversive, care îi înnebuneau.

3. Lui Irod puțin îi păsa ce predica Ioan Botezătorul. Pentru el, esențialul era să facă o afacere bună. Irod nu l-a supus pe Ioan la un regim de detenție foarte sever. El îi lăsa pe oameni să vină și să-l viziteze în închisoare, pentru o sumă modică. Cei care puteau să demonstreze că erau discipolii lui plăteau doar un bănuț pe săptămână, în timp ce alții trebuiau să plătească o livră de argint pentru o vizită de o zi.

4. Ioan avea chiar permisiunea lui Irod să predice într-o sală mare, din care se făcuse o închisoare pentru cei bogați, căci aceasta îi putea aduce mari venituri lui Irod!

5. Irod venea adeseori la Ioan, încurajându-l să fie chiar mai vehement decât fusese în deșertul din Betabara, fiind acum - în închisoare - la adăpost de preoți și de farisei. El spunea că este prietenul și protectorul lui Ioan.

6. Ioan știa bine în sufletul său cu cine avea de a face; dar profita de ocazie și continua să le predice în închisoare discipolilor săi, care puteau intra la el plătind. Preoții din Templu trebuiau să plătească o livră dacă doreau să-l vadă pe Ioan, iar dacă îl întrebau pe Irod de ce îi permitea lui Ioan să continue să predice, vulpoiul vicelan le răspundea: "Fac acest lucru pentru rațiuni de stat, pentru a-i cunoaște pe partizanii acestui om atât de periculos pentru stat!" Preoții îl laudau pe Irod, îi ofereau aur, argint și pietre prețioase, gândind în sinea lor: "Acest om are dreptate, trebuie să-l susținem din toate puterile noastre, cu siguranță că el este chemat să alunge toate aceste lepădături de profeți".

7. Irod, grec prin naștere, nu se gândea însă decât la bani, nimic altceva nu-l interesa, în afară de bani, doar concubinele lui mai însemnau ceva pentru el. Pentru a le face pe plac, el era capabil de cele mai mari cruzimi, la simpla lor dorință! În afară de asta, fără bani nu se putea obține nimic de la el, dar pentru bani, el era gata să facă orice!

8. Această descriere a lui Irod ne ajută să înțelegem de ce putea Ioan să-și primească discipolii în închisoare și cum se făcea că el era informat de discipolii săi și de alți oameni despre ceea ce făceau Eu în Galileea.

9. Așa se face că, aflând în închisoare ce predicam și cum acționam Eu, Ioan Mi-a trimis pe doi dintre cei mai buni discipoli ai săi, să Mă întrebe: Tu ești într-adevăr Cel care trebuia să vină, sau trebuie să mai așteptăm un altul?"

10. Unii se vor întreba cum a putut să-Mi pună o asemenea întrebare Ioan, care îmi adusesese cea mai mare și cea mai magnifică mărturie. Motivul este simplu!

11. Ioan credea și vedea bine - încă de când Mă cunoscuse - că Eu eram Mesia. El crezuse mereu că poporul evreu urma să fie eliberat o dată cu venirea Mea și că opresiunea celor mari și puternici din această lume urma să înceteze pentru totdeauna. Dar, fiind în închisoare și văzând că zilele trec și că venirea Mea nu diminuează cu nimic opresiunea, ci dimpotrivă, aceasta părea să se amplifice, Ioan începuse să aibă unele îndoieli în ceea ce privea autenticitatea Mea.

12. Căci el își spunea: "Dacă acest Iisus din Nazaret este într-adevăr Mesia, Fiul lui Dumnezeu cel viu, cum poate să mă lase să stau întemnițat și cum de nu mă eliberează din închisoare? Cum a putut El să îngăduie să fiu prins?"

13. Totuși, toți cei care veneau să-l vadă îi povesteau despre faptele Mele extraordinare. De aceea, el Mi-a trimis pe doi dintre cei mai buni discipoli ai lui să îmi pună întrebarea de mai sus.

14. Înțelegând bine motivul pentru care Ioan Mă întreba acest lucru, Eu le-am răspuns foarte pe scurt discipolilor săi: "Mergeți și spuneți-i lui Ioan ceea ce vedeți și auziți. Orbii își capătă vederea, paralizicii merg, ciumații sunt purificați, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește Evanghelia. Fericit va fi acela pe care învățătura Mea nu-l va revolta!" Cei doi discipoli n-au mai știut ce să spună.

Capitolul 144

Acțiunea și eșecul lui Ioan Botezătorul. Ioan este Luna și Iisus este Soarele, Ioan este mai mult decât un profet: el este Ilie. (Matei 11, 7-14)

(7) Pe când se duceau ei, Iisus a început să vorbească noroadelor despre Ioan:” Ce ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt?

(8) Dacă nu atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților.

(9) Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un prooroc? Da, vă spun și mai mult decât un prooroc;

(10) căci el este acela despre care s-a scris: “Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care va pregăti calea înaintea Ta.”

(11) Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei nu a fost nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el.

(12) Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția cerurilor se ia cu năvală și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea.

(13) Căci până la Ioan au proorocit toți proorocii și Legea.

(14) Și, dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină.

1. În cele din urmă, cel mai în vârstă M-a întrebat de ce trebuia să zacă Ioan în închisoare, deși nu păcătuse niciodată, nici în fața lui Dumnezeu și nici în fața oamenilor!

2. Eu i-am răspuns: “Dacă el ar vrea, ar putea să fie liber! Luna este foarte folositoare în timpul nopții, dar dacă vrea să-și dispute rangul cu soarele, cât și cum lumina ei în timpul zilei ar fi egală cu cea a soarelui, atunci se înșeală; atunci când se arată soarele, strălucirea lunii nu se mai vede pe Pământ, înțelegeți?”

3. Dacă Ioan M-a recunoscut cu adevărat atunci când Eu am venit la el pe malul Iordanului, cine i-a interzis să Mă urmeze? El a rămas în deșert, continuând să țină posturi severe, deși nu a păcătuit vreodată! De ce a făcut asta? El s-a predat singur lui Irod și acum își dă seama că nu va scăpa de vulpoi!

4. Spune-i că Eu nu am venit pentru a lua puterea mai-marilor acestei lumi, ci pentru a-i confirma pe tronurile lor! Dar cel care va dori să fie de partea Mea va avea de dus o luptă grea”.

5. Cei doi discipoli nu au știut ce să răspundă la cuvintele Mele; ei M-au salutat și s-au întors la Ierusalim, pentru a-i povesti toate acestea lui Ioan.

6. Ioan s-a bătut atunci pe piept, spunând: “Da, da, El este. Are dreptate, trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez și să mor pentru această lume”.

7. La Seba, un sat de pescari situat pe țărmul Mării Galileei, oamenii erau uimiți când se vorbea despre Ioan Botezătorul și spuneau: “Cum a fost posibil ca el să comită acest păcat? Căci a fost un păcat capital să nu Te urmeze, după ce Te-a recunoscut. Trebuie să facă penitență. Doamne, avem noi dreptul să judecăm astfel?”

8. Eu le-am răspuns: “Atunci când luna strălucește în timpul nopții, voi ieșiți să o admirați, dar atunci când soarele se ridică, în timp ce Luna începe să pălească pe cer, toți își întorc privirile de la lună pentru a vedea soarele luminând și pentru a-i admira strălucirea în fiecare picătură de rouă, căci sub lumina soarelui, picătura de rouă strălucește mai puternic decât zece daruri de lună!

9. Se poate spune că luna comite un păcat dacă lumina ei este eclipsată ziua de către soare și dacă picătura de rouă în care se oglindește soarele strălucește mai puternic decât luna plină?

10. Adevăr vă spun, vouă, tuturor! Cel care are urechi de auzit să audă! Fiul omului este Soarele iar Ioan este Luna, Luna care strălucește în noaptea spiritelor voastre, pentru a pregăti aici lumina care a venit la voi și pe care, în orbirea voastră, voi încă nu o recunoașteți! Dar acest clar de

lună pălește atunci când soarele zilei vă luminează. Cum puteți să numiți aceasta un păcat?

11. Adevăr vă spun, de când există oameni pe acest pământ, de la Adam și până astăzi, niciodată un suflet mai pur nu a locuit și nu a viețuit într-un corp fizic!

12. Vă întreb pe voi, toți cei care ați mers în deșert, acolo unde predica și boteza Ioan, unde l-ați auzit și ați fost botezați, cei mai mulți dintre voi: de ce ați mers în deșert? Ce credeți că veți vedea acolo?

13. Ați fost să vedeți o trestie clătinată de vânt, sau un om în haine scumpe? Cei care poartă haine scumpe trăiesc în palate și nu în deșertul Betabara! Sau ați mers să vedeți un profet?

14. Da, vă spun, Ioan este mai mult decât un profet, căci el este cel despre care este scris: "Iată, trimit îngerul Meu înaintea Ta, să-ți pregătească Calea", înțelegeți acum cine este?

15. Adevăr vă spun, mai limpede decât v-am vorbit vreodată, dintre toți cei care sunt născuți din femeie, de la începuturi, nu este nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul! Totuși, vă spun, de acum înainte, chiar și cel mai mic din împărăția Cerurilor va fi mai mare decât el!

16. Dar țineți minte: de la Ioan Botezătorul până acum și de acum înainte, împărăția lui Dumnezeu se ia cu năvală, și doar cei ce dau năvală o pot cuceri!

17. Toți profeții și Legea lui Moise au stăpânit până la Ioan. El a fost ultimul profet înaintea Mea.

18. Și, dacă puteți crede acest lucru, Ioan este Ilie, cel care trebuia să revină pe pământ înaintea lui Mesia. El a venit, M-a anunțat și a pregătit calea Mea, așa cum ați aflat. Acum știți bine cine este Ioan!"

Capitolul 145

Între sufletul și spiritul lui Ioan Botezătorul exista o anumită neconcordanță. Chemarea și libertatea. Sensul întrebării sale. A-L urma pe Iisus nu este nici datorie, nici o obligație.

1. Oamenii au spus: "Doamne, dacă este așa, este nedrept să-l lași pe Ioan în închisoare. Judecând după lucrurile pe care le-ai înfăptuit până acum și pe care nici un om nu ar putea să le facă, în afară de Dumnezeu, înseamnă că îți va fi ușor să-l eliberezi pe Ioan Botezătorul care a lucrat pentru Tine. Doamne, trebuie să faci acest lucru, nu trebuie să-l lași în închisoare!"

2. Eu am spus: "Cel care vine el însuși valorează mai mult decât cel care trimite în locul său un mesager sau o scrisoare. Spiritul lui Ioan este mare, este cel mai mare dintre toate spiritele care au existat până acum într-un corp fizic pe acest pământ. Dar corpul lui aparține acestui pământ și, datorită slăbiciunii acestui pământ, a crescut și slăbiciunea sufletului său și este oarecum firesc să fie așa.

3. Căci un spirit foarte puternic nu poate să întărească un suflet slab. De aceea trupul și sufletul lui Ioan sunt slabe, iată de ce el își trimite mereu mesageri în locul lui, deși mijlocitorii sau scrisorile nu pot acționa la fel ca persoana însăși, în care locuiesc sufletul și spiritul.

4. Căci, prin voința Mea, Eu nu trebuie și nici nu pot să impun nimănui forța și puterea Mea, cu atât mai mult atunci când nu vine el însuși să le primească, în ceea ce Mă privește, Eu nu voi împiedica niciodată pe cineva să aleagă viața sau condamnarea, după libera sa voință (n.t. liberul său arbitru), el putând ajunge chiar până la puterea și forța Mea, de care se va putea folosi – dacă are intenții bune.

5. Dar cel care nu va veni el însuși, nu va primi nimic, dacă nu va primi grația luminii care să îi permită, aici sau în Lumea de dincolo, să găsească drumul care duce la Mine; pe drum, el va înțelege astfel că Eu însumi sunt Adevărul și Calea.

6. Mai mult decât oricine altcineva, Ioan a fost cu adevărat stăpânul trupului său. Dar el a văzut mântuirea în fața lui și totuși nu a putut să se apropie de ea! De ce oare? Așa trebuia să fie?

7. Iată-L în fața voastră pe Cel care spune "trebuie", atunci când trebuie. Dar El vă mai spune și că El nu i-a spus lui Ioan "trebuie".

8. Desigur că, într-un anumit fel, trebuia ca el să fie chemat înaintea Mea ca să deschidă calea oamenilor, dar Ioan a avut întotdeauna totală libertate de acțiune după cum dorește, libertate pe care voi nu o puteți înțelege atâta vreme cât vă aflați în acest trup; dar nimic nu l-a împiedicat să Mă urmeze după ce M-a văzut și M-a recunoscut. Spiritul lui a ascultat atunci de ceea ce i-a spus sufletul său și a început să se îndoiască de Mine, drept pentru care Mi-a trimis pentru a doua oară mesageri. Cel care pune întrebări înseamnă că încă nu este convins, căci orice întrebare înseamnă ignoranță sau îndoială referitoare la adevărul pe care noi credem că îl cunoaștem. Dacă Ioan ar fi fost convins, atunci nu Mi-ar mai fi trimis mesageri.

9. Și totuși, nimeni nu a dus vreodată o existență atât de austeră ca și el. În zilele în care simțea o dorință în trupul său, nu mânca și nici nu bea, devenind astfel cel mai mare penitent de pe acest pământ, fără să fi păcătuit totuși vreodată! Dar Eu vă spun acum vouă, tuturor: un păcătos care se căiește sincer și vine la Mine cu inima plină de iubire îi este superior lui Ioan!

10. Căci cel care îmi spune: 'Doamne, sunt un păcătos, nu merit ca Tu să intri sub acoperișul meu' – îmi este mult mai drag decât nouăzeci și nouă de oameni dreți (fără păcate), care nu au nevoie de pocăință și care, în inimile lor, îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu sunt păcătoși și se cred mai buni decât cei care păcătuiesc chiar și numai puțin! Eu vă spun, să știți că ei nu vor primi o răsplătă prea mare!"

Capitolul 146

Convertirea lui Kisjonah. Compasiunea Domnului. Mânia fariseilor.

1. După ce am terminat de vorbit, un vameș a ieșit din mulțime. Chiar dacă era conștient că avea multe păcate, inima lui ardea de mult timp de iubire pentru Mine. El s-a aruncat înaintea Mea, cu fața la pământ și Mi-a spus:

2. "Oh, Doamne! Iată în fața Ta, în praf, un mare păcătos, care totuși Te iubește infinit de mult. Iată, Doamne, este deja prânz, mi-ar plăcea să te invit pe Tine și pe discipolii Tăi la masa mea, dacă Tu vei binevoi să vii la mine acasă! Eu și casa mea suntem impuri pentru Tine, dar în bucătărie sunt gata pregătite mâncăruri și băuturi pure. Oh! Acordă-mi mie, un biet păcătos, grația de a primi să ți se aducă aici mâncarea, de către mâini pure".

3. Eu i-am spus lui Kisjonah: "Ridică-te, voi merge împreună cu tine în casa ta, să luăm masa. O mare grație va fi făcută casei taie, nu din cauza păcatelor tale, ci din cauza iubirii tale adevărate și a umilinței tale: toate păcatele îți sunt iertate, ca și cum nu ai fi păcătuit vreodată!"

4. Atunci, vameșul Kisjonah s-a ridicat și am mers în casa lui, împreună cu el și cu numeroși discipoli. Eram mai mult de o sută de oameni și am fost serviți cu o masă înbelșugată și nu au lipsit nici vinurile cele mai bune!

5. În afară de discipolii Mei, M-au mai urmat și mulți alți oameni din toate orașele Galileei și Iudeei până în fața casei lui Kisjonah. Le-au fost aduse și lor pâine și vin, din belșug.

6. Evident că fariseii din Capernaum nu pierdeau niciodată ocazia să Mă urmeze în asemenea situații. Și cum ei M-au văzut bând și mâncând cu bucurie chiar la masa vameșului pocăit, căruia îi țineam mâinile, numindu-l dragul Meu prieten, fariseii cei ultradogmatici au fost cuprinși de mânie.

7. Furia lor s-a amplificat mai ales atunci când au văzut că Mă ridic de la masă, plecând la plimbare cu vameșul - braț la braț - printr-o grădină mare și frumoasă de pe malul lacului și că Mă arăt foarte cordial și prietenos cu cele cinci fiice - bune și curajoase - ale lui Kisjonah, care erau pline de iubirea cea mai profundă pentru Mine! Eu le numeam cu multă afecțiune "cele cinci soții ale Mele", ceea ce li s-a părut îngrozitor de pervers acestor farisei!

8. Și, întrucât am fost invitat după căderea serii să-Mi petrec noaptea în casa sa, iar Eu i-am spus deschis lui Kisjonah că intenționez să petrec cel puțin trei zile în casa lui și poate chiar mai mult, mânia acestor farisei a atins culmea. Ei și-au spus în sine lor: "El se alătură acestor secături,

acestor păcătoși, acestor vameși, mănâncă și bea în deplină prietenie cu ei; se îmbată în compania lor și se plimbă făcându-și plăcerile cu fiicele perverse ale acestui mare păcătos, predică Evanghelia lui Dumnezeu spunând cuvinte dulcegi acestor târfe, în loc să ne dea ordin să prindem aceste ființe dezgustătoare și să le ardem de vii. Iată ce mai Mesia ne-am găsit! Acum, că a luat pentru el pe aceste cincisecizeci desfrânate voluptoase, vrea să rămână acolo, Dumnezeu știe până când!

9. Să mergem, de ce să mai rămânem cu el? Acum știm cu cine avem de-a face! Suntem alături de el de ceva timp, cine l-a văzut vreodată rugându-se? Cine l-a văzut postind? El nu respectă Sabatul! Ereticii, păgânii, grecii, romanii, vameșii, cei mai răi păcătoși, femeile ușoare și voluptoase - sunt prietenii și prietenele sale și, alături de aceștia, mese copioase bine stropite cu vinurile cele mai alese.

10. Într-un cuvânt, nu este decât un magician rafinat și descurcăreț al școlii lui Pitagora, care știe să vorbească și să-și pună în valoare arta. Este adevărat, nu primește bani, dar în fond, îi merită el oare? Așa fac toți magicienii la început, pentru a-și asigura celebritatea, dar apoi, nici regii nu au destule comori pentru a-i mulțumi.

11. Și la ce i-ar folosi lui banii? El primește de băut și de mâncat oricât dorește, fără să plătească. El nu are nevoie nici de Dumnezeu, nici de legile sale; se consideră el însuși ca fiind un Dumnezeu, sau un fiu al lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu nostru, al lui Avraam, Isaac și Iacov l-a făcut să se nască - culmea! - din Maria din Nazaret, pe care noi o cunoaștem bine. Cine poate fi atât de prost încât să nu-și dea seama de la prima privire de șarlatania acestui magician păgân?

12. Acum știm destule; este timpul să ne îndepărtăm de el, căci altfel, cine știe ce ne va face, iar noi nu avem posibilități de apărare împotriva atacurilor diavolului. Priviți ce ochi dulci le face celor cincisecizeci fete ale acestui vameș mizerabil și cum ele îl încurajează. Putem pune pariu pe o mie de livre că dacă ar veni astăzi la Ierusalim, acest așa-zis profet și mântuitor s-ar împrieteni imediat cu regina prostituatelor, celebră în toată lumea, Maria din Magdala, sau chiar cu Marta și Maria din Betania, care primesc cele mai multe vizite, după Maria din "Magdala".

13. Un alt fariseu, al cărui ochi spiritual nu era cu totul închis, i-a spus primului interlocutor: "Poate că ai dreptate dar ai putea să te gândești la scena asemănătoare care s-a petrecut cu vameșul Matei, când noi L-am judecat la fel, dar în cele din urmă am fost noi înșine uimiți de înțelepciunea Sa și nu am mai știut ce să-i spunem. Și, dacă El ne-ar contrazice, ai putea tu să-ți asumi responsabilitatea de a-i da replica?"

14. Primul a răspuns: "Știi și eu tot ce știi și tu. Am trecut prin asta. El va găsi întotdeauna în mulțime un refugiu, este un magician și un înșelător. Noi trebuie să ne ascultăm rațiunea, iar rațiunea ne spune: 'Plecați înainte de a deveni ai diavolului. Trebuie oare să ne urmăm rațiunea, sau să rămânem cu Satana? Nu, noi trebuie să fim cu Dumnezeu, căci suntem fiii lui Avraam și Dumnezeu este Tatăl său; să nu-l lăsăm pe acest magician să profite de noi, la fel ca de păgâni'".

15. Cel de-al doilea i-a răspuns: "Dar învățătura Sa este pură și plină de bunătate și iubire; ea este făcută pentru oameni și nu pare deloc a fi diabolică. Eu nu sunt deloc de aceeași părere cu tine, căci Moise ne-a dat în esență aceeași învățătură ca și acest nazaritean!"

16. Să-L iubești pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele tău la fel ca pe tine însuși. Să nu răspunzi la rău cu rău, să-i faci bine dușmanului tău, să-i binecuvântezi pe cei care te blestemă, să fii umil și blând; aceasta nu are nimic diabolic".

17. Primul i-a spus: "Pentru tine bineînțeles că nu, căci tu ești de partea diavolului. Nu știi tu că diavolul este cel mai periculos atunci când se ascunde sub un veșmânt de lumină, la fel ca un înger?"

18. Cel de-al doilea i-a răspuns: "Dacă tu te conduci după aceste povești de pe vremea bunicii, nu mai este nimic de adăugat. Unde este măgarul sau boul care l-a văzut pe Satana vorbind deghizat într-un înger? Este limpede că tu și toți acoliții tăi vreți să-l pierdeți pe acest om.

19. Noi nu știm ca El să fi făcut cuiva vreun rău, ci dimpotrivă, a făcut numai bine și nenumărate minuni. De ce să-L condamnăm pentru că îi frecventează pe păcătoși la fel ca și pe cei dreپți și pentru că are pentru ei o mare iubire și multă răbdare?"

Capitolul 147

Evreii dogmatici se mânie și îl amenință pe Iisus. (Matei 11, 15-19)

(15) Cine are urechi de auzit, să audă.

(16) Cu cine voi asemăna neamul acesta de oameni? Seamănă cu niște copilași care șed în piețe și strigă la tovarășilor:

(17) “V-am cântat din fluier și n-ați jucat; v-am cântat de jale și nu v-ați tânguit.”

(18) Când a venit Ioan, nici mâncând, nici bând și ei zic: “Are un demon în el!”

(19) A venit Fiul omului care mănâncă și bea și ei zic: “Iată un om mândăcios și băutor de vin un prieten al vameșilor și al păcătoșilor!” Totuși, înțelepciunea a fost îndreptățită din lucrările ei.”

1. După această discuție, fariseii și leviții s-au separat de cel de-al doilea interlocutor și de însoțitorii săi și au pornit pe drumul către Capernaum. Era seara târziu, iar ei au preferat drumul pe uscat, căci marea era agitată și nu aveau încredere în marinari, chiar dacă aceștia îi asiguraseră că nu este nici un pericol.

2. Necunoscând drumul, această mare caravană - erau aproape o sută cincizeci de persoane -, nu a ajuns prea departe. Au mers până la o colină ce părea de netrecut, situată puțin deasupra mării, de poalele căreia valurile se izbeau zgomotos. Această stâncă se afla lângă un munte abrupt, de unde nici un drum nu ducea către mare, astfel încât acestei caravane nu-i mai rămânea decât să facă drumul înapoi, ceea ce însemna două ore bune de mers. Ei nu au ajuns decât abia la miezul nopții, într-o noapte întunecată, sub rafalele reci de vânt și de ploaie, însoțite de fulgere și tunete, uzi până la os și abia târându-se! Vameșul i-a primit și le-a oferit un adăpost plăcut.

3. A doua zi dimineată, acești oameni obosiți s-au trezit târziu și au ieșit din adăpostul lor pentru a-și usca hainele la soare.

4. Era în ziua de Sabat; Kisjonah și oamenii lui lucrau la fel ca în celelalte zile și, când s-a făcut ora prânzului, masa era așezată, plină de tot felul de mâncăruri.

5. Kisjonah i-a invitat la masă pe acești oameni obosiți, dar ei au refuzat și au început să boscorodească și să-i blesteme pe acești profanatori ai zilei de Sabat, căci un adevărat evreu nu trebuie să atingă sau să mănânce nimic înainte de asfințit și nu are voie să bea decât de trei ori în timpul zilei de Sabat!

6. În timp ce acești oameni refuzau oferta prietenoasă a vameșului, Kisjonah s-a întors către Mine, spunând: “Doamne, ce se va petrece cu acești nebuni? Eu vreau să le fac un bine și ei mă blestemă. Spune-mi dacă Dumnezeu ascultă blestemele acestor nebuni și le împlinește?”

7. Eu i-am răspuns: “Oh, da! Dar în dezavantajul celor care blestemă, nu invers! Cel care are urechi de auzit să audă! Adevăr Vă spun, căci aceasta este realitatea: credeți voi oare că ei țin Sabatul pentru că Moise le-a poruncit aceasta sau pentru că vor să postească?”

8. Eu vă spun: Moise și toți profeții nu au în ochii lor nici o valoare, dar vor să fie bine văzuți de cei care le plătesc dijma și să treacă drept adevărații urmași ai lui Avraam.

9. Cu ce aș putea să compar această rasă mizerabilă? Nu sunt ei la fel ca acei copilași care stau în piețe și care strigă către tovarășii lor: V-am cântat din fluier dar voi n-ați jucat; v-am cântat de jale, dar voi nu v-ați tânguit? Acești copii nu sunt fariseii din fața noastră, ci cei care stau alături de noi, căci ei au vrut să-i primească pe acești blasfematori, iar acești nebuni au râs de ei și de Mine; marinarii au vrut să-i ducă la Capernaum, căci era un vânt prielnic, dar acești nebuni nu au avut încredere în ei; au pornit pe jos și furtuna i-a adus aici! Voi i-ați invitat la masă, dar ei v-au blestemat!

10. Vouă, dragii Mei micuți, care vă aflați în piața vieții, Eu vă spun, nu le mai cântați acestor nebuni, căci ei au spiritul împietrit, de aceea, ei nu vor să joace. Lăsați-i să se plângă, căci sufletele

lor sunt precum pietrele complet uscate.

11. Ioan Botezătorul, despre care am vorbit ieri și despre care Eu am depus adevărata mărturie, a venit printre ei; el a dus o viață austeră, mâncând doar broaște râioase și mierea sălbatică pe care o găsea în crăpăturile stâncilor, iar cei aflați în aceeași clică cu aceștia îi spuneau în față că era hrănit în timpul nopții de către diavol.

12. Ioan a cântat ca nimeni înaintea lui și nu a încetat o clipă cântecul său de jale, dar vedeți, acești indivizi nu vor nici să joace, nici să se tânguie!

13. Iată că acum a venit în lume, prin Mine, Fiul omului, care mănâncă și bea! Și ce spun ei acum? Ați auzit ieri ce au spus despre Mine: Priviți-l pe acest om care înfulecă și se îmbată, care este prietenul păcătoșilor și al vameșilor'.

14. Dar Eu vă spun, înțelepciunea este întotdeauna dovedită prin acțiunile ei. Aceasta înseamnă că ei (fariseii și leviții ultradogmatici) consideră acțiunile înțelepciunii Mele drept nebunie, în timp ce ea (această înțelepciune) poate fi recunoscută cu ușurință de către oricine care are bun simț ca fiind cu adevărat divină, ea fiind totodată cea care ne hrănește și ne apără! Prin urmare, să știți că oamenii recunosc înțelepciunea Mea datorită acțiunilor ei și să știți că în acest mod poate fi dovedită orice înțelepciune, atât cea adevărată cât și cea falsă (după acțiunile ei)!”

15. Fariseii și leviții s-au ridicat și Mi-au spus: “Fii atent, tu ești evreu! Noi avem o lege care ne dă dreptul să te condamnăm ca eretic, căci tu vrei să distrugi Legea lui Moise și a profeților. Nefericire ție dacă nu vei renunța la dorințele tale! La nevoie, noi avem de la împărat dreptul de a ne folosi de tribunalul roman pentru a judeca orice agitator”.

Capitolul 148

Discipolii doresc ca Iisus să se apere. Iisus anunță ruina orașelor din Galileea și Judecata de Apoi.

1. La aceasta amenințare, discipolii Mei s-au apropiat de Mine și au spus: “Nu ai puterea de a distruge un asemenea vierme? Siharienii au fost pedepsiți de mai multe ori atunci când au vrut să Ți se opună, dar cu toate acestea, Tu ai făcut mai puține miracole la Sihar decât la Capernaum!”

2. Eu le-am spus: “Desigur că am toate puterile, dar Domnul vieții nu are nevoie să judece. După această viață urmează o altă viață, iar pentru această viață, Eu prezic judecata dreaptă a tuturor orașelor în care am făcut atât de mult bine și în care am primit o asemenea răsplată!

3. Dar cu toate predicile Mele, ei nu au devenit mai buni, după cum vedeți! Ele nu au avut nici un ecou în inimile lor, în pofida tuturor faptelor Mele! Nefericire ție, Horazin, nefericire ție, Betsaida. Dacă Tirul și Sidonul ar fi văzut - la fel ca voi - aceste miracole, ele s-ar fi pocăit!

4. Adevăr vă spun, Tirul și Sidonul vor fi judecate mai blând decât voi în ziua Judecății de Apoi, pe lumea cealaltă!

5. Iar tu, Capernaum atât de mândru, care ai fost ridicat până la cer, vei fi aruncat în infernuri. Dacă Sodoma ar fi văzut miracolele pe care tu le-ai cunoscut, acest oraș ar fi existat încă și astăzi!

6. Vă spun din nou, țara Sodomei va fi tratată, în ziua Judecății de Apoi, mai puțin sever decât tine, oraș mândru și ingrât; eu ți-am vindecat bolnavii cu miile, am înviat morții, iar tu Mă blestemi! De o mie de ori nefericire ție în ziua Judecății de Apoi! Atunci vei știi Cine era Cel pe care l-ai blestemat”.

7. Ascultând cuvintele Mele de condamnare, mai mulți dintre ei au avut o viziune; ei au văzut ce urma să se petreacă în ziua Judecății de apoi cu aceste orașe și M-au văzut atunci călare pe nori; un cuvânt de pedeapsă ieșea din gura Mea, atingând orașele respective.

8. După această viziune, acești oameni simpli care Mă iubeau și Mă înconjurau au căzut la picioarele Mele, slăvindu-Mă și adorându-Mă.

9. Eu am ridicat atunci mâinile deasupra lor, i-am binecuvântat și le-am spus: “Și Eu te slăvesc, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns acestea celor învățați și celor

intelenții și pentru că le-ai revelat celor mici. Da, Tată Sfânt, aceasta îți este plăcut Ție, la fel ca și Mie. Ce faci Tu, fac și Eu, căci noi suntem unul din toată eternitatea. Eu nu am fost niciodată altcineva decât Tu însuși, Tată Sfânt și ceea ce este al Tău este de asemenea și al Meu, dintotdeauna!”

10. La aceste cuvinte, toți au fost cuprinși de o mare teamă, căci mulți dintre discipolii care Mă înconjurau nu se mai îndoiu de divinitatea Mea. Ei erau deci cu atât mai zguduți!

Capitolul 149

Natanael, propriul său evanghelist. Cel care este trezit la viața veșnică nu va cunoaște moartea. Cel care nu este chemat de către Dumnezeu, nu-l va cunoaște pe Fiul. (Matei 11, 27-30)

(27) Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște pe deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și de acela căruia vrea Fiul să i-L dezvăluie.

(28) Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.

(29) Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

(30) Căci jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară.”

1. Natanael, care era ghidul celor care rămăseseră alături de Mine și care, fără să-i fi spus Eu, scria pentru sine o evanghelie în limba greacă, pe care o redacta mai bine ca oricine, a venit la Mine, extrem de înfricoșat și Mi-a spus: “Doamne atotputernic și eu am avut această viziune și am văzut lucruri teribile, pe care mâna mea refuză să le scrie. Te implor, în numele iubirii pe care o am pentru Tine, Tu, Mântuitorule veșnic, spune-mi dacă lucrurile se vor petrece în Lumea de dincolo așa cum le-am văzut?”

2. Eu i-am răspuns: **“Fii fără teamă, cel care trăiește și acționează la fel ca tine va fi trezit în Lumea de dincolo, la fel ca și aici, la viața eternă; aceasta va fi Judecata de apoi pentru cei care nu vor fi treziți la viața eternă, fie aici, fie în Lumea de dincolo!**

3. Normal ar fi ca toată lumea să urmărească să se trezească din punct de vedere spiritual chiar în această lume! Căci cel care este deja trezit la viața eternă în trupul său, nu va gusta, nici nu va vedea, nici nu va simți moartea trupului și sufletul său nu va fi înfricoșat.

4. Nefericiți vor fi însă aceia care se opun poruncii Mele! Într-adevăr, ei vor simți de o mie de ori Cine a fost Cel pe care L-au contestat și pe care L-au acoperit cu blesteme.

5. Eu vă pot spune vouă că toate lucrurile Mi-au fost date de Tatăl, dar nimeni nu-l cunoaște pe Fiul din Mine, în afară de Tatăl și nimeni nu-l cunoaște pe Tatăl în afară de Fiul și de cel căruia Fiul a dorit să i-L reveleze”.

6. Natanael a spus: “Nici noi, care suntem discipolii Tăi cei mai credincioși, încă nu Te cunoaștem! Și totuși, Tu ne-ai revelat multe lucruri despre Tine și ne-ai arătat Cine ești!”

7. Eu i-am spus: “Voi Mă cunoașteți atât cât am dorit Eu să Mă revelez vouă. Dar vă mai lipsește încă mult; când îl veți recunoaște pe Tatăl, veți putea atunci să Mă recunoașteți și pe Mine, iar aceasta se va petrece atunci când Mă voi înălța la ceruri. Atunci, Tatăl vă va chema la Mine, așa cum Eu vă chem acum la Tatăl. Iar cel pe care Tatăl nu-l va chema, nu va veni la Mine, care sunt Fiul. Adevăr îți spun, în această epocă, fiecare trebuie să învețe chiar de la Dumnezeu cine este Fiul și cine nu învață aceasta de la Dumnezeu, nu va veni la Fiul și nu va avea viața veșnică întru El.

8. Dar Fiul nu este mai sever decât Tatăl, căci ceea ce face iubirea Tatălui, poate face și iubirea Fiului. Și cum Fiul este iubirea Tatălui, Tatăl este de asemenea iubirea Fiului.

9. Fiul vă vorbește la fel ca tuturor oamenilor. Veniți la Mine, voi, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.

10. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine să-l duceți și fiți la fel ca Mine, căci

Eu sunt blând și cu inima umilă; și veți găsi astfel odihnă pentru sufletele voastre și nu vă veți mai teme de nimic!

11. Căci jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară. Eu știu cel mai bine cât puteți voi să suportați!”

Capitolul 150

Iisus demască răutatea fariseilor. Frica și fuga acestora.

1. Aceste cuvinte i-au liniștit pe discipoli, dar fariseii și leviții au început să se întrebe ce lucruri atât de teribile văzuseră ceilalți?

2. Aceștia le-au spus ceea ce văzuseră. Uimiți, fariseii s-au întrebat: “Cum? Ce? Au avut cu toții aceeași viziune în același timp? Cum poate un magician să producă o viziune unora și altora nu? De ce această viziune nu a fost percepută decât de cei care îl urmează, noi de ce nu am văzut nimic? De ce suntem noi persecutați în acest fel? De vreme ce el este evreu la fel ca noi, care suntem discipoli credincioși ai lui Moise, ar fi trebuit să ne facă și pe noi să avem această viziune, care ne-ar fi umplut de teamă și ne-ar fi convins să-i devenim discipoli. Dar el este rău și nu ne lasă să vedem nimic, căci îi e teamă că îl vom recunoaște și că-l vom numi după adevăratul lui nume și, astfel, discipolii lui își vor da seama ce învățător și-au ales. Va trebui să luăm măsuri mai severe cu acest om, care devine din ce în ce mai periculos, altfel el va deveni mai puternic decât noi și, în cele din urmă, romanii ne vor nenoroci”.

3. Eu le-am spus atunci cu o voce puternică: “Sunteți pregătiți pentru asta de mult timp dar este de ajuns să spun un singur cuvânt comandantului pentru ca mâine să fiți spânzurați cu miile. Credeți că nu cunosc comploturile voastre împotriva vieții împăratului Tiberiu? Oh, destrăbălaților, secăturilor! Eu cunosc exact ceasul și ziua când va fi dat semnalul de distrugere a întregii Iudei, a Galileei și a Ierusalimului cu toate zidurile sale! Dar adevăr vă spun, voi săvârșiți fapte cumplite și Guvernatorul Pilat din Pont - cu mâna lui de fier - va ști bine să vă ofere răsplata convenită pentru truda voastră, în afara zidurilor Ierusalimului, iar Irod va avea mult de suferit până când va intra din nou în grația Guvernatorului.

4. Continuați, în orbirea voastră, uneltirile împotriva Mea și a discipolilor Mei! Eu voi ști cu mult înainte ce să fac împotriva voastră!

5. Ioan v-a numit rasă de șerpi, cuiburi de vipere; Eu nu v-am numit niciodată așa, dar de acum înainte vă dau și eu acest nume și vă avertizez să plecați de aici,, altminteri voi chema urșii din păduri ca să facă cu voi ceea ce au făcut cu cei care l-au batjocorit pe profetul Ilie! Căci nu mai există nici cea mai mică scânteie de compasiune în inima Mea pentru voi!

6. Dacă ați fi răs doar de Mine, v-aș fi iertat, ca de obicei, dar voi v-ați ridicat și v-ați înarmat împotriva spiritului Meu care se numește Iubire și împotriva Tatălui Meu care este etern. Acest păcat nu vă va fi niciodată iertat, nici aici și nici în Lumea de dincolo. Plecați și să nu Mă mai deranjați atâta timp cât voi rămâne la prietenul Meu Kisjonah!”

7. Unul dintre farisei a spus: “Nu trebuie să te pierdem din ochi, șeful nostru ne-a poruncit să te păzim”.

8. Eu i-am răspuns: “Da, ați fost trimiși să Mă păziți, ca lupii care păzesc oile! Dacă stăruieți în intenția voastră, voi face ca urșii din munți să coboare chiar acum ca să vă păzească ei pe voi și să vă pedepsească!”

9. În acel moment, de pe muntele vecin s-au auzit urletele sălbătice ale mai multor urși; înspăimântați, fariseii s-au pus imediat pe fugă în direcția mării și au urcat în grabă în ambarcațiunile pescarilor, pe care le-au împins departe de mal; dar un vânt potrivnic i-a adus înapoi la mal, unde urșii îi așteptau. După două ore de luptă disperată împotriva vântului care îi împingea spre mal, reușind să înainteze puțin, a sosit în sfârșit o navă care i-a luat pe acești oameni epuizați și disperați. Tot timpul

cât au mers cu această navă, vremea le-a fost potrivnică, vântul suflând cu tărie. Timp de o zi și o noapte, ei au trăit groaza morții și nu au ajuns la celălalt mal, aproape de Capernaum, decât a doua zi spre prânz.

10. La sosire, superiorii lor i-au întrebat ce au văzut și ce au auzit. Dar, muți de frică, ei nu au îndrăznit să vorbească, căci căpătaseră brusc un anumit respect pentru Mine și nu mai cutezau să facă nimic împotriva Mea!

Capitolul 151

Ascensiunea pe munte

1. Șefii fariseilor din Capernaum au chemat alți farisei și i-au trimis la Mine, dar și aceștia au avut de luptat împotriva furtunii. Era deja toamnă, vremea era caniculară și începuse perioada furtunilor în Galileea și pe mare. Ei au sosit în cea de-a cincea zi a șederii Mele și au cerut să-Mi vorbească. Eu nu i-am lăsat însă să între, căci știam ce doreau. Dar le-am transmis că urma să rămân mai mult timp și că voi vizita orașele vecine, așa că era mai bine să stea liniștiți, dacă nu doreau să aibă necazuri!

2. Era în prima zi după Sabat, ceea ce corespunde acum unei duminici și, în plus, era o zi deosebit de frumoasă și de luminoasă. Kisjonah a venit să-mi propună să mergem să facem o excursie pe munte împreună cu toți cei care erau prezenți.

3. Acest munte, foarte înalt, nu avea încă nici un nume. În acea epocă, geografia era abia la început și majoritatea munților, văilor, câmpiilor, lacurilor, râurilor și pâraurilor nu aveau deloc nume proprii, cel mult o denumire dată de către locuitorii cei mai apropiați. Dar numele unui munte era întotdeauna cel mai greu de ales.

4. Munții care făceau parte dintr-un lanț muntos și care nu erau izolați, cum erau de pildă munții numiți astăzi Tabor, Liban, Ararat sau Sinai, nu aveau nume proprii. Adeseori, ei primeau numele unei localități sau numele proprietarului lor. Dacă proprietarul se schimba, atunci și muntele își schimba numele. Astfel, acest munte purta numele vameșului care îi era proprietar.

5. El se afla la frontiera dintre Galileea și Grecia și era sediul unuia dintre principalele posturi de frontieră. Pe aici trecea un drum spre Grecia, care era mereu plin de tot felul de negustori și de caravane, cămile și animale de povară.

6. Fariseii, care tocmai sosiseră, au aflat că urma să urcăm pe acest munte înalt și l-au întrebat pe Kisjonah dacă ar putea să vină și ei cu noi. Kisjonah le-a răspuns: “Acest munte, care se întinde pe o distanță de opt ore de mers în direcția Greciei și de cinci ore de mers în lățime, este proprietatea mea; este suficient de mare pentru a vă putea primi și pe voi, dar, în calitate de înflăcărat adept al acestui sfânt și divin învățător, a cărui învățătură m-a convins, eu nu am nevoie de voi și trebuie să mă apăr prin toate mijloacele de compania spionilor răutăcioși ai preoților din Capernaum și din Ierusalim! Întrebați-vă inimile: dacă sunt curate, drumul vă este liber, dacă ele sunt însă impure, atunci întoarceți-vă de unde ați venit!”

7. Fariseii au spus: “Suntem curați și nu avem nimic fals în inimile noastre. Noi predicăm Legea lui Moise, suntem evrei așa cum și Iisus este evreu și el nu poate contrazice Legea lui Moise. Dar învățătura și faptele lui au pretutindeni o faimă imensă, iar noi suntem foarte interesați să aflăm dacă faptele și învățătura sa se opun sau nu Legii lui Moise. Dacă ele confirmă Legea lui Moise, noi le vom accepta; dacă însă o contestă, se înțelege de la sine că vom fi împotriva”.

8. Vameșul le-a spus: “Strămoșii voștri au vorbit profeților la fel ca voi, după care i-au lapidat ca pe niște blasfemiatori. Nu cunosc nici unul care să nu fi fost lapidat. Voi sunteți mereu atrași de profeți, încercați chiar să vă autoglorificați prin intermediul lor, dar în realitate, nu valorati mai mult decât strămoșii voștri, care erau la fel ca voi. Iată de ce nu am nici un pic de încredere în voi.

9. Vă considerați adepți ai lui Moise, dar faptele voastre arată că sunteți mai departe de el

decât este pământul de cer. Analizați-vă cu sinceritate și veți vedea dacă sunteți demni să urcați împreună cu noi acest munte!”

10. Eu i-am spus lui Kisjonah: “Lasă-i să vină; dacă va fi prea sus pentru ei, vor face drumul înapoi, căci ei nu au mai urcat niciodată vreun munte! Poate că aerul curat al acestui munte le va purifica inimile”.

11. Kisjonah a fost mulțumit de răspunsul Meu și am pornit cu toții la drum!

12. Tinerele fete M-au însoțit și ele, mergând în jurul Meu ca puișorii în jurul unei cloște și punându-Mi tot felul de întrebări despre originea creației, despre ce vor deveni munții etc, iar Eu le-am răspuns pe măsura înțelegerii lor. Discipolii și mulțimea de oameni care ne însoțea ascultau explicațiile Mele, cuprinși de uimire.

13. Natanael, care era în mod special convins de divinitatea Mea, vorbea din când în când cu muntele, spunând: “Oh, Munte, simți tu oare cine este Cel care te atinge cu picioarele Sale?” Și de fiecare dată când Natanael punea întrebarea muntelui, fiecare simțea cum muntele se cutremura.

14. Însăpămânați, fariseii au început să le spună oamenilor că nu ar trebui să se aventureze mai departe. Probabil că acest munte era un munte vechi și sacru, pe care nici o ființă nedemnă nu ar trebui să-l urce, altfel îi putea face să piară pe toți ceilalți.

15. Dar oamenii le-au răspuns: “Nu aveți decât să vă întoarceți, dacă doriți acest lucru! Acest munte, pe care îl urcăm adeseori, nu s-a cutremurat niciodată sub pașii noștri”.

16. Fariseii au început să mormăie, supărați, iar muntele s-a cutremurat din nou. Atunci, ei s-au întors și au coborât în fugă spre câmpie, iar noi am scăpat astfel de prezența lor inoportună.

17. Ne-am urmat apoi în liniște drumul, ajungând spre seară la marea cabană a lui Kisjonah, unde am petrecut toată noaptea. Femeile fiind obosite, nu am escaladat vârful decât a doua zi, pentru a ne bucura de minunata priveliște întinsă peste toată Iudeea, Samaria, Galileea și o mare parte a Feniciei.

Capitolul 152

Comerțul cu spiritele morților. Celebritățile din Lumea de dincolo. Locul rezervat lui Satana în Lumea de dincolo. Vederea spiritelor. Kisjonah dorește să vadă îngerii.

1. Am petrecut o zi și o noapte pe vârful acestui munte, unde ne-am bucurat de spectacole minunate.

2. Pentru Mine nu a fost nimic extraordinar, deoarece în Mine este și trebuie să fie fundamentul (cauza) tuturor manifestărilor, al tuturor fenomenelor, chiar și al celor mai infime. Dar pentru toți cei care erau acolo, împreună cu Mine, au fost multe lucruri extraordinare de văzut.

3. Pentru început, toți au fost uimiți de peisajul magnific ce se întindea în fața privirilor lor și l-au admirat întreaga zi. Apoi, după asfințit, Eu am permis ca vederea interioară (n.t. clarvederea) a acestor oameni să se deschidă, pentru ca ei să poată privi în lumea spirituală!

4. Ei au atins culmea uimirii atunci când au văzut deasupra pământului o lume imensă, plină de ființe ce trăiau și se manifestau în regiuni foarte întinse, unele magnifice, altele, la miazănoapte, triste și pustii.

5. Eu le-am poruncit tuturor acestor spirite, în taină, să nu spună nimic despre Mine.

6. Mulți discipoli au discutat cu spiritele vieții de după moarte și aceste spirite le-au oferit dovada clară că după moartea corpului există o altă viață mult mai bună; spiritele le-au explicat de asemenea în ce consta această viață.

7. Kisjonah a spus: Toate dorințele mele au fost împlinite. Aș da tot ceea ce am, inclusiv acest munte care face parte dintre proprietățile mele, plus jumătate din bunurile mele, pentru a-i avea aici pe saduchei și pe esenienii care nu admit existența vieții de după moarte. Iată, s-a dovedit acum că acești înțelepți sunt orbi față de lumea spirituală! Chiar și eu am fost influențat de doctrinele lor, dar

m-am îndepărtat de ei încet-încet, datorită tatălui meu.

8. Este extraordinar să putem să vedem și să discutăm cu aceste ființe ca și cum ar fi semenii noștri! Dar ceea ce mă uimește cel mai tare este faptul că printre toate aceste spirite - dintre care eu recunosc chiar anumite persoane - nu se vede nici un patriarh, nici un profet, nici un rege!”

9. Eu i-am spus: “Dragul meu prieten și frate și aceștia trăiesc în lumea spirituală, dar pentru ca milioanele și milioanele de spirite să nu le aducă omagii divine, ei sunt ținuti de o parte, într-un loc cu totul special, unde așteaptă ca Eu să-i eliberez și să-i conduc în cerul sălașului original al îngerilor Mei; și acest moment va sosi în curând!”

10. În același timp, aceste spirite ale patriarhilor, profeților și regilor drepti formează o zonă de protecție între așa-numitul infern și această lume spirituală*, pentru ca infernul să nu o întunece și să nu o corupă pe cea din urmă.

11. Satana este liber să acționeze în manifestare și să-și exercite din când în când acțiunile lui rele, dar în această lume spirituală înaltă, intrarea le este închisă tuturor diavolilor pentru totdeauna. Căci acolo unde începe adevărata viață, moartea nu poate intra. Satana, diavolii, infernul - aceștia sunt ei înșiși judecata și moartea cea mai rea și de aceea ei nu pot pătrunde în împărăția vieții! Înțelegeți?”

12. Kisjonah a spus: “Doamne, înțeleg atât cât se poate și cât îmi permite grația Ta! Dar sunt încă multe lucruri pe care nu le voi înțelege decât atunci când voi deveni eu însumi un locuitor al acestei lumi care mie mi se pare mai degrabă obscură decât familiară! La răsărit și la mieznoapte, această lume spirituală mi se pare frumoasă și plăcută, dar la asfințit și la mieznoapte mi se pare tristă și mai pustie decât deșertul în care se ridică odinioară Turnul lui Babei, iar această viziune distruge buna impresie care apare atunci când privești spre răsărit și spre mieznoapte”.

13. Eu am spus: “Ai dreptate, lucrurile stau exact așa cum simți. Dar spiritele pe care le vezi în fața noastră, cu sutele de mii, nu văd - la fel ca tine - regiunile de la asfințit și mieznoapte, **căci un spirit nu vede decât ceea ce corespunde nivelului lăuntric al sufletului lui.**

14. Și întrucât nici regiunea de asfințit, nici cea de mieznoapte, nu corespund nivelului lor lăuntric, atunci ei nu văd deloc aceste regiuni. Doar atunci când vor deveni la fel ca îngerii Mei, vor putea vedea și ei ceea ce tu poți vedea acum”.

15. Kisjonah: “Pentru mine este puțin confuz și nu pot să înțeleg încă, dar cred că nici nu îmi este absolut necesar să înțeleg deocamdată. Dar, Doamne, Tu – care ne revelezi atât de ușor lucruri atât de minunate, ar fi oare posibil ca, alături de aceste nenumărate spirite, să ne faci să vedem și câțiva îngeri? Am auzit vorbindu-se atât de multe despre îngeri, despre heruvimi, despre serafimi. Am citit atât de multe în scripturi, încât cred că mi-am format anumite imagini false. Tu, Doamne, mi-ai putea permite să-i văd, dacă aceasta ar fi voința Ta sfântă”. Cele cinci fete, care erau mereu în preajma Mea, M-au rugat și ele același lucru.

16. Eu am răspuns: “Da, vreau, dar nu înainte de miezul nopții. Deocamdată, discutați cu spiritele. Dar să nu Mă trădați, spunându-le că Eu sunt aici, căci aceasta nu le-ar fi de nici un folos înainte dea fi sosit ceasul. Căci fiecare spirit trebuie să ajungă la maturitate având o libertate deplină”.

17. Fericiți la auzul acestei promisiuni, ei au așteptat cu răbdare miezul nopții.

(* - Vezi detalii în: “Raiul și iadul” de Emanuel Swedenborg, n.r.)

Capitolul 153

Vechea modalitate de a calcula ora după stele. Trei spirite ale Lunii vorbesc despre Lună. Este mai bine să te hrănești cu iubire decât abia să atingi ușor mica picătură de rouă a pietrei filozofale.

1. Kisjonah avea câteva cunoștințe despre astrologie. El a început să calculeze, în funcție de deplasarea stelelor, cât mai era până la miezul nopții. Căci în acea epocă nu existau ceasuri, ca astăzi; oamenii se descurcau calculând ora în funcție de stele.

2. Kisjonah a sfârșit prin a spune: “După calculele mele, miezul nopții trebuie să fi trecut deja”.

3. Eu i-am spus: Prietene, calculul tău nu este bun, mai este o oră până la miezul nopții; nu mai calcula, căci traiectoria stelelor este diferită de cea pe care o cunoști tu. Calculul tău este greșit și nu poți să afli miezul nopții după deplasarea stelelor. Într-o zi se vor naște oameni care vor putea să facă acest lucru, dar acea zi nu a sosit încă”.

4. Au mai fost multe discuții în așteptarea miezului nopții, timp în care s-a ridicat și luna pe cer, pe jumătate plină. Fiicele lui Kisjonah M-au întrebat repede ce era luna și cum putea ea să-și schimbe atât de repede luminozitatea.

5. Eu le-am spus: “Micuțele Mele dragi, în spatele vostru se află trei spirite ale lunii, întrebați-le! Ele vă vor spune cu exactitate ce este luna, cum își modifică lumina și cum - uneori - o pierde în întregime”*.

6. Fata cea mai mare a pus întrebarea celor trei spirite ale lunii, care au răspuns: “Oh, copilă plină de grație, tu ne întrebi despre lună așa cum noi putem să te întrebăm despre pământ! Tu nu știi de ce vine noaptea și totuși nu-ți pui întrebări! Cum poți să-ți pui atunci asemenea întrebări despre lună, care este atât de departe de tine, față de pământul care te poartă?!”

7. Iată, luna noastră este o lume, la fel cum este și pământul tău, rotund ca o picătură. Și luna noastră este la fel. Pământul tău este luminat la un moment dat doar pe jumătate de către soare; la fel și luna noastră. Pentru voi, noaptea durează în medie doisprezece ore, iar ziua voastră terestră tot cam atât. Dar pe lună, atât noaptea cât și ziua durează aproape paisprezece zile și paisprezece nopți de pe pământ! De aici provine această schimbare a luminozității lunii, văzută de pe pământ și aceasta este marea diferență dintre lună și pământ, acesta din urmă fiind mult mai mare.

8. Mai există și o altă diferență, aceea că luna nu este locuită de ființe ca mine decât pe partea pe care tu nu o poți vedea, în timp ce pământul este locuit aproape în toate regiunile sale.

9. Pe lună nu se trăiește însă la fel de bine ca pe pământ! Uneori este foarte frig, iar alteori sunt călduri toride insuportabile. Foamea te roade, setea te arde. Să nu ai deci nostalgia acestei mici lumi, care este foarte dură, unde pe câmpuri nu crește nimic, nici grâu, nici secară și cu atât mai puțin viță-de-vie.

10. Pe partea pe care tu o poți vedea nu locuiește nici o ființă cu trup fizic și nici un animal, ci doar spirite nefericite și fără nici un ajutor. Acum știi ceea ce doreai să știi.

11 Dar nu dori să cunoști mai multe despre lună, căci cu cât vei cunoaște mai mult, cu atât vei fi mai nefericită.

12. Dăruiește-te iubirii și lasă de o parte toată această filozofie, căci este mult mai bine să te hrănești cu iubire decât abia să atingi ușor pe lună mica picătură de rouă a pietrei filozofale!”

13. Acestea fiind spuse, cele trei spirite ale lunii s-au îndepărtat, iar fata M-a întrebat, confidențial, dacă într-adevăr luna era așa cum spusese cele trei spirite.

14. Eu i-am răspuns: “Da, fiica Mea dragă, așa este și chiar mai rău. Dar să lăsăm luna să-și urmeze drumul și să privim spre răsărit.

14. Voi chema acum câțiva îngeri din ceruri și voi fi veți putea vedea de aici. Să fiți așadar foarte atenți!”

(* - Vezi și: “Pământul și luna” de Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 154

Trei heruvimi îi aduc pe cei doisprezece apostoli pe munte. Masa cerească a celor opt sute de oameni pe munte. Discursul lui Kisjonah. “Cărțile războaielor lui Iehova “.

1. Și-au îndreptat atunci cu toții privirile spre răsărit, unde lumina era din ce în ce mai strălucitoare, pentru ochiul interior desigur, ochiul fizic fiind influențat însă și el de acest ochi

interior.

2. În timp ce lumina creștea în intensitate către răsărit, pe cer au apărut trei siluete mai strălucitoare decât soarele, având o formă umană perfectă și zburând prin aer în jurul nostru, în lumina acestor trei îngeri, numiți heruvimi din cauza strălucirii și a puterii luminii lor, lumea spiritelor a început să se estompeze, iar spiritele păreau că sunt ca niște mici norișori ce înconjurau vârful muntelui!

3. Când cei trei heruvimi s-au apropiat foarte mult de noi, ei și-au atenuat puțin lumina și s-au prosternat în fața Mea, cu fața la pământ, spunând: “Doamne, cine - din toate cerurile infinite și eterne - este demn să vadă fața Ta sfântă? Doar Ție ți se cuvine toată slava eternității și infinitului!”

4. Dar Eu le-am spus: “Schimbați-vă înfățișarea și grăbiți-vă să mergeți la cei doisprezece apostoli ai Mei; ei au împlinit voința Mea și deocamdată este de ajuns; aduceți-i așadar aici!”

5. În aceeași clipă, cei trei îngeri și-au schimbat înfățișarea, s-au îndepărtat și, câteva secunde mai târziu, i-au adus prin văzduh pe cei doisprezece apostoli, în vârful muntelui.

6. Cei doisprezece, mai puțin Iuda, erau plini de bucurie că fuseseră aduși astfel la Mine de la o distanță atât de mare.

7. Doar Iuda a spus: “Mii de mulțumiri pentru o asemenea călătorie... Nu a durat decât câteva clipe, într-adevăr, dar ce frică am tras și ce curent a fost!”

8. Îngerii nu-l lăsaseră însă decât pe Iuda să simtă asemenea senzații neplăcute, ceilalți unsprezece nu simțiseră nimic din toate acestea.

9. Aducerea apostolilor Mei prin văzduh de către cei trei heruvimi până în vârful muntelui a fost pentru mult timp un subiect viu de discuție pentru mulțime.

10. Mulți oameni au început să tremure, spunând: “Cerule, este mult prea minunat, devine de nesuportat!”

11. Alții spuneau: “Doar Dumnezeu poate acționa în acest fel!”

12. Cei doisprezece au povestit apoi tot ceea ce au făcut cât timp au fost plecați.

13. Eu le-am poruncit celor trei îngeri să aducă pâine și vin, suficient pentru toată lumea, căci celor doisprezece apostoli le era foame și sete; ei nu mâncaseră nimic toată ziua. Îngerii au făcut îndată ceea ce le poruncisem și au adus pâine și vin într-o mare cantitate. Cei doisprezece au mâncat și au băut pe săturate!

14. Trei dintre fiicele lui Kisjonah M-au întrebat dacă ar putea să guste și ele din această pâine și din acest vin. Dar Kisjonah le-a reproșat fiicelor lui faptul că erau pofticioase și le-a spus: “Și pofta este un păcat; trebuie să renunți la tine din toate punctele de vedere, altfel nu poți ajunge la adevărata înțelepciune fără de care nu există viață”.

15. Eu am spus însă: “Prietene, fie ca acest păcat să le fie iertat pentru totdeauna fiicelor tale, căci de fapt nu este un păcat. Fiicelor tale le este într-adevăr foame și sete și avem suficientă pâine și vin pentru toți cei care sunt aici. De aceea, toți cei care doresc să mănânce pot lua din bucate, de vreme ce și cei doisprezece apostoli au fost serviți!”

16. Kisjonah și cele cinci fiice ale lui au fost foarte mulțumiți, iar Eu le-am spus celor doisprezece apostoli să împartă imediat pâinea și vinul.

17. Erau mai mult de opt sute de persoane pe munte; vârful muntelui forma un platou foarte întins, pe care se afla o stâncă înaltă de cinci stânjani, ușor de escaladat pe la sud. Toți au băut și au mâncat pe săturate, după care Mi-au mulțumit pentru această masă minunată. Kisjonah s-a urcat pe vârful acestei stânci înalte pentru a vorbi mulțimii și a spus:

18. “Ascultați-mă, prieteni, noi cunoaștem scripturile de la Moise și până în zilele noastre și cărțile războaielor lui Iehova despre care au vorbit Moise și profeții, care provin din Persia și au fost traduse și a căror autenticitate a fost recunoscută de către numeroși înțelepți. Dar, dintre toate miracolele pe care aceste cărți le descriu, nimic nu se compară cu ceea ce noi avem în fața ochilor; nu există nimic asemănător, nu numai în Israel, dar nici în întreaga lume. Cine ar trebui să fie Cel ce face asemenea lucrări, dacă nu chiar Dumnezeu însuși?”

Capitolul 155

Îndrumarea cu prudență a neofiților. Diversele grade ale revelației spirituale. Dumnezeu-omul și omul-Dumnezeu. Inteligența și credința. Despre educația spirituală.

1. Auzind aceste cuvinte, l-am chemat pe Kisjonah să coboare de pe scara lui improvizată și i-am spus în secret: “Liniște, nu Mă trăda înainte de a sosi ceasul; sunt numeroși cei care nu sunt încă pregătiți și care nu trebuie să știe precis Cine sunt Eu, căci în caz contrar, libertatea spiritului lor va avea de suferit și va fi antrenată într-o judecată din care spiritului îi va fi greu să se elibereze!

2. Este de ajuns, pentru început, ca unii să bănuiască Cine sunt Eu, ca marea majoritate să Mă considere drept un mare profet și numai câțiva să știe că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Mai mult de atât ar fi prea periculos. Să-i lăsăm deocamdată cu ideile și convingerile lor. Nu Mă trăda așadar înainte de vreme”.

3. Kisjonah a spus: “Da, Doamne, este adevărat, dar și eu sunt o ființă umană; sufletul meu va putea oare să scape de judecată de vreme ce nu numai că eu cred fără nici o îndoială, ci chiar știu precis Cine ești Tu?”

4. Eu: “Pe tine te-am pregătit prin Cuvântul Meu și prin învățătura Mea. Când am venit la tine acum câteva zile, M-ai luat drept un medic foarte iscusit și, când M-ai văzut făcând lucruri neobișnuite, M-ai luat drept un profet prin care acționează spiritul lui Dumnezeu. Dar tu ești un om care a trecut prin toate școlile, un învățat, iar setea ta de cunoaștere te face să vrei să afli cum poate atinge un om o asemenea perfecțiune. Eu ți-am revelat atunci ce este omul și cine este el și, astfel, ce ar putea să devină el dacă s-ar cunoaște cu adevărat și dacă și-ar elibera pe deplin spiritul!

5. Ți-am arătat, de asemenea, cum Dumnezeu însuși este om și cum, din cauza acestui fapt unic, tu și toți cei asemenea ție sunteți ființe umane. Eu ți-am mai arătat în taină că Eu însumi sunt om și că fiecare om este chemat să devină și să rămână pentru totdeauna ceea ce sunt Eu. Tu ai fost uluit și, de atunci, știi Cine sunt Eu!

6. Și numai datorită faptului că sufletul și spiritul tău au fost pregătite treptat poți tu acum să vezi cum Eu creez un nou pământ și fac din aceste pietre oameni, iar aceste lucruri nu te surprind, căci ai acceptat în mod liber, adică într-un mod științific, că Dumnezeu poate fi om și că un om poate, cu adevărat (adică științific vorbind), să fie una cu Dumnezeu, în acest fel, sufletul și spiritul tău nu vor mai putea fi niciodată tulburate, de vreme ce tu ai înțeles pe deplin că Eu sunt singurul și unicul Dumnezeu adevărat, Creatorul tuturor lucrurilor, în eternitate.

7. Dar problema se pune cu totul altfel în ceea ce-i privește pe ceilalți oameni, care sunt incapabili să urmeze această cale științifică. Ei nu au decât credința lor, iar în afară de aceasta, prea puțină putere de înțelegere.

8. Credința este mult mai aproape de viața sufletului chiar decât rațiunea desăvârșită. Dacă ea se transformă într-o obligație, sufletul este înlănțuit și nimeni nu mai poate vorbi despre libera evoluție a spiritului.

9. Dar dacă, așa cum stau lucrurile în cazul tău, mai întâi se dezvoltă înțelegerea pentru a avea o percepție corectă asupra lucrurilor, sufletul rămâne liber și el ia din lumina rațiunii ceea ce poate suporta și asimila.

10. Astfel, pornind de la o înțelegere corectă, bine formată, se dezvoltă o adevărată credință vie și deplină, pe care spiritul o cultivă în suflet pentru a se hrăni și fortifica, putere pe care fiecare om o poate experimenta, dacă iubirea lui pentru Mine și pentru aproapele său crește neîncetat.

11. Dar, așa cum am mai spus, atunci când puterea de înțelegere nu este prea mare, iar omul nu are decât credința, care - în sine - nu este altceva decât un fel de glas al inimii și al voinței, trebuie acționat cu prudență, pentru ca omul să nu-și facă iluzii aberante sau să se îndepărteze de adevărata cale, la fel ca păgânii, așa cum este evident că se petrece mult prea des în epoca noastră.

12. Acum vei înțelege mai ușor de ce am vrut să cobori de pe stânca de unde voiai să dezvoltai

poporului Cine sunt Eu. Un orb nu trebuie să-i conducă pe ceilalți. Trebuie să înțelegi într-un mod corect și inteligent cum stau lucrurile, altfel întreaga lume va cădea în prăpastie.

13. Adevăr vă spun, fiți plini de zel (entuziasm) și acumulați cunoștințe în toate domeniile, analizați tot ceea ce vi se petrece, dar păstrați numai ceea ce este bun și adevărat. Vă va fi ușor atunci să recunoașteți adevărul, să reînviați credința de altădată, care acum este moartă și să faceți din ea o adevărată flacăra a vieții!

14. Eu îți spun, atât ție cât și tuturor celorlalți: dacă doriți ca învățătura Mea să vă fie cu adevărat folositoare, trebuie să începeți prin a o înțelege; doar atunci veți putea acționa întru adevăr.

15. Voi trebuie să învățați să fiți desăvârșiți, așa cum Dumnezeu este desăvârșit în ceruri, în caz contrar, nu veți fi niciodată copiii Lui!

16. Tu ai citit ce a scris Matei în Predica de pe Munte; acolo îi învăț pe discipoli să se roage, spunând pentru început Tatăl nostru'.

17. Cel care spune această rugăciune în inima sa, dar fără să o înțeleagă și cu mintea, este precum un orb care slăvește și adoră soarele, a cărui lumină nu o vede totuși și despre care nu-și poate face nici o idee. El nu păcătuiește în acest fel, dar, adevăr vă spun, aceasta nu-l ajută la nimic, căci el rămâne în continuare în întuneric.

18. De aceea, atunci când doriți să transformați inima unui om, nu uitați că este necesar mai întâi să-l ajutați să-și mărească puterea de înțelegere, altminteri veți face din el un adorator orb al soarelui, ceea ce nu folosește nimănui”.

Capitolul 156

Coborârea de pe munte, în zori. Oprirea la cabană.

1. După aceste clarificări, care răspundeau la toate întrebările lui Kisjonah, a început să se mijească de ziuă, iar pe vârful muntelui, unde ne simțeam minunat, a început să sufle un vânt rece; de aceea, Kisjonah ne-a propus să coborâm la cabană, pentru a ne adăposti până la răsăritul soarelui.

2. Eu am spus: “Nu este nevoie, această briză răcoroasă de dimineață, pe aceste înălțimi, nu poate face rău nimănui. Dimpotrivă, ea fortifică trupul; dealtfel, nu va dura mult timp și este cât se poate de necesară, căci în caz contrar, anumite spirite, despre care nu este cazul aici să dăm amănunte, ar strica vremea - dacă nu ar fi contrabalansate de către unele spirite pașnice”.

3. Kisjonah a fost mulțumit de răspuns și am rămas până la prânz pe vârful muntelui, după care am coborât la cabană, unde am petrecut câteva zile vorbind despre îndatoririle existenței umane, despre natura pământului, a stelelor și despre tot felul de alte lucruri.

4. Multe lucruri au rămas de neînțeles pentru cei mai mulți dintre evreii și fariseii care au rămas alături de Mine. Dar ei nu M-au contrazis, căci acești evrei și farisei care se apropiaseră de Mine încă din prima zi a vizitei Mele la Kisjonah, erau spirite mai elevate și mai bune decât cei care se întorseseră la Capernaum, sau decât cei pe care cutremurul muntelui îi puseseră pe fugă cu patru zile înainte! Acești evrei și acești farisei care rămăseseră cu Mine erau mai limpezi la minte și aveau o părere mai bună despre Mine; ei credeau sincer că învățătura Mea era divină.

5. Cu toate că acești evrei și farisei aveau încredere în Mine, ei erau totuși nedumeriți de unele dintre explicațiile Mele referitoare la originea progresivă a Creației pe pământ și la tot ceea ce se află aici, la fel ca și la celelalte lumi de dimensiuni aproape infinite. Aceștia spuneau: “Dar asta este împotriva religiei mozaice; unde sunt cele șase zile ale creației și cea de-a șaptea zi, în care Dumnezeu se odihnește? Și ce mai rămâne din ceea ce Moise spunea despre originea acestei lumi? Ce trebuie să credem dacă acest făcător de minuni dă o învățătură care o anulează în întregime pe cea a lui Moise? Dacă el îl desființează pe Moise, el îi desființează simultan pe toți profeții și, dacă îi desființează pe profeți, se desființează în cele din urmă pe el însuși, căci dacă Moise nu este nimic și profeții nu sunt nimic, atunci nici Mesia Cel Făgăduit care ar trebui să fie el, nu mai înseamnă nimici

6. Dar esența învățaturii sale este justă și este posibil ca, totuși, Creația să fi avut loc așa cum spune El, mai degrabă decât așa cum descrie Moise”.

7. Unul dintre ei a venit la Mine și Mi-a spus: “Doamne, dacă este așa, atunci ce crezi despre Moise și despre toți profeții?”

8. Eu am spus: Trebuie să înțelegeți corect!

9. Moise nu vorbește în descrierea Creației decât prin imagini (simboluri) care descriu în esență modalitatea de cunoaștere a lui Dumnezeu de către oamenii de pe acest Pământ, dar acolo nu este vorba decât despre creația materială a Pământului și a celorlalte lumi”.

Capitolul 157

Geneza 1. 1-5. Prima zi a Creației. Cunoașterea lumii materiale și trezirea spirituală. Noaptea spirituală a sufletului copilului. Cunoașterea lumii materiale este seara spirituală. Lumina lui Dumnezeu în inimă este aurora spirituală.

(1) La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.

(2) Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.

(3) Dumnezeu a zis: “Să fie lumină!” Și a fost lumină.

(4) Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.

(5) Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.

1. Domnul: “în scripturi este scris: 'La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul; pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.

2. Și Dumnezeu a spus: 'Să fie lumina!' Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și a despărțit lumina de întuneric. El a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.'

3. Iată cuvintele lui Moise. Voi vreți să le luați ad litteram (cuvânt cu cuvânt)? Lipsa lor de sens sare în ochi chiar de la prima vedere!

4. Ce pot fi cerul și pământul despre care vorbește Moise și cine a fost creat la început? **Cerul reprezintă natura spirituală, iar pământul natura materială în omul care este încă pustiu și gol, așa cum sunteți voi.** Apele reprezintă cunoașterea voastră greșită despre toate lucrurile deasupra cărora se află spiritul (Duhul) lui Dumnezeu, dar E! nu este în ele.

5. Dar pentru că spiritul lui Dumnezeu a văzut dintotdeauna că în adâncurile lumii voastre materiale este o noapte înspăimântătoare, El a spus: 'Să fie lumină!'

6. Atunci, El a făcut să fie ziua în natura voastră și Dumnezeu a văzut ce binevenită era această lumină în întunericul vostru. Dar voi nu ați vrut această lumină și nu ați văzut-o și de aceea s-a produs o scindare în voi, pentru a vedea că ziua și noaptea s-au separat și ați recunoscut, cu ajutorul zilei care s-a făcut în voi, noaptea inimii voastre.

7. La om, natura sa primordială este seara sau noaptea. Dar, pentru că lumina pe care Dumnezeu a dat-o omului este pentru el o auroră, din acest crepuscul și din această auroră s-a născut în om prima sa zi de viață!

8. Căci, vedeți voi, dacă Moise, care era inițiat în toate științele egiptenilor, ar fi vrut să descrie apariția primelor zile de pe pământ, el nu ar fi vorbit astfel; căci, chiar și fără întreaga lui cunoaștere și înțelepciune, știa foarte bine că ziua nu vine după seară și dimineață, căci după seară vine noaptea profundă și ziua apare după dimineață!

9. Ceea ce se află așadar între seară și dimineață este noaptea iar ceea ce se află între

dimineată și seară este ziua.

10. Moise ar fi spus atunci: 'Dintr-o dimineată și dintr-o seară (adică între o dimineată și o seară) a apărut prima zi'; și voi ați fi înțeles cum apare ziua. Dar din cauza corespondențelor, el spune exact opusul; seara este în același timp și noaptea omului, ceea ce este ușor de înțeles, căci nimeni nu a văzut vreodată un copil expert în toate științele.

11. Când un copil vine pe lume, sufletul lui se află în întuneric, adică în nopțe. Dar copilul crește, primește tot felul de învățături și devine astfel din ce în ce mai bun cunoscător în tot felul de lucruri și aceasta reprezintă seara, adică începe crepusculul sufletului, potrivit corespondenței cu seara.

12. Puteți să spuneți că poate fi vorba la fel de bine despre crepusculul dimineții! Dar atunci, Moise ar fi putut spune: 'Din crepusculul dimineții, adică din lumina dimineții, apare prima zi!'

13. Dar Moise, care vorbea într-un limbaj simbolic, ar fi spus atunci o prostie. Moise știa că doar noaptea corespunde stării terestre (materiale) a omului și că dezvoltarea cunoașterii pur materiale a omului este asemănătoare serii, atunci când lumina se află în descreștere.

14. Căci cu cât omul încearcă să înțeleagă mai mult lumea materială cu mintea lui, cu atât slăbește în inima lui lumina pură și divină a iubirii și a vieții spirituale. De aceea, Moise numește această lumină terestră a omului prin termenul de 'seară'!

15. Dar atunci când Dumnezeu, în imensa Lui compasiune, aprinde în inima omului o scânteie de viață, omul începe să vadă inutilitatea a tot ceea ce el și-a însușit cu înțelegerea lui de seară, înțelegând din ce în ce mai clar că toate comorile luminii sale de seară sunt iluzorii, la fel ca lumina serii.

16. Adevărata lumină pe care Dumnezeu o aprinde în inima omului este aurora, care urmează după seară și face să se nască în om prima zi adevărată.

17. Din aceste lămuriri, trebuie să înțelegeți că există o imensă diferență între cele două lumini sau, mai bine spus, între aceste două tipuri de cunoaștere. Căci orice cunoaștere la lumina crepusculară a serii lumești este înșelătoare, amăgitoare și deci iluzorie; singur adevărul este veșnic, iar iluzia trebuie să dispară”.

Capitolul 158

Geneza I. 6-10. Ce-a de-a doua zi. Diferența dintre cele două lumini. Credința prin cunoaștere sau cunoașterea prin credință, împărțita terestră a iubirii.

(6) Dumnezeu a zis: “Să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape.”

(7) Și Dumnezeu a făcut întinderea și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost.

(8) Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineată; aceasta a fost ziua a doua.

(9) Dumnezeu a zis: “Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului și să se arate uscatul!” Și așa a fost.

(10) Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

1. Domnul a spus: “Dar se poate întâmpla ca lumina lui Dumnezeu să fie destul de ușor confundată în inima omului cu lumina serii și, astfel, să se piardă și să nu se mai știe în final care este lumina lui Dumnezeu în om și care este lumina lumii materiale.

2. Atunci, Dumnezeu a creat o întindere între cele două ape (apele semnifică aici cele două tipuri de cunoaștere) și a separat astfel cele două ape.

3. Separarea între cele două ape s-a făcut prin bolta cerească (întinderea cerului); cu alte

cuvinte, aceasta reprezintă cerul din inima omului, care este plin de credință adevărată și vie și nu se lasă niciodată pradă speculațiilor goale și fără valoare ale intelectului.

4. De aceea, Eu îl consider pe acela care are o credință puternică și de nezduncinat, ca pe o stâncă de neclintit, pe care Eu o așez ca pe o nouă boltă cerească între cer și infern și care nu va putea fi niciodată învinsă de puterea infernurilor.

5. După ce acest cer s-a stabilit în om și credința lui devine din ce în ce mai puternică, apare din ce în ce mai evidentă inutilitatea intelectului uman. Intelectul uman este atunci pus sub stăpânirea credinței și astfel apare în om, dintr-o seară și dintr-o dimineață din ce în ce mai limpede, o altă zi, mai luminoasă.

6. În această a doua zi, omul vede acum singurul și perfectul adevăr pe care trebuie să-l manifeste. Dar în el nu există încă o ordine deplină. Omul confundă încă lumea materială cu lumea spirituală; el spiritualizează prea mult natura (lumea materială) și privește dintr-un punct de vedere material realitățile spirituale, devenind astfel incapabil de a acționa corect.

7. El este precum o lume acvatică, înconjurat din toate părțile de aer și de lumină și nu știe dacă lumea sa acvatică provine din acest aer sau din această lumină! Cu alte cuvinte, el nu înțelege suficient de limpede dacă cunoașterea sa spirituală provine din înțelegerea lumii materiale sau dacă această înțelegere s-a dezvoltat într-un mod necunoscut, pornind de la un germen spiritual ascuns în om încă de la început. Pentru a explica mai simplu lucrurile, el nu știe dacă credința provine din cunoaștere sau cunoașterea vine din credință și care este diferența dintre cele două!

8. Pe scurt, el nu știe cine a fost primul, ou! sau găina, sămânța sau arborele?

9. Dumnezeu îl ajută în continuare pe om să meargă mai departe, dacă acesta și-a mobilizat suficient de mult atât propriile forte cât și pe cele care i-au fost date pentru această a doua zi de formare spirituală a sa. Iar acest nou ajutor semnifică faptul că lumina a crescut în om, precum soarele primăvara, nu numai pentru că lumina s-a intensificat, ci și pentru că sub efectul acestei lumini intense, căldura care acționează în inima omului face să încolțească sămânța sădită aici.

10. Această căldură se numește iubire; ea este în același timp și terenul spiritual în care această sămânță poate încolți.

11. Iată ce a descris Moise atunci când a spus că Dumnezeu a poruncit apelor să se strângă la un loc, pentru ca astfel să se formeze uscatul, pentru ca sămânța să poată să încolțească aici și să dea fruct.

12. Și stă scris: 'Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar apele adunate le-a numit mări'.

13. Dar pentru cine oare a dat Dumnezeu aceste denumiri, căci este evident că pentru El nu erau necesare! Ar fi ridicol să credem că celei mai înalte înțelepciuni divine i-ar fi plăcut să dea un nume lucrurilor pe care le-a creat!

14. Pe de altă parte, Dumnezeu nu ar fi putut să spună aceste nume nimănui, căci în momentul acelei creații nu exista încă nici o ființă vie.

15. Această legendă a lui Moise nu are deci un sens material, ci un sens spiritual profund; în consecință, ea nu are decât o corespondență spirituală cu creația lumilor, pe care doar înțelepciunea unui înger poate să o înțeleagă. Aceasta nu are așadar decât un sens spiritual și arată cum omul - și în cele din urmă întreaga umanitate - este învățat în mod continuu, de la o epocă la alta, să treacă de la natura sa materială inițială, supusă necesității, la o natură pur spirituală.

16. Pe de o parte se află ființa umană materială și, pe de altă parte, cunoașterea, adică 'marea' omului; iar iubirea provine din cunoaștere, așa cum un pământ fertil, scăldat de adevărata lumină, dă din belșug cele mai nobile roade”.

Capitolul 159

Geneza 1. 11-13. Cea de-a treia zi. Efectul cunoașterii asupra inimii. Omul spiritual ascuns în omul lumii materiale.

(11) Apoi Dumnezeu a zis: “Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ”. Și așa a fost.

(12) Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

(13) Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia.

1. Domnul: “Atunci când cunoașterea pe care o capătă omul susține în totalitate iubirea și devine din ce în ce mai profundă, fiind încălzită de flacăra iubirii care o hrănește, omul devine capabil și capătă puterea de a face totul.

2. În această stare, Dumnezeu se apropie de om – se înțelege de la sine că întru spirit - și îi vorbește, sub forma iubirii eterne, iubire care sălășuiește în inima omului: 'Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ'.

3. Această poruncă a lui Dumnezeu, primită în inimă, îi dă omului voința fermă, forța și curajul să pornească la lucru.

4. Și astfel, cunoașterea sa adevărată se ridică precum norii deasupra mării liniștite și coboară precum ploaia peste pământul uscat, udându-l și făcându-l fertil; pământul începe atunci să dea verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor; imediat, iubirea dorește și aduce în inima omului ceea ce înțelegerea autentică - iluminată de înțelepciunea divină - recunoaște drept bun, adevărat și desăvârșit.

5. Sădită în împărăția vie a inimii, adevărata cunoaștere acționează la fel ca sămânța sădită în pământ, care încolțește și dă roade.

6. Atunci când sămânța încolțește, în pământ se trezesc forțele vieții care dormeau. Acestea se adună atunci în jurul sămânței și o ajută să se dezvolte, până când devine o plantă plină de roade. Pe scurt, adevărata cunoaștere devine activă în inimă (ieșind din starea ei potențială) și din această manifestare prezentă în inimă provin toate acțiunile. Așa trebuie înțeles ceea ce spune Moise, în profunda sa înțelepciune, în primul capitol, versetele 11 și 12 din Geneză.

7. Seara inițială a omului, trezită de lumina cerului la adevărata cunoaștere, devine astfel activă; de aici provin apoi toate acțiunile. Și iată cea de-a treia zi a transformării inimii și a omului într-o ființă umană, adică în omul spiritual pentru care Moise și profeții au fost trimiși de Dumnezeu în această lume și pentru care am venit și Eu. Cred că acum lucrurile sunt suficient de clare!”

8. Unul dintre farisei a spus: “Ilustre și foarte înțelept prieten, în ceea ce mă privește, eu sunt de acord în totalitate cu ceea ce ai spus și cred că este și trebuie să fie perfect adevărat; dar mergi la Ierusalim și explică Geneza în Templu și vei fi lapidat împreună cu toți adepții Tăi, dacă nu Te protejezi cu evidenta Ta forță divină! Dar dacă vei merge la acești templeți cu această forță, ei vor fi judecați ca și cum Tu i-ai lovi cu foc din cer.

9. Lămuririle Tale foarte înțelepte și inteligente despre primele trei zile ale creației din Geneză încep bine. Dar să revenim la cea de-a patra zi, în care, după descriere, Dumnezeu a creat soarele, luna și stelele. Cum explici Tu asta? Soarele, luna și stelele apar deodată aici, fără ca cineva să știe de unde, la fel ca toți acești aștri de pe cer, mici și mari, descriși în Geneză.

10. Întrebarea mea este următoarea: care este cheia corespondențelor în ceea ce privește omul?”

11. Eu. i-am răspuns: Tu știi deja și chiar ai avut posibilitatea să constăți că în ceea ce privește vederea fizică, există oameni presbiți, miopi, pe jumătate orbi sau complet orbi. Presbiții văd bine la distanță, dar foarte slab de aproape; miopii văd bine de aproape, dar foarte slab la mare distanță; pentru cei pe jumătate orbi, aproape mereu este noapte, ei văd obiectele cu un ochi, dar nu și cu celălalt. Cei orbi nu mai văd nimic, nici ziua, nici noaptea, sau uneori percep ceva în timpul zilei, ca o licărire slabă care le permite să știe că este ziua, dar cei care sunt complet orbi nu văd nici atât și nu pot distinge ziua de noapte.

12. Iată deci că, în ceea ce privește vederea fizică, oamenii sunt constituiți într-un mod diferit; cu atât mai diferiți sunt însă în ceea ce privește vederea spirituală. Tu ai un mare defect fizic referitor la vedere, dar unul și mai mare în suflet. Este uluitor cât ești de miop!”

Capitolul 160

Geneza 1. 14-19. Cea de-a patra zi. Nu există decât o boltă cerească (întindere cerească): voința lui Dumnezeu!

(14) Dumnezeu a zis: “Să fie niște luminători pe întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii;

(15) și să slujească de luminători pe întinderea cerului, ca să lumineze pământul. “Și așa a fost

(16) Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele.

(17) Dumnezeu i-a așezat pe întinderea cerului, ca să lumineze pământul,

(18) să stăpânească ziua și noaptea și să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

(19) Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra.

1. Domnul: “Ce citești tu în Geneză? Nu stă oare scris:

2. Și Dumnezeu a spus: 'Să fie niște luminători pe întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii și să slujească de luminători pe întinderea cerului, ca să lumineze pământul!' Și așa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători și anume: luminătorul cel mai mare, ca să stăpânească ziua și luminătorul cel mai mic, ca să stăpânească noaptea; a făcut de asemenea și stelele. Dumnezeu a așezat acești luminători pe întinderea cerului ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua și noaptea și să despartă lumina de întuneric. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară și apoi o dimineață: aceasta a fost a patra zi.

3. Iată, textual, Creația în cea de-a patra zi a Genezei.

4. Dacă iei Geneza cuvânt cu cuvânt, este imposibil să nu-ți dai seama încă de la prima privire de lipsa ei de logică!

5. Dacă Dumnezeu, conform Genezei, a creat lumina în prima zi și prima zi a apărut dintr-o seară și dintr-o dimineață, atunci ce fel de lumină a fost aceasta timp de trei zile, dacă Dumnezeu spune că a creat luminători pe cer în cea de-a patra zi? Ce fel de lumină ar fi putut atunci să diferențieze ziua de noapte în prima zi și în cele două zile care au urmat? De ce a creat noi luminători în cea de-a patra zi? Mai mult, el vorbește doar despre luminători și nu face nici o referire la soare și la lună. Acești luminători sunt așadar semne. Ce fel de semne însă? Pentru a separa timpul! Dar care timp? Zilele și anii? Ce zile și ce ani? Noaptea nu înseamnă atunci nimic? Noptile nu sunt numărate oare la fel ca zilele?

6. De vreme ce pământul este rotund, pe o parte a lui este ziua, iar pe cealaltă este noaptea! Deoarece pământul se învâрте constant și uniform în jurul axei sale, în țările care sunt orientate către soare este ziua.

7. Dar dacă, așa cum este evident, ziua pe acest pământ provine din rotația pământului, atunci soarele, care nu face altceva decât să-și proiecteze razele în fața lui, nu poate fi considerat drept cel care regizează ziua. Se pune atunci întrebarea: cum ar fi putut Moise, vorbind despre acești luminători, să înțeleagă prin ei soarele și luna? Iar dacă Moise s-ar fi gândit într-adevăr la soare și la lună, de ce nu le-a indicat prin numele lor; care existau deja în epoca lui Moise și pe care toată lumea le cunoștea?

8. Mai mult, Moise vorbește despre o boltă cerească (întindere a cerului) care nu corespunde nici unui lucru, de vreme ce soarele, luna, stelele și chiar acest pământ, plutesc în deplină libertate în eterul infinit și își păstrează, grație legilor necesității, propria lor mișcare, nefiind fixate pe nici o boltă cerească!

9. Căci în spațiul infinit și liber nu există decât o singură boltă cerească și aceasta este voința lui Dumnezeu, care, printr-o lege eternă și intangibilă, animă spațiul cu tot ceea ce conține el.

10. Dacă această boltă cerească ar fi fost întinderea acestui spațiu albastru pe care-l vedeți cu ochii, de care ar fi fost agățate soarele, luna și stelele, atunci cum s-ar fi putut deplasa acești aștri și planetele pe care le cunoașteți?

11. Celelalte stele, pe care le numiți stele fixe, par să fie niște puncte fixe, dar nu este așa. Ele sunt pur și simplu foarte îndepărtate de pământ, aflându-se la mai multe sute de mii de ani-lumină, iar orbita lor este atât de mare încât deplasarea lor nu poate fi percepută nici măcar în timpul a o sută de generații umane! De aceea, ele par că sunt fixe, dar lucrurile stau cu totul altfel în realitate și, în întregul spațiu infinit, nu există nicăieri o boltă cerească.

12. Bolta cerească la care se gândește Moise este voința fermă aflată în conformitate cu ordinea divină, care provine din adevărata cunoaștere și din iubire, acesta fiind pământul binecuvântat al vieții! Această voință nu poate proveni decât din asimilarea deplină a adevăratei iubiri de Dumnezeu în inima omului și această iubire nu poate apărea decât din lumina cerească pe care Dumnezeu o revarsă în om atunci când separă întunericul prin seară și prin dimineață. Rezultă că în om, cerul este această iubire autentică, această veritabilă viziune interioară și această adevărată înțelegere, care, atunci când se manifestă, alcătuiesc credința vie și voința fermă, care reprezintă, în ordinea divină, bolta cerească a omului. Iar pe această boltă cerească se află Dumnezeu, dacă ea se integrează perfect în ordinea divină prescrisă de voința lui Dumnezeu, sau noua lumină a cerului cel mai înalt care este iubirea cea mai pură a Tatălui în inima lui Dumnezeu. Astfel, luminătorii luminează voința și o ridică la înălțimea îngerilor din cerurile cele mai elevate. Omul creat devine atunci Fiul necreat de Dumnezeu, prin propria sa voință liberă de a se integra în ordinea divină”.

Capitolul 161

Despre omul muritor și despre omul nemuritor. Cei doi luminători: sufletul și spiritul. Cea de-a patra zi.

1. Domnul: “Atât timp cât omul este o creatură, el este limitat de timp și de aceea este muritor, căci trupul fiecărui om nu este decât un vas care îl ajută pe acesta să evolueze spiritual cu ajutorul constant al lui Dumnezeu, astfel încât, în final, să atingă desăvârșirea.

2. Atunci când vasul exterior (trupul) a atins un grad suficient de evoluție, pentru care Dumnezeu l-a prevăzut cu toate calitățile și proprietățile necesare, Dumnezeu trezește atunci spiritul Său etern necreat în inima omului. Acest spirit, în funcție de puterea sa, este exact ceea ce Moise a vrut să indice prin acești doi mari luminători care sunt plasați pe bolta cerească, așa cum au înțeles toți patriarhii și profeții.

3. Această lumină eternă necreată și veșnic vie pe bolta cerească a omului aduce adevărata zi în om; ea îl învață să-și transforme vasul său vechi și ființa sa divină eternă necreată și face din om pe deplin un adevărat copiii al lui Dumnezeu.

4. Fiecare om creat are un suflet viu care are capacitatea necesară de a discerne binele și adevărul de rău și minciună, de a-și însuși binele și adevărul și de a izgoni răul și minciuna. Dar acest suflet nu este necreat; dimpotrivă, el este o natură creată și nu poate să ajungă niciodată prin el însuși la Dumnezeu.

5. Dar atunci când voința, angrenată cu toată umilința și toată modestia inimii, acceptă binele și adevărul după legile care îi sunt date, această voință liberă implantată de Dumnezeu devine o

adevărată boltă cerească, pentru că ea s-a dezvoltat după dimensiunea divină care a fost pusă în sufletul omului; ea devine astfel aptă să asimileze în sine divinul pur necreat.

6. Ceea ce este pur divin, sau spiritul necreat al lui Dumnezeu, care este așezat veșnic pe această boltă cerească, este marele luminător, iar sufletul omului, care se transformă de asemenea sub efectul acestui mare luminător, devine ei însuși un luminător de o intensitate aproape egală, care este deci cel de-al doilea luminător - mai mic - care de acum înainte se va plasa pe boita cerească și, prin influența luminii sale necreate, se va alătura calităților și virtuților luminii necreate, fără a afecta în vreun fel natura sa creată, ceea ce îi conferă mari avantaje pentru purificarea sa spirituală.

7. Căci sufletul uman nu ar putea niciodată să-l vadă pe Dumnezeu ca ființă pur spirituală și invers, spiritul pur necreat al lui Dumnezeu nu ar putea să vadă o natură creată, deoarece el nu are în Ei nici o natură creată; dar, prin această relație perfectă descrisă mai sus, dintre spiritul pur și suflet, sufletul poate să-L vadă pe Dumnezeu în ființa sa pură și primordială, prin noul spirit care a venit în el și spiritul poate percepe prin suflet starea lumii materiale.

8. Iată ce vrea să spună Moise atunci când vorbește despre un mare luminător care guvernează ziua și despre un luminător mai mic care guvernează noaptea și care arată vremurile, adică, în conformitate cu înțelepciunea divină, este cauza tuturor fenomenelor și al tuturor lucrurilor create, ceea ce semnifică: a recunoaște în toate fenomenele înțelepciunea lui Dumnezeu, iubirea și grația.

9. Stelele despre care vorbește Moise reprezintă nenumăratele cunoștințe necesare despre toate lucrurile care provin în mod evident dintr-o cunoaștere unică fundamentală și sunt așezate, prin urmare, pe boita cerească, la fel ca și cei doi luminători principali.

10. Iată cea de-a patra zi a Creației descrisă de Moise în Geneză, care provine, ca și celelalte trei, dintr-o seară și dintr-o dimineață a omului”.

Capitolul 162

Zilele a cincea și a șasea ale Creației. Apariția pământului și a oamenilor. Punerea în gardă împotriva unei cunoașteri excesive. Un imbold pentru a căuta împărăția lui Dumnezeu în sine însuși (în interiorul ființei).

1. Domnul: “Înainte de a-Mi solicita interpretarea celei de a cincea și a celei de a șasea zi ale Creației, vă voi spune, pe scurt, că facerea (creația) regnului animai și a omului nu reprezintă altceva decât descrierea a tot ceea ce conține omul în ființa sa.

2. Marea și toate apele sale s-au umplut de viață și omul a recunoscut și a văzut, în lumina sa necreată pură și divină, plenitudinea infinită a nenumăratelor idei creatoare, în acest fel, el a perceput originea sa pură și divină. Crearea primului om reprezintă crearea omului desăvârșit.

3. Desigur, te poți întreba, în taină, în inima ta: 'Da, da, toate acestea sunt foarte bune, înțelepte și minunate, nimeni nu poate pune la îndoială adevărul lor; dar cum a apărut acest pământ, care nu se poate să fi existat dintotdeauna? Cum s-a acoperit el cu iarbă, cu plante, cu pomi roditori de tot felul, când și cum au apărut animalele?

4. Cum a devenit omul stăpânul acestui pământ? A existat oare la început doar un singur cuplu, așa cum spune Geneza, sau au apărut dintr-o dată pe pământ o mulțime de oameni de diferite rase, de diferite staturi, de diferite caractere?'

5. La atâtea întrebări critice, Eu nu-ți pot spune nimic altceva în afară de ceea ce ți-am mai spus deja: dacă te vei apropia de înțelepciunea unui înger, vei putea atunci, plecând de la ceea ce este pur spiritual și procedând retrospectiv, să deduci cauzele materiale naturale ale întregii Creații, pe care Moise le-a descris de asemenea în Geneză. Vei descoperi astfel că apariția naturii s-a realizat pe perioade foarte întinse de timp și aproape în aceeași ordine ca cea descrisă de către Geneză, că momentul apariției primului cuplu este foarte apropiat de același moment pe care îl relatează Geneza

și că ispitirea și procrearea, redată în imagini corespondente, urmează foarte îndeaproape ordinea din Geneză*.

6. Dar, așa cum am mai spus deja: fără înțelepciunea îngerească, tu nu vei înțelege nimic, chiar dacă ai avea întreaga cunoaștere a tuturor savanților de pe acest pământ care, de altfel, au în această privință păreri cele mai diverse.

7. Știința pe acest pământ nu le este de nici un folos oamenilor. Cu toată știința lui, omul nu devine deloc mai bun în inima lui și dacă nu devine mai bun, el devine adeseori chiar mai rău, căci nu rareori savantul devine mândru și orgolios; el îl privește de sus pe fratele său, așa cum un vultur se aruncă din înălțimi asupra vrăbiilor pentru a strivi sub ghearele lui carnea lor fragedă.

8. Caută împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui în inima ta și nu te mai ocupa deloc de altceva! Căci tot restul, cum ar fi, de exemplu, înțelepciunea îngerilor, îți poate fi dat într-o singură noapte! Cred că M-ai înțelege!”

(* - Vezi și : “[Casa Domnului](http://www.scribd.com/doc/4587568/lorber-casa-domnului-vol-I)“ de Jakob Lorber <http://www.scribd.com/doc/4587568/lorber-casa-domnului-vol-I> n.r.)

Capitolul 163

Iisus prezice judecata Ierusalimului. Păstrarea tăcerii asupra lucrurilor spirituale.

1. Când fariseii și însoțitorii lor au auzit aceste explicații referitoare la Geneză, au rămas ca paralizați înaintea Mea, iar după ce s-a gândit îndelung, șeful lor a spus: “Doamne, Stăpân al Stăpânilor asupra tuturor lucrurilor, vedem cu toții, nu fără regret, că Tu ai perfectă dreptate în toate și că tot ceea ce spui este plin de adevăr! Dar nu fără regret, așa cum ți-am spus. În această lume egoistă și rea, înțelepciunea Ta excepțională predică la urechile surzilor și miracolele tale sunt făcute în fața orbilor.

2. Dacă omul, pentru a deveni o ființă umană desăvârșită, trebuie să aibă o libertate deplină în ceea ce privește voința și faptele sale, Tu vei putea mult și bine să predici frumos și să faci miracole; dintr-o sută de persoane, abia una singură dacă se va transforma! Căci omul, fiind prea obtuz și lipsindu-i chiar și cunoștințele cele mai elementare, nu poate înțelege învățătura Ta! Iar dacă are ceva cunoștințe, indiferent dacă acestea sunt luate din scripturi, din științe sau din artă, el încearcă repede să fie luat în considerație pentru a obține ceva profit. Oricât ai vorbi Tu cu Dumnezeu Tatăl, sau oricât ai supune fulgerele și tunetele, așa cum au făcut străbunii noștri în deșert, în timp ce Moise vorbea cu Iehova pe muntele Sinai și primea poruncile Sale sub fulgere și tunete, omul își va construi întotdeauna un vițel de aur pentru a dansa în jurul lui și pentru a-l adora.

3. Dacă nu aș ști cum sunt fariseii și scribii, leviții și preoții, nu m-aș hazarda să-Ți vorbesc astfel, dar eu cunosc foarte bine acest popor și tocmai de aceea m-am îndepărtat de Templu, pe care de mult timp nu-l mai frecventez!

4. Dacă te vei întoarce la Ierusalim, înarmează-Te cu multă putere, căci altminteri vei fi lapidat ca un blasfemiator. Cel care se crede mai inteligent decât un măturător de la Templu este considerat drept eretic și blasfemiator și, dacă nu aduce o ofrandă importantă, se poate trezi oricând la picioarele zidurilor orașului, batjocorit fără milă, căzut în disgrație și lapidat.

5. Pentru Ierusalim - îți spun, divinul meu prieten - nu există decât un singur remediu, acela al Sodomei și Gomorei; altminteri, nu poate exista nici o salvare pentru acest oraș și pentru locuitorii săi”.

6. Eu am spus: “Prieten, ceea ce Mi-ai spus tu acum Eu cunosc de mult timp. Da, va veni sfârșitul Ierusalimului. Dar mai întâi trebuie să se împlinescă în acest oraș prezicerile profeților de care sunt pline scripturile. Nici nu vor trece șaptezeci de ani, începând de astăzi și nu va mai rămâne nici o singură piatră din acest oraș, iar dacă cineva va întreba unde se afla Templul, nu va mai fi nimeni care să știe să răspundă!

7. Câți profeți au fost asasinați în acest oraș! Eu știu că sângele lor cere răzbunare pentru toate aceste crime, dar acest oraș nu a atins încă apogeul din ceea ce i-a rezervat infernul și până acum a fost cruțat; dar nu va mai fi, pentru că măsura va fi în curând plină.

8. Înainte de a părăsi acest munte, vreau să vă dau o poruncă severă: - Nimeni să nu povestească ce a văzut pe acest munte, dacă spiritul nu îi permite în mod expres acest lucru. Cel care nu va respecta porunca Mea va fi pedepsit instantaneu și va deveni mut, căci cei mai mulți dintre oameni nu sunt nici pe departe pregătiți și încă nici voi.

9. Puteți vorbi între voi despre ceea ce v-am învățat aici, dar ca și cum nu ar fi vorba despre Mine, ci ar fi ceva născocit de voi! Dar atunci când, grație învățaturii voastre vii, prietenii voștri vor avea aceeași putere de înțelegere ca și voi, spuneți-le atunci între patru ochi de la Cine este această învățătură și ce semne au precedat-o!

10. Dar nu uitați să le transmiteți aceeași poruncă de păstrare a secretului, cu aceeași pedeapsă în cazul în care nu o vor respecta.

11. În puținul timp pe care îl vom mai petrece pe aceste înălțimi veți mai cunoaște și alte lucruri minunate, care sper să vă întărească în credință! Dar pentru tot ceea ce va urma, pentru tot ce veți mai vedea și auzi, amintiți-vă că trebuie să respectați aceeași poruncă, dacă nu doriți să fiți pedepsiți timp de un an!”

Capitolul 164

Sunt compatibile poruncile lui Dumnezeu cu voința omului?

1. Iuda Iscarioteanul a spus: “Doamne, este o poruncă prea severă. Cine ar putea să o respecte întocmai?”

2. Eu am spus: “Dumnezeu a făcut din moartea corpului o lege imuabilă și indiscutabilă și, în ciuda tuturor lamentărilor oamenilor, El nu-și va retrage cuvântul și nu o va modifica. Ai vorbit și ai discutat frumos, va trebui să sfârșești prin a muri. În Lumea de dincolo vei înțelege, că această moarte ți-a fost foarte necesară!

3. Și, vezi tu, la fel stau lucrurile cu fiecare poruncă ieșită din gura lui Dumnezeu, îți va fi ușor să le respecti dacă tu îți vei face din ele propriile tale legi, dar dacă tu alegi o altă lege decât aceea pe care ți-o dau Eu, atunci îți va fi greu să respecti legea Mea. Căci acolo unde o lege o contrazice pe cealaltă, este dificil și chiar imposibil să le respecti pe amândouă în același timp. Înțelegeți?”

4. Adevăr îți spun, fii atent asupra ta și veghează ca nu cumva, cu timpul, o lege contrară dinlăuntru să îți provoace moartea!”

5. Iuda a spus: “Ce vrei să spui cu asta? Te exprimi mereu în hieroglife, pe care nici chiar un înțelept nu ar putea să le citească și cu atât mai puțin să le înțeleagă! Ce înseamnă, în definitiv, o lege contrară? Cum aș putea eu să mai aleg o lege pe care mi-a dat-o altcineva? Nu aș putea decât să o respect sau să nu o respect, totul depinde de voința mea; nu există aici nici o lege contrară!”

6. Eu am spus: “Adevăr îți spun, dacă vei rămâne la fel de prost cum ești acum, este mai bine să te întorci la Betabara, căci îmi crezi repulsie.

7. De unde provin legile, dacă nu din voința celui care are puterea și forța să le stabilească și să hotărască pedepsele? Oare nu are fiecare om puterea deplină asupra lui însuși de a face ceea ce dorește? Dacă el vrea să-și facă din legile exterioare propriile lui legi, el le poate respecta cu ușurință; dacă nu dorește acest lucru, voința sa devine opusă legii și, în final, va trebui să se supună legii, care îl pedepsește”.

8. Iuda a făcut o figură nătângă și a spus: “Da, înțeleg și este bine să fie așa, dar pentru că Tu vorbești într-un mod atât de voalat, simt cum sunt cuprins de frică și de angoasă și trebuie să continui să pun întrebări până când lucrurile îmi devin clare, mai ales atunci când este vorba despre o lege atât

de greu de respectat, pentru unii dintre noi - și acesta este și cazul meu, nu-mi este rușine să mărturisesc. Dar, vezi Tu, Doamne, când oricare altul Te întreabă ceva, Tu răspunzi mereu cu amabilitate, dar atunci când îți pun eu o întrebare, Tu nu mai ești deloc amabil, iar eu nici nu mai îndrăznesc să Te întreb, chiar dacă este ceva important.

9. Vezi Tu, eu tot nu înțeleg această călătorie stranie de ieri, când am zburat prin văzduh cu o viteză incredibilă, astfel încât pământul părea că devenise ca o săgeată extrem de rapidă. Aș vrea să-mi spui cum a putut fi posibil un asemenea lucru, căci mă aflam foarte departe de aici, de partea cealaltă a mării, la patru sau cinci zile de mers.

10. Tocmai terminasem de predicat într-un sat grecesc în care Toma nu a vrut să mă însoțească. Nu am găsit nici o ureche, nici o inimă care să mă asculte, cu toate că vindecasem mai mulți bolnavi. Eram mâhnit și mă pregăteam să părăsesc acel loc stupid, cu sufletul trist, când, după ce făcusem abia o mie de pași, un vârtej a apărut subit și, chiar înainte de a-mi da seama ce se petrece, am fost ridicat în aer. Un vânt incredibil de puternic m-a purtat până aici, cu o asemenea viteză, cum am mai spus, că nu puteam să mai disting pământul și nici chiar marea. Era ceva ca un fel de fulger. Nu am avut timp să mă întreb ce s-ar fi putut petrece dacă m-aș fi izbit în trecere de o stâncă; aș fi fost pulverizat în o sută de mii de bucăți. Și cât de mare a fost uimirea mea când, după această călătorie prin văzduh, m-am regăsit aici pe pământ, sănătos și teafăr, în fața Ta!

11. Aș dori să îmi explici în câteva cuvinte, cum au fost posibile toate acestea?"

12. Eu am spus: "Prietene, dacă știi Cine sunt Eu, cum poți să Mă întrebi cum a fost posibil să realizez acest lucru și cum ți s-a petrecut ție așa ceva? Oare nu îi este totul cu puțință lui Dumnezeu? Privește norii, cine îi poartă? Ai ascultat explicația pe care am dat-o despre crearea pământului, a soarelui și a altor stele, care pentru tine sunt niște sori mai mari.

13. Vezi tu, aștrii enormi - și deci extrem de grei - se deplasează în mod liber prin spațiu, în toate părțile și în toate direcțiile eterului, cu o viteză incredibil de mare.

14. Întreabă-te cine ghidează acești aștri extrem de numeroși, care traversează infinitatea spațiului liber într-o ordine de neclintit. Gândește-te puțin și vei vedea stupiditatea întrebării tale, la care Eu ți-am răspuns acum suficient de clar!"

15. Toma a intervenit și a spus: "Dacă ai putea măcar o dată să pui și tu o întrebare demnă de Domnul nostru! Nu am făcut și noi, la fel ca tine, aceeași călătorie prin văzduh? Noi știm că așa a vrut El și aceasta ne este de ajuns pentru a ne putea explica această călătorie insolită! Dacă credința ta în Domnul și Stăpânul nostru ar fi mai mare, nici nu ai mai visa să pui niște întrebări atât de prostești!"

16. Iuda a spus: "Iată că ești din nou împotriva mea! Dacă acest lucru îți face chiar atât de multă plăcere, poți să continui să mă cerți, asta nu o să mă supere. Acum înțeleg că de fapt L-am supărat pe Domnul nostru cu întrebarea mea prostească și nu voi mai face asta niciodată!"

17. Toma: "Haide să rămânem buni prieteni, iar eu promit să nu îți mai dau lecții".

18. Eu am spus: "Linișteți-vă, Kisjonah a pregătit masa; să mergem să ne refacem pentru a căpăta forțe noi. După masă, vom vedea mai bine ce ar mai fi de făcut, Așa să fie. Să ne oprim aici!"

Capitolul 165

De ce trebuie oamenii să se întrupeze? Trupul, un instrument pentru dezvoltarea spirituală a sufletului.

1. Am mers cu toții în cabană pentru a lua masa, cu sufletul senin și foarte veseli.

2. După masă, Kisjonah a spus că el ar dori, dacă Eu nu aveam nimic împotriva, să meargă înainte de căderea nopții pe pășunile sale pentru a-și plăti păstorii și pentru a vedea unde sunt turmele și ce cantitate de lână a fost strânsă!

3. Eu am spus: "Mâine este priveghiul Sabatului și Mi-ar plăcea să îl petrec pe munte. Dar acum, pentru că am rămas mai mult timp la masă și mai sunt doar câteva ore până la sfârșitul zilei, să

rămânem bucuroși aici și să discutăm anumite lucruri importante, în această seară veți mai avea încă multe lucruri deosebite de văzut, așa că Mi-ar plăcea să rămânem împreună!”

4. Kisjonah a spus: “Doamne, fiecare dorință a inimii Tale este pentru mine o poruncă sfântă, dar aș avea o întrebare în legătură cu cei trei îngeri care au apărut ieri într-un mod atât de uluitor, mai degrabă plutind prin aer, căci ei nu atingeau pământul cu picioarele; acești îngeri sunt de atunci în compania noastră, vorbind, mâncând și bând împreună cu noi. Ei sunt de o amabilitate și de o serviabilitate ieșite din comun și cu toate că au o noblețe absolut deosebită, ei par a fi totuși foarte asemănători cu noi!

5. Mi se pare că ei doresc să rămână cu noi, ceea ce îmi face o imensă plăcere. I-am îmbrățișat și i-am strâns în brațe și am constatat că ei sunt formați, la fel ca și noi, din carne și oase viguroase, ceea ce mă uluiește.

6. Întrebarea pe care doresc să Ți-o pun este de a afla cum este posibil acest lucru? Înainte ei erau spirite pure și, iată, acum ei sunt oameni cu corpuri fizice, la fel ca noi! De unde au ei aceste corpuri? Și dacă au primit dintr-o dată acest corp fizic, cum se face că în loc de o naștere atât de penibilă, ceilalți oameni nu apar și ei în acest mod în lumea noastră?”

7. Eu i-am răspuns: “În primul rând, tu nu ai putea nici să-i vezi și nici să-i simți fizic pe acești trei îngeri, dacă nu aș permite Eu ca sufletul tău - deschis spiritului care este unit cu corpul - să poată vedea lucrurile spirituale sub un aspect corporal; și totuși, această realitate spirituală nu este deloc corporală.

8. Oamenii și spiritele sunt diferiți. Un spirit ca acela al celor trei îngeri de aici acționează liber de la începutul lumii, prin libera sa voință, după porunca Mea, fără a păcătui vreodată împotriva acestei porunci. Un mare număr de spirite - care, după înțelegerea ta, sunt într-un număr aproape infinit - au abuzat de libertatea voinței lor (n.t. de liberul lor arbitru) și de aceea au căzut sub judecata care le amenința. Asemenea spirite care au umplut pământul și celelalte lumi, cum ar fi: soarele, luna și stelele, vin pe lume după o lege imuabilă în întreaga natură, pe calea fecundării, pe care o cunoști și trebuie să fie crescuți și educați pentru a deveni oameni, pentru ca, în cele din urmă, după ce se vor “dezbrăca” de acest corp, să devină ființe spirituale pure și perfect libere.

9. Întruparea în forma umană nu este acordată unui spirit care nu mai este supus judecății decât pentru a putea trece printr-o nouă încercare, pentru a face dovada libertății sale în acest trup uman, care devine astfel o nouă lume. Poți să înțelegi astfel cu ușurință că pentru spiritele care sunt deja perfect realizate (sau, cu alte cuvinte, care au atins desăvârșirea), corpul fizic este total inutil, trupul nefiind decât un mijloc și niciodată un scop. În final, totul trebuie să redevină pur spiritual și în nici un caz material!

10. Adevăr îți spun, acest pământ și toți aștrii materiali de pe cer, toți acești sori cu lunile lor și toate celelalte lumi vor dispărea atunci când toate spiritele condamnate să trăiască aici, prin întrupare, vor deveni spirite pure. La fel ca Mine și Cuvântul Meu, aceste spirite pure vor fi eterne și nu vor pieri niciodată, nici nu vor putea vreodată să dispară”.

Capitolul 166

Despre crearea lui Adam. Despre bărbat și despre femeie. Decăderea Evei și influența ei rea asupra bărbatului. Decăderea umanității. Transformarea omului prin intermediul lui Iisus Hristos.

1. Kisjonah a spus: “O, Doamne, Doamne! Ce înțelepciune profunda! Cine a mai auzit vreodată ceva asemănător? Doar Dumnezeu poate da asemenea lămuriri! Prin comparație, înțelepciunea acestei lumi nu mai înseamnă nimic, absolut nimic. Este prea mult dintr-o dată, pentru niște ființe muritoare și sărmani păcătoși ca mine!

2. Ca printr-un miracol această dezvăluire permite în sfârșit înțelegerea întregi Geneze.

3. Acum înțeleg și eu ce semnificație are crearea lui Adam, primul om de pe acest pământ, creare ce pornește de la pământ (lut), în înțelepciunea Sa eternă, Dumnezeu a vrut ca spiritele involuate, prizoniere ale pământului; să se elibereze din închisoarea lor, pornind chiar de la acest "pământ" (corpul fizic) devenit ușor și maleabil, pentru a-și modela astfel gradat un corp spiritual care să le ofere mai multă libertate și prin intermediul căruia să-L poată recunoaște atunci pe Dumnezeu, în acest fel, ele vor putea ajunge la natura lor primordială și esențială: spiritul pur și perfect, la fel ca și arhanghelii de la începuturile vremurilor!

4. Da, totul îmi devine acum clar! Se spune că femeia a fost creată dintr-o coastă a lui Adam. Este evident că munții sunt partea cea mai solidă și chiar cea mai rezistentă a pământului, unde se adăpostesc spiritele cele mai îndărătnice (decăzute). Oasele primului om și ale urmașilor săi, în perfectă corespondență cu munții de pe pământ, sunt partea cea mai dură și cea mai rezistentă a omului.

5. Partea cea mai îndărătnică a sufletului - care este în același timp și cea mai senzuală, cea mai mândră și cea mai orgolioasă - a fost separată de bărbat, prin înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu și a fost apoi pusă într-o formă feminină asemănătoare cu aceea a bărbatului din care a provenit; ea se află astfel într-o relație esențială, vie, cu el, fiind capabilă - prin actul procreării -, după voința atotputernică a lui Dumnezeu, de a purta un fruct viu în ea. Fiind partea cea mai îndărătnică a spiritului uman, femeii i s-a dat suferința pentru a-și putea perfecționa sufletul, așa cum și bărbatul și-l perfecționează pe al lui, care este însă mai blând, astfel încât în final, așa cum spune Scriptura, [bărbatul și femeia să poată deveni unul*](#).

6. Expresia 'bărbatul și femeia nu sunt altceva decât un singur trup' semnifică faptul că femeia, cu toate că este alcătuită din elementele cele mai refractare și mai îndărătnice ale bărbatului, grație unor încercări relativ mai dure pe care le are de înfruntat, sfârșește și ea prin a deveni asemenea aspectelor spirituale cele mai umile și mai blânde ale bărbatului. Aceasta este semnificația expresiei: 'bărbatul și femeia vor deveni același trup'. Ce spui, Doamne? Am explicat corect aceste lucruri sau nu?"

7. Eu am spus: "Perfect, iar dacă Scripturile ar fi citite și înțelese corect, s-ar putea discuta cu toți oamenii despre adevăratele taine ale cerului. Dar oamenii sunt altfel făcuți: mai întâi, femeile căzute în senzualitate - printr-un al doilea abuz ai liberului lor arbitru, au început să-și împodobească doar trupurile, în dauna spiritului, fiind inspirate în acest sens de Satana; apoi, datorită egoismului lor, ele au devenit nesupuse, refractare, încăpățanate, mândre și pretențioase, determinând astfel bărbatul, care are o natură mai blândă, să le cadă în plasă, în sfârșit, bărbatul, ca să obțină admirația femeii, a început să joace după cum îi cântă aceasta, sfârșind astfel chiar prin a prinde gustul și fascinația malefică a mrejelor ei satanice.

8. Astfel, bărbatul a căzut de la cea mai mare înălțime a cerului care încolțea în el și a devenit o ființă tenebroasă, senzuală și egoistă, fără rost și ambițioasă, unindu-se cu femeia și urmându-l pe diavol.

9. Totuși, spiritul bărbatului este trezit din când în când de iubirea pentru viața universală și este incitat să studieze scripturile și să admire operele lui Dumnezeu. Cei care au știut să se sustragă mrejelor feminine au reușit acest lucru într-o măsură mai mare sau mai mică. Dar nu a fost suficient, căci acești oameni nu au înțeles în profunzime scripturile, cărora le-au dat o interpretare pur materială, ceea ce corespunde principiului feminin, ce poate fi asemuit cu o monedă sunătoare, făcând astfel din Cuvântul lui Dumnezeu un lucru oribil și din Templu o vizuină de asasini și de hoți.

10. Adevăr îți spun ție și vouă tuturor: această situație dramatică ar fi ajuns atât de departe încât toți oamenii ar fi fost pierduți dacă nu aș fi venit Eu însumi în această lume pentru a vă elibera de jugul lui Satana și de eterna lui pierzanie; și trebuie ca Eu însumi să fac cele mai mari eforturi pentru a putea să trezesc, pentru început, abia o infimă parte a umanității către adevărata Lumină a Cerurilor!"

Capitolul 167

Alungarea bărbatului de către femeie. Modalități de recunoaștere a femeilor rele. Binele și răul nu pot fi în același timp, stăpâni ai inimii.

1. Iisus: “Nenorocire lumii, când femeia va începe să se fardeze și să-și pună bijuterii numai ca să se așeze pe tron și să stăpânească ea în locul bărbatului; atunci, pământul va fi trecut prin foc și sânge.

2. Vegheați la buna educație a femeilor și învățați-le ce este umilința; ele trebuie să fie cât mai decente, dar fără să devină mândre și vanitoase din acest motiv. Căci mândria și vanitatea femeii reprezintă pierderea bărbatului și ruina familiei.

3. Pe de altă parte, o femeie cinstită, bună, umilă, frumoasă și pură este o binecuvântare într-un cămin, în timp ce o femeie mândră de farmecele ei – amplificate de farduri și bijuterii - este o nenorocire pentru întregul pământ, un fel de entitate satanică cu o formă umană, întru totul asemănătoare unui șarpe, care cu ajutorul privirii sale fascinante și malefice, atrage păsările cerului în gura sa lacomă, otrăvitoare și mortală.

4. Acesta este doar un sfat, nu o poruncă:

5. Pentru a alege, de bună voie, o femeie, în condiții ideale, trebuie să verificați mai întâi ca acea femeie să aibă mereu corpul curat, ceea ce este foarte bine pentru sănătate. Apoi, să nu iasă în stradă doar pentru a-și arăta fața tuturor trecătorilor, căci acesta nu este un lucru decent pentru o femeie; să nu-și etaleze farmecele în fața oricui, ci să fie îmbrăcată frumos, dar sobru, în ocaziile obișnuite, cu veșminte din in sau cu un șal de lână în color iarna; să nu fie rea de gură și să nu se laude față de ceilalți că are una sau alta, deoarece cel mai bine pentru o femeie este ca ea să nu dispună decât de strictul necesar. Numai o asemenea femeie va fi demnă de bărbatul care o iubește. Dar dacă întâlniți o femeie vanitoasă și mândră, împodobită cu bijuterii care-ți iau ochii, îmbrăcată provocator, cu veșminte strânse pe corp și colorate țipător, care își etalează grațiile în stradă, lăsându-se bucuroasă salutată și admirată de orice trecător, în special de cei bogați și spunând despre cel sărac: 'Hm! Priviți-l pe acest cerșetor sărac, ce urât miroase!' - Eu vă spun, fugiți de o asemenea femeie ca de un cadavru urât mirositor.

6. O asemenea femeie este o veritabilă imagine în miniatură a infernului; cel care se unește cu ea comite un păcat împotriva poruncii divine și poate fi sigur că o asemenea femeie îl va duce, mai devreme sau mai târziu, în infern. Ea nu se poate îndrepta decât cu mare greutate aici, pe acest pământ și dacă ea va muri înaintea lui, el poate fi sigur că în viața de apoi va trebui să o urmeze în infern o lungă perioadă de timp, dacă s-a lăsat sedus de ea atâta timp cât a fost pe pământ.

7. Căci dacă femeia găsește pe acest pământ modalitatea de a atrage un bărbat folosindu-și puterea de seducție, ea va fi de o mie de ori mai seducătoare în Lumea de dincolo. Ea va veni și acolo să-și întâmpine soțul sau amantul, folosindu-și toate farmecele pe care le are pentru a-l atrage în mrejele ei infernale, iar bărbatului îi va fi foarte greu să scape de această femeie și el o va urma.

8. De aceea, vegheați atunci când vreți să vă uniți cu o femeie, înainte de a vă arunca în brațele ei, căutați întâi să aflați dacă ea este un înger sau unul dintre acei diavoli de care bărbatul se apără atât de greu.

9. V-am arătat așadar semnele caracteristice; dacă sunteți atenți, veți fi fericiți și aici și în Lumea de dincolo. Aceasta nu este însă o poruncă ce își propune să vă înlănțuie libertatea, ci doar un sfat bun, care vă poate fi util atât vouă cât și femeilor vanitoase.

10. Căci acela care va ști să recunoască și să se oprească la timp din înclinația sa nebunească înspre rău, generată de o femeie vanitoasă, seducătoare și senzuală, va avea o mare răsplată în ceruri.

11. Întoarceți-vă deci ochii de la aceste femei rele și seducătoare; ele sunt legate de Satana, pe care îl slujesc fără să știe.

12. Dacă vreunul din voi dorește să-și facă o idee despre cum arată Satana, nu trebuie decât să privească o femeie orgolioasă sau prefăcută; aceasta este forma cea mai periculoasă a lui Satana

pentru întreaga umanitate.

13. Omul nu trebuie să se teamă de faptul că Satana aruncă pe pământ războaie, foamete sau ciumă, căci dacă este nevoie, el se poate ruga intens lui Dumnezeu.

14. Dar atunci când Satana își deghizează demonii în ființe fascinante, aceștia sunt mult mai periculoși pentru un bărbat cu înclinații către senzualitate decât un lup deghizat în oaie în mijlocul turmei. Atunci când apare un lup, toate oile fug în toate părțile, năucindu-l pe lupul surprins, care se trezește singur, fără să fi apucat să-și prindă prada. Dar atunci când lupul vine deghizat într-o blană de oaie, oile nu fug și, crezând că se pot împrieteni cu lupul deghizat, ele vor fi devorate fără ca măcar una să poată scăpa!

15. Rețineți acest sfat în inima voastră ca pe un lucru sacru și respectați-l ca pe o poruncă, dacă doriți să aveți o căsătorie binecuvântată de cer și nu un blestem infernal.

16. Nu vă lăsați așadar păcăliți de tentațiile oarbe și viclene ale lumii. Fiți mereu detașați. Apreciați lumea la justa ei valoare. Nu schimbați aurul sau perlele pe care le-ați primit din ceruri pentru nebuniile lumii și atunci va domni mereu pacea între voi, iar cerul se va deschide în fața voastră! Dar dacă, din prostie, vă veți lăsa prinși de drumurile lumii, atunci cerul se va închide din ce în ce mai mult în fața voastră; și oricât veți chema cerul în ajutor atunci când veți avea nevoie, acesta nu vă va răspunde! Pentru că nu este posibil ca acela care este atașat de plăcerile lumii să fie în același timp și binecuvântat de cer.

17. Fiecare om este creat astfel încât binele și răul, minciuna și adevărul, să nu poată exista în același timp în inima sa. Este posibil să existe doar una sau alta dar niciodată amândouă în același timp!

18. Da, el trebuie să le recunoască pe amândouă în minte, dar în inimă el nu poate alege decât pe una dintre ele.

19. Ați înțeles bine sfatul meu?"

20. Toți au răspuns: "Da, Doamne și Stăpâne al întregii înțelepciuni divine".

Capitolul 168

Despre cultura și școlile de pe pământ. Tristetea unui fariseu care își dă seama că lumea se află în greșală. Lumea și oamenii. Oamenii și Dumnezeu.

1. Un fariseu s-a apropiat atunci de Mine și a spus: "Doamne și Stăpâne, toate acestea sunt bune, frumoase și adevărate și nu mai este nimic de adăugat; dar dacă oamenii nu ar aduna toate bunurile materiale pe care pământul le oferă din belșug și nu le-ar lucra cu pricepere, pământul ar deveni repede un deșert și nu ar mai fi posibilă nici un fel de cultură. Să nu mai avem oare nevoie de case și de școli? Dacă le vom desființa, umanitatea va ajunge repede la stadiul de animalitate! Nu putem să lăsăm întreaga lume deoparte, atât timp cât trăim în această lume materială!"

2. Eu i-am răspuns: "Școlile voastre sunt bune doar ca să ucidă complet spiritul din sufletele fragile ale copiilor voștri și nu ar fi nici un rău să le desființați, căci, vă întreb: dacă lumea este stăpâna voastră, atunci de ce mai așteptați ca ea să vă învețe despre spiritualitate?"

3. Cine nu primește în inima sa învățătura lui Dumnezeu, se află în noaptea lumii și nu va cunoaște niciodată lumina vieții.

4. Cine nu este iluminat de adevărata lumină a vieții venită de la Dumnezeu este mort! Chiar dacă lumea l-a învățat întreaga sa înțelepciune, la ce îi folosește acest lucru?

5. Rămâneți în Mine și atunci Eu voi rămâne în voi, iar înțelepciunea cerurilor vă va umple inimile pentru totdeauna, înțelegeți ce vreau să spun?"

6. Când fariseul a auzit aceste cuvinte rostite de gura Mea, el a spus pe un ton grav și trist: "Oh, mare și sfânt adevăr, ce fericiți ar putea fi oamenii pe acest pământ dacă ar rămâne în acest adevăr și și-ar modifica în funcție de el existența! Dar atât timp cât o singură bucățică din acest

pământ va exista, atât timp cât oamenii vor trăi pe acest pământ, ei vor cunoaște invidia, gelozia, avariția, orgoliul, gustul puterii și toate celelalte sentimente de acest fel care pavează infernul. Niciodată acest adevăr care vine din ceruri nu va putea să prindă rădăcini pe un asemenea sol; el va fi alungat până la ultima silabă de miile de mii de slujitori ai infernului. La ce mai folosește atunci acest adevăr ceresc?

7. Umanitatea ar trebui distrusă aproape în totalitate și înlocuită printr-o nouă generație crescută încă din leagăn în spiritul adevărului. Abia atunci vor fi roade pentru cer; dar umanitatea, așa cum este ea acum, îngrozește chiar și infernul și este foarte departe de a fi cât de cât pregătită pentru a primi adevărul cel mai înalt din ceruri.

8. Dacă Tu intenționezi să înființezi o mică comunitate care să trăiască în spiritul acestei noi înțelepciuni divine și al acestui adevăr, ea se va afla la cheremul lupilor, care, dacă nu o vor putea distruge din punct de vedere spiritual, vor putea în schimb să o persecute și să o tortureze din punct de vedere fizic; atunci, ea nu-și va mai putea păstra pe deplin puritatea și doar singur Dumnezeu știe de ce vor avea parte descendenții acestei comunități.

9. Oamenii sunt și vor rămâne oameni. Astăzi îngeri, mâine demoni, nu poți avea încredere nici în cei mai buni dintre ei!

10. Iehova i-a scos pe copiii Săi din Egipt; i-a vegheat zi și noapte în deșert, unde le-a dat poruncile Sale; timp de patruzeci de ani. El i-a hrănit, făcând să plouă cu miracole; dar să privim în istorie, să aruncăm o privire la ceea ce se petrece acum, să vedem condițiile în care trăim, relațiile umane și religia: nu mai găsim astăzi nici o urmă din ceea ce au fost copiii lui Dumnezeu.

11. Iată de ce eu spun și cred, fără a dori nici măcar o singură clipă să mă ridic împotriva iubirii și înțelepciunii Tale: este păcat că oamenii nu sunt demni de această înțelepciune și de aceste opere. Focul și suferința iadului, iată ce merită ei și nu grația infinită! Spun aceasta în speranța că nu există trădători printre noi, dar atunci când vom coborî de pe munte, voi redeveni la fel de mut ca și un mormânt. Spune-mi, Doamne și Stăpâne, am dreptate sau nu?"

12. Eu am spus: "Ai perfectă dreptate din punct de vedere uman, dar acest lucru nu trebuie să Mă oprească pe Mine să anunț întregii lumi Adevărul cerului.

13. Căci lumea trebuie să fie judecată, dar ea trebuie să îl primească mai înainte pe Cel care o va judeca și care trebuie să o judece, adică Adevărul cerului care vine prin Mine în această lume.

14. Părerea ta este corectă în legătură cu această lume rea, dar între Dumnezeu și omul de pe acest pământ există niște legături extraordinare, pe care doar Tatăl le cunoaște și cel căruia El i le revelează.

15. Dar să ne oprim acum, iată că a venit seara, iar în curând se va face frig pe aceste înălțimi; să mergem în cabană. Așa să fie!"

Capitolul 169

O noapte răcoroasă pe pășunea alpină. Orbul - descendent al lui Tobie. Cinstea și onoarea încălzesc inima omului. Reproșul sever al îngerilor la adresa femeilor răutăcioase. Evanghelia răsului.

1. Am intrat atunci în cabană, iar femeile și fetele s-au apropiat de foc pentru a se încălzi, dar câțiva evrei furioși, văzând că aceste femei ocupă tot locul, au venit la Mine să se plângă. Eu i-am liniștit cu blândețe.

2. Toți au tăcut, în afară de un evreu din Capernaum, care continua să fie furios și să mormăie: "La ce bun toate aceste discursuri, deja am înghețat, atât de mult am stat pe afară, nu mai puteam rezista și, iată, acum aceste femei refuză să-mi facă și mie loc lângă foc, mie, care sunt bătrân și înghețat. Nu sunt obișnuit cu frigul de pe aceste înălțimi și am peste șaptezeci de ani! Eu sunt friguros de felul meu; nu vreau să fiu nepolitic, dar spune-le acestor femei să mă lase să mă apropiu

de foc!”

3. Eu i-am spus acestui bătrân: “Nu știi tu că Eu aș putea să te încălzesc altfel decât cu focul, dacă ai avea credință?”

4. Bătrânul a spus: “Da, Doamne, cred, căci am văzut multe din miracolele Tale și cred că tot ceea ce dorești Tu se împlinește”.

5. Eu am spus: “Mergi la cei trei care au fost cu noi pe vârful muntelui acum trei zile și te vei încălzi”.

6. Bătrânul a făcut ceea ce i-am spus și a primit atâta căldură încât aproape că nu a mai putut suporta, drept pentru care Mi-a mulțumit, rugându-Mă de data aceasta să-l răcoresc!

7. Eu i-am spus: “Fă ce vrei, eu nu te-am legat de cei trei; pleacă de lângă ei și te vei răcori!”

8. Iar bătrânul a plecat, dar s-a întors foarte agitat, strigând înfricoșat: “Să se salveze cine poate, muntele este în flăcări, focul se apropie din ce în ce mai mult de cabană! Doamne, suntem pierduți cu toții!”

9. În timp ce bătrânul se plângea, a sosit Kisjonah, care fusese plecat cu treburile sale. El Mi-a spus: “Doamne, iartă-mă, dar, așa cum este obiceiul, am pregătit o mică sărbătoare, întrucât este ultima seară pe care Tu o petreci aici la munte, păstorii mei au strâns grămezi de coji și acum dansează în jurul focului și cântă psalmi de bucurie. Vrei să vii să-i vezi?”

10. Eu am spus: “Oh! Cu dragă inimă, căci iubirea Mea pentru tine este infinit de mare!” M-am spălat și am ieșit urmat de toți discipolii.

11. Dar femeile râdeau de bătrânul evreu, care, crezând că a văzut muntele în flăcări, făcuse atâta gălăgie de parcă era sfârșitul lumii. Rușinat, bătrânul suporta cu răbdare râsetele femeilor.

12. Le-am pus pe aceste femei la punct din cauza lipsei lor de politețe și le-am certat. Ele i-au cerut scuze bătrânului și de asemenea Mie, spunând că nu au vrut să facă ceva rău.

13. Bătrânul le-a iertat din toată inima, dar cei trei îngeri au intrat și le-au spus: “Ascultați-ne, femeilor! Acest bătrân este un urmaș al lui Tobie, care era orb și căruia noi i-am redat vederea cu fierea unui pește; de asemenea, toți descendenții lui Tobie, care era gropar, au vederea slabă la bătrânețe, dintr-un motiv secret pe care numai Dumnezeu îl cunoaște! Dar este un mare păcat să râzi de un orb și să-l lipsești de afecțiune, în loc să-l ajuți. Dacă nu ați fi știut că acest bătrân, care se numește Tobie, este pe jumătate orb, voi nu ați fi păcătuit, dar voi știați și totuși ați râs. Păcatul vostru merită să fie pedepsit. Dar v-ați cerut iertare și, din moment ce el v-a iertat, vă iertăm și noi.

14. Dar nenorocire vouă dacă veți continua să batjocoriți un infirm, căci nenorocirea sa se va abate asupra voastră.

15. De altfel, oamenii aproape că nici nu ar trebui să râdă, sau doar foarte rar, căci râsul răutăcios trezește spiritele rele ascunse în ei!

16. O mișcare prietenească a mușchilor feței - în care recunoști expresia bunăvoinței - este divină, dar aproape toate celelalte feluri de râs vin din infern, căci diavolii râd fără încetare ori de câte ori le reușesc loviturile lor rele; în ceruri nimeni nu râde, aici toată lumea este plină de cea mai caldă și mai amicală bunăvoință față de biete creaturi și este plină de compasiune față de toți frații care trebuie să sufere încă pe acest pământ. Amintiți-vă aceasta!

17. Când oamenii vor începe să râdă de slăbiciunile fraților lor, credința va dispărea la fel ca soarele la apus și iubirea se va răci în inima omului, așa cum s-a răcit noaptea aceasta, iar oamenii vor simți o suferință mare, cum niciodată nu au mai simțit

18. Amintiți-vă întotdeauna de această învățătură cerească; pedepsiți-vă copiii dacă își vor bate joc de ea. Mai bine să-i vedeți plângând decât să-i auziți râzând răutăcios, căci acest râs vine din infern, care este mereu plin de un râs sarcastic.

19. Există anumite situații, de altfel specifice oamenilor, în care se poate râde de un lucru prostesc și stupid, dar râsul este judecata celui care l-a declanșat.

20. Dimpotrivă, cel care râde din plăcere și caută ocaziile de a râde numai de dragul de a râde este un nebun! Căci numai inima unui nebun poate fi stârnită și provocată la un râs prostesc. Orice om înțelept înțelege cu ușurință faptul că viața este ceva serios și nu poate să o ia în râs.

21. Așadar, pe viitor să nu mai râdeți de alții; îndepărtați-vă de bufoni, farsori și comedianți, care sunt plătiți pentru a vă atrage în infern. Fiți mereu sobre și modeste, ca să fiți pe placul lui Dumnezeu și să vă păstrați cinstea și onoarea”.

22. Aceste cuvinte au făcut o impresie deosebită asupra femeilor, care au promis să nu mai râdă de ceilalți toată viața lor.

Capitolul 170

Tămăduirea nocturnă a orbului Tobie. Un semn al timpului nostru. Masa în poiană.

1. Auzind la rândul lui ceea ce le spusese cei trei îngeri femeilor, bătrânul s-a apropiat de îngeri și le-a spus: “Dacă am înțeles bine, voi ați pomenit numele strămoșilor mei și ați demonstrat astfel că numele meu nu vă este necunoscut! Prin grația lui Dumnezeu, care este în voi, voi i-ați redat vederea bătrânului Tobie.

2. Vedeți voi, dragi și nemuritori prieteni ai lui Dumnezeu, eu sunt pe punctul de a deveni complet orb! Cu un ochi nu mai văd deloc, iar cu celălalt nu văd decât o slabă licărire. Ar fi oare posibil să-mi redați și mie vederea? Aveți milă de mine, căci pentru voi acest lucru trebuie să fie foarte ușor!”

3. Îngerii au spus: “Îl vezi tu pe Cel care privește focurile și ascultă cântecele păstorilor împreună cu Kisjonah? El și nu noi, este cel care i-a redat vederea lui Tobie. Mergi la El. El este Domnul și poate să facă orice dorește. Numai El poate să redea lumina ochilor tăi. Noi nu putem mai mult decât tine, căci nu suntem decât servitorii Lui și ascultăm doar de poruncile Sale”.

4. Bătrânul a venit atunci să-Mi ceară să-i redau vederea. Eu i-am spus: Tu ai fost multă vreme un fariseu încăpățânat și un admirator al Templului din Ierusalim; ai crezut că Eu sunt un esenian, un mag. Cum de ți-a venit acum credința?”

5. Bătrânul a spus: “Doamne, am fost prezent și la Capernaum, unde Tu ai înviat-o pe fiica lui Iair. Atunci am avut credință! Dar trebuia să văd și să aud mai multe lucruri ca să cred. Am văzut, am auzit, iar acum cred că Tu poți, Doamne, tot ceea ce dorești; dacă Tu dorești să mă salvezi, Doamne, acest lucru îți este cu ușurință posibil!”

6. Eu i-am spus atunci: “Este oarecum absurd să redai vederea cuiva când este noapte; dar, de vreme ce credința ta este atât de puternică precum spui, îți poți regăsi vederea și noaptea, îți voi mai spune doar că, din punct de vedere spiritual, toți oamenii se află în întuneric și că ei sunt complet orbi! Mai mult, oamenii ar trebui să devină văzători nu numai pentru zi, ci și pentru noapte, căci numai atunci, din prima lor seară și dimineață, se va face pentru ei prima zi adevărată. Fie ca acest lucru să fie valabil și pentru tine, regăsește-ți vederea în timpul nopții!”

7. Imediat după aceste cuvinte, bătrânul a putut vedea focurile pe care le luase drept un incendiu și s-a minunat.

8. Când și-a dat seama că i-a revenit vederea, el a căzut în genunchi în fața Mea, în culmea bucuriei și nu mai reușea să Mă slăvească și să-Mi mulțumească atât cât ar fi vrut.

9. Eu i-am spus: “Ai înțeles porunca Mea, păstrează tăcerea asupra a tot ce ai văzut și ai auzit aici, altminteri ți se va petrece ceea ce v-am avertizat de atâtea ori”. Bătrânul s-a ridicat, jurând că va tăcea ca un mormânt!

10. Și totul s-a împlinit pe acest munte, potrivit intenției divine. Iar întrucât focurile se stinseseră, cele cinci fiice ale lui Kisjonah au venit să Mă invite la masă, împreună cu toți cei prezenți și am mers să servim o masă bună, după care ne-am odihnit.

Capitolul 171

Mizerabila șiretenie a fariseului Rhiba, care propune să se debaraseze de Iisus.

1. Vreo treizeci de farisei care ne însoțiseră pe munte, mai buni decât colegii lor și care începuseră să facă progrese în credința lor, unii mai mult, alții mai puțin, s-au retras într-o cabană pentru a-și petrece noaptea discutând între ei.

2. Unul dintre ei, pe nume Rhiba, mai vicelan și mai bun orator decât ceilalți, văzând că tovarășii săi nu ajung la nici o concluzie, a luat cuvântul și a spus: “Fraților, de două ore vorbiți fără să avansați câtuși de puțin în concluziile voastre. Voi mă cunoașteți și știți că, în acest gen de situații, eu pun întotdeauna punctul pe i”. După ce am examinat, am ascultat și am observat tot ce s-a făcut și s-a spus, m-am gândit să nu mai rămân aici fără să fac nimic. Ascultați-mă!

3. Este evident că acest om, fiul dulgherului din Nazaret, face lucruri pe care în afară de Dumnezeu, nimeni altcineva nu le poate face. Pe scurt, toți cei neputincioși, cei slabi, care nu pot sesiza adevărul dintr-o singură privire, trebuie să fie complet năuci și-l consideră pe acest nazaritean un fel de semizeu, după modelul grecilor. Puțin a lipsit ca și eu să cad în cursă, căci acele apariții pe vârful muntelui au fost extraordinare și păreau din timpurile lui Moise și Ilie.

4. Dar, cu ajutorul simțului meu critic, anumite lucruri mi-au atras atenția și acum știu exact cum stăm. Oare voi nu i-ați remarcat pe acești oameni care au sosit, după spusele lor, ca îngeri și toată lumea a crezut? Dar știți voi cine sunt ei și de unde vin? Nu! Ei bine, eu vreau să vă deschid ochii.

5. Nu vă este necunoscut faptul că dulgherul nazaritean, pe nume Iosif, care a avut mereu reputația de cunoscător al hieroglifelor și al magiei perșilor, descinde în linie dreaptă din David și este numit, din când în când, fiul lui David! Tatăl lui Iosif, care se numea Elie și care era de asemenea tot arhitect, avea fără îndoială un caracter ireproșabil, dar el avea intenția secretă de a-și repune neamul pe tronul Iudeei. El l-a lăsat pe fiul său Iosif să călătorească în Persia și poate și în India, sub pretextul că merge să studieze arhitectura, dar de fapt mergea să studieze magia, ca să poată să înșele pe toată lumea și să treacă drept trimisul lui Dumnezeu, să urce pe tronul Iudeei și să-i izgonească pe romani. După mulți ani, Iosif s-a întors din călătoria sa, fără să găsească modalitatea de a pune în practică planul tatălui său. El era prea lipsit de curaj pentru a realiza acest plan și nu era un bun orator. Elie a recunoscut că s-a înșelat în calculele sale și l-a lăsat pe fiul său Iosif, care nu avea nici o aptitudine de a domni, să-și practice meseria pe care o știa. La moartea sa, Elie i-a dat binecuvântarea sa lui Iosif, sfătuindu-l să renunțe la proiectele sale secrete, deopotrivă el și urmașii săi. Astfel Iosif nu s-a mai gândit să aplice acest plan cu ajutorul copiilor primei sale soții.

6. Dar când soția lui a murit și când, prin magia învățată în Persia, el a reușit să o ia sub protecția sa, de la Templul din Ierusalim, pe tânăra și frumoasa Maria, care cobora tot din stirpea lui David, dorința de a domni a reînviat în Iosif. El a lăsat-o însărcinată pe Maria, care nu avea decât paisprezece ani, ceea ce i-a adus grave neplăceri la Ierusalim, de care nu a putut scăpa decât oferind mulți bani și folosindu-se de magia sa, după care, în cele din urmă, urmând sfatul unui prieten, a luat-o pe Maria de soție.

7. Părinții Mariei, un anume Ioachim și Ana, soția acestuia din Ierusalim, nu au fost prea mulțumiți de această căsătorie, dar Iosif le-a obținut consimțământul cu sprijinul prietenilor săi de la Templu, Simion și Zaharia.

8. La îndemnul soției sale, pe care o iubea foarte mult, Iosif i-a destăinuit acesteia proiectele sale faimoase pentru fiul pe care-i așteptau.

9. El a trimis mesageri în Persia să-i caute pe cei trei magi pe care-i cunoscuse în tinerețe. Aceștia au venit la Nazaret, dar nu l-au găsit acolo pe Iosif, care plecase cu Maria și copilul la Betleem, în Iudeea, pentru recensământul poruncit de Cezar Augustus.

10. Acești perși au mers de la Nazaret la Ierusalim să-l întrebe pe Irod unde se găsea regele nou-născut. Irod le-a explicat că această familie ar trebui să fie la Betleem,

11. Toate acele apariții magice, care i-au uimit chiar și pe romani, l-au obligat pe Irod să poruncească uciderea pruncilor. Cei trei magi i-au adus copilului o adevărată avere, destinată

educației sale până în momentul când va deveni rege, după care au plecat înapoi în Persia.

12. Dar magii nu l-au pierdut nici o clipă pe copil din ochi și, prin magia lor, l-au ajutat de la distanță, până când acești trei 'îngeri' de alaltăieri au sosit să-l ajute pe Iisus să-și înfăptuiască opera și să conducă poporul ignorant, care nu știe ce s-a pus la cale în secret, fiind orbit de predicile și miracolele sale.

13. Dar noi, care suntem inițiați în toate misterele, nu putem să ne lăsăm orbiți și este datoria noastră sacră să-l supraveghem pe acest om în cele mai mici fapte și gesturi și să-l împiedicăm atunci când va merge prea departe.

14. Mai rău este că i-a atras pe romani de partea lui; truda noastră va fi în acest caz zadarnică. Trebuie să-l împiedicăm prin orice mijloace, altfel o să ne-o ia înainte și n-o să-l mai putem opri. Ce spuneți?"

15. Fariseii i-au răspuns: Poate că ai dreptate, dar dacă lucrurile iau o altă întorsătură, ceea ce se poate întâmpla, ce se va petrece cu noi?"

16. Rhiba le-a spus: "Nici nu trebuie să ne gândim la această posibilitate! Este oare el altceva decât un simplu om și poate el să fie mai mult decât un om? Noi nu ne putem asemui cu păgânii, care nu știu ce este Dumnezeu și cine este Dumnezeu și care adoră și venerază animale pe care le consideră zei!

17. Este oare acest nazaritean mai mult decât un om, este el un geniu inegalabil printre cei de același neam cu el?

18. Dacă el ar dori să rămână ceea ce este și să-și folosească arta pentru binele oamenilor și instruirea lor, pentru cei care sunt orbi, el ar fi într-adevăr de neprețuit, iar țara lui ar fi de invidiat. Dar tronul și sceptrul lui David nu-i dau pace; iată ce provoacă neîncrederea evreilor adevărați, care au încă vechiul spirit și care îl văd în adevărata lumină și înțeleg ce se întâmplă cu acest om, nelăsându-se orbiți precum vameșii, care oricum sunt pe jumătate păgâni și precum oamenii de cea mai joasă speță.

19. La ce folosesc umanității toate aceste învățături care dau naștere la secte, în care oamenii sfârșesc prin a se dușmăni din cauza credinței lor, sfâșiindu-se între ei precum animalele sălbatice, cei bătrâni întru credință detestându-i pe cei noi și aceștia din urmă pe primii? În acest fel, religia conduce tocmai la opusul său, generând ura în locul prieteniei, al dragostei și al păcii. Iată fructul tuturor noilor religii. Prima noastră datorie, a celor care conducem, este așadar să prevenim poporul asupra acestor pericole și să scăpăm lumea de astfel de magicieni, înainte ca milioane de oameni să fie masacrați datorită greșelilor unuia mai original".

Capitolul 172

Contraatacul altui fariseu. Răutatea Templului.

1. Un alt fariseu a spus: "Ai dreptate, dacă privești din punctul de vedere lumesc. Dar dacă după moartea trupului urmează o viață a sufletului - și eu nu m-am îndoit niciodată de acest lucru - toate aceste observații n-au nici o valoare și acest Iisus este precum un soare pentru noaptea spiritului uman, care ne revelează adevărata cale prin care, chiar în acest corp fiind, noi putem privi în Lumea de dincolo, primind din locuința Tatălui minunata hrană a vieții eterne.

2. Iată ce a vrut el să-i învețe pe oamenii orbi atunci când ne-a îndemnat să gustăm vinul și pâinea oferite din ceruri, pe care le-am primit acum câteva zile, pe aceste înălțimi.

3. Istoria omenirii ne învață că noaptea și ziua se află într-o permanentă luptă. Noi vedem acest lucru în fiecare zi în natură. Aceasta este porunca lui Dumnezeu, împotriva căreia nici o putere umană nu poate face nimic.

4. Ce vei face dacă acest Iisus, o ființă atât de spiritualizată, îți va ghici gândurile și te va distruge, ce rezistență crezi că îi poți opune?"

5. Eu cred că un om de care ascultă vântul, marea și toate spiritele rele, care învie morții și care, fără a folosi nici un fel de remedii medicale, vindecă orice boală prin simpla sa voință, trebuie să fie mai mult decât un simplu magician genial; căci ai văzut vreodată cum își pronunță magicienii incantațiile lor, cum își învârtesc bagheta magică și amuletele și câtă importantă dau ei lucrurilor aparent ne semnificative?

6. Acest Iisus nu are nici amulete, nici vreo baghetă magică. El nu are nici un unguent miraculos, nici iarbă, nici plante; nu este un mistic și nici un mare vorbitor. El este pur și simplu deschis față de oricine și este prietenul tuturor, este uman în sensul cel mai profund al cuvântului.

7. El nu este nici ipocrit, nici fățarnic, nici bigot; cuvintele sale curg precum mierea și laptele și, cu simplitatea lui extraordinară, el obține tot ce este mai minunat în lume; tot ceea ce dorește el se produce în modul cel mai miraculos. Sunt convins că ar putea să creeze o nouă lume, dacă ar dori acest lucru! Eu îl cunosc aproape de la nașterea sa și pot să spun că de mic copil făcea ceea ce face și acum.

8. Dacă un om înfăptuiește în fața noastră acțiuni pe care numai Dumnezeu le poate face, atunci ce m-ar putea împiedica să-l consider drept un Dumnezeu pe acel om?

9. Eu sunt născut în Galileea și am peste șaptezeci de ani; am fost preot mai mult de patruzeci de ani și de treizeci de ani vederea mea e slabă; mi-am pierdut complet vederea unui ochi și cu celălalt nu mai vedeam aproape deloc. Am fost la o mulțime de medici, veniți din lumea întreagă la Capernaum, care își practicau meseria și făceau lucruri aproape supranaturale: îmblânzeau șerpi, retezau într-o clipită grumazul păsărilor, pe scurt, făceau miracole. Am cheltuit mulți bani în speranța de a-mi vindeca ochii, dar nimic nu m-a ajutat!

10. Acum câteva ore, după masa de seară, el m-a vindecat cu un singur cuvânt și acum văd cu amândoi ochii poate chiar mai bine decât voi!

11. Găsiți-mi un singur om, în întreaga istorie, care a mai făcut asemenea miracole pe pământ! Prin grația lui Dumnezeu, Moise a făcut lucruri mari, care i-au fost permise prin puterea credinței sale. La fel au stat lucrurile și cu Avraam, cu ocazia celei de-a doua promisiuni; dar ce sunt miracolele lui Moise față de ceea ce înfăptuiește Iisus sub ochii noștri?

12. Și voi vă întrebați cum să vă descotorosiți de el! Ptui, ce rușine, voi meritați mânia lui Dumnezeu și pedeapsa Lui veșnică.

13. Într-adevăr, se pare că se petrece cu acest Iisus ceea ce marele profet Isaiia a prezis copiilor lui Dumnezeu:

14. 'Iată Robul Meu, pe care Eu L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Am pus Duhul (Spiritul) Meu asupra Lui și El va vesti neamurilor judecata. El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Și nimeni nu-i va auzi glasul pe ulițe. Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumează, până va face să biruie dreptatea în tot adevărul; nu va cunoaște nici slăbiciune, nici descurajare până când nu va fi reinstaurat dreptatea pe pământ. Și neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.' (Isaiia 42, 1-4)

15. Dacă El ar dori un sceptru și o coroană, cerule, le-ar putea avea oricând, căci El poate să-și transporte discipolii prin aer, așa cum am văzut cu proprii noștri ochi! El ar putea să-i strângă laolaltă pe toți mai-marii pământului și să le spună pur și simplu: Eu sunt Domnul și voi nu veți mai domni vreodată; puteți să deveniți servitorii Mei, dacă doriți să rămâneți cu Mine, dar dacă nu vreți asta, plecați și mergeți spre propria voastră ruină!

16. Dar El, deși este într-adevăr atotputernic, ne-a amenințat să nu suflăm o vorbă despre ceea ce se petrece aici! El nu caută deloc celebritatea sau notorietatea; tot ce îl interesează este numai înnobilarea și perfecționarea spirituală a omului. El vrea să instaureze un regat spiritual între oameni și să readucă în Paradisul pierdut pe cei care nu mai știu unde se află. Iar noi să-l facem să dispară pentru aceasta! Niciodată, niciodată; blestemat să fie cel care are un asemenea gând în inima lui!

17. Niciodată nu a trăit pe pământ cineva mai uman și mai dezinteresat ca El! Iar voi vreți să ridicăți mâna asupra Lui! întrebați-vă mai bine cui aparțineți voi, ai cui sunteți și Satana, care se află în inimile voastre, vă va răspunde: 'eu sunt visul vostru!'

18. Cu cine doriți voi să semene Mesia al vostru? Probabil cu voi, sau cu un uriaș de o mie de ori mai mare decât Samson, care ar uimi lumea prin forța sa și în cele din urmă v-ar pune pe voi pe tron și nu pe el; el ar trebui doar să vă servească drept măgar sau cămilă, drept câine de pază și leu care luptă în deșert împotriva dușmanilor voștri, drept vultur care se aruncă din înălțimea piscurilor să vă anunțe sosirea dușmanului pentru ca voi să puteți jelui netulburati pământul întreg și ca să vă puteți potoli poftele cu femeile ușoare.

19. Voi vreți să domniți și să-l aveți pe Mesia drept servitor; iată Mesia pe care vi-l doriți. Dar să-l numiți Domn pe Mesia, asta nu acceptați. Iată de ce vreți să-l îndepărtați din calea voastră!

20. Întrebați-vă inimile și veți vedea că ele vă vor răspunde prin da!

21. Dacă sunteți de părere că nu am dreptate, spuneți-mi și explicați-mi cum ar trebui să fie Mesia al vostru!

22. Noi, cei care ne spunem fiii Celui Preaînalt, ar trebui să ne simțim rușinați văzând cum păgânii, vameșii, pescarii, ne întrec în toate! Grecii, romanii, egiptenii, perșii și asirienii, aproape toate popoarele păgâne pe care le cunoaștem, datorită atașamentului față de idolii lor, își divinizează înțelepții, crezând că au fost trimiși de zeii lor în semn de recunoștință pentru că ei le-au ridicat temple. Nu există nici un exemplu de popor păgân care să nu fi venerat asemenea înțelepți!

23. Iar noi, evreii, care suntem poporul lui Dumnezeu, am lapidat pe cei mai mulți dintre profeții noștri, i-am blestemat și mai pretindem că suntem copiii lui Dumnezeu!

24. Ilie, unul dintre cei mai mari profeți, a trebuit să fugă la capătul pământului pentru a se feri de mânia 'copiilor lui Dumnezeu'! Iată-i pe frumoșii copii ai lui Dumnezeu!

25. Noi suntem cei care i-am lapidat pe trimișii lui Dumnezeu și tot noi vrem acum să-l facem să dispară pe acest Iisus, atât de bun. Dacă se va petrece așa ceva, înseamnă că Dumnezeu îl mai lasă încă pe cel rău să comită răul, dar numai până când măsura infernului se va umple. Eu vă prezic atunci blestemul veșnic al tuturor evreilor; ei vor fi prizoniți pe tot pământul, nu vor mai avea patrie și toată lumea se va cutremura la simplul auz al numelui lor, chiar și atunci când păgânii îl vor respecta.

26. La fel de adevărat cum este faptul că Dumnezeu există, eu vă spun că toate acestea se vor petrece întocmai și că nelegiuirea noastră ne va conduce în infernul veșnic. Amintiți-vă că eu, care sunt fariseu, v-am spus toate acestea!"

Capitolul 173

Fariseii furioși vor să-l ucidă pe Tobie, dar îngerii îl protejează. Binefacerile răsăritului de soare.

1. Unii farisei au acceptat vorbele bătrânului fariseu (pe nume Tobie, despre care am mai vorbit), dar alții s-au mâniat foarte tare și au vrut să-i sfâșie veșmintele, ba chiar să-l ucidă cu pietre.

2. Dar bătrânul Tobie le-a spus: 'Voi puteți face orice doriți împotriva noastră, a celor care vă ofensăm, dar cei trei îngeri care sunt aici vă vor răsplăti în infern pentru osteneala voastră, iar diavolii vă vor sfâșia hainele'.

3. Abia a terminat de adresat Tobie aceste cuvinte energice colegilor săi, care tocmai erau pe punctul de a-l lapida, când cei trei îngeri, cu fața mai luminoasă decât soarele, au și intrat în cabană.

4. Văzându-i, fariseii înnebuniți au căzut cu fața la pământ, cerându-și iertare și văitându-se.

5. Îngerii le-au spus: "Cine credeți voi că sunt prietenii voștri, dacă voi sunteți dușmanii celor animați și inspirați de Dumnezeu? Noi vă spunem în față: aceștia sunt demonii! Continuați astfel și veți simți pe pielea voastră puterea Celui Preaînalt!"

6. Tremurând de frică, fariseii au spus: "Ce trebuie să facem?" Îngerii le-au răspuns: "Să fiți umili și să credeți în unicul Fiul al lui Dumnezeu, al cărui suflet este una cu Dumnezeu". Apoi, cei trei îngeri au dispărut și fariseii s-au ridicat în picioare, renunțând la intențiile lor rele.

7. Tobie i-a întrebat: "Ce vreți să faceți? Unde vă sunt pietrele blestimate, de ce nu puneți

mâna pe cele trei personaje pe care le credeți magicieni perși deghizați?”

8. Fariseii au răspuns: “Știi bine că noi trebuie să ne supunem poruncilor lui Moise, căruia i-am jurat supunere în numele cerului și în numele Templului! Dar dacă învățătura acestui Iisus este împotriva Legii, nu ne este atât de ușor să ne schimbăm. Ne vom mai gândi și vom vedea ce trebuie făcut. Acum nu putem spune nici da, nici nu, căci stă scris că nici un profet nu va veni din Galileea și, oricât de fabuloasă ar fi această poveste, noi trebuie să rămânem circumspecți!”

9. Tobie a spus: “Este drept, nici un profet nu va veni din Galileea, dar s-a spus oare că nici Mesia nu va veni din Galileea? Asta nu scrie nicăieri, după câte știu eu și nicăieri nu scrie de unde va veni Acesta. Iar dacă Scriptura spune că nici un profet nu va veni din Galileea, se poate foarte bine ca de acolo să vină Mesia! Diferența între cele două concepții este uriașă!” Fariseii au spus: “Ai dreptate, ne vom mai gândi la asta”.

10. Un alt fariseu, care ascultase în liniște, a luat cuvântul: “Prietenii și frații, pentru a ajunge la asemenea concluzii este necesară o stare sufletească deosebită; noi suntem, mai mult sau mai puțin, amețiți după masa bogată pe care am servit-o și complet adormiți, cum am putea așadar să dezbaterem o problemă atât de serioasă?”

11. Eu cred că trebuie să dormim puțin și să așteptăm până mâine pentru a lua o hotărâre. Se pare că mijește de ziuă; ar fi deci bine să începem Sabatul într-o stare de pace spirituală și nu risipindu-ne puterile în dispute inutile.

12. Grupul celor care-l urmează pe Iisus începe să se miște, după câte mi se pare. Ar trebui să-i observăm, dar cum am putea s-o facem dacă suntem morți de somn?”

13. Un altul a spus: “Este foarte ușor, nu avem decât să punem un paznic!” Primul a răspuns: “Cine, tu sau altul? Suntem cu toții oboșiți și vom adormi imediat făcând de pază”.

14. Un al treilea s-a băgat și el în discuție: “Nu mai este timp de dormit, ceilalți se pun deja în mișcare; nu ne rămâne decât să le urmăm exemplul, căci drumul de coborâre spre câmpie este lung și de acolo mai este încă mult până în sat”.

15. Un al patrulea a spus: Iată, învățătorul Iisus este deja în fața ușii, gata de plecare. Nu ne mai rămâne decât să pornim și noi!”

16. Primul: “La asta mă gândeam și eu, ce călătorie vom face, pe jumătate amețiți de aseară și fără să fi dormit?”

17. Mai mulți au răspuns într-un glas: “Nu este nimic altceva de făcut, cei care au dormit nu ne vor aștepta! Vom dormi în sat!” în sfârșit, s-au ridicat cu toții și au ieșit în grabă din colibă.

18. Toți fariseii erau gata, dar întrucât Eu nu dădeam semne de plecare, ei au început să se enerveze și M-au întrebat de ce nu pornim!

19. Le-am răspuns: “Eu sunt stăpân și fac ceea ce vreau; nimeni nu are dreptul să-Mi ceară socoteală. Iar dacă ceea ce fac pentru Mine și pentru ai Mei îi displace cuiva, atunci acela să facă la rândul lui ce dorește și să plece. Dacă preferă să aștepte, să aștepte. Eu nu voi pleca înainte de răsăritul soarelui, iar înainte voi mânca ceva, pentru că drumul este lung și greu”.

20. Fariseii au spus: “Atunci putem să dormim și noi puțin!” Le-am răspuns: “Desigur, la răsăritul soarelui, pământul nu are nevoie de lumina privirii voastre, ci de lumina ochilor Mei, ca să poată apărea lumina din întuneric”.

21. Fariseii și-au spus în sine lor: “Să înțeleagă cine poate!”

22. Bătrânul Tobie a spus: “În ceea ce mă privește, eu înțeleg și rămân aici, poate că o să se facă lumină și în mine”.

23. Ceilalți i-au răspuns: “Fă ce dorești, bătrân ursuz, noi ne vom întoarce la cabană, să dormim puțin!” Acestea fiind zise, au plecat cu toții la cabană și s-au aruncat pe saltelele de paie.

24. Tobie a venit imediat la Mine pentru a-Mi relata, plin de respect, tot ceea ce s-a vorbit în cabană, dar Eu l-am liniștit, spunându-i: “Știu totul, căci dacă nu aș fi știut, cum te-aș fi putut ajuta la timp? Lasă asta! Celui care se va ridica împotriva Mea, înainte de a sosi ceasul, nu-i va fi bine. Nu-ți fie teamă, tu nu vei păți nimic rău!”

25. Am urcat apoi cu toții până în poiană, unde am așteptat cu nerăbdare răsăritul soarelui,

care nu s-a lăsat mult timp așteptat.

26. A fost un răsărit de soare magnific, care ne-a întărit sufletul și membrele corpului, încălzindu-ne inima și șalele.

Capitolul 174

Un răsărit de soare magnific. Despre receptivitatea față de Dumnezeu, față de oameni și față de natură. Regula de conduită pentru judecători și juriști.

1. O oră mai târziu, când soarele se ridica deja în toată măreția și splendoarea sa incredibilă, ei s-au simțit cu toții întăriți și înduioșați până la lacrimi. Au cântat psalmi în onoarea Creatorului, pentru creația Sa atât de minunată.

2. După acest magnific răsărit de soare, bătrânul Tobie a spus: “Oh. Doamne, Templul ceresc este altfel decât cel din Ierusalim, care este plin de impurități și de gunoarie. De câte ori nu am cântat psalmi în viața mea, dar inima mea a rămas la fel de uscată ca un pai de zece ani și înghețată ca gheața! Și, iată, acum simt în sfârșit cum inima mea bate cu iubire pentru Creatorul meu atotputernic! De câte ori am fost la Templu și de câte ori am fost fericit că părăsesc piețele sale murdare... Acum îmi doresc să rămân pentru totdeauna aici și să-L slăvesc din tot sufletul meu pe bunul Dumnezeu, Cel care a creat toate aceste minunății infinite. Cum aş putea, iubitul meu învățător, să-Ți mulțumesc pentru acest sentiment de fericire sacră pe care nu l-am mai simțit niciodată până acum?”

3. Eu am spus: “Cine contemplă astfel creația lui Dumnezeu și resimte cu atâta ardoare și intensitate că aceasta se datorează lui Dumnezeu, Creatorul său, așa cum stau lucrurile în cazul tău, Mi-a dovedit deja cea mai vie recunoștință!”

4. Păstrează mereu în tine asemenea sentimente, nu-ți închide inima în fața celui sărac; chiar dacă el devine dușmanul tău, ai milă de el și atunci vei merita o mare grație. Nu judeca și nu condamna greșelile pe care le vezi, căci - Înțelege-Mă bine - în majoritatea cazurilor, nu cei care le comit greșesc, ci spiritul care i-a împins la aceasta. Tu nu poți să știi ce spirit îi posedă! Mulți oameni devin mândri de smerenia lor și astfel, fără știrea lor, ajung niște păcătoși mai mari decât cei pe care-i privesc de sus cu atâta dispreț și dezgust; un spirit rău se aruncă atunci asupra lor și îi împinge să comită cine știe ce păcat, în acest fel, cel care se credea un erou de virtute, descoperă că este departe de a fi un zeu, nefiind altceva decât o ființă umană simplă și slabă.

5. Un asemenea om va fi atunci mai umil și se va pocăi în fața celor pe care i-a denigrat mai înainte de la înălțimea virtuților sale.

6. Nimeni nu trebuie să urască pe altcineva. Cine n-a detestat un păcătos fiindcă este păcătos? Este suficient însă să lupți împotriva păcatului; totuși, nu întinde mâna celui care se încapățânează plin de răutate și devine una cu păcatul său. Dar dacă, în deznădejdea pe care o merită și care îi este necesară pentru a se îndrepta, el îți va cere ajutorul, nu face pe surdul, ci ai milă de el. Dacă vezi un răufăcător care se îndreaptă spre supliciul său, nu te bucura de nenorocirea sa, chiar dacă a comis o crimă împotriva ta, căci, vezi tu, nu este imposibil ca un asemenea răufăcător să poată fi fericit în Lumea de dincolo!

7. În toate împrejurările, iubirea trebuie să fie elementul preponderent în viața oricărui om. Pentru Dumnezeu, o justiție care nu se bazează pe iubire nu este justiție și în ochii lui Dumnezeu, judecătorul fără suflet este de zece ori mai păcătos decât cel pe care-l condamnă. Dumnezeu îl va judeca la fel cum și el și-a judecat aproapele.

8. Deci, nu judeca și nu condamna pe aproapele tău pentru păcatul pe care l-a comis împotriva ta și astfel nu vei fi nici tu judecat ori condamnat! Căci în lumea cealaltă, tu vei fi judecat după măsura cu care l-ai judecat pe aproapele tău. Judecătorul sever și fără inimă, care a aplicat legea cu sânge rece, va fi judecat la fel, fără nici un pic de milă. Călăii și temnicerii nu vor vedea niciodată fața lui Dumnezeu!

9. Cel care prinde un hoț sau un asasin face bine dacă-l judecă cu dreptate, dar judecătorul nu trebuie să uite niciodată că răufăcătorul, atâta timp cât trăiește pe acest pământ, nu este în totalitate un diavol; el nu este decât un om rău educat și pervers și trebuie să se facă totul pentru a-l ajuta să se îndrepte și să revină pe calea cea bună, înainte de a se face greșeala de a-l condamna la moarte, ca demon incorigibil!

10. Condamnații la moarte nu ar trebui să fie executați imediat ci ar trebui mai întâi să fie expuși o zi întreagă în fața poporului, bine legați de un ștreang la cinci palme deasupra solului.

11. Dacă cel condamnat dă dovadă de bunăvoință, implorând iertare și promițând să se îndrepte, el poate fi dezlegat din ștreang și dus într-o casă de corecție, de unde nu va fi pus în libertate decât atunci când se va fi îndreptat cu adevărat. Dar dacă, chiar și legat de ștreang, în fața spânzurătorii, răufăcătorul nu face dovada dorinței de a se îndrepta, el trebuie să fie executat înainte de sfârșitul zilei și ars împreună cu ștreangul său, căci el este în întregime un demon!

12. Îți spun asta pentru că tu ești un judecător și un fariseu care te ocupi de înmormântarea condamnaților la moarte și de execuția răufăcătorilor, ca să poți, pe viitor, să ții cont de această regulă.

13. Judecătorul care va respecta această regulă își va vedea numele strălucind în cartea eternă a vieții.

14. Dar să coborâm acum la cabană. Kisjonah cu soția și copiii săi trebuie să ne fi preparat o gustare modestă”.

Capitolul 175

Domnul în cabana lui Kisjonah

1. Am coborât repede. Kisjonah a alergat în întâmpinarea noastră, invitându-Mă, împreună cu toți discipolii, la un mic dejun, dar ne-a rugat să-l scuzăm pentru că masa era de această dată modestă, nefiind prevăzută. El nu se pregătise, crezând că Eu voi pleca chiar în aceeași dimineață. Și dacă, de această dată, micul dejun a fost mai modest decât de obicei, aceasta nu se datora lipsei lui de bunăvoință, ci imposibilității de a se fi putut pregăti mai bine.

2. Eu l-am liniștit, spunându-i: “Fii liniștit, nu-ți fie teamă, este bine așa și totul se petrece după voința Mea! În rest, trebuie să remarc, dragul Meu prieten și frate, că tu ai muncit prea mult în aceste zile.

3. Nu ai fi comis nici un păcat dacă nu ai fi invitat această legiune de farisei, care aveau tot aurul din lume ca să se descurce singuri. Bineînțeles, nu ai greșit că te-ai ocupat de ei, dar dacă le vei prezenta nota de plată, Eu nu te voi dezaproba! În ceea ce îl privește însă pe bătrânul Tobie, acesta este invitatul Meu!”

4. Kisjonah a spus: “Da, aș dori să procedez astfel, dar sunt și mulți sărmani; socoteala unora va face fericirea altora! Dar, Doamne, așează-te la masă cu discipolii Tăi, fariseii încă dorm în cabana mare și nu mi-ar plăcea ca ei să mănânce cu noi!”

5. Eu am spus: “Lasă, trezește-i și invită-i la masă. Eu și ai mei am vrea să postim până la amiază, vom mânca câte ceva doar după ce vom ajunge pe câmp”.

6. Kisjonah a făcut ce i-am spus, cu toate că asta îl costa; fariseii și însoțitorii lor s-au trezit repede pentru a se așeza la masă, chiar dacă era ziua de Sabat, înfulecând în grabă mâncarea, înainte ca soarele să înceapă să strălucească deasupra cabanei, situată spre apus, știind bine că după ridicarea soarelui ei nu mai puteau să mănânce până la asfințit, cu excepția ceremoniei postului de la Templul din Ierusalim.

7. Kisjonah Mi-a adresat următoarea observație: “Povestea asta este destul de nostimă; pentru ei, Sabatul nu începe decât atunci când razele soarelui ating locul unde se găsesc și, așa cum ai putut să observi, soarele nu ajunge la această cabană decât către amiază; astfel, acești ipocriți nu vor începe

Sabatul decât la amiază! S-au mai văzut oare vreodată asemenea caraghioși?”

8. Eu am spus: “Să-i lăsăm, chiar înainte ca noi să ajungem la câmpie se va ivi ocazia ca ei să vadă ce înseamnă Sabatul lor! Și asta încă nu-i nimic! Atunci când Sabatul nu convine afacerilor lor, ei se închid în Templu, închid ermetic ferestrele și ușile, nelăsând să intre nici un pic din lumina soarelui peste ochii lor ipocriți; atunci, pentru ei nu mai este Sabat! Iar zilele cenușii (înnorate) nu sunt adevărate Sabaturi pentru ei, decât dacă își aprind candelabrele cu șapte brațe pentru a sărbători sacrificii care le aduc venituri mari; și cât de mult preferă ei astfel de zile întunecate în locul zilelor însorite, ca cea de astăzi!”

9. Dar ți-am mai spus, astăzi se va ivi ocazia când toate acestea vor fi scoase la lumina zilei! Acum să plecăm, căci se face foarte cald și nu este plăcut să umbli pe căldură mare”.

10. Am pornit imediat la drum și am coborât în grabă muntele, fariseii - obosiți - urmându-ne gâfâind, furioși că trebuie să meargă așa de repede. Unu! dintre ei ne-a strigat, zicând: “De ce mergeți așa de repede, ați furat ceva de acolo de sus?”

11. Tânărul Matei, apostolul, nu s-a putut abține și i-a răspuns: “Mergeți cum doriți; la fel vom merge și noi, cum ne cade mai bine. Nu trebuie să dăm nimănui socoteală și cu atât mai mult nu avem nevoie să vă întrebăm cu ce viteză ar trebui să mergem, închideți-vă gura și mergeți așa cum vreți sau cum puteți! Pe noi nu ne interesează ce faceți voi, atunci voi de ce vă preocupați de noi?”

12. Unul dintre farisei, furios, a spus: “Ce mormăi tu printre dinți, vameș idiot? Nu știi că astăzi este Sabatul, când nimeni nu trebuie să se grăbească?”

13. Matei i-a răspuns: “Să înțeleg că Sabatul nu este valabil decât pentru mine, iar pentru voi nu? Cine s-a grăbit mai întâi? Și apoi, este scris undeva că în ziua de Sabat nu trebuie să ne grăbim? Dimpotrivă, voi ne cereți întotdeauna să ne grăbim spre sinagogă în ziua de Sabat. Așa că, noi nu încălcăm legea dacă astăzi, în ziua de Sabat, grăbim pasul mai mult decât de obicei. În sat, acolo jos în câmpie, se află o sinagogă mică, unde vom merge cu siguranță dacă vom ajunge la timp. Ce vreți mai mult?”

14. Fariseii au spus: “Ah, da, și semeni tu cu cei care merg la sinagogă și la școală! Să mori de râs când vezi un vameș vorbind despre sinagogă! Parcă noi nu te-am cunoaște; tu ești mai păgân decât un grec din naștere și susții că te grăbești spre sinagogă, Satana nerușinat ce ești!”

15. Matei: “Ar fi timpul să vă puneți frâu limbii, altfel ne vom lua libertatea de a vă întoarce Sabatul pe dos! Priviți la acești leneși și la drepturile pe care și le arogă ei! Încă o vorbă jignitoare și voi uita de Sabat și de bunătate și mă voi purta cu voi asemenea unui urs fioros”.

16. La această amenințare, fariseii au tăcut, plini de furie.

Capitolul 176

„Milă voiesc, și nu jertfe”. Iisus este Domnul Sabatului. (Matei 12, 1-16)

(1) în vremea aceea, Iisus trecea prin lanurile de grâu, într-o zi de Sabat. Ucenicii lui, care erau flămânzi, au început să smulgă spice de grâu și să le mănânce.

(2) Fariseii, când au văzut lucrul acesta, I-au zis: “Uite, că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului.”

(3) Dar Iisus le-a răspuns: “Oare n-ați citit ce a făcut David, când a flămânzit, el și cei ce erau împreună cu el?”

(4) Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu și a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, care nu-i era îngăduit să le mănânce nici lui, nici celor ce erau cu el, ci numai preoților?

(5) S-au n-ați citit în Lege că, în zilele de Sabat, preoții calcă Sabatul în Templu și totuși sunt nevinovați?

(6) Dar Eu vă spun că aici este Unul mai mare decât Templul.

(7) *Dacă ați fi știut ce înseamnă: "Milă voiesc, și nu jertfe", n-ați fi osândit pe niște nevinovați.*

(8) *Căci Fiul omului este Domn și al Sabatului."*

(9) *Iisus a plecat de acolo și a intrat în sinagogă.*

(10) *Și iată că în sinagogă era un om care avea o mână uscată. Ei, ca să poată învinui pe Iisus, L-au întreat: "Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?"*

(11) *El le-a răspuns: "Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie, și-i cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară?"*

(12) *Cu atât mai de preț este deci un om decât o oaie! De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat."*

(13) *Atunci a zis omului aceluia: "întinde mânai" El a întins-o și mâna s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă.*

(14) *Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit cum să omoare pe Iisus.*

(15) *Dar Iisus, ca unul care știa lucrul acesta, a plecat de acolo. După El au mers multe nomade. El a tămăduit pe toți bolnavii,*

(16) *și le-a poruncit cu tot dinadinsul să nu-L facă cunoscut;*

1. Apropiindu-ne de câmpie, am ajuns la un câmp cu grâu, cu spicele aproape coapte. Drumul prin câmp era o scurtătură către sat. Am străbătut deci acest câmp în ziua de Sabat și discipolii, căroră le era foame, căci nu mâncaseră nimic din zori, au început să caute spicele cele mai coapte, au desfăcut boabele și au început să mănânce.

2. Văzând aceasta, fariseii, care erau deja furioși, s-au apropiat și au spus, cu îngâmfare: "Uite că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului."

3. Eu le-am răspuns: "Oare voi nu ați citit niciodată despre ceea ce a făcut David și ai săi atunci când au flămânzit? El a intrat în Casa lui Dumnezeu și a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, care nu-i era îngăduit să le mănânce nici lui, nici celor ce erau cu el, ci numai preoților. Sau nu ați citit niciodată în Lege că, în zilele de Sabat, preoții încalcă Sabatul în Templu, și totuși sunt considerați nevinovați?"

4. Mi-ați văzut faptele pe munte și Mi-ați auzit învățăturile; de multe ori vi s-a spus Cine sunt Eu. Dacă toate acestea nu vă sunt de ajuns, Eu vă mai spun încă o dată în față, foarte aspru, că Cel care este în Mine este mai mare decât Templul!

5. În plus, dacă voi ați fi înțeleși ce înseamnă dictonul; 'Milă voiesc, și nu jertfe', nu i-ați mai fi osândit în inimile voastre pe acești nevinovați. Farisei orbi și surzi, nu știți voi că Fiul omului - adică Eu - este de asemenea și Domnul Sabatului?" Aceste cuvinte i-au înspăimântat pe farisei, care s-au îndepărtat și nu i-au mai împiedicat pe discipoli să culegă spice.

6. Kisjonah, care era mereu pe lângă Mine și căruia îi aparținea câmpul, Mi-a spus: "Doamne, plec înainte să pregătesc o masă bună, căci mi-e milă de acești sărmani discipoli, căroră le este foame".

7. Eu i-am răspuns: "Bine faci, dar Eu doresc să vizitez împreună cu discipolii o școală a acestor farisei, pentru a le mai calma furia. Ei s-au supărat pe Matei, care le-a spus că ne grăbim ca să ajungem la sinagogă și, dacă vom trece prin fața școlii din sat fără să ne oprim, vor comenta iarăși. Astfel, le vom putea închide gura, iar tu vei putea la sfârșitul Sabatului să le prezinți nota de plată, fără să te jenezi!" Kisjonah a plecat spre casa lui pe drumul cel mai scurt, unde a găsit totul într-o ordine perfectă.

8. Noi am luat-o la stânga, spre școala situată la capătul satului. Am intrat în școală, care era aproape goală, iar fariseii ne-au urmat ascunzându-și furia, căci discipolii își râdeau de prostia lor, pe câmp, când s-au plâns în legătură cu spicele.

9. În școală, fariseii au trecut imediat la treabă. Ei l-au pus să vină la Mine pe un om care avea o mână uscată, fiind incapabil să muncească. M-au întreat apoi, fiindcă Eu pretinsesem că sunt stăpânul Sabatului, dacă era îngăduit să vindec în zilele de Sabat, și Mi-au pus această întrebare

pentru a Mă acuza, căci inimile lor rele erau deja devorate de furie și de ură.

10. Eu le-am spus: “De ce îmi puneți această întrebare, ca și când și voi ați putea să-l ajutați pe acest bolnav și să-i vindecați mâna moartă? Dacă Eu vreau să-l vindec, nu am nevoie de aprobarea voastră!”

11. Care dintre voi este atât de nebun încât să nu scoată din prăpastie o oaie care a căzut acolo în ziua de Sabat?”

12. Fariseii au tăcut. Am chemat la Mine omul, spunându-i: “întinde mâna!” El a întins mâna și mâna lui a devenit instantaneu la fel de sănătoasă ca și cealaltă, care nu fusese bolnavă niciodată.

13. Nemaiputând suporta, fariseii au părăsit școala, hotărâți să Mă ucidă.

14. Matei, care era un spion priceput, i-a urmat discret și i-a ascultat fără să fie observat. A revenit apoi în mare grabă și a spus cu voce tare tot ce aflase. Eu am trimis imediat un discipol la Kisjonah pentru a-i spune că era mai înțelept să nu vin să iau masa la el, deoarece fariseii aveau intenția de a atenta la viața Mea, iar Eu nu doream ca ei să devină chiar mai asasini decât erau deja. Urma așadar să mă îndepărtez din regiunea aceea pentru câțva timp. Discipolul a alergat ca o săgeată, știind unde trebuia să Mă găsească după aceea.

15. Auzind această veste, Kisjonah a lăsat totul și - ajutat de toți cei din casă - a asmuțit mulțimea și a ajuns la școală chiar în momentul în care fariseii voiau să intre în sinagogă ca să Mă lapideze.

16. Este inutil să mai descriu aici cum au fost tratați fariseii de către Kisjonah și ai săi. Eu am plecat însoțit de o mulțime numeroasă, căreia îi vindecasem bolnavii; căci, în timpul secerișului, această regiune din apropierea mării Galileei era infestată de viruși care provocau numeroase boli, mai ales la femei și acestea îmi ieșeau adeseori în cale, implorându-Mă să le vindec.

17. I-am vindecat pe toți și le-am interzis în mod special să vorbească despre locul unde îi vindecasem și încotro Mă îndreptam, înainte de a-i lăsa să plece în pace, ei au promis că așa vor face!

Capitolul 177

De ce se comportă Iisus uneori ca și cum i-ar fi teamă de oameni. (Matei 12, 17-21)

(17) ca să se împlinescă ce fusese vestit prin proorocul Isaiia, care zice:

(18) “Iată Robul Meu, pe care L-am ales Preaiubitul Meu în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El și va vesti neamurilor judecata.

(19) El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Și nimeni nu-I va auzi glasul pe ulițe.

(20) Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie dreptatea.

(21) Și neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.”

1. După ce au plecat acești bolnavi, au venit apostolii și M-au întrebat: “Doamne, câteodată Te porți atât de enigmatic; noi Te-am văzut până acum făcând numeroase miracole și suntem atât de convinși încât nu ne mai putem îndoi nici măcar o clipă, chiar dacă am vrea, că Tu ești într-adevăr Fiul lui Dumnezeu cel viu. Nimeni nu a mai săvârșit până acum ceea ce ai săvârșit Tu, dar sunt momente când ni se pare că Ție chiar îți este teamă de oameni! Nu putem să înțelegem asta, de vreme ce atâtea miriade de îngeri atotputernici ai cerului sunt gata să Te asculte, după cum ne-am putut da seama!

2. Chiar și noi am putea să le venim de hac cu ușurință acestor farisei și tovarășilor lor dezarmați, care nu reprezintă decât o cincime din numărul nostru și sunt unii mai lași decât ceilalți. Un singur cuvânt de-al Tău ar fi de ajuns și acești farisei ar pierde pentru totdeauna dorința furioasă de a Te persecuta! Cum se face că Tu, care ești plin de întreaga putere divină, ai fugit din fața acestor ticăloși? Pentru noi, asta este o enigmă serioasă, absolut de neînțeles. Explică-ne, te rugăm,

comportamentul Tău ciudat”.

3. Eu le-am răspuns: "Trebuie să fiți încă foarte slabi și orbi, dacă nu înțelegeți imediat. Aceasta se petrece pentru ca voi să înțelegeți că s-a împlinit ceea ce profetul Isaiia a anunțat. De fapt, el a spus: 'Iată Robul Meu, pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Am pus Duhul (Spiritul) Meu asupra Lui și El va vesti neamurilor judecata (judecata semnifică aici adevărul lumina și viața). El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Și nimeni nu-I va auzi glasul pe ulițe. Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie dreptatea. Și neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.'

4. Acesta este motivul pentru care Eu evit să Mă bat cu acești farisei și astfel se explică de ce nu vreau și nici nu pot să cad în mâinile lor.

5. În plus, Eu știam dinainte că Kisjonah nu-i va lăsa să plece fără o pedeapsă bună. Ei au fost de zece ori mai pedepsiți decât dacă ne-am fi ocupat chiar noi de ei. Pe de o parte, ei au fost bătuți zdravăn, așa cum trebuie, de oamenii lui Kisjonah și, pe de altă parte, ei nu au dreptul să spună nici un cuvânt la Capernaum despre cele văzute și auzite aici. Asta îi supără cel mai mult.

6. Căci dacă unul dintre ei ar spune chiar și un singur cuvânt, el ar deveni instantaneu surdmut și chiar orb, dacă este necesar, așa cum li s-a spus pe munte. Iată de ce au încercat să Mă ucidă, sperând să distrugă astfel efectul avertismentului pe care l-am dat pe munte.

7. Ei Mă consideră în continuare un magician rău, dar care ar deveni inofensiv după moarte. Mai rău pentru ei este că nu știu unde sunt Eu. Au trimis iscoadele să Mă caute spre răsărit, fiindcă ne-au văzut plecând de la sinagogă spre est, dar nu știu că după o oră de mers prin pădure am cotit-o brusc spre apus; și după ce vom traversa marea și vom trece pe celălalt țărm, urmărirea lor va deveni zadarnică. Problema voastră este acum rezolvată?”

8. Cei doisprezece, la care se adăugau și alți oameni, au răspuns: “Da, lucrurile sunt clare acum pentru noi și, de fapt, este chiar mai bine că nu suntem noi aceia care să ridice mâna asupra acestor caraghioși. Totul merge bine!”

9. Singur Iuda a spus laconic: “Cu excepția burților noastre! În afară de câteva spice de grâu, nu am mai mâncat nimic toată ziua. N-ar strica să înghițim repede ceva înainte de a pleca pe mare; nu ar fi decât spre binele stomacului nostru!”

10. Eu am spus: “Era vorba să postim astăzi, cel puțin până când vom ajunge pe celălalt mal, unde vom găsi ceva de mâncare!”

11. Dorind să-l mustre pe Iuda pentru grosolănia sa, Toma i-a spus: “Cum este posibil să vii și să faci niște observații atât de prostești, cu gândul numai la burtă, lângă învățătorul care ne dă o învățătură spirituală atât de sublimă? Oare chiar nu ai nici un pic de bun simț, nici un pic de rușine? Dacă ai o foame de lup, pe viitor ia-ți provizii de mâncare! Dar observațiile tale în fața Domnului sunt într-adevăr absolut deplasate și nu mai este nimic de adăugat”.

12. Iuda a spus: “Da, da, am uitat că tu erai 'bunul' meu amic. Tu ești și vei rămâne mereu maestrul meu de ceremonii: se pare că-ți place să mă jignești la fiecare ocazie. Foarte bine! Dacă asta-ți place, continuă, eu nu mă voi supăra!”

13. Petru a spus la rândul lui: “Bine, bine! Toma are totuși dreptate, chiar dacă este uneori puțin cam dur! Să ne ținem pe lângă învățătorul nostru; dacă El spune ceva, este bine, este drept și fiecare trebuie să țină seama de cele spuse de El, iar dacă El nu spune nimic, cu atât mai mult noi nu avem ce spune! Eu cred că, în prezența învățătorului nostru, trebuie să veghem ca pacea și unitatea să domnească între noi!

14. Dragul meu Toma, dacă Iuda, care este înfometat, nu tace în fața învățătorului nostru, cu atât mai puțin îi va fi frică de tine și, chiar dacă trebuie să ne îmboldim unii pe alții, haideți s-o facem fără violență și să lăsăm toată supărarea de o parte, pentru ca acel verset din Isaiia, pe care Domnul tocmai l-a reamintit, referitor la El însuși, să fie împlinit și respectat și de către discipolii Săi”.

15. Eu am spus: “Ai dreptate, dragul Meu Simon Petru, așa să fie între voi și între toți oamenii. Nu se poate vindeca o rană iritând-o, căci în acest caz nu faci altceva decât s-o agravezi. Pentru a vindeca și repara un rău al cărnii trebuie să pui balsam și ulei pe rană.

16. Dar iată barca prietenului Meu Kisjonah, care se îndreaptă către noi și la bord este chiar el. Să mergem la mal și să fim gata să tragem barca atunci când el va arunca frânghia, căci au vântul împotriva și vor avea probleme cu acostarea, în schimb, același vânt ne va fi prielnic la plecare și ne va împinge rapid pe celălalt țărm. Să coborâm repede pe mal, pentru ca ei să nu trebuiască să facă eforturi inutile”.

Capitolul 178

Domnul, discipolii Săi și Kisjonah ajung pe celălalt țărm. Masa pe corabie. Vindecarea unui posedat orb și mut. (Matei 12, 22-23)

(22) Atunci I-au adus un îndrăcit orb și mut; și Iisus l-a tămăduit, așa că mutul vorbea și vedea.

(23) Toate noroadele, mirate, ziceau: “Nu cumva este acesta Fiul lui David?”

1. Am ajuns la mal tocmai la timp pentru a prinde frânghia bărcii. Petru, el însuși marinar experimentat, a prins frânghia ce fusese aruncată. Am tras apoi la țărm barca, în care am urcat-și care ne-a transportat într-o oră și jumătate pe celălalt mal, aproape de un sat locuit de greci și evrei.

2. Am ajuns aici la apusul soarelui, când ultimele raze lumineau încă regiunea și încă se mai puteau vedea împrejurimile. Kisjonah a trimis doi oameni să caute o locuință pentru o sută de persoane, dar care au revenit fără să fi găsit nimic, astfel încât am fost nevoiți să ne petrecem noaptea la bordul vasului. Nu era vânt, iar marea era liniștită, cu valuri mici.

3. Kisjonah a adus pe vas cantități mari de pâine, vin și alte alimente, iar soția și fetele sale ne-au servit. Este inutil să mai spunem că momentul acesta a fost foarte apreciat de Iuda, pe care îl chinuia foamea încă de pe celălalt țărm.

4. Kisjonah M-a întrebat dacă doresc să facă focul pe corabie, căci nopțile pe țărmul mării deveniseră destul de reci, în pofida căldurii din timpul zilei. Am fost de acord cu ideea, iar el a aprins focul într-un recipient mare, metalic, folosindu-se în acest scop de rășină, ulei și alte materiale inflamabile care se găseau la bord. Acest foc de pe vas ardea ca o torță mare și răspândea în preajmă o lumină puternică. Atrasă de foc, o mulțime de curioși a apărut în curând din toate părțile. Cei care s-au apropiat mai mult de corabie M-au recunoscut, cu multă satisfacție, fericiți să vadă că Eu, celebrul Mântuitor, Mă aflam în regiunea lor, căci și aici erau mulți bolnavi.

5. Ei au alergat să povestească în toate împrejurimile că Mă găseam pe corabia aceasta.

6. Un mut, care era și orb, căci era posedat, a fost adus repede pe țărm, iar oamenii M-au rugat să-l vindec.

7. Câțiva farisei din localitate au alergat și ei să vadă ce se petrece, spunând mulțimii: “Individul ăsta nu va reuși să vă vindece!”

8. Chiar în acel moment, Eu l-am vindecat din barcă pe omul bolnav, care a început să vadă și să vorbească. Mulțimea a fost stupefiată, iar evreii care nu se temeau de farisei au strigat: “Este într-adevăr fiul lui David, cel pe care-l așteaptă toți evreii”.

9. Atunci, un om drept și cinstit din satul respectiv s-a apropiat de barcă și a spus: “Învățătorule minunat și divin, de ce să petreci toată noaptea pe acest vas care se clatină și unde vântul rece al nopții îți va tulbura odihna? După zilele foarte călduroase urmează, după cum fiecare știe în această țară, cele mai reci nopți, care cauzează tot felul de boli. Eu am o locuință mare, unde Tu vei găsi mai mult spațiu și confort decât este nevoie pentru Tine și discipolii Tăi. Veți putea rămâne aici oricât veți dori și nu vă vor lipsi proviziile de mâncare”.

10. Eu i-am răspuns: “Accept invitația ta, căci Eu știu că sufletul tău este lipsit de prefăcătorie, dar aici se află și Kisjonah, cu soția și fiicele sale. Acest vas este al lui; el este un discipol credincios și un om după inima Mea. Ai loc și pentru el?” Bătrânul Mi-a răspuns: “Am chiar

și pentru mai multe familii! Toți cei care sunt împreună cu Tine sunt bineveniți!”

11. Eu am spus atunci: “Casa ta să fie binecuvântată” și am adăugat în fața lui Kisjonah: “Du vasul cât mai aproape de țărm, ca să putem coborî ușor pe pământ”. Zis și făcut! Și iată-ne conduși la casa bătrânului care ne-a făcut, împreună cu oamenii săi, primirea cea mai plăcută cu putință.

Capitolul 179

Umilința și orgoliul. O regiune rodnică, dar nesănătoasă. Mulțimea le spune templierilor patru adevăruri.

1. Pregătirile pentru noapte fiind gata, bătrânul a venit la Mine cu fiii săi, marinari-pescari și dulgheri și Mi-a spus: “Doamne, totul a fost aranjat cât de repede a fost posibil pentru primirea voastră; totul vă stă la dispoziție. Tu ești stăpânul acestei locuințe pe care eu am construit-o împreună cu cei șapte fii ai mei. Poruncește ceea ce vrei, iar eu voi fi servitorul Tău și Te voi sluji împreună cu toată casa mea”.

2. Eu am spus: “Tu ești ceea ce ești și Eu sunt ceea ce sunt. Și pentru că tu ești atât de smerit și te cobori acum în acest fel, vei fi ridicat în împărăția Mea la momentul potrivit, dar acum nu avem nevoie de nimic, decât de odihnă. Să-i chemi mâine pe bolnavi ca să îi vindec”.

3. Bătrânul a spus: “în acest caz, vei avea multe de făcut, căci satul este mare și nu există nici o casă fără bolnavi. Această regiune este una dintre cele mai fertile, dar, lucru curios, dintre cele mai nesănătoase; suntem infestați în permanență de febre și buboae”.

4. Eu: “Se poate, dar mâine totul se va schimba. Pregătește niște pește, pentru ca discipolii Mei care au postit astăzi să se întremeze. Totul ți se va plăti”.

5. Bătrânul a spus: “Doamne, iartă-mă că Te contrazic. Mii de oameni au fost găzduiți și s-au odihnit în casa mea și niciodată n-am luat nimic de la nimeni, iar de la Tine voi lua cu atât mai puțin. Socotelile le las pe seama vântului, care le duce către stele, unde sălășuiește Dumnezeu cel atotputernic. El a fost întotdeauna plătitorul și răsplătitorul meu cel mai sigur și va fi și de această dată! Câți bolnavi și infirmi nu au fost îngrijiți luni întregi la mine și niciodată, nici unul dintre ai mei, în pofida insalubrității zonei, nu s-a îmbolnăvit! Doamne, aceasta este o grație venită de Sus, deci nu vorbi de datorii și sume de plată, căci nu voi accepta nici una nici alta”.

6. Eu am spus: “Da, dar iată că apare o problemă; dacă Eu nu te plătesc, ceea ce-ți va veni de la stele va fi foarte puțin, căci Eu cunosc stelele, ba mai mult, Eu domnesc și rânduiesc totul”.

7. Consternat și aflat într-o totală confuzie, neștiind ce să mai răspundă, bătrânul a sfârșit prin a spune cu o voce slabă: “Pe iubirea lui Dumnezeu, ești Tu oare un înger din ceruri, sau Tatăl Ceresc ți-a lăsat un înger în ajutor?”

8. Eu am spus: “Nu-ți fie teamă, mergi să te odihnești, mâine îți vor fi revelate multe lucruri. Dar spune-le celor care fac zgomot afară să meargă și ei să se odihnească. Mâine adu la Mine pe toți bolnavii; Eu îi voi vindeca pe toți”. Bătrânul a ieșit și s-a dus să facă ceea ce-i cerusem.

9. Mulțimea, jubilând, a început să strige: Trăiască cel mai mare Fiu al lui David! El a venit la noi să ne elibereze de rele; nu știm de unde a venit, dar este sigur că spiritul lui Dumnezeu este cu El, așa cum a fost cu străbunul său David, căci dacă spiritul lui Dumnezeu nu era cu El, nu ar fi putut să-l vindece pe posedat!”

10. În mulțime se aflau și câțiva farisei, veniți de la Ierusalim pentru a observa în secret dacă voi face aici ceea ce au ziseră vorbindu-se despre Mine. Vindecarea posedatului surdo-mut și orb îi stârnise. Ei se întrebau cum să facă astfel încât Eu să par suspect în fața mulțimii. Ar fi vrut să fiu considerat drept un vagabond, un șarlatan, un mistificator și chiar un magician vândut diavolului, motiv pentru care le vorbeau astfel oamenilor: “Vom vedea mâine fiul al cărui spirit este El și cum îi va vindeca pe schilozi, paralizați și ciумаți”. Mulțimea a răspuns: “Dacă a vindecat El cel mai mare rău dintre toate, cu siguranță că le va vindeca pe celelalte, cu atât mai ușor. Voi nu aveți dreptul să

spuneți nimic despre asta, pentru că voi nu ați vindecat niciodată pe nimeni, nici cu rugăciunile voastre atât de scump plătite, nici cu amuletele pe care le vindeți atât de scump bolnavilor.

11. El are spiritul lui Dumnezeu în El, acest miracol pe care l-a săvârșit este cea mai bună dovadă. Dar voi nu aveți nici un spirit sfânt în voi, nu aveți decât orgoliu, lăcomie și gustul puterii.

12. Voi ați dori să fiți primii după Dumnezeu. Ne cereți să vă respectăm, dar este cazul să aflați că pentru noi, voi sunteți ultimii, chiar mai răi decât toți păgânii la un loc. Nu faceți nimic pentru binele nostru; nu munciți, iar cei care vin în sinagogile voastre devin în câțiva ani atât de proști încât nici un înger nu-i mai poate ajuta să-și regăsească rațiunea, fără ajutorul lui Dumnezeu. Iar binele nostru este ultima dintre grijile voastre!

13. Voi le ademeniți pe femeile coreligionarilor voștri evrei și păcătuiți cu fiicele lor, dar asta nu înseamnă nimic pentru voi; dacă un biet păcătos face însă același lucru, îl lapidați pentru că nu are bani, dar dacă este bogat și cunoscut, îl puneți să plătească și el devine astfel cel mai bun prieten al vostru!

14. Prietenii voștri evreii nu vă cunosc la fel de bine ca noi, grecii; iar dacă v-ar cunoaște, tot n-ar cuteza să vorbească. Dar noi vă cunoaștem și îndrăznim să vorbim. Iar ocazia fiind potrivită, vă spunem adevărul în față.

15. Întoarceți-vă în templele voastre, altminteri o să primiți o ploaie de pumni grecești. Noi stăm aici să supraveghem. Nu încercați să vă atingeți de omul acesta, altfel veți avea de-a face cu noi!

16. Noi am fost evrei, dar acum suntem fericiți că suntem greci și, chiar dacă starea noastră civilă spune că suntem greci, rămânem totuși evrei în inimile noastre, dar nu ca voi - care vă vindeți rugăciunile pe bani și consimțiți la tot felul de minciuni.

17. Ne putem ruga și singuri lui Dumnezeu, pentru că El este Dumnezeu și noi suntem creaturile Sale. Plecați de-aici! Apropierea voastră ne dezgustă mai tare ca duhoarea unei mortăciuni”.

18. Aceste vorbe răspicate ale oamenilor care erau jumătate evrei și jumătate greci i-au pus pe fugă pe farisei. Mulțimea jubila, văzând că a reușit să le spună în față acestor hoți la drumul mare, după cum îi numeau, cele patru adevăruri, bucurându-se de triumful său.

Capitolul 180

Consiliul fariseilor. Un tânăr fariseu îi ia apărarea lui Iisus.

1. Satul acesta era recunoscut pentru inteligența și perspicacitatea locuitorilor săi. Trebuia să ai spiritul foarte elevat pentru a polemiza cu acești greci și fariseii știau că era inutil să mai insiste. S-au reîntors așadar la casele lor, fără să răspundă, dar odată ajunși acasă, ei și-au scormonit creierul ca să găsească o modalitate de a Mă pierde.

2. Unul dintre ei, un spirit puțin mai bun, obosit de aceste interminabile discuții, a sfârșit prin a spune: “Fraților, fără să pretind că am vreo competență specială, sunt de părere că ar trebui să mergem să ne culcăm și să reluăm problema mâine, cu mințile și inimile odihnite. La ce bun toate mașinațiile și gândurile noastre? Să așteptăm până mâine și cu ajutorul lui Dumnezeu, vom vedea poate mai limpede, în aceste circumstanțe, nu este nici o îndoială că acest personaj curios este bizar. Vindecarea aceluia posedat, aproape de corabie, fără să-l atingă, este un lucru pe care eu nu mi-l pot explica!

3. Să așteptăm până mâine, când vom fi mult mai în măsură de a lua o hotărâre. Ar fi prea îndrăzneț din partea noastră să-l condamnăm orbește, mai ales după această ridicare a mulțimii, care este mai apropiată de greci decât de noi și care ne detestă atât de mult. Acceptați sfatul meu, care vine dintr-o intenție bună. Mâine va fi poate o zi mai favorabilă pentru noi!”

4. Un altul a spus: “Dar ce facem cu insultele mulțimii? Să mergem la culcare liniștiți, fără să ne facem probleme, ca și cum n-a fost nimic, uitând de pedepsele pe care le merită?”

5. Cel care era mai bun a răspuns: “Dă-le o amendă, dacă vrei, sau cheamă-i în justiție, dacă

poți! Ce poate face un singur om împotriva tuturor? Mai bine am tăcea, deocamdată. Nici o lege nu te va împiedica să faci ceea ce vrei, dar în ceea ce mă privește, eu voi aștepta și voi merge încetul cu încetul! Lasă mărul să se coacă în pom, dacă nu vrei să mănânci un fruct acru!”

6. La aceste cuvinte ale tânărului fariseu, câțiva dintre ei, ceva mai buni decât ceilalți, mai plini de vitalitate și cu o poftă de viață mai mare, neavând aceleași aspirații cu bătrânii adoratori ai lui Mamona, au plecat să se culce, recomandându-le totuși servitorilor să pună pază și să-l supravegheze pe magician.

7. Imediat după ce au adormit cu toții, inclusiv cel de pază, tânărul bine intenționat a ieșit să ia aer pentru a reflecta, fiind hotărât să zădărnicească planul bătrânilor farisei. El se gândea astfel: “Dacă aș putea ajunge la acest minunat personaj, aș putea să-l previn și să-i spun cum să-și continue vindecările, fără să fie împiedicat de colegii mei. Dar cum să fac? Stârniți, oamenii au încercuit casa și, după câte văd, aduc deja bolnavi. Măine, mulțimea va fi acolo și nu voi putea ajunge până la el. Aha, știu ce voi face! Mai bine mă duc să găsesc pe cineva din mulțime, căruia să-i spun ce gândesc și să-i arăt că și eu sunt dușmanul acestor bătrâni zeloți lacomi și că trebuie să-i vorbesc acestui om minunat, dacă vrea să-și continue miracolele. Dacă mulțimea îmi va permite, cu atât mai bine; dacă mă va împiedica, știu cel puțin că mi-am urmat îndemnul inimii și voi fi liniștit.

8. El a mers spre mulțime, care, la lumina lunii, l-a recunoscut pe tânărul rabin.

9. Grecii, care fuseseră înainte evrei, i-au ieșit în întâmpinare și l-au întreat cu răceală ce căuta acolo la acea oră și dacă era spion. Dar el le-a răspuns pe un ton încrezător: “Dragi prieteni, chiar dacă port un veșmânt de fariseu și, după cum știți, chiar sunt - într-adevăr - primul născut al unei familii bogate din Ierusalim, am fost obligat să procedez astfel, căci așa au dorit părinții mei! Aparent sunt așadar un fariseu, dar în inima mea, sunt chiar mai puțin fariseu decât sunteți voi, grecii.

10. Iată, pe scurt, intenția mea. Îi cunoașteți pe colegii mei la fel de bine ca mine și știți ce drepturi își arogă ei. Sunt teologi și se consideră singurii capabili să înțeleagă scripturile, în timp ce, între noi fie vorba, ei înțeleg orice altceva, mai puțin scripturile! Dar ei sunt aleși de Templu să-și exercite drepturile și voi nu puteți face nimic împotriva lor!

11. Ei sunt totodată și medici și nu tolerează ca un străin să-i întreacă în arta lor. De asemenea, ei pretind că au un privilegiu al Templului care le dă toate drepturile și voi nu puteți face nimic împotriva lor!

12. În anumite cazuri, după legea lui Moise, ei au dreptul să fie stăpânii vieții și ai morții, după cum vor, când vor și cu cine vor, fără să dea socoteală nimănui. Ei nu au altceva de făcut decât să trimită în fiecare an la Ierusalim o listă, pentru care sunt felicitați dacă au condamnat la moarte un număr suficient de mare de victime și să aducă la Templu suma care trebuie pentru întreținerea sinagogilor și a școlilor.

13. Toate aceste funcții au fost de fapt vândute de mult timp sau arendate; astfel că noi suntem aici doar concesionarii Templului.

14. Pot să vă asigur că o sinagogă sau o școală costă Templul mulți bani și că pentru ca aceste clădiri să aducă venituri, ele sunt închiriate pentru sume foarte mari, în schimbul anumitor privilegii, la care, bineînțeles, este imposibil să renunți.

15. Nu poți cumpăra sau închiria o sinagogă sau o școală decât dacă, după tot felul de jurăminte dificile, ai fost ridicat la rangul de fariseu de către Templu. Iar atunci când cineva a devenit fariseu, este destul de greu să mai renunțe.

16. “Toate aceste abuzuri mârșave, care ar dezgusta orice evreu adevărat, sunt recunoscute și chiar impuse de către Stat. Voi nu puteți face nimic! Aș putea să vă mai spun și altele, dar ceea ce v-am explicat este suficient pentru a vă arăta care sunt drepturile fariseilor și pentru a vă demonstra că orice violență este inutilă.

17. Dacă eu nu aș fi reușit să calmez furia colegilor mei, ei ar fi luat până acum măsuri fatale. Voiau să cheme o legiune din Capernaum care să înconjoare această casă. Eu vă sunt prieten și nu dușman și, cu atât mai puțin spion, dar nu mă trădați. Ascultați-mă, căci vă pot da sfaturi bune”.

18. Grecii au spus: “Pari să fii sincer, vorbește și spune-ne ce ar trebui să facem. Dar nu

încerca să ne înșeli, căci te va costa viața”.

19. Tânărul fariseu a spus: “Nu-mi este teamă și, dacă aveam o sută de vieți, vi le dădeam pe toate pentru adevărul pe care vi l-am spus. Ascultați-mă, voi știți că acești farisei nu țin decât la privilegiile lor. Mergeți mâine la ei și stabiliți cu ei o sumă pentru care să îl lase pe miraculosul medic să-i vindece pe bolnavii din aceste locuri, fără să-l deranjeze, iar acești cămătari bătrâni vor fi de acord fără nici cea mai mică împotrivire. Și dacă nu puteți sau nu doriți să le plătiți imediat, promiteți-le că o veți face și târgul va fi încheiat.

20. Eu vă voi ajuta. Cât despre omul miraculos, ar trebui ca el să părăsească totuși locurile acestea după ce va vindeca bolnavii, altminteri acești farisei lacomi vă vor cere în continuare bani și cum genul acesta de medic miraculos seamănă cu profeții și poate începe să manipuleze mulțimea, el n-ar trebui să înceapă aici, nu din cauza mea, ci din cauza acestor bătrâni farisei, care, stânjeniți că se află în prezența grecilor, nu-l vor suporta!

21. În plus, nu este bine ca poporul să îl numească Fiul lui David în fața acestor vulpi bătrâne; este cel mai rău lucru pentru colegii mei. Totul va fi bine dacă îl veți atenționa, așa cum v-am spus, altfel totul ar putea să se transforme într-un spectacol înspăimântător!”

Capitolul 181

Tânărul fariseu aude cum mulțimea își bate joc de confrății săi. Poporul amenință să se ridice împotriva Templului.

1. Cei trei greci au spus: “Sfatul tău nu este chiar rău, dar nu ne place câtuși de puțin! Până când dominarea aceasta oribilă va mai istovi poporul? Ne-am săturat și, cu toate că nu mai avem deloc de-a face cu ei, răbdarea noastră a ajuns de mult la capăt. Ei aruncă vorbe rușinoase pe socoteala noastră în școlile lor, ne insultă și ne blestemă cu fiecare ocazie. Până când o să-i lăsăm să ne mai facă asta? În plus, Ci ei sunt stăpânii noștri în toate chestiunile civile și orice drept al nostru trebuie cumpărat de la ei cu un preț mai mare decât face. Este o situație împovărătoare; ne gândim că ar trebui chiar mâine să le răsturnăm puterea. Toți evreii care locuiesc aici ni se vor alătura și toți acești farisei inutili vor fi izgoniți, cu excepția ta, dacă vrei să rămâi cu noi. Iată planul pe care suntem gata să-l punem în aplicare, acum când nu sunt prea mulți evrei printre locuitorii acestui târgușor. Ce spui de acest plan?”

2. Tânărul rabin a spus: “Dacă proiectul vostru va reuși, nu mă voi mira prea tare; dar fiți prudenți precum corbii, dacă nu doriți să se întoarcă în rău pentru voi și pentru mine! Nimeni nu cunoaște mai bine ca mine ghearele acestor vulpi bătrâne și ochii lor de linx, care văd chiar și prin ziduri; urechile lor aud tot ce se vorbește la depărtare. Lăsați-mă acum să mă întorc, pentru ca ei să nu aibă nici o bănuială în privința mea. Începe să se facă ziuă și aceste vulpi trebuie să se trezească, iar dacă nu mă vor găsi, s-a sfârșit cu mine”.

3. Cei trei greci au spus: “Mergi, dar ai grijă să nu ne trădezi acestor vulpi bătrâne, căci altfel vei avea de-a face cu noi!”

4. Tânărul fariseu s-a reîntors și i-a găsit adormiți, inclusiv pe cel de pază. El l-a trezit pe acesta din urmă și i-a făcut un mare scandal pentru că adormise, iar vulpile bătrâne, trezite din somn, au ieșit să vadă ce se întâmplă.

5. Simulând furia, tânărul rabin, le-a spus că, nefiindu-i somn, a ieșit să vadă dacă cel care a fost pus de pază își face datoria: “Și iată ce v-ar fi supărat la fel ca pe mine: el dormea mai adânc decât voi toți; tocmai când începea ziua cea mai importantă, despre care vor vorbi - poate - chiar urmașii noștri, paza, așa de scump plătită, dormea! Ah! Este prea mult, dacă Iehova nu ne-ar fi protejat, am fi putut fi asasinați cu toții de poporul răzvrătit”.

6. La auzul acestor cuvinte, bătrânii au pălit, văzând pericolul ce-i amenința. Ei au început să-l laude pe tânărul lor coleg, care-i păzise precum un înger!

7. Tânărului îi venea să râdă în hohote, dar și-a revenit, după care i-a dat un picior nu prea puternic paznicului, ordonându-i să plece imediat. Paznicul s-a îndepărtat, părând că l-a înțeles pe tânăr.

8. Fiind deja zi, tânărul a spus: “Frații mei, n-avem timp de pierdut și cred că ar fi bine să mergem să vedem ce se mai întâmplă”.

9. Bătrânii au spus: Da, ai dreptate, n-avem nici o clipă de pierdut, dar ai anunțat la Capernaum să ne trimită soldați pentru cazul în care s-ar crea o răzmeriță?”

10. Tânărul: “Dacă așteptam ordinele voastre, am fi încurcat-o! Fiți liniștiți. Cât despre sosirea soldaților, asta-i altceva; Capernaum este departe de aici și celelalte orașe sunt tot așa de îndepărtate. Să așteptăm așadar cu răbdare, pentru a vedea ce o să se întâmple. A fi sau a nu fi, aceasta este întrebarea!”

11. Se înțelege de la sine că tânărul nu avea deloc intenția de a trimite vreun mesaj la Capernaum, pentru că el însuși era dușmanul fariseilor și discipol al esenienilor. Nimic nu era mai de dorit pentru el ca ruina acestor moșnegi ai Templului.

12. Dar aceștia din urmă, care încă nu-și luaseră micul dejun, i-au spus tânărului: “Ei! Dacă ar fi sosit soldații, ar fi fost timpul să plecăm, dar așa, înseamnă că avem timp să și mâncăm. Magicianul nu-și va începe demonstrațiile înainte să se facă ziuă”.

13. Tânărul a spus: “Oh! Bineînțeles că nu! În timp ce voi mâncați, eu aș putea să mă furișez până la casa lui Baram, ca să văd dacă este vreo mișcare” (Baram era numele gazdei lui Iisus, locul numit Jesaira fiind în prezent un deșert).

14. Bătrânii au spus: “Nu vrei să mănânci mai întâi?” Tânărul le-a răspuns: “Nu, știți că eu nu mănânc nimic înainte ca soarele să se ridice; dar păstrați-mi totuși ceva”. Bătrânii: “Bineînțeles, atunci mergi repede și adu-ne vești bune și chiar soldați, dacă este posibil! Fără ei, așa cum spuneai, vom fi pierduți”.

15. Tânărul a plecat, dar bătrânii l-au chemat înapoi, spunându-i: “Nu uita de soldați!” întorcându-se către ei, tânărul le-a strigat: “Aveți încredere în mine”, gândind în sinea lui: ‘Sunteți pierduți cu toții!’

Capitolul 182

Privirea lui Iisus. Rugăciunea de dimineață a lui Iisus. Ahab, tânărul rabin, chemat de Iisus.

1. Când tânărul a sosit la casa lui Baram, a găsit-o înconjurată de bolnavi și de oameni sănătoși. El i-a întrebat pe aceștia dacă Eu mă trezisem. Un bătrân grec i-a răspuns: “Da, El este deja în picioare și tocmai ieșise pe ușă, când bătrânul Baram L-a invitat să ia micul dejun, iar El s-a întors în casă”.

2. Tânărul: “Ce făcea el în pragul ușii?”

3. Grecul a răspuns: “Nimic. Și-a ridicat doar ochii spre cer, ca pentru a găsi un sprijin. Privirea Sa era aceea a unui mare mareșal pe care milioane de animale și de oameni îl urmează la cel mai mic gest. În privirea Lui erau în același timp multă iubire și multă seriozitate. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Eram totuși fericit că nu mă privea mai de aproape; ca să îți mărturisesc adevărul, nu aș fi putut suporta privirea Sa. Și cu toate acestea, eram atras cu putere de El și nu aș fi putut să rezist, dacă Baram n-ar fi venit să-L cheme la masă”.

4. Tânărul a spus: “Ce crezi despre el? Care pot fi intențiile sale și cine poate fi el, după părerea ta?”

5. Bătrânul a spus: “Eu sunt grec, este adevărat, păgân atașat de numeroase divinități, după cum spuneți voi; de fapt, nu sunt mai păgân ca tine și nu cred decât într-un singur Dumnezeu atotputernic, dar omul acesta miraculos m-ar putea face oricând să-L ador ca pe o divinitate, căci dacă

El nu este cel puțin un semizeu, atunci eu mă îndoiesc de faptul că exist”.

6. Tânărul: “Aș vrea tare mult să-l văd. Dacă am putea intra în casă, aș face repede cunoștință; să schimbi câteva cuvinte cu o asemenea ființă ar fi foarte interesant”.

7. În timp ce tânărul vorbea astfel, Eu am ieșit afară și l-am chemat: “Ahab, fiul lui Toma din Toreh, vino; dacă ți-e foame și sete de adevăr, vei fi săturat!”

8. Tânărul a răspuns: “Doamne, noi nu ne-am văzut niciodată și Tu niciodată n-ai venit la Jesaira, din câte știu eu și iată, Tu cunoști numele meu și al tatălui meu!”

9. Eu i-am spus: “Știi mult mai multe despre tine și despre toată casa ta, dar asta nu prea are legătură cu ceea ce fac aici. În această noapte, tu ai vegheat asupra Mea și ți-ai asumat riscuri care au o mare valoare pentru Mine; devotamentul tău nu va rămâne fără răsplată”.

10. Ahab a traversat atunci mulțimea până la Mine, întrebându-se cum de pot ști Eu toate acestea!

11. Eu: “Nu te mai mira atât, vei fi martor la multe alte lucruri. Ai făcut bine că i-ai îndemnat pe acești vulpoi bătrâni să rămână la ei acasă; ei i-ar fi tulburat pe oameni în credința lor și fără credință ar fi greu să-i ajut. După ce bolnavii vor fi vindecați, vor putea veni și acești dughenari ai Templului. Rămâi aici și lasă-i să te aștepte până când voi termina ceea ce am de făcut aici. Eu știu totul, tu i-ai mințit, dar Dumnezeu iartă întotdeauna un păcat comis într-un scop nobil. Ai înțeles?”

12. Tânărul a spus: “Eu sunt un cunoscător al legii și știu că Moise a spus: să nu aduci mărturii mincinoase împotriva aproapelui tău. Acesta este un precept foarte bun, dar pe care nimeni nu-l respectă și în special colegii mei, pentru că ei spun că o mărturie falsă care ar putea fi de folos Templului îi face întotdeauna plăcere lui Dumnezeu, dar în schimb, o mărturie care este defavorabilă Templului va fi, de-a pururi blestemată. Iată de ce ei îi lapidează pe cei care au altfel de păreri decât ale Templului.

13. Deși acest lucru nu apare în scrierile lui Moise, templierii spun și îi învață pe ceilalți că litera scripturii este moartă și că ei sunt scrierea vie, prin care Dumnezeu înscrie voința Sa. Astfel, Biblia noastră a devenit opusul a tot ceea ce au predicat Moise și profeții.

14. După această nouă scriere a Templului, minciuna nu numai că este permisă în anumite ocazii și pentru anumite scopuri, ci ea este uneori chiar obligatorie, atunci când este vorba despre interesele Templului, care îi susțin în cel mai înalt grad pe cei care știu să mintă pentru a-și apăra interesele.

15. Probabil că Tu cunoști faptul că în preajma sărbătorilor, Templul este curățat de foarte mult gunoi. Gunoiul acesta uscat, care nu este altceva decât pământ și nisip, este vândut, după ce a fost împărțit în cantități foarte mici, în întreaga țară, prin cei care sunt numiți 'profeți ai gunoiului'. O măsură echivalentă cu greutatea unui ou se vinde cu o livră de argint. Și astfel, gunoiul acesta de la Templu devine sufletul tuturor gunoaielor bigoților, care cred că astfel își fertilizează câmpurile, convinși că nimic nu ar putea crește fără acest gunoi. Și dacă, din nefericire, câmpurile lor sunt fertile fără să fi folosit gunoiul de la Templu, ei sunt convinși că recoltele nu sunt binecuvântate de Dumnezeu și că nu pot să aducă prosperitatea nimănui.

16. Se întâmplă uneori ca acestor 'profeți ai gunoiului' să nu le ajungă prețiosul produs și atunci ei își umplu brișca cu gunoi de pe drum, pe care îl vând ca pe un gunoi autentic de la Templu. Așa se face că ei vând de zece ori mai mult gunoi, înșelându-i de două ori pe oameni!

17. Dar asta nu are nici o importanță pentru ei; orice este de folos Templului nu poate fi un păcat, dimpotrivă, este o virtute, fiindcă este pe placul Templului și, în consecință, și al lui Dumnezeu! Oh, Doamne!

18. Dar dacă ar veni cineva care să spună poporului adevărul în legătură cu acest gunoi și în special despre cel luat de pe drum, nefericire pentru acela, căci el nu va ști cum să-și salveze pielea!

19. Sunt mii de alte exemple de minciuni și înșelăciuni la fel ca aceasta cu gunoiul și, dacă cineva ar dori să le dezvăluie poporului, ar fi bine să implore mai întâi mila și îndurarea divină.

20. Să-i mint pe colegii mei nu este un păcat pentru mine, dacă pot astfel să protejiez un om ca Tine de capcanele pe care ei doreau să Ți le întindă, fiindcă Te consideră prea inteligent! Dar fă cu

bolnavii aceștia ceea ce ai de făcut, altminteri acești bătrâni caraghioși ar putea să sosească înaintea de a-i chema eu!”

21. Eu i-am spus lui Ahab: “Vezi tu, acești bolnavi sunt vindecați deja, orbii văd, paraliticii merg, surzii aud, mușii vorbesc și toți cei care sufereau de orice altă boală sunt vindecați. Am să merg totuși să le spun să se întoarcă la ei acasă și tu vei putea merge să-i găsești pe colegii tăi și să le povestești ce ai văzut!”

22. I-am invitat pe toți cei care fuseseră vindecați să se întoarcă acasă la ei, poruncindu-le să nu povestească ce s-a petrecut în împrejurimi, mai ales la Ierusalim, dacă vor merge acolo. Mi-au promis cu toții că nu vor vorbi despre asta și Mi-au mulțumit cu lacrimi în ochi!

23. Le-am mai spus: “Mergeți, credința voastră v-a ajutat, dar aveți grijă să nu mai păcătuiți, altfel veți fi loviți de o a doua boală, mai rea decât prima”. Toți cei ce fuseseră vindecați au plecat slăvind-L și binecuvântându-L pe Dumnezeu, care a dat o asemenea putere unui om.

24. Foarte uimit, Ahab a spus: “Niciodată un ochi omenesc nu a văzut ceva asemănător, fără nici o ceremonie, fără nici un cuvânt, fără nici un gest. Nu, este prea mult pentru o inteligență limitată ca a mea. Doamne, spune-mi cum poți să faci un asemenea lucru?”

25. Eu: “Deocamdată tu nu poți înțelege, dar dacă vrei să fii discipolul Meu, vei înțelege; mergi acum să-i informezi pe colegii tăi”.

26. Ahab a spus: “Da, mă voi duce și le voi spune ceea ce le place să audă. Le voi arunca praf în ochi ca să-i orbesc complet; am un talent cu totul deosebit pentru asta! Ei nu vor afla nimic, vindecarea posedatului este de ajuns pentru ei, nu vor mai afla și despre vindecările de astăzi”.

27. Eu am spus: “Bine, bine, fă cum crezi că este mai bine. Suntem prieteni, termină ce ai de făcut și urmează-Mă; vei găsi astfel adevărul și viața, iar adevărul te va elibera”.

Capitolul 183

Ahab rabinul merge să-și găsească colegii

1. Ahab s-a îndepărtat și a plecat repede să-și regăsească colegii, care l-au hărțuit cu întrebările și i-au spus: “Dar, în numele Templului, ce ai putut face atât de mult timp? Ce frică ne-ai provocat! Ce se întâmplă, ce face magicianul? Cum era? Au sosit soldații? N-ai idee în ce situație disperată suntem!”

2. Ahab spuse: “Dar ce se petrece?”

3. Bătrânii au spus: “Imaginează-ți că acum o jumătate de oră au venit trei evrei să ne avertizeze că toată lumea din Jesaira a trecut de partea grecilor; că nu mai avem nimic de făcut aici! Ce zici de asta? Gândește-te că asta-i din cauza acestui magician, vândut diavolului. Ce ai de spus?”

4. Ahab: “Dacă așa stau lucrurile acolo, atunci este rău! Am face bine să nu ne arătăm deocamdată! Ieri am auzit șușotindu-se câte ceva, dar nu am putut să ghicesc despre ce este vorba. Merităm ceea ce ni se întâmplă. Eu v-am spus de multe ori: 'Noi mergem prea departe cu prostia noastră și cu proiectele întunecate ale Templului, care nu scapă spiritului treaz al acestor greci.

5. Le va fi ușor să se ridice împotriva noastră. Eu n-am făcut decât să vărs ulei peste foc; v-am prevenit încă mai demult că așa va fi și nu înțeleg de ce sunteți surprinși. V-am spus adeseori că trebuie să încetăm să mai înșelăm și să mai prostim poporul, căci toate au o măsură în această lume, pe care nu trebuie s-o depășim. La ce ne folosește să spunem în mod sistematic că poporul este nebun? Nebunia se va schimba în furie și noi nu vom mai avea altceva de făcut decât să plecăm. Ei bine, iată unde am ajuns!

6. Poporul asculta de Moise și de profeți, dar noi am pretins că, ei sunt morți și că învățătura lor a murit o dată cu ei; noi pretindem că Dumnezeu își revelează voința Sa Templului și că Marii Preoți, leviții, fariseii și scribii sunt acum în locul lui Moise și al profeților. Iată învățătura noastră.

7. V-am spus clar, de o mie de ori, unde ne vor aduce abuzurile noastre, dar voi ați râs,

pretextând că așa ceva este imposibil. Ei bine! Iată-ne aici. Mai pretindeți acum că este imposibil?

8. Eu vă spun, merităm ceea ce ni se întâmplă, iar cine nu se lasă sfătuit într-o problemă atât de serioasă, va suporta toate consecințele!

9. Mi-am dat toată osteneala ca să calmez mulțimea din fața casei lui Baram, spunându-le conducătorilor că vor veni soldații din Capernaum și îi vor masaca. Ei au râs însă, spunându-mi: “Puteți să-i așteptați mult și bine; mesagerul vostru este acum prizonierul nostru, așa că vă aflați cu toții în puterea noastră. Ați face mai bine să plecați, altminteri va fi rău de voi!” Iată cât a valorat avertizarea mea, aș fi putut mai bine să tac!

10. Cât despre magician, el nu se află aici pentru ceva anume, căci el, împreună cu discipolii săi și cu Baram, sunt singurii evrei din acest târgușor. O fi vreun magician, nu mă îndoiesc, dar că ar fi posedat de Belzebut nu aș risca să susțin, cu toate că nu vreau să vă contrazic. Mergeți acolo și vorbiți cu el, vă veți convinge singuri”.

11. Bătrânii au întrebat: “A vindecat deja toți bolnavii?”

12. Ahab: “Este posibil, dar eu n-am văzut nimic; în fața casei lui Baram se află o mulțime de femei și bărbați; majoritatea sunt greci și îi cunosc bine. Ei stau de vorbă cu acest fel de magician. Dar bolnavi n-am văzut. Poate I-a vindecat între timp, când eu făceam de pază. Dar, cum v-am spus, mergeți și vedeți cum stau lucrurile”.

13. Bătrânii au spus: “Nu este nici un pericol?” Ahab: “Of, încă o întrebare idioată! Credeți că aici sunteți mai în siguranță? Este mai bine pentru noi toți, acum când lucrurile au luat o întorsătură atât de urâtă, să ieșim de aici, înainte de a fi masacrați între aceste patru ziduri”.

14. Bătrânii: “Da, da, ai dreptate, este mai bine să ieșim și să ne ascundem prețioasele noastre comori”. Ahab: “Dar haideți să mergem odată, cine să vină să ne ia avuțiile? Oamenii au alte lucruri de văzut acum decât comorile noastre”.

15. La aceste cuvinte bătrânii s-au ridicat, au închis tot și au ieșit fără să-și avertizeze servitorii de intențiile lor.

Capitolul 184

Poporul îi contestă pe farisei și caută să-i îndepărteze (Matei 12, 24)

(24) Când au auzit fariseii lucrul acesta, au zis: “Omul acesta nu scoate demonii decât cu ajutorul lui Belzebut, domnul demonilor!”

1. Odată ajunși la casa lui Baram, ei au văzut o mare mulțime de oameni, încă stupefiați de miracolele înfăptuite. Dar întrucât bătrânii farisei nu fuseseră de față, ei au crezut că vindecarea de mai înainte a posedatului este cea care incită mulțimea să strige, în extaz: Trăiască Fiul lui David, El este într-adevăr fiul lui David!”

2. La aceste cuvinte, bătrânii farisei s-au supărat și li s-au adresat oamenilor: “De ce vă minunați atât, noi știm mai bine decât voi ce se petrece. Magicianul alungă demonii cu ajutorul prințului demonilor, iar voi îl slăviți ca pe un Fiu al lui David!” Oamenii care aveau o credință slabă au început atunci să se îndoiască și le-au cerut fariseilor să le explice cum putea prințul demonilor să săvârșească asemenea miracole.

3. La această întrebare, vulpile bătrâne, surprinse, nu au știut ce să răspundă. Poporul, văzându-le încurcătura, le-a spus: “De ce nu răspundeți și cum puteți să pretindeți că acest așa-zis magician înlătură demonii și face miracole cu ajutorul lui Belzebut? Este foarte ușor să-l consideri drept demon pe cel care face miracole și să-l blestemi, dar este altceva să dovedești acest lucru! De ce păstrați tăcerea dacă sunteți atât de siguri?”

4. Fariseii au spus: “Noi tăcem pentru că, fiind mereu iluminați de spiritul lui Dumnezeu, știm mai bine ce și cât este necesar să le spunem oamenilor. Nu trebuie să vorbim și nu dorim să dăm

un răspuns doar pe jumătate. Voi nu aveți decât să credeți ceea ce vă învățăm. Nu trebuie să căutați. Noi suntem aleși de Dumnezeu și cunoaștem lucrurile în profunzime, dar trebuie să păstrăm secretele și să nu spunem poporului decât ceea ce trebuie să știe. Ne-ați înțeles?”

5. Oamenii au spus: “Oh, da! V-am înțeles prea bine. Acesta este chiar motivul pentru care am trecut de partea grecilor, unde genul ăsta de a umbla cu ascunzișuri nu există. Ei îi au pe Aristotel, Pitagora, Platon și Socrate, ale căror scrieri sunt clare și adevărate. La voi totul este nebulos; nu se vede nimic clar, nici în față, nici în spate!”

6. De ce vreți voi să-l credem suspect pe acest Mântuitor, trimis de Dumnezeu? El ne-a făcut numai bine, i-a vindecat pe toți bolnavii, iar voi îl numiți fiul lui Satana!

7. Cine sunteți voi, care nu ne-ați făcut niciodată nici cel mai mic bine? Ați ajutat vreodată pe cineva cu pretensele voastre posibilități care de fapt sunt inexistente și cu pretensele voastre rugăciuni?”

8. Fariseii au spus: “Nu avem noi atestarea necesară?”

9. Oamenii: “Voi aveți toate atestările scrise care vă trebuie și nu dintre, cele mai mici, fiindcă ele provin toate de la Templu, dar unde sunt faptele despre care vorbesc atestările voastre? Noi n-am văzut niciodată vreo urmă în acest sens.

10. Și iată, a venit acum El, fără nici o atestare, dar El face miracole pe care nici un om nu le-a săvârșit vreodată, de când există pământul. Noi vedem bine de ce doriți să ne faceți să ne îndoim de El și ne luăm libertatea să v-o spunem în față.

11. Acest om divin a făcut miracole adevărate, așa cum ar trebui să faceți chiar voi, dacă doriți să credem în atestările Templului, dar, de treizeci de ani de când sunteți la noi, voi nu ați făcut absolut nimic!

12. Dimpotrivă, câți bani și câte obiecte prețioase ne-ați făcut să vă dăm pentru a acționa pentru așa-zisul nostru bine! Dar unde sunt faptele? Ne-ați luat aurul și argintul, dar n-am primit nimic în schimb, decât goliciunea promisiunilor voastre, pe care nu vi le țineți niciodată. Când vă întrebam cum se vor realiza promisiunile voastre, ne arătați recoltele noastre frumoase și turmele bine întreținute, Domnul fie lăudat! Și noi vă arătam atunci recoltele magnifice ale grecilor și turmele lor mai bine întreținute decât ale noastre, iar voi le blestemați de șapte ori, spunând: 'Abundența lor vine de la Satana, fie ca aceste câmpuri și carnea acestor animale să fie blestemate!' Dar tributul de cereale pe care-l luați în fiecare an de la acești greci și care nu este tocmai dintre cele mai mici, nu vă dezgustă!”

13. Înfurțați, fariseii au spus: “Noi vindem din nou aceste cereale la păgâni, la greci și la romani, pentru ca cei pe care-i conduc ei să fie blestemați în ziua Judecății de apoi”.

14. Poporul a răspuns: “Frumos! Se spune că diavolul e prost și îi poți sesiza cu ușurință minciunile, dar voi sunteți de zece ori mai proști, căci minciunile voastre sunt mult mai mari și mai evidente. Oare nu noi am transportat cerealele pe boii și măgarii noștri, la târgul din Ierusalim? Știm prea bine cui le-ați vândut! Și mai aveți insolența de a ne spune în față că vindeți cerealele voastre blestemate păgânilor! Dacă vreți să vă albiți cu atâtea minciuni, atunci mințiți cu mai multă șiretenie, ca să nu ne dăm seama! Ca și cum noi am fi mai proști decât voi! Dar să faci să treacă negrul în locul albului, asemenea minciuni încă n-am mai auzit!”

15. Fariseii: “Nu știți nimic și nu înțelegeți nimic. Nu știți voi că un fariseu nu poate să mintă, căci este scris în legile Templului pentru toți cei care îl slujesc, că lor le este imposibil să mintă, chiar dacă vor, căci cea mai rea minciună devine în gura lor adevărul cel mai luminos?”

16. Mulțimea a început să râdă și a spus în glumă: “Da, da, cunoaștem bine legile Templului despre care vorbiți! Dar ar mai trebui să fie scris: 'Dacă un fariseu pune în gura sa excremente, ele se transformă imediat în aur curat!’”

Domnul liniștește poporul pentru a-i calma pe farisei (Matei 12, 25-33)

(25) Iisus, care le cunoștea gândurile, le-a zis: “Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși, este pustiiță; și oricare cetate sau casă dezbinată împotriva ei însăși, nu poate dăinui.

(26) Dacă Satana scoate afară pe Satana, este dezbinat; deci, cum poate dăinui împărăția lui?

(27) Și dacă Eu scot afară demonii cu ajutorul lui Belzebut, fiii voștri cu cine-i scot? De aceea ei vor fi judecătorii voștri.

(28) Dar dacă Eu scot afară demonii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci împărăția lui Dumnezeu a venit la voi.

(29) Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa.

(30) Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește.

(31) De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată.

(32) Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.

(33) Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul său.

1. Prevăzându-și ruina, fariseii demascați au început să nutrească gânduri de răzbunare. Atunci, Eu am spus poporului: “Lăsați-i, căci ei sunt conducători orbi ai orbilor; când se apropie de o prăpastie, ei cad împreună cu toți cei pe care-i conduc. Într-o țară în care domnește o asemenea autoritate puteți să vă faceți rău singuri și să cădeți cu atât mai ușor în capcana în care au căzut alții înaintea voastră. Ei au recunoscut că au vândut grecilor și romanilor cereale blestimate. Spuneți-i asta șefului romanilor și acesta îi va ucide pe toți. Dar să ne oprim aici; să intrăm în casă și voi vedea dacă pot să redau vederea acestor orbi!”

2. Am intrat în casă și fariseii M-au urmat. Discipolii M-au salutat; mulțimea s-a strâns în jurul nostru, lăsându-ne totuși destul loc.

3. Când în sfârșit totul s-a liniștit am deschis gura pentru a le spune fariseilor ceea ce întrevedeam: “Când erați acolo, nimeni nu putea nimic în afara voastră! Sunt treizeci de ani de când sunteți aici, în Jesaira și n-ați înțeles deloc spiritul acestui popor! Dar este prea târziu să adormiți spiritul poporului care se trezește. Furia voastră este zadarnică, iar aceasta este greșeala voastră și a nimănui altcuiva!

4. Eu am venit ca un evreu adevărat, plin de spiritul lui Dumnezeu și de toată puterea Lui.

5. Când am sosit pe aceste țărături și Mă încălzeam la focul aprins pe vas, mulțimea M-a întâmpinat și Eu am vindecat sub ochii voștri un orb mut și posedat. Imediat, mulțimea a recunoscut în Mine forța divină și M-a numit Fiul lui David; chiar și voi ați recunoscut acest lucru, dar cum această recunoaștere era o piedică pentru planurile voastre diabolice, voi ați pretins, împotriva propriilor voastre convingeri, că Eu săvârșeam aceste fapte cu ajutorul prințului demonilor. Dar cui i-ați făcut rău astfel, în afară de vouă înșivă?

6. Dacă v-ați fi gândit puțin și ați fi analizat lucrurile mai bine, ați fi înțeles imediat greșeala judecății voastre și v-ați fi dat seama că, prin afirmațiile voastre prostești vă veți pierde orice credibilitate în fața acestui popor care are spiritul treaz”.

7. Fariseii au spus: “Ce ar fi trebuit să facem? Dacă ești atât de înțelept, spune-ne!”

8. Eu le-am spus pe un ton mai serios: “Ați fi putut să gândiți, să judecați și să spuneți: orice împărăție dezbinată cade în ruină; nici un oraș, nici o casă care sunt dezbinat nu vor rezista. Când un diavol alungă un altul este clar că este dezbinat și învrăjbit împotriva lui însuși. Vă întreb, cum ar putea să dăinuie împărăția lui? Cred că Mă puteți înțelege cu ușurință!

9. Dar dacă Eu, care sunt un evreu desăvârșit, alung, după cum spuneți voi, demonii în

numele lui Belzebut, atunci cu ajutorul cui îi alungă fiii voștri și cu ajutorul cui vindecă ei bolnavii? Eu vă spun, fiii voștri vă vor judeca la fel ca acest popor!

10. Dar dacă, așa cum vede tot poporul, Eu alung demonii cu ajutorul Spiritului (Duhului) lui Dumnezeu, înseamnă că împărăția lui Dumnezeu a venit la voi. Ar trebui să vă bucurați, voi - care sunteți evrei, în fața grecilor care sunt păgâni, că un evreu face asemenea miracole pentru binele poporului. Este singurul mijloc de a arăta lumii întregi că evreul este singura ființă în legătură cu Dumnezeu, capabilă să facă miracole, imposibile pentru ceilalți oameni.

11. Când celelalte popoare vor vedea ce face acest evreu, ei vor alerga și vor spune: 'Acest evreu este de la Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu acționează prin el. El este puternic și plin de forță. Să fie El Domnul nostru, acum și dea pururi.

12. Dacă acest evreu ne arată puterea lui Dumnezeu, casa Sa și tot poporul Său trebuie să aibă această putere! Cine ar putea să intre în casa războinicului și să-i fure ceea ce are, dacă nu-l va lega mai întâi pe războinic? Doar atunci îi va putea jefui casa! Așa cum au făcut romanii atunci când ne-au găsit adormiți și ne-au legat ne-au jefuit și au făcut din noi sclavii lor; iată ce se petrece cu evreii care s-au îndepărtat de Dumnezeu.

13. Dar Dumnezeu are milă de poporul Său. El a vrut să-i vină în ajutor. Iată de ce M-a trimis Dumnezeu pe Mine la voi. Atunci voi de ce căutați mereu să împrăștiati ceea ce Eu am adunat?

14. Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea! Și cine nu adună cu Mine, risipește și se pune în mod fățiș împotriva Spiritului lui Dumnezeu, care vrea să vă elibereze.

15. De aceea, Eu adaug la ceea ce ați văzut deja: orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar niciodată hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. În adâncul sufletului vostru, voi știți prea bine că Eu am vindecat acest posedat prin puterea lui Dumnezeu, dar datorită poftelor voastre josnice de câștig și pentru a vă salva buna voastră reputație, voi ați blestemat în Mine Spiritul (Duhul Sfânt) al lui Dumnezeu, care voia să vă salveze și de aceea vă binemeritați răsplata de păgâni!"

16. Fariseii au spus: "Noi n-am blestemat Spiritul lui Dumnezeu, ci doar pe tine. Și tu, care ești o ființă din carne și sânge, nu poți fi totuși Spiritul lui Dumnezeu. La fel ca și noi, tu nu ești decât o ființă umană".

17. Eu am spus: "Desigur, în aparență asta sunt, dar poate că în realitate sunt mai mult! Iar dacă Eu sunt Fiul omului, după cum vă spun, blestemele voastre sunt de neiertat. Căci nu Eu, Fiul omului, săvârșesc fapte pe care voi nu puteți să le înfăptuiți, ci în Fiul omului, care se află în fața voastră, acționează însuși Spiritul lui Dumnezeu și pe El l-ați blestemat. Nu Eu, ci Spiritul lui Dumnezeu a făcut acele lucruri sub ochii voștri și voi l-ați blestemat!

18. Da, cel care se ridică împotriva omului care sunt Eu, va fi iertat, dar cine vorbește împotriva Spiritului lui Dumnezeu nu va fi iertat niciodată.

19. Când pomul este rău, roadele pe care le poartă sunt la rândul lor rele. Dar dacă pomul este bun, prin natura lui, roadele sale vor fi bune. Pomul se recunoaște după roadele sale și acești evrei care au devenit păgâni, sunt roadele voastre; judecați singuri dacă ele sunt bune sau rele!"

Capitolul 186

Despre diferite spirite rele și influențele lor. Mânia fariseilor. (Matei 12, 34-35)

(34) Pui de năpârci cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura.

(35) Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui.

1. Fariseii au spus: "Acelea nu sunt roadele noastre, ci ale unor vagabonzi ca tine, care apar

din când în când, nu se știe de unde și fac figuri de artiști sau de magi! Ei își etalează sub ochii noștri arta lor penibilă în timpul nopții, răspândindu-și filosofia păgână pentru a-și face adepți. Ei ne murdăresc pe noi și Templul în modul cel mai mârșav și necinstesc legea lui Dumnezeu, Iată care sunt roadele acestor păgâni care locuiesc aici, în Jesaira. Noi am spus mereu poporului adevărul și l-am învățat legea lui Moise; dar când Belzebut, prin indivizi de felul tău, caută să devieze poporul, ce putem noi face? Dacă Satana face să putrezească roadele aflate pe crengi, asta nu înseamnă că noi suntem un pom otrăvit, învățătura noastră este bună! Dar cuvintele și discursurile tale vin de la prințul demonilor și duc poporul credul pe căi greșite. Iată de ce ar trebui să te lapidăm și să-i ucidem pe toți ai tăi”.

2. Auzind cuvintele mânioase ale fariseilor, poporul a început să murmure și a încercat să-i înhațe.

3. Dar Eu le-am spus oamenilor: “Lăsați-i, este suficient că aceste ființe rele vor fi pedepsite veșnic, ele pot fi cruțate deocamdată! Dar vor primi de la Mine mărturia pe care o merită!”

4. Poporul: “Da, Doamne, te rugăm să le spui caraghioșilor ăștora cine sunt ei de fapt”.

5. M-am întors atunci către farisei și le-am spus pe un ton foarte serios: “Oh! Voi, pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când inima voastră este în întregime rea? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din adâncul inimii lui; dar omul rău scoate mereu doar lucruri rele de care inima sa este plină! Dar Eu vă spun, oamenii vor trebui să dea socoteală în ziua Judecării de apoi pentru tot răul pe care l-au făcut și pentru toate cuvintele nefolositoare pe care le-au rostit. Se va petrece atunci ceea ce este scris în cartea lui Iov: ‘Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit.’”

6. Eu v-am demonstrat de ce am venit, dar spiritul rău din inimile voastre nu vrea nici să înțeleagă, nici să accepte că ați putea fi liberi și preafERICIți!

7. Pentru tot binele pe care vi-l fac Eu în mod gratuit, voi vreți să Mă lapidați! Oh, rasă de șerpi, rasă de vipere, toate mărturiile profeților sunt atât de adevărate; voi îl adorați pe Dumnezeu din vârful buzelor în ceremoniile voastre moarte, dar inima voastră este departe de El!”

8. Vorbele Mele au atins inima câtorva farisei și a câtorva învățați ai Legii. Chipul lor s-a făcut deodată mai uman și au spus: “învățătorule, noi nu dorim să respingem în totalitate învățătura ta, dar am fost împiedicați încă de ieri să vedem curm faci miracole. Mai dă-ne câteva semne, am vrea să le vedem! Poate că vor fi suficiente pentru a ne convinge și am putea în cele din urmă să aderăm la învățătura ta!”

9. M-am întors atunci către popor și am spus: “Această rasă murdară și desfrânată caută un semn, dar nu va primi altul în afara celui dat de Iona, profetul! Iona a rămas trei zile și trei nopți în pânțele balenei, iar Fiul omului va rămâne trei zile și trei nopți în centrul pământului!”*

10. Fariseii s-au privit unii pe alții și au spus: “Ce înseamnă asta? Ce vrea să facă? Cum va ajunge el în centrul pământului și unde-i acesta? Nu este oare pretutindeni și nicăieri în același timp? Cine știe care este mărimea pământului și unde se află centrul său? Acest om este nebun! Un demon vrea să pună stăpânire pe el! Se spune că înainte de a înnebuni, un om poate face miracole. Și de ce se compară el cu Iona, cel care propovăduia la Ninive?”

11. Eu am spus în continuare poporului: “Da, da, oamenii din Ninive vor învia împreună cu toți cei din generația voastră la Judecata de apoi și vă vor osândi, căci ei s-au pocăit după ce au ascultat predicile lui Iona. Dar iată-L, sub ochii voștri, pe Cel care este mai mult decât Iona! Regina Sudului se va ridica în timpul judecării și va condamna această generație, această Regină Semiramis, venită de la capătul pământului pentru a asculta înțelepciunea lui Solomon! Și iată-L, sub ochii voștri, pe Cel care este mai mult decât Solomon!”

12. Fariseii au spus: “Ei bine, dacă tu crezi că noi suntem toți atât de diabolici și că vom fi cu toții condamnați în ziua Judecării de apoi, atunci alungă demonii din noi, așa cum ai făcut ieri cu orbul surdomut și atunci te vom putea slăvi la fel cum te slăvesc cei pe care i-ai vindecat!”

13. De fapt, ei nu se gândeau la modul serios să-și părăsească demonii cu care, erau perfect uniți. Acesta nu era decât un pretext de a Mă prinde în mreje, căci un spirit rău nu se exprimă astfel

când a ajuns să posede în întregime o ființă umană; dimpotrivă, atunci când ființa umană este posedată de cei mai răi demoni, cum se întâmplă cu cei care îi chinuiesc pe oamenii nehotărâți, ea se exprimă inteligent și se comportă cu înțelepciune, pentru a-i face pe ceilalți să creadă că nu este posedată.

14. Eu am spus atunci către farisei și învățați: “Din mai multe motive, acest lucru nu poate fi făcut, căci de prea mult timp demonii sunt perfect uniți cu sufletele voastre; ei sunt cei care vă fac să duceți o viață în rău și desfrâu și ca să-i îndepărtez, ar însemna să vă iau viața. Iar dacă vă las viața, asta nu vă ajută cu nimic, fiindcă natura voastră este în întregime demoniacă! Într-adevăr, atunci când prin puterea Mea un spirit impur este alungat din oameni ca voi, el va „rătăci” prin locuri aride și deșertice, fără să-și găsească liniștea. De aceea, diavolul tentează ființele virtuozose și caută să intre în ele, dar dacă nimeni nu-i deschide ușa, își spune: „Să mă întorc în vechea locuință, căci nu este loc de odihnă pentru mine în aceste locuri aride și deșertice, iar în locuințele invadate de cei de același fel cu mine nu mă vor lăsa să intru”. El revine în locuința veche, dar o găsește goală, curată și împodobită. Atunci el se retrage, cheamă alți șapte demoni, mai răi decât el și, cu ajutorul lor, împresoară iarăși locuința, pe care în sfârșit o poate asedia. Și iată-i instalați în interiorul celui pentru care totul va deveni mai rău ca înainte.

15. Astfel ar sta lucrurile cu această generație rea; de aceea, nu trebuie ca prin Mine lucrurile să devină mai rele decât sunt!”

16. Albi la față de turbare la auzul acestor cuvinte, fariseii M-ar fi sfâșiat dacă nu s-ar fi temut de popor!

(*Nota editorului: centrul pământului semnifică aici în primul rând mormântul, dar și faptul că sufletul Fiului omului a coborât în infern pentru a elibera sufletele întemnițate. (Matei 12, 39 și 40)

Capitolul 187

Mai bine să taci decât să minți chiar dacă ai o intenție bună. Templul din Ierusalim și Templul din Delphi. Dialectica oracolelor. Grecii aduc mărturie pentru Evanghelia vieții.

1. Ahab, tânărul fariseu, i-a părăsit pe bătrânii săi coreligionari, foarte fericit că le-am spus adevărul în față! El M-a întrebat, în taină, dacă și el era posedat.

2. Dar Eu i-am răspuns prietenește: “Dacă ai fi fost, n-ai fi întrebat. Tu ai fost până acum un loc arid și deșertic pentru Satana, dar ai grijă să nu devii un câmp fertil; fii foarte atent atunci când te afli în compania colegilor tăi cei răi!”

3. Ahab a spus: Doamne, nu mă părăsi și puterile infernale nu vor putea niciodată să aibă influență asupra mea. Eu nu-mi voi pierde zelul pentru Tine!”

4. Eu: “Mergi, credința ta te va face puternic și plin de zel pentru Mine! Dar veghează să nu cazi în capcanele colegilor tăi, căci diavolii au nas și urechi fine și s-ar putea ca ei să-ți pregătească un sfârșit urât!”

5. Ahab a spus: “Doamne, Tu mă cunoști cu siguranță mai bine decât mă cunosc eu. Am un spirit ingenios și, după cum se spune, diavolul este orb, așa că ei nu-și vor da seama că-i păcălesc. Să facem astăzi o mică încercare: voi schimba cu Tine câteva cuvinte violente, pentru ca ei să nu creadă că ne-am înțeles deja. Dar cred că Tu nu ești de acord cu asta!”

6. Eu am spus: “Fă ce vrei, dar în orice caz, nu uita să fii mereu bun, inteligent și să respecti adevărul, căci o minciună, oricât de bine intenționată ar fi, nu ajută decât pe moment, sfârșind întotdeauna prin a fi nefolositoare, sau chiar a dăuna!”

7. Ahab a spus: “Bine, nu voi mai spune nimic”.

8. Eu am adăugat: “Așa e mai bine, căci este mai bine să taci, decât să minți, chiar dacă o faci cu cele mai bune intenții”.

9. Cu această învățătură, Ahab a trecut prin mulțime și a plecat să-și întâlnească colegii. Unul

dintre aceștia îl văzuse vorbind cu Mine. El a început imediat să-l interogheze sever, dar Ahab a știut să se descurce și, în cele din urmă, chiar a fost feliicitat!

10. Mi-am întors privirea de la farisei și am început să vorbesc cu poporul. Le-am arătat că nu era bine ca ei să părăsească iudaismul, căci mântuirea nu putea să vină decât de la evrei și că ei nu ar putea să devină copiii lui Dumnezeu dacă nu vor reveni la adevăratul iudaism.

11. Un grec a întrebat: Trebuie să îngenunchem iarăși în fața fariseilor umflați și să înghițim pâinea lor murdară și indigestă, fără drojdie? Prietene, ești un mare învățător, plin de forță și de putere divină. Ești bun, drept și înțelept, dar ceea ce ne ceri este ciudat! Noi nu avem nevoie să ne întoarcem la Moise, pentru simplul fapt că noi nu l-am părăsit practic niciodată și Dumnezeuul evreilor este mereu în inimile noastre, iar numele exterior de 'grec' sau de evreu nu are, sperăm, nici o semnificație importantă pentru Dumnezeu! Acest nume ne apără de atacurile și de persecuțiile insistente și continue ale acestor farisei; de ce ar trebui să ne numim evrei și nu greci?

12. Nu este inteligent să ne ceri așa ceva! Ce poate fi rău în faptul că, alături de învățătura lui Moise, noi învățăm să cunoaștem și înțelepciunea și bogata mitologie grecească; poezia greacă, plină de înțelepciune, înseamnă cu totul altceva decât bălegarul costisitor al Templului! Noi nu ne atașăm de aceste divinități, știind prea bine de unde provin acești zei greci sau romani și că Iehova este unicul Dumnezeu adevărat. El este deasupra a tot și a toate, El a creat totul, El domnește, menține și susține totul!”

13. I-am spus acestuia: “Prietene, tu vorbești, dar nu M-ai înțeles, în timp ce aceia care M-au înțeles, nu vorbesc! Și, ei sunt la fel de buni greci ca și tine. Este evident că numele nu înseamnă nimic, ci numai credința din inimă, dar nu este mai puțin adevărat că este mai bine să faci un pelerinaj la Ierusalim și să asiești la sărbători cu devoțiunea care li se cuvine, decât să faci o călătorie la Delphi pentru a cere sfatul absurd al Pythiei.

14. Eu cunosc cu siguranță mai bine decât voi monstruoasele abuzuri ale Templului și v-am povestit cum Mă opun acestora! Dar, în pofida întregii sale ipocrizii, Templul din Ierusalim este incomparabil mai bun decât cel de la Delphi, în care preoții și preotesele nu sunt decât niște dialectici rafinați, care știu să dea răspunsuri astfel încât ei să aibă întotdeauna dreptate!

15. Atunci când ai vrut să te însori, ai făcut o călătorie la Delphi și, pentru o sumă mare de bani, ai întrebat-o pe Pythia dacă vei fi feliicit cu femeia pe care intenționezi să o alegi. Spune-mi, care a fost răspunsul?”

16. Grecul spuse: “Ei bine, iată-l: 'Cu această femeie vei fi feliicit, nu neferiicit!’”

17. I-am spus: “Ei vezi, oracolul ar fi spus adevărul chiar dacă tu ai fi fost neferiicit cu soția ta!”

18. Grecul a spus: “Nu prea văd cum!”

19. Eu: “Fiindcă ești orb! Privește fraza în următorul fel: 'Cu soția ta vei fi feliicit, nu - neferiicit! Dacă tai fraza după negație, oracolul are deopotrivă dreptate, căci dacă ești neferiicit este suficient să spui, fără să schimbi un cuvânt: 'Cu soția ta vei fi feliicit nu - neferiicit!’”

20. Ca să te convingi, întreabă-l pe vecinul tău, care a mers la Delphi în același scop, acum un an, dacă răspunsul pentru el nu a fost identic cu al tău! El este neferiicit cu soția sa, care este o pacoste, dar oracolul avea dreptate și în cazul lui, ca și în cazul tău! Judecă singur: este mai bun oracolul din Delphi decât Templul din Ierusalim?”

21. Grecul a deschis ochii mari și a spus: “Stăpâne, acum totul este clar pentru mine; numai Dumnezeu singur poate să știe toate acestea, nu un om! Ori Tu ești chiar Dumnezeu, ori ești Fiul Său! Tu nu poți să fii fiul unui om. Ne vom întoarce la Templu, dar de bunăvoie, fără să ne simțim obligați față de farisei; dar ei ar trebui să plece, ne-au înșelat prea mult, ne-au luat aproape tot ce aveam, spiritual și material. Vom rămâne greci ca nume, dar inima noastră va trăi mereu în credința lui Moise și a profeților săi! Vom merge în fiecare an la Templul din Ierusalim și, dacă acesta va fi închis, vom rămâne în piața din fața lui care este deschisă străinilor; și aceasta face parte din Templu!”

22. Eu am spus: “Faceți ce vreți, dar păziți-vă inimile de falsitate, de furie și de spiritul de răzbunare și persecuție. Fiți puri și modești. Iubiți-l pe Dumnezeu mai presus de orice și iubiți-vă

aproapele la fel de mult ca pe voi înșivă. Bindecuvântați-i pe cei care vă blestemă, nu faceți nici un rău celui care vă urăște și vă persecută și astfel veți fi pe placul lui Dumnezeu; veți obține astfel pacea și veți aduna cărbuni încinși pe capetele dușmanilor voștri”.

Capitolul 188

Sosirea Mariei și a fiilor lui Iosif. Cine este mama Mea, cine sunt frații Mei?

1. În timp ce continuam să vorbesc cu poporul, au sosit Maria, mama Mea, împreună cu frații Mei, care, după ce aflaseră în casa lui Kisjonah că Eu eram la Jesaira, au plecat către Mine. Călătoria lor a durat o jumătate de zi de mers pe jos; plecați de dimineața devreme, ei au sosit așadar la Jesaira pe la prânz.

2. Problema despre care dorea să-Mi vorbească Maria era deopotrivă personală și spirituală, căci ea aflase la Capernaum anumite lucruri referitoare la Mine despre care voia să-Mi vorbească, dar datorită mulțimii, nu putea să intre în casă și aștepta să ies Eu afară.

3. Dar cum aștepta de mai mult timp, ea a rugat pe cineva din casa lui Baram să-Mi spună că dorea să-Mi vorbească. Mesagerul și-a făcut drum prin mulțime și ajungând lângă Mine, Mi-a spus: “învățătorule, iată, Mama și frații Tăi sunt afară și vor să-Ti vorbească”.

4. Eu am spus mesagerului pe un ton serios: “Ce spui tu, cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?” Puțin speriat, mesagerul s-a retras.

5. Am întins atunci mâna dreaptă către discipolii Mei și am spus: “Iată mama Mea, iată frații Mei. Oricine face voia Tatălui Meu din ceruri este într-adevăr fratele Meu, sora Mea, mama Mea! Dar mergi și spune celor care Mă așteaptă că voi veni!”

6. Aceste cuvinte li s-au părut foarte dure unora. Ei Mi-au făcut reproșuri și M-au întrebat dacă nu cunoșteam porunca lui Moise în legătură cu părinții!

7. Am pus capăt întrebării lor, spunând: “Eu știu bine cine sunt Eu, discipolii Mei și mama trupului Meu știu și ei la fel de bine, iar Eu spun numai adevărul. Fiecare să aibă grijă de ale lui; nimeni nu trebuie să se ocupe ori să-și facă griji pentru Mine, pentru că Eu știu ce am de făcut”. Ei au tăcut cu toții și nimeni nu a mai spus absolut nimic.

8. După un moment de liniște. Baram, stăpânul casei, a venit să-Mi spună: “Doamne și Stăpâne, este amiază și masa este pregătită pentru Tine, discipolii Tăi și pentru mama trupului Tău care Te așteaptă afară. Vrei să-mi faci onoarea și favoarea mie, un biet păcătos, de a servi această masă atât de bine pregătită?”

9. Eu am spus: “Intenționez să mănânc pe mare, dar pentru că M-ai invitat cu atâta amabilitate, îți voi face onoarea și favoarea de a veni la masa ta. Dar îți mai spun că nici un fariseu nu va intra în cameră în timp ce Eu voi mânca, cu excepția tânărului Ahab, pe care îl voi lua ca discipol, deoarece el nu va putea să mai rămână cu colegii săi, care de când l-au văzut că a vorbit cu Mine în taină, îl suspectează. Acum spune mulțimii că Eu nu voi mai vorbi și nu voi mai face nimic în această casă, așa că trebuie să iasă și să ne facă loc, căci cu această îmbulzeală este greu să pleci”.

10. După aceste cuvinte, Baram s-a întors către mulțime și a spus: “Dragi vecini, divinul învățător a spus că nu va mai vorbi și că nu va mai face nimic în această casă! Așa că ar fi bine să vă retrageți în liniște, cu excepția lui Ahab, căruia stăpânul vrea să-i vorbească”. La aceste cuvinte, au ieșit cu toții, în afară de farisei.

11. Acești bătrâni cu inima plină de răutate au venit să Mă întrebe cu aroganță ce am Eu să-i spun lui Ahab și dacă vreau să-l trimit și pe el în infern! Când Baram i-a auzit vorbind astfel, s-a înfuriat și ie-a spus: “Mi-am plătit impozitele până la ultimul bănuț și, din punct de vedere legal, sunt stăpânul acestei case pe care am construit-o chiar eu. Eu nu voi tolera ca nimănu din afară să vină și să-i producă neplăceri oaspetelui pe care eu îl venerez și pe care eu l-am primit în casa mea! Vă rog stăruitor, la modul cel mai serios, să părăsiți casa și să vă îndepărtați de proprietatea mea; în caz

contrar, nu voi întârzia să fac uz de dreptul meu de proprietar, atât de scump plătit!”

12. Fariseii au spus: “Ai devenit grec ca să te prevalezi de un drept de proprietar? Nu știi că în fața unui fariseu, un evreu nu are nici un drept de proprietate? Nu este orice fariseu stăpânul oricărei locuințe de evreu în care intră? Stăpânului locuinței îi rămâne favoarea de a rămâne proprietar doar după ce fariseul a plecat! Ca evreu, nu știi că nu ești decât un arendaș și nu proprietarul casei tale, pe care noi avem dreptul de a o lua, la fel ca și pământurile, oricând dorim, dând-o în arendă pentru cincizeci de ani, oricui dorim?”

13. Baram a spus: “Ca evreu, știam toate acestea prea bine! Tocmai de aceea am devenit greco-roman și, după ce am plătit o taxă la oficiul imperial, am primit dreptul inviolabil de proprietate, pe care o să vă fac să-l simțiți pe pielea voastră dacă nu veți urma imediat poruncile mele”.

14. Fariseii au spus: “Arată-ne actul de concesiune de la Tribunalul roman!” Baram a scos un frumos pergament pe care cerneala părea încă proaspătă, cu pecetea imperială și l-a băgat sub nasul acestor bătrâni! “Cunoașteți acest înscris?”, i-a întrebat el. Ei au strigat însă: “Cum, îți renegi Dumnezeu, Templul și pe noi? Ah, iată ce ne face acest fiu al lui David! Blestemat să fii, împreună cu toată casa ta!”

15. Ca răspuns la blestemul lor, Baram a apucat un par și, învârtindu-l, a început să-i lovească pe farisei, spunând: “Așteptați servitori ai lui Satana, urmează să vă dau răsplata pe care o merită blestemul vostru”. Un fariseu pe care nu-l atinsese încă parul a strigat: “Stă scris: ‘Nenorocire celui care ridică mâna asupra Unsului Domnului!’” Baram a spus: “Știu bine asta, tocmai de aceea mă folosesc de parul acesta”. Și Baram l-a făcut și pe cel care se credea Unsul lui Dumnezeu să guste din parul său! Toți fariseii și scribii au fugit, cu excepția lui Ahab!

Capitolul 189

Scuzele lui Baram. Atenționarea lui Ahab. Bucuria Mariei la revederea lui Iisus. Uneltirile Templului pentru a-L opri pe Iisus.

1. După ce i-a scos pe farisei de pe proprietate, Baram a revenit, puțin abătut și a spus: “Doamne, iartă-mă, nu e bine ce-am făcut, dar nu mai puteam să suport comportamentul perfid al acestor desfrânați. Nu pot să cred că Satana este mai rău decât acești indivizi, care cred că întreg pământul le aparține! Toate acestea nu m-ar fi scos din fire dacă nu i-aș fi văzut agresându-Te, așa că n-am putut să-mi opresc furia și a trebuit să fac uz de dreptul de proprietate; dar nu Te îngrijora, dacă vor face plângere, o să-i urmăresc mai departe și voi ști să Te apăr”.

2. Ahab spuse: “Prietene, în orice caz, vei face bine să te aperi, căci indivizii aceștia nu vor avea nimic mai bun de făcut la Ierusalim decât să descrie în cele mai negre culori ceea ce s-a petrecut aici, începând cu ‘învățătura periculoasă’ a divinului învățător și apoi comportamentul meu. Vor merge să-i spună lui Irod cum și-a pierdut supușii care și-au cumpărat cetățenie romană. Aceasta va ridica toate spiritele rele de la Ierusalim și nu este exclus ca aceasta să-ți aducă neplăceri. Fii deci prudent și asigură-ți protecția imperială, altminteri acești oameni ciudați și răi îți vor face probleme”.

3. Eu am spus: “Ahab, nu te mai gândești la asta, pentru că nu i se va face nici un rău lui Baram, căci Eu sunt cu el, dar este adevărat că ființele acestea inumane sunt capabile să facă ceea ce ai zis. Dar nu aveți de ce să vă temeți, tu și Baram. Acum să mergem la masă, Maria și fiii lui Iosif vor să-Mi vorbească”.

4. Surprins să audă numele lui Iosif, Baram a spus: “Cum, fiii maestrului meu din Nazaret, căruia îi datorez atât de mult! El era încă tânăr și era deja un maestru în arta sa când eu i-am fost ucenic. Cu câtă răbdare și iubire m-a învățat el utilitatea artei sale! Foarte repede, el mi-a dat să realizez lucrările cele mai minunate, continuând să-mi dea sfaturi pe care nu le voi uita niciodată!”

5. Eu am spus: “Ei bine, Maria este a doua lui soție, pe care i-a dat-o Templul. Iar cei doi bărbați care o însoțesc sunt fiii din prima căsătorie a lui Iosif; și ei continuă meseria sa. Cât despre Mine, Eu sunt fiul trupesc al Mariei și numele Meu este Iisus!”

6. Baram a spus: “Oh! Cât sunt de fericit că o asemenea onoare, o asemenea grație a fost făcută casei mele. Să mergem repede la masă, pentru ca minunata mamă și cei doi fii ai lui Iosif să nu aștepte mai mult!”

7. Când M-a văzut, Maria a început să plângă de bucurie. Ea și cei doi frați care Mă iubeau foarte mult nu Mă mai văzuseră de două luni. După ce neam salutat din toată inima, ne-am așezat la masă, mulțumindu-i lui Dumnezeu și am servit mâncarea delicioasă care era din belșug. La masă a luat parte, cu bucurie și Kişjonah împreună cu soția și fiicele sale, care nu M-au mai părăsit de când i-am cunoscut. El a vorbit mult cu Maria și cu cei doi fii ai lui Iosif.

8. După ce am mâncat, am rămas așezați la masă și am băut, din cauza căldurii mari, vin îndoit cu apă. Ahab a întrebat dacă ar putea să vorbească, căci avea ceva important de spus, în special în legătură cu securitatea Mea; căci tocmai aflase în timpul conversației că Eu eram Iisus din Nazaret, binecunoscut de popor și vestit în toată țara, dar rău văzut de farisei! I-am spus: “Spune ce știi!”

9. Ahab a spus: “Doamne și Stăpâne, Tu ai înviat-o pe fiica lui Iair, la farisei și la fel pe fiica comandantului garnizoanei romane, lucru știut de toată regiunea. Cine s-ar fi putut îndoi că până și cel mai rău dintre tirani, drept recunoștință pentru asemenea miracole, nu l-ar fi așezat la dreapta sa pe tron pe Cel care le-a înfăptuit, așa cum a făcut Faraonul pentru Iosif, în semn de recunoștință pentru miracolele sale?”

10. Dar ce au făcut aceste brute din Templu, acești susținători ai lui Satana? Ei au trimis la Ierusalim un raport pe care și eu, din nefericire, a trebuit să-l semnez, neștiind nimic despre Iisus, despre învățătura și miracolele Sale. Și, după acest raport, au fost trimiși peste tot spioni și asasini plătiți de Templu, ai lui Irod și ai guvernatorului roman, cu ordin de a Te face să ajungi pe lumea cealaltă.

11. În acest raport ai fost descris ca agitator, impostor și înșelător de oameni, în niște termeni care nu au mai fost folosiți vreodată! În raport se spune că fiica lui Iair nu era moartă atunci când ai fost chemat ca să o vindeci și să o înviezi, ci era perfect sănătoasă, Tu fiind astfel pus la încercare. Atunci când Tu i-ai spus, la sosire: “Talitha Kumi”, șeful a văzut că erai un impostor și că Tu nu aveai nici o noțiune despre adevărata artă a vindecării, căci dacă ai fi fost un mântuitor, ai fi văzut imediat că fetița nu numai că nu era moartă, dar că ea era perfect sănătoasă!

12. Comandantul roman, care cred că se numește Cornelius și pe a cărui fiică ai înviat-o de asemenea, nu este de aceeași părere, dar ce poate face el împotriva acestei mulțimi de martori mincinoși?

13. Prieten foarte drag și prețios, Doamne și învățătorule, aș putea să-Ți mai spun încă multe alte lucruri, dar văd că povestea mea adevărată Te-a întristat și că aceste calomnii împotriva Ta sunt prea diabolice; cred că este mai bine să nu mai povestesc. Este suficient că Ți-am spus ce era mai important; iar lucrul cel mai sigur în toate acestea este că Satana este prost și că poate fi ușor întrecut prin adevărata inteligență și înțelepciune, ceea ce pentru Tine este ușor, căci ești mai mult decât înțelept! Să nu mai vorbim despre asta!

14. Eu nu sunt pentru Tine decât un om simplu, dar i-aș potoli pe indivizii aceștia într-o singură clipă și nu cred că este un păcat să fii împotriva lui Satana. Acest lucru îl obligă să se retragă și omul înțelept și inteligent are astfel timp să-și manifeste mai mult nobilul său spirit, în loc să se afle mereu în luptă cu Satana”.

Capitolul 190

Maria a fost alungată și deposedată de casă. Baram și Kişjonah îi propun s-o ajute. Domnul urcă pe o corabie pentru a predica poporului. (Matei 13, 1-2)

(1) În aceeași zi, Iisus a ieșit din casă, și ședea lângă mare.

(2) O mulțime de noroade s-au strâns la El, așa că a trebuit să Se suie să șadă într-o corabie; iar tot norodul stătea pe țărm.

1. Maria a spus: “Fiul meu și Doamne! Ceea ce Ți-a spus acest tânăr este perfect adevărat! Și eu, care am fost alungată din casă din cauza Ta, am venit să-Ți spun toate acestea! Ce trebuie să facem, eu, frații și surorile Tale - în sens pământesc, desigur; căci eu știu bine că, pe pământ, Tu nu ai părinți, dacă aceștia nu sunt discipolii Țăi în inima Ta!

2. Puținele bunuri pe care le aveam s-au pierdut; acești farisei răi au luat tot; ei au vândut unui străin casa noastră și grădina care era bine îngrijită. Nici eu și nici frații și surorile Tale nu mai suntem așa de tineri ca să ne câștigăm în fiecare zi pâinea, iar acești stăpâni perfizi ai Templului au interzis tuturor evreilor, sub amenințarea cu o mare pedeapsă, să ne dea ceva de muncit sau de pomană, oricât de puțin! Ce va fi cu noi, din ce vom trăi?”

3. Baram și Kisjonah au spus în același timp: “Oh, mamă sublimă și venerată, prin care Dumnezeu a permis o grație atât de mare, de a se naște în această lume tristă marele Fiu al cerului, nu te îngrijora! Privește: noi nu mai suntem evrei, ci greci (în mod formal, în exterior, cu toate că în inimile noastre, după Moise, noi suntem tot evrei)! Grație lui Dumnezeu, noi suntem bogați și unul și celălalt; vino deci la noi cu toți ai tăi și nu vă va lipsi nimic”.

4. Eu am spus: “Prietenii, propunerea voastră este un balsam pentru inima Mea, fie ca binecuvântarea și grația Mea să fie pentru totdeauna asupra voastră! Dar, înainte, Mă voi întoarce acasă să văd cu ce drept i-au luat acești indivizi răi mamei, soția legitimă a lui Iosif, puținele bunuri agonisite cu greu!

5. Mai am să-i spun câteva cuvinte și lui Iair; fiica sa se va îmbolnăvi și el Mă va căuta din nou; când Mă va găsi, îi voi vorbi! Întrucât situația este atât de gravă și aceste brute satanice vor să ne prindă în capcană, vom pleca imediat pe mare, unde nu vor mai putea pune ceva la cale împotriva noastră.

6. Când voi fi pe apă, voi spune oamenilor câteva cuvinte despre împărăția cerurilor, pe care o voi dezvălui în parabole, astfel ca nimeni să nu poată spune: ‘Cum aș putea să cred, dacă n-am auzit niciodată vorbindu-se despre așa ceva?’ Dar dacă acești oameni răi și ciudați vor să vină și ei, poporul nu trebuie să-i împiedice, pentru ca ei să nu poată avea nici o scuză în ziua judecății.

7. Tu, prietenul Meu Kisjonah, mergi să pregătești barca ta cea mai mare, căci vom avea nevoie de ea!” Kisjonah și ai săi s-au ridicat și au plecat să îndeplinească dorința Mea.

8. Pentru că Eu nu mai puteam să rămân în casa sa, Baram M-a întrebat dacă putea să Mă însoțească.

9. Eu i-am spus: “Oricât de departe și oricât de mult timp vei dori! Niciodată n-am împiedicat pe cineva cinstit să Mă urmeze!” Baram a dat câteva porunci în casă, le-a spus soției și copiilor săi ce aveau de făcut și cum trebuiau să se poarte cu cei care ar încerca să-i persecute. A luat cu el puțin aur și a venit cu noi pe mare. Mulțimea ne-a urmat pe jos.

10. Fariseii cei bătrâni și răi nu au pierdut la rândul lor ocazia de a ne urma, deghizați, ca să nu fie recunoscuți de mulțime. Când am ajuns pe malul apei, mulțimea a început să strige, îmbulzindu-se: Trăiască Fiul lui David!”, astfel încât Mie, părinților și discipolilor Mei, care erau foarte mulți, ne era imposibil să mai trecem!

11. I-am spus atunci lui Kisjonah: “Coboară pasarela, trebuie să ne imbarcăm, țărmul este prea îngust pentru toți cei care sunt aici! Kisjonah a coborât pasarela și noi ne-am imbarcat. Dar mulțimea, văzându-Mă urcând în barcă, a crezut că voi pleca imediat și a început să Mă roage să le dau învățăturile promise despre împărăția cerurilor.

Capitolul 191

Împărăția cerurilor. Parabola semănătorului și a seminței. Celui care are prin drept divin i se va mai da chiar în plus, însă celui care nu are i se va lua chiar și puținul pe care îl are. (Matei 13, 3-23)

(3) *El le-a vorbit despre multe lucruri în pilde și le-a zis: "Iată, semănătorul a ieșit să semene.*

(4) *Pe când semăna el o parte din sămânță a căzut lângă drum, și au venit păsările și au mâncat-o,*

(5) *O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n-avea pământ mult: a răsărit îndată, pentru că n-a găsit un pământ adânc.*

(6) *Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; și, pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat*

(7) *O altă parte a căzut între spini: spinii au crescut și au înecat-o.*

(8) *O altă parte a căzut în pământ bun, și a dat rod: un grăunte a dat o sută altul șazeci și altul treizeci.*

(9) *Cine are urechi de auzit, să audă."*

(10) *Ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: "De ce le vorbești în pilde?"*

(11) *Iisus le-a răspuns: "Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat.*

(12) *Căci celui ce are, i se va mai da, și va avea de prisos; iar de la cel ce nu are, se va lua chiar și ce are.*

(13) *De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg.*

(14) *Și, cu privire la ei, se împlinește proorocia lui Isaia, care zice: 'Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea.*

(15) *Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec."*

(16) *Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!*

(17) *Adevărat vă spun că, mulți prooroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit.*

(18) *Ascultați dar ce înseamnă pilda semănătorului.*

(19) *Când un om aude Cuvântul privitor la împărăție, și nu-l înțelege, vine Cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui. Aceasta este sămânța căzută lângă drum.*

(20) *Sămânța căzută în locuri stâncoase, este cel ce aude Cuvântul, și-l primește îndată cu bucurie;*

(21) *darn-are rădăcină în el, ci ține până la o vreme; și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el.*

(22) *Sămânța căzută între spini, este cel ce aude Cuvântul; dar îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor înecă acest cuvânt și ajunge neroditor.*

(23) *Iar sămânța căzută în pământ bun, este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; el aduce rod: un grăunte dă o sută, altul șazeci, altul treizeci."*

1. După ce am urcat cu toții în barcă și pasarella a fost retrasă, am spus oamenilor să rămână liniștiți și să se așeze. Mulțimea s-a calmat imediat; numai bătrânii farisei au rămas în picioare, nu departe de țărnm, aproape de barca lor, căci ei îmi înțeleseseră planul și nu mă pierdeau din ochi, fiind gata să Mă urmărească pe mare!

2. Dar Eu M-am așezat în spațiul îngust al podului bărcii și am început să le vorbesc oamenilor în imagini și parabole, pe care fariseii nu le puteau înțelege. Dar cei din popor care aveau

spiritul treaz, au înțeles ceea ce spuneam!

3. Pentru început, Eu M-am comparat cu un semănător: “Ascultați și înțelegeți bine!

4. Iată: un semănător semăna semințe bune și, în timp ce el semăna, acestea au căzut pe drum și păsărelele, au venit să le mănânce; o parte din semințe a căzut pe un sol pietros, unde era puțin pământ și, când soarele a început să strălucească cu putere, plantele, care începuseră să încolțească în răcoarea nopții, s-au uscat și au căzut, neavând rădăcini puternice; o altă parte a căzut în mărăcini, dar mărăcinii au crescut și le-au sufocat; în sfârșit, o ultimă parte a căzut pe pământ bun și a dat fructe; o asemenea sămânță a produs o sută de alte semințe, alta șizeci, iar alta treizeci. Cine are urechi de auzit să audă!”

5. Am vrut să continui să vorbesc, dar mai mulți discipoli - care nu înțeleseseră - au venit la Mine, spunând: “De ce le vorbești în parabole? Noi, care suntem cu Tine de mult timp, abia înțelegem, darămite cei care ascultă pe țărm, crezi Tu că ei pot să Te înțeleagă? Nu vezi cum ridică din umeri? Unii cred că îți râzi de ei sau că spui lucruri fără importanță din cauza fariseilor; fiecare știe bine că semințele nu se seamănă nici pe pietre, nici în mărăcini. Noi înțelegem bine ceea ce vrei să spui; cei de pe țărm însă cred că îți bați joc de ei! Sau chiar dorești într-adevăr ca învățătura Ta să fie de neînțeles pentru ei?”

6. Eu le-am spus discipolilor: “Ce tot spuneți și pentru ce Mă întrerupeți? Eu știu de ce vorbesc poporului în parabole: pentru ca să nu poată înțelege oricine. Nu oricui îi este dat să înțeleagă parabola împărăției lui Dumnezeu, căci stă scris: 'Celui care are prin drept divin i se va mai da chiar în plus, însă celui care nu are i se va lua chiar și puținul pe care îl are!' Iată de ce Eu, Domnul, vă vorbesc în parabole, fiindcă ei nu înțeleg nimic cu ochii și urechile lor!

7. Ce fac Eu aici și drept cine Mă iau ei? Ei sunt toți orbi și surzi! Parabola pe care ei o înțeleg este cea a orbului surdo-mut pe care l-am vindecat ieri. Sufletul le este ca și trupul lui și Eu le vorbesc în parabole pentru ca să se împlinească profeția lui Isaiia: Veți asculta cu urechile și nu veți înțelege! Veți privi cu ochii și nimic nu veți vedea!”

8. Inima acestui popor s-a împietrit, urechile sale au devenit surde, ochii săi s-au acoperit cu un voal, de frică să nu vadă și să nu audă, de teamă că inima sa va înțelege, de frică să nu pornească pe drumul cel bun și de teamă să nu îl vindec spiritual!

9. Dar, fericiți vor fi ochii celor care văd, fericite urechile celor care aud, căci adevăr vă spun, mulți profeți și oameni drepiți ar fi vrut să vadă și să audă ceea ce vedeți și auziți voi, dar n-au văzut nimic, n-au auzit nimic!

10. Dar v-am mai spus: Voi Sunteți cei cărora le-a fost dat să înțeleagă misterul împărăției cerurilor. Observ totuși că nici voi nu înțelegeți mai bine decât cei de pe țărm. Ascultați deci, pentru a înțelege ce semnifică parabola semănătorului.

11. Dacă cineva aude Cuvântul împărăției lui Dumnezeu, pe care Eu îl predic în fața voastră și îl ascultă fără să îl înțeleagă cu inima și ia drumul lumii, cel rău recunoaște atunci că sămânța nu a căzut în pământ bun, ci se află doar la suprafața exterioară a unei inimi împietrite și întoarsă către viața lumească, astfel încât diavolul smulge imediat ceea ce a fost semănat. Iată, acest om este asemenea drumului pe care a căzut sămânța de care v-am vorbit; și pe țărm sunt mulți de felul acesta.

12. Cel care a primit sămânța pe un sol pietros este omul care aude Cuvântul și-l primește cu bucurie, dar el este de piatră, lipsit de fluiditatea vieții unde se călește adevăratul curaj al inimii și lipsit de asemenea de humus, adică de voința fermă. Indiferent dacă este de piatră, umed ori uscat, acest om se schimbă cu timpul, dar dacă este persecutat din cauza Cuvântului Meu, el se umple de mânie sau de ranchiună. Cuvântul Meu nu poate să prindă rădăcini în această piatră supraîncălzită și sfârșește prin a se usca complet.

13. Puteți să vedeți multe pietre de felul acesta pe țărm, furioși pe răutatea fariseilor care sunt împotriva Mea. Dar când ei văd că vorbele Mele, venite din ceruri, produc tot felul de tulburări și persecuții, ei se lasă pradă mâniei și fricii și își înăbușă Cuvântul Meu în inimă. Căci, în pofida tuturor semnelor pe care le-au văzut și a tuturor dovezilor pe care Eu le-am dat, ei nu cred că Eu aș fi suficient de puternic ca să-i apăr de rău și iată-i, ca piatra pe care cade sămânța!

14. Cât despre sămânța care a căzut în mărăcini, aceasta simbolizează omul care ascultă și primește Cuvântul Meu, dar rămâne sub influența preocupărilor sale materiale, a grijilor sale, a gustului pentru câștig și a minciunii înșelătoare a bogăției. Chinurile lui se îngrămădesc pe zi ce trece, cresc ca mărăcinii în inimă, zi după zi și sufocă puțin câte puțin Cuvântul pe care Eu l-am semănat.

15. Și iată, sunt mulți din aceștia pe țărni, ca spini între care a căzut sămânța!

16. Dar ce înseamnă sămânța căzută pe pământ bun? Omul care este asemenea pământului bun este acela care aude Cuvântul Meu și îl primește în adâncul inimii sale, unde este mereu înțeles și perceput ca un cuvânt adevărat și viu. Iată pământul bun care dă roade, după voința și forța omului, uneori sută la sută, alteori șizeci la sută, sau treizeci la sută. Sută la sută pentru cel care face totul pentru Mine, șizeci la sută pentru cel care face mult pentru Mine și treizeci la sută pentru cel care face puțin!

17. Dar în împărăția Mea există trei ceruri! Cel mai înalt este pentru cei care dau rod sută la sută, cerul intermediar este pentru cei care dau rod șizeci la sută și cerul inferior pentru cei care dau rod treizeci la sută. Mai jos de treizeci la sută, nimeni nu va fi luat în considerare. Celui care se află mai jos de treizeci la sută i se va lua și i se va da celui care are treizeci la sută ori șizeci la sută! Astfel, celui care nu are i se va lua chiar și puținul pe care îl are, iar cel care are va mai primi, pentru a avea din belșug.

18. Puteți să vedeți mulți pe țărni cărora li s-a luat deja, dar voi, care aveți deja mult, veți mai primi, iar cei care au prea puțin, nu vor avea nimic sau aproape nimic!

19. Dacă cineva are un câmp care-i dă multe roade, fiindcă are un humus bun și mai are și un alt câmp, neroditor, care nu-i dă nimic, în ciuda tuturor eforturilor, se pune întrebarea: ce va face proprietarul? Anul următor el nu va mai însămânța câmpul neroditor, ci va pune toate semințele pe câmpul bun, care-i va da astfel mai multe roade, în timp ce câmpul rău va fi lăsat pentru buruieni, urzici și mărăcini!

20. Iată cum procedează un agricultor bun. Și atunci, credeți voi că Tatăl din Ceruri este mai puțin inteligent decât acest om, de pe acest pământ trecător?

21. Îndepărtați din inimile voastre ideea că Tatăl din Ceruri este nedrept!

22. Voi știți prea bine că nimeni nu cere sfaturi decât celui suficient de înțelept și că cel inteligent se îndepărtează de palavragii și indiscreții, după ce realizează că aceștia sunt astfel. Întrebare: este oare nedrept să-ți retragi încrederea acordată unui palavragiu și s-o acorzi unui înțelept adevărat care a câștigat deja încrederea tuturor?

23. În mod similar, se poate pune întrebarea: faceți oare voi ceva incorect, voi care sunteți discipolii Mei, dacă Mă urmați și îi părăsiți pe templei, pe farisei și pe leviți și vă retrageți de la ei chiar și cea mai slabă licărire de încredere pentru a Mi-o dăruia Mie, care vă inspiră toată încrederea prin faptele și vorbele Mele? Cred că vă este clar acum că nu există nici o nedreptate dacă Eu vă vorbesc astfel despre cel cărui i se va lua, atunci când el nu are de fapt nimic, așa cum v-am explicat!

24. Eu spun aceasta referindu-mă la spirit și nu la materie, căci altminteri ar fi desigur nedrept să-i iei celui sărac și puținul pe care îl are, pentru a-l da bogatului, ale cărui cămări și pivnițe sunt deja prea pline. Tot ceea ce vă spun se referă doar la spirit și nu la materia care este supusă singurei legi a constrângerii absolute, până la disoluția finală! Înțelegeți?"

25. Au răspuns cu toții într-un glas: "Da, Doamne și Stăpâne, înțelepciunea Ta depășește gândurile noastre cele mai înalte, așa că Te rugăm să continui așa cum consideri Tu".

Capitolul 192

Parabola despre buruieni despre sămânța de muștar și despre drojdie. Poporul, neînțelegând nimic, se îndepărtează. Fariseii sunt prinși de furtună. (Matei 13, 24-25)

(24) Iisus le-a pus înainte o altă pildă, și le-a zis: "împărăția cerurilor se aseamănă cu un

om care a semănat o sămânță bună în țarina lui.

(25) Dar, pe când dormeau oamenii a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu, și a plecat.

1. Am spus atunci cu voce tare, ca să fiu auzit de pe țărm: “Cine are urechi să audă și cine are ochi, în inima sa bineînțeles, să înțeleagă. Vă voi da în continuare o altă imagine a împărăției lui Dumnezeu. Ascultați:

2. Împărăția lui Dumnezeu este asemenea unui om care seamănă pe câmpul său semințe bune. Dar, în timp ce slujitorii săi dorm, vine dușmanul său și seamănă neghină în mijlocul ogorului, iar atunci când grâul crește și face spic, se vede apărând și neghina.

3. Când servitorii văd asta, îl întreabă pe stăpânul lor: 'Stăpâne, n-ai semănat semințe bune, de unde a apărut această neghină?'

4. Iar stăpânul răspunde: Dușmanul meu a făcut aceasta!' Servitorii săi îi vor spune: 'Stăpâne, dacă vrei, noi o putem smulge!' 'Nu, răspunde el, pentru că mi-e teamă să nu smulgeți și grâul bun odată cu neghina! Lăsați-le să crească împreună, până la culesul roadelor și când va fi să recoltăm, voi spune secerătorilor: 'Scoateți mai întâi neghina și legați-o pentru a fi arsă; iar grâul aduceți-l în hambarul meu'. Aceasta este o bună imagine a împărăției cerurilor; dar ascultați-Mă în continuare, vă voi spune o altă parabolă care se referă tot la împărăția lui Dumnezeu. Ascultați!

5. Împărăția cerurilor este asemenea seminței de muștar pe care un om o seamănă pe câmpul său. Aceasta este cea mai mică dintre semințe, dar când crește, ea devine cea mai groasă plantă comestibilă, atingând în final dimensiunea unui arbore, pe ale cărui ramuri păsările cerului vin să-și facă cuib”.

6. Discipolii s-au privit, făcând ochii mari și au spus: “Ce înseamnă asta? Cine poate să înțeleagă că împărăția cerurilor este o plantă comestibilă?...”

7. Eu am spus: “Nu vă mirați, ascultați-Mă, vă voi da o altă imagine a împărăției cerurilor!

8. Împărăția cerurilor este precum drojdia pe care femeia o pune în trei măsuri de făină, pentru ca făina ei să crească”.

9. Discipolii, la fel ca și cei doisprezece apostoli puțin mai treziți din punct de vedere spiritual, s-au privit din nou perplecși și au spus: “Cine poate să înțeleagă aceasta? Oare vrea să-și rădă de oameni în prezența fariseilor? Este de neînțeles când vorbește astfel, în imagini atât de încâlcite!”

10. Dar Ahab, puțin mai priceput în scripturi, i-a întrerupt pe discipoli și le-a spus: “Dacă cel care este aici este Cel care eu sunt sigur că este, El exprimă aceste lucruri în parabole pentru mulțime, ca să se împlinescă astfel profeția lui Isaiia: Voi deschide gura ca să vorbesc în parabole, voi revela lucruri ascunse de la începutul Creației!”

11. Iată ce spunea marele profet, iată cum cântă David în psalmul 78, versetul 2; și exact acest lucru îl face El! Iar voi vă mai întrebați cum și de ce, când sunteți de atâta timp cu El? Dacă El va crede de cuviință, ne va dezvălui aceste mistere, dar în orice caz, noi putem să ne închinăm plini de recunoștință în fața lui Dumnezeu, fiindcă am văzut și am auzit ceea ce toți profeții ar fi vrut să vadă și să audă!”

12. Toți discipolii au fost mulțumiți de intervenția lui Ahab. Dar cum Eu am păstrat tăcerea în timp ce Ahab vorbea, poporul M-a întrebat dacă aveam să le mai spun și alte lucruri de neînțeles, ori pot să se întoarcă la treburile lor, căci ei veniseră sperând să audă pe țărm o învățătură bună, dar nu au primit-o!

13. Eu am spus: “Întoarceți-vă la voi acasă, căci nu pentru voi am vorbit Eu, căci știam prea bine neputința inimilor voastre de a înțelege. Iată de ce copiii voștri vor deveni judecătorii și stăpânii voștri”. La aceste cuvinte, mulțimea s-a îndepărtat de țărm și fiecare s-a reîntors la ale sale!

14. Numai fariseii, care observaseră că Kisjonah se pregătea să lase barca pe apă, au urcat în ambarcațiunea lor și au pornit pe mare înaintea noastră. Dar Eu doream în secret ca un vânt puternic să se ridice împotriva lor și iată că un vânt puternic a început să le împingă barca, acoperind-o cu

valuri mari!

Capitolul 193

Domnul liniștește furtuna, îndoiala discipolilor. Mărturia lui Ahab.

1. Noi am plecat într-o cu totul altă direcție, dar și noi a trebuit să înfruntăm o furtună în largul mării, care i-a înspăimântat de moarte pe toți discipolii din barcă, așa cum se mai petrecuse o dată. Ei au început să urle, chemându-Mă să-i ajut, spunând că se vor scufunda cu toții.

2. Am poruncit încă o dată mării și vântului să tacă și, instantaneu, vântul și marea s-au liniștit pe deplin, iar toți cei din barcă au spus: “Cine este El, de care ascultă și vântul și furtuna?”

3. Dar Ahab, care tăcuse, le-a spus: “Iată încă o întrebare prostească, ce nu trebuie pusă. Voi sunteți de atât de mult timp cu El și vă mirați ca și cum ar fi prima minune pe care o vedeți înfăptuită în fața voastră! Nu este nici o zi de când sunt printre voi și iată, eu pot să înțeleg toate acestea, atât cât poate să înțeleagă un om, deoarece El este Mesia cei Făgăduit. După David, El nu poate fi decât chiar Dumnezeu însuși, acționând în carne și oase! De aceea, trebuie să fie ușor pentru El să liniștească furtuna, oricum mult mai ușor decât să creeze lumea întreagă. Dar un lucru este de mirare: cum poate această faptă să vă uluiască până într-atât inimile?”

4. Puțin înțepat, Iuda i-a răspuns: “Asta înseamnă că faptele pe care Domnul le săvârșește sub ochii noștri nu trebuie să ne uimească, numai fiindcă am mai văzut și altele înfăptuite de El?”

5. Ahab a spus: Frate, departe de mine un asemenea gând, vreau doar să spun că noi ar trebui să ne minunăm cu umilință, din toată inima și din tot sufletul nostru, că El săvârșește asemenea lucruri sub ochii noștri, noi – care suntem ființe atât de puțin demne de iubirea, puterea și înțelepciunea Sa! Cât despre mine, eu mă simt nedemn chiar și de cel mai mic dintre miracolele Sale. Dar dacă noi știm Cine este El de ce să ne mirăm că El, care a făcut cerul și pământul, săvârșește acum lucruri atât de extraordinare? Până la urmă, noi Îl considerăm un om puțin mai deosebit decât alții, în timp ce El este chiar Domnul. Iată de ce cred eu că uimirea voastră în fața liniștirii bruste a furtunii n-ar trebui să existe.

6. N-ar fi oare caraghios să începem să ne minunăm de soare sau de lună, de stele și pământ, care sunt tot operele Sale, ca și de toate creaturile minunate cărora El le-a dat naștere? Liniștirea bruscă a acestei furtuni este și ea opera Sa. Dacă vrem să ne minunăm, atunci mai bine să ne minunăm, după părerea mea, de faptul că Dumnezeu atotputernic și inexprimabil, a vrut să coboare din Ceruri la noi, bieți muritori, din înălțimea Sa infinită, ceea ce ar fi de necrezut, dacă ceea ce se împlinește aici n-ar fi fost prezis încă de la Adam, prin Enoh și toți profeții, până la bietul Zaharia și fiul său Ioan!

7. Aceasta mi se pare o minune cu atât mai uimitoare cu cât se petrece exact așa cum au anunțat toți profeții, ca o singură voce. Ceea ce se petrece aici nu este decât urmarea firească a celei mai uluitoare sosiri pe pământ: apariția lui Dumnezeu într-un trup de carne și sânge, așa cum a fost anunțat”.

8. Cei doisprezece apostoli Mi s-au adresat: “Doamne, de unde vin aceste cuvinte și această înțelepciune?”

9. Eu am spus: “Nici din carnea lui, nici din sângele lui, ci din spiritul lui, care este atât de trezit încât nu mai e mult până când va atinge noua și desăvârșita naștere a spiritului. Dar nu vă onorează deloc faptul că el este învățătorul vostru, în loc să fie invers. Totuși, el are marele avantaj de a fi un foarte bun cunoscător al Scripturii și Eu îl iubesc la fel cum vă iubesc și pe voi, căci are multă umilință în inima sa!”

Capitolul 194

Patria spirituală a omului. Pacea interioară, punctul de întâlnire a vieții Tatălui, Fiului și Sfântului Duh.

1. Discipolii mei M-au întrebat: “învățătorule, unde mergem?” Eu le-am spus: “Direct acasă”. Discipolii: “Nu este locul cel mai sigur. Fariseii au luat bunurile mamei tale trupești și noi suntem îngrijorați pentru casa Ta, cu toate că știm bine că Tu ești pretutindeni la Tine acasă!”

2. Eu am spus: “Ar trebui să fiți mai ageri în spirit! Cum aș putea să vreau să merg la Nazaret, dacă am spus că ne întoarcem direct acasă? Înțelegeți ceea ce trebuie! Când vorbesc despre întoarcerea acasă, Eu mă gândesc și Mă refer la omul interior, care este adevăratul loc de întâlnire spirituală a vieții, puterii și a întregii înțelepciuni! Ei bine, să mergem acolo, avem nevoie de pace interioară! Iată adevărata patrie în care vom găsi, cel puțin voi, căci Eu nu am nevoie, ceea ce este necesar pentru ființa voastră făcută din carne și sânge!”

3. Discipolii au spus: “Da, Doamne, acum înțelegem”.

4. Eu am spus: “Din punct de vedere pământesc, ne vom întoarce la Kisjonah, la care suntem în siguranță, căci casa lui este liberă; el plătește pentru asta un tribut mare împăratului și astfel fariseii vor fi ținuți la distanță. Apoi, peste câteva zile, ne vom întoarce totuși chiar în patria noastră terestră și vom urmări să îndreptăm lucrurile!”

5. Kisjonah a spus: “Doamne, eu aș vrea să petreci împreună cu discipolii tăi în casa mea câteva luni și nu doar câteva zile, căci casa mea îți aparține cu adevărat și în întregime, în timp ce la Nazaret, dacă nu vei face să cadă foc și pucioasă din cer, nu vei găsi pe nimeni care să Te primească, mai ales din cauza fariseilor și leviților, care încearcă din ce în ce mai mult să-Ți facă rău”.

6. Eu am spus: “Prietene, nu-ți face nici o grijă. Mie nu Mi se poate petrece nimic dacă aceasta nu este voia lui Dumnezeu Tatăl, care este în Mine, așa cum Eu sunt în El. Eu știu din întreaga eternitate ceea ce se va petrece, pentru mântuirea umanității și pentru ca să se împlinescă Scriptura și nici un profet n-ar fi anunțat nimic, dacă nu aș fi vrut Eu mai întâi. Căci același spirit, care se află în Mine în toată plenitudinea și care îți vorbește, la fel a vorbit și profeților, așa cum ai putut să citești. Pentru că este același spirit, trebuie cu siguranță să se împlinescă ceea ce el a anunțat profeților! Nu-ți face așadar nici o grijă!”

7. Kisjonah M-a înțeles și a tăcut; s-a bătut de trei ori în piept, după care a spus: “Eu nu sunt demn ca Tu să intri sub acoperișul meu, dar ai milă de mine, un biet păcătos și oferă-mi grația de a rămâne la mine câteva zile, pentru a mă consola”.

8. Eu am spus: “Fii liniștit; atâta timp cât voi avea ceva de făcut pe acest pământ, voi locui la tine, împreună cu toți cei care Mă însoțesc; fie ca locuința ta să fie locul Meu de repaus. O voi părăsi adeseori pentru a merge și în alte locuri unde este nevoie de Mine, dar spiritul Meu nu o va părăsi niciodată”. Odată cu aceste cuvinte adresate lui Kisjonah, am pus mâna pe inima sa, într-un gest de binecuvântare!

Capitolul 195

Regăsirea cu Jonael și Jairuth. Un înger în slujba Domnului.

1. În timp ce schimbam aceste cuvinte, am acostat pe țărnișurile proprietății lui Kisjonah. Traversând frumoasele și întinsele sale grădini, am ajuns la numeroasele și vastele sale locuințe, unde totul fusese pregătit pentru a ne primi. La locuința lui Baram, Kisjonah aflase în secret că voi merge la el și transmisese imediat poruncile prin mesageri.

2. Și pe cine credeți că am regăsit la Kisjonah? Pe Jairuth, negustorul cel bogat din Sihar, care locuia în vechiul palat al lui Essau și pe Jonael, Marele Preot al aceluiși oraș! Amândoi fuseseră

conduși aici de îngerul care îl păzea pe Jairuth, pentru că aveau să-Mi spună lucruri importante. Și aceasta a fost cu adevărat o surpriză cerească!

3. Cuprinși de bucuria de a Mă revedea, ei nu au mai îndrăznit să-și miște nici măcar buzele; profund emoționați și tulburați și-au dus mâinile la piept și M-au salutat cu toată dragostea din inimile lor!

4. Dar Eu le-am spus: “Dragii mei prieteni și frați, nu vă osteniți să vă descleștați limbile. Limbajul inimilor voastre valorează mai mult decât vorbele frumoase, despre care adeseori inima nici nu are habar.

5. Odihniți-vă după lunga și obositoarea călătorie pe care ați făcut-o și Eu vă voi spune apoi ce va trebui să faceți cu acest Mare Preot, acest preot al cultului orb al Muntelui Garizim pe care vi l-au trimis samaritenii. Dar pentru început, cum am spus, odihniți-vă, pentru a vă reface trupurile obosite!

6. Tu, dragul Meu Kisjonah, adu-le răcoritoare și ia-l în ajutor pe servitorul pe care l-am dat acestor doi prieteni veniți din Sihar, căci el nu este obosit; el te va ajuta prompt și îți cunoaște casa ca și cum ar fi servitorul tău de multă vreme. Apelează la ajutorul său fără nici o reținere și lasă-i pe slujitorii tăi care sunt obosiți să se odihnească puțin! Ziua este pe sfârșite și liniștea casei tale nu va fi tulburată dacă oamenii care se ocupă de ea vor pleca să se odihnească mai devreme. Servitorul Meu îi va înlocui foarte bine!”

7. Kisjonah a spus: “Că toate acestea sunt cu puțință, sunt convins și de aceeași părere este și Ahab, tânărul fariseu. Nu m-aș îndoi vreo clipă că acest băiat drăguț ar putea să-i înlocuiască pe toți cei care lucrează pentru noi acum, când suntem câteva sute de persoane, Doamne, dar acest lucru este pentru mine o enigmă!”

8. Eu am spus: “Prietene, ai nevoie aici de miere, unt și brânză, dar toate acestea se găsesc sus pe munte, la stână. Lasă-l pe acest băiat să meargă să aducă toate aceste provizii. Ar fi mai bine ca aceste alimente să fie aduse aici decât să rămână acolo, pentru că în noaptea aceasta stâna va fi atacată de o hoardă de sciți sălbatici, lacomi și dornici să fure tot”.

9. Kisjonah: “Ah, încep să înțeleg, acest băiat face parte cu siguranță dintre cei pe care i-am văzut servindu-ne sus pe munte”. Eu am spus: “Da, dar nu mai vorbi atât, altminteri va fi prea târziu!”

10. Kisjonah s-a apropiat de tânăr și i-a comunicat dorința sa cu cea mai mare amabilitate. Tânărul i-a spus: Fii liniștit, drag prieten al Stăpânului și Domnului Meu; în câteva clipe, totul va fi rezolvat, căci, pentru mine, aici sau acolo este unul și același lucru și, cu toate că eu sunt unul dintre cei mai mici, întregul pământ tremură sub picioarele mele!”

11. Aceste cuvinte l-au surprins extraordinar de mult pe Kisjonah, care nu-și putea cu nici un chip imagina un asemenea lucru. Mirarea sa era atât de mare, încât abia a observat faptul că tânărul părăsise deja camera, pentru a merge să-și îndeplinească sarcina.

12. Kisjonah nu-și putea reveni din uimire. Tocmai Mă întreba cum de era posibil un astfel de lucru, când tânărul, blând și surâzător, s-a ivit înaintea lui, spunând: Tu încă te mai întrebi cum de sunt cu puțință toate acestea și iată că deja totul este rezolvat. Iată, m-am și întors; ba pot să-ți spun că scribii tăi, în pofida priceperii lor, nu mai pridideau să înscrie totul în acte. I-am ajutat degrabă și pe ei, astfel încât acum sunt liberi și nu mai au de lucru!”

13. Descumpănit, Kisjonah nu mai știa ce să creadă despre această poveste și a spus, plin de mirare: “Dar, dragă prietene, cum este posibil? Abia ai ieșit din cameră și ai și rezolvat mai multe probleme decât toți oamenii mei într-o săptămână! Asta mi se pare totuși incredibil! Ar fi trebuit să ai o mie de mâini și rapiditatea unui fulger”.

14. Tânărul a spus: “Dacă dorești, ieși afară și convinge-te!”

Capitolul 196

Îngerul în slujba casei lui Kisjonah. Un înger păzitor al lumii vegetale.

1. Kisjonah a mers la cămări și a găsit acolo rezerve de unt și brânză. A mers în hambare și le-a găsit pline de grâne; a mers în grajdurile vitelor, oilor și măgarilor; totul era în ordine. S-a îndreptat în grabă spre birouri să vadă registrele și totul era într-o ordine desăvârșită. A privit lăzile de bani, erau pline. A mers în bucătărie, unde a găsit mâncăruri preparate într-un mod desăvârșit; el i-a întrebat pe bucătari cum a fost cu puțință un asemenea lucru, dar ei nu au putut să spună decât: “Un tinerel frumos a venit și ne-a dat ordin să punem mâncărurile în farfurii, totul fiind deja gata. Noi abia am avut timp să gustăm mâncărurile și să constatăm că totul era așa cum spunea tinerelul, iar el a și dispărut. Gustă și tu și te vei convinge!”

2. Kisjonah a gustat mâncărurile și și-a dat seama că bucătarii și bucătăresele spusese adevărul. El s-a îndreptat în grabă spre sala cea mare unde Mă aflam Eu. Tânărul l-a întrebat: “Ei bine, Kisjonah, ești mulțumit?”

3. Kisjonah a răspuns: “S-au petrecut multe minuni în casa mea! Nu pot să înțeleg decât ceea ce îmi spune inima: pentru Dumnezeu, totul este posibil și este de înțeles faptul că un singur om, ghidat de mâna puternică a lui Dumnezeu și plin de Duhul Sfânt, poate să îndeplinească într-o clipă o treabă care ar necesita o zi întreagă de muncă susținută; dar ca munca a o sută de persoane, aflate în locuri diferite, să poată fi îndeplinită de către o singură ființă într-o singură clipă, acesta este un alt lucru, care rămâne de neînțeles pentru inteligența muritorilor! Iar eu nu pot decât să spun din nou: “Doamne, ai milă de mine, un biet păcătos; nu sunt demn ca Tu să locuiești sub acoperișul meu”.

4. Eu i-am spus lui Kisjonah: “Asculta o dată pentru totdeauna; încetează să te mai miri și pune-ți oamenii să servească mâncărurile, căci toți avem nevoie de hrană.

5. Dar dacă acest lucru te miră atât de mult, ce-ai zice dacă ți-aș spune că pe întregul pământ un singur înger are în grijă toate ierburile, toți arbuștii, toți copacii și toate speciile vegetale, veghind ca toate plantele să se înmulțească și să dea roade. Același înger supraveghează deopotrivă și toate animalele din apă, din aer și de pe pământ. Chiar dacă ți se pare de neînțeles, totuși așa este. Nu te mai mira deci atât și mai bine mergi și pune-ți servitorii să aducă mâncărurile”.

6. Kisjonah: “Doamne, Tu - singura mea dragoste, Tu, viața mea, ar fi oare posibil să permiți acestui minunat tânăr să ajute la așezarea mâncărurilor, căci sunt atât de multe și servitorilor mei le-ar trebui mai mult de o oră?”

7. Eu: “Bine, ia-l, dar nu te mai mira atât; știi bine că pentru Dumnezeu, totul este cu puțință”.

8. Foarte mulțumit, Kisjonah i-a cerut atunci tânărului, care îl privea cu atâta amabilitate, să binevoiască să-i ajute pe servitori să aducă mâncărurile la masă.

9. Tânărul a spus: “Nu te mai minuna atâta, dragul meu prieten; privește mesele din jurul tău; totul a fost îndeplinit chiar în momentul când ai cerut ajutorul meu de la Domnul gloriei! Dar unde este vinul?”

10. Zărind mesele aranjate, Kisjonah s-a minunat în sinea lui și a spus: “Într-adevăr, era să uităm vinul! Vrei să ai amabilitatea să mergi să-l aduci din pivniță?”

11. Tânărul a spus: “Privește, totul s-a rezolvat; vinul se află din belșug pe masă, alături de mâncăruri!”

12. Și Kisjonah a văzut cele patruzeci de mese superb aranjate în sala cea mare. Nimic nu lipsea; scaunele și băncile erau așezate în cel mai frumos mod și flăcările candelabrelor străluceau mirific în noaptea care se lăsa.

13. Năucit, extaziat, Kisjonah a sfârșit prin a spune: “Doamne Iisuse, Dumnezeul meu, Tu, iubirea mea nesfârșită, dacă lucrul acesta continuă, toate clădirile mele vor începe să se miște, iar lemnul și piatra se vor însufleți”, după care, întorcându-se spre tânăr, i-a spus: Tu, dragul meu băiat sau înger, oricine ai fi sau orice ai putea fi, explică-mi puțin cum sunt posibile toate acestea”.

14. Tânărul a spus: “Fiindcă ești atât de curios, îți voi spune; pentru mine, nimic nu este posibil fără Acela care locuiește în această lume, la tine acasă; El singur îndeplinește toate aceste lucruri; cum îi este Lui cu puțință? Pentru a primi răspunsul, trebuie să-l întreb pe El, căci puterea care este în mine nu îmi aparține; ea aparține Domnului ce locuiește în casa ta; mergi și întreabă-L pe

El!”

15. Kisjonah: “Dragă prietene, știu foarte bine acest lucru, dar aș dori doar să-mi fac o idee despre modul în care acest lucru este posibil! Tu faci un gest, dar cu ce viteză și cu ce siguranță! În comparație cu tine, fulgerul se deplasează ca un melc! Ah! Nici nu îndrăznesc să mă gândesc! Dacă cel puțin ai fi avut nevoie de o sută de clipe, lucrul încă ar fi părut de înțeles. Dar așa, fără un interval de timp perceptibil și, mai mult, totul făcut în cea mai perfectă ordine! Acest lucru depășește puterea mea de gândire, de uimire și de admirație; mi s-a tăiat respirația”.

16. Eu i-am spus lui Kisjonah: “Prietene, n-ai încetat să te minunezi! Cred că trebuie să ne așezăm la masă și vom discuta după aceea despre puterea lui Dumnezeu, despre iubirea Sa nesfârșită și despre înțelepciunea Sa!

17. Kisjonah: “Doamne, iartă-mă, aproape am uitat, atât sunt de încântat să văd cum aceste mâncăruri și aceste vinuri au apărut pe masă! Dar unde este Maria, mama trupului Tău și frații Tăi care o însoțesc? Aș dori să îi invit la masă”.

18. Eu am spus: “Cheamă-le pe soția și fiicele tale. Acolo unde sunt ele se găsesc de asemenea Maria și fiii lui Iosif, tatăl Meu adoptiv. Se pare că au multe lucruri de făcut împreună, din moment ce vor să vadă totul astăzi, deși ar avea tot timpul și mâine sau poimâine! Tânărul și sprintenul nostru servitor va ști să îi găsească și să îi aducă aici, nu-ți face griji!”

Capitolul 197

O noapte înstelată pe dealul cu șerpi, unde Kisjonah vrea să deschidă o școală. Aluzie la condițiile existenței terestre, Iisus - stăpânul șerpilor. Parabola cu neghina.

1. Abia am pronunțat aceste cuvinte și tânărul se și găsea în fața noastră, împreună cu femeile și cu fiii lui Iosif. Am luat îndată loc la masă și am mâncat, fiind cu toții într-o stare de bună dispoziție! După masă, Eu le-am spus tuturor: “Ascultați, noaptea aceasta înstelată este atât de frumoasă, încât, înainte de a merge să ne odihnim, vom merge să ne așezăm pe iarbă sub cerul înstelat. Mai am încă multe lucruri să vă spun și să vă arăt!”

2. Această propunere a fost pe placul tuturor; ne-am ridicat de la masă, am ieșit și am mers pe deal, în capătul grădinilor, la treizeci de pași de mare și la o înălțime de douăzeci de stânjani. Kisjonah ne-a spus că aici ne puteam bucura de o foarte frumoasă vedere spre mare, dar că dealul era plin de vipere, de cameleoni și de șerpi, probabil că din cauza apropierii de mare; a mai adăugat că el încercase totul pentru a le îndepărta, dar degeaba.

3. Eu am spus: “Lasă asta, poți fi sigur că aceste târători vor părăsi pentru totdeauna aceste locuri”.

4. Kisjonah: “Nu am nici cea mai mică îndoială și îți mulțumesc din adâncul inimii. Voi construi aici, în memoria Ta, o școală adevărată, pentru a transmite atât celor mici cât și celor mari învățătura Ta sfântă”.

5. Eu: “O asemenea școală, dacă va putea rămâne fidelă învățăturii Mele, se va bucura întotdeauna de binecuvântarea Mea. Dar, din nefericire, cum lumea distruge totul, mai devreme sau mai târziu nici ea și nici învățătura Mea sfântă nu va fi scutită. Nimic nu dăinuie pe acest pământ, căci lumea întreagă este dedată răului; ea este mutilată de Satana! Dar să mergem acum pe deal!” Eu și Kisjonah am mers înainte, urmați de toți discipolii și de oamenii lui Kisjonah.

6. Ajunși pe deal, Kisjonah a zărit o șopârlă care se țâra la picioarele sale și, devenind gânditor, Mi-a spus: “Stăpâne, n-am crezut oare suficient de mult că târătoarele vor pleca de aici?”

7. Eu am spus: “Aceasta este pentru ca tu să poți vedea și recunoaște splendoarea Fiului lui Dumnezeu în toată puterea Lui. Fii atent! Le voi porunci acestor animale să părăsească dealul pentru totdeauna și să nu mai revină în aceste locuri atât timp cât urmașii tăi vor stăpâni acest deal și aceste grădini și vei vedea cum aceste lighioane complet obtuze vor asculta de vocea Mea!”

8. M-am întors spre munte și am amenințat lighioanele; ele au ieșit din găurile lor ca mii de săgeți și au fugit în mare. Astfel, muntele a fost curățat pentru totdeauna de aceste târâtoare. Și nu a mai rămas nici cel mai mic vierme pe acest deal.

9. Am înaintat apoi cu toții cu o mare plăcere pe deal, a cărui iarbă era deja acoperită de rouă. Kisjonah a pus să se aducă multe covoare, acoperind aproape în întregime dealul cu ele și ne-am așezat.

10. Dar discipolii Mei, care-și storceau creierii, nereușind să înțeleagă parabola cu sămânța bună și cu neghina, au venit la Mine și M-au rugat să binevoiesc să le explic parabola semănătorului care a semănat pe câmpul său sămânță bună și a găsit neghină!

11. Eu le-am spus: “Nu ați înțeles ce vrea Kisjonah să întemeieze în memoria mea pe acest deal și ceea ce i-am spus Eu că se petrece cu instituțiile de acest gen aici, pe pământ? Aceasta este în legătură cu câmpul bun semănat cu sămânță bună, care lasă însă să crească multe buruieni în mijlocul cerealelor! Iată parabola!

12. Eu, Fiul omului, cum spun evreii, Eu sunt Cel care seamănă sămânța cea bună. Câmpul este lumea; sămânța bună sunt copiii împărăției lui Dumnezeu. Buruienile sunt copiii răului. Dușmanul care le seamănă este diavolul. Recolta este sfârșitul lumii și secerătorii sunt îngerii. Așa cum se smulge buruiiana de pe câmp, se strânge și se arde, la fel va fi și la sfârșitul lumii!

13. Fiul omului își va trimite îngerii și ei vor alunga din împărăția Lui tot răul și pe toți cei care fac rău și care nu au ochi, urechi și inimă pentru frații lor; ei îi vor arunca în iad, unde vor fi urlete și scrâșnet de dinți! Iadul este cel care face să încolțească răul în inima omului: orgoliul, egoismul, dorința de putere, împietrirea inimii, indiferența față de cuvântul Domnului, avariția, gelozia, invidia, minciuna, înșelăciunea, nerușinarea, desfrâul, infidelitatea, mărturia falsă, bârfa și tot ceea ce stă împotriva poruncii de a-ți iubi aproapele!

14. La fel cum cerul inimii celor drepti va străluci, ceea ce se găsește în adâncul inimii celor răi va crește precum sămânța cea rea, care nu produce niciodată roade bune!

15. O inimă împietrică nu dă niciodată roade bune, o inimă lipsită de credință nu culege niciodată nimic bun, iar mânia este un foc care nu se va stinge niciodată singur! Păziți-vă deci de toate acestea și respectați legea cea dreaptă a iubirii”.

Capitolul 198

Parabola cu neghina. A nu te ține de cuvânt este unul dintre cele mai mari rele. Fiți drepti și plini de dragoste. Parabola comorii îngropate. (Matei 13, 43-44)

(43) Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă.

(44) Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și de bucurie, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.

1. Domnul: “Nu promiteți niciodată dacă nu vă puteți ține de cuvânt, sau, mai rău, dacă din diverse motive, nu vreți să vă țineți de cuvânt. Dacă doriți într-adevăr să fiți copii ai lui Dumnezeu, adevăr vă spun, unul dintre lucrurile cele mai rele este să nu vă țineți promisiunile.

2. Căci cel care se mânia, păcătuiește împotriva lui însuși și nu-și face rău decât lui însuși. Cine este desfrânat își supune sufletul judecății cârnii (trupului) și își face rău lui însuși, dar cel mai mare rău dintre toate este minciuna.

3. Dacă ai promis ceva și intervin unele împrejurări care te împiedică să te ții de cuvânt, mergi fără întârziere și caută-l pe cei căruia i-ai făcut promisiunea și arată-i cu sinceritate ceea ce ți s-a întâmplat, astfel încât cel care se baza pe tine să-și poată lua la timp măsurile necesare.

4. Nefericire celui care face promisiuni și nu le ține atunci când ar putea să le țină; el face

astfel mult rău, căci cel care spera în ajutorul lui nu-și va putea face datoria, iar cei care se bizuiau pe el se vor simți ca legați de mâini și de picioare! O promisiune nerespectată provoacă celorlalți încurcături teribile. Ea este cea mai mare negare a iubirii de aproape și deci este cel mai mare rău.

5. Este de preferat să ai o inimă împietrită; așa nu înșeli speranțele nimănui, căci oricine știe că nu se poate aștepta nimic de la o inimă împietrită! Dar dacă, bizuindu-vă pe o promisiune, renunțați la alte soluții pentru a vă aranja treburile, iar cel care v-a promis ceva vă lasă baltă fără să vă prevină, chiar dacă motivele lui sunt perfect întemeiate, o asemenea promisiune este precum acelea pe care Satana le face oamenilor de la începutul lumii, promisiunile cele mai mirifice, dar pe care nu le îndeplinește niciodată, împingând astfel în prăpastie un număr imens de creaturi!

6. Păziți-vă deci de acele promisiuni pe care nu le puteți ține și, mai mult, de cele pe care, din diferite motive, nu vreți să le țineți; doar demonii acționează astfel, adică nu-și țin promisiunile!

7. În orice lucru, fiți dreți și plini de dragoste, căci cei dreți vor străluci într-o bună zi în împărăția Cerurilor, precum soarele la amiază!

8. Cei care au urechi de auzit să audă, căci vreau să vă mai spun câteva parabole despre împărăția Cerurilor.

9. Împărăția Cerurilor este ca o comoară îngropată pe câmp și găsită de un om care, văzând că este prea grea și prea departe de locuința lui, nu o poate lua cu el. De aceea, el o îngroapă în timpul nopții pe câmpul vecin și se întoarce acasă foarte mulțumit, vinde tot ce are pentru a cumpăra câmpul vecin la un preț oricât de mare, căci comoara valorează de mii de ori mai mult decât câmpul pe care-l cumpără. De îndată ce câmpul va fi al lui, el va dezgropa comoara, a cărei proprietate nu i-o poate nimeni contesta. El își poate lua acum liniștit comoara cu el în noua casă, pe care a obținut-o împreună cu câmpul. De acum înainte, el nu va mai avea nevoie să-și câștige pâinea cu sudoarea frunții, deoarece comoara îi permite să trăiască în belșug! Înțelegeți parabola?"

10. Discipolii au spus: "Da! Doamne, parabola este clară; cei care găsesc comoara sunt cei care acceptă Cuvântul Tău, iar câmpul este inima omului pe care trebuie să o 'obținem', adică să o trezim spiritual, urmându-i învățătura, pentru ca omul a cărui inimă și-a însușit astfel Cuvântul Tău, să facă doar bine fraților lui și lui însuși".

11. Eu am spus: "Ați înțeles bine parabola, așa este adevărata împărăție a Cerurilor; dar iată o altă parabolă".

Capitolul 199

Parabola perlei celei mari, a năvodului și a peștelui stricat (Matei 13, 45-52)

(45) Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase.

(46) Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are, și-l cumpără.

(47) Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare care prinde tot felul de pești.

(48) După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun și aruncă afară ce este rău.

(49) Tot așa va fi și la sfârșitul veacului, îngerii vor ieși, vor scoate pe cei răi din mijlocul celor buni,

(50) și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților."

(51) Ați înțeles voi toate aceste lucruri?" i-a întrebat Iisus. - "Da, Doamne", I-au răspuns ei.

(52) Și El le-a zis: "De aceea, orice cărturar - care a învățat ce trebuie despre împărăția cerurilor - se aseamănă cu un gospodar care scoate din visteria lui lucruri noi și lucruri vechi."

1. Domnul: “Împărăția Cerurilor este ca un negustor care caută perle în toată țara. El găsește o perlă mare, de o valoare inestimabilă; se informează despre preț și, când îl află, merge acasă, vinde tot ce are și se întoarce să cumpere perla cea mare, care valorează de mii de ori mai mult decât prețul cu care a cumpărat-o! Înțelegeți parabola?”

2. Discipolii au răspuns: “Da, Doamne, înțelegem, noi suntem toți ca acel negustor, din moment ce am părăsit totul pentru tine. Iar Tu ești pentru noi perla inestimabilă!”

3. Eu: “Ați înțeles bine și această comparație; aici este vorba tot de împărăția Cerurilor, dar ascultați și parabola următoare:

4. Împărăția Cerurilor mai seamănă și cu un năvod aruncat în mare, pentru a prinde toate speciile de pești. Când năvodul este plin, el este tras la mal și pescarii, după ce s-au așezat să aleagă peștele, pun de-o parte ceea ce este bun și aruncă ceea ce este rău!

5. La fel va fi și la sfârșitul lumii; îngerii vor veni să-i despartă pe cei răi de cei buni și pe cei răi îi vor arunca în cuptorul încins al răutății proprii lor inimii și acolo va fi plânset și scrâșnet de dinți, ceea ce corespunde adevăratului infern al sufletelor rele, care caută întotdeauna ca niște disperate să-și satisfacă iubirea lor perfidă de sine, fără să reușească însă niciodată!” Apoi Eu i-am întrebat pe discipoli care rămăseseră pe gânduri: “Ați înțeles și această parabolă?”

6. Discipolii au răspuns: “Da, Doamne, am înțeles foarte bine și această parabolă; este asemănătoare cu cea de care ne-ai vorbit pe malul râului Jesaira! Celui care are i se va mai da pentru ca să aibă din belșug, iar celui care nu are i se va lua și puținul pe care îl are!”

7. Iar Ahab a adăugat: “Eu înțeleg că acești pești stricați sunt fariseii, leviții și doctorii legii care, urmându-și negustoria lor îngrozitoare, slăvesc natura și fertilitatea ei, dar disprețuiesc și bârfesc tot ceea ce oferă prezentul mai strălucitor. Ei trebuie să fie acești pești stricați. La ce folosește să fii doar cu numele levit sau fariseu dar să nu te comporți mai frumos decât ceilalți, să ai în locul inimii o piatră seacă, golită de orice sentiment de iubire, căci ei strâng impozite și pretind sacrificii de la frații și surorile lor, care sunt, în cea mai mare parte, mai buni decât ei?”

8. De aceea, eu cred că în viitor, cel care va dori să devină cu adevărat doctor al legii în inima sa, după Cuvântul Tău, Doamne, va trebui să respingă complet negustoria infectă pe care o practică fariseii scripturii și să pregătească noi temelii pentru învățătura Ta, care este dreaptă și înțeleaptă și care este total opusă celei a fariseilor!

9. Eu știu bine că Moise și profeții au fost inspirați de Duhul Tău Sfânt, dar ei au fost trădați după aceea. Iar acum, când ești chiar Tu aici, pentru a ne revela sfânta Ta voință, la ce mai folosește acest Moise plâpând și toți acești profeți infirmi?

10. Cel care, urmând învățătura Ta, ajunge să cunoască în inima lui împărăția Cerurilor, nu mai are nevoie nici de Moise, nici de vreun alt profeți”

11. Eu am spus: “Ai vorbit într-un mod înțelept! Dar dacă cel care a primit învățătura despre împărăția Cerurilor este un adevărat doctor al legii, el trebuie să fie asemănător unui tată de familie înțelept, care-și extrage comoara atât din lucrurile vechi cât și din cele noi și pe care o oferă oaspeților săi! Trebuie oare să aruncăm vinul vechi și bun dacă burdufurile sunt pline cu vin nou? Trebuie oare să aruncăm grânele vechi atunci când cele noi au fost puse în hambar? Iată de ce, un adevărat doctor al legii care a primit învățătura despre împărăția Cerurilor trebuie să cunoască la fel de bine atât vechea scriptură cât și noul Meu cuvânt!”

12. Ahab a spus: “Asta înseamnă doar Moise și profeții, fără cultul inutil și legile deformate ale statului, care nu mai sunt bune la nimic, din moment ce suntem supuși legilor romane”.

13. Eu am răspuns: “Asta se înțelege de fa sine; ceea ce trebuie abandonat din vechea lege, de dragul iubirii aproapelui, a fost deja scris. Dar iată-i pe cei doi prieteni ai Mei din Sihar, martori ai Predicii Mele de pe Munte, care conține toate aceste lucruri”. Această remarcă l-a mulțumit pe deplin pe Ahab!

Neplăceri îndurate de Jonael. Căile Domnului sunt de nepătruns.

1. I-am chemat pe cei doi din Sihar și i-am invitat să-Mi spună ce îi aducea aici. Jonael a luat cuvântul și a spus: "Doamne, chiar Tu ai spus mai devreme motivele și, într-adevăr, așa este. Este aproape de necrezut că niște oameni care au văzut cu proprii lor ochi semnele divinei Tale puteri pot fi atât de răi. Ei au văzut adevărul și acum îl prigonesc, pentru că s-au văzut obligați să recunoască că acesta este adevărul! Ei m-au alungat și aș fi rămas fără adăpost dacă fratele Jairuth nu m-ar fi primit la el, împreună cu toată familia mea.

2. Doamne, de câte ori Te-am rugat, în sinea mea, să vii să mă aperi de dușmani, dar în zadar. Tu n-ai venit să ne ajuți în nenorocirea noastră.

3. Este adevărat că i-ai lăsat în locul Tău pe îngerii să rămână alături de noi și să ne slujească. Dar ei nu vor întotdeauna să intervină și de multe ori acționează altfel decât aș dori eu! Ei spun că nu pot face nimic fără voia Ta, căci numai voința Ta este forța și puterea lor. Aceasta este perfect adevărat, dar atunci când bătrânii șefi samariteni, simțindu-se jigniți, îi alungă din țară cu sutele pe cei care cred în Tine, obligându-i să se refugieze la păgâni, cum să evităm ca refugiații să nu devină și ei păgâni? Ar fi fost normal ca îngerii Tăi să intervină pentru a pune capăt acestor groaznice nelegiuiri. În loc să facă însă ceva, ei sunt la fel de triști ca și noi, ba chiar suspină și oftează, spunând: 'Legile Domnului sunt de nepătruns și căile Lui neștiute!'

4. Dar la ce bun? Oamenii au devenit păgâni cu sutele; cu sutele au fost biciuiți, bătuți și defăimați în public din cauza Numelui Tău!

5. Joram a trebuit să fugă din Sihar, iar casa iui Iacov este închisă și goală. Joram s-a refugiat și el cu soția lui în casa fratelui Jairuth, la fel ca și numeroase alte familii, care din cauza Numelui Tău nu mai pot trăi în liniște la Sihar.

6. Și îngerii Tăi, care sunt cu noi, n-au făcut nimic pentru a se opune la toate acestea! Doamne, Doamne, pentru numele Tău preasfânt, de ce a fost nevoie de toate acestea?

7. Trebuie oare ca pe acest pământ, toată puterea și forța Ta să-i fie date lui Satana? Tenebrele lui sunt oare mai puternice decât cerurile Tale? Doamne, dacă așa stau lucrurile, oamenii vor fi în cele din urmă obligați să construiască temple și să-i ridice altare lui Satana, distrugându-le pe ale Tale! Ce vremuri triste trăim!

8. Ce-a ajuns slujba divină de pe Muntele Garizim și chiar din Templul din Ierusalim, dacă nu un îngrozitor cult al lui Satana? Eu știu chiar din gura Ta, care ești una cu Domnul ce sălășuiește în Tine, în toată plenitudinea corporală, cum dorește Dumnezeu să ne rugăm Lui și să-l slăvim! Dar aici se petrece exact opusul: privește slujbele care se oficiază pe Muntele Garizim și vei vedea cel mai perfect și mai clar cult al lui Satana, căci iată, îi este oferită din plin tămâie, cu amândouă mâinile și sfinții Tăi îngerii nu fac nimic.

9. Iată ceea ce se petrece în realitate. Tu nu poți ignora toate acestea, dar totuși le lași să se petreacă! Doamne, cum trebuie să le luăm, cum să înțelegem sfântul Tău Cuvânt?

10. Jairuth, care îți este profund devotat, împreună cu toți cei din casa lui, este amenințat în fiecare zi și îndemnat să plece de la samariteni, dacă nu vrea să-și vadă toate bunurile confiscate.

11. Mulți dintre cei care erau foarte ferm convinși de învățătura Ta, oh, Doamne, au fost copleșiți de amenințările zilnice și s-au întors la cultul lui Satana, renegând Numele Tău!

12. Iată, Doamne, aceste lucruri s-au petrecut în fața îngerilor Tăi, dar la ce este bună zadarnica lor compasiune?

13. Doamne, Tu îmi cunoști pe deplin inima, care îți este în întregime dăruită; îți vorbesc fără ocolișuri și îți spun: această contemplare a suferinței celorlalți este inutilă și la fel de lipsită de sens ca o smochină la trei zile după căderea florii. Trebuie acționat energic și rapid, altminteri Satana va prinde rădăcină!

14. Iar dacă discipolii Tăi nu mai pot face nimic împotriva lui acum, ce vor face ei oare atunci când el va fi în plină forță, ceea ce nu va întârzia să se producă dacă nu i se opune nici o rezistență,

din moment ce îngerii Tăi nu îndrăznesc să facă nimic împotriva lui?

15. Prin urmare, Te implor, din dragoste pentru Numele Tău sfânt și pentru toți cei care îți sunt credincioși, vino în ajutorul nostru și eliberează-ne de intrigile Satanei!

16. Iată, noi ne rugăm pe munte așa cum ne-ai învățat Tu, dar lucrurile se înrăutățesc pe zi ce trece, în loc să fie mai bune.

17. Noi dorim să îți dăruim totul și să sacrificăm totul pentru Tine, acceptăm să trăim oricât de săraci, dar trebuie să avem măcar un petec de pământ, atât cât să putem trăi, căci dacă nu vom fi și noi firoși în mijlocul acestor lupi, hiene și urși, nu vom putea trăi și nici nu Te vom mai putea urma, Doamne!

18. Nu cerem paradisul pe pământ, dar cel puțin să nu trebuiască să trăim printre acești diavoli în acest adevărat infern. Binevoiește, Doamne, să ne iei sub protecția Ta!”

Capitolul 201

Domnul face concesii răului pentru a pune la încercare pe Satana și pe cei credincioși! Adevărul este spada iubirii. Cum trebuie să lupte adevăratul erou.

1. Eu am spus: “Prietenii, Eu știam prea bine că aceste lucruri trebuiau să se petreacă într-un răstimp scurt, pentru ca Satana să poată să-și îndeplinească opera. Cât despre cei care au trecut la păgâni, ei ar fi putut să se refugieze aici, în Galileea, iar cei care au renegat Numele Meu pentru a nu-și pierde bunurile pământești ar fi făcut mai bine să se elibereze de atașamentele lor față de această lume, mai degrabă decât să-Mi renege Numele și să-și apere bunurile, căci aceasta le va aduce moartea veșnică. Căci, într-o bună zi, fiecare om va trebui să părăsească totul!

2. Cât de greu îi va fi celui bogat să părăsească ceea ce are și cât de ușor îi va fi să părăsească această lume celui care nu se va lăsa ispitit de aceste otrăvuri, ci dimpotrivă, va suferi chiar persecuții în Numele Meu! Cine disprețuiește lumea nu va suferi atunci când, având viziunea împărăției Cerurilor, va părăsi această lume pestilențială și infectă a tenebrelor!

3. Priviți cum aurul trecut prin foc ajunge la ultimele carate. La fel stau lucrurile și în cazul vostru, dacă doriți să fiți cu adevărat discipolii și urmașii Mei! Căci împărăția Mea, pentru care muncim cu toții, nu aparține lumii acesteia; ea este viața veșnică și nepieritoare de după această scurtă viață de încercări pământești și materiale.

4. De aceea, Eu nu am venit să vă aduc pacea în această lume, ci sabia. Voi trebuie să dobândiți libertatea vieții veșnice prin luptă cu lumea și cu tot ceea ce vă oferă ea.

5. Căci împărăția Mea trebuie luată cu năvală, iar cei care nu o iau cu năvală nu o vor dobândi!

6. Sigur, este ușor într-un loc liniștit și plin de plăcerile unei vieți pământești frumoase să fii discipolul Meu, să le înveți virtutea pe oi și să le binecuvântezi cu apă sfințită! Într-adevăr, nu trebuie să faci vreun efort prea mare pentru aceasta! Dar altfel stau lucrurile atunci când trebuie să împlânzești lei, tigri și pantere, făcând din ele animale domestice! Pentru aceasta îți trebuie mai multă inteligență, curaj, forță și perseverență decât pentru a împlânzi oi!

7. În acest fel trebuie să înțelegeți cele petrecute la Sihar, pe care este bine să le luați așa cum sunt. Trebuie să duceți o luptă Adevărată și Eu vă voi ajuta. Dar dacă vă înfuriați din cauza orbirii și a răutății oamenilor și chemați focul cerului asupra acestor nelegiuiri, nu vi se poate petrece decât ceea ce vi s-a petrecut deja!

8. În acest caz, îngerii Mei nu pot să vă fie de nici un folos, căci acest ajutor ar fi împotriva poruncii Mele eterne!

9. Dar dacă doriți să fiți războinici victorioși pentru împărăția Mea, faceți-vă o sabie din adevărul curat, dar vegheați ca ea să acționeze dintr-o iubire pură și dezinteresată. Luptați apoi cu mult curaj cu această sabie și nu vă temeți deloc de aceia care, în cel mai rău caz, nu vor putea decât

să văucidă trupul! Ei nu vă pot face mai mult decât atât!

10. Dar dacă totuși vă este frică, atunci mai bine să vă fie frică de Acela care este adevăratul Domn al vieții și al morții și care poate să primească sau să respingă sufletele oamenilor!

11. Cel care își pierde viața, luptându-se pentru Mine, o va regăsi din plin în împărăția Mea, dar cel care se îndârjește să-și salveze cu orice preț viața pământească este un trădător și lui nu-i va fi dată coroana victorioasă a vieții veșnice. Ce merit are el că s-a luptat cu muștele și cu țânțarii? Adevăr vă spun, un asemenea erou nu merită nici măcar să urinezi pe mormântul lui!

12. Altceva este să mergi în armură, cu sabia în mână, în fața unei hoarde de lei și de tigri! După ce a învins hoarda și se întoarce acasă pe sub arcurile de triumf care i-au fost înălțate, învingătorul va fi din plin răsplătit pentru faptele sale mărețe!

13. Întoarceți-vă deci acasă și luptați-vă folosind înțelepciunea pe care v-am arătat-o și victoria nu va întârzia să vină.

14. Eu știu mai bine decât oricine că Satana domină lumea și aș avea suficientă putere pentru a-l distruge. Dar marea Mea iubire și răbdare nu vor acest lucru.

15. Cine caută să lupte cu dușmanul numai pentru a-l distruge este un laș, căci numai teama și nu curajul, îl împinge să-și doboare dușmanul!

16. Cel care vrea să fie un adevărat erou, nu trebuie să-și distrugă dușmanul, ci trebuie să-și dea silința să cucerească inima dușmanului său, prin inteligență, răbdare, dragoste și înțelepciune! Doar atunci se poate lăuda el că a luptat cu adevărat și și-a învins dușmanul, iar dușmanul învins devine cea mai mare răsplată a lui!"

Capitolul 202

Învățați-i pe ceilalți prin faptele voastre bune și prin cuvinte simple. Adevărata Biserică – adevăratul Sabat. Adevărata casă a Domnului. Cum trebuie să-L slujești cu adevărat pe Dumnezeu!

1. Domnul: "Dacă ați înțeles, întoarceți-vă atunci împreună cu îngerii voștri la Sihar și faceți ceea ce v-am spus; în acest fel, toate necazurile voastre vor dispărea.

2. Dar să nu vă mai adresați orbilor, surzilor și mușilor - ca niște judecători colerici, ci ca niște adevărați prieteni și înțelepți și atunci ei se vor lăsa îndrumați de voi.

3. La ce folosește să te superi dacă un orb te calcă pe picior? Dacă tu ai ochi pentru a vedea, nu e greșeala ta dacă orbul te-a călcat? Retrage-ți piciorul și orbul nu va mai călca pe el.

4. Dar dacă vezi că orbul se află pe marginea prăpastiei, grăbește-te să-i întinzi mâna și să-l conduci la loc sigur, la lumina care vindecă orice orbire a sufletului și atunci recunoștința lui va face din el prietenul și fratele tău!

5. Dacă-i învățați pe oameni în numele Meu, faceți întotdeauna la fel ca Mine: începeți prin a le face un bine; numai după aceea spuneți câteva cuvinte simple și adevărate și veți avea foarte repede numeroși discipoli.

6. Dar voi vă învăluți până la stele în mistere adânci și le spuneți oamenilor că sunteți chemați de Dumnezeu să-i judecați, să-i binecuvântați sau să-i condamnați; și dacă vă înfuriați pentru că îngerii Mei nu vă susțin în ceea ce faceți, trebuie să înțelegeți clar că modul vostru de a acționa nu este deloc în acord cu voința Mea care v-a fost revelată, ci că voi ați stabilit propria voastră lege, pe care ați vrut să construiți Biserica ce vă convine, în locul fostei Alianțe a lui Moise, în fața căreia oile voastre ar fi trebuit să îngenuncheze!

7. Iată, la fel s-au petrecut lucrurile și în cazul Bisericii lui Moise; de îndată ce a fost instituită, ea nu a adus decât fructe amare.

8. Eu vă las o Biserică perfect liberă, care nu are nevoie de altă instituție decât cea a inimii celui care se roagă cu sinceritate lui Dumnezeu; atunci, spiritul și adevărul sălășuiesc în inima lui.

9. Voi, cei care sunteți primii cărora le-am transmis spiritul Meu, nu trebuie să vă credeți mai

buni decât ceilalți oameni și, sub pretextul că Eu v-am făcut acest dar, să nu credeți că voi nu aveți altceva de făcut decât să vă luați niște funcții, așa cum fac păgânii, evreii și fariseii decăzuți. Voi nu aveți decât un singur Domn și sunteți cu toții egali, frați și surori! Să nu existe niciodată diferențe între voi!

10. Nu stabiliți nici o regulă între voi; nu fixați nici o dată - ca și cum anumite zile ar fi mai bune decât altele pentru ca rugăciunile să fie îndeplinite și sacrificiile să fie mai bine primite. Eu vă spun: pentru Dumnezeu, toate zilele sunt la fel și cea mai bună zi este întotdeauna cea în care faceți cât mai mult bine celorlalți! Astfel, în viitor, numai faptele voastre bune vor desemna ziua Sabatului, singura care este pe placul lui Dumnezeu!

11. Adevărata zi de Sabat va fi ziua în care veți face cât mai mult bine și Dumnezeu o va număra. Sabatul obișnuit al evreilor nu este în ochii lui Dumnezeu decât o ticăloșie!

12. Văd că voi vreți deja să construiți o casă a lui Dumnezeu! Construiți mai degrabă spitale și adăposturi pentru frații și surorile voastre mai săraci și ajutați-i dacă au nevoie; aceasta este modalitatea în care îi place cel mai mult Tatălui Ceresc să fie slujit și așa îl veți putea sluji cu adevărat!

13. După acest mod adevărat și sincer de a-L sluji pe Dumnezeu, veți fi recunoscuți ca fiind cu adevărat discipolii Mei.

14. Întoarceți-vă acum acasă și procedați în acest fel, iar munca vă va fi binecuvântată”.

Capitolul 203

Confesiunea păcătoșilor. Spiritul și comportamentul adevăratului misionar. Cântecele de slavă al lui Jonael.

1. După această expunere, cei doi din Sihar au spus: “Doamne, iartă-ne păcatele, acum vedem limpede că doar noi am greșit și nu poporul. Prin grația Ta și cu ajutorul Tău, vom încerca să aducem lucrurile la locul lor!”

2. Abia acum începem să înțelegem adevăratul spirit al preasfintei Tale învățături și ne vom strădui din toate puterile să o răspândim în rândul poporului. Din păcate, mulți discipoli au trecut deja la păgâni și nu știu cum să-i aducem înapoi. Ce trebuie să facem?”

3. Eu am spus: “Faceți cu ei la fel cum fac Eu cu păgânii și atunci ei vor fi discipolii voștri, împreună cu păgânii.

4. Priviți, această casă era păgână; ea a cunoscut, într-o anumită perioadă, doctrina umanistă și înțelepciunea greacă și acum iat-o de partea Mea mai mult decât toate casele din Iudeea! Faceți la fel și vor fi mai mulți păgâni decât evrei printre cei care vă vor urma!

5. Cel care are stomacul gol înghite hrana cu mai multă poftă decât omul cu burta plină, mai ales când stomacul acestuia din urmă este deja bolnav, așa cum este cazul cu cel al fariseilor și doctorilor legii!”

6. Cei doi sihariți au spus: “Ce se va petrece cu cei care Ți-au renegat Numele din cauza bunurilor lor pe care nu vroiau să le piardă?”

7. Eu am spus: “Ridicați-l pe cel care a căzut și aduceți-l pe calea cea bună, pentru ca el să-și poată vedea păcatele și să regretă că le-a comis: iată ceea ce trebuie să faceți!

8. Eu nu am venit să judec și să pierd lumea, ci am venit să caut ceea ce era pierdut și să ridic ceea ce era căzut. Acum că știți, mergeți și acționați”.

9. Atunci, cei doi s-au înclinat adânc în fața Mea și M-au rugat să le permit să mai rămână câteva zile alături de Mine.

10. Eu am acceptat, spunându-le: “Dacă v-am spus la început să vă întoarceți acasă, a fost pentru că voiam să trezesc bunăvoința inimilor voastre, mai degrabă decât să vă indic momentul precis când trebuie să vă întoarceți la Sihar! Dar puteți petrece aici cele câteva zile în care Eu voi mai

rămâne la prietenul Meu!”

11. Fericiți de hotărârea Mea, ei Mi-au mulțumit și M-au salutat cu respect, iar Jonael, profund emoționat, a spus: “Oh, pământ, câmpuri necultivate aflate în paragină, acoperite cu buruieni, spini și scaieți, mormânt sumbru al vieții, bătrână lăuză a păcatului și a morții, ești tu demn ca Domnul Dumnezeu, Creatorul tău, să te atingă cu picioarele Sale preasfinte, să-ți respire aerul pestilențial și să-ți mănânce fructele otrăvite?”

12. Noi, oamenii, animalele și plantele, nu merităm privirea Sa. Totul nu este decât cea mai pură grație și iertare!

13. Toți ar trebui așadar să se ridice, pentru a-L slăvi și glorifica pentru totdeauna!

14. Voi, stele, acolo sus pe cer, ascundeți-vă fața nedemnă, căci îl priviți cu mândrie de la înălțimea la care stați pe însuși Dumnezeu, Creatorul vostru!

15. Oh, pământ! Ce ai ajuns, ce nume meriți, nu din cauza ta, ci din cauza Celui pe care-L porți fără să meriți?

16. Oh! Cu cât îmi dau seama mai bine cine este Cel care este aici printre aleșii Lui, cu atât pieptul mi se strânge mai tare. Cum să-L înțelegi pe Cel pe care nici îngerii și nici toate cerurile nu-L pot înțelege?

17. Oh! Tu, epocă preasfântă între toate epocile terestre, în care a venit Cel care a dat lumină soarelui și lunii și le-a poruncit să străbată marea cale a dragostei și a înțelepciunii Sale și să dea pământului timpul, noaptea și ziua!

18. Slăvit fie Domnul întregii splendori din toate cerurile, doar Lui să-i aparțină de-a pururi gloria, faima și iubirea infinitului veșnic!”

19. Auzind acest cântec de slavă, discipolii au spus: “Doamne, Jonael Te laudă și Te slăvește ca și cum spiritul lui David ar fi în el!”

20. Eu am spus: “Eu primesc elogiile lui și îmi plac cu adevărat, dar de la voi n-am auzit niciodată ceva asemănător! Și n-ar fi rău să vă întrebați într-o zi cine este Cel care vă vorbește! Dar să mergem să ne odihnim, miezul nopții a trecut de mult”.

21. Atunci, pe deal s-a așternut liniștea și cei mai mulți au fost cuprinși de somn; doar Jonael și Jairuth au mai rămas încă să discute, slăvindu-Mă în liniște, în inimile lor!

Capitolul 204

Kisjonah și Baram se întrec în intenții bune. Parabola mamei și a celor doi fii diferiți ai săi.

1. În dimineața următoare, la răsăritul soarelui, îngerul lui Jonael și al lui Jairuth i-a trezit pe toți cei care mai dormeau încă și Kisjonah, care era instalat împreună cu toată familia lui aproape de Mine, i-a spus soției lui, fiicelor sale și servitorilor celor mai apropiați să pregătească repede o gustare de dimineață.

2. Dar Eu i-am spus lui Kisjonah, cel atât de prevenitor: “Stai liniștit! Trebuie să lași această bucurie și fratelui Baram, din Jesaira. Privește pe mare, nu departe de țărm, iată corbia lui Baram, încărcată; fiii și servitorii lui, împreună cu el, ne vor aduce micul dejun. Nu te ocupa de nimic astăzi; această corabie aduce hrană din belșug pentru prânz și pentru seară, precum și patruzeci de burdufuri pline cu cel mai bun vin grecesc”.

3. Kisjonah a spus: “Ah! Ia uitați ce surpriză ne-a pregătit Baram. El este atât de puțin vorbăreț, nu a spus nimic despre intențiile sale. Aseară el a dispărut. La puțin timp după sosirea noastră, cred că deja nu mai era și iată-l că acum vine înapoi cu un vapor plin! Trebuie să fi avut un vânt prielnic, altfel nu ar fi putut să ducă la bun sfârșit o asemenea treabă, fiindcă de aici până la Jesaira, atunci când vântul este potrivnic, trebuie să vâslești o zi întreagă”.

4. Eu am spus: “Frate, crede-Mă, cine are intenția de a face bine are întotdeauna un vânt

prielnic de partea lui, dar cel care are intenția de a face rău este împins de un vânt rău!

5. Erau odată doi frați, a căror mamă avea o mare avere. Cei doi frați își iubeau mama mai mult decât orice pe lume, astfel că mama nu știa căruia dintre cei doi fii să-i lase partea cea mai mare din moștenire. În realitate însă, doar unul dintre ei o iubea cu adevărat! Celălalt nu-și arăta respectul față de ea decât datorită moștenirii și, astfel, ei părea chiar mult mai atent decât fratele său care își iubea cu adevărat mama.

6. Fiul cel bun, pentru că-și iubea mama, nu avea nici cea mai mică bănuială față de fratele său! El se bucura văzând că fratele său o făcea mulțumită pe mama lor. Lucrul acesta a durat mai mulți ani!

7. Îmbătrânind și simțindu-se slăbită, mama i-a chemat la ea pe cei doi fii și le-a spus: 'Eu nu știu care dintre voi doi mă iubește mai mult ca să-i las partea cea mai mare din avere și de aceea doresc ca după moartea mea, să primiți părți egale'.

8. Fiul cel bun a zis: 'Datorită îngrijirilor tale, am învățat să muncesc și astfel să-mi câștig pâinea de care am nevoie; îl rog pe Dumnezeu din toată inima să te țină în viață tot atât de mult timp cât și pe mine, ca tu să poți folosi averea pentru binele întregii familii. Căci dacă eu ar trebui să primesc moștenirea fără tine, acest lucru ar însemna pentru mine o asemenea suferință, încât această comoară m-ar aduce la disperare de fiecare dată când aș privi-o. Păstrează-ți deci comoara, dragă mamă și dă-o cui vei dori. Pentru mine, inima ta este moștenirea mea cea mai bună. Dumnezeu să-ți dea viață lungă!'

9. La aceste cuvinte, inima mamei a fost înduioșată. Ea i-a spus, fără să-și arate însă sentimentele: "Dragul meu copil, mărturisirea ta îmi produce o nespusă bucurie, dar nu pot să dau averea unor străini și dacă tu nu dorești o parte din ea, trebuie ca fratele tău să o ia după moartea mea pe toată, iar tu îl vei sluji pentru a-ți câștiga pâinea cu sudoarea frunții!'

10. Fiul cel bun a spus: 'Dragă mamă, dacă trebuie să slujesc și să muncesc, inima mea îți va fi recunoscătoare și va spune: 'Iată, scumpa ta mamă te-a învățat să muncești!' Dacă aș avea moștenirea, aș sfârși prin a detesta munca, aș începe să trândăvesc și până la urmă ți-aș uita chiar și amintirea! Iată de ce nu doresc banii tăi, care nu poartă amprenta inimii tale, ci numai efigia împăratului. Dar ceea ce am primit din inima ta are propria sa amprentă și va rămâne înscrisă în inima mea. Iată de ce această moștenire pe care mi-ai dat-o încă din leagăn îmi ajunge și mă copleșește cu binefaceri încă de multa vreme; eu o prefer pe aceasta din urmă față de ceea ce tu ai adunat cu multă trudă. Vederea averii tale m-ar întrista și ar trebui să-mi spun mereu: 'Iată, asta a costat-o pe mama mea atâta muncă și suferință; poate că ea a plâns de durere pentru a-ți pregăti această moștenire!' Și iată că astfel, scumpa mea mamă, aș putea să fiu mai fericit decât sunt acum, atât de mult te iubesc'.

11. Emoționată până la lacrimi, mama l-a chemat pe celălalt fiu al ei și i-a împărtășit gândurile și dorințele fratelui său.

12. Celălalt fiu a spus: 'Am crezut întotdeauna că fratele meu este un suflet nobil, dar în anumite privințe el se comportă foarte ciudat. Cât despre mine, eu sunt cu totul altfel. Pe cât de mult te iubesc, te onorez și te respect, mamă dragă, pe atât de mult respect tot ceea ce vrei tu să-mi dai și, cu inima plină de recunoștință, primesc moștenirea, iar serviciile pe care fratele meu mi le va face nu vor rămâne fără răsplată. Dar dacă tu ai vrea, dragă mamă, ai putea să-mi dai deja jumătate din averea ta, pentru ca să-mi pot cumpăra pământ și să-mi iau o soție'.

13. Întristată de răspunsul celui de-al doilea fiu, mama a spus: 'Ceea ce am hotărât rămâne stabilit; nu vei obține moștenirea decât după moartea mea'.

14. Cel de-al doilea fiu a rămas nemulțumit și a ieșit.

15. Un an mai târziu, mama s-a îmbolnăvit foarte grav; în timp ce cei doi fii munceau la câmp, o servitoare a venit să-i cheme pentru ca ei să primească binecuvântarea mamei lor.

16. Fiul cel bun era foarte nefericit și îl implora pe Dumnezeu cu voce tare să o păstreze în viață pe mama lui!

17. Fiul cel rău s-a supărat și i-a spus fratelui său, care se ruga: 'Serios, tu chiar vrei ca, prin rugăciunea ta, să poruncești legilor naturii? Când îți vine vremea, fie că ești marnă, frate sau soră,

trebuie să mori. Nu mai este momentul să implori, nici să te rogi! Deviza mea este: 'Ceea ce vrea Dumnezeu, vreau și eu.'

18. Fratele cel bun s-a întristat și mai mult și a început să se roage și mai arzător pentru viața neprețuitei sale mame!

19. Când au intrat în camera unde era întinsă mama bolnavă, fiul cel rău a spus: 'Știam bine că n-ai să mori așa curând!' Apoi el a început să-i spună să nu se teamă de moarte!

20. Fiul cel bun plângea și se ruga cu voce tare. Dumnezeu a ascultat suspinele fiului cel bun. El și-a trimis îngerul la căpătâiul mamei, pentru a o vindeca.

21. Mama s-a ridicat imediat din pat, înțelegând că o forță superioară i-a redat sănătatea! Când a încercat să meargă și-a dat seama că picioarele îi erau din nou sănătoase. Ea a spus: 'Datorez aceasta rugilor fiului meu, care prin dragostea lui adevărată pentru mine, a refuzat moștenirea. Cu adevărat îți spun, dragul meu fiu, tu - care din dragoste pentru mine n-ai vrut nimic, ceea ce era al meu este acum al tău. Iar tu, care nu mă iubeai decât pentru avere și așteptai cu nerăbdare moartea mea, tu nu vei avea nimic și vei fi un simplu servitor'.

22. Ce credeți despre această parabolă? Care dintre cei doi frați avea un vânt favorabil?

23. Discipolii au spus: "Bineînțeles că cel care-și iubea mama cu adevărat".

24. Eu am spus: "Ați răspuns foarte bine și Eu vă spun: această mamă a procedat exact la fel cum va face Dumnezeu în ceruri.

25. Cine nu Mă iubește doar pentru Mine, nu va ajunge acolo unde Eu voi fi.

26. Omul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu fără să aștepte vreo răsplată, așa cum îl iubește și Dumnezeu pe el; în caz contrar, el nu este demn de Dumnezeu".

Capitolul 205

Despre esența iubirii. Iubirea cerească și iubirea infernală. Răsplata faptelor realizate din iubire.

1. Ahab a spus: "Acesta este un înalt și mare adevăr; totuși aș vrea să-Ți atrag atenția asupra faptului că iubirea total dezinteresată nu există, cel puțin la ființele umane, căci din câte mi-am putut da eu seama, reflectând la lucrurile acestea, iubirea provine întotdeauna mai mult sau mai puțin din furt sau din poftă.

2. Iată, sunt sigur că nimeni n-ar putea să Te iubească la fel de mult ca mine! Dacă aș putea, aș fi încântat să Te pot aspira în corpul și în inima mea, din pură iubire.

3. Dar mă întreb dacă aș putea avea aceleași sentimente față de o altă ființă care mi-ar fi perfect indiferentă! De ce am aceste sentimente față de Tine? Răspunsul este chiar în însuși obiectul iubirii mele!

4. Eu știu cine ești și ce poți să faci; știu, de asemenea, ce pot realiza cu ajutorul Tău și respectând învățătura Ta. Aici se află, fără îndoială, cauza indiscutabilă a ardorii iubirii mele pentru Tine! Iar dacă Tu nu ai fi cel care ești, iubirea mea pentru Tine ar fi fără îndoială mult mai puțin puternică. Eu am un interes maxim pentru Tine și în Tine și de aceea doresc să Te iubesc și chiar Te iubesc.

5. Nu pot spune că Te iubesc pentru vreo răsplată, din moment ce renunț la tot pe acest pământ din iubire pentru Tine, dar iubirea mea provine dintr-o anumită dorință, deoarece ea caută să Te aibă pe Tine, care ești mai mult decât lumea întreagă!

6. Avantajul material sau spiritual determină întotdeauna impulsul iubirii. Negustorul care dorea o perlă mare a vândut totul pentru a o cumpăra atunci când a găsit-o. De ce? Pentru că ea valora mult mai mult decât tot ce avea el până atunci! Este un interes nobil. Dar este și rămâne tot un interes; în afară de acest interes, la oameni nu există iubire! Iar aceluia care mi-ar vorbi despre iubirea complet dezinteresată care își are sâlașul în Dumnezeu, îi voi spune: Prietene, poate ai multă

înțelepciune, dar n-ai reflectat niciodată suficient de adânc asupra iubirii!

7. Da, adevărata iubire divină se deosebește de iubirea infernală prin faptul că deși ia în stăpânire ființele, la fel ca și iubirea infernală, ea dăruiește de fapt totul. Iubirea divină ia pentru a restitui, în timp ce iubirea infernală ia în stăpânire doar pentru propriul său avantaj, fără a da nimic în schimb.

8. Dar dacă ne însușim iubirea cerească, noi știm că prin aceasta nu vom pierde niciodată nimic și nici nu vom regreta nimic și cu cât mai mult vom dăruia, cu atât mai mult vom primi.

9. Suntem ca un șanț săpat în pământ; cu cât se scoate mai mult pământ, cu atât volumul șanțului crește pentru a primi lumina și aerul cerului! Doamne, cred că nu greșesc; ce spui Tu, în infinita Ta înțelepciune?”

10. Eu am spus: “Nimic, ai perfectă dreptate; dacă iubirea n-ar fi, într-un fel, un schimb, n-ar mai fi iubire, căci orice iubire este dorință și voința de a avea.

11. Dar în această dorință de a avea, o prăpastie infinită separă cerul de pământ.

12. Dar iată-i pe oamenii lui Baram care aduc de mâncare și, dacă ne-am îngrijit de spirit timp de mai multe ore, să ne gândim acum puțin și la foamea trupurilor noastre”.

13. Baram Mi-a adus pe un platou din aur fin un pește delicios, foarte bine preparat, împreună cu un ulcior cu vin și M-a rugat să primesc chiar din mâna lui acest mic dejun.

14. Eu i-am răspuns: “Acest lucru nu va rămâne fără răsplată. Căci tu ți-ai dat această osteneală din iubire pentru Mine și pentru fratele Kisjonah, căci te îngrijora gândul că va trebui să hrănească sute de oaspeți timp de mai multe zile!

15. Îți spun, Kisjonah nu duce lipsă de nimic, căci nici în zece ani noi toți nu am reuși să consumăm toate rezervele pe care le are el. Dar fiindcă ai avut inimă bună și te-ai gândit că Kisjonah ar putea să rămână fără provizii și ai venit de departe pentru a-i da ajutor, răsplata ta va fi la fel de mare ca și cum ai fi făcut-o pentru un sărac, căci Dumnezeu nu ține seama decât de intenția inimii!

16. Acum așează-te lângă Mine și mănâncă din această farfurie, împreună cu Mine și cu fratele Kisjonah, căci peștele este destul de mare și ajunge pentru trei persoane”. Baram și Kisjonah au acceptat cu bucurie!

17. Masa a început la răsăritul soarelui și a durat aproape două ore, căci după pește au urmat apoi o mulțime de răcoritoare.

Capitolul 206

Bucuria oaspeților la micul dejun. Tristețea îngerilor. Hrana corpului a sufletului și a spiritului.

1. Aproape că nu mai este necesar să precizăm că acest mic dejun a bucurat pe toată lumea extraordinar de mult, iar vinul le-a dezlegat limbile. Chiar și Jonael și Jairuth erau veseli și M-au rugat să-i ajut să se întoarcă acasă la ei, la Sihar, păstrându-și această stare de bucurie. Eu am fost de acord ca ei să se întoarcă bucuroși acasă.

2. Ei au spus însă: “Oh, Doamne! Că ești de acord este bine, căci nu comitem nici un păcat că suntem bucuroși, dar rămâne de văzut dacă vom putea să ne păstrăm această stare!”

3. Eu le-am răspuns: “Ei bine! Fie, veți putea fi fericiți!”

4. Dar îngerul care îi însoțea s-a întristat. Jonael a observat acest lucru și M-a întrebat care era motivul!

5. Eu am spus: “îngerul vede foarte limpede că între o mare bucurie și păcat nu există decât o distanță foarte mică. El vede deja efortul pe care va trebui să-l facă atunci când vă va însoți acasă, pentru a vă feri de păcat; iată de unde vine tristețea de pe chipul său! Dați-i puțin vin să bea, poate vinul îi va mai lumina chipul!”

6. Jonael a întins îngerului o cupă de vin. Îngerul a luat-o și a băut-o până la ultima picătură.

Cei doi oameni s-au mirat, căci nu mai văzuseră niciodată așa ceva!

7. Dar îngerul a spus: “Eu sunt printre voi de atâta timp, de ce nu mi-ați întins niciodată cupa?”

8. Jonael a spus: “Nu ne-am fi putut niciodată imagina, nici chiar în vis, că un înger ar putea gusta pe pământ din bucatele materiale!”

9. Îngerul: “Este ciudat; ați văzut totuși că Domnul tuturor Cerurilor bea și mănâncă. Și el este cel mai elevat și cel mai desăvârșit dintre toate spiritele. Atunci de ce noi, îngerii, care trebuie să acceptăm un corp pentru a vă sluji în lumea materială, nu ar trebui să bem și să mâncăm?”

10. Dă-mi puțin pește și pâine și vei vedea nu numai că beau, ci și că pot mânca, fiindcă acolo unde Domnul poate mânca o hrană materială și îngerii pot acest lucru!

11. Jonael i-a întins îngerului un pește întreg, împreună cu o felie mare de pâine; îngerul le-a luat și le-a mâncat!

12. Îngerul a arătat astfel că un spirit poate mânca o hrană materială; Jonael l-a întrebat cum este posibil acest lucru, dat fiind faptul că, în fond, el nu este decât un spirit!

13. Îngerul i-a răspuns: “Ai văzut vreodată un mort care să bea și să mănânce?” Jonael a spus: “Nimeni n-a văzut vreodată așa ceva!”

14. Îngerul a spus: “Dacă un trup fără suflet și fără spirit, care nu mai este decât simplă materie, nu bea și nu poate mânca nici un fel de hrană, aceasta este chiar dovada faptului că sufletul și spiritul ce locuiesc în acel trup sunt cele care mănâncă! Cum trupul nu este decât auxiliarul sufletului (ca un fel de haină pentru suflet) și nu are nevoie pentru el însuși de nici o hrană, este clar că sufletul și spiritul sunt cele care își iau hrana din pământ, atât timp cât sufletul locuiește în acest trup și îl menține în viață prin faptul că îi dă trupului ceea ce îi prisosește din hrana sa. Căci trupul, în realitate, nu consumă decât ceea ce îi prisosește sufletului (ceea ce sufletul elimină).

15. Dacă în omul material întrupat, doar sufletul este cel care își ia hrana din pământ atât timp cât rămâne în acest corp material, este normal ca eu să mănânc hrană pământescă atât timp cât, deși sunt un spirit, voi cutreiera pe acest pământ și atât timp cât voi fi chemat să vă slujesc în acest corp constituit din elementele aerului”.

Capitolul 207

Nefasta influență a dezmățului asupra sufletului. Moartea spirituală - consecință a lipsei de autocontrol. Despre adevăratul post. Nocivitatea mortificării făcute pentru a comunica cu spiritele. Trăiți și învățați-i pe ceilalți să trăiască la fel cum trăiesc Eu și cum vă învăț Eu să trăiți

1. Cei doi prieteni din Sihar și toți cei care au auzit explicațiile îngerului au făcut ochii mari de uimire, iar Petru a spus: “Doamne, ce a spus de fapt acest servitor al lui Jonael? Acest lucru pare foarte curios! Cum poate corpul să se hrănească cu ceea ce elimină sufletul? Oare are și sufletul un stomac și un anus?”

2. Eu am spus: “Îngerul a spus adevărul, așa este; iată de ce traiul în dezmăț face sufletul să fie atât de lacom de plăceri și înrădăcinat în materie. Sufletul este supraîncărcat de elemente nocive și corpul nu poate digera tot ceea ce trebuie sufletul să elimine, astfel încât poluarea sufletului subzistă în corp, pe care îl sufocă (sufletul rămâne murdar și de aceea chinuie trupul). Sufletul astfel tulburat nu mai găsește mijloacele de a elimina aceste deșeuri și viața lui nu mai este altceva decât impuritate, lascivitate și infidelitate, strânse la un loc.

3. Toate acestea incită sufletul la plăcere; el se lasă sedus din ce în ce mai mult și se abandonează și mai mult dezmățului și desfrâului, sfârșind prin a cădea în întregime pradă simțurilor și a deveni complet insensibil la cele spirituale. El se împietrește și devine în cele din urmă rău, mândru și orgolios.

4. Un suflet care trăiește astfel își pierde valoarea și, pierzând-o, devine mort din punct de vedere spiritual; el se apucă atunci să-și înalțe singur un tron din mizeria pe care ar trebui să o înlăture și sfârșește chiar prin a găsi demn de stimă și foarte onorabil faptul că este atât de infect!

5. Vă spun, toți oamenii care au pe acest pământ o îngăduință excesivă față de simțurile lor, își înfundă sufletul până la gât, până peste ochi și urechi, în straturi peste straturi de murdărie. Ei devin astfel, din punct de vedere spiritual, complet surzi și orbi și nu mai pot auzi, vedea și înțelege ceea ce i-ar putea salva!

6. Prin urmare, beți și mâncați cu măsură, pentru ca sufletele voastre să nu se îmbolnăvească și să nu-și găsească sfârșitul în propriile deșeuri!”

7. Petru, cu un aer gânditor, i-a spus atunci Domnului: “Dacă este astfel, ca să nu mai avem îndoieli, înseamnă că trebuie să postim mai mult decât să mâncăm?”

8. Eu am răspuns: “Cel care postește la momentul potrivit face mai bine decât cel care trăiește permanent în viciu și dezmăț. Dar sunt posturi și posturi! Adevăratul post constă în a te păzi de toate păcatele și în a renunța din toate puterile la toate aceste lucruri lumești, în a-ți lua crucea pe umeri și a Mă urma fără să te temi să bei și să mănânci, dar evitând bineînțelesele excese care conduc la dezmăț; orice alt post nu are decât o mică valoare, sau nu are nici una.

9. Anumite persoane caută, printr-un fel de mortificare a propriului corp, să intre în contact cu lumea spiritelor, gândind că pot astfel stăpâni forțele naturii. Asemenea practici nu sunt numai inutile, dar ele aduc chiar grave prejudicii sufletului, care cade atunci din arborele vieții, ca un fruct copt, dar cu miezul mucegăit, gol și găunos, pentru că este mort!

10. O mortificare sub forma unui astfel de post nu numai că nu are nici o valoare, dar reprezintă chiar un mare păcat.

11. Cel care vrea să trăiască după ordinea dreaptă și adevărată, să trăiască așa cum trăiesc Eu și cum vă învăț Eu să trăiți! El va vedea atunci cum înflorește și cum se coace în el fructul însuflețitor al vieții, al cărui miez nu va fi mort, ci dimpotrivă, va fi un germene în întregime viu, putând da formă vieții unice și eterne a spiritului și a conștiinței într-un mod rapid și respectând ordinea divină. Acum știți ce este de făcut pentru a trăi în conformitate cu ordinea divină desăvârșită. Faceți așa și veți obține viața adevărată!

12. Dar iată că razele soarelui devin din ce în ce mai puternice; să părăsim colina și să mergem la umbră în grădină. Iar tu, Matei, scribul Meu, pregătește-ți trusa și scrie tot ce s-a spus aici, urmărind să faci o descriere completă. Acum să mergem să ne odihnim puțin!”

Capitolul 208

Domnul și însoțitorii Săi în grădină. Liniștea de dinaintea furtunii. Cutremurul pământului, vijelie, furtună pe mare. Îngerul îi liniștește pe oamenii înfricoșați.

1. Am părăsit colina pentru a merge sub frunzișul arborilor din grădină. Eu M-am așezat și apoi am adormit pe un petec de iarbă răcoroasă, la umbra unui smochin cu ramuri bogate. Toți cei care Mă însoțeau au luat și ei loc, Maria fiind aproape de Mine și au adormit. Numai Jonael, Jairuth și Matei s-au așezat la o masă în grădină, unde Matei și-a instalat trusa de scris iar îngerul lui Jonael i-a atras atenția asupra anumitor inexactități.

2. Către prânz, Baram - care se afla pe corabie împreună cu Kisjonah - a observat la asfințit nori groși urcând la orizont. A văzut că apa devenea din ce în ce mai liniștită, ceea ce era un semn sigur al apropierii unei furtuni foarte mari și a unui cutremur de pământ.

3. Baram a poruncit să se aducă toată încărcătura de pe corabie, iar aceasta să fie solid legată cu parâme la țarm. Abia a terminat de făcut toate acestea, când a văzut în depărtare marea ridicându-se la o înălțime uriașă.

4. Kisjonah a spus: 'Va trebui să-i trezim pe Domnul și pe discipolii Săi, pentru că aceste valuri de o înălțime nemaivăzută până acum vor acoperi grădina în întregime și cei care dorm ar putea

fi în pericol. Este posibil ca și corabia să eșueze pe țărșm”.

5. Baram a spus: “Da, prietene, dacđ Domnul nu oprește această furtună, va fi un dezastru cumplit. Dar eu mă las în grija Domnului! Sunt sigur că El nu ne va lăsa să pierim și, atâta timp cât El doarme liniștit, nu avem de ce să ne temem de această furtună care se apropie și care va ajunge aici în câteva clipe! Dar să mergem repede să-L anunțăm!”

6. Cei doi bărbați și toți mateloții s-au grăbit să vină spre Mine, pentru a Mă trezi. Dar de această dată aveam motive întemeiate să nu Mă trezesc și îngerul i-a oprit, spunându-le: “Lăsați-L să se odihnească, nu-L treziți; El doarme tocmai din cauza acestei furtuni”.

7. Kisjonah a spus: “Dar la ce folosește faptul că valuri seismice înalte cât munții vin să-mi distrugă grădinile?”

8. Îngerul a răs: “Nu-ți face griji din cauza asta! Crezi că Domnul, care ție și se pare că doarme, nu știe de această furtună? Dacă El vrea să fie așa, așa să fie! Fii liniștit!”

9. Kisjonah a întreat: “Cunoști și tu motivul?” Îngerul a răs: “Chiar dacđ l-aș cunoaște, nu aș avea voie să-ți spun înainte ca Domnul să dorească asta. Așa că nu mai pune întrebări și rămâi liniștit, fără nici un pic de teamă! Ceea ce va urma vă va deschide ochii!”

10. Acestea fiind spuse, îngerul s-a întors foarte liniștit să-l ajute pe Matei să facă ordine în scrierile lui. Kisjonah s-a liniștit și Baram a spus: Trebuie să recunosc deschis că în viața mea n-am văzut o furtună așa de amenințătoare ca cea care este gata să izbucnească în orice clipă sub ochii noștri, iar eu trebuie să o privesc atât de indiferent și liniștit... Privește acolo, furtuna se apropie, va ajunge în curând aici, în port.

11. Privește și valurile enorme care sunt cam la un sfert de oră de acest golf, în direcția Sibarahului; acești munți de apă vor fi în curând străpuși de fulgere. Golful este încă foarte liniștit și se observă furtuna la fel de limpede ca și țărșmul. Este o viziune stranie, trebuie să mărturisesc, un spectacol rar, teribil și magnific, pentru cine îl poate privi cu sufletul liniștit. Dar cei care se află în largul mării, în mod sigur se simt altfel decât noi, care suntem așezați pe țărșmul acestui golf liniștit.

12. Furtuna este cam la jumătate de oră de aici, în linie dreaptă și cum tunetul se aude destul de puternic aici, înseamnă că acolo, în mijlocul vijeliei, trebuie să fie asurzitor! Simt și un puternic cutremur de pământ, nu îl simți și tu?”

13. Kisjonah spuse: “Oh, da! Voiam să-ți spun și ție, dar asta-i minunea minunilor! Golful meu este mai liniștit ca niciodată! Cunosc prea bine spectacolul îngrozitor pe care îl oferă acest golf într-o situație ca aceasta. Deocamdată apa este aici perfect liniștită, dar iată, cutremurul de pământ este din ce în ce mai puternic! Numai să nu strice casele! Văd în golf cercuri concentrice, iar la ieșirea din golf se ridică valuri seismice; nu se vor lăsa mult timp așteptate! Ei bine! În numele Domnului, nu poate fi mai rău decât cel mult să-ți pierzi viața! Domnul și îngerul Său sunt aici, dar ce imagine înspăimântătoare! Fie-ți milă, Doamne! Îndură-te de niște bieți păcătoși!”

14. Golful a început atunci să se clatine, rafale puternice de vânt răsuceau copacii, nenumărate fulgere izbeau norii negri întunecați, trosnituri groaznice se auzeau în golf, într-un vârtej de spumă, dar nici o picătură de apă nu cădea din norii de foc. Un fulger a lovit colina unde ne petrecusem noaptea; trosnitura violentă i-a trezit pe toți cei care dormeau, în afară de Mine.

15. În acest vacarm nemaiauzit al celei mai mari furtuni, în fața a zeci de fulgere care loveau țărșmul, toți s-au trezit; discipolii, țipând de groază, au început să alerge spre Mine pentru a Mă trezi.

16. Iar Iuda, mai revoltat decât toți, a strigat: “Doamne, cum poți să dormi când se răzvrătește natura? Plouă cu fulgere, cine poate fi sigur că va supraviețui? Ajută-ne, Doamne, întregul pământ se va prăbuși!”

17. Dar Eu i-am răs: “Te-a atins vreun fulger?” Iuda a răs: “Bineînțeles că nu încă, dar nu va trebui să mai aștept mult pe o asemenea furtună. Acum încă mai vorbesc, cât mai sunt în viață, dar fulgerul următor îmi va tăia vorba pentru totdeauna!”

18. În timp ce Iuda vorbea astfel, valurile seismice înaintau în golf cu un muget și un zgomot cumplit! Cum talazurile atingeau vizibil mai mulți stâneni (zeci de metri), depășind înălțimea punctului în care ne aflam, discipolii au început să urle, unii chiar să fugă pe colină, de unde însă

nenumăratele fulgere i-au împins înapoi. “Doamne, ajută-ne dacă poți sau dacă vrei, altminteri vom pieri, strigau ei cu sutele. Numai Matei, Jairuth și Jonael, cu îngerul lor, nu s-au lăsat tulburați și și-au continuat treaba.

19. De această dată, nu am pus capăt mâniei furtunii, ci am lăsat-o să-și urmeze cursul, dar nu i-am permis totuși să facă nici cel mai mic rău în tabăra noastră.

Capitolul 209

Utilitatea furtunii: distrugerea dușmanilor. Pericol pentru misionari.

1. Atunci, Petru a venit la Mine și Mi-a spus în taină: “Doamne, spiritul Tatălui din Tine a plecat, de nu mai îndrăznești să fii Stăpânul furtunii? Dacă totuși poți, ce este de făcut pentru a liniști această furtună?” Eu i-am spus: “Există un motiv foarte întemeiat pentru care s-a pornit această furtună, care de altfel nu va dura mult timp. Dar dacă ai vreo îndoială, află că zece corăbii ale dușmanilor noștri sunt pe mare pentru a ne prinde și pentru a ne extermina. Această furtună le-a adus soarta pe care ne-o pregăteau ei nouă. Atunci de ce îmi ceri atât de insistent să opresc o furtună atât de necesară pentru salvarea noastră? Las-o așa cum este, până ce-și va atinge scopul; în cele din urmă, ea se va liniști singură. Privește și spune-Mi: ce rostogolesc valurile uriașe pe crestele lor furibunde, așa cum fac copiii răutăcioși și neastâmpărați cu jucăriile lor deșarte?”

2. Petru a privit atunci cu atenție peste întinsul mării ridicată de furtună. Mai multe epave de corăbii și ambarcațiuni încă întregi, izbite de valuri enorme, ridicate ca o mână de paie, erau aruncate în aer și apoi înghițite în adâncuri.

3. Văzând asta, Petru Mi-a spus: “Doamne, iartă-Mă, știi că sunt încă un păcătos și de aceea Te sufoc cu întrebări prostești, dar totul este limpede acum! Fariseii cei răi din Jesaira au chemat în ajutor Ierusalimul; zece corăbii cu soldați romani s-au pregătit pentru a veni să ne prindă. Drumul pe uscat până la Kis fiind prea dificil, au trebuit să vină pe mare. Astfel ei și-au ales singuri soarta pe care o merită. Acum nu vor mai putea face nimic împotriva noastră și, dacă scapă de furtună, epavele navelor dislocate care sunt împinse către Sibarah se vor sparge de numeroasele recifuri care sunt în acea zonă. Este bine ca o astfel de rasă, care nu cunoaște decât răutatea și desfrâul, să fie astfel judecată! Iar fariseii vor pierde în sfârșit orice poftă de a se mai ridica împotriva Tal”

4. Eu am spus : “Satana se lasă bătut de mii și mii de ori dar, în ciuda acestor mii de lovituri, el rămâne în continuare cel mai mare dușman al lui Dumnezeu, al binelui și al adevărului care provin din spiritul lui Dumnezeu. Acești morți care plutesc pe mare nu ne vor putea face nimic, dar alții se vor ridica în locul lor și ne vor obliga să fugim în orașele grecești, iar până atunci vor mai trece doar câteva săptămâni”.

5. Petru: “Doamne, vom mai avea atunci liniște atât timp cât vom mai rămâne aici?”

6. Eu: “Da, cu siguranță, dar și alte popoare și alți oameni care locuiesc pe pământ au la fel de mare nevoie de Evanghelie ca și voi; ei au fost creați de același Tată care v-a creat și pe voi. Trebuie să mergem la ei, în ciuda tuturor persecuțiilor care ne așteaptă, pentru a le da Vestea cea Bună din Ceruri. Chiar și dintre cei care ne vor persecuta unii vor apuca pe calea cea bună, cu timpul, și vor intra ca oile în grajdurile noastre.

7. Noi suntem buni, dar lumea este rea. Nu ne putem aștepta deocamdată la nimic bun, decât să găsim ici și colo câte o căpșună sălbatică în mijlocul buruienilor! Dar iată: furtuna s-a liniștit și de data aceasta toate pericolele sunt îndepărtate!”

8. Către Baram: “Prietene, furtuna s-a oprit, dar o dată cu ea s-a scurs și dimineața; să mergem acum să mâncăm, ca să căpătăm puteri pentru ceea ce mai avem de făcut în această după-amiază”.

9. Este inutil să descriu masa și să arăt efectele acestei cumplite furtuni care a înghițit cele zece corăbii. Este de ajuns să știți că din cei o mie de oameni aflați la bordul acestor nave, doar cinci

sute au scăpat teferi și nevătămați; toți ceilalți au pierit. După mai mulți ani de la acest naufragiu, pe recifuri se găseau încă rămășițele acestor victime, putrezite și roase de pești, în mijlocul a tot felul de arme romane și lanțuri care fuseseră pregătite pentru noi.

10. Este inutil, de asemenea, să precizez efectul calmant pe care l-a avut această furtună asupra fariseilor și romanilor din Capernaum și din Nazaret; iar Eu am putut astfel să petrec câteva săptămâni în pace, împreună cu cei care erau cu Mine.

11. După masa de prânz, nu mai aveam mare lucru de făcut, iar discipolii au mers să pescuiască cu Kisjonah, pe mare; și până seara, au prins cinci năvoade din cei mai buni pești, i-au adus în lăzile frigorifice ale lui Kisjonah, care era în al nouălea cer de bucurie, în aceeași seară, aproape o sută de pești au fost pregătiți în cele mai bune feluri, cu tot felul de condimente și ierburi fine. Ziua scurgându-se și masa de seară fiind terminată, a urmat o odihnă bună, binemeritată de toți.

Capitolul 210

Excursie în vale la Cana. Agricultorii evrei săraci și bogații negustori greci.

1. A doua zi am făcut o excursie în valea care se întindea între cei doi munți, în direcția Samariei. Un drum de-a curmezișul văii ducea la Damasc și de acolo spre alte orașe mai puțin importante din Asia Mică. Aceasta explică de ce biroul de vamă al lui Kisjonah de la Kis era unul dintre cele mai importante din toată Galileea. În această vale erau o mulțime de târgulețe, al căror comerț atrăgea mulți evrei și greci. La două ore de mers de Kis, mai sus de această vale, se găsea un sătuc numit Cana, având același nume ca acel sat de lângă Nazaret cunoscut cu numele de Cana din Galileea. Astfel, satul din această vale era numit simplu, Cana și se găsea pe teritoriul Samariei.

2. Acest Cana era în principal populat de greci; așa se face că, din șase familii, una era de evrei, iar celelalte cinci de greci. Evreii trăiau din agricultură și din păstorit, în timp ce grecii trăiau din comerț.

3. Noi am vizitat la Cana populația evreiască, care pe de o parte era oprimată de greci și pe de altă parte era încărcată cu impozite grele, trăind prin urmare în mizerie și confruntându-se adeseori cu diverse boli și infirmități.

4. Văzându-ne sosind, acești evrei și greci, care îl cunoșteau bine pe Kisjonah, s-au grăbit să-l salute și să-i ceară vești, pentru că atât evreii cât și grecii îi datorau mari sume de bani!

5. Dar Kisjonah le-a spus: “Dacă aș fi avut intenția de a cere ceva de la voi, n-aș fi făcut acest drum eu însumi, ci vi i-aș fi trimis pe servitorii mei; dar am venit pentru a vă aduce o mare alinare, la care doresc plin de sinceritate să vă fac părtași! Datoriile voastre către mine sunt în întregime achitate, pentru că Domnul meu și al vostru le-a plătit. Am fost mai mult decât copleșit; acum puteți fi fericiți și eliberați de griji!”

6. La această veste bună, locuitorii din Cana – extrem de mulțumiți - s-au întors către el și l-au întrebat cărui stăpân trebuie să-i mulțumească pentru o asemenea favoare și grație.

7. Kisjonah, punându-și mâna pe umărul Meu, a spus: “Iată-L pe Cel pe care îl căutați, îngenuncheați în fața Lui!”

8. La aceste cuvinte, toți locuitorii din Cana au căzut în genunchi, cu fața la pământ, strigând: Te salutăm, binefăcătorul nostru necunoscut! Ce bucurie sau ce bine ți-am putut face noi ca să manifesti o asemenea milă față de mizeria noastră? Oh, Stăpâne și binefăcător necunoscut, pentru că ne-ai acordat această grație nemaîntâlnită, binevoiește să ne spui ce putem face pentru a-ți întoarce binele pe care ni l-ai făcut nouă, care suntem niște străini pentru tine!”

9. Eu am spus: “Fiți de acum înainte dreptți în tot ceea ce faceți. Iubiți-L pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele vostru ca pe voi înșivă, fie că vă este prieten sau dușman. Faceți bine celor care vă fac rău. Binecuvântați-i pe cei care vă blestemă și rugați-vă pentru cei care vă persecută și veți deveni astfel copiii Celui Preaînalt! Atunci îmi veți dovedi singura recunoștință posibilă pentru

tot ce am făcut pentru voi. Asta este tot ce vă cer!”

10. Grecii au spus atunci: “Stăpâne și prietene, noi avem mai mulți zei; pe care trebuie să-L iubim mai presus de orice? Pe Zeus, Apollo, Mercur, sau pe care altul din cei doisprezece zei principali? Trebuie oare să-L iubim pe Dumnezeuzeul evreilor? Dar el nu pare a fi cu nimic diferit de Cronos al nostru; cum putem să-l iubim pe acest zeu mitic mai presus de orice?”

11. Eu am spus: “Zei pe care grecii îi adoră nu sunt decât o invenție artificială și inutilă a omului, îi puteți ruga mii de ani, îi puteți implora, adora și iubi mai mult decât propria viață, ei nu vă vor îndeplini niciodată nici o rugămintă și nu vă vor face nici un bine, pentru simplul motiv că în realitate ei nu există nicăieri.

12. Dumnezeuzeul evreilor, pe care cei mai mulți dintre ei nu mai vor și nu mai pot să-L recunoască în deplinătatea adevărului și pe care nu mai vor să-L roage și să-L adore decât în ceremonii goale și moarte, de-a dreptul rușinoase, în loc să-L adore în spirit, în inimă, ceea ce reprezintă fundamentul iubirii adevărate, este singurul Dumnezeu adevărat și etern, Cel care a creat cerul și acest pământ cu tot ceea ce trăiește și moare pe el, în el sau sub el.

13. Eu sunt Trimisul său, din eternitate și am venit la voi pentru a vă vesti și pentru a vă învăța această Evanghelie.

14. Iată-L pe Dumnezeuzeul pe care trebuie să-L iubiți mai presus de orice, supunându-vă poruncii Sale, care este, așa cum v-am spus: “Să-ți iubești aproapele la fel de mult ca și pe tine însuși”.

15. Mai mult, voi trebuie să credeți de asemenea că acest Dumnezeu, care este Tatăl Meu, este Iubirea Mea dintotdeauna. El M-a trimis în această lume pentru ca oricine va crede în Mine să primească viața veșnică și să devină astfel un copil al Celui Preaînalt.

16. Pentru ca să credeți mai mult, aduceți-vă aici toți bolnavii și Eu îi voi vindeca, oricare ar fi bolile de care suferă ei. Mergeți să îi aduceți!”

17. Surprinși de cuvintele Mele, ei au strigat cu toții într-un glas: “O mare grație a fost făcută acestor locuri! Cât de puternice și extraordinar de sfinte sunt cuvintele binefăcătorului nostru! O asemenea bunătate și o asemenea generozitate n-ar putea ascunde nici un fel de perfidie. Așa că vom face, fără discuție, tot ceea ce ne cere El, pentru că Cel care era deja prietenul nostru înainte de a ne cunoaște, ne va iubi și mai mult acum, când a văzut și a auzit în ce mizerie trăim! Lăudat fie Dumnezeuzeul lui Avraam, Isaac și Iacov, pentru că și-a amintit de noi și a avut milă de noi!”

18. După aceste cuvinte minunate, s-au întors cu toții la casele lor, de unde au adus în grabă aproape două sute de bolnavi!

Capitolul 211

Vindecarea miraculoasă în valea din Cana. Suflete bolnave într-un corp sănătoși Regulă de viață! Blestem asupra cămătarilor. Decadența socială.

1. După ce bolnavii aduși pe saltele sau pe spatele catârilor au fost așezați într-un semicerc în jurul Meu, bătrânii satului au înaintat pentru a-Mi spune:

2. “Doamne, Tu - care ne-ai plătit datoriile pe care le aveam la Kisjonah - și nu vom putea niciodată să-Ți mulțumim îndeajuns pentru asta - redă, dacă poți, sănătatea acestor sărmani, pentru a se putea bucura și ei împreună cu noi de marea Ta binefacere!”

3. Eu am spus: “Da, eu v-am propus asta și îmi pot ține promisiunea; dar mai înainte doresc să vă întreb dacă puteți și dacă vreți să credeți că acest lucru este cu putință; credința v-ar putea ajuta foarte mult!”

4. Bătrânii au spus: “Doamne, noi credem că poți să îi vindeci; credem, ca să spunem așa, orbește, că ne vei vindeca bolnavii prin mijloace miraculoase, care nouă ne sunt încă necunoscute!”

5. Eu am spus: “Dar cum, dacă nu am cu Mine nici un medicament, nici ulei, nici elixir, nici

vreun remediu oarecare, cum credeți că-i voi vindeca pe acești bolnavi?”

6. Bătrânii au spus: “Doamne, cum am putea noi să înțelegem asta? Noi ne pricepem la orice altceva decât la arta de a vindeca. Avem aici în sat un medic, dar nu-i bun de nimic; nu e de nici un ajutor nimănui, decât să ne trimită sub pământ! Și chiar dacă am cunoaște ceea ce știe un medic, tot n-am ști ce să spunem despre modalitatea de a vindeca bolnavi într-un mod natural, fără nici un remediu.

7. Poate că Tu ai la dispoziție mijloace supranaturale, pe care noi nu le cunoaștem! Ești poate un discipol al faimosului vindecător din Nazaret, numit Iisus; în acest caz, astfel de vindecări sunt posibile.

8. Este totuși regretabil că, după câte am aflat, fariseii din Ierusalim insistă pe lângă Irod pentru ca acesta să poruncească să fie arestat faimosul Mântuitor și aruncat în închisoare. Oh! Ar fi o mare nenorocire pentru biata omenire aflată în suferință!

9. Este totuși bine că i-a putut învăța pe mai mulți discipoli arta sa. Dar se întâmplă rar ca un discipol să-și egaleze maestrul. Cel mult, dacă este plin de zel, el poate să învețe câte ceva! Și este deja mult că noi putem simți în Tine ceva special, care ne dă credința că ... da, dar ce se petrece de fapt? În timp ce noi ne dăm osteneala să analizăm convingerea noastră că Tu ești un discipol al lui Iisus, iată cum dintr-o dată toți bolnavii sunt în picioare! Orbii văd, paraliticii merg, mușii vorbesc, ciумаții sunt purificați. Cei care aveau holeră sau cei care aveau tusea morții sunt complet vindecați. Ah! Așa ceva nu s-a mai văzut de când este pământul. Pe Dumnezeu Cel Atotputernic, cum s-au petrecut toate acestea? Tu ești cel care i-a vindecat pe toți, sau a venit vreun înger din cer în această vale și i-a atins pe bolnavi cu o mână invizibilă, vindecându-i? Cum s-au petrecut toate acestea?

10. Tu nici măcar nu te-ai uitat la bolnavi, nu te-ai ocupat decât de noi și, iată, toți bolnavii sunt vindecați! Oh, spune-ne, cum s-a întâmplat?”

11. Eu am spus: “Ce înseamnă acest 'cum'? Bolnavii au fost complet vindecați numai prin voința Mea și prin Cuvântul Meu interior, căroră toate li se supun, lucru de care nu vă mai puteți îndoi și acest lucru n-a fost făcut atât pentru cei bolnavi, cât mai ales pentru voi, care sunteți sănătoși la trup, dar aveți sufletele mai bolnave decât cei care aveau trupul bolnav.

12. Aș fi foarte fericit dacă v-aș putea vindeca sufletele, așa cum am vindecat trupurile acestor bolnavi. Dar acest lucru nu este la fel de ușor, deoarece fiecare suflet trebuie să devină propriul său medic.

13. V-am oferit remediu spiritual; folosiți-l cu adevărat și sufletele voastre se vor vindeca, iar voi veți deveni la fel ca adevărații copii ai lui Dumnezeu!

14. Dar Cuvântul pe care vi l-am spus trebuie să fie pus în practică fără a adăuga și fără a retracta absolut nimic! Chiar dacă sunteți foarte puțini în această comună, voi trebuie să deveniți evrei desăvârșiți în inimă, iar voi, grecilor, trebuie să deveniți niște adevărați evrei pentru ca pacea și unitatea să domnească printre voi!

15. Voi, grecilor, care dați împrumuturi cu dobândă pentru a vă atinge scopurile, nu trebuie să vă mai folosiți de acești evrei, practicând cămătăria cu viclenie.

16. Oare voi sunteți cei care ați creat pământul și toate comorile sale infinite, ca să vă folosiți de ele ca și cum v-ar aparține?

17. De ce le cereți evreilor să plătească o taxă funciară, de vreme ce această țară a fost dată de Dumnezeu evreilor, care ar avea dreptul să v-o ceară ei vouă? Voi sunteți doar niște străini în țara evreilor, care sunt copiii lui Iehova în mai mare măsură decât voi! Voi pretindeți drepturi asupra câmpiilor, pășunilor și pădurilor, care sunt proprietatea evreilor de la Avraam! Întrebați-vă dacă asta este drept în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor cinstiți.

18. Vă pun serios în gardă în fața unor nedreptăți atât de evidente. Pe viitor ar fi bine să fiți atenți, altfel s-ar putea să iasă foarte rău.

19. Dați-le înapoi evreilor ceea ce le aparține, fără despăgubiri și comportați-vă în țara evreilor ca niște străini ce sunteți și atunci veți avea parte de aceleași binecuvântări ca și cele promise evreilor; altminteri, blestemul va cădea asupra voastră!

20. Priviți acest lucru în adevărata lui lumină și veți recunoaște atunci că voi îi considerați pe evrei niște vite de povară.

21. Le lăsați evreilor drepturile politice și ei pot oricând să spună că pământul le aparține, dar voi sunteți aici cu mărfurile voastre îmbietoare. Le-ați înnebunit cu bijuteriile voastre pe femeile și fiicele evreilor și chiar evreii și-au pierdut capul din pricina asta. Ei preferă de acum să-și vadă fiicele împodobite după moda grecească! Cu timpul, ați luat în ipotecă recoltele de pe câmpurile lor, din grădinile lor, de pe pajiștile și din pădurile lor. Și cum, pentru a supraviețui, ei aveau nevoie de fructele pământului lor, au trebuit să le răscumpere de la voi de zece ori mai scump decât vi le vânduseră. Și pe deasupra, îi mai încărcăți și cu taxe și impozite!

22. Vă spun: toate aceste nedreptăți sunt strigătoare la cer și impun o pedeapsă de Sus! Așa că mai bine urmați-Mi sfaturile, dacă nu vreți să îndurați mânia cerului”.

Capitolul 212

Răbdarea lui Dumnezeu are și ea limite. Stoicul Philopold se răzvrătește împotriva ordinii divine.

1. “Iată o lovitură dură pe care ne-au pregătit-o evreii ăștia, de obicei atât de proști -, au spus grecii, surprinși. L-au adus pe acest miraculos Iisus pentru a ne duce de nas ca pe niște animale! Dar noi ne aflăm pe un teren solid!”

2. Eu însumi am fost indignat de duritatea acestor greci și i-am spus acestui interlocutor neînduplecat, care căuta să-i abată pe greci de la buna hotărâre pe care o aveau de luat: “Ascultă, om cu inima de piatră, vezi ca acest pământ să nu ți se clatine sub picioare, tu care crezi că te ții tare! Câți oameni n-au strigat, plini de curaj: 'Să se surpe pământul, rămășițele sale ne vor duce în spațiu fără să ne înspăimânte!' Dar de-abia a început pământul să se clatine și acești mari fanfaroni au fost primii care au rupt-o la fugă în toate direcțiile, mai puțin de teama de a fi îngropați sub dărâmături, cât de frica de a nu fi trimiși pe un bulgăre de pământ într-o cavalcadă nesfârșită, prin spațiu!”

3. Îți spun, grec fanfaron, tu - care te numești Philopold, musca ce are obrăznicia de a se așeza pe nasul tău este mai în siguranță decât ești tu pe pământ, pentru că dacă nasul tău nu mai este, musca poate zbura și are la dispoziție aerul, ca un al doilea suport. Dar unde este celălalt suport ar tău, dacă pământul ți se clatină sub picioare?”

4. La tonul ironic al cuvintelor Mele înțepătoare, grecul Philopold, căruia îi plăcea - atât lui cât și tuturor celor din familia sa - să îi ia pe alții peste picior, s-a înfuriat și a spus: “Ce ciudat, iată un evreu poznaș! Cu siguranță primul, dar fără îndoială ultimul din tot Israelul! Prietene, când un grec vorbește despre curaj, el știe ce spune! Un grec știe să alunge viața și să caute moartea. Istoria nu vorbește decât despre curajul grecilor și nu ignoră incredibila lașitate a evreilor! N-are decât să se cutremure pământul și să se dezlănțuie toți dragonii săi și vei vedea dacă Philopold își va schimba expresia feței!”

5. Eu am spus: “încetează cu lăudăroșenia și fă ceea ce v-am poruncit, dacă nu vrei să Mă obligi să-ți pun curajul la încercare într-un mod dur! Dumnezeu evreilor nu îngăduie să se rătă de lucruri atât de serioase. Marea răbdare a lui Dumnezeu are, câteodată și ea, limitele sale!”

6. Dar dacă insiști, împreună cu tovarășii tăi, va trebui să te convingi că un Dumnezeu mândros nu se lasă atât de ușor îmblânzit și nu ridică a doua zi pedeapsa dată unui păcătos ordinar!”

7. Philopold a spus: “Iată un evreu adevărat! Evreii au avut profeți care n-au deschis gura decât pentru a profera amenințări - de obicei spuse în vânt, pentru că pământul a fost întotdeauna mai tare decât gura unui profet evreu! Grecii sunt în general stoici și unui stoic adevărat nu-i este frică de nimic! Cât despre mine, eu sunt un stoic ferm convins!”

8. Apostolul Matei, fost vameș la Sibarah, Mi-a spus atunci în șoaptă: “Doamne, îl cunosc bine, este un om încăpățânat și irascibil, întotdeauna am avut probleme cu el, de fiecare dată când

trecea cu mărfurile sale pe la postul meu de vamă. Îi port încă pică și nu mi-ar dispăcea deloc să-l punem la încercare!”

9. Eu am spus: “Lasă asta! Am deja în vedere o mică încercare la care va fi supus în curând”.

10. Matei s-a retras imediat, dar Philopold l-a recunoscut pe vameșul său de la Sibarah și i-a spus: “Hm, hm, paznic de vamă avar și draconic! Cum se face că ești și tu aici? Ce se va alege de vama ta dacă ochiul tău de linx nu mai este acolo, să spioneze pe toată lumea? Nu e nevoie să-l ridici împotriva mea pe acest mântuitor nemaipomenit; știe el prea bine ce are de făcut dacă sunt prea aspru cu el. Dar voi veți avea cu adevărat de-a face cu mine, pentru că un stoic nu este nici o frânghie, nici o sfoară pe care să o poți răsuci cum vrei.

11. Iată, această vindecare miraculoasă i-a uimit pe toți locuitorii din Cana, în afară de mine, pentru că eu sunt un stoic autentic, pentru care întreaga creație nu merită nici măcar un bobârnac și viața mea mizerabilă încă și mai puțin. Cum vreți voi atunci să mă pedepsiți? Cu moartea? Vă spun, nici nu-mi pasă. O doresc la fel de mult ca și distrugerea veșnică, pentru că, pentru această viață revoltătoare, nu-i sunt deloc recunoscător vreunui zeu, oricare ar fi el! Ar trebui oare să-i mulțumim cuiva pentru cel mai oribil dintre toate darurile? Eu cred că pentru un Dumnezeu Atotputernic, nu este deloc prea dificil să dea viață unei ființe umane! Cine l-ar putea împiedica pe Dumnezeu-să o facă? Dar înainte de a fi creat omul nu poate spune dacă dorește să trăiască sau nu, nu mai mult decât îl interesează crearea unei alte ființe! Pentru Dumnezeu nu înseamnă nimic să creeze, dar este ceva pentru cel care a fost creat fără să fi dorit asta vreodată! Există oare ceva mai cumplit decât să te naști fără a fi vrut asta vreodată?

12. Dați-mi să mănânc și să beau fără să fac nimic și voi fi mulțumit de această existență terestră. Dar să trebuiască să trudești din greu pentru a putea trăi, să trebuiască să suferi ca un lup urmărit și să trebuiască, pe deasupra, să-i mai și mulțumești unui Dumnezeu și să te supui poruncilor sale care nu satisfac decât egoismul divin, nu, mulțumesc tuturor zeilor și semizeilor, fie ei greci sau evrei!”

13. Matei a spus: “Ar fi de ajuns câțiva ca tine pe pământ și Satana ar avea o școală unde să ia el însuși lecții timp de un secol întreg! Doamne, ce e de făcut? Dacă el crede într-adevăr ceea ce spune, înseamnă că n-ar da dreptate la toți îngerii la un loc!”

Capitolul 213

Suflete venite pe pământ. Pământul - unica școală a copiilor lui Dumnezeu. Despre întrupare. Lumea solară de pe Procyon. Miracolul îngerului mesager. Contractul din lumea solară.

1. Eu am spus: “Lasă asta, vei vedea foarte repede ce se poate face!” După care M-am întors spre Philopold stoicul: “Ești tu într-adevăr sigur că n-ai făcut înainte un contract cu Dumnezeu, Creatorul tău și că la plecare nu ai acceptat, după ce ți-au fost prezentate de mai multe ori, toate condițiile absolut necesare pentru a trăi pe această planetă*? Privește, nebunule, iată, este pentru a douăzecea oară când trăiești sub o formă corporală, fiindcă numărul anilor tăi de viață corporală este comparabil cu numărul aproape infinit de fire de nisip din toate mările. Tu ai trăit până acum în spațiile infinite împreună cu nenumărate alte spirite, în sânul conștiinței pure și în ființa propriului tău spirit, bucurându-te de toate puterile și de toate posibilitățile libertății vieții, un timp incalculabil și de neconceput pentru omul de pe acest pământ.

2. Dar, în timpul ultimei tale existențe corporale, când te aflai pe un soare pe care înțelepții de pe acest pământ îl numesc Procyon, dar pe care locuitorii săi îl numesc Akka, nume pe care îl pronunță toți la fel pentru că vorbesc aceeași limbă, ai aflat de la un înger că Marele Spirit Etern și Atotputernic, unicul Creator și Menținător al infinitului și a tot ceea ce el conține, va accepta să Se întrupeze sub o formă umană. Atunci ți-ai exprimat dorința foarte intensă de a veni pe aceeași planetă,

pentru a-L vedea și a-L auzi pe Cel care te-a creat și îngerul a venit la tine; el este de față, al șaptelea bărbat pe care îl vezi acolo, la dreapta Mea. El este un spirit în întregime liber, care ți-a prezentat atunci în cele mai mici detalii dificultățile și suferințele cu care urma să te confrunți, dacă, așa cum doreai, ai fi devenit un locuitor al acestei planete unde te găsești acum și unde poți deveni copilul lui Dumnezeu!

3. Tu ai acceptat toate condițiile, mai ales aceea de a uita toate amintirile tale din celelalte vieți trăite în alte lumi, până în ziua când acest înger te va chema de trei ori pe numele pe care îl purtai pe soarele Akka!

4. Dacă acest lucru este perfect adevărat, atunci cum mai poți tu pretinde că nu a existat nici un contract între tine și Creator, pentru existența ta pe acest pământ?"

5. Philopold a spus: "Ce e cu aberațiile astea? Am trăit deja în carne și oase într-o altă lume mai bună și mai frumoasă ca asta? Nu! E prea mult! Ascultă, tu – al șaptelea din dreapta, tu - pe care nazariteanul îl numește înger, cum te numești tu, apropo și eu cum mă numesc?"

6. Îngerul a spus: "Așteaptă puțin! Mă voi duce cu cea mai mare viteză să iau informații despre fosta ta existență în acea lume și te voi face s-o vezi prin viziune interioară" (n.t. prin clarvedere spirituală).

7. După aceste cuvinte, îngerul a dispărut și a apărut apoi imediat, întinzându-i lui Philopold un sul pe care erau scrise vizibil numele său și cel al îngerului, în caractere vechi ebraice și un al doilea sul pe care erau scrise toate condițiile pe care el promisesese în mod solemn îngerului că le acceptă.

8. După ce i-a întins acest sul lui Philopold, îngerul i-a spus: "Citește asta și recunoaște, tu - bătrâne Murahel, Murahel, Murahel, fiindcă eu, care mă numesc Arhiel, am fost să caut acest sul în același altar unde mi-ai făcut această promisiune. Dar nu mă întreba cum a fost posibil acest lucru în atât de puțin timp, deoarece pentru Dumnezeu sunt posibile lucrurile cele mai miraculoase, începe să citești și după aceea vorbește".

(* - Vezi și: <http://www.scribd.com/doc/5880817/CINE-ESTE-DUMNEZEU-Explicat-de-insusi-Dumnezeu-prin-Bertha-Dudde-> n.r.)

Capitolul 214

Motivul pentru care ne uităm viețile anterioare. Relația corp, suflet, spirit. Desăvârșirea omului terestru. Diferența dintre ființele de pe această planetă și cele de pe alte lumi.

1. Philopold a citit sulurile cu o mare atenție, iar după ce viziunea sa interioară s-a deschis ca urmare a acestui lucru, el a spus plin de uimire: "Da, este adevărat, văd în străfundurile infinite ale existențelor mele toate lumile în care am trăit de la naștere până la moarte. Văd ceea ce am fost și ceea ce am făcut în diferite lumi și îi văd chiar pe toți urmașii mei. Îi văd pe Akka (Procyon) pe părinții mei, pe frații mei și pe surorile mele dragi; îi aud chiar discutând despre mine și spunând: 'Ce o fi făcând Murahel, spiritul său L-o fi găsit deja în spațiul infinit pe Marele Spirit care a luat formă umană? Probabil că nu se mai gândește la noi, fiindcă Arhiel, trimisul Marelui Spirit, i-a acoperit cu un văl memoria, așteptând să-l cheme de trei ori pe nume!'

2. Vedeți, îi aud vorbind și văd că sunt în viață; ei merg la Templu să examineze documentele unde sunt înscrise condițiile dure ale existenței pe care am acceptat să o trăiesc pe planeta unde mă aflu acum, dar ei nu mai găsesc documentele. Marele preot al Templului le explică faptul că Arhiel tocmai a venit să împrumute pentru câteva clipe documentele lui Murahel, dar că le va aduce înapoi! Ei rămân la Templu pentru a face ofrande pentru mine!

3. Oh! Iubită forță divină, cât de departe se întinde mâna Ta sfântă! Pretutindeni domnește aceeași iubire! Oh, Doamne, cât ești de mare și de sfânt și cât de plină de mari mistere ascunse este viața. Ce ființă umană poate înțelege pe acest pământ profunzimea a ceea ce mi se revelează acum!

Cât de mizerabilă și insignifiantă este viața omului care merge pe acest biet pământ; un petic de pământ este pentru el o problemă de viață și de moarte, atunci când poartă în el ceea ce miliarde de lumi nu pot înțelege!”

4. Apoi, Philopold a tăcut, s-a apropiat de înger și i-a dat cele două suluri, cu aceste cuvinte: “Du-le înapoi, acolo unde sunt așteptate!”

5. Dar îngerul a spus: “Uite, am luat și ceva de scris, același instrument cu care ai scris tu, cu propria ta mână, la Templu, pe Akka. Semnează fiecare document cu cele două nume ale tale, cel pe care îl aveai pe Akka și cel pe care îl porți aici și păstrează ca amintire obiectul de scris!”

6. Philopold a semnat, după care îngerul a luat documentele și a dispărut.

7. După ce a vorbit câteva clipe cu preotul de pe Akka îngerul s-a întors în mijlocul nostru și l-a întrebat pe Philopold ce crede.

8. Philopold a răspuns: “Atunci când ți-am întins cele două suluri, viziunea interioară a dispărut și nu-mi mai amintesc de ea decât ca de un vis obișnuit în legătură cu care în zadar ne batem capul dacă vrem să ni-l amintim. Observ de asemenea în mâna mea stângă un obiect ciudat de scris, de care abia îmi mai amintesc cum de-a ajuns aici. Aș vrea să știu de ce păstrăm atât de puține amintiri din aceste viziuni interioare?”

9. Îngerul a spus: “Pentru a putea deveni aici o ființă cu totul nouă, prin Dumnezeu și întru Dumnezeu! O dată ce ai devenit o nouă ființă întru Dumnezeu, o dată ce ai devenit un adevărat copil al lui Dumnezeu, totul îți va reveni în memorie!”

10. În multe alte lumi superioare* poți deveni cu ușurință, atât în exterior cât și în interior, exact ceea ce trebuie să fii. **Însă pe acest pământ, Dumnezeu conferă sufletului forma corpului său, care este creat după o ordine dictată de o anumită necesitate.** Fiecare spirit care a fost așezat în interiorul sufletului, trebuie mai întâi să modeleze acest suflet după legile care i-au fost date. **Dacă sufletul a atins astfel gradul potrivit de maturitate și perfecțiune, spiritul pătrunde atunci complet sufletul și omul devine astfel în întregime o ființă nouă, desăvârșită, care provine - e adevărat, la modul absolut – din Dumnezeu. Pentru că în om, spiritul nu este de fapt decât un Dumnezeu minuscul, de vreme ce provine din însăși inima lui Dumnezeu! Dar omul nu devine astfel (adică desăvârșit) decât prin propriul său efort și nu prin efectul venit de la Dumnezeu. Astfel, el devine în întregime copilul lui Dumnezeu și îți mai spun încă o dată pe scurt: în multe alte lumi superioare, oamenii nu trebuie să se formeze ei înșiși. Ei sunt făcuți de Dumnezeu sau, ceea ce este același lucru, de copiii Săi.**

11. Dar aici, oamenii trebuie să se modeleze singuri, potrivit ordinii revelate, altminteri ei nu pot deveni copii ai lui Dumnezeu. **Astfel, un om care atinge desăvârșirea pe acest pământ și devine astfel un copil al lui Dumnezeu, este asemănător lui Dumnezeu;** dar atâta timp cât omul este imperfect, el este chiar inferior regnului animal!”

(* - Vezi și: Episcopul Martin <http://www.scribd.com/doc/3153163/JAKOB-LORBER-Episcopul-Martin> n.r.)

Capitolul 215

Despre întruparea Domnului și despre adevărații Săi succesori

1. Philopold l-a întrebat pe înger: “Dar cine ne învață această ordine misterioasă?”

2. Îngerul a spus: “Pentru a afla răspunsul, du-te și caută-L pe Cel care ți-a spus să mi te adresezi mie. El îți va spune ceea ce ți-a mai spus deja, pentru că a trăi așa cum te învață El să trăiești este chiar această ordine divină a vieții; singura care-ți permite să ajungi un copil al lui Dumnezeu.

3. El este, de asemenea, Cel pentru care multe alte ființe au părăsit Akka și s-au întrupat pe acest pământ.

4. Astfel, noi am făcut cunoscută întruparea Domnului în întreaga creație și în toate lumile locuite de ființe raționale, care au formă umană. Dar nu a fost permis decât câtorva spirite din foarte puține lumi să se întrupeze pe acest pământ, pentru că Domnul cunoaște natura tuturor lumilor din spațiul infinit, ca și natura și capacitățile spiritelor care le locuiesc. El știe mai bine ca oricine dacă un spirit este sau nu apt să se întrupeze pe acest pământ!

5. Toți cei care au fost găsiți apți pentru acest pământ au venit aici, dar numărul lor este restrâns și nu depășește în nici un caz zece mii de persoane!

6. Dar din toți acești oameni, tu ești unul dintre cei mai fericiți, pentru că - dacă dorești acest lucru poți deveni, la fel ca și cei ce-L însoțesc acum, un discipol al Domnului!”

7. Philopold a spus; “Dragul meu Arhiel, tu - care ai făcut deja pentru mine atâtea minuni, acordă-mi și această grație, condu-mă la Domnul, pentru că acum după ce L-am recunoscut, îmi lipsește curajul de a merge din nou la El. Dacă n-ar ține decât de mine, aș prefera să fug și să dispar cât mai repede, astfel încât nimeni să nu mă mai găsească. Dar fiindcă sunt aici și mă cunoaște toată lumea, nu pot s-o fac, s-ar râde de mine în toată valea. Așa că, te rog, fii atât de bun și condu-mă la Domnul și obține pentru mine o întrevedere”.

8. Îngerul a spus: “Nu este necesar, Domnul cunoaște tot ce avem noi nevoie. Du-te singur, nu-ți va tăia capul!”

9. La aceste cuvinte ale îngerului, Philopold a prins din nou curaj și a înaintat spre Mine cu pași înceți. Când a ajuns la treizeci de pași de Mine, a spus: “Doamne, îmi permiți să mă apropiu de Tine? Dacă nu, am să mă retrag!”

10. Eu i-am spus: “Poate să vină oricine dorește, șovăiala nu a ajutat niciodată pe nimeni să înainteze”.

11. Auzind aceste cuvinte, Philopold și-a grăbit mersul și în curând a ajuns în fața Mea, atingând ceea ce alții ezită să atingă și cel mai adesea nici nu ating, fiind incapabili să iasă din vizuina lor!

12. Orice ar încerca și orice ar face toată viața sa, cel care nu părăsește totul pentru a-și întoarce pașii direct către Mine, poate cuceri chiar întreaga lume, dar degeaba, dacă nu Mă va avea pe Mine! Cucerirea întregii lumi nu-i va folosi la nimic, fiindcă este mort! Dar dacă în această perioadă a revelării Evangheliei, Eu chem pe cineva și îi spun: Vino!, iar el nu vine, el va suporta moartea spiritului. Iată-l pe Philopold, exemplul care nu trebuie urmat! Cine este chemat, după ce M-a chemat, trebuie să vină fără să șovăie, pentru că Eu nu voi rămâne mereu la Cana (Cana înseamnă aici 'plin de grație în această lume'). Eu îmi urmez drumul și nu insist dacă cei cărora le spun: Veniți! șovăie.”

Capitolul 216

Omul inferior și omul superior. Motivul întrupării Domnului pe această planetă înapoiată. Cei din urmă vor fi cei dintâi. Iisus vestește noua revelație.

1. Philopold a venit la Mine și Mi-a spus: “Doamne, am păcătuit grav împotriva Ta, dar asta n-a fost decât din cauza orbirii mele, Acum că mi-ai permis să văd, oh, Doamne, într-un mod mai mult decât miraculos, recunosc cine ești și Te implor, în numele iubirii Tale eterne și al înțelepciunii Tale divine, să mă ierți pe mine, biet păcătos orb, pentru toate greșelile pe care le-am comis față de Tine și față de aproapele meu! Dacă aș avea în scris cuvântul Tău sfânt, cerule, n-ar trebui să pierd nici o liniuță. Dar cred că Ți-am înțeles cerințele și credincios Cuvântului Tău, le voi urma. Tu ai plătit pentru noi ceea ce îi datoram lui Kisjonah și ne-ai vindecat toți bolnavii fără ca noi să Te plătim, fără măcar să Te fi rugat. Sper că nu vei alunga de la Tine un păcătos care, plin de umilință, Te imploră să-l ierți!”

2. Eu am spus: “Adevăr îți spun, tu ai venit la Mine! Oricine vine este primit; mergi să-ți pui treburile în ordine, așa cum îți cer Eu și întoarce-te pentru a Mă urma; nu trebuie să fii legat de

această lume, pentru că tu nu ești din această lume, nefiind venit de Jos, ci de Sus!

3. Dintre toți cei pe care îi vezi în jurul Meu, cu excepția câtorva, puțini sunt din lumea ta. Alții provin dintr-o altă lume de lumină și foarte puțini vin din această lume, dar aceștia nu înseamnă mare lucru, pentru că pentru ei lumea contează mai mult decât conțez Eu! De aceea, ei nu pot face mari progrese spirituale!

4. **Am ales acest pământ deoarece copiii săi sunt ultimii și cei mai înapoiți din tot infinitul imens. De aceea, am îmbrăcat haina cea mai umilă a celei mai joase condiții, pentru a fi posibil ca toate creaturile din întreaga manifestare să se poată apropia de Mine. De la locuitorii planetelor inferioare și până la locuitorii primilor sori centrali, cei mai elevați, toți trebuie să aibă șansa de a se putea apropia de Mine.**

5. Nu te mai mira deci că Mă găsești pe această planetă, cea mai îndepărtată de perfecțiune dintre toate creațiile. Așa vreau Eu și cine îmi poate spune Mie să fac altfel?”

6. Philopold a spus: “Doamne, cine ar vrea, sau cine ar putea să-Ți dea vreun sfat, când știm și recunoaștem că Tu ești Domnul veșniciei? Dar voi merge să îndeplinesc voința Ta sfântă!”

7. Spunând aceste cuvinte, Philopold s-a grăbit să părăsească această adunare, în timp ce mai mulți evrei au mers să vadă ce le pregăteau grecii. Eu i-am învățat pe cei pe care i-am vindecat cum să se comporte pe viitor pentru a nu mai repeta din nou vechile lor greșeli.

8. Ei au primit cu recunoștință această învățătură și Mi-au mulțumit din adâncul inimii pentru binefacerile cu care au fost copleșiți.

9. Dar Eu le-am interzis, între altele, să povestească ce au văzut și ceea ce au auzit aici. Le-am spus că ar putea să Mă trădeze înainte de vreme, dacă nu vor respecta această poruncă, ceea ce le-ar putea aduce mari necazuri. Ei Mi-au promis că nimeni nu va afla nimic.

10. I-am lăsat apoi și le-am amintit discipolilor să nu mai vorbească despre aceste evenimente în afara orașului Kis. Lui Matei, care M-a întrebat dacă trebuia să scrie despre ele, i-am răspuns: “Nu, pentru că voi puteți să le acceptați și să le înțelegeți, voi - care sunteți martorii Mei cei mai apropiați, dar dacă ar fi să se scrie tot ceea ce fac și tot ceea ce spun, s-ar putea umple nenumărate cărți, pe care lumea nu numai că nu le-ar înțelege, dar chiar s-ar înfuria, insultându-vă și tratându-vă ca pe cel mai rău putregai! Așa că, Matei, să nu scrii decât ceea ce-ți voi cere Eu în mod special să scrii!”

11. Ioan a spus:” Dar, Doamne, iubirea mea cea mai mare, ce se va întâmpla dacă, cu timpul, nu vor mai exista decât documente incomplete referitoare la existența și faptele Tale? Lumea va sfârși în mod sigur prin a se îndoii de Tine, de ființa Ta și de faptele Tale și va pretinde că aceste texte incomplete sunt opera unor preoți interesați!”

12. Eu am spus: “**Este exact ceea ce doresc Eu pe acest pământ, care nu este altceva decât locuința Satanei. Fie că veți arunca porcilor perle sau porumb, ei vor înghiți perlele la fel ca și porumbul, fără să facă nici cea mai mică deosebire între ele!**

13. Este mai bine ca aceste lucruri să fie transmise sub un văl care să le acopere, pentru ca astfel germenii vieții să rămână intact!

14. Va veni ziua când necesitatea va face ca Eu să chem din nou oameni cărora le voi transmite tot ce s-a petrecut aici și care vor spune lumii la ce trebuie să se aștepte din cauza răutății sale incorrigibile.

15. Cum se vor petrece toate acestea? Îți voi spune, dragul Meu Ioan, după ce Mă voi întoarce în cerurile Mele și tu vei fi încă în această lume, pentru ca tu să revelezi toate acestea prin imagini tainice”.

16. În acel moment, somitățile grecilor și ale evreilor din oraș s-au întors alături de noi. Să vedem deci cum Mi-au respectat ei cerințele!

Capitolul 217

Vicleniile Satanei nu au influență decât asupra simțurilor omului dar nu au nici o

putere asupra voinței de neclintit a unui suflet neprihănit.

1. Philopold s-a întors însoțit de mai mulți greci și Mi-a spus: “Doamne, atât cât ne-au permis aceste momente scurte, iată-ne hotărâți să ne supunem voinței Tale, fără a neglija detaliile care mai sunt încă de pus la punct. Mi-am aranjat cu familia și casa și pot să Te urmez fără nici o opreliște timp de doi sau trei ani, dacă am mijloacele ca din când în când să-mi anunț familia unde sunt și ce faci Tu! Fiindcă toți cei din casa mea cred și speră în Numele Tău! Ești mulțumit, Doamne, spune-mi, iar dacă mai dorești ceva, revelează-ne și nouă!”

2. Eu am spus: “Ați făcut ceea ce este drept în fața lui Dumnezeu și a oamenilor ale căror gânduri și sentimente sunt drepte! Dar fiți atenți ca Satana să nu vă seducă din nou cu toate șireteniile sale și să nu vă facă să cădeți în cele din urmă în tot felul de certuri și dispute, aducându-vă într-o stare mai rea decât cea din care v-am eliberat!

3. Pentru că spiritul rău nu are niciodată odihnă; zi și noapte, el dă târcoale ca un leu înfometat și atacă, din cauza foamei, tot ce întâlnește în cale!

4. Dacă ar fi vizibil, unii s-ar bate curajoși cu el, dar majoritatea pierd bătălia, pentru că ei nu văd că el poate lua forma și frumusețea unui înger de lumină, sau dimpotrivă, învăluindu-se cu cea mai vătămătoare manta, a dragonului care scuipă foc! Cine ar îndrăzni să-l atace sub această formă, fiindcă el este de mii de ori învingător, fie cu frumusețea, fie cu urâtenia lui înspăimântătoare! Dar fiindcă el nu poate și nu îndrăznește să se arate nimănui și deși fiecare îl poate recunoaște cu ușurință atunci când el îi șoptește la ureche să-și împietrească inima și să se deschidă către desfrâu, adulter, egoism, orgoliu, gelozie, avariție, cruzime, indiferență față de tot ceea ce este adevărat și divin, insensibilitate în fața mizeriei și suferinței celorlalți, lăcomie după plăcerile acestui pământ, este încă posibil ca omul să se opună ferm atacurilor Satanei, care nu poate acționa decât asupra simțurilor, dar niciodată asupra voinței sufletului!

5. V-am arătat semnele în care sufletele voastre nu trebuie să aibă încredere, dacă doriți să depistați cu ușurință apropierea spiritelor care vă dușmănesc.

6. Ori de câte ori le veți observa, urmați-Mi învățătura și Cuvântul, reacționați cu toată energia sufletelor voastre și faceți exact contrariul a ceea ce vă sugerează ele și veți deveni astfel stăpânii spiritelor rele. Și dacă ați știut să învingeți toate atacurile lor, ele vă vor lăsa în pace și nu va mai trebui apoi să vă luptați cu ele. Dar dacă vă lăsați prinși de unul sau de altul din atacurile lor, sau dacă cedați cât de puțin unuia dintre simțurile voastre, ele nu vă vor lăsa în pace până la sfârșitul vieții voastre pământești!

7. Astfel, fiți foarte atenți la tot ce v-am spus să respectați, pentru că trebuie dusă o luptă aprigă pentru a elibera complet sufletul în care a pătruns deja răul. Nu uitați că nimic nu-i este acestuia (răului) prea dificil după ce reușește să vă supună voința, atunci el putând cu ușurință să vă facă să păcătuți.

8. Dar cel care are voința fermă de a face tot ceea ce poate și care îmi încredințează Mie, în spirit, slăbiciunile lui, dobândește cu ușurință victoria asupra Satanei, dar bineînțeles, numai dacă Mă cheamă în ajutor prin credința sa vie.

9. Acum știți tot ceea ce trebuie, îl cunoașteți pe adevăratul Dumnezeu viu și cunoașteți voința Sa!

10. Eu vă spun: Tatăl din ceruri v-a înzestrat cu tot ceea ce aveți nevoie; nu depinde decât de voi să vă slujiți de toate acestea pentru binele vieții voastre eterne.

11. Totul va depinde de faptele voastre și de cuvintele voastre, iar faptele și cuvintele voastre vor fi judecătoria voștri.

12. Tu, Philopold, mai rămâi încă trei zile aici și caută să pui totul în ordine; vino apoi la Kis, unde Mă vei găsi”.

13. Philopold a promis să facă astfel; am binecuvântat apoi locurile și am pornit cu toții către Kis.

Capitolul 218

Raportul servitorilor lui Kisjonah despre evenimentele petrecute în timpul absenței Domnului.

1. Atunci când am sosit acasă, mai mulți servitori ne-au ieșit în întâmpinare și ne-au povestit că puțin după plecarea noastră au venit o mulțime de străini care au întrebat de Mine; ei doreau să știe ce făceam și unde plecasem! Dar servitorii au recunoscut imediat, în pofida deghizării lor, că aceștia erau farisei, drept pentru care le-au răspuns că Eu părăsisem regiunea de mult timp și că, după părerea lor, plecasem spre Damasc, sau poate chiar în Persia, la păgâni! Pentru că Mă auziseră adeseori spunând că mântuirea va fi luată de la evrei și dată păgânilor!

2. Auzind aceasta, spionii s-au supărat și unul dintre ei a spus: “Cei tineri și necopți scutură fructele din copacii tineri, dar nu și din copacii bătrâni, în care trebuie să te cațeri cu multă atenție dacă vrei să ajungi la ramurile cu fructe. Dar acest șarlatan n-are nimic de-a face cu vechiul iudaism”.

3. Servitorii au râs și au spus: “Hm! Aveți grijă ca arborele vostru prea uscat să nu fie dezhădăcinat de vânt. Nouă ni se pare că arborele vostru, mort de mult timp, nu mai are fructe, cel puțin dacă nu agățați voi smochine uscate de ramurile subțiri și nu numiți miracole aceste fructe din care nu se mai vede de mult nici cea mai mică urmă!”

4. Înfuriați de aceste cuvinte, fariseii au vrut să-i amenințe pe servitori!

5. Dar servitorii le-au spus: “Noi suntem greci și avem aceeași religie ca împăratul nostru. Avem dreptul să râdem de prostia voastră, pe care o faceți să treacă drept învățătură divină! Nu puteți face nimic împotriva noastră, atâta timp cât nu vă batjocorim nici în templele, nici în școlile voastre! Pe de altă parte, noi toți suntem în serviciul lui Kisjonah și, dacă n-o ștergeți imediat, vă vom face să plecați cu lovituri de baston”. Fariseii și-au mușcat buzele și și-au reluat drumul de-a lungul malului, în direcția Ierusalimului.

6. “Spune-ne acum dacă am procedat bine!”

7. Eu am spus: “Ați făcut bine, numai că nu trebuia să spuneți un lucru inexact. Ar fi fost mai bine să le spuneți adevărul! Dacă ne-ar fi așteptat, poate că i-am fi putut transforma, pentru că majoritatea dintre ei sunt bolnavi și, deși printre ei erau și câțiva farisei, aceștia nu erau dintre cei mai răi. Acum, ei și-au instalat tabăra pe colina de la capătul golfului. Mergeți acolo cu măgarii și catării voștri și aduceți-i pe toți aici! Spuneți-le că Domnul a sosit și îi așteaptă. Transportați bolnavii pe măgari și pe catări, iar cei sănătoși să vină pe jos!”

8. Servitorii au pornit la drum, în ciuda orei târzii și, după un ceas, i-au adus pe cei pe care îi alungaseră, orbiți de zelul lor.

9. Cinci farisei s-au prezentat respectuos în fața Mea, plângându-se că au fost tratați prea brutal de către servitorii care i-au insultat și i-au înșelat.

10. Eu i-am liniștit, spunându-le: “Acești servitori nu au avut nici o intenție rea; n-au acționat decât dintr-o iubire oarbă pentru Mine, crezând că recunosc în voi pe dușmanii Mei! Când M-am întors, i-am trimis să vă caute pentru a vă aduce înapoi cât mai repede posibil, reparând astfel răul pe care l-au comis față de voi. Cred că s-a și rezolvat!”

11. Fariseii au spus: Totul este în perfectă ordine, dar ar mai fi ceva!

12. Noi venim de la Betleem, unde am auzit vorbindu-se despre extraordinarul Tău dar de a vindeca; ne-am adus cu noi bolnavii. Cei care au avut destulă putere, au venit pe jos. Pe cei mai slabi i-am adus pe vite de povară. Te rugăm să-ți fie milă de acești bolnavi și să-i vindeci”.

13. Eu am spus: “Unde sunt bolnavii pe care i-ați adus de la Betleem pe vite de povară? Servitorii nu Mi-au vorbit despre asta!”

14. Cei cinci farisei au spus: “I-am lăsat la hanul care se află de cealaltă parte a golfului, neștiind dacă Te vom putea întâlni. Ne-am dat multă osteneală să aflăm că de obicei, Tu locuiești aici și nu eram deloc siguri că Te vom găsi! Așa că am vrut să vedem mai întâi dacă ești aici, sperând

măcar să aflăm unde Te afli și când urmează să Te întorci, în nesiguranța în care ne găseam, i-am lăsat pe ceilalți bolnavi la han pentru a primi îngrijiri, în timp ce noi încercam să Te găsim. Ne-am instalat tabăra pe munte, deasupra hanului, pentru a fi foarte aproape de ei în caz de nevoie!

15. Acum, Doamne și Stăpâne, Ți-am spus tot și nu mai avem nimic de adăugat; dacă vrei, ai milă de acești sărmani oameni suferinzi”.

16. Eu am spus: întotdeauna este la fel; dacă nu vedeți minuni, credința voastră este slabă, dar fără forța credinței, sunt puține șanse de mântuire pentru om, Numai dacă veți crede, veți putea vedea gloria puterii lui Dumnezeu în om”.

17. Toți au spus: “Da, da, Doamne, credem cu toții! Cel care poate, așa cum ai făcut Tu, să cheme din nou la viață pe fiica moartă a lui Iair, poate de asemenea să-i vindece pe toți acești bolnavi care încă n-au murit; pentru că noi am auzit vorbindu-se despre minunile Tale până la Betleem, orașul lui David!”

18. Eu am spus atunci, ridicând mâinile: “Să se facă după credința voastră!”

19. Și toți bolnavii care așteptau în curte să fie vindecați și-au dat deodată seama că erau perfect sănătoși. Ei au început să strige de bucurie, în gura mare: “Am văzut o lumină traversându-ne corpurile și am fost vindecați! Ne simțim atât de bine, de parcă nu ne-ar fi lipsit nimic niciodată! Slavă Celui care ne-a vindecat dintr-o dată!”

20. Stupefiați, fariseii nu au mai putut scoate nici un cuvânt. Au auzit apoi strigăte de bucurie în întregul oraș Kis. Acești farisei, cărora li s-au adăugat și bolnavii care tocmai fuseseră vindecați în curte, au ieșit pentru a vedea de unde venea acel zgomot; ei i-au văzut pe bolnavii lăsați la han, alergând și sărind precum cerbii, strigând glorie Celui care îi vindecase atât de miraculos.

21. Fariseii i-au întrebat pe tovarășii lor cum fuseseră vindecați și, într-un singur glas, aceștia le-au răspuns când și cum se petrecuse acel lucru.

22. Fariseii au putut constata astfel că tovarășii lor fuseseră vindecați chiar în momentul când Eu le spusese: “Să se facă după credința voastră!”

23. Au fost cu toții profund uimiți și cei care fuseseră vindecați au spus: “Conduceți-ne la Mântuitor pentru a-L slăvi și a-i mulțumi”.

24. Fariseii au venit atunci la Mine, aruncându-se la picioarele Mele și slăvindu-L pe Dumnezeu pentru că a dat atâta putere unei ființe umane.

25. Le-am poruncit să se ridice și i-am invitat în sala unde li se pregătiseră gustări; acolo, le-am cerut să nu povestească nimic din toate acestea, nici la Ierusalim, nici în orașul lui David!

26. Toți au promis să respecte pe cât posibil aceasta rugămintă, dar au mărturisit că le va fi greu să se întoarcă în satul lor fără a se remarca imediat că erau vindecați, dar că vor face totul pentru a nu Mă trăda.

27. Le-am aprobat bunele intenții și i-am condus Eu însumi în sala de mese, unde îi așteptau răcoritoare și mâncăruri de tot felul. I-am invitat să bea și să mănânce, asigurându-i că asta nu le va face nici un rău. Au început cu toții să bea și să mănânce, iar eu M-am retras într-o altă sală, unde cinstitul Baram din Jesaira pregătise pentru Mine și ai Mei o masă îmbelșugată și unde a luat loc alături de Mine și Kisjonah, împreună cu întreaga sa familie.

Capitolul 219

Un nou aspect al misiunii. Despre necesitatea fermentației. Parabola boului gras.

1. După masă, Ahab a spus: “Doamne, de la Jesaira știu la ce mă pot aștepta de la Tine și se înțelege de la sine că nu este nevoie de atâtea semne pentru a ne convinge, pe mine și pe tovarășii mei, că Tu ești Dumnezeu în persoană, venit în această lume pentru a acționa sub o formă umană. Dar sunt curios să știu dacă cei cinci farisei din Betleem - care par de altfel să fie oameni cinstiți - nu și-au dat încă seama Cine este Cel care le-a putut vindeca atât de miraculos bolnavii. Dacă ar avea cea mai

mică idee despre asta, ar înțelege repede că este imposibil ca un om să facă asemenea lucruri. Cred că ar trebui să-i facem să vorbească puțin, pentru a vedea ce gândesc despre Tine!”

2. Eu am spus: “Prietene, să nu te îndoiești că Eu știu exact ce cred ei despre Mine și nu cred că este necesar să le tulburăm gândurile. Nu este nici mâine târziu să-ți dai seama de asta; să le lăsăm așadar la dispoziție și noaptea. La fel cum pentru vinul nou, fermentația este necesară pentru ca sucii de struguri să dea un vin spirtos, fiecare trebuie să treacă prin această fermentație dacă dorește să atingă spiritualitatea reală și perfectă!”

3. Vezi tu, dacă o ființă umană dispune de tot ce are nevoie, ea se simte foarte în largul său, nu se preocupă de nimic, nu muncește, lasă totul să meargă de la sine și nu o preocupă dacă există un Dumnezeu și o viață după moartea trupului, dacă omul este mai mult decât un animal, sau animalul este mai mult decât omul! Munții sunt pentru un asemenea om la fel ca văile! Că este iarnă sau vară, lui îi este indiferent! Vara se bucură de umbră și de băi în apa proaspătă, iarna, bine îmbrăcat, stă lângă sobă!

4. Puțin îi pasă lui dacă anul este roditor sau nu; are provizii pe zece ani și banii necesari să-și cumpere ceea ce i-ar putea lipsi.

5. Un asemenea om trăiește la fel de comod ca un bou gras în staul și nu gândește mai mult decât un bou; el nu reprezintă altceva decât plăcere animală sub o formă umană!

6. Dacă te duci să-i predici Evanghelia împărăției lui Dumnezeu, îți va face ceea ce face boul unei muște care îl enervează în timp ce el rumegă: îl va mătura cu coada pe musafirlul nedorit, care va trebui s-o ia la fugă, dacă nu vrea să fie lovit sau chiar nimicit!

7. La fel, chefliul fără griji va face semn vateților săi, care nu sunt altceva decât coada boului ce vânează muște, făcându-te să o iei la sănătoasa cât de repede posibil; și numai când vei fi la o oarecare distanță, vei înțelege ce efect a avut Evanghelia ta asupra acestui chefliu!

8. Eu cred că trebuie ținut un cu totul altfel de discurs acestui bou: Eu las mai întâi să cadă asupra lui nenorocirile pământești, unele după altele, pentru ca el să descopere astfel ce este grija, frica și angoasa. Atunci, acest bou începe să gândească, să caute; se întreabă cum se face că este asaltat din toate părțile, el, care n-a făcut niciodată rău nimănui și care a trăit mereu într-un mod cinstit!

9. Asta i se întâmplă pentru a provoca fermentația necesară.

10. El începe să-și dorească apoi să-și vadă prietenii, care l-ar putea ajuta să-și regăsească liniștea. Atunci este momentul să mergeți să-l căutați pentru a-i aduce Evanghelia. El vă va asculta și nu vă va mai alunga cu loviturile cozii sale mândre și amenințătoare.

11. Acesta este motivul pentru care trebuie ca oaspeții noștri să-și petreacă noaptea în fermentație! Astfel, spiritualitatea lor se va trezi și mâine sarcina noastră va fi mai ușoară. Ți-e clar acum?”

Capitolul 220

Cunoașterea de sine este primordială. Un avertisment împotriva inconștientei, nepăsării, somnului și lenei.

1. Ahab a spus: “Oh, înțelepciune, înțelepciune! Ce adevăr înalt și profund și cât suntem noi de proști și de tâmpiți! Există un adevăr etern, potrivit căruia nimic nu poate exista dacă nu provine mai întâi dintr-o activitate intensă. Eu, buricul prostiei, voiam să merg să-i caut pe toți cei din Betleem pentru a-i lumina! Înțelepții greci spun că orice virtute se obține cu mult efort și că transformarea lăuntrică a omului este consecința acestui lucru. Eu - care nu înțelegeam asta -, cum se face că înțeleg acum?”

2. Da, totul este zadarnic dacă omul nu se cunoaște mai întâi pe sine și dacă nu se transformă mai întâi lăuntric pe sine însuși; tot ceea ce întreprinde din exterior este zadarnic!

3. Sunt perfect lămurit în legătură cu această foarte înțeleaptă structurare lăuntrică a vieții umane și aș fi tentat să definesc aici cunoașterea de sine drept fundament esențial al existenței; mi-aș atinge atunci scopul!” Eu am spus: “Atunci vorbește, nu vreau să fac nici un comentariu înainte ca tu să termini ce ai de spus”.

4. Ahab a spus: “Dacă omul nu-și trezește în el însuși calitățile pe care le primește încă de la început și de care dispune în permanentă, în mod latent, nici un zeu nu i le poate trezi, fără a-i cauza pierderea. Bineînțeles că pentru Dumnezeu, orice este cu putință! Dar omul nu câștigă nimic din asta!

5. Cine nu începe prin a se cunoaște pe sine mai întâi, nu îl va putea cunoaște nici pe Dumnezeu și nici pe nimeni altcineva. Iată principiul meu, Doamne, sunt departe de adevăr?”

6. Am spus: “Nu, Ahab, prietene, ai pus într-adevăr degetul pe rană. Ceea ce omul nu a obținut prin propriile sale eforturi, Dumnezeu nu poate și nici nu trebuie să-i dea!

7. Așadar, nu fiți doar niște ascultători înfumurați ai Cuvântului Meu, ci deveniți muncitori plini de zel și atunci veți începe să simțiți în voi binefacerile.

8. Viața înseamnă acțiune (activitate) și nu stagnare. Ea trebuie menținută prin manifestarea continuă a forțelor din care ea este făcută. Repausul nu conservă viața!

9. Acest fel de bine pe care vi-l oferă repausul nu este decât un fel de moarte a forțelor care impulsionează către viață. Cine înaintează din ce în ce mai mult în calmul inactiv, în special forțele vii ale spiritului său, găsește aici o anumită stare de bine, dar se lasă astfel să alunece încet-încet în brațele morții, din care Dumnezeu nu-l va elibera ușor.

10. Desigur, există și un calm adevărat, plin de viață. Dar acesta se află în Dumnezeu. În om, el se manifestă ca un sentiment ceresc inexprimabil de recunoștință copleșitoare față de Dumnezeu și ca o bucurie beatifică de a împlini voia Lui cea sfântă.

11. Această beatitudine și această cunoaștere foarte limpede de a fi împlinit voia lui Dumnezeu sunt adevărata pace conștientă întru Dumnezeu, plină de viață – pentru că este plină de forțele acțiunii (manifestării). Orice altă formă de calm reprezintă o oprire a forțelor vieții, o adevărată moarte; și, în măsura în care ele nu sunt reactivate, aceste forțe de viață se retrag! Înțelegi?”

12. Iuda Iscarioteanul a spus: “Doamne, dacă este așa, înseamnă că omul ar trebui să alunge somnul ca pe ciumă, căci somnul este un repaus al anumitor forțe vitale care nu sunt decât cele mai exterioare!”

13. Eu am spus: “Desigur, dar se știe că cei care dorm mult nu trăiesc mult! Cel care doarme cinci ore în perioada tinereții și șase ore la bătrânețe, chiar și atunci când va ajunge la o vârstă înaintată va avea un aer tineresc, în timp ce unul care doarme mult, îmbătrânește mai repede, fața i se ridează, părul i se albește și, cu mult înainte de vreme, el nu va mai fi altceva decât o umbră!

14. Așa cum corpul care doarme mult moare puțin câte puțin, sufletul moare la rândul lui atunci când nu se mai preocupă de Cuvântul și de Voința Mea!

15. Când lenea începe să se cuibărească într-un suflet, atunci apare foarte repede și viciul, căci lenea nu este altceva decât iubire egoistă de sine. Lenea alungă orice ocazie de a face ceva pentru ceilalți; ea nu este în fond decât voința care îi face pe oameni să muncească pentru a-și satisface propriile dorințe și nevoi egoiste.

16. Păziți-vă, deci, în mod special de lene, ea este germenul pentru multe rele.

17. Luați ca exemplu animalele sălbatice; ele nu pornesc să vâneze decât dacă sunt împinse de o foame devorantă. Prada odată înhățată și foamea potolită, ele se întorc la vizuina lor, unde dorm apoi zile întregi, în special șerpilor!

18. Priviți hoții, asasinii, acești oameni care detestă munca pentru că au un demon ascuns sub piele: ei vegetează toată ziua în ascunzătorile lor. Când acoliții lor le semnalează trecerea unei caravane, ei se trezesc repede și împreună cu complicii lor, năvălesc peste caravană, asasinând pe toată lumea pentru a nu fi trădați. Iată fructul lenei!

19. Vă spun încă o dată: păziți-vă de trândăvie. Ea este drumul și poarta deschisă către o mulțime de vicii de neimaginat.

20. După ce însă omul a terminat ceea ce avea de lucru, o odihnă cu măsură este binevenită

pentru trupul lui. Dar prea mult somn este mai rău chiar decât lipsa totală de somn!”

Capitolul 221

Blestem asupra nepăsării și a lenei. Bindecuvântarea activității. Despre suveranii puternici și despre suveranii slabi. Predica din timpul nopții referitoare la activitate.

1. Domnul a spus: “Cine a făcut un drum lung pe jos și ajunge în sfârșit la un han, nu trebuie să meargă imediat să se odihnească. Este mult mai bine să mai facă unele activități mărunte, iar a doua zi de dimineață, în zori, trebuie să se trezească și să pornească din nou la drum și atunci, toată ziua, nu va simți nici o oboseală, în acest fel, cu cât își va prelungi călătoria mai mult, cu atât mai puțin va simți oboseala!

2. Dar dacă, abia ajuns la han, obosit după o zi de mers, el se aruncă pe un pat și nu se mai trezește până a doua zi la prânz, el va porni după aceea la drum cu picioarele înțepenite și îl va dura capul. Va trebui să abandoneze călătoria, obosit și dornic de odihnă; s-ar putea chiar ca, văzând cu disperare că nimeni nu-l ajută, să se culce pe marginea drumului!

3. Dar a cui este greșeala? A dorinței sale excesive de a se odihni și a ideii prostești că repausul fortifică omul.

4. Cel care caută să ajungă la un înalt nivel de agilitate a mâinilor sau a degetelor pentru a atinge măiestria într-o anumită artă, nu va reuși acest lucru dacă, sub pretextul că el vrea să atingă perfecțiunea, în loc să exerseze fără încetare, el își pune mâinile în buzunare, se plimbă toată ziua, pentru a nu-și obosea mâinile și degetele, fiindu-i teamă să nu le solicite prea mult sau să nu le rănească; mâinile sale vor deveni astfel total inapte pentru arta la care el aspiră!

5. Într-adevăr, cu toată înțelepciunea Mea nelimitată, nu aș putea să prezic momentul în care un asemenea artist va putea deveni un virtuoz! Pentru aceasta, dragii Mei prieteni și frați, vă repet:

6. Nu există decât fructele activității neobosite a lui Dumnezeu. Viața nu poate fi conservată decât prin activitate și astfel ea poate dura etern, în timp ce inactivitatea nu creează și nu poate crea decât moarte.

7. Puneți-vă mâinile pe piept și veți vedea cum inima bate fără încetare, zi și noapte! De activitatea ei depinde viața corpului și, dacă inima se oprește, s-a sfârșit cu viața corpului fizic!

8. Dacă oprirea inimii fizice este în mod vizibil semnul morții corpului fizic, oprirea inimii sufletului este moartea sufletului.

9. Inima sufletului se numește iubire și pulsațiile sale se exprimă prin manifestarea intensă și adevărată a iubirii.

10. Neîncetata manifestare a iubirii corespunde acestei pulsații a inimii sufletului, care nu obosește niciodată. Cu cât inima sufletului bate mai cu ferve, cu atât mai intensă este viața sufletului. Astfel, inima atinge un înalt grad de trezire spirituală și se deschide către viața divină a spiritului.

11. Acest spirit, care este viața cea mai pură, deoarece reprezintă suprema și neobosita activitate, se revărsa în sufletul care, prin manifestarea pleneră a iubirii, devine asemănător lui; astfel, viața veșnică își găsește începutul în acest suflet.

12. Și, vedeți voi, totul vine dintr-o continuă activitate, niciodată dintr-o stare de lene.

13. Alungați repausul și inerția, urmăriți să fiți mereu activi și plini de inițiativă și răsplata voastră va fi viața eternă.

14. Să nu credeți că Eu am venit pe acest pământ pentru a aduce omului pacea și odihna! Oh, nu! Eu am venit să aduc spada și războiul!

15. Căci oamenii trebuie să fie stimulați prin suferințe cumplite și neazuri de tot felul, altminteri ei devin la fel ca niște boi grași, care se îndoapă așteptându-și moartea veșnică.

16. Neazurile și suferința acționează în om la fel ca fermentația și dau naștere astfel, în final,

la trezirea spirituală.

17. Se poate spune, desigur, că nevoile și necazurile generează mânia, răzbunarea, asasinatul, gelozia, împietrirea inimii și persecuția. Este adevărat, dar deși toate acestea sunt rele, ele sunt totuși, de preferat repausului, inerției și lenei, care nu fac nici bine nici rău și care sunt o stare de moarte.

18. De aceea. Eu vă spun: în ceea ce Mă privește, fiți ori complet reci, ori fierbinți! Căci Eu îi voi vomita pe cei călduți din gura Mea!

19. Un dușman puternic îmi este mult mai drag decât un prieten călduț, căci dușmanul puternic Mă obligă să acționez energic, fie pentru a-l câștiga, fie pentru a-l face pentru totdeauna inofensiv, în timp ce alături de un prieten călduț, voi deveni chiar și Eu călduț și, dacă ar fi să Mă aflui în pericol, de ce folos Mi-ar fi acest prieten călduț?

20. De aceea, un suveran călduț înseamnă pierderea poporului său, căci el ucide spiritul poporului său, care se transformă într-o turmă de boi înfometaji și de vite de povară, în timp ce un suveran puternic, fie el chiar și tiranic, își incită poporul să fie activ și plin de viață, pentru ca să poată evita pedepsele tiranului și suferința. Iar dacă tiranul exagerează, în cele din urmă poporul îl va înlătura, pentru a se elibera astfel de dureri și suferințe.

21. Cred că am vorbit suficient despre valoarea activității și sunt convins că ați înțeles cu toții această învățătură; astfel, cei care vor și simt în ei nevoia de a găsi pacea somnului și odihna trupului lor să-și caute un loc pentru a dormi, dar să rămână aici cei care doresc să vegheze în noaptea aceasta împreună cu Mine!” Au strigat cu toții: “Doamne, dacă Tu veghezi, cum am putea noi să dormim? Doar Maria, mama Ta, pare că ar avea nevoie de odihnă și Tu ai putea să-i spui să meargă să se odihnească”.

22. Dar Maria, care moțâia în spatele Meu pe un fotoliu, a înțeles aceste cuvinte și-a revenit și a spus foarte amabilă celui care vorbise: “Prietene, tu - care vorbești mereu în numele prietenilor tăi -, îți spun că grija ta în ceea ce mă privește este neîntemeiată, căci, vezi tu, din iubire pentru Stăpânul meu, am vegheat deja până acum sute de nopți și iată că sunt încă în viață. Voi mai veghea încă multele altele și nu-mi voi pierde viața doar pentru atâta lucru, dacă aceasta este voința Sa! Nu vă faceți deci griji în privința mea! Un singur gând îmi este de ajuns!”

23. Aceste cuvinte îi erau adresate lui Toma. Acesta a venit imediat la Maria, rugând-o să nu se îndoiască de bunele lui intenții. Maria l-a consolată, spunându-i că este bucuroasă că el își făcea griji pentru ea! Toma și-a simțit astfel inima mai ușoară și s-a întors la locul său.

24. S-a făcut apoi liniște și nimeni nu a mai scos nici un cuvânt, căci toți meditau; găsind din ce în ce mai luminos adevărul celor care fuseseră spuse.

25. În fine, Matei a sfârșit prin a-și spune cu voce tare: “Măine, în zori, această învățătură despre activitate și despre odihnă va fi scrisă pe o placă separată, în nici un caz, lumea nu trebuie să piardă o învățătură atât de importantă”. Iar când s-a făcut ziuă, Matei și-a ținut promisiunea. Această învățătură a fost astfel mult timp păstrată și transmisă în Samaria prin Jonael și Jairuth. Dar, cu timpul, ea a fost deformată, încetul cu încetul și în cele din urmă a dispărut complet. Atât timp cât a fost cunoscută în popor, ea a fost numită “Predica din timpul nopții”.

Capitolul 222

Cei cinci farisei din Betleem spală picioarele Domnului. Evanghelia vieții.

1. În dimineața următoare, cei cinci farisei au venit să ne salute, pe Mine și pe discipolii Mei, cu politețea lor obișnuită, făcându-Mi, printre altele, marea onoare de a Mă întreba dacă îi consideram demni de a-Mi spăla picioarele.

2. Acesta era un vechi obicei din Betleem de a-l onora astfel pe invitat, sau uneori chiar gazda, urmând ca a doua zi, primul dintre invitați să întoarcă această politețe care îi fusese făcută în

ajun. I-am lăsat deci pe cei cinci farisei din Betleem să-Mi spele și să-Mi unghie picioarele.

3. Când au terminat, unul dintre cei cinci farisei a spus: “Mare învățător și fără pereche în cunoașterea adevărului, spune-ne, cum este posibil să faci asemenea miracole? Că le faci prin puterea lui Dumnezeu, nu mai încapă nici o îndoială, dar le înfăptuiești cu o perfecțiune atât de minunată, iar asta este o altă poveste! Dacă ne consideri demni, explică-ne pe scurt și noi ne vom putea întoarce la Betleem nespun de fericiți și de recunoscători!”

4. Eu am spus: “Dacă v-aș spune, nu ați crede, căci triplul voal al lui Moise se află pe ochii voștri, împiedicându-vă să vedeți Cine este Cel care vă vorbește. Nu ați mai fi pus o asemenea întrebare dacă L-ați fi recunoscut. Dar puneți asemenea întrebări pentru că nu-L cunoașteți.

5. Și dacă v-aș da un răspuns exact, nu l-ați accepta! Voi vedeți ceea ce se petrece în lumea materială, dar ceea ce este legat de spirit, de împărăția și acțiunile sale, toate acestea vă sunt străine și nu puteți nici să înțelegeți, nici să simțiți ceea ce înseamnă ființa divină și modul cum se manifestă ea în om.

6. Mergeți și pocăiți-vă din cauza numeroaselor voastre păcate și veți înțelege apoi că împărăția lui Dumnezeu a venit la voi.

7. Iubiți-L pe Dumnezeu din toate puterile voastre și rugați-vă Lui întru spirit și adevăr; iubiți-vă, de asemenea, semenii, pe sărmanii voștri frați și surori. Nu vă prigoniți dușmanii; nu-i blestemați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă fac rău și astfel veți aduna cărbuni încinși pe capul lor (adică veți trezi în conștiințele lor remușcările), iar Dumnezeu va vedea faptele voastre și vă va răsplăti însutit.

8. Nu împrumutați bani celor care vă oferă un anumit profit, ci săracilor și nevoiașilor și banii voștri vor fi folosiți astfel într-un scop înalt, iar Tatăl din Ceruri vă va răsplăti veșnic, dându-vă adevărata dobândă, care este perfecțiunea sufletului!

9. Nu urmăriți atât de mult să fiți lăudați și recunoscuți pentru ceea ce faceți pentru lume! Care va fi atunci răsplata voastră în ceruri? Adevăr vă spun, cel care, pe acest pământ, face un bine sărmanilor lui frați așteptând o recompensă, o va pierde în schimb pe cea din ceruri.

10. Cine va munci însă pentru ceruri va fi răsplătit veșnic de către ceruri. Dar cine muncește pentru lume, va primi recompensa trecătoare a acestei lumi. El va găsi în ceruri contul recompenselor sale - gol; el nu va avea nimic acolo și sărăcia lui spirituală va putea fi cu greu depășită.

11. Dacă păstrați toate aceste sfaturi în inima voastră și le puneți în practică, veți înțelege ușor cum v-am vindecat Eu bolnavii. Acum știți tot ceea ce trebuie să știți. Nu mai cereți nimic altceva, ar fi inutil să vă răspund.

12. Vegheați, de asemenea, să nu spuneți la Ierusalim sau în orașul lui David că Mă cunoașteți, pe Mine și învățătura Mea, sau pe discipolii Mei. Aceasta nu vă va aduce nici o binecuvântare.

13. Acum, după ce veți lua masa, puteți să vă întoarceți la voi acasă, în pace”.

14. După aceste cuvinte, cei cinci farisei au rămas puțin dezamăgiți, dar nu au îndrăznit să mai pună întrebări. Ei s-au prosternat în fața Mea și apoi au mers în sala de mese. După masă, ei și-au reluat drumul către patria lor.

Capitolul 223

Opinia celor cinci farisei: El este ori un zeu, ori un diavol! Iisus nu a fost esenian.

1. Discipolii s-au apropiat de Mine, întrebându-Mă de ce le-am vorbit acestor farisei din Betleem într-un mod atât de voalat.

2. Eu le-am răspuns: “Oare până acum n-ați auzit niciodată vreun cuvânt înțelept din gura Mea? Cât de greu înțelegeți! Acești oameni Mă consideră doar un medic dotat cu capacități excepționale, care oferă îngrijiri cu totul deosebite cu ajutorul unor forțe secrete.

3. Esenienii au cunoștințe considerabile în arta secretă a farmaciei, care le permite să vindece anumite maladii și de aceea ei pot să producă anumite fenomene care, pentru profani, trec drept adevărate miracole. Dacă vă veți gândi mai bine, veți înțelege că acești farisei Mă consideră un esenian din a patra clasă, adică având cel mai înalt nivel de cunoaștere, capabil să stăpânească la voință diverse forțe ale naturii.

4. Dacă le-aș fi dezvăluit în mod direct că Eu sunt Mesia cel Făgăduit, Fiul celui Preaînalt, acești evrei ultradogmatici ar fi fost indignați. Ei M-ar fi considerat atunci cel mai mare magician al lui Satana, M-ar fi denigrat și vindecarea bolnavilor lor ar fi devenit astfel cel mai mare motiv de scandal! Dar cum ei Mă consideră un esenian, ei se vor întoarce la ei acasă în pace, laudând și slăvind pe Dumnezeu, care îi dă omului cunoștințe secrete care să-i permită să vină într-un mod atât de minunat în ajutorul bolnavilor care suferă.

5. Dar când vor începe să reflecteze cu mai mare atenție, ei își vor da seama cu ușurință că nu sunt un esenian, căci principiile fundamentale pe care le-am expus sunt exact contrare celor eseniene. Eu i-am învățat câte ceva din ceea ce ar putea avea nevoie să știe. Acasă, ei vor compara în liniște învățătura Mea cu cea a esenienilor - pe care ei o cunosc - și când vor ajunge la contradicțiile cele mai evidente și vor vedea bine că învățătura Mea este exact opusul celei eseniene, vor începe să se îndoiască.

6. Ei ar fi dorit să îmi mai pună în continuare întrebări, dar Eu le-am retezat-o scurt, așa că au plecat fără să mai îndrăznească să mai pună altele, crezând, după modul în care am acționat, că sunt un esenian din categoria cea mai înaltă; dar, după cuvintele pe care le-am spus, ei și-au dat bine seama după aceea că nu sunt așa ceva. Acum își mai pun doar o singură întrebare, aceea de a ști dacă esenienii au două învățături: prima pentru poporul neștiutor și o a doua doar pentru ei înșiși! Ei sunt convinși că am fost sincer cu ei și că, în calitate de bun cunoscător al scripturilor, Eu le-am dat doar câteva maxime din învățătura secretă, lăsându-i în rest să caute ei înșiși!

7. Doar unul dintre cei cinci gândește că în spatele Meu se află cu totul altcineva decât un esenian din a patra clasă! El se adresează chiar acum celorlalți patru farisei, spunându-le: “După părerea mea, nu este un esenian; am vorbit de curând cu un esenian, care a fost foarte sincer cu mine, despre doctrina și obiceiurile lor și nu mi-a pomenit deloc despre o a doua învățătură secretă. Acest mântuitor din Nazaret reprezintă deci pentru mine un cu totul alt fenomen. El este fie un zeu, fie un diavol; de ultima variantă mă îndoiesc însă foarte tare, căci învățătura sa reprezintă principiul cel mai social pe care l-am întâlnit vreodată, în timp ce diavolul este cel mai mare dintre tirani și dușmanul declarat al principiului social”.

8. Iată conversația celor cinci oameni, pe care nu-i interesează dacă picioarele lor se mișcă și îi fac să înainteze!

9. Dragii mei prieteni, când îi înveți pe ceilalți, trebuie să fii prudent. Nu intri într-o casă năpustindu-te pe poartă, la fel cum la masă nu te arunci asupra tuturor felurilor de mâncare dintr-o dată! Într-o casă intri ușor, cu blândețe, bați la ușă și dacă ți se oferă ceva de mâncare, nu începi cel de-al doilea fel decât atunci când toți ceilalți l-au terminat pe primul. Dacă nu procedezi astfel, ei vor protesta și vei fi considerat un necioplit! Dacă gazda ar aduce deodată toate felurile de mâncare, atunci oaspeții și-ar pierde apetitul, în schimb, dacă mâncarea este servită în ordine, își vor păstra pofta de mâncare și vor felicita la sfârșit gazda, mulțumindu-i pentru că le-a făcut o primire atât de bună.

10. Iată cum trebuie să-i învățați pe ceilalți pentru a obține rezultate bune! Înțelegeți?”

11. Discipolii au răspuns: “Da, învățătorule drag, acum înțelegem foarte bine ceea ce ne înveți în fiecare zi, cu înțelepciunea Ta infinită!”

12. Eu le-am spus: “Ei bine! Atunci să mergem să mâncăm!”

Capitolul 224

Disputa dintre Kisjonah și Baram. Importanța și esența introspecției. Satana tulbură introspecția.

1. Ne-am ridicat de pe bănci și am plecat în grădină, unde ne aștepta o masă înbelșugată, pregătită de data aceasta de către Baram.

2. Kisjonah i-a spus lui Baram: “Dar, frate, ce ai făcut? Crezi tu oare că pivnițele, beciurile și grânarele mele sunt goale?”

3. Baram i-a răspuns: “Frate, știi foarte bine că dacă o mie de oaspeți ar consuma din proviziile tale timp de o mie de ani, nu ar reuși să le termine, dar, slavă Domnului, nici eu nu sunt un biet sărac; fă-mi deci bucuria de a mă lăsa să ofer eu astăzi de mâncare tuturor oaspeților! Este o mare bucurie, de care nu sunt demn, de a-L putea servi pe Domnul nostru; mâine această onoare îți va reveni din nou ție”.

4. Kisjonah și Baram s-au aruncat unul în brațele celuilalt și s-au îmbrățișat; s-au așezat apoi la aceeași masă, unde au mâncat un delicios pește, însoțit de pâine și stropit cu vin!

5. După masă, Kisjonah a întrebat în ce mod vom petrece ziua și dacă este necesar să facă pregătiri în cazul în care intenționăm să facem o nouă excursie.

6. Eu i-am spus: “Prietene, frate, nu te preocupa de nimic! Vom urma cursul evenimentelor, dar nu se va petrece nimic deosebit nici astăzi și nici mâine. Ne vom ocupa doar de noi înșine; nu este așadar nevoie de nici o pregătire! Mâine seară, Philopold se va întoarce de la Cana și ne va povesti anumite lucruri!

7. Dar până la prânz, vom face câteva exerciții de introspecție, la umbra răcoroasă a acestor copaci!

8. Căci vă spun, într-adevăr, nimic nu este mai binevenită pentru om decât o meditație din când în când. Cel care vrea să-și cunoască și să-și măsoare forțele, trebuie să se cunoască și să se examineze cu atenție mai întâi pe el însuși.

9. Și cum acest lucru este foarte necesar, vom realiza în această dimineață acest exercițiu, iar după-amiază vom merge pe mare, unde vom vedea ce va mai fi de făcut!”

10. Dar cei care nu știau cum să realizeze această meditație, Mi-au cerut explicații. Le-am spus: Începeți să vă gândiți în liniște și în tăcere la activitățile voastre și la voința lui Dumnezeu, care vă este cunoscută. Puneți-vă întrebarea dacă ați respectat această voință în diverse momente ale vieții voastre. Prin această introspecție, veți pune obstacole intruziunilor lui Satana, care încearcă prin tot felul de mijloace să vă perturbe, pentru a vă devia de pe calea cea dreaptă.

11. Atunci când omul atinge, prin exerciții practice, un anumit nivel de măiestrie în meditație, el va descoperi cu ușurință și rapid capcanele lui Satana, putând să le evite și să le anihileze complet. El va ști să se protejeze energic de atacurile viitoare ale inamicului. Satana știe acest lucru foarte bine și caută tot timpul să tulbure sufletul prin tot felul de șmecherii, știind să-i întindă felurite capcane, sperând că sufletul va cădea în cele din urmă în plasă și va renunța să mai facă această meditație, ceea ce ar fi foarte grav.

12. Atunci, sufletul, din ce în ce mai separat de spirit, pe care nu-l poate trezi în el, va intra încet, încet, în procesul celei de-a doua morți a omului.

13. Acum știți în ce constă această meditație. Faceți acest exercițiu în liniște, până la prânz și nu vă lăsați tulburați de nici un fenomen exterior, căci Satana nu va înceta să încerce să vă tulbure prin tot felul de spectacole exterioare, în asemenea cazuri, amintiți-vă că v-am prevenit și reîntoarceți-vă repede înlăuntrul vostru”.

14. S-a făcut apoi o liniște deplină și fiecare a început să se examineze pe sine timp de o oră, fără ca nimic să tulbure această activitate.

Capitolul 225

Apariția unui veritabil leviatan. Recompensa promisă celor curajoși.

1. Dar, după o oră, s-a auzit un zgomot violent, ca și cum un trăsnet ar fi căzut nu departe de casă. Însăpământați, au tresărit cu toții, dar amintindu-și de cuvintele Mele, ei și-au reluat meditația în liniște.

2. Dar Satana nu s-a lăsat așteptat mult timp. După această detonare, în timp ce discipolii își continuau meditația, în liniște, fiind preocupați numai de spirit, s-a auzit un nou zgomot ciudat, ca un șuierat și o făptură uriașă și neobișnuită a apărut din apă, cu limba amenințătoare ieșind dintr-un enorm cap de lup; ea avea un corp asemănător cu cel al unui dragon care se încolăcea ca un gigantic șarpe sălbatic, avea două imense urechi de bou ridicate și ochii scânteietori ca doi cărbuni incandescenti; labele din față erau la fel ca cele ale unui urs uriaș, labele din spate ca ale unui leu, întregul corp era acoperit cu o piele de crocodil și botul semăna cu acela al unei iguane. Țipătul său era strident și răsuflarea îi semăna cu un șuierat. Această făptură însăpământătoare a ieșit apoi din mare.

3. Pe mal pășteau miei, boi, vaci și măgari; monstrul uriaș a început să-i urmărească și să-i înghită unui după altui. Animalele domestice au fugit, după care uriașul s-a îndreptat către noi.

4. Văzând cum monstrul se apropie de ei, mai mulți dintre cei care meditau au spus: “Doamne, dovada este un pic cam prea dură pentru noi! Oribilul monstru a înghițit deja mai multe vaci, zece miei și doi măgari și vine acum să-și ia desertul; ghidat de miros, el tocmai se năpustește acum spre noi! Ar fi mai înțelept să fugim din calea lui. Într-adevăr, este imposibil să te lupți cu el și, având în vedere posibilitățile noastre, nici nu poate fi vorba despre victorie!”

5. Eu le-am spus: “Nu vă lăsați tulburați. Prin puterile noastre exterioare nu putem să-l învingem pe acest uriaș, care este un leviatan perfect. Dar pus în fața forței noastre interioare (spirituale), el va fugi până la capătul lumii. Nu vă faceți deci griji, încă o oră și veți trece acest prag, frontiera morții; pentru aceasta, răsplata voastră va fi domnia asupra infernurilor și asupra tuturor spectrelor”.

6. Cuvintele Mele au fost urmate, după câteva clipe, de țipetele stridente ale monstrului, care și-a încetinit mersul, dar a continuat să se apropie de noi. Mișcările violente ale limbii sale de șarpe indicau foamea sa devoratoare și loviturile puternice cu coada îi trădau intențiile, dar discipolii ale căror suflete se întăreau în credință l-au lăsat pe monstru să se apropie de ei fără a se mai tulbura.

7. Când a ajuns la zece pași de noi, i-am făcut un semn interior îngerului Arhiel, care a mers în fața monstrului și i-a spus: “Pe cine cauți tu aici, Satană? Pleacă sau te voi distruge!” Monstrul a deschis atunci botul, ca și cum ar fi vrut să vorbească, dar îngerul i-a poruncit încă o dată să plece. Animalul a scos câteva urlete înfiorătoare, după care s-a întors în mare, șuierând și gâfâind!

8. Când s-a aruncat în mare, apa s-a învolburat; întregul golf a fost zguduît ca de o furtună violentă. Dar discipolii nu s-au mai îngrozit, ci au urmărit ca în această ultimă oră să-și regăsească pacea întru Dumnezeu.

9. La sfârșitul acestei ore de liniște, s-a pornit o furtună puternică. Fulgerele brăzdau cerul, vântul îndoia copacii până la pământ, iar picăturile violente de ploaie, amestecate cu grindină, cădeau din norii negri.

10. Discipolii cei mai slabi au vrut să fugă în casă. Dar îngerul le-a spus: “Rămâneți aici pentru a vedea ultimul tur de forță al lui Satana!” Ei au rămas, suportând ploaia care creștea în intensitate, până în punctul în care grindina sărea de pe sol, fără însă să-i lovească pe oameni, care nu au fost nici măcar udați de ploaie.

11. Îngerul a alungat atunci norii, care s-au risipit îndată, după care s-a făcut din nou lumină. Câteva secunde mai târziu, exercițiul s-a încheiat. Baram a spus: “Învățătorule, preferi să rămâi aici sau să mergi în casă? Masa este gata!”

12. Eu i-am răspuns: “Încă o jumătate de oră și totul va fi în ordine. Trebuie să le spun ceva discipolilor mei”.

13. Baram s-a urcat din nou în barca sa, după care a coborât într-un fel de grotă, în care avea

mai multe feluri de vinuri dintre cele mai bune. Le-a trimis apoi prin slujitorii săi la bucătărie și le-a spus bucătarilor și bucătăreselor să mai aștepte încă o jumătate de oră înainte de a așeza mâncarea pe farfuriile. El s-a întors apoi imediat la Mine, pentru a asculta ceea ce doream să le spun discipolilor referitor la meditație și la utilitatea ei.

Capitolul 226

Despre binefacerile unei meditații realizate cu regularitate și despre noua naștere. Despre spiritism (comerțul cu spirite). Drumul către infern.

1. Și iată explicația dată: “Ați văzut într-o manieră nouă, cum se poate ridica omul de la materie către spirit și cum poate deveni el pe această cale propriul său stăpân și astfel, stăpânul întregii naturi! Urmați deci din când în când acest drum în Numele Meu și veți obține o mare putere de control asupra pasiunilor voastre, asupra întregii naturi și asupra tuturor creaturilor din Lumea de dincolo!

2. Ați văzut aceste teribile apariții pe care Satana vi le-a pregătit. Ați fost înspăimântați, îngroziți, dar ați avut încredere în cuvântul Meu și v-ați reîntors la meditație; în această pace perfectă, ați devenit stăpânii tuturor fenomenelor răului.

3. Dar să nu credeți că doar pentru atâta lucru, l-ați și învins pe Satana. De fiecare dată când veți relua acest exercițiu, veți fi tulburați, iar aceasta se va petrece până când vă veți naște din nou întru spirit!

4. Atunci când vă veți naște din nou întru spirit, Satana își va pierde orice putere asupra voastră și voi veți deveni judecătorii lui, precum și ai tuturor celor pe care el i-a ademenit și pe care voi îi veți putea lua înapoi de la el pentru totdeauna”.

5. Petru a întrebat: “Cum am putea să ne putem naște din nou? Oare trebuie să se întoarcă sufletul și spiritul în corpul unei femei și să renască din acea femeie? Cum trebuie să înțelegem acest lucru?”

6. Eu am spus: Tu nu poți încă să înțelegi. Dar atunci când Eu mă voi înălța acolo de unde am coborât și când Spiritul Meu va elibera spiritul tău, vei înțelege în profunzime ceea ce înseamnă noua naștere. Deocamdată nu este posibil acest lucru nici pentru tine și nici pentru oricine altcineva. Dar, urmând învățătura Mea și practicând aceste meditații, în cele din urmă vei atinge prin tine însuși și în tine însuși o asemenea lumină.

7. Nici o învățătură și nici o lecție primite din exterior nu te pot ajuta să înțelegi ce înseamnă noua naștere. Aceasta este o stare care se poate obține numai în sine (în interiorul ființei), pe calea pe care Eu v-am arătat-o, pentru veșnicie”.

8. Iuda a spus: “Învățătorule, am văzut mari magicieni care alungă sau îndepărtează spiritele, care discută cu sufletele morților, pe care le fac să vorbească și care le revelează lucruri ascunse; ce corespondență are aceasta în lumea spirituală? Și aceasta trebuie să fie tot o nouă naștere!”

9. Eu am spus: “Oh! Desigur, dar nu pentru cer, unde se află tronul lui Dumnezeu, ci pentru infernuri, unde locuiește Satana împreună cu îngerii lui!”

10. Iuda: “Dacă este așa, înseamnă că Satana este un stăpân dotat cu o putere uriașă. Eu cred că ar fi mai bine ca Satana să fie nimic, în loc să fie lăsat de mii și mii de ori să seducă milioane de ființe! De ce există Satana în ordinea divină?”

11. Eu am spus: “Pentru ca să-ți poată intra ție sub piele, ție - care te interesezi atât de mult de el! îți va mai trebui mult timp pentru a ajunge abia la o minimă cunoaștere de tine însuși și la cunoașterea de ordin divin, care, pentru rațiuni înțelepte, a creat pe pământ ziua și noaptea. Înțelegi tu noaptea pământului și ziua eternă a fiecărui soare, care este un pământ în sine, asemănător celui care te poartă și te hrănește? Și atunci, dacă nu înțelegi, te întreb, cum poți să pui o întrebare care nu se cuvine să fie pusă de un om Stăpânului său, Dumnezeului său, Crea-torului său? Nu vrei să întreb și

de ce piatra este tare, apa lichidă, de ce arde focul și nu apa rece?

12. Dar Eu îți spun, dacă nu înțelegi nimic, pentru început învață următorul lucru: păstrează tăcerea și trezește-ți spiritul și dacă imediat după aceea începi să înțelegi câte ceva, atunci vorbește și pune-le întrebări fraților tăi!

13. Dar, vezi tu, cu tine este la fel ca și cu prostia umană: oamenilor le este rușine de prostia lor, dar încearcă să o mascheze, punând tot felul de întrebări aparent înțelepte, care însă nu fac altceva decât să le trădeze prostia. Primește cu simțul umorului aceste cuvinte blânde, altminteri într-o bună zi vei aluneca pe o cărare greșită și nu voi putea să te mai scot din mlaștină”.

14. Aceste cuvinte au liniștit elanul lui Iuda de a mai pune întrebări. El i-a aruncat o privire lui Toma, care, la fel ca și ceilalți discipoli, s-a prefăcut că nu-l observă; și Iuda, liniștit, s-a retras prudent!

15. I-am spus atunci lui Baram: “Acum poți să ne servești masa, dar de data aceasta în sufragerie”, Baram s-a grăbit să facă pregătirile și noi l-am urmat la masa, care a durat timp de o ora, dar fără nici o ceremonie.

Capitolul 227

Excursia pe mare de după masă. Revenirea bolii fiicei lui Iair. Întoarcerea la Kis.

1. După ce am servit masa, ziua fiind senină și frumoasă, am organizat o excursie pe mare. Baram și-a pregătit corabia, iar Kisjonah pe a sa. Jumătate din discipoli au avut loc într-un mod confortabil pe corabia lui Kisjonah.

2. Împreună cu discipolii Mei cei mai apropiați, cu Baram și cu Kisjonah, Eu am urcat la bordul superbe corăbii a lui Baram, care avea două pânze și doisprezece vâslași, fiind astfel împinsă simultan de vânt și de vâsle. Ne-am îndreptat spre Capernaum, fără intenția de a ne înapoia.

3. După câteva ore, când ne aflam în larg, am zărit o corabie care părea că se îndreaptă spre noi cu toată viteza. Avea culorile drapelului din Capernaum. Pentru a verifica dacă într-adevăr se îndreaptă spre noi, am modificat cursul; ambarcațiunea din Capernaum și-a schimbat direcția și a continuat să ne urmărească, mărinind viteza. Lucrurile păreau clare, astfel încât marinarii lui Baram ne-au întrebat ce trebuie să facă, deoarece corabia din Capernaum nu părea să aibă intenții bune. Baram s-a întors la rândul lui către Mine pentru a Mă întreba ce este de făcut.

4. Eu am răspuns: “Să lăsăm această corabie să se apropie; vom vedea atunci ce doresc!” Baram a poruncit să se coboare pânzele și a oprit vâslitul. Marinarii lui Kisjonah au făcut același lucru.

5. Peste un sfert de oră, marinarii de pe vasul din Capernaum se aflau pe corabia noastră. Ei l-au întrebat pe Baram dacă Eu Mă aflam acolo, deoarece ei aflaseră la Capernaum că M-aș fi aflat la Kis. Trimiși de către Iair, ei au venit să Mă roage să merg la Capernaum, unde fiica lui Iair, pe care cu câteva săptămâni înainte o înviasem din morți, căzuse din nou grav bolnavă (suferind de aceeași boală) și nici un medic nu reușea să o vindece, Iair, care se temea că fiica lui va muri, le oferise marinarilor o recompensă mare dacă vor reuși să-L aducă pe Iisus din Nazaret.

6. Baram le-a spus: “Ascultându-vă, îmi dau seama că o intenție bună v-a adus aici și de aceea vă spun că Cel pe care îl căutați se află pe corabia mea; nu știu dacă El dorește să vă asculte și să vă urmeze, dar voi merge în cabina Lui să-i comunic rugămintea voastră”.

7. Marinarii din Capernaum s-au arătat mulțumiți; Baram a coborât și a venit în cabina Mea, pentru a-Mi transmite cererea lor.

8. Dar Eu i-am răspuns: “Frate, nu este nevoie să vorbești. Eu știam aceste lucruri încă mai demult și am mai spus deja la Jesaira că acest om M-a calomniat pentru a Mă compromite și pentru a condamna învățătura Mea. El a negat boala și moartea fiicei sale, pretextând că ea dormea, având somnul cel mai firesc și că pretenția Mea de a fi înviat-o nu era decât un simulacru.

9. Dacă nu este decât o simplă minciună, atunci nu au de făcut decât să o lase să doarmă somnul ei obișnuit și ea se va trezi pur și simplu, așa cum este firesc pentru natura umană.

10. Nu o voi atinge decât după ce a petrecut trei zile în mormânt; întoarce-te pe punte, spune-le ce ți-am transmis și ridică apoi pânzele; un vânt bun ne va purta spre marele golf din Kis, iar acești oameni nu vor vedea în ce direcție ne vom îndrepta”.

11. Baram a urcat pe punte și le-a spus: “Onorabili trimiși ai lui Iair, sunt dezolat că nu vă pot da un răspuns pozitiv de la Iisus, Domnul. Dar vinovați pentru aceasta sunt oamenii din Capernaum. El a înviat-o pe fiica lui Iair, care era într-adevăr moartă; El i-a redat viața, dar fariseii din oraș, care îl urăsc, s-au grăbit să declare că El nu ar fi decât un mincinos care a înșelat poporul, pretinzând că a vindecat-o pe fiica lui Iair, care dormea pur și simplu pe catafalc, unde Iair o așezase pentru a-L demistifica pe Iisus mincinosul, care nu știa nimic despre capcana care îi fusese întinsă!

12. Văzând în cele din urmă că fetița era vie, El a strâns-o puternic de mână și ea, nesuportând această strângere, s-a trezit!

13. Intenția șefului Iair - din câte am aflat - era ca fiica lui să nu se trezească și să-L poată demasca astfel pe acest Iisus ca pe un mare șarlatan, dar trezirea fiicei sale a stricat planul, căci poporul este convins că El a înviat-o pe fată.

14. Iată de ce El nu mai vrea s-o vadă, decât poate doar după ce va fi pe jumătate descompusă în mormânt.

15. Întoarceți-vă așadar acasă și spuneți-i șefului vostru să-și vadă întunecimea inimii sale ingrate. În nici un caz Iisus nu va merge la Capernaum, deoarece acest oraș pe care El l-a blestemat deja este foarte josnic”.

16. Spunând acestea, Baram a ordonat să se ridice pânzele și, în timp ce acestea erau ridicate, vântul a început să sufle puternic, îndepărtând rapid corăbiile noastre de ambarcațiunea venită de la Capernaum, care s-a pierdut în depărtare! După ce am sosit în golful orașului Kis și am pus piciorul pe pământ, un vânt puternic a început să sufle către Capernaum.

Capitolul 228

La căpătâiul fiicei sale, Iair înțelege adevărul. Amenințarea fariseilor.

1. Pe când urcam pe colina care se ridica deasupra golfului și a hanului, pe unde trecea drumul principal care ducea la Ierusalim, am văzut departe, în larg, ambarcațiunea din Capernaum, care se lupta cu valurile mari, pe un vânt din ce în ce mai violent, astfel încât, în cele din urmă, ea a renunțat să mai lupte. Vasul a fost astfel purtat direct către Capernaum.

2. “Iată ce va face Iair când va afla de la mesagerii săi cuvintele lui Baram”, am spus Eu!

3. “Iair va chema atunci pe toți medicii din împrejurimi și îl va chema chiar și pe cel din Nazaret, care este unul dintre discipolii Mei, de altfel un medic renumit – care chiar a vindecat într-un mod miraculos boli foarte grave numai cu ajutorul mâinilor.

4. Când va ajunge la Capernaum și o va vedea pe fiica lui Iair, el va ridica din umeri și va spune tuturor medicilor aflați la căpătâiul bolnavei: “Nu poate fi ajutată decât de către Cel care a creat-o! Iată o fetiță care s-a încălzit la o petrecere, a băut ceva rece și a făcut astfel o inflamație a plămânilor. După șapte zile, ea se va prăpădi. Noi nu putem face alți plămâni și lumea întreagă nu o poate ajuta cu nimic în acest caz”.

5. Iair va spune: “Ce crezi: acest Iisus - care are o reputație divină, nu ar putea El să vindece această boală, El, care a mai înviat-o o dată pe fiica mea, pe când era într-adevăr moartă și care a mai înviat-o și pe fiica comandantului Cornelius, la care fiica mea s-a îmbolnăvit?”

6. Medicul din Nazaret îi va spune: Oh! Desigur, dacă El ar vrea acest lucru; dar voi i-ați trimis deja mesageri, la Kis, unde cel mai adesea El locuiește la Kisjonah și El v-a refuzat; de aceea m-ați chemat pe mine, deoarece nu se mai putea face nimic”.

7. Iair va spune: "Eu l-am rugat cu cea mai mare politețe și El, care predică doar iubirea și iertarea dușmanilor, m-a refuzat!"

8. Medicul din Nazaret va spune: "Nu v-a trimis alt răspuns decât acela pe care îl meritați, voi - cei care spuneți că sunteți servitorii Celui Preaînalt. Spuneți-mi ce fel de om ar mai putea să vă rămână prieten dacă l-ați trata așa cum ați făcut-o voi! Într-adevăr, însuși Dumnezeu nu ar fi putut să vă facă mai mult bine decât divinul Iisus și, drept mulțumire, voi L-ați dat în urmărire ca pe cel mai rău dintre bandiți și, dacă ați fi putut, L-ați fi omorât încă de mult timp. Deși, în mod evident, mâna lui Dumnezeu se află deasupra Lui, voi nu ați încetat totuși să încercați să-i faceți tot răul posibil.

9. Ați făcut tot posibilul ca să-i luați căsuța și grădina sârmanei Sale mame, acestei femei pioase, care are o mare credință în Dumnezeu! Ați urmărit-o cu injuriile voastre și ați alungat-o, pe ea și pe copiii lui Iosif, ca și când ar fi fost niște bandiți.

10. De ce? Vă întreb!"

11. Iair va răspunde: "Pentru că Iisus ne-a calomniat și a jignit preoții și Templul lui Dumnezeu; asta a fost de ajuns!"

12. Medicul din Nazaret, pe care îl cheamă Borus și care este de origine greacă, va spune: "Ah! Hic ergo illae lacrimae! (Ah! De aici sunt toate aceste lacrimi!) Ascultați, eu sunt grec, așa cum bine știți și nu am nici o legătură cu religia voastră, cu toate că nu-mi este necunoscută, dar sunt departe de a-l blama pe Moise și pe profeții voștri, pe care strămoșii voștri i-au persecutat deoarece învățăturile lor erau identice cu cele ale lui Iisus, prietenul meu cel mai drag, care sunt pline de adevăr și de spiritul lui Dumnezeu.

13. Să privim, prin contrast, teologia voastră actuală: legile mizerabile și regulamentele ilustre din Templul vostru și putem să strigăm: 'Ouam mutatus ab illo!' (Ce diferență!)

14. Dacă ați confrunța principiile noastre actuale cu cele ale profetului Isaiia și dacă ați încerca să reînviați în voi adevărata credință, ați înțelege că Iehova, Moise și profeții sunt mult mai mult decât o simplă născocire utilă scopurilor voastre lacome și v-ați cutremura de profanarea înspăimântătoare a locurilor sfinte pe care o practicați voi.

15. Dar dacă acest divin Iisus, prin mâinile căruia acționează însuși Dumnezeu, vă face aceleași reproșuri ca și Isaiia și, ca un prieten adevărat, vrea să vă aducă înapoi la Dumnezeu, de care v-ați îndepărtat rușinos de mult - vă pun această întrebare: merită El să fie tratat astfel?

16. Într-adevăr, dacă eu aș avea incredibila Sa putere și nu mă feresc să spun: chiar veritabila Sa atotputernicie divină, relația dintre mine și voi ar fi fost mult mai clară, așa cum este limpede situația celor zece ambarcațiuni eșuate pe recifele de la Sibarah, pe care le-ați trimis împotriva Lui și a sârmanilor Săi discipoli. Probabil că și divina Sa răbdare a ajuns la capăt!

17. Vă spun încă o dată! Dacă aș avea atotputernicia Lui, aș fi ridicat deja întreaga mare a Galileei împotriva voastră și v-aș fi înecat ca pe niște șoareci și șobolani".

18. Aceste cuvinte foarte dure ale lui Borus vor stârni mânia fariseilor, care îi vor spune: "Pune-ți frâu limbii tale de grec; nu de asta ai fost chemat de la Nazaret. Teme-te de noi, căci avem toate mijloacele de a te distruge".

19. Borus va spune: "Oh! Vă cred din toată inima, căci omenia voastră celebră în întreaga lume - 'scilicet' (se cunoaște) - îmi este o garanție suficientă; dar, desigur, ca prin hazard, există un mare 'dar', și din cauza acestui 'dar' foarte semnificativ, Borus din Nazaret nu are nici cea mai mică teamă de voi!

20. Borus, este adevărat, nu are atotputernicia lui Iisus, dar are totuși destulă putere secretă care poate să vă distrugă pe toți într-o singură clipă și, fiind medic, nu va trebui să dea socoteală nimănui. M-ați înțeles? Iisus este o ființă divină, în timp ce eu sunt un simplu om și de aceea El are mai multă răbdare decât mine. Iar voi nu-mi puteți face nici un rău, căci altfel răbdarea mea va ajunge repede la capăt!"

21. Borus va scoate atunci din buzunar un flacon și le va arăta fariseilor o otrăvă, spunându-le clar: "Iată, această armă este mai puternică decât zece legiuni. Eu știu să mă protejiez, iar dacă voi deschide acest capac, veți muri cu toții, instantaneu. Priviți, pe acest flacon este scris un mare DAR.

Dacă doriți să vedeți, putem să încercăm îndată!”

22. Fariseii se vor înspăimânta la vederea acestui terifiant flacon care conține o otravă atât de violentă și de rapidă încât mirosul ei puternic volatilizat poate ucide instantaneu pe toți cei ale căror nări sunt atinse.

23. Această otravă era o arcană antică ce s-a pierdut după aceea. Ea provenea din esența unui arbust care creștea pe ici pe colo, pe coastele Indiei, făcând să moară totul în vecinătatea sa. Fariseii, care cunosc bine această plantă, vor amuți de spaimă, Iair îl va invita pe Borus să-și pună flaconul înapoi în buzunar.

24. Borus îi va spune: “Prietene, cum poți să-l urmărești într-un mod atât de mârșav pe Iisus, care nu ți-a făcut decât bine? Spune-mi sincer, tu chiar nu crezi că El are dreptate în întregime, sau nu poți să accepți acest lucru?”

Capitolul 229

Lașitatea lui Iair. Dezaprobarea lui Borus. Răsplata din Lumea de dincolo.

1. Iair va spune: “Prietene! Te înțeleg mai bine decât crezi, dar sunt lucruri care rămân de neînțeles pentru omul preocupat de poziția lui în lume.

2. Tu ești un om de lume, adeseori tu trebuie să râzi când ai vrea poate să plângi și trebuie să te lamentezi atunci când poate că ți-ar plăcea să sari în sus de bucuriei Dar ce poți face singur? Ești capabil să înoți împotriva curentului?

3. Noi, oamenii, avem pielea sensibilă și stomacul chiar mai sensibil, care ne cere fără încetare să fie satisfăcut astfel încât nu ne mai rămâne decât să ne suprimăm rațiunea și judecata pentru a ne lăsa duși de val sau pentru a ne ascunde, la fel ca un sărac lipit pământului, într-o gaură unde să crăpăm precum vânatul rănit de arma vânătorului.

4. Crede-mă, între noi fie spus: eu îl cunosc pe Iisus mai bine ca tine, dar în fața Romei și a Ierusalimului, la ce servește aceasta? La cea mai mică mișcare, ești mort!

5. Iisus poate fi într-adevăr Fiul lui Dumnezeu Cel Atotputernic, lucru despre care nu am nici cea mai mică îndoială, dar având în vedere poziția mea socială, eu nu-mi pot exprima în mod deschis credința interioară, căci dacă așa face-o, ce s-ar întâmpla?”

6. Borus va răspunde: “Lumea atașată de propriul său bine a pus întotdeauna întrebări prostești celor care prețuiau mai mult adevărul decât bogățiile blestamate ale acestui pământ; iată de ce acest sfânt adevăr și-a găsit mereu mormântul în pielea și în pânțelele omului lacom de plăceri.

7. Cel pentru care binele personal și gloria în această lume contează mai mult decât adevărul divin și care pune astfel de întrebări stupide deoarece îi este rușine de sentimentele sale lăuntrice, se îndepărtează de la lumina divină și se reîntoarce în întunericul lumii. De ce îl reneagă el pe Dumnezeu și lumina Sa, te întreb, ce nevoie din inima sa îl împinge la aceasta? Nimic altceva decât înclinația lui către plăceri de tot felul. Cu lăcomie, el încearcă să pună stăpânire pe tot ceea ce ar putea să-i ofere o plăcere sigură și, când și-a atins scopul, grație unor eforturi penibile, el aruncă peste bord tot adevărul, realizând că acesta i-ar putea incomoda plăcerile; astfel ajunge omul să se opună tiranic chiar și celei mai mici scânteii de adevăr.

8. El preferă să-și exercite tirania asupra tuturor celor care au în ei cea mai mică scânteie de adevăr; dar dacă ajunge în mizerie și boală, el aleargă imediat la medic, dorind un ajutor adevărat. De ce acceptă el adevărul doar în această situație și nu și în celelalte?

9. Privește, fiica ta este acolo, atinsă de o boală incurabilă. Ce i-ai oferi tu unui medic adevărat care ar putea să o vindece? Îți spun, nu există decât un singur medic autentic și foarte experimentat, care ar putea să-ți salveze fiica. Și dacă acest medic o va salva, acesta va fi fără îndoială tot adevărul! Da, pentru un asemenea adevăr, tu ai dăruit totul, dar pentru adevărul care ți-ar putea vindeca sufletul, nu numai că nu vrei să dai nimic, dar îl mai și persecuți în numele propriului tău

bine. Spune-mi, cum se poate numi un asemenea comportament?

10. Tu știi la fel de bine ca și mine că gunoiul de la Templu nu folosește la nimic. Știi că cea mai crasă dintre superstiții acoperă ca un nor negru fiecare scânteie de lumină și totuși tu îl persecuți îngrozitor și îl pui pe rug pe cel care îndrăznește să spună adevărul coreligionarilor tăi.

11. Îți poți imagina oare că un Dumnezeu veșnic drept, care este El însuși lumina și adevărul intangibile și eterne, admite să facă negoț cu adevărul? Ce ar spune acest Dumnezeu servitorilor de teapa ta?

12. Într-adevăr, nici unul dintre voi nu îi veți scăpa, fie că voi credeți sau nu aceasta! De dincolo de mormânt, în Lumea de dincolo, fiecare va fi răsplătit după faptele și realizările sale!

13. Acest lucru nu-mi este necunoscut, căci eu am căutat și am găsit. Am în propriile mele mâini viața mea eternă și aș dăruie de o mie de ori viața mea fizică dacă aș putea obține eternitatea cu acest preț.

14. Dar am această viață eternă și ea m-a învățat să disprețuiesc viața terestră și să nu-i dau o valoare pe care nu o are. Și, dacă am ajuns la această înțelegere și la acest adevăr, datorez acest lucru lui Iisus, cel care mi-a arătat drumul ascuns!

15. Iar pe acest Iisus, Dumnezeu coborât printre oameni, voi îl persecutați trecându-L prin foc și prin sabie și nu vă veți liniști până când nu-i veți aplica același tratament pe care părinții voștri l-au aplicat profeților.

16. Dar nenorocire vouă, voi care sunteți poporul lui nedrept. Dumnezeu v-a numit copiii Lui; El v-a trimis din ceruri un Dumnezeu ale cărui cuvinte reprezintă fiecare adevărul etern al lui Dumnezeu, pe care orice om îl poate înțelege și pune în practică; și voi vreți să-L omorâți pentru că vă mătură gunoiul din Templu!

17. Nenorocire vouă, mânia lui Dumnezeu se va abate în curând asupra voastră!

18. Da, desigur, aș putea să o ajut pe fiica ta, simt în mine această forță, dar nu vreau, căci voi nu mai sunteți oameni, sunteți cu toții niște demoni, iar eu nu voi întinde niciodată mâna unui diavol”.

19. Aceste cuvinte vor atinge ca un trăsnet inima lui Iair. El va vedea adevărul lor profund și va fi chiar pe punctul de a dori să renunțe la funcția pe care o are dar, fiindu-i teamă pentru reputația sa, el îi va spune lui Borus:

20. “Nu ești prea amabil, dar cuvintele tale sunt adevărate. Ce bine ar fi dacă aș putea să-mi iau funcția de pe umeri, fără a declanșa un scandal, pentru a-mi salva fiica mult iubită! Dar gândește-te la scandalul pe care l-ar declanșa un asemenea eveniment! Trebuie să așteptăm un moment mai potrivit”.

21. Borus va adăuga: “Am spus ultimul cuvânt și plec fără îndoială pe un drum mai bun decât cei care m-a adus la tine, căci este evident că aici este infernul! Nici un înger nu ar putea să facă aici binele; și, în ceea ce mă privește, eu nu sunt decât un sărman muritor!”

22. Spunând acestea, Borus va părăsi casa lui Iair și va pleca foarte agitat. Aceasta se va petrece la două zile după întâlnirea noastră cu mesagerii de la Capernaum”.

23. Ne aflam așadar pe colina pe care făcusem popas, atunci când am anunțat aceste evenimente, o zi înainte ca ele să se înfăptuiască.

Capitolul 230

Bucuria discipolilor și recunoștința Mariei. Eu și Tatăl una suntem, Iosis povestește că fiecare proprietar nu este decât păstrătorul unor bunuri împrumutate de la Dumnezeu. Ultimele cuvinte ale lui Iosif

1. Auzind aceste cuvinte, discipolii ar fi vrut să poată să-l îmbrățișeze și să-l sărute pe Borus, pe care îl cunoșteau cu toții foarte bine pentru curajul de care a dat dovadă. Ne-am întors după aceea la Kis, unde am ajuns pe la asfințit.

2. Masa pregătită de Baram ne aștepta; am mâncat bucuroși, după o zi grea de muncă. Masa l-a făcut pe Iuda să-și regăsească umorul. El a lăudat curajul lui Borus, pe care și el îl cunoștea bine.

3. Am mai vorbit încă mult timp după masă. Chiar și Maria, mama Mea, nu mai înceta să-l binecuvânteze pe Borus, care a vorbit atât de bine șefului fariseilor care îi luase căsuța.

4. Unul dintre fiii mai mari ai lui Iosif a spus: “Cred că mica noastră proprietate ne va fi restituită în cele din urmă!”

5. Kisjonah a spus: “Să nu vă doriți acest lucru; aveți aici lucruri mult mai bune de făcut și sunteți mai la adăpost de persecuții. Vă dăruiesc hanul din capătul golfului, în deplină proprietate, împreună cu o sută de pogoane de pământ. Acest schimb vă va ajuta să uitați pierderea micii voastre proprietăți și, în plus, aici sunteți cu o zi mai aproape de Ierusalim decât ați fi fost la Nazaret!” Iosis ar fi fost de acord, dar Mi-a cerut sfatul.

6. Eu i-am spus: “Mai binele urmează întotdeauna binelui. Acceptă deci, dar să consideri mereu bunurile tale materiale ca pe un împrumut de la Dumnezeu pentru scurt timp.

7. Iosis a adăugat: “Doamne și frate, tatăl nostru Iosif ne-a învățat mereu asta și noi nu am considerat niciodată că micul nostru domeniu de la Nazaret este proprietatea noastră, ci mai degrabă că suntem păstrătorii unui bun împrumutat nouă de Dumnezeu pentru această scurtă existență terestră; în fiecare zi petrecută alături de Tine, noi îi mulțumim și îl rugăm să apere acest mic giuvaer folositor nevoilor noastre terestre. Iar acest lucru s-a petrecut atât timp cât a fost voința Sa și eu am spus la fel ca Iov: “Domnul ni l-a dat, Domnul ni l-a luat, facă-se voia Sa. Slavă și glorie Lui! Dar ni s-au luat din păcate și uneltele de lucru. Și ne gândim că ar trebui să ne fie înapoiate sau că ar trebui să fim ajutați să ne procurăm altele”.

8. Eu am spus: “Fii fără grijă, în trei zile ne vom întoarce la Nazaret și totul ne va fi restituit. Nu avem oare cu noi un înger atotputernic? Un singur gest din partea lui și totul va fi în ordine. Iar dacă acest înger nu este suficient, o legiune de îngeri este gata să ne slujească în orice clipă!”

9. Adevăr vă spun, ceea ce Eu cer Tatălui în inima Mea, El împlinește și ceea ce vrea Fiul, Tatăl vrea de asemenea, în eternitate. Nu există nici o diferență între voința Tatălui și voința Fiului. Credeți-Mă, Tatăl și Fiul nu sunt doi, ci unul în toate. Fiți liniștiți și credeți că așa este”.

10. Iosis a spus: “Doamne și frate, credem cu toții; cum am putea să nu credem tocmai noi, care am fost mereu alături de Tine încă de la nașterea Ta și care am fost martorii nenumăratelor miracole care ne-au arătat limpede cine ești Tu? Fratele Iacov a scris o carte groasă, de la nașterea Ta până la vârsta de doisprezece ani, de când nu ai mai dat nici un semn despre divinitatea Ta și de când ai trăit și ai muncit la fel ca noi; eram chiar pe punctul de a uita cine ești Tu, când a survenit, acum câțiva ani, lovitura teribilă a morții fizice a tatălui nostru.

11. Iosif era în brațele Tale când ne-a părăsit, cu acel surâs divin, care a însoțit ultimele sale cuvinte:

12. 'Oh! Doamne Dumnezeul meu, ce milostiv și bun ești cu noi; văd acum cu claritate că moartea nu există, că voi trăi de-a pururi. Ah! Doamne, ce minunate sunt cerurile Tale. Copiii mei, îl vedeți pe Cel care îmi ține capul meu cel muritor? El este Creatorul meu, Dumnezeul meu. Oh! Ce magnific este să mori pe acest sărman pământ, în brațele Creatorului tău'.

13. Spunând aceste cuvinte, el nea părăsit și noi am plâns cu toții. Doar Tu nu ai plâns! Dar noi am înțeles de ce Tu nu ai plâns!

14. Și iată că din acea clipă, noi nu am mai uitat cine ești Tu, căci Iosif, în ultimele sale clipe de viață, nea spus limpede. Cum să nu credem tot ce spui Tu, atunci când știm bine Cine ești cu adevărat?”

15. Eu am spus: “Foarte bine, dragii mei frați, ceea ce ați spus este perfect adevărat, căci noi cei care suntem adunați aici, suntem cu toții inițiați, iar o asemenea cunoaștere nu poate aduce condamnarea nimănui, în afară de cei pe care aceasta îi revoltă, în taină” (aici era vizat Iuda).

16. Dar atâta vreme cât vom rămâne alături de copiii lumii, trebuie să păstrăm tăcerea. Haideti acum să ne odihnim, pentru ca mâine să fim proaspeți și bine dispuși”. Acestea fiind spuse, au mers cu toții să se odihnească.

Capitolul 231

Arestarea unui grup de contrabandiști. Dispozițiile lui Kisjonah și ale judecătorului roman pentru a rezolva problema.

1. Atunci, Kisjonah, Baram, Jonael, Jairuth și servitorul Arhiel au ieșit iar Kisjonah a început să verifice dacă totul este în ordine pe proprietatea sa. Supraveghetorii și percepatorii de la posturile de vamă l-au informat foarte bucuroși pe stăpânul lor că se întrevedea o bună captură pentru noaptea următoare.

2. Kisjonah a întrebat neliniștit despre ce era vorba și dacă nu erau cumva doar niște oameni sărmani, care își duceau micile lor recolte la piață pentru a-și plăti impozitele!

3. Perceptorul vămilelor a spus: “Stăpâne, tu știi că noi respectăm poruncile tale extrem de corecte, care sunt atât de ușoare pentru cei sărmani, dar aici nu este vorba despre sărăcie; dimpotrivă, este vorba despre jосnicia unor farisei, preoți și leviți.

4. Ei comit tot felul de hoții, oprimă populația din întreaga regiune a Capernaum-ului și în această seară, la miezul nopții, ei vor trece spre piața din Ierusalim aducând vite, cereale, vinuri și uleiuri de tot felul, nu pe calea legală, ci pe drumul cel mai lăturalnic ce traversează muntele.

5. Tu știi că din cauza falezelor înalte care sunt aproape perpendiculare pe țărm nu există un drum pentru a ajunge de aici în țările din Sibarah, unde se află vama a cărui proprietar ești tu. Negustori, animale și oameni, totul trebuie să fie transportat pe mare. Dacă aceasta este liniștită, ceea ce se petrece doar arareori, se poate astfel ajunge la Pīrah, unde, de zece ani, tu ai o altă vamă.

6. Dar, pentru a evita controlul la aceste vămi, fariseii cei bogați au impus noi corvezi populației și au construit un drum prin munți, ce traversează Samaria și astăzi, ei folosesc pentru prima oară acest nou drum.

7. La două mile de aici, în valea care dă spre Cana, ei vor străbate muntele, trecând prin locul unde noi am construit un pod peste râul care se află de-a lungul drumului; acest drum străbate valea până la Cana. Am așezat deja aproape două sute de oameni înarmați în punctele cele mai strategice, îți spun, părinte și stăpâne, nici un șoricel nu va putea trece! Acești borfași vor trebui să învețe să-l cunoască pe Dumnezeu, acum își vor reaminti de El!”

8. Kisjonah a spus: “Ați procedat corect! Argintul pe care acești negustori îl transportă le va fi confiscat, iar toate vitele, cerealele, făina și uleiurile vor fi puse în depozit până când acești bandiți vor mărturisi de unde le-au furat, după care totul va fi restituit celor în drept.

9. Și pentru că au construit un drum pe pământurile și prin pădurile mele fără aprobarea mea, vor fi obligați să plătească o mie de livre de argint judecătorului roman care și-a stabilit biroul aici, în casa mea. După legea în vigoare, două treimi din această sumă va fi vărsată împăratului, iar cea de-a treia îmi revine mie!”

10. A sosit și judecătorul roman, care a întrebat ce se petrece la vamă, dacă trebuie să aștepte sosirea hoților și dacă trebuie să cheme armata! Vameșul șef i-a spus judecătorului roman că deja a făcut acest lucru în timpul zilei.

11. Judecătorul a zis: “Ah! Foarte bine, aranjați totul ca să-i putem surprinde pe acești borfași, îi vom învăța puțin ce înseamnă obiceiurile și legile Romei, iar nevoia lor de a fura se va mai potoli; ei, cei care spun mereu că nu-și pot plăti impozitele pe care le datorează împăratului și care niciodată nu pot să scoată nici măcar un stater (n.t. monedă de argint sau de aur la vechii greci și macedoneni) din buzunar. Acești bandiți își administreză cu zgârcenie aparenta lor sărăcie, ascunzându-și aurul, argintul, perlele și pietrele prețioase. Din acest punct de vedere, acești oameni din Capernaum se comportă exact la fel ca cei din Horazin. Așteptați puțin! Specie de lepădături, veți vedea ce veți păți și vă va fi învățătură de minte!”

12. Abia a rostit judecătorul aceste cuvinte, că un mare zgomot s-a și auzit de departe, din

vale. Vameșul și-a frecat mâinile și a spus cu o voce laconică: “Ah, ah! Iată-i deja pe toți; într-un sfert de oră vor fi aici. Să aprindem toate torțele, locul să fie luminat ca în plină zi și nici una dintre aceste secături să nu poată scăpa”.

13. Au fost imediat aprinse patruzeci de torțe; ele luminau în întregime împrejurimile și au surprins caravana care era alcătuită din doisprezece farisei delegați să conducă la destinație toate produsele de negoț.

14. Oamenii cei mai voinici au pus mâna pe farisei și i-au condus la Kisjonah, spunând: “Stăpâne, iată cinci păsări rare din Capernaum, trei din Nazaret și patru din Horazin, toți veritabili asasini care valorează greutatea lor în aur! După ei urmează o mulțime de boi, vaci, viței, capre și oi, aproape patru sute de măgari încărcăți cu cereale și tot atâția catări ducând burdufuri cu vin, plus încă cinci sute de măgari și alte animale de povară ducând fete și băieți deosebit de frumoși având între 12 și 18 ani, destinați pieței din Sidon și, desigur, o mulțime de servitori ai acestor douăsprezece păsări rare; toate au ajuns, trebuie să le punem în siguranță!”

15. Kisjonah a spus: “Deschideți depozitele dinspre mare și puneți acolo totul; duceți copiii la hanul din vârful dealului și dați-le să mănânce și să bea, căci aceste douăsprezece animale cu siguranță că nu le-au dat nimic de mâncare pe drum! Oh, Doamne, de ce permiți Tu ca asemenea diavoli să aibă puterea de a teroriza în acest fel biata umanitate pașnică?”

Capitolul 232

Eliberarea copiilor furăți Pregătirile pentru proces.

1. Țipetele și plânsetele copiilor care fuseseră smulși cu violență din brațele părinților lor puteau fi auzite de departe. Kisjonah, Baram, Jonael, Jairuth și îngerul s-au grăbit să ajungă la copii. Judecătorul a poruncit imediat ca cei doisprezece farisei să fie legați fedeleș și închiși.

2. În sfârșit, a sosit și cortegiul copiilor. Îngerul le-a desfăcut legăturile care îi țineau prizonieri, așezați câte doi-trei pe un măgar. Erau mult mai numeroși decât spusese călăuzele celor doisprezece farisei. Toți acești copii tremurau de frică și de spaimă, crezând că îi așteaptă ceva groaznic; dar îngerul le-a vorbit cu multă blândețe și le-a spus că nu li se va petrece nimic rău, că nu li se va face decât bine și că a doua zi se vor afla în brațele părinților lor, care probabil că erau disperați. Copiii s-au mai liniștit.

3. Câțiva dintre ei au continuat totuși să plângă, din cauza loviturilor primite. Corpurile lor fragile aveau răni sângerânde; cei care plângeau fuseseră bătuți pentru a înceta cu strigătele care ar fi putut să trădeze caravana. Cei mai mulți dintre ei erau goi, ei fiind dezbrăcați de haine pentru a nu putea fi recunoscuți în timpul drumului. Trebuia deci să li se procure rapid niște haine.

4. Kisjonah a oferit imediat o mare cantitate de pânză fină de in pentru a li se confecționa niște haine, pe care mai multe slujnice au început să le coasă în grabă. A doua zi, toți erau îmbrăcați. Dar mai întâi, toți acești copii au fost conduși la hanul cel mare.

5. Au sosit apoi turmele de animale, împreună cu toate celelalte produse, care au fost înregistrate pe loc. Slujitorii fariseilor au fost, de asemenea, închiși.

6. După ce tot acest balamuc s-a terminat și fiecare gardian a fost așezat la postul său, Kisjonah și însoțitorii lui au mers să se odihnească, dar numai pentru scurt timp, căci ziua nu a întârziat să apară și mai aveau încă multe treburi de rezolvat.

7. Până la trezire a fost liniște. Dar după trezire, îndată ce toți au fost în picioare, Kisjonah a venit primul la Mine pentru a-mi povesti ce se petrecuse în timpul nopții și pentru a-Mi cere sfatul, în dorința evidentă de a acționa în conformitate cu voința lui Dumnezeu.

8. Eu i-am ieșit însă în întâmpinare și i-am povestit chiar Eu ce s-a petrecut în timpul nopții, sfătuindu-l ce era cel mai bine să facă pentru început.

9. “Frate, trimite imediat un mesager acreditat pe lângă Tribunalul Imperial, la comandantul

Cornelius din Capernaum, pentru a-i cere să ne trimită un comisar care să-i interogheze pe cei doisprezece păcătoși, care să le hotărască pedeapsa și să-i facă să mărturisească numele celor pe care i-au nedreptățit, pentru ca acești oameni să-și recupereze cât mai repede bunurile confiscate și mai ales copiii. Nu trebuie în nici un caz să faceți vreo aluzie la Mine!

10. Cei doisprezece farisei vor da mult de furcă marelui Tribunal. Jaful lor nu este suficient pentru a fi considerat un cap de acuzare; la fel, nici faptul că au înșelat vama, deoarece au un pașaport pentru toate țărilor și cum ei sunt din regiune, nu li se poate cere să plătească vama. Ei au urmat acest drum lăturalnic pentru a evita mânia mulțimii, cu care au mai avut de-a face.

11. Nu rămâne decât un singur punct de litigiu valabil pentru tribunal și anume, violarea proprietății; ei au pătruns pe teritoriul pădurilor lui Kisjonah și întreaga captură realizată în această noapte memorabilă nu va ajunge pentru a plăti amenda.

12. Este deci necesar să aduci de urgență experți însoțiți de o persoană de la tribunal pentru a estima pagubele cauzate pădurilor tale, căci totul trebuie să fie pregătit în cazul în care tribunalul se va deplasa aici pentru o judecată excepțională; fără această expertiză, tribunalul va da el însuși dispoziții pentru a cerceta cazul mult și bine, iar bunurile nu vor fi restituite proprietarilor decât abia peste un an! Dar dacă totul este gata, tribunalul va putea trece foarte repede de la judecată la executare”.

13. După ce a aflat toate aceste lucruri, Kisjonah i-a căutat imediat pe angajații săi și le-a ordonat tot ceea ce Eu I-am sfătuit să facă.

14. Un mic velier (vas cu pânze) a pornit imediat pe mare, purtat de un vânt prielnic, în direcția Capernaum, de unde a sosit un procuror roman, însoțit de experți. El a pornit împreună cu opt experți pe muntele din stânga văii și l-a trimis pe comisar însoțit de alți opt experți pe muntele din dreapta văii.

15. Pe la ora patru după-amiaza, tribunalul i-a reunit pe acești comisari, iar doi scribi au notat rezultatele celor două anchete, pentru a stabili lista pagubelor.

Capitolul 233

Cei doisprezece farisei interogați au fost sever condamnați, în ciuda pașaportului lor semnat de Cezar Augustus.

1. S-a început cu o procedură preliminară, apoi au fost aduși cei doisprezece farisei. Judecătorul a început să-i interogheze, iar ei au răspuns: “Suntem proprii noștri stăpâni și avem propriul nostru tribunal la Templu; în afară de Dumnezeu și de acest tribunal, noi nu trebuie să dăm socoteală nimănui. Și dacă ne vei interoga, nu vei obține de la noi nici un răspuns. Suntem pe un teren legal foarte solid și nu puteți să ne acuzați”.

2. Judecătorul a spus: “Am totuși un mijloc de a acționa în fața refuzului vostru: biciul și varga. Cu siguranță că acestea vor reuși să vă facă să vorbiți, în fața legii, toate castele sunt egale, tribunalul nu face nici o diferență”.

3. Șeful fariseilor a spus: “Oh, cunoaștem foarte bine acest mijloc și efectele sale. Dar și noi dispunem de unele modalități și dacă vom face apel la ele, ceea ce te asigur că se va întâmpla, nu vei mai avea nici o putere asupra noastră! Cunoști pașapoartele semnate de mâna lui Cezar Augustus, pe care împăratul le-a dat preoților Templului și unde este stipulat că:

4. 'Această preoțime este mai favorabilă tronului împăratului și Romei decât toate celelalte; de aceea, toate, legile și privilegiile ei vor fi protejate cu sfințenie. Nefericire celor care i se opun. Toți cei care nu vor respecta acest decret vor fi foarte sever pedepsiți. Acest decret este valabil timp de treizeci de ani'. Iată, din memorie, ceea ce stipulează el, în cazul în care tu ai dori să-l ignori. Fă cum îți place, noi vom face, la rândul nostru, cum ne place!

5. Noi am obținut în mod legal, cu depline drepturi, ceea ce avem și nimeni nu ni le va lua.

Momentan suntem neputincioși să ripostăm, dar de îndată ce vom fi puși în libertate, vom ști bine să ne apărăm”.

6. Procurorul a spus: “Eu nu am fost chemat să vă judec faptele, care sunt hoțiile cele mai josnice în fața lui Dumnezeu și a tuturor oamenilor cinstiți și cunosc prea bine ce privilegii ați obținut, prin vicleșuguri, de la împărat.

7. Dacă Augustul v-ar cunoaște într-adevăr așa cum vă cunosc eu, v-ar fi dat un cu totul alt decret. Din nefericire, el s-a lăsat păcălit de înșelătoria voastră, luând felinarele voastre drept razele soarelui și acordându-vă aceste privilegii!

8. Dar mie și comandantului Cornelius ne revine sarcina să-i arătăm împăratului adevărata voastră față și atunci orice privilegiu vă va fi ridicat. De altfel, puteți să aduceți orice contra-acuzație doriți, deoarece și eu mă aflu pe un teren legal. Noi, judecătorii din această țară, tocmai am primit o nouă ordonanță din partea împăratului, cu recomandarea expresă de a fi cu ochii pe voi și vă asigur că respectăm cu fidelitate acest ordin, cum deja v-am demonstrat din plin.

9. Voi sugeți sângele supușilor împăratului până la ultima picătură, ca o iguană; îi aduceți pe toți cei pe care puteți la cerșetorie, iar ceea ce rămâne îi lăsați lui Irod, pentru a-și întreține concubinele, în acest timp, sărmanul popor se află în mizeria cea mai cruntă. Este drept așa?

10. Dacă ar exista un Dumnezeu la fel de drept ca mine și care ar proteja umanitatea la fel cum mă acoperă roba mea, le-ar fi imposibil unor demoni ca voi și ca Irod să umilească în acest fel sărmanul popor!

11. 'Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși' - este una dintre legile din cărțile sfinte pe care vi le-a dat Dumnezeu! Iar voi ce faceți?

12. În realitate, legea voastră constă în a-i urî pe toți cei care nu sunt de acord cu existența voastră lubrică și monstruoasă și, de aceea voi considerați drept lege toate maltratările pe care le comiteți.

13. Din fericire, ați comis, printre toate actele voastre criminale, un delict pe care nici una dintre legile voastre nu mă poate împiedica să vă condamn și acesta este chiar motivul pentru care a fost convocat acest tribunal: este vorba despre o violare a proprietății, comisă în pădurile magnifice ale lui Kisjonah, un grec, supus al împăratului iar împăratul protejează drepturile supușilor săi, cu legiuni întregi dacă este nevoie. Pentru aceste drepturi, Kisjonah plătește în fiecare an o mie de livre de argint, ceea ce nu este puțin!

14. Pe traseul urmat de contrabandiștii voștri, ați distrus aproape o mie de arbori foarte tineri și frumoși, aducându-i astfel lui Kisjonah un prejudiciu mai mare de zece mii de livre, după estimarea experților acreditați”.

15. Șeful fariseilor a spus: “Tu nu știi că pământul aparține lui Dumnezeu și că noi suntem copiii Lui, cărora El le-a dăruit acest pământ? Doar Dumnezeu însuși are dreptul să facă ceea ce vrea cu pământul și noi, care suntem copiii Lui, avem același drept și putem așadar să facem din pământ orice dorim. Puterea păgânilor care ne-a luat acest drept nu va dura mult, Dumnezeu îl va lua de la ei și ni-l va da înapoi nouă, care suntem copiii Lui.

16. Noi nu am comis nici o violare a dreptului divin al proprietății, deoarece întregul pământ ne aparține și putem să facem cu el orice dorim, în ceea ce privește această putere terestră, care nu este decât aparentă și pe care voi romanii o exercitați împotriva drepturilor noastre, noi o respectăm! Dar în ceea ce privește cele zece mii de livre, ar trebui scăzute nouă mii, căci noi cunoaștem bine valoarea arborilor pe care i-am tăiat și din care nu am folosit decât o mică parte pentru construirea podurilor. De ce pagube vă plângeți atunci? Grație nouă, acum există un nou drum pe care Kisjonah, vameșul, îl poate închiria! Dacă l-ar fi construit el însuși, l-ar fi costat cel puțin o mie de livre; el poate să stabilească o nouă taxă vamală și, într-un an, va câștiga de trei ori mai mult decât ne-a costat pe noi!”

17. Procurorul a spus: “în numele împăratului și a legii sale foarte înțelepte, în conformitate cu pagubele estimate de către experții acreditați de tribunal și deoarece, în calitate de așa-ziși copii ai lui Dumnezeu, vă arogați toate puterile pe acest pământ - unde, după opinia voastră, chiar împăratul

însuși ar trebui să vă fie supus, ceea ce nu este cu siguranță visul său - și, sub acest pretext absurd, ați comis o crimă de lezmajestate împotriva persoanei sacre a împăratului, vă condamnați la o amendă de douăzeci de mii de livre, dintre care o treime o va lua Kisjonah și două treimi împăratul, în plus, vă este retras orice drept de proprietate asupra prăzii care v-a fost sechestrată.

18. Cum crima de lezmajestate este pedepsită în mod irevocabil cu exilul pe viață sau cu pedeapsa cu moartea, nu aveți decât să alegeți ce preferați: fie eșafodul și securea, fie exilul pe pământurile înghețate ale Europei! În numele împăratului și al dreptății sale foarte înțelepte, am spus; așa să fie! Lumea întreagă se poate năruia, dar dreptatea va triumfa!”

19. Iată cum proceda pe vremea aceea un procuror roman, căruia nu-i era teamă decât de Dumnezeu și de împărat.

20. După obiceiul roman, s-a adus apă și judecătorul și-a spălat mâinile, iar aprodul a rupt un băț în două și l-a aruncat la picioarele celor doisprezece farisei.

Capitolul 234

Fariseii, aflați la strâmtoare, plătesc amenda cu argintul pe care îl furaseră din taxele imperiale

1. Resimțind șocul, fariseii au început să se clatine pe picioare. Totuși, unul dintre ei, puțin mai curajos decât ceilalți, i-a spus judecătorului: “Stăpâne, anulează cea de-a doua sentință și vom plăti de patru ori mai mult, în patruzeci și opt de ore”.

2. Procurorul i-a răspuns: “Accept oferta voastră, dar veți primi zece ani de exil. Sunteți mulțumiți?”

3. Fariseii au spus: “Stăpâne, vom plăti de cinci ori mai mult în monezi de argint, dacă ne anulezi pedeapsa”.

4. Procurorul: “Da, dar cu mențiunea specială că timp de zece ani veți rămâne sub supravegherea politiei romane și orice tentativă de manevră ilegală pe care o veți încerca împotriva Statului roman sau a împăratului său suprem, orice sechestrare arbitrară fără asentimentul său, indiferent care va fi natura acestui sechestr, va fi pedepsită cu zece ani de exil în Europa, fără nici o posibilitate de a revizui această hotărâre. Bani trebuie aduși în patruzeci și opt de ore, aici, în această sală de tribunal. Dacă veți întârzia chiar și numai o oră, nu va mai fi primit nimic și va rămâne valabilă prima condamnare.

5. Și încă ceva: înainte de a vă lăsa liberi, îmi veți spune numele și adresele tuturor celor pe care i-ați jeluia într-un mod atât de mârșav, pentru ca să-i pot chema aici să le dau înapoi bunurile pe care li le-ați luat, copiii, vitele, cerealele și vinurile”.

6. Fariseii au acceptat cererea și au indicat toate numele și adresele. Judecătorul a trimis imediat mesageri la toate acele adrese și, în mai puțin de zece ore, toți cei chemați au sosit la Kis pentru a-și recupera bunurile.

7. Cei doisprezece farisei au descoperit șaretele la care erau înhămați catâri și toți cei de față au rămas împietriți de stupefacție în fața imensei cantități de aur și argint ce a ieșit la iveală. Aveau acolo cât să plătească de cinci ori amenda cerută. Procurorul roman a rămas el însuși perplex, regretând ușurința cu care acceptase propunerea fariseilor.

8. Din fericire, i-a venit ideea înțeleaptă să-i mai cheme o dată pe cei doisprezece farisei, cărora le-a spus: “Ascultați, acum ați plătit amenda cerută și aveți chitanța în mână. Dar, văzând o asemenea cantitate de aur și de argint în posesia voastră, mi se pare imposibil să fi putut să o procurați pe cale legală și, dacă împăratul însuși ar trece pe aici cu toate comorile lui, mă îndoiesc că bogățiile lui le-ar întrece pe ale voastre; explicați-mi deci, foarte pe scurt și cât mai simplu, cum au ajuns toți acești bani în posesia voastră, căci totul mi se pare extrem de dubios”.

9. Primul fariseu a spus: “Cum dubios, cum dubios? Sunt banii strânși din întreaga țară timp

de peste cincizeci de ani de către toți fariseii, preoții și leviții, pentru Templu; răgazul a trecut și banii se îndreaptă acum către Ierusalim. Este cea mai mică sumă vărsată Templului de către Capernaum! Sunt aici sacrificii și daruri oferite pentru crearea Templului și, prin urmare, sunt sume primite perfect legal”.

10. Procurorul a spus: “Să lăsăm aceste pretexte de legalitate și chiar dacă ar fi fost adevărate, deturnarea prin abuz de putere și impozitele pe moșteniri care stau la originea tuturor acestor bogății, sunt departe de a fi legale.

11. Dar mi s-a comunicat de la Roma, acum câteva luni și toți judecătorii au fost informați în acest sens, că se așteaptă de un an banii de pe impozitele din Asia Mică și din orașele din Pontul Euxin. Acești bani au fost trimiși de mult timp și nu au ajuns. Este vorba despre aur, argint, pietre prețioase și perle; aurul și argintul nu sunt marcate. Este vorba despre douăzeci de mii de livre de aur, șaizeci de mii de livre de argint și valoarea echivalentă în perle și pietre prețioase.

12. Văd că mai aveți încă cinci căruțe. Descoperiți-le ca să pot arunca o privire”.

13. Aflați în mod vizibil în încurcătură, fariseii au descoperit cele cinci căruțe care erau pline de tot felul de pietre prețioase, majoritatea neprelucrate, în stare brută. O singură căruță conținea mai mult de o tonă de perle de toate mărimile, încă neprelucrate.

14. După ce a examinat totul, procurorul a spus: “Mi se pare că totul devine limpede; iată unde erau impozitele și comorile din Asia Mică și din Pontul Euxin. În ciuda tuturor vicleniilor și șireteniilor voastre, va fi greu să vă justificați; și jur pe toți zeii și pe toate cerurile că aici, înaintea mea, se află impozitele și comorile așteptate la Roma de atâta timp! Nu mișcați de aici până când părțile implicate nu vor fi prezente; voi deschide o anchetă mult mai amplă”.

15. La aceste cuvinte ale procurorului, fariseii au pălit, cuprinși de febră, semne care nu i-au scăpat procurorului. El i-a spus judecătorului din Kis: “Frate, cred că am prins în plasă aceste păsări de pradă!”

Capitalul 235

Întâlnirea dintre Iisus și procurorul Faustus

1. Judecătorul din Kis a spus: “Ascultă prietene, de trei săptămâni, celebrul Iisus din Nazaret se află aici și va mai rămâne încă trei zile. Îți spun, El este un Dumnezeu, căruia lucrurile cele mai ascunse îi sunt la fel de clare ca și lumina soarelui; ne-a dat în acest sens mii de dovezi. Să ne adresăm deci Lui în ceea ce privește problema care ne frământă! El ar putea să ne lumineze cu atât mai mult cu cât nu este deloc prietenul acestor hoți siniștri de la Templu. Am auzit cu urechile mele cum le-a prezis iadul cel mai adânc preoților și fariseilor din Horazin și din Capernaum. Eu sunt sigur că El ne va lumina”.

2. Foarte surprins, procurorul a spus: “Cum, acest om-Dumnezeu este aici? Ah, de ce nu mi-ai spus mai devreme? L-aș fi lăsat în locul meu și astfel aș fi economisit două treimi din trudă. Conduceți-mă imediat la el; comandantul Cornelius m-a însărcinat, printre altele, să mă interesez despre acest om care este cel mai sfânt dintre toți oamenii.

3. Dacă va afla că Iisus este aici, comandantul va veni cu toată familia lui, căci el și întreaga sa familie se roagă acestui Iisus, iar eu cred în El la fel ca și ei. Lăudat fie Dumnezeu cel adevărat care mi-a acordat încă o dată privilegiul neprețuit de a-L revedea pe cerescul meu prieten Iisus și de a-i vorbi; condu-mă repede la El, partida este câștigată”.

4. În timp ce procurorul se îndrepta spre poarta principală, având dorința fierbinte de a Mă vedea și de a-Mi vorbi, Eu am ieșit în întâmpinarea lui. Văzându-Mă, el a strigat cu bucurie: “Iată-Te, iată-Te! Tu, prietenul meu divin, fratele meu dacă îmi este permis să Te numesc așa!

5. Oh, lasă-mă să Te îmbrățișez și să-Ți acopăr chipul sfânt cu sărutări prietenești și fraterne. Oh, Tu, sfântul meu prieten, nici nu pot să-Ți spun cât sunt de fericit că te revăd în sfârșit, într-adevăr,

Tu ești întotdeauna gata să-i ajuți pe oameni atunci când au probleme. Ah! Cred că bucuria de a Te fi întâlnit aici nu se va sfârși”.

6. Eu i-am spus, strângându-l cu putere la piept: „Te salut de mii de ori, căci inima ta nu a ezitat o singură clipă în sarcina ta dificilă de judecător și te iubesc infinit, așa cum te-am iubit dintotdeauna și cum am binecuvântat munca ta.

7. „În realitate, dacă i-ai prins pe acești hoți, a fost prin grația Mea și a Celui care se află în Mine!

8. Să mergem acum în casă, unde ne așteaptă o masă îmbelșugată și vom discuta după aceea”.

Capitolul 236

Faustus vede în vis grandoarea cerurilor. Iubirea lui Faustus pentru Lidia. Omul nu trebuie să separe ceea ce Dumnezeu a unit.

1. Procurorul, judecătorii, Kisjonah, Baram, Jonael, Jairuth și Arhiel au venit cu Mine în sufragerie, unde, la o jumătate de oră după apusul soarelui, am servit o masă excelentă. Procurorului, care era încă celibatar, i-a plăcut foarte mult fiica cea mare a lui Kisjonah, drept pentru care Mi-a spus: “Nobilul meu prieten, Tu știi cât de mult te-am iubit mereu, în ciuda diferențelor dintre noi, referitoare la educație și la religie. Am regăsit în Tine nu un evreu viclean și dogmatic, ci un om deschis, foarte liberal, cu o educație excepțională și un bun cunoscător în toate științele.

2. Îți mărturisesc că îmi place foarte mult fiica lui Kisjonah, dar, după cum știi foarte bine, eu sunt roman, iar ea este fără îndoială o evreică ce nu are dreptul să-și ofere mâna unui păgân, așa cum ne numesc ei. Ce s-ar putea face, spune-mi, prietene, nu există oare nici un mijloc pentru ca ea să devină soția mea? Te rog, spune-mi cum să fac?”

3. Eu i-am spus: Tu ești roman, iar ea este grecoaică și nu evreică; nimic nu te poate împiedica să o ceri în căsătorie lui Kisjonah, care va fi de acord, fără nici o îndoială. Și chiar dacă ea este evreică întru spirit, la fel ca întreaga ei familie care urmează învățătura Mea, care nu-ți este de altfel necunoscută, aceasta va fi oare pentru tine o piatră de încercare?”

4. Procurorul, care se numea Faustus și era fiul lui Caius, a răspuns: “Deloc, eu însumi sunt, în adâncul inimii, unul dintre cei mai înfocați adepți ai învățăturii Tale divine, căci eu cred că un Dumnezeu care a creat lumea și toate ființele și care în final a dat viață omului, trebuie să aibă o înțelepciune desăvârșită. Dacă un asemenea Dumnezeu, a cărui înțelepciune este desăvârșită, a vrut să dea omului o învățătură, eu cred că El nu ar fi putut să dea oamenilor, care sunt creaturile Sale, decât o învățătură înțeleaptă, în perfectă armonie cu natura și cu principiul conservării speciei umane.

5. Învățătura Ta respectă întru totul acest principiu și este în întregime divină; eu am acceptat-o pentru tot restul vieții mele și o propovăduiesc întregii mele familii și tuturor subalternilor mei. Totul pare deci a fi în ordine, de aceea voi cere consimțământul tatălui!”

6. Eu i-am spus: “Îl ai deja, la fel ca și iubirea frumoasei Lidia; privește în spatele tău, Kisjonah este în culmea bucuriei că o asemenea onoare este făcută casei sale”.

7. Faustus s-a întors și Kisjonah a spus: “Doamne și stăpâne al Galileei și al Samariei, într-adevăr, o dorești pe Lidia de soție?”

8. Faustus i-a răspuns: “Oh, da! Este singura mea aleasă dintre mii de femei, dacă ești de acord să mi-o dai”.

9. Kisjonah a chemat-o la el pe Lidia, care a venit îmbujorată de emoție și de bucurie, după care Kisjonah i-a spus: “Ei, bine! Draga mea Lidia, ești de acord să te căsătorești cu acest om minunat?”

10. Iar Lidia, cu ochii aplecați spre pământ, a răspuns imediat: “De ce mă mai întrebi? De la sosirea acestui minunat Faustus, când l-am văzut pentru prima dată, mi-am auzit inima murmurând: 'Ce fericită trebuie să fie soția acestui bărbat!' Cum aş putea oare să-l refuz, acum, când mă cere în

căsătorie?”

11. Kisjonah a spus: “Dar ce va spune Iisus, pe care îl adori?” Lidia: “Noi îl iubim cu toții! El este Creatorul, iar noi suntem creaturile Sale, din care El face copii Săi! El se află în adâncul inimii mele!”

12. Uluit, Faustus a deschis ochii mari și a spus: “Ce, ce? Ce să înțeleg, înseamnă că ultimul vis frumos pe care l-am avut are o semnificație! Am văzut în el cerurile deschizându-se; totul era numai lumină, erau nenumărate ființe de lumină și, deasupra tuturor. Te-am văzut pe Tine, prietenul meu Iisus și toate ființele așteptau poruncile Tale pentru a le revela spațiului infinit.

13. Am crezut că l-am văzut pe Zeus sub chipul Tău, a cărui strălucire o depășea cu mult pe cea a soarelui și am fost surprins de o asemănare atât de mare cu Zeus. De atunci, Te-am considerat, în taină, ca pe un fiu terestru al celui mai mare dintre zei, care au toți aceeași identitate divină, fie că este Iehova al evreilor, Brahma al indienilor și toți ceilalți zei care sunt fiii pe care Zeus i-a avut cu fetele pământene și care sunt de asemenea părți ale acestei unice entități.

14. Iar acest vis capătă, dintr-o dată, o cu totul altă dimensiune. Tu, care ne înveți înțelepciunea Ta divină, Tu ești Zeus întrupat, Brahma sau Iehova; Tu ai venit în locul fiilor Tăi, acei profeti care nu au știut să înfăptuiască așa cum trebuie opera dorită de Tine!

15. Dacă este așa, înseamnă că voi primi, fără nici o îndoială, pe soția mea chiar din mâna lui Dumnezeu, Creatorul meu și nu trebuie să mă mai întreb dacă voi fi fericit împreună cu ea.

16. Deci dorința mea capătă o cu totul altă semnificație. Oh, preafrumoasă Lidia, privește-l pe Domnul, iată că această căsătorie nu mai depinde de dorințele noastre sau de nevoile noastre reciproce, ci numai de voința cea mai sfântă a celui unic între cei unici, a gloriei lui Dumnezeu, a acestui Dumnezeu al tuturor Dumnezeilor, care a creat soarele, luna, cerul și pământul.

17. Tu, Iisus al meu, Adevăr suprem în întreaga sa plenitudine, ești de acord ca Lidia să devină soția mea? Dacă acest lucru nu îți este pe plac, indiferent din ce motiv, spune-ne!”

18. Eu am spus: “Nobilul meu frate, Eu v-am dat deja binecuvântarea Mea și de acum înainte voi formați o singură ființă, dar să vă amintiți mereu:

19. Ceea ce Dumnezeu a unit, nici un om nu trebuie să separe, o căsătorie adevărată este indisolubilă, în schimb, o căsătorie falsă, făcută după criteriile lumești, nu reprezintă o unire în fața lui Dumnezeu și poate să se desfacă, la fel ca toate relațiile trupești care există între oameni (fără binecuvântarea lui Dumnezeu) și care nu sunt decât cele mai rele destrăbălări, care mijlocesc venirea pe lume a fiilor lui Satana.

20. Sunteți deci, de acum înainte, bărbat și femeie, o singură ființă în fața lui Dumnezeu! Amin!”

Capitolul 237

Sosirea lui Philopold. Răfuiala fariseilor cu justiția. Eficacitatea lui Faustus.

1. Philopold a sosit la Cana după ce necazurile provocate de aceste evenimente s-au încheiat. El a venit degrabă la Mine, pentru a-Mi povesti cum și-a rezolvat toate afacerile la Cana.

2. Eu l-am salutat prietenește și i-am spus: “Cunosc totul; mergi și caută-i pe ceilalți discipoli ai Mei; îți vor povesti multe lucruri. Eu am de rezolvat câteva probleme în această noapte. Mâine vom vorbi mai mult; aștept de la tine să fii un bun colaborator”.

3. Philopold s-a întors către discipoli și, aproape în același moment, gardienii au anunțat că toți cei care au fost chemați de la Capernaum și de la Horazin au sosit deja și așteaptă instrucțiuni.

4. Eu le-am spus: “Conduceți-i la copiii lor și dați-le să mănânce și să bea! Între timp, noi vom realiza o procedură excepțională cu cei doisprezece farisei”.

5. Gardienii s-au retras, după care Faustus M-a întrebat dacă nu ar fi mai bine ca Eu însumi să-i audiez pe cei doisprezece, iar El să facă doar protocolul.

6. Dar Eu i-am spus: “Nu, frate, nu se poate; tu ești singura autoritate care contează pentru ei, căci tu ai pe mâna ta dreaptă inelul puterii imperiale, iar alături spada și sceptrul; tu trebuie să declanșezi confruntarea. Dar te voi inspira în ceea ce le vei spune și nu vor putea să-ți scape. Să ne apucăm repede de treabă, căci orele sunt înaintate”.

7. Am intrat apoi în sala tribunalului, unde cei doisprezece farisei îngroziți și cei treizeci de acoliți principali ai lor așteptau, sub o supraveghere riguroasă. Acești farisei nu avuseseră timp să-și găsească o duzină de martori falși, care ar fi avut astfel privilegiul de a minți și de a jura strâmb pentru ei, căci era o favoare cu totul specială de a putea aduce o mărturie falsă în folosul Templului și al servitorilor săi; dar pentru aceasta ar fi trebuit ca martorii falși să fi fost instruiți în detaliu, ceea ce, în cazul de față, era practic imposibil.

8. Noi am intrat însoțiți de Kisjonah, Baram, Jonael, Jairuth și îngerul Arhiel, împreună cu judecătorii și scribii.

9. Încă de la intrarea noastră, șeful fariseilor l-a apostrofat pe Faustus, spunând: “Ce înseamnă acest mod de a ne ține prizonieri ca pe niște răufăcători de rând, de vreme ce am fost de acord, fără a opune nici o rezistență, să plătim amenda. Noi suntem adevărații slujitori ai lui Dumnezeu și, dacă nu vom fi puși imediat în libertate, Dumnezeu ne va răzbuna”.

10. Faustus le-a spus: “Fiți liniștiți, căci altminteri voi fi obligat să vă fac eu să păstrați tăcerea. Avem lucruri foarte importante să lămurim împreună. Ascultați-mă cu multă atenție.

11. V-am spus deja că imensele voastre comori seamănă în mod uluitor cu cele de care am vorbit mai devreme. Cunosc atentatul care a fost comis pentru a fura comorile din Pontul Euxin și Asia Mică, dar mai rămâne de lămurit un singur aspect:

12. Acest convoi care transporta banii proveniți din impozite și toate celelalte comori era escortat de o mulțime de soldați romani. Și nu este deloc ușor să-i vii de hac unei asemenea companii; trebuia fie să-i extermini pe toți, fie să-i puneti pe fugă!

13. Nu mă îndoiesc de faptul că ați luat acești bani mai degrabă prin viclenie decât prin forță, sau poate cu ajutorul șiret al colegilor voștri, care au știut să-i corupă pe șefii noștri. Nu avem nevoie de dovezi, există mai mult de o sută de martori, dar trebuie să aflăm cum ați comis acel furt și să știu exact pe ce sumă ați pus mâna, pentru a putea preciza cantitatea de bani și de comori pe care le voi trimite împăratului”.

14. Primul fariseu a spus: “Stăpâne, este o calomnie prea mare, pe care nu o voi tolera. Și poți să ai și o sută de martori, nu-ți vor folosi la nimic, căci noi ne cunoaștem foarte bine faptele, iar tu nu vei reuși să te atingi nici măcar de un singur fir de păr de pe capul nostru; retrage acuzația împotriva noastră, căci noi nu vom răspunde acestei acuzații.

15. Dacă nu-i cunoști pe farisei, vei învăța să-i cunoști. Noi nu tolerăm o asemenea acuzație. Am recunoscut violarea proprietății forestiere, chiar dacă legile noastre ne permit să nu ne supunem; am acceptat condamnarea ta nedreaptă, pentru a obține pacea. Dar asta este de ajuns și, dacă îndrăznești să te atingi de un singur stater, de o singură piesă din aur sau de o singură piatră prețioasă, s-a terminat cu toată puterea ta, căci se va afla în ce mod infam am fost tratați”.

16. Faustus a spus: “Ah! Deci așa încercați să scăpați! Ei bine, acum știu foarte limpede ceea ce voi face cu voi. Ședința se suspendă, faptul a fost văzut de peste o sută de martori. Vinovăția voastră a ieșit la lumina zilei. Nu voi mai adăuga nimic și am să vă dau un ultimatum; aprozii sunt la ușă!

17. Dacă cei treizeci de acoliți ai voștri vorbesc, li se va cruța viața; dacă nu vorbesc, chiar în această noapte, la fel ca voi, vor avea capul tăiat! Și veți vedea dacă îmi este frică de voi!”

18. La aceste cuvinte energice ale lui Faustus, cei treizeci de acoliți au strigat într-un glas: “Stăpâne, lasă-ne viața și-ți vom povesti totul în detaliu”.

Capitolul 238

Procesul templeierilor, mărturisirea acoliților lor. Faustus reduce condamnarea.

1. Faustus a spus: “Atunci vorbiți! Pe onoarea mea că nu vi se va întâmpla nimic rău!”
2. Un fariseu, tremurând de frică, a spus: “Stăpâne, îmi lași și mie viața dacă vorbesc?”
3. Faustus: “Da, și se va lăsa și ție viața, căci tu ești unul dintre cei mai puțin vinovați”.
4. Ceilalți farisei au început imediat să strige: “Nu știi tu că este mai bine să mori decât să-l superi pe Dumnezeu?”
5. Fariseul a răspuns: “Da, știu bine, dar aici nu este vorba despre Dumnezeu, ci doar despre modalitatea voastră rușinoasă de a-i înșela pe romani. Cu o stratagemă inedită care ar surprinde lumea întreagă, ați reușit să-i înșelați și să le furați toate bunurile!”
6. Tu, cel mai mare savant în ticăloșii, te-ai deghizat în marele Guvernator roman din Tyr și din Sidon, cu inelul imperial pe deget, spada de aur și scepтрul Palestinei, Cele-Siriei, Asiei Mici și Pontului Euxin.
7. Cu ajutorul înfățișării tale de bătrân venerabil tu te-ai dat drept onorabilul Cyrenius; ai luat numele lui, și-ai făcut o escortă și, cu întreaga pompă a lui Cyrenius, te-ai urcat pe un cal magnific și ai pornit în întâmpinarea convoiului. La distanța de o jumătate de zi de mers de Tyr te-ai întâlnit cu acesta, iar ofițerul roman care conducea convoiul te-a luat drept marele Guvernator, te-a salutat și și-a arătat pergamentul cu ordinele scrise de Cyrenius și și-a încredințat banii și comorile pe care oamenii tăi deghizați în soldați romani le-au primit. Tu i-ai dat ordin să se întoarcă degrabă în regatul Pont, pretextând că populația, din cauza-impozitelor, s-a ridicat împotriva Romei și s-a aliat cu puternicele hoarde ale sciților.
8. Se înțelege de la sine că imediat comandantul roman a făcut cale întoarsă împreună cu cei trei mii de cavaleri și s-a întors la Pontul Euxin, de unde venea și, în câteva ore, era destul de departe pentru ca nimeni să nu se mai teamă de el. Templul ne-a cumpărat tăcerea promițându-se două sute de livre de argint pe care ar fi trebuit să-i primim la Ierusalim. Destinul a hotărât altfel și iată că nu vom mai primi cele două sute de livre.
9. Banii și comorile au, fost escortate noaptea la Capernaum, unde au fost ascunse vreme de două luni, timp în care s-a construit drumul secret pentru a le trimite, traversând muntele, până la o grotă unde alte mii de livre de aur și de argint le așteaptă de mult timp.
10. Doar cei doisprezece farisei cunosc secretul; nimeni nu știe despre ce este vorba în afară de cei treizeci de acoliți, dar ei nu știu în ce scop este transportată această comoară. Li s-a spus că banii sunt pentru a-L ajuta pe Mesia să ne elibereze de sub jugul romanilor; dar eu știu bine că sunt pentru un cu totul alt scop; plăceri după plăceri și mijloace de corupție pentru a-i face la nevoie pe romani să danseze după cum vrem noi, sau pentru a obține o funcție de la Templu, ceea ce costă întotdeauna mulți bani! Iată, acum cunoști totul, îi poți face pe cei treizeci de acoliți să vorbească, îți vor spune toți același lucru.
11. Doar lucrurile sechestrare erau pentru Ierusalim, pentru a ne asigura bunăvoința Templului. Banii și comorile trebuiau să fie duse în grotă, dacă nu s-ar fi produs acest naufragiu dezastruos. Acum tu știi totul, fă ceea ce ți se pare drept, dar nu fii foarte sever cu mine și cu cei treizeci de acoliți!”
12. Faustus a spus: Pentru tine și pentru cei treizeci de acoliți nu voi fi un judecător, ci un protector; în schimb, în ceea ce-i privește pe ceilalți unsprezece farisei, Cyrenius va decide. Dar spune-mi un lucru; nu a fost sustras nimic din acest bănet și din aceste comori aduse din Asia Mică? Mai mult, cunoști tu ceva despre acea grotă?”
13. Fariseul a spus: “Tot ce a fost înregistrat este perfect intact; iar în ceea ce privește grotă, fiind eu însumi unul dintre conspiratori, cunosc tot ceea ce ea conține; în afară de noi, nimeni nu ar putea găsi intrarea”.
14. Atunci, Faustus l-a felicitat pe bietul fariseu, care se numea Pilah și i-a spus lui Kisjonah: “Bine, prietene și socru drag, ceea ce s-a hotărât că și se cuvine din prima sentință va fi luat din grotă, care, în mod evident, se află pe proprietatea ta. Mai mult, te rog să primești sub supravegherea ta

banii și comorile împăratului până la sfârșitul procesului; la tine sunt cel mai în siguranță

15. În contul meu, ai grijă de Pilah și veghează ca cei treizeci de acoliți să aibă unde dormi. Până când grota nu va fi în întregime golită, nu-i pot repune în libertate. După aceea, vor putea merge unde vor dori, nu vreau să fie biciuiți, bunăvoința lor ne-a ajutat să descoperim totul”.

Capitolul 239

Continuarea procesului. Cei unsprezece farisei, aflați în încurcătură, abandonează toate comorile pentru a-și recăștiga libertatea.

1. Faustus s-a întors apoi către cei unsprezece farisei și le-a spus: “Așadar, unde este distrugerea cu care mă amenințați? Ce aveți de spus, servitori care sunteți „unșii Domnului”? Într-adevăr, trebuie să fie oribil pentru servitorii unși ai Domnului să trebuiască să apară în fața Tribunalului ca niște simple canalii. Dar așteptați, va fi mult mai rău! Până acum nu a fost decât prologul!

2. Într-adevăr, nu trebuie să mulțumiți decât unei singure persoane pentru că nu v-am dezbrăcat pentru a vă biciui, blestemându-vă în numele împăratului. Și această persoană este alături de mine; este Iisus din Nazaret, pe care l-ați blestemat încă de mult timp și pe care îl hăituiți dintr-un loc în altul pentru că și-a asumat dreapta libertate de a vă demasca în fața poporului.

3. Priviți în voi înșivă și spuneți dacă Satana, luat singur, ar putea fi mai rău decât voi!

4. Voi îi învățați pe oameni să creadă într-un Dumnezeu în care voi înșivă nu ați crezut niciodată, căci dacă ați fi crezut în Dumnezeul despre care Moise v-a învățat și în care părinții voștri au crezut și au sperat, nu v-ați mai bate joc atât de mult de Dumnezeu Cel Atotputernic și nu ați mai face atât de multe lucruri scandaloase.

5. Voi cereți pentru voi, care vă autointitulați 'unși ai Domnului', onoruri care nu i se cuvin decât lui Dumnezeu și reduceți din punct de vedere spiritual poporul la starea de moarte, cerându-i sacrificii exorbitante și închizându-i calea care conduce la împărăția vieții și a luminii.

6. Mărturisiți, există dușmani mai răi ai lui Dumnezeu, ai împăratului și ai bietei umanității decât voi?

7. Oh, răbdare imensă și de neînțeles a lui Dumnezeu! Dacă aș fi avut doar o singură scânteie din puterea lui Dumnezeu care a creat cerul și elementele, nu ar mai rămâne nici un singur foc pe care să nu-l fac să cadă pe capetele voastre.

8. Doamne, de ce pe vremea lui Avraam ai pedepsit atât de sever orașele Sodoma și Gomora, ai cărei locuitori erau niște îngeri în comparație cu aceste canalii, al căror număr în întreaga Iudee este astăzi mai mare decât al celor două orașe de atunci?

9. Voi vă spuneți copiii lui Dumnezeu! Și pretindeți că Dumnezeu este Tatăl vostru; într-adevăr, nu știu ce să cred despre un Dumnezeu care a creat asemenea fii ca voi! Pentru noi, romanii, după mitul lui Pluton, nu este nici o îndoială că Satana sau Belzebut este tatăl vostru!

10. Voi sunteți sămânța cea rea pe care Tatăl vostru o amestecă mereu printre semințele divine și care sufocă plantele divine și voi vă spuneți 'unșii Domnului'!

11. Dacă nu ați fi fost atât de satanici, v-aș fi condamnat mai puțin sever, grație prezenței Celui care este aici! Dar sunteți prea răi și prea satanici. Nu vreau să-mi mânjesc numele; vă voi trimite la Iudicio criminis atri (Tribunalul cauzelor negre) la Sidon, unde Iudex honoris își va spăla mâinile de șapte ori.

12. La aceste cuvinte, cei unsprezece au început să tremure și au implorat să fie grațiați, promițând că se vor schimba, că vor deveni mai buni și că îi vor răsplăti de o sută de ori mai mult pe toți cei pe care i-au nedreptățit.

13. Faustus a spus: “La ce mai folosește aceasta? Grota este în mâinile noastre, de unde veți mai lua alt aur și alte comori? Mai aveți cumva și alte grote pline de perle, de aur și de argint?”

14. Cei doisprezece au spus: “Stăpâne, mai avem alta, lângă Horazin, unde se află comori vechi din perioada cuceririi Babilonului; comorile Templului și ale altor sinagogi au fost ascunse acolo. Până la noi nimeni nu le cunoștea, dar acum 17 ani, când eram la o vânătoare de fazani și la o recoltare de miere, la treizeci de stade de graniță, pe un munte de pe teritoriul grecesc, am găsit în pădure un fagure de ceară plin cu miere care curgea pur și simplu pe un perete stâncos, de la o înălțime de cel puțin trei înălțimi de om. Mai sus de acest perete era o deschizătură prin care ar fi putut trece un băiețel de doisprezece ani, iar deasupra acestei deschizături era un al doilea perete stâncos înalt de cel puțin șaptezeci de înălțimi de om, astfel încât era imposibil de ajuns la acel fagure de miere fără o scară.

15. Această scară a fost fabricată repede și a fost aprins un foc de paie și de ierburi uscate pentru a alunga albinele, după care, cu prețul câtorva înțepături de albine, operația a reușit. Am recoltat mai multe sute de livre din mierea cea mai pură și tot atâta ceară, căci erau mai mulți faguri de ceară, fiecare având mii de celule!

16. În timp ce eram ocupați să recoltăm toată ceara din acea grotă, am căzut pur și simplu peste niște obiecte de cult din metal; privindu-le mai de aproape, am descoperit că erau din aur și argint veritabil. Am pătruns mai adânc în grotă și am văzut că ea devenea din ce în ce mai mare, fiind plină de comori nenumărate și inestimabile; am lăsat tot ce era în grotă și am închis intrarea cu pietre, lăsând acolo un gardian, care și astăzi le păzește în secret. Dacă ne vei grația și dacă, în numele împăratului, vei suspenda teribila condamnare, îți vom da toate aceste comori”.

17. Faustus a spus: 'Voi face un consiliu în acest sens, dar spuneți-mi încă o dată cum ați știut despre grota din munții lui Kisjonah? Și pe aceea ați găsit-o plină cu comori, când mergeați să culegeți miere? Iar dacă ați umplut-o voi înșivă, de unde ați luat comorile pe care le-ați ascuns acolo?’

18. Cei unsprezece farisei au spus într-un glas: “Această grotă înseamnă cincisprezece ani de comerț și trudă. După o lege nouă a Templului, noi nu avem dreptul să păstrăm pentru noi decât o mică sumă necesară pentru întreținere; tot ceea ce este în plus trebuie vărsat la Templu și dacă vreunul dintre noi își păstrează mai mult decât are dreptul, Templul poate să-l pedepsească. Pentru a evita această pedeapsă și pentru a nu fi surprinși, noi aveam această grotă, pe muntele lui Kisjonah, unde ne păstram surplusurile, utile în caz de nevoie”.

19. Faustus: “Drumul pe care l-ați construit duce până la grotă?”

20. Cei doisprezece farisei au spus: “Nu, Stăpâne, drumul se oprește acolo unde se îndesește pădurea. Doar noi cunoaștem poteca ce duce la grotă”.

21. Faustus: “Bine, mâine ne veți conduce acolo; pentru această noapte este de ajuns. Pentru moment, cunoaștem suficient”.

22. Cei unsprezece s-au aruncat la picioarele lui Faustus pentru a-i implora grația. Faustus le-a spus: “Aceasta nu mai depinde de mine, ci de altcineva, dacă El vă va ierta, atunci și eu vă voi ierta la rândul meu; acum să ieșim din sala Tribunalului și să mergem să ne odihnim”.

23. Lidia ne aștepta la ușa casei, pe Mine și pe soțul ei. Ea ne-a salutat și și-a exprimat regretul pentru cele două ore cât durase această dură confruntare.

24. Faustus și-a salutat soția și i-a spus: “Da, dulce Lidia, a fost o confruntare dură, dar grație ajutorului divinului prieten Iisus, care merită El singur întreaga onoare și glorie, am găsit soluția dorită. Dar să lăsăm asta, mai avem încă multe de făcut”.

25. Cu excepția gărzilor, au plecat apoi cu toții să se odihnească.

Capitolul 240

Despre adevăratul Sabat Cei unsprezece farisei sunt repuși în libertate, împărțirea comorilor. Întoarcerea copiilor la părinții lor.

1. A doua zi de dimineață era o zi de Sabat. Fiind roman, Faustus M-a întrebat dacă și el ar trebui să sărbătorească Sabatul și ce ar trebui să facă cu cei unsprezece farisei.

2. Eu i-am răspuns: “Scumpul meu prieten și frate, orice zi în care realizezi fapte bune este o adevărată sărbătoare a Sabatului. Astăzi, fiind o zi tradițională de Sabat, fă tot binele pe care îl dorești și pe care îl poți face și nu-ți va reproșa nimeni nici un păcat! Poate doar nebunii acestei lumi care blestemă vântul, ploaia și stolurile de păsări pentru că se mișcă în ziua de Sabat! Noi nu ne ocupăm însă de acești nebuni! Dar nu trebuie nici să uităm exemplul lor cumplit; ei blestemă binele și ar dori ca răutatea lor să fie lăudată de toată lumea! Iată ceea ce trebuie să știi despre Sabat!

3. În ceea ce îi privește pe cei unsprezece, pune-i în libertate. Când vei fi stăpânul comorilor, trimite ceea ce i se cuvine împăratului, explicându-i de ce s-a întârziat atât și dăruiește Templului ceea ce îi revine din grota din Horazin, dar explică-i Marelui Preot cum aceste comori care aparțineau Templului au fost reținute de către acești unsprezece farisei timp de mai mulți ani. Templul va ști bine ce are de făcut cu cei unsprezece!

4. Cât despre comorile care există în grota lui Kisjonah, dă-i lui o treime în numele împăratului, ia o treime pentru tine, iar cea de-a treia parte împarte-o săracilor care au venit aici să-și caute copiii. Și astfel, totul se va termina pentru totdeauna! Toate acestea îți vor ocupa întreaga zi!

5. Baram și Kisjonah au corăbii bune; pe un vânt bun, în câteva ore, ei vor rezolva problema comorii din Horazin, în timp ce alții se vor ocupa de grota lui Kisjonah. Astfel, dacă veți acționa repede, chiar în această seară conținutul celor două grote va fi adus aici și veți putea să îl repartizați.

6. Eu aș putea, este adevărat, ca prin Arhiel să fac ca toate aceste comori să ajungă aici într-o clipă, dar este prea multă lume și un asemenea miracol ar face prea multă vâlvă. Deci, voi renunța. Dar, totuși, vă voi ajuta în taină și veți rezolva într-o singură zi o treabă care altfel ar fi durat trei zile. Acum terminați cu visele și treceți la treabă!

7. Nu luați cu voi decât un singur fariseu; ceilalți vor rămâne aici sub supraveghere.

8. Pilah trebuie să rămână aici; el este prea bun ca să se ocupe de asemenea lucruri, pe care copiii lui Dumnezeu nu trebuie să le atingă decât minimum cu puțință. Tu nu trebuie să mergi în cele două locuri unde se află comorile, un comisar însărcinat cu depline puteri din partea ta va fi de ajuns. Iar noi ne vom ocupa să adăpostim bunurile confiscate și să restituim copiii părinților lor”.

9. Cine ar fi putut să fie mai fericit decât Faustus? El avea trei avantaje. Primul - că putea să rămână alături de Mine; al doilea - că putea să fie aproape și de soția lui, pe care o iubea nespuse de mult și al treilea - că în felul acesta avea suficient timp să-i scrie liniștit împăratului, pe un frumos pergament și să-i descrie în detaliu conjuncturile care i-au permis să trimită la Roma aurul și comorile.

10. Îndată ce comisarii au plecat în căutarea comorilor, noi am început să restituim bunurile și copiii care își găsiseră deja părinții în timpul nopții. Totuși, mai mulți dintre acești părinți, care se îmbolnăviseră de supărare și de disperare, nu au putut să vină la Kis.

11. Acești părinți bolnavi și-au trimis vecinii, ca să le aducă copiii și bunurile furate. Restituirea s-a efectuat cu atâta grijă, încât fiecare a primit tot ceea ce trebuia! După ce Kisjonah și-a luat partea sa, așa cum îi spusese, au mai rămas de împărțit o sută de livre de bani fiecărei părți lezate (erau mai multe sute de oameni). Pe măsură ce încheia cu fiecare, Faustus le dădea instrucțiuni și îi încuraja personal.

12. Repartizarea bunurilor a durat mai mult de șapte ore, după care Kisjonah a pregătit pentru drum toate navele sale și marea caravană s-a întors la Horazin, la Capernaum și la Nazaret, unde fiecare a ajuns cu bine la casa lui.

Capitolul 241

Dieta copiilor. Influențele spiritelor rele asupra copiilor. Cauzele maladiilor infantile.

1. S-ar putea pune întrebarea, în aceste timpuri actuale, când învățătura Mea a fost retransmisă din nou umanității printr-un servitor pe care Eu l-am ales, la aproape două mii de ani de când, ca Dumnezeu întrupat, am trăit și am propovăduit pe acest pământ:

2. Cum se face că nu am adresat nici măcar un singur cuvânt acestor copii furați, dintre care mai mult de jumătate urmau să fie vânduți, în maxim zece zile, ca sclavi în porturile din Tyr, Sidon, Antiohia, Cezareea și chiar Alexandria, mai ales că Eu îi primeam foarte bucuros să vină la Mine pe asemenea micuți, pentru a-i strânge la piept și a-i binecuvânta în fața tuturor.

3. Iată ce trebuie spus ca răspuns la această întrebare: Cea mai mare parte dintre acești copii aveau mai mult de nouă ani și printre ei erau și fete și băieți de 14-15 ani, astfel încât noi nu am fi putut să intrăm în dormitoarele acestor tineri pe jumătate dezbrăcați fără a isca un adevărat scandal. De altfel, nu erau numai copii inocenți, ca aceia pe care îi întâlneam din când în când; majoritatea erau complet corupți, cu trupul și cu sufletul, căci pederastia și deflorarea nu erau în nici o altă parte mai degradante și mai răspândite decât la frontierele dintre greci și evrei. Și, pentru acești copii corupți, oribila aventură pe care am permis să o trăiască nu a fost o lecție în zadar. Ea pedepsea sever degradarea lor, pe de o parte, iar pe de altă parte, ea îi avertiza să nu mai satisfacă senzualitatea grecilor libidinoși și îi îndemna să trăiască cu teamă de Dumnezeu, dacă nu voiau să fie din nou pedepsiți, mult mai sever, în cazul în care repetau păcatul lor. Iată ce urmărea Faustus să-i facă să înțeleagă pe copii și pe părinții lor, prin cuvinte energice și insistente de mustrare.

4. Se înțelege atunci că, din cauza sfințeniei divine a lui Dumnezeu însuși, Eu nu puteam și nu trebuia să mă apropiu personal de acești păcătoși care aveau trupul impur din cauză că se mențineau într-o asemenea stare, cu toate că Eu sunt plin de iubirea divină absolută pentru fiecare ființă umană. Dar, în asemenea cazuri, intervenea mereu principiul "Noii me tangere" (Nu mă atinge!)

5. Căci este o mare diferență între un copil pur și un copil impur. Pe primul îl pot ghida direct, fără ocolișuri, dar pe al doilea îl pot ghida numai indirect, pe căi care sunt în mod necesar acoperite cu spini, așa cum a fost evident cazul în situația aceasta.

6. Nu trebuie să vă mirați că acești copii, care nu comiseseră aparent nici un păcat, au fost tratați de Mine mai sever în ceea ce privește trupurile lor decât vechii păcătoși îndărătnici, ale căror păcate erau la fel de numeroase ca firele de nisip din mare.

7. Căci adevăr vă spun: cine vrea să dea unui arbore o anumită direcție, trebuie să înceapă să-i imprime arborelui curbura încă de când este tânăr. Când a ajuns arbore bătrân, oricât am încerca să-l modificăm, doar cu mijloace excepționale vom mai putea reuși să-i dăm o altă direcție decât cea pe care o urmează în mod natural.

8. De aceea Eu, care sunt Stăpânul, sunt mai sever față de copii și chiar față de cei foarte mici, decât față de un adult, căci spiritele rele sunt mult mai active în preajma copiilor; ele ajută sufletul să-și construiască propriul trup, pentru ca acesta să le ofere o locuință comodă și oricând disponibilă.

9. Ce face atunci Domnul, căruia nimic nu-i este necunoscut?

10. Iată: El îl trimite pe îngerul Său și face să se sfârșe opera insidioasă și perfidă a spiritelor rele, pe care le alungă, blestemându-le. Aceste spirite rele ies atunci din corp, provocând simptomele maladiilor infantile.

11. Observați diversele boli ale copiilor și ale sugarilor. Adevăr vă spun, ele nu sunt decât o formă de eliminare a materialului malefic și străin utilizat de spiritele rele pentru a-i construi sufletului un corp care să le stea la dispoziție oricând.

12. Dacă excesele de orice fel nu ar fi foarte sever și energetic stopate la copii, ar rezulta o mulțime atât de mare de posedăți, de surdo-muți, de cretini și de schilozi de tot felul, că ar fi dificil de găsit pe pământ o singură ființă sănătoasă!

13. Se poate atunci pune întrebarea: cum de înțelepciunea supremă a lui Dumnezeu poate îngădui ca spiritele rele să pătrundă astfel în corpurile tinere ale acestor suflete?

14. Vă răspund: **Iată ce întrebă omul orb, care nu știe că întregul pământ, da, toată creația,**

chiar și învelișul material cel mai exterior al tuturor elementelor sale, nu este decât un conglomerat de spirite supuse judecății și fixate în trup pentru un timp determinat.

Capitolul 242

Secretul forței vitale. Efectul purificator al bolilor și dieta.

1. De fiecare dată când sufletul cere pentru trup o hrană materială și acesta i-o furnizează, sufletul primește în corpul său o legiune de spirite disponibile, care pot fi, în plus, rele și impure, dar de care el are nevoie pentru creșterea corpului său.

2. Aceste spirite se adună din ce în ce mai multe și, în final, ajung să alcătuiască un fel de suflet inteligent. Când s-a atins acest stadiu, acest nou suflet creat încearcă să-i sustragă sufletului autentic dreptul său de proprietate și începe prin a-l domina, impunând corpului ceea ce dorește bun pentru el însuși.

3. Dacă tânărul corp al acestor suflete mereu înfometate și mereu nesătute - cum este adeseori cazul - a atins un grad înalt de dominație asupra ființei, la copil vor apărea anumite manifestări ale bolilor infantile.

4. Elementul străin trebuie expulzat printr-o boală serioasă, pentru ca respectivul copil să nu devină un posedat, sau pentru a nu pune la o încercare extrem de dificilă un suflet prea fragil; astfel, legea permite prezenței străine să subziste în corp un anumit timp, până în momentul în care, prin învățături spirituale interioare sau exterioare, ființa atinge o anumită viziune interioară care îi va conferi facultatea de a alunga de bună voie 'paraziții' prin post și tot felul de privațiuni; dar dacă, dimpotrivă, 'paraziții' sunt mult prea tenaci, atunci copilului respectiv i se va lua corpul, pentru ca sufletul să învețe ce înseamnă viața eternă într-o altă lume.

5. Moartea precoce a unui copil, uneori atât de dureroasă pentru părinți, are această cauză. De aceea, părinții care cunosc asemenea aspecte trebuie să vegheze în mod special ca hrana copiilor lor să fie în conformitate cu nevoile acestora, adică să fie cât mai pură.

6. Dacă mama dorește să consume alimente interzise de Legea lui Moise, atunci ea nu trebuie să-și alăpteze copilul, ci să-l dea la alăptat unei femei a cărei hrană este pură, căci în caz contrar, acea mamă îi va face mult rău copilului ei.

7. De aceea, de la Avraam și în special de la Moise încoace, a fost dată evreilor lista alimentelor pure. Cei care au respectat această lege nu au avut niciodată copii bolnavi și chiar ei înșiși au ajuns la vârste foarte înaintate.

8. Dar, în aceste timpuri, când oamenii aleargă după delicatose străine, fără să-i intereseze dacă aceste dulciuri sunt pure sau impure, ajungându-se chiar, în unele țări, să mănânce absolut orice, în afară de pietre sau pământ, este un adevărat miracol că acești oameni orbi nu au recăzut din punct de vedere fizic în starea de animal - care le corespunde din punct de vedere spiritual.

9. Dacă, încă din primii lor ani de viață, copiii sunt deja atinși de tot felul de rele, aceasta se datorează în special hranei nepotrivite care permite unei mulțimi de spirite impure să le pătrundă în corp, ajungând chiar pe punctul ca acești copii să trebuiască să-și părăsească corpurile fizice, pentru binele sufletului lor. Adeseori, orbirea părinților este singura responsabilă de moartea copiilor lor, căci acești părinți urmează orice alte sfaturi, în afară de învățăturile lui Dumnezeu din Cartea Sfântă.

10. Iată, în fiecare an, Eu realizez prin intermediul îngerilor Mei purificarea arborilor fructiferi. Astfel, nici un măr, nici o pară, nici un singur fruct a cărei floare a fost fecundată nu se poate coace dacă este locuit de către un spirit impur. Aceste fructe sunt înlăturate de către arbore înainte de a se coace.

11. Această purificare este valabilă pentru toți arborii fructiferi, toate cerealele și toate plantele comestibile.

12. Dar omul, în orbirea sa, nu înțelege asemenea lucruri și mănâncă, la fel ca un polip, tot

ceea ce-i place; și ce surpriză are atunci când cade bolnav puțin după aceea sau se simte greoi, obosit, infirm și din ce în ce mai mizerabil!

13. Astfel, cartofii de orice fel, în ceea ce privește coaja, sunt foarte toxici, în special pentru copii și pentru femeile însărcinate, sau pentru femeile care alăptează. Mult mai toxică este însă cafeaua. Dar pentru cei mulți orbirea este deplină, astfel încât omul nu vede nimic și se delectează cu una sau cu alta plin de lăcomie; astfel, copiii se îmbolnăvesc și, în final, așa pățesc și adulții. Dar ce importanță are aceasta pentru cei orbi, ei mănâncă și alte otrăvuri, de ce atunci nu le-ar consuma și pe acestea două?

14. Voi indica acum din nou hrana cea bună pe care trebuie să o consume omul. Dacă va respecta aceste indicații, el va fi sănătos; dacă nu, el va alerga spre propria sa pierzanie și va sfârși în suferință întocmai ca un animal sălbatic în deșert.

15. Dar ajunge cu aceste explicații, să revenim acum la subiectul nostru principal.

- sfârșitul volumului I -

INDEX TEMATIC

ACTIVITATE 44.2/ 221
ADAM 144.11/ 166/ 193
ADEVĂR 8/ 50.12/ 51.2/ 55/ 56/ 62 / 65/ 67.7/ 68/ 69/ 70/ 71/75.4/ 76/ 79.16/ 83/ 102.19/
105. 10/ 114/ 116/ 117/ 118/ 123/ 124/ 125/ 155.13/ 201
ADOLESCENT .BĂIAT ,TÂNĂR (ÎNGER) 35. 1 / 47.2/ 51.3/ 53.20/ 57.2/ 60.2/ 61.1/
64.2.17/ 65/ 66/ 68.5/ 78.8/ 195/ 196/ 197
AFECTAT (a afecta) 76.13/ 161
AMABILITATE 16.12/ 120. 10/ 131.5/ 164/ 165/ 188/ 195
AMBIȚIE 49.13
ANGAJAMENT MORAL 68.19
APĂ 26.1,6/ 28.2/ 33.9
APĂRARE (legitimă) 81.1/ 131.15/ 146.12/ 180
ARBORE 36.3/ 49.13/ 134
ARTIȘTI 109.6/ 186/ 221
AVARIȚIE 95.8/ 168/ 197/ 212/ 217
AVERE 171 / 204
AVUT, AVUȚIE 53.25/ S3.28/ 104
BIGOT 83.6/ 172
BISERICĂ 202
BLÂND, BLÂNDEȚE 45.5/ 51.12/ 75.12/ 76.3/ 114.28/ 121 4/ 131.5/ 136/ 137/ 139/ 146.16/
148.4/ 149/ 166/ 169/ 195/223/226/ 232
BOB DE MUȘTAR 192
BOGĂȚIE, SĂRĂCIE 43.9/ 60.7/ 76.8/ 125.22/ 191/ 132.9/ 231
BOLI 16.5/ 78.8/ 79.3,8/ 101.8/ 102/ 120.16/ 131.20/ 134.4/ 242
BOLI INFANTILE 241
BOLI SPIRITUALE 79.3/ 86.3/ 100.8
BOTEZ 2.14/ 5.11 / 6.8/ 7/ 23.3/ 24.6/ 51.9/ 122.5/ 123.3/ 142.13/ 144.12
BRAȚUL CREDINȚEI 71.9
BUCURIE 9.6/ 10,6/ 24/ 28.8/ 29.6/ 30.8/ 31.4/ 32.3/ 35.4/ 51.6/ 52.2/ 54.7/ 62.2/ 66/
77.6/89.9/90.5/ 100.14/ 104.18/ 107.6/ 108.8/ 114/ 116.17/ 121.1/ 128.3/ 146.6/ 154/ 169/ 170/ 189/
191/ 204/ 205/ 206/ 210/ 218/ 220/ 224/ 229/ 235/ 236

BUNĂ CUVIINȚĂ - vezi BUNE MANIERE
 BUNĂVOINȚĂ 60.7/ 121.4/ 125.4/ 169/ 174/ 203/ 238
 BUNE MANIERE 16.12, 15
 CĂLĂTOR FĂRĂ BANI 136.2-5
 CĂMĂTAR 211
 CĂSĂTORIE 236
 CÂȘTIG 89.4/ 94/ 95/ 124/ 125.20/ 135.19/ 139/ 141.10/ 185/ 190/ 191/ 198/ 204/ 220/ 221/
 233/ 235/ 239
 CAFENEA 242
 CARITATE 174.4
 CARNE, TRUP, MATERIE 21.3/ 24.4/ 58.5, 6/ 69.6/ 76.8/ 86.7/ 165/ 185/ 193/ 194/ 213
 CARTOF 242
 CASĂ DE RUGĂCIUNI 49.11
 CASTEL 55 1
 COMPASIUNE, CONȘTIINȚĂ 1/ 2/ 3/ 4/ 45.3/ 49.11/ 68.19/ 72.2/ 73.5/ 77.9/ 86.3/ 92.14/
 104/ 120.13/ 121.13/ 125/ 126/ 146/ 150/ 157/ 169/ 176/ 200/ 207/ 213/ 222
 CONDAMNARE 70.3/ 145.4/ 148.7/ 172/ 174/ 230/ 234/ 237/ 238/ 239
 CONFUZIA TEXTELOR 1.1
 COPAC - vezi ARBORE
 CORP 138.16/ 144.11/ 145.2/ 152/ 164/165/ 166/ 172/206/207/211/214/218/220/ 232/ 241/
 242
 CORUPȚIE 241
 CREAȚIE (GENEZA) 151/ 156/ 157/ 158/ 159/ 160-162
 CREDINȚĂ 9.8/ 11.14/ 12.5/ 22.2/ 23.3/ 26.7/ 31.1/45.11/ 48.10/ 49.3,8/ 50.8/ 58.1/ 61.4/
 62.4/ 78.2/ 85.8/ 90/ 92.14/ 97/ 102.4/ 116.12/ 124.16/ 126/ 128/ 130/ 135.20/ 141/ 155/158/ 160/
 163/ 164/ 169/ 170/ 182/ 187/ 211/218/ 228
 HRISTOS 123.3/ 127/ 166/ 216
 CULT 199/ 200/ 201
 CULTURĂ 168
 CUNOAȘTERE 42.8-10/ 53.11/ 54.13/ 68.15/ 158/159/ 157/ 220
 CUNOAȘTERE PURĂ A VOINȚEI DIVINE 73.3
 CURAJ' 8.11/ 11.14/ 25.2/ 74.2/ 80.8/ 84.15/ 85.3/ 88.1/ 99.6/ 104.15/ 106/ 114/ 117.1-9/
 121.2/ 123.2/ 225
 CURTOAZIE 55.10
 DA (a da) 58.2
 DATORIE 145/ 171
 DEȘERT 8.9/ 20.7/ 122.6/ 133.2/ 137.17/ 143/ 144/ 152/ 163/ 168/ 181/ 186
 DELICVENTĂ 81.2
 DEMON 79.4/ 131/ 138/ 147/ 167/ 168/ 173/ 174/ 184/ 185/ 186/ 198/ 229/ 233
 DESĂVÂRȘIRE 39. 10/ 16.19/ 23.3/ 36.13/ 47.2/ 50.12,13/ 68/ 117.15/ 161/ 165/ 214
 DESĂVÂRȘIT 39.5,8/ 50.13/ 71.13/ 120.17/ 131.12/ 155/ 159/ 162/ 185/ 193/ 206/ 207/ 214/
 236
 DESFRÂNARE, DESFRÂNAT 33.5/ 86.8/ 135.9/ 146.8/ 186/ 189/ 198
 DEZMĂȚ 207
 DIETĂ 241/ 242
 DIVINITĂȚILE POETILOR 69. 1, 1 O
 DIVINIZAREA MĂRIEI 108.12
 DOVADĂ, SEMN 23.4/ 29.6/ 36.5/ 50.12/ 61.4/ 71.5/ 100.4/ 102.9/ 126.18/ 129.3/ 140/
 141.3/ 142.15/ 152/ 160/ 163/ 165/ 167/ 170/ 179/ 186/ 191/ 200/ 206/ 208/ 217/ 219/ 225/ 230
 DOVEZI 23.4/ 51.14/ 85.7/ 90.3/ 100.4/ 191/ 235/ 237

DREPTATE 31.2/ 45.2/ 55.12/ 56.14/ 79.15/ 136.7/ 137.17/ 157/ 162/ 177
 DURITATE - vezi și RĂUTATE 43.8/ 139.3/ 212
 EDUCAȚIE 120/ 127.3/ 155/ 165/ 167/ 171/ 236
 EGOISM 16.7/ 50.8, 10/ 62.3/ 76.8/ 80.2,6/ 92.14/ 103.2/ 107.15/ 118.15/ 124.13/ 125.14/
 126.13/ 142.15/ 166/ 197/ 212/ 217
 ELEVARE SPIRITUALĂ 39.7
 ELIBERARE 60/ 69.11/ 75.4/ 132.1/ 152/ 155/ 166/ 179/ 182/ 185/ 200/ 201/ 210/ 217/ 220/
 226/ 187
 EROARE 1.1/48.10/185
 ESENIAN 152/ 170/ 181/ 223
 ETERN 10.15/ 11.18/ 14.13/ 16.16/ 19.1/ 21.1.4/ 23.3/ 24/ 26.9/ 27.12/ 29.5/ 30.13/ 31/ 32.6/
 36.7/ 40/ 42/ 44.27 58/ 69.6/ 70.5/ 71/ 72.87 73.5/ 75.4/ 79.16/ 81/ 83/ 84/ 85.5/ '87.2/91.67 109.13/
 113.10/ 123/ 125.22/ 150/ 154/ 159/ 160/ 161/ 165/ 172/ 201/ 210/ 213/ 216/ 220/ 229/ 242
 ETERNITATE 24.13/ 32.6/ 48.6/ 58.6/ 70.6/ 113.10/ 127.17/ 126.16/ 150/ 155/ 194/ 210/
 230
 FAPTE 106.4/ 121.6/ 129.8/ 131/ 138.27 / 143.13/ 147.14/ 148/ 150/ 163/ 171/ 176/ 185/
 191/ 201/ 205/ 216/ 222/ 229/ 237/ 240
 FEMEIE 166/167
 FIDELITATE 126.16/233
 FORȚĂ, PUTERE 64.15/ 67.1/ 68.10/ 73.9/ 87.8/ 98.2/ 111.15/ 116.13/ 129.6/ 136.6/ 139.5/
 145.4/ 128/ 131/ 134/ 135/ 136/ 140/ 145/ 155/ 159/ 164/ 166/ 172 / 177 / 182/ 185/ 187/ 193/ 196/
 200/ 204/ 222/ 228/ 229/ 239
 FORȚE VITALE 242
 FRICĂ 138.21/ 201
 FUNDAMENTUL ADEVĂRULUI 113.13
 FURTUNĂ 103.7/ 137.11/ 138/ 147.9/ 151/ 192/ 193/ 208/ 209/ 225
 GÂNDIRE PRIMORDIALĂ 1.13
 GELOZIE 49.13/ 136.7/ 168/ 197/ 217/ 221
 GENEZĂ 157/158/159/160
 GREȘEALĂ 37.8/ 135.16/ 168/ 174/ 202/ 221
 HERUVIMI 154
 HOMOSEXUALITATE 241
 HRANĂ 206.14
 ILUZIE, ILUZII 58.6/ 69.8/ 139.6/ 155/ 157
 IMPUR , IMPURITATE 16/ 18.8/ 28.2/ 45.4/ 51.4,5/59.1/ 114.18/ 118.8/ 123.11/ 151/ 174/
 186/ 207/ 241/ 242
 INDIA 171/ 228
 INFERN 24.2/ 42.8/ 75/ 94.14/ 125.15/ 128.8/ 226
 INIMĂ 32.4/ 45.5,8/ 49.3/ 61.4/ 73.8/ 157.15/ 159/ 160/ 161.5
 INTELIGENTĂ ȘI CREDINȚĂ 125.12-20/155
 INTROSPECȚIE 224/ 226
 IUBIRE 22.7/ 27.15/ 29.6/ 36.5 / 73.8 / 75.12/ 76.3/ 114.28/ 139/ 140/ 205
 IUBIRE DE SINE 16.7/ 80.2
 IUBIREA APROAPELUI 130.8/210.15
 ÎMPRUMUT 58.2/ 211/ 214/ 222/ 230
 ÎNĂLȚARE 226
 ÎNȚELEGERE 155. 10/ 157
 ÎNȚELEPCIUNE 19.2/ 20.2/ 21.1/ 53.2/ 59.1/67.6/ 147.14/ 162.6,8
 ÎNTRUPARE 165/ 215
 ÎNTRUPAREA LUI HRISTOS 216

ÎNCEPUT 1.5/ 157
 ÎNGERI 9/ 35/ 48.1,2/ 53/ 65.2/ 68.5/ 72/ 73.12/ 76/ 79.16/ 80/ 82.6/ 83.12/ 96. 10/ 107.14/
 109.16/ 110.12/ 112.17/ 126/ 195/ 196/201.8/ 206.14
 ÎNGERUL PĂZITOR 76/ 80/ 92.14/ 196
 ÎNGERUL PĂZITOR AL LUMII VEGETALE 186/ 196
 ÎNTINDEREA CERULUI (BOLTA CEREASCĂ) 160/ 161.5
 ÎNTUNERIC 20. 10/ 62.9/ 155/ 157/ 160/ 170/ 1737 229
 ÎNVĂȚĂTURĂ 11.15/ 20.9/ 22.2/ 124.1-5/ 151/ 155/ 156/ 163/ 168/ 169/ 183/ 191/ 199/
 216/ 221/ 2237 226/ 228/ 236/ 241/ 242
 ÎNVIERE 11.18
 JUDECATĂ 21.4,7/ 74.16/ 75/ 83.1/ 142.6/ 152/ 155/ 163/ 168/ 172/ 174/ 177/ 209/ 232
 JUDECATA DE APOI 148/ 186
 LEGE 75.4/ 124.12/ 160/ 164/ 165/ 174/ 176/ 186/ 197/ 233/ 239/ 242
 LEGEA LUI MOISE 151 / 180/ 242
 LENE 175/ 220/ 221
 LIBER 1.14/ 18.9/61.4/62.9/ 120.17/ 144/ 152/ 155/ 164/ 186
 LIBER ARBITRU (LIBERTATEA VOINȚEI UMANE) 14.11/ 92/ 113.6/ 113.6/ 129/
 145/160/1617 165/ 166
 LIBERĂ ALEGERE 129.11
 LIBERTATE 3.6/43.6/75.4/ 129/ 137/ 145/ 152/ 155/ 160/ 163/ 165/ 201/ 213
 LIPSĂ DE ENTUZIASM 221.18
 LUCRĂTOR SPIRITUAL 62.10
 LUME SENSIBILĂ 140
 LUMINĂ 1.6/ 4.13/ 6.3/ 20.10/ 21.15/ 157.5/ 158
 LUMINĂ PRIMORDIALĂ 2.2,3/3.5/5.1
 MAGICIAN, MAGIE 53.4/ 82.2/ 146/ 150/ 171/ 172/ 177/ 179/ 183/ 186/ 223/ 226
 MÂNIE 49.13/ 63.97 70.3/ 76.3/ 78.9/ 79.4/ 187.21
 MANIFESTARE 220 / 221
 MARIA 86.9/ 89.2/ 105.6/ 108/-111.2/ 121.2/- 171/ 188/ 189/ 190/ 196/ 208/ 221/ 230
 MASĂ (la masă) 61.11/ 120.11/ 170/ 175/ 182/ 188/ 189/ 196/ 223/ 226
 MATERIAL (lume materială) 83.5/ 127/ 140/ 156/ 157-167/ 206/ 222
 MATERIALISM 125/ 126.4/137.1-22
 MATERIALIZARE 126
 MATERIE 191.24/206/207/226
 MESCHIN 43.8
 METEOROLOGIE 156.2
 MINCIUNĂ 53.6,24/ 56/ 65.7/ 69.2 / 69.2/ 70.5/ 74.6/ 187.21
 MIOPIA SUFLETULUI 159.11
 MIRACOLE, MINUNI 14.13/ 15.1/ 71.4/ 77.2/ 82.2/ 121/ 126/ 131/ 133/ 142/ 148/ 154/ 163/
 168/ 172/ 177/ 179/ 184/ 189/ 213/ 230/ 240
 MOARTE 70.5/ 125/ 127/ 128/ 135/ 137/ 138/ 139/ 149/ 152/ 164/ 172/ 214/ 219/ 227/ 230/
 242
 MOARTE (condamnare la moarte) 79.6/ 81.4/ 131/ 138/ 174/ 180/ 233
 MOARTE SPIRITUALĂ 103.2/ 201/ 207/ 215/ 221/ 239
 MODEST 121.47 161.5/ 169
 MORȚI (a îngropa) 103.1
 MORȚI (spirite ale morților) 152
 MORTIFICARE 207.10
 MUNCĂ 11.2/ 30/ 33.4/ 34.2/ 40.4/ 50/ 124.8/191.22/220/222
 MURDĂRIREA SUFLETULUI 207

MURDĂRIT 24.18
NAȘTERE (noua naștere) 2.13/ 3/ 9.13/ 10.16/11.18/69.2/ 193.9/226
NATURA SERII 157
NATURA TERESTRĂ 16.3
NEDREPTATE 45.2/ 53.29/ 55.14/ 79.15/ 80.2/ 136/ 142/ 191
NOAPTE SPIRITUALĂ 157
NOAPTEA PĂMÂNTULUI 226
NOAPTEA SPIRITULUI 144
NOD GORDIAN 69.5,9
NONȘALANȚĂ 221
ODIHNĂ 50.9/220.9
OM INTERIOR 194.3
OM NOU 4.12/ 140
ONOARE 31/ 34.6/ 46.10/ 65.14/ 120.10/ 169
ORBIRE 24.4/40.10/ 107/ 127/ 144/ 150/ 202/ 242
ORDINE 92.1/ 129/ 158/ 160/ 164/ 207/ 214/226
ORGOLIU 1.18/ 80.2/ 103.2/ 168/ 179/ 197/ 217
ORIGINE 1.6/151/156/157
PĂCAT 11.14/ 15.12/ 28.2/ 335/ 51.9/ 53/ 63.3/ 64/ 757 76/ 77/ 78/ 86/ 94/ 96/ 107/ 116/
122.6/ 150/ 154/ 167/ 169/ 174/ 182/ 185/ 203/ 206/ 207/ 217/ 241
PACE 10.2/ 24.10/ 45.1/ 76/ 80/ 111.12/ 131/ 136/ 138/ 139/ 167/ 173/ 177 / 187/ 194/ 201/
211/ 220/ 221/ 225/ 226/ 237
PACE INTERIOARA 194
PASIUNI 226
PATIMI 86.5
PATRIE SPIRITUALĂ 194
PEDEAPSĂ 76.3/ 131/ 163/ 177/ 190/211/ 212/ 232/ 233/ 239
PENITENȚĂ 123/ 144
PERFECTIUNE 155/ 214/ 221/ 222
PERFECT 125/ 130/ 131/ 134/ 154/ 160/ 161/ 165/ 166/ 176/ 226/ 236
POCĂINȚĂ 2.1/ 145
POLITEȚE 169/ 222/ 228
PORUNCI 164
POSESIUNE 217/ 241 / 242
POSTI (a posti) 1.22.5/ 123/ 207.8
PROCYON 213/214
PROFEȚI 141/ 150-152/ 154/ 156/ 163/ 172/ 173/177/ 182/ 186/ 192/ 199/ 212/ 228
PROFEȚI MINCINOȘI 141
PROMISIUNI 198.1
PUDOARE 36.18
PUR, PURĂ 125/ 130/ 138/ 140/ 144/ 146/ 157/ 160/ 162/ 165/ 167/ 187/ 201/ 221/ 241
PURIFICARE 123/ 135/ 143/ 151/ 161/211/ 242
PURITATE 72.8/ 167
PUTERE vezi FORȚĂ.
RĂBDARE 45.5/ 75.12/ 76.3/ 78/ 114.28/ 1247 137/ 146/ 201
RĂBDARE DIVINĂ 124/ 212/ 228/ 239
RĂȘĂRIT DE SOARE 173.25/ 174.1
RĂUTATE 187.21
RĂZBUNARE 79.4/ 163/ 185/ 187/ 221
RÂNDUIRE DIVINĂ 42.6/ 51.5

RÂNDUIREA CEA BUNĂ 207.11
 RÂS 107.7,14/ 147/ 150/ 169
 REÎNTRUPARE 5.9/ 144.18/ 213/ 214
 RELAȚIA CORP - SUFLET - SPIRIT 214
 RELIGII ASIATICE 134.15-17
 RENUNȚARE 9/ 18.8
 REPREZENTĂRI (false) 58.6
 REVELAȚIE 72.2/ 83.5/ 91/ 155/ 216
 RIDICARE 51.16
 SATANA 217/224/226
 SCRIPTURĂ (a cunoaște scriptura) 119.7/ 157/ 166/ 193/223
 SECERIȘ 30.6/ 109/ 176
 SEMĂNA (a semăna) 32.11/ 43.4/ 137/ 191 / 192/197
 SEMN (DOVADĂ) 132.6/ 160/ 167/ 170/ 186/ 200/ 217
 SENS SPIRITUAL 1.4/157
 SENZUALITATE 16.6/ 166.7/ 241
 SETE 28.1/ 32.9/ 125/ 153/ 154
 SETE DE CUNOAȘTERE 155/182
 SFÂRȘITUL LUMII 72/ 197/ 199
 SLĂBICIUNE TRUPEASCĂ 86.5/ 123
 SMERENIE 174.4
 SOARE 84.6/ 144/ 160/ 164/ 165/ 172/ 173/ 174/ 213
 SOMN 220
 SPAȚIU 140/ 160/ 164/ 212/ 236
 SPIRIT 24.9/ 69.9/ 122/ 123/ 126/ 134/ 135/ 137/ 139/ 144/ 145/ 155/ 161/ 168/203/ 206
 SPIRIT RĂU (posesiune) 53.25/53.287 104/13-1 / 134/ 138/ 169/ 174/ 186.14/ 217/ 241/ 242
 SPIRIT (împărăția spiritului) 36.7/ 62.5
 SPIRIT (al poporului) 185
 SPIRIT (trezirea spiritului) 8.3 / 18.3/ 135
 SPIRITE (ale morților) 152
 SPIRITE ALE LUNII 153
 SPIRITE PURE 165.10
 SPIRITISM 226
 SPIRITUAL 120/ 136/ 137/ 139/ 140/ 149/ 152/ 155/ 157-163/ 165/ 194
 SPIRITUALITATE 131/219
 Spiritul lui Dumnezeu 155/ 157/ 179/ 185/ 209/ 228
 SUFERINȚĂ 28.2/ 128/ 133/ 137/ 166/ 169/ 221
 SUFLET 125/ 127/ 128/ 132/ 137/ 138/ 139/ 143/ 149/ 157/ 161/ 165/ 206/ 207/ 211/ 213/
 217/ 242
 SUFLET (noaptea sufletului) 22.2/ 157
 SUFLET (slăbiciunea sufletului) 122/ 145
 SUFLET ȘI SPIRIT 122/ 145/ 161/ 165/214/ 155/206
 ȘCOALĂ 197/213
 ȘTIINȚĂ 537 126.13/ 162.7
 TĂRÂMUL ÎNTUNECAT AL PĂMÂNTULUI, NOAPTE 62.9/96.1
 TEMPLU 9.5/ 11.18/ 12/ 13/ 14/ 15/ 16/ 17/ 27/ 27/ 35.9/ 38/ 49/ 62.3/ 85/ 86/ 88/ 94.10/
 98.5/ 105/ 116/ 118/ 119/ 116/ 118/ 119/ 159/ 163/ 166/ 171/ 172/ 176/ 180/ 181/ 182/ 187/ 189/ 238/
 239
 TRUP 123.5/ 135.11/ 137.15/ 138/ 139/ 140.12/ 145/ 149/ 153/ 156/ 161/ 165/ 172/ 193/ 196/
 201/ 205/ 207/ 211/ 219/ 241

UMILINȚĂ 1.18/ 18.8/ 54.4/ 64.15/161.5
 UMOR 116.7/ 117/ 226/ 230
 URĂ 21/ 40.2/ 138.11/ 176.6
 VEȘNIC 10.16/ 20/ 21/ 24/ 26/ 30/ 31/ 36.7/ 40.11/ 43.4/ 47.6/ 56.15/ 62.6/ 72.6/ 123.11/
 157/ 161/ 201/ 210/ 216/ 229
 VEȘNICIE 9.13/222/226
 VIN CERESC 63.1
 VIN NOU 19.12/ 199
 VINDECARE 66/ 71.1/ 90/ 97.3/ 116/ 178/ 180/211/ 223
 VIOLENȚĂ - vezi și MÂNIE 135/ 138/ 143/ 180/ 232
 VIRTUTE 16.12.15/ 136/ 121/ 174/ 182/220
 VIS 37. 10/ 129/ 172/ 214/ 233/ 236
 VOINȚĂ 8.6/ 17.12/ 44.2/ 59.3/ 64/ 67.6/ 83.2/ 92.'15/ 93.10/ 121.4/ 152/ 154/ 155/ 159/
 161/ 164/ 172/ 205/ 217/ 220/ 223
 VOINȚĂ DIVINĂ 160/ 164/ 166/ 182/ 199/ 211/ 232/ 236
 VOINȚĂ LIBERĂ - vezi și LIBER ARBITRU 161.5/ 165
 ZEL 155/ 187/ 211/ 220.7

CUPRINS

PREFAȚA	1
Capitolul 1 - Scurtă introducere pentru o cât mai bună înțelegere spirituală a revelațiilor Evangheliei Sfântului Ioan, apostolul preferat al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. (Ioan 1,1-5)	3
Capitolul 2 - Spiritul Sfântului Arhanghel Mihail a fost întrupat în Ioan Botezătorul pentru a aduce astfel mărturie despre Domnul nostru Iisus. Doctrina fundamentală: despre ființa lui Dumnezeu, despre om și despre raporturile Lui cu Dumnezeu. Despre căderea omului și despre căile extraordinare ale lui Iisus Hristos. (Ioan 1, 6-13).....	5
Capitolul 3 - Cuvântul Etern întrupat și martorul său Ioan Botezătorul. Principalele semne ale noii nașteri. Prima și a doua grație, (Ioan 1, 14-16)	7
Capitolul 4 - Despre lege și grație. Lupta ființelor umane care sunt chemate să devină copiii liberi ai lui Dumnezeu. Venirea Mântuitorului. Tatăl și Fiul sunt mereu uniți precum lumina și flacăra, (Ioan 1, 17 18).....	8
Capitolul 5 - Mărturia lui Ioan Botezătorul, care neagă că ar fi spiritul lui Ilie, dar care mărturisește cu umilință că este precursorul lui Mesia (Ioan 1, 19-30)	9
Capitolul 6 - Ioan mărturisește că nu-L cunoștea pe Domnul. Dublul botez, Ioan Îl botează cu apă pe Domnul Iisus și Iisus îl botează pe Ioan cu Duhul Sfânt, (Ioan 1, 31-34)....	12
Capitolul 7 - Exemplul lecturii celor trei versete (Ioan 1, 35-37)	13
Capitolul 8 - Primii discipoli ai Domnului Iisus Hristos, care au fost primiți în deșert. Andrei și Petru, frați și pescari, întâlnirea cu Simon și mărturisirea adevărului interior, (Ioan 1, 38-42)...	14
Capitolul 9 - Prima dovadă de renunțare a celor doi discipoli. Patria lui Petru. Vocația lui Filip și a lui Natanael. (Ioan 1, 43-51)	16
Capitolul 10 - Domnul și primii săi discipoli merg acasă, la locuința Lui. Falsele așteptări ale Mariei în ceea ce-L privește pe Mesia, Iacov, Ioan și Toma, noii discipoli. Semnificația profetică a nunții din Cana. Cele trei etape ale noii nașteri, (Ioan II, 1-5)	18
Capitolul 11 - Derularea evenimentelor ulterioare miracolului cu vinul. Mărturisirea lui Petru și mărturia Domnului referitoare la misiunea Sa. (Ioan II, 6-11).....	19
Capitolul 12 - Iisus și ai Lui la Capernaum. Iisus și discipolii Săi la sărbătoarea Paștelui de la Ierusalim. Templul lui Dumnezeu - piață de animale, (Ioan II, 12-13).....	21
Capitolul 13 - Ororile din Templu în timpul Paștelui. Purificarea Templului, (Ioan II, 14-	

17).....	22
Capitolul 14 - Despre distrugerea și reconstrucția Templului în trei zile. Neputința evreilor de a interpreta cuvintele lui Iisus. (Ioan II, 18-22).....	24
Capitolul 15 - Iisus refuză ospitalitatea unui om cu intenții îndoielnice, (Ioan II, 23-25).....	26
Capitolul 16 - Semnificația purificării Templului. Cum să trăim și să ne comportăm în viață.....	27
Capitolul 17 - Vizita lui Nicodim (Ioan III, 1)	28
Capitolul 18 - Nicodim, primarul Ierusalimului nu înțelege noua naștere, (Ioan III, 2-5).....	29
Capitolul 19 - Iisus îi explică lui Nicodim esența omului, secretul spiritului, (Ioan III, 6-12)	31
Capitolul 20 - Versete de neînțeles pentru Nicodim. (Ioan III, 13-15).....	32
Capitolul 21 - Misiunea Fiului omului. Cel care nu vrea să-L recunoască pe Domnul poartă deja în el condamnarea, (Ioan III, 16-21)..	33
Capitolul 22 - Nicodim tot nu înțelege, dar inima lui îi vorbește	35
Capitolul 23 - Iisus în Iudeea. Botezul cu apă și foc. Învățătura iubirii, (Ioan III, 22-26). 36	
Capitolul 24 - Mărturia lui Ioan Botezătorul. Carnea (Materia) trebuie să scadă pentru ca spiritul să poată crește. Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. (Ioan III, 27-36).....	37
Capitolul 25 - Mânia Templului. Rânduielele samaritenilor. Sihar. (Ioan IV, 1-6).....	39
Capitolul 26 - Domnul și samariteanca la Fântâna lui Iacov. (Ioan IV, 7-16).....	40
Capitolul 27 - Samariteanca îl recunoaște pe Domnul, (Ioan IV, 17-24)	42
Capitolul 28 - Dumnezeu este însetat de oameni. Forța miraculoasă a spiritului la omul credincios, (Ioan IV, 25-26)	43
Capitolul 29 - Vindecarea samaritencei (Ioan IV, 27-30)	44
Capitolul 30 - Despre seceriș și despre masa Domnului. (Ioan IV, 31-38)	45
Capitolul 31 - Samaritenii îl recunosc pe Hristos. Samariteanca vorbește despre adevărata dovadă a onoarei: Iubirea pentru Dumnezeu.....	47
Capitolul 32 - Iisus, oaspetele samaritencei	49
Capitolul 33 - Iisus, invitatul samaritencei	50
Capitolul 34 - Iisus în casa lui Iosif din Sihar, pregătită de îngeri	51
Capitolul 35 - Minunatele amenajări ale locuinței samaritencei. Iisus îi cere să păstreze tăcerea.....	51
Capitolul 36 - Ce va fi scris pe pergament și ce va rămâne secret. Parabola arborelui fructifer, Iisus, Maria, Joram și samariteanca. Iisus nu doarme niciodată	53
Capitolul 37 - Cântarea preoților. Vocația lui Matei. Despre interpretarea viselor și despre puterea sufletului de a le înțelege	54
Capitolul 38 - Matei este desemnat pentru a nota Predica de pe Munte. Este mai bine să acționezi decât să ascuți	55
Capitolul 39 - Masa la Irhael. Predica de pe Munte. (Matei V, 3-12).....	56
Capitolul 40 - Preoții critică Predica de pe Munte. Nu trebuie înțelese imaginile, ci spiritul care este ascuns în ele.....	58
Capitolul 41 - Urmarea criticii Predicii de pe Munte, sensul ascuns și sensul real al metaforei: “Să-ți smulgi un membru care te jenează”. Răbdarea Domnului față de Marele Preot.....	59
Capitolul 42 - Natanael explică ceea ce nu poate înțelege omul rațional, înțelegerea planului spiritual. Diferența între Cuvântul lui Dumnezeu și cuvântul oamenilor.	60
Capitolul 43 - Sihar. Despre necesitatea încolțirii și maturizării lucrurilor.....	62
Capitolul 44 - Sihar. Predica de pe Munte. Corespondențe: ochiul drept și mâna dreaptă. 62	

Capitolul 45 - Sihar. Confesiunea lui Natanael	63
Capitolul 46 - Sihar. Vindecarea leprosului. Cum să fii milos cu măsură	64
Capitolul 47 - Sihar. Cina miraculoasă la Irhael în compania îngerilor. Mânia și necredința galileenilor care îl consideră pe Iisus drept esenian	65
Capitolul 48 - Sihar. Oaspeții și slujitorii cerului. Misiunea martirilor	66
Capitolul 49 - Sihar. Unde și cum trebuie să te rogi la Dumnezeu. Nu construiești case de rugăciuni, ci altare ale inimii și adăposturi pentru săraci. Templul creației.	66
Capitolul 50 - Sihar. Celebrarea Sabatului. Zilele de sărbătoare, zilele de muncă	67
Capitolul 51 - Sihar. Cuvintele îngerilor către invitații speriați. Tăcerea ce trebuie respectată.	69
Capitolul 52 - Domnul se informează despre familia Marelui Preot. Hainele Mariei.	70
Capitolul 53 - Iisus este comparat cu un magician. Originea acestor comparații mincinoase Judecata și iertarea lui Iisus.	71
Capitolul 54 - Sihar. Jonael și familia sa sunt răsplătiți pentru iubirea lor fără margini .	73
Capitolul 55 - Sihar. Plimbarea prin pădure și la castelul lui Essau. Negustorul, prieten al adevărului și al poeziei	74
Capitolul 56 - Sihar. Răspunsul prudent al negustorului. Experiențele nefericite ale martorilor adevărului. Despre hoți, falsificatori și minciună, ca sursă a răului	75
Capitolul 57 - Sihar. Răspunsul la întrebarea periculoasă. Domnul la masa negustorului.	76
Capitolul 58 - Sihar. A da valorează mai mult decât a lua. Operele iubirii sunt eterne. Despre speranța sufletelor după moarte. Cum să-ți folosești averea; cum să obții binecuvântarea lui Dumnezeu.	77
Capitolul 59 - Negustorul nu prea are încredere în Dumnezeu în privința treburilor zilnice. Teama sa de Dumnezeu și grija pentru săraci. Este mai bine să-L iubești pe Dumnezeu decât să te temi de El.	78
Capitolul 60 - Sihar. Iisus este primit de negustorul care vrea să finanțeze eliberarea Israelului.	78
Capitolul 61 - Sihar. Îngerii care au reconstruit palatul lui Essau	79
Capitolul 62 - Sihar. Masa cerească în sala îngerilor. Bucuria negustorului; pesimismul lui Jairuth. Împărăția lui Dumnezeu și sufletele morților înainte de înălțarea Domnului	80
Capitolul 63 - Sihar. Binefacerile mesei cerești și ale vinului iubirii; discuții la masă. Diferența între lege și sfatul bun. Diversele efecte ale vinului asupra omului	81
Capitolul 64 - Sihar. Jairuth renunță să mai bea vin și se angajează să nu mai bea niciodată. Despre îngeri și despre îndatoririle lor. Umilința este o mare binecuvântare pentru om. îngerii din preajma oamenilor.	82
Capitolul 65 - Sihar. Jairuth îl însoțește pe Domnul. Protecția îngerilor; soldații romani.	84
Capitolul 66 - Sihar. Vindecarea unui paraltic. Recunoștința acestuia și salturile sale de bucurie. Soldații romani sunt puși pe fugă	85
Capitolul 67 - Discuții despre Mesia. Satana și ordinea divină. Domnul anunță noua poruncă a iubirii. Murmurul blând al lui Dumnezeu	86
Capitolul 68 - Sihar. Delegația romană. Convorbirea între patru ochi dintre Iisus și căpitanul roman. Despre adevărul oamenilor și cel al larvelor umane. Despre desăvârșire. Succesorii Domnului.	87
Capitolul 69 - Sihar. Iluzia divinităților. Despre valoarea și esența adevărului. Drumul Adevărului. Adevăratul nod gordian; secretul iubirii. Capul și inima - cheie și sălaș al adevărului.	89
Capitolul 70 - Rolul creierului și rolul inimii. Să nu-ți judeci, ci să-ți iubești aproapele. Acolo unde nu este iubire, nu este nici adevăr. Mânia este o judecată, deci o lipsă a iubirii. Moartea sufletului	89
Capitolul 71 - Sihar. Vindecarea soției comandantului. Acțiunile și adevărul	91

Capitolul 72 - Sihar. Preziceri. Sfârșitul lumii - Judecata generală. Zbuciumul, îngerul cu trompetă și promisiunea întoarcerii lui Hristos. Pământul ca paradis. Ultima ispită a Satanei. Suferințele și învierea Domnului.....	92
Capitolul 73 - Domnul și ai Săi la Irhael. Ioan convalescentul și Jonael. Iisus și Jairuth. Aluzie la Psalmul 24	93
Capitolul 74 - Sihar. Revolta poporului și a celor zece muți. 'Nu răspundeți cu rău la rău'. Stăpân și servitor: stăpâni răi, servitori răi	94
Capitolul 75 - Sihar. Umbra bunătații. Parfumul păcatului. Drumul libertății. Modul în care acționează răufăcătorul	95
Capitolul 76 - Sihar. Despre influențele interioare și exterioare ale omului. Cum să păstrezi ordinea și pacea în cetate (oraș) prin iubire. Forța și violența trezesc răul. Rolul îngerului păzitor.	96
Capitolul 77 - Sihar. Despre infamia oamenilor, încrederea în Domnul,	97
Capitolul 78 - Sihar. Păcatul poartă deja în el pedeapsa. Blândețea și răbdarea fac mai mult decât mânia	98
Capitolul 79 - Vindecarea sufletelor bolnave. Consecințele severității excesive. Condamnarea la moarte. Răzbunarea morților. Sfârșitul dușmanilor.....	99
Capitolul 80 - Sihar. Este viața terestră compatibilă cu Evanghelia? Când va veni împărăția lui Dumnezeu? Trăiți în pacea și unitatea îngerilor păzitori și a ordinii divine. Când va veni împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ?	101
Capitolul 81 - Comportamentul față de delicvenți. Condamnarea la moarte și efectele sale. Motivul principal al întrupării lui Hristos. Stabilirea unei punți între pământ și Lumea de dincolo!.....	102
Capitolul 82 - Sihar. Promisiunea unei vizite secrete. Nimeni nu este profet în țara sa. Cuvintele de rămas bun. Jonael primește harul de a face minuni, Iisus se întoarce în Galileea..	103
Capitolul 83 - Sihar. Puterea adevărului. Despre esența Cuvântului lui Dumnezeu. Grația de a fi chemat să devii copilul lui Dumnezeu. Cum să te slujești de această lume. Plecarea din Sihar.	104
Capitolul 84 - Călătoria în Galileea. Reproșurile adresate de Matei Domnului. Despre esența lui Dumnezeu și a creației. Frumusețea pământului și depărtarea lui față de soare. Eclipsă de soare. Un pic de teamă nu strică niciodată	105
Capitolul 85 - Sosirea în Galileea. Mesia și împărăția lui Dumnezeu. Călătoria la Cana, în Galileea. (Ioan IV, 45),.....	106
Capitolul 86 - Iisus la Cana. Păcătoșii se trădează singuri. Consecințele desfrâului. Satana îndeamnă la dezmaț, (Ioan IV, 46)	107
Capitolul 87 - Adevărata patrie este lângă Domnul. Scepticismul evreilor. Cornelius îl regăsește pe Iisus	108
Capitolul 88 - Discuția dintre Iisus și Cornelius despre purificarea Templului. Influența pozitivă a lui Nicodim. Prezicerea judecății Ierusalimului.....	109
Capitolul 89 - Iisus se roagă pentru ai Săi și le îngăduie fraților Săi să meargă acasă. Nu se poate face mare lucru acolo unde lipsește credința. Cele mai bune condimente pentru o mâncare. Vindecarea cu ajutorul mâinilor. Plantele medicinale. Toma și Iuda Iscarioteanul	110
Capitolul 90 - Vindecarea fiului ofițerului de familie regală. Cornelius își mărturisește venerația față de Iisus. Calendarul în Galileea. (Ioan IV, 46-53).....	111
Capitolul 91 - Îndrumări pentru Ioan și Matei. Diferențe caracteristice între Evangheliile lor. Măsuri luate de Domnul pentru a face mai clară și mai ușor de înțeles revelația Sa	113
Capitolul 92 - Ordinea bună este întotdeauna dreaptă, în toate. Îndepărtarea pietrelor de pe propriul câmp. Omnisciența lui Dumnezeu - Comportamentul omului. Legăturile dintre Dumnezeu și oameni.	115
Capitolul 93 - Domnul și gazda sa din Cana, Koban. Despre libertatea de a lua decizii – Exemplul cu opera de artă. Cel care este plin de iubire, va mai primi în plus. Viața adevărată vine din inimă. Complet liber, astfel călătorește pelerinul	116

Capitolul 94 - Despre bani și nenorocirile pe care le aduc aceștia. Credința în Dumnezeu este cea mai mare comoară. De ce nu a ajuns Moise pe Pământul Făgăduit. Cuvintele trădătoare ale lui Iuda despre bani	117
Capitolul 95 - Toma și Iuda! Prezicerea lui Toma, imprudența lui Iuda	119
Capitolul 96 - Domnul liniștește mânia lui Toma și îi spune că trebuie să știi să ierți pentru a fi cu adevărat liber	120
Capitolul 97 - Căpitanul din Capernaum și vindecarea servitorului său bolnav. Diferitele urmări ale semnelor de la Capernaum. (Matei 8, 5-13)	121
Capitolul 98 - Șiretenia oamenilor în fața preoțimii. Discursurile preoților și amenințarea celor ce mărturisesc despre Iisus	122
Capitolul 99 - Templul încearcă să pună mâna pe Iisus. Domnul este găzduit de Petru în casa sa de pescar	123
Capitolul 100 - Mântuitorul îi dă indicații lui Matei. Diferența dintre Evanghelia lui Matei și cea a lui Ioan. Matei relatează faptele, Ioan oferă corespondențele. Ospățul la casa lui Petru. Pescuitul miraculos. Aluzie la trădare	124
Capitolul 101 - Discuția dintre Petru și Iuda. Un miracol curios: beția lui Iuda	125
Capitolul 102 - Iisus îi sfătuiește pe credincioși să nu aibă încredere în preoți și în leviți. (Matei 8, 16-20)	125
Capitolul 103 - Lăsați-i pe morți să-și îngroape morții, Iisus se ascunde în mulțime. Furtuna de pe fac. Iisus este trezit de ai Săi (Matei 8, 21-27) ..	127
Capitolul 104 - La gadareni, Iisus vindecă doi posedați. (Matei 8, 28-34)	128
Capitolul 105 - Întoarcerea la Nazaret, masa la ai Săi. De ce Iisus nu face miracole acasă la El. Vizitarea unei sinagogi. Cuvântul este de argint, tăcerea este de aur. Ipocrizia și mânia Templului, (Matei 9, 1)	130
Capitolul 106 - Un om integru depune mărturie în favoarea lui Iisus și le ține piept cu mult curaj fariseilor. El confirmă divinitatea lui Iisus	131
Capitolul 107 - Iisus îi avertizează pe cei care cred că pot râde de orbirea celorlalți. Comedia umană este o tragedie pentru copiii lui Dumnezeu. Este mai bine să plângi de durerile altuia, decât să râzi de ele.	132
Capitolul 108 - Maria și grijile ei casnice. Discipolii și Iisus o laudă pe Maria, Iisus prezice devoțiunea pentru Maria. Vanitatea, orgoliul, slăbiciunea femeii	134
Capitolul 109 - Petru și Simon vorbesc despre viitorul învățaturii lui Iisus. Iisus le spune: "Nu vă preocupați de viitor. Este suficient să vreți să faceți ceea ce ați fost chemați să faceți". Parabola despre artist și opera sa. De acum înainte, voi vă aflați în mâna Tatălui	135
Capitolul 110 - Iuda se simte ofensat. Iuda cel lacom - negustor de oale. Iisus și cei trei farisei, împreună cu Iair din Capernaum	136
Capitolul 111 - Sfântul grup pe mare. întoarcerea la casa lui Iair. Vindecarea femeii grecoalice care avea scurgeri de sânge	137
Capitolul 112 - Moartea și învierea fiicei lui Iair. Experiențele ei în Lumea de dincolo. Domnul poruncește tăcerea	138
Capitolul 113 - Diferențele dintre Evangheliile lui Matei și Ioan	139
Capitolul 114 - Despre adevărata recunoștință, Iuda primește o lecție de la Petru și Natanael. Spiritul lui Cain este în Iuda.	140
Capitolul 115 - Poporul îl caută pe Iisus și vrea să-L aleagă Regele său. Ajutorul inteligent al comandantului Cornelius	142
Capitolul 116 - Paralticul și fariseii (Matei 9, 2-8)	144
Capitolul 117 - Un tânăr grec, discipol al lui Socrate, denunță ticăloșia preoților și a leviților, care sunt în culmea furiei	146
Capitolul 118 - Fariseii sufocați de mânie cer ajutorul lui Iisus, care însă dezvăluie și mai	

multe despre ticăloșia lor	147
Capitolul 119 - Răul se află acolo unde nu este Dumnezeu!	148
Capitolul 120 - Acasă la vameșul Matei. Despre educația copiilor	149
Capitolul 121 - În care fariseii vorbesc despre Iosif	150
Capitolul 122 - Cei doi Matei: vameșul și scribul. Scena cu pescarii. Discipolii lui Ioan și cei ai lui Iisus. (Matei 9, 14).....	151
Capitolul 123 - Ioan Botezătorul. Parabola cu mirele și cu invitații. (Matei 9, 15)	152
Capitolul 124 - Parabola cerului și a hainei noi. Vin nou în burdufuri vechi. (Matei 9, 16-17).....	153
Capitolul 125 - Aluzie la esenieni. Despre inteligența pământească a materialistului. Despre prietenia și binecuvântarea lui Dumnezeu. Despre încrederea în Dumnezeu. Compasiunea față de cei săraci.....	154
Capitolul 126 - Un vin miraculos, îngerii servitori. Despre credința de nezdruncinat în Dumnezeu	156
Capitolul 127 - Iuda și Toma. Orbirea discipolilor lui Ioan Botezătorul. Moartea fiicei lui Cornelius. Adevărații urmași ai lui Hristos!.....	157
Capitolul 128 - Femeia cu scurgere de sânge (Marcu și Luca) Iisus la Cornelius (Matei 9, 20-25) 158	
Capitolul 129 - Fiica lui Cornelius vorbește despre experiența ei din Lumea de dincolo. Problema liberului arbitru. (Matei 9, 26)	160
Capitolul 130 - Doi cerșetori orbi îl linguesc pe Iisus (Matei 9, 27-31)	161
Capitolul 131 - Vindecarea surdo-mutului. Cornelius îi condamnă la moarte pe farisei, Iisus îi salvează. (Matei 9, 32-33)	162
Capitolul 132 - Mizeria poporului. Orașul plângerii. (Matei 9, 36-38).	164
Capitolul 133 - Recunoștința cerșetorilor copleșiți de abundența de hrană și îmbrăcăminte.....	165
Capitolul 134 - Prima misiune a celor doisprezece apostoli. Aluzie la Evanghelia dictată de Spirit. Motivele pentru care a fost necesară dispariția originalelor. Originea religiilor asiatice. (Matei 10, 1-4)	166
Capitolul 135 - Matei vameșul. Ioan le precizează discipolilor cum să se poarte. Disputa dintre Iuda și Toma. Despre bani și despre regatul banilor.	167
Capitolul 136 - Cum se poate călători fără bani! (Matei 10, 11-16)	169
Capitolul 137 - Răspunsul lui Iisus către Iuda. Sufletul lui Iuda provine din lumile inferioare. Viața terestră conduce la moartea spiritului. Despre comportamentul oamenilor și despre suferința misionarilor, (Matei 10, 17-20)	170
Capitolul 138 - Nu fiți îngrijorați dacă Satana se apără. Veșnicele reflecții ale lui Iuda. (Matei 10, 21-33)	171
Capitolul 139 - Iubirea lui Dumnezeu este opusă iubirii lumii. Oamenii nu sunt deloc mai vii decât pietrele. (Matei 10/34-39)	174
Capitolul 140 - Lumea sensibilă și lumea spirituală. Despre demnitatea copiilor lui Dumnezeu. Punerea în practică a Cuvântului lui Dumnezeu este unica dovadă a divinității Cuvântului. Secretul divin din interiorul omului. (Matei 10, 40)	175
Capitolul 141 - Misiunea apostolilor. Profeti adevărați și profeti mincinoși. Promisiunea făcută apostolilor. (Matei 10, 41-42)	176
Capitolul 142 - Prima misiune a apostolilor.	177
Capitolul 143 - Ioan Botezătorul și Irod. Îndoiala lui Ioan Botezătorul, întrebarea lui Ioan Botezătorul către Iisus. (Matei 11, 1-6)	178
Capitolul 144 - Acțiunea și eșecul lui Ioan Botezătorul, Ioan este Luna și Iisus este Soarele, Ioan este mai mult decât un profet: el este Ilie. (Matei 11, 7-14).....	179
Capitolul 145 - Între sufletul și spiritul lui Ioan Botezătorul exista o anumită neconcordanță.	

Chemarea și libertatea. Sensul întrebării sale. A-L urma pe Iisus nu este nici o datorie, nici o obligație.....	181
Capitolul 146 - Convertirea lui Kisjonah. Compasiunea Domnului. Mânia fariseilor.....	182
Capitolul 147 - Evreii dogmatici se mânie și îl amenință pe Iisus. (Matei 11, 15-19)	183
Capitolul 148 - Discipolii doresc ca Iisus să se apere, Iisus anunță ruina orașelor din Galileea și Judecata de Apoi	184
Capitolul 149 - Natanael, propriul său evanghelist. Cel care este trezit la viața veșnică nu va cunoaște moartea. Cel care nu este chemat de către Dumnezeu, nu-l va cunoaște pe Fiu. (Matei 11, 27-30)	185
Capitolul 150 - Iisus demască răutatea fariseilor. Frica și fuga acestora.....	186
Capitolul 151 -Ascensiunea pe munte	187
Capitolul 152 - Comerțul cu spiritele morților. Celebritățile din Lumea de dincolo. Locul rezervat lui Satana în Lumea de dincolo. Vederea spiritelor. Kisjonah dorește să vadă îngerii.....	188
Capitolul 153 - Vechea modalitate de a calcula ora după stele. Trei spirite ale Lunii vorbesc despre Lună. Este mai bine să te hrănești cu iubire decât abia să atingi ușor mica picătură de rouă a pietrei filozofale	189
Capitolul 154 - Trei heruvimi îi aduc pe cei doisprezece apostoli pe munte. Masa cerească a celor opt sute de oameni pe munte. Discursul lui Kisjonah. “Cărțile războaielor lui Iehova”.....	190
Capitolul 155 - Îndrumarea cu prudență a neofitilor. Diversele grade ale revelației spirituale. Dumnezeu-omul și omul-Dumnezeu. Inteligența și credința. Despre educația spirituală	191
Capitolul 156 - Coborârea de pe munte, în zori. Oprirea la cabană	193
Capitolul 157 - Geneza I. 1-5 Prima zi a Creației. Cunoașterea lumii materiale și trezirea spirituală. Noaptea spirituală a sufletului copilului. Cunoașterea lumii materiale este seara spirituală. Lumina lui Dumnezeu în inimă este aurora spirituală	194
Capitolul 158 - Geneza I. 6-10 Ce-a de-a doua zi. Diferența dintre cele două lumini. Credința prin cunoaștere sau cunoașterea prin credință, împărăția terestră a iubirii	195
Capitolul 159 - Geneza I. 11-13 Cea de-a treia zi. Efectul cunoașterii asupra inimii. Omul spiritual ascuns în omul lumii materiale... ..	196
Capitolul 160 - Geneza I. 14-19 Cea de-a patra zi. Nu există decât o boltă cerească (întindere cerească): voința lui Dumnezeu	197
Capitolul 161 - Despre omul muritor și despre omul nemuritor. Cei doi luminători: sufletul și spiritul. Cea de-a patra zi.	199
Capitolul 162 - Zilele a cincea și a șasea ale Creației. Apariția pământului și a oamenilor. Punerea în gardă împotriva unei cunoașteri excesive. Un imbold pentru a căuta împărăția lui Dumnezeu în sine însuși (în interiorul ființei)	199
Capitolul 163 - Iisus prezice judecata Ierusalimului. Păstrarea tăcerii asupra lucrurilor spirituale	200
Capitolul 164 - Sunt compatibile poruncile lui Dumnezeu cu voința omului?.....	201
Capitolul 165 - De ce trebuie oamenii să se întrupeze? Trupul, un instrument pentru dezvoltarea spirituală a sufletului	202
Capitolul 166 - Despre crearea lui Adam. Despre bărbat și despre femeie. Decăderea Evei și influența ei rea asupra bărbatului. Decăderea umanității. Transformarea omului prin intermediul lui Iisus Hristos.....	203
Capitolul 167 - Alungarea bărbatului de către femeie. Modalități de recunoaștere a femeilor rele. Binele și răul nu pot fi, în același timp, stăpâni ai inimii.	204
Capitolul 168 - Despre cultura și școlile de pe pământ. Tristetea unui fariseu care își dă seama că lumea se află în greșală. Lumea și oamenii. Oamenii și Dumnezeu.....	206
Capitolul 169 - O noapte răcoroasă pe pășunea alpină. Orbul - descendent al lui Tobie. Cinstea și onoarea încălzesc inima omului. Reproșul sever al îngerilor la adresa femeilor răutăcioase. Evanghelia râsului.	207

poiană.	Capitolul 170 - Tămăduirea nocturnă a orbului Tobie. Un semn al timpului nostru. Masa în	208
Iisus.	Capitolul 171 - Mizerabila șiretenie a fariseului Rhiba, care propune să se debaraseze de	209
	Capitolul 172 - Contraatacul altui fariseu. Răutatea Templului	211
răsăritului de soare	Capitolul 173 - Fariseii furioși vor să-l ucidă pe Tobie, dar îngerii îl protejează. Binefacerile	212
oameni și față de natură. Regula de conduită pentru judecători și juriști	Capitolul 174 - Un răsărit de soare magnific. Despre receptivitatea față de Dumnezeu, față de	214
	Capitolul 175 - Domnul în cabana lui Kisjonah	215
	Capitolul 176 - 'Milă voiesc, și nu jertfe', Iisus este Domnul Sabatului. (Matei 12, 1-16)	216
17-21)	Capitolul 177 - De ce se comportă Iisus uneori ca și cum i-ar fi teamă de oameni. (Matei 12,	218
vasului. Vindecarea unui posedat orb și mut. (Matei 12, 22-23)	Capitolul 178 - Domnul, discipolii Săi și Kisjonah ajung pe celălalt țărm. Masa la bordul	219
	Capitolul 179 - Umilința și orgoliul. O regiune rodnică, dar nesănătoasă. Mulțimea le spune	220
	Capitolul 180 - Consiliul fariseilor. Un tânăr fariseu îi ia apărarea lui Iisus.....	222
amenință să se ridice împotriva Templului	Capitolul 181 - Tânărul fariseu aude cum mulțimea își bate joc de confracții săi. Poporul	223
chemat de Iisus.	Capitolul 182 - Privirea lui Iisus. Rugăciunea de dimineață a lui Iisus. Ahab, tânărul rabin,	224
	Capitolul 183 - Ahab rabinul merge să-și găsească colegii	226
	Capitolul 184 - Poporul îi contestă pe farisei și caută să-i îndepărteze (Matei 12, 24)	227
	Capitolul 185 - Domnul liniștește poporul pentru a-i calma pe farisei (Matei 12, 25-33)..	228
35)	Capitolul 186 - Despre diferite spirite rele și influențele lor. Mânia fariseilor. (Matei 12, 34-	230
ierusalim și Templul din Delphi. Dialectica oracolelor. Grecii aduc mărturie pentru Evanghelia	Capitolul 187 - Mai bine să taci decât să minți chiar dacă ai o intenție bună. Templul din	232
vieții.....	Capitolul 188 - Sosirea Măriei și a fiilor lui Iosif. Cine este mama Mea, cine sunt frații Mei?	233
	Capitolul 189 - Scuzele lui Baram. Atenționarea lui Ahab. Bucuria Măriei la revederea lui	234
ajute. Domnul urcă pe o corabie pentru a predica poporului. (Matei 13, 1-2).....	Capitolul 190 - Maria a fost alungată și deposedată de casă. Baram și Kisjonah îi propun s-o	236
	Capitolul 191 - Împărăția cerurilor. Parabola semănătorului și a seminței. Celui care are prin	237
Poporul, neînțelegând nimic, se îndepărtează. Fariseii sunt prinși de furtună. (Matei 13, 24-25)...	Capitolul 192 - Parabola despre buruieni, despre sămânța de muștar și despre drojdie.	239
	Capitolul 193 - Domnul liniștește furtuna, îndoiala discipolilor. Mărturia lui Ahab	240
Tatălui, Fiului și Sfântului Duh	Capitolul 194 - Patria spirituală a omului. Pacea interioară, punctul de întâlnire a vieții	241
	Capitolul 195 - Regăsirea cu Jonael și Jairuth. Un înger în slujba Domnului.....	242
	Capitolul 196 - Îngerul în slujba casei lui Kisjonah. Un înger păzitor al lumii vegetale.....	243
școală. Aluzie la condițiile existenței terestre, Iisus – stăpânul șerpilor. Parabola cu neghina.....	Capitolul 197 - O noapte înstelată pe dealul cu șerpi, unde Kisjonah vrea să deschidă o	244
	Capitolul 198 - Parabola cu neghina. A nu te ține de cuvânt este unul dintre cele mai mari	

rele. Fiți dreți și plini de dragoste. Parabola comorii îngropate. (Matei 13, 43-44)	245
Capitolul 199 - Parabola perlei celei mari, a năvodului și a peștelui stricat (Matei 13, 45-52)	246
Capitolul 200 - Neplăceri îndurate de Jonael. Căile Domnului sunt de nepătruns.	248
Capitolul 201 - Domnul face concesii răului pentru a pune la încercare pe Satana și pe cei credincioși Adevărul este spada iubirii. Cum trebuie să lupte adevăratul erou	249
Capitolul 202 - Învățați-i pe ceilalți prin faptele voastre bune și prin cuvinte simple. Adevărata Biserică - adevăratul Sabat. Adevărata casă a Domnului. Cum trebuie să-L slujești cu adevărat pe Dumnezeu	250
Capitolul 203 - Confesiunea păcătoșilor. Spiritul și comportamentul adevăratului misionar. Cântecul de slavă al lui Jonael	251
Capitolul 204 - Kisjonah și Baram se întrec în intenții bune. Parabola mamei și a celor doi fii diferiți ai săi	252
Capitolul 205 - Despre esența iubirii. Iubirea cerească și iubirea infernală. Răsplata faptelor realizate din iubire.	254
Capitolul 206 - Bucuria oaspeților la micul dejun. Tristețea îngerilor. Hrana corpului, a sufletului și a spiritului.	255
Capitolul 207 - Nefasta influența a dezământului asupra sufletului. Moartea spirituală - consecință a lipsei de autocontrol. Despre adevăratul post. Nocivitatea mortificării făcute pentru a comunica cu spiritele. Trăiți și învățați-i pe ceilalți să trăiască la fel cum trăiesc Eu și cum vă învăț Eu să trăiți!	255
Capitolul 208 - Domnul și însoțitorii Săi în grădină. Liniștea de dinaintea furtunii. Cutremurul pământului, vijelie, furtună pe mare. îngerul îi liniștește pe oamenii înfricoșați.	256
Capitolul 209 - Utilitatea furtunii: distrugerea dușmanilor. Pericol pentru misionari.	258
Capitolul 210 - Excursie în vale la Cana. Agricultorii evrei săraci și bogații negustori greci.	259
Capitolul 211 - Vindecarea miraculoasă în valea din Cana. Suflete bolnave într-un corp sănătos! Regulă de viață! Blestem asupra cămătarilor. Decadența socială.	260
Capitolul 212 - Răbdarea lui Dumnezeu are și ea limite. Stoicul Philopold se răzvrătește împotriva ordinii divine.	262
Capitolul 213 - Suflete venite pe pământ. Pământul - unica școală a copiilor lui Dumnezeu. Despre reîntrupare. Lumea solară de pe Procyon. Miracolul îngerului mesager. Contractul din lumea solară.	263
Capitolul 214 - Motivul pentru care ne uităm viețile anterioare. Relația corp, suflet, spirit. Desăvârșirea omului terestru. Diferența dintre ființele de pe această planetă și cele de pe alte lumi.	264
Capitolul 215 - Despre întruparea Domnului și despre adevărații Săi succesori	265
Capitolul 216 - Omul inferior și omul superior. Motivul întrupării Domnului pe această planetă înapoiată. Cei din urmă vor fi cei dintâi. Iisus vestește noua revelație.	266
Capitolul 217 - Vicleniile Satanei nu au influență decât asupra simțurilor omului, dar nu au nici o putere asupra voinței de neclintit a unui suflet neprihănit.	267
Capitolul 218 - Raportul servitorilor lui Kisjonah despre evenimentele petrecute în timpul absenței Domnului.	268
Capitolul 219 - Un nou aspect ai misiunii. Despre necesitatea fermentației. Parabola boului gras.	269
Capitolul 220 - Cunoașterea de sine este primordială. Un avertisment împotriva inconștienței, nepăsării, somnului și lenei.	270
Capitolul 221 - Blestem asupra nepăsării și a lenei. Bindecuvântarea activității. Despre suveranii puternici și despre suveranii slabi. Predica din timpul nopții referitoare la activitate.	272
Capitolul 222 - Cei cinci farisei din Betleem spală picioarele Domnului. Evanghelia	

vieții.....	273
Capitolul 223 - Opinia celor cinci farisei: El este ori un zeu, ori un diavol! Iisus nu a fost esenian.	274
Capitolul 224 - Disputa dintre Kisjonah și Baram. Importanța și esența introspecției. Satana tulbură introspecția.	275
Capitolul 225 - Apariția unui veritabil leviatan. Recompensa promisă celor curajoși... ..	276
Capitolul 226 - Despre binefacerile unei meditații realizate cu regularitate și despre noua naștere. Despre spiritism (comerțul cu spirite). Drumul către infern	277
Capitolul 227 - Excursia pe mare de după masă. Revenirea bolii fiicei lui Iair. întoarcerea la Kis.....	278
Capitolul 228 - La căpătâiul fiicei sale, Iair înțelege adevărul. Amenințarea fariseilor	279
Capitolul 229 - Lașitatea lui Iair. Dezaprobarea lui Borus. Răsplata din Lumea de dincolo.	281
Capitolul 230 - Bucuria discipolilor și recunoștința Măriei. Eu și Tatăl una suntem, Iosis povestește că fiecare proprietar nu este decât păstrătorul unor bunuri împrumutate de la Dumnezeu. Ultimele cuvinte ale lui Iosif.	283
Capitolul 231 - Arestarea unui grup de contrabandiști. Dispozițiile lui Kisjonah și ale judecătorului roman pentru a rezolva problema.	284
Capitolul 232 - Eliberarea copiilor furați. Pregătirile pentru proces	285
Capitolul 233 - Cei doisprezece farisei interogați au fost sever condamnați, în ciuda pașaportului lor semnat de Cezar Augustus.....	286
Capitolul 234 - Fariseii, aflați fa strâmtoare, plătesc amenda cu argintul pe care îl furaseră din taxele imperiale	288
Capitolul 235 - Întâlnirea dintre Iisus și procurorul Faustus	289
Capitolul 236 - Faustus vede în vis grandoarea cerurilor. Iubirea lui Faustus pentru Lidia. Omul nu trebuie să separe ceea ce Dumnezeu a unit. ..	289
Capitolul 237 - Sosirea iui Philopold. Răfuiala fariseilor cu justiția. Eficacitatea lui Faustus	291
Capitolul 238 - Procesul templeierilor, mărturisirea acoliților lor. Faustus reduce condamnarea	292
Capitolul 239 - Continuarea procesului. Cei unsprezece farisei, aflați în încurcătură, abandonează toate comorile pentru a-și recâștiga libertatea.	293
Capitolul 240 - Despre adevăratul Sabat. Cei unsprezece farisei sunt repuși în libertate, împărțirea comorilor, întoarcerea copiilor la părinții lor....	295
Capitolul 241 - Dieta copiilor. Influențele spiritelor rele asupra copiilor. Cauzele maladiilor infantile.	296
Capitolul 242 - Secretul forței vitale. Efectul purificator al bolilor și dieta	297
INDEX TEMATIC	298